

Giới thiệu Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc

Truyện online hay mang tên Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc mở màn về uống rượu để lấy thêm can đảm thổ lộ với người trong lòng, kết quả không nghĩ tới là uống say mềm, trước mặt đám đông nôn lên người Cố đại thiếu có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, hậu quả cũng có thể nghĩ, vì mạng nhỏ mà suy tính, cô thừa dịp mọi người không chú ý, vụng trộm chuồn mất.

Sau đó, cảm thư tình đã chuẩn bị kỹ, cô đứng ngoài cửa phòng của người trong lòng, cô đang vô cùng thâm tình nghĩ kỹ, cửa liền mở ra, cô lập tức tròn mắt, Cố Mộ Nghiêm?

Chân cô như bời đầu chuẩn bị chuồn nữa, một bàn tay từ phía sau bắt lấy cổ áo của cô, Cố đại thiếu xanh mặt, "Lại để cô chạy, mặt của tôi đặt ở đâu chứ!"

Hai người đầu trí đầu dừng một đêm, cũng không nghĩ đến, tình lại đối mặt là một đống tóe lửa, cùng với một đám người chăm chăm vây xem, Tàn Tích cho rằng thứ đời mình là một tờ chi phiếu, sau đó để cô cút ra xa!

Là cô đang ảo tưởng.

Đúng là ai ngờ, Cố đại thiếu vậy mà không hành động như lẽ thường, ở trước mặt mọi người đối trắng thay đen, kiên quyết bắt cô phụ trách với anh, mà trưởng bối vậy mà lại còn đồng ý!

Đầu óc người nhà họ Cố cũng không bình thường! Cũng không điều tra rõ ràng liền tác thành cặp đôi!

Thiếu con đầu cũng thiếu đến nỗi phải dùng bạo lực để cướp đoạt sao?

Tàn Tích ngửa mặt lên trời thở dài, đây là cái gì quý nha! Cô chỉ cần chi phiếu, không muốn lập gia đình!

Cũng giống với Câu Chuyện Hồ Đồ, tựa truyện ngôn tình sắc ngày càng chiếm trọn niềm tin yêu của các độc giả trẻ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Uống Rượu Càng Thêm Can Đảm

Thành phố P, màn đêm buông xuống, mây tía lóe ra, một nơi xa hoa lãng phí.

Trong KTV Hoàng Triều, xa hoa trụy lạc, vô cùng náo nhiệt, nơi này giá phòng cũng không hề nhỏ, cho nên tham dự nơi này, đương nhiên cũng có quyền có tiền, người bình dân như Tàn Tích, cũng chỉ có thể đi theo bạn tốt là Diệp Thập Nhất tới đây, nhìn rượu còn có hoa quả miễn phí, Tàn Tích uống thành nghiện, Diệp Thập Nhất cũng tùy cô, cầm điện thoại di động ở bên cạnh lướt lướt, không chút để ý hỏi:

"Tiểu Tích, chút nữa cậu thật sự muốn thổ lộ với Phạm Thành Trạch sao?"

"Đó là đương nhiên, thư mình cũng đã viết xong, đã dốc hết tâm huyết rồi, uống rượu để lấy thêm can đảm, chút nữa liền đi, mình nhất định có thể một lần hành động liền bắt được Phạm Thành Trạch, đến lúc đó mình mời cậu ăn cơm!" Tàn Tích uống đến có phần mơ mơ màng màng, đôi má đỏ bừng, cô ngồi ở trên sàn, đầu tựa vào bàn trà, suy nghĩ đến sắp thổ lộ với Phạm Thành Trạch, cả người liền cười ngây ngô.

Những thứ rượu này thật sự là quá dễ uống vào, từ trước đến nay cũng không uống qua, đột nhiên, Tàn Tích ợ một hơi rượu, cô vội vã che miệng, "Không được. Minh đi phun ra đã. Cậu chờ mình."

Diệp Thập Nhất nhìn bóng dáng Tàn Tích lung lay thoáng động, ném chiếc điện thoại qua muốn đi đỡ cô, "Minh đưa cậu đi!"

"Không cần. . . Minh chưa say. . . Minh biết WC ở đằng kia. . . Cậu chờ mình ở đây đi. . ." Tàn Tích mở cửa đi ra ngoài, bước đi có chút mơ hồ, tay chỉ cuối hành lang, nở một nụ cười tươi, lầm bầm lầu bầu nói, "WC ngay tại chỗ này, mình biết, ha ha."

Ngày thường Tàn Tích đều ăn mặc rất đơn giản, nhưng hôm nay khó có được một lần đến nơi sang trọng như vậy, vẫn cứ mặc một bộ váy liền áo bó sát người màu đen, một đôi giày xăng-đan, tăng thêm vài phần quyến rũ, chỉ là trong phần quyến rũ này lộ ra vài phần non nớt, rất có sức hút của hai loại cảm giác, vừa hài hòa vừa có một chút phong tình.

Khi Tàn Tích đến, cửa WC không mở, đúng là lần này không biết sao lại thế này, như thế nào lại đẩy không ra, cô có chút tức giận, cửa này bị hư rồi

sao? Nếu đã hư mắt, vậy cô giẫm một cước chắc là không có việc gì chứ.

Quần không được nhiều như vậy, kiếm được nhiều tiền như vậy, kết quả ngay cả WC cũng không tiện lợi.

Tần Tích vén làn váy lên, lui về phía sau vài bước, sau đó dùng hết khí lực toàn thân tiến lên, đúng là ai ngờ, vừa mới chuẩn bị nhấc chân giẫm lên, cửa lại đột nhiên mở ra, cô phanh lại đã không còn kịp nữa rồi, cả người nhào về phía trước, trước mắt liền sắp ngã xuống như chó ăn chèn, cô vội vã ôm lấy một cây cột, ổn định thân thể.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì luống cuống rồi!

Mà một màn này, khiến nguyên phòng đang náo nhiệt trong nháy mắt an tĩnh lại, mắt mọi người chớp cũng không chớp nhìn cô gái lạ xông tới, mà mấu chốt nhất chính là, cô gái này vậy mà ôm lấy....Cái người thích sạch sẽ nghiêm trọng, tuyệt đối không cho phép phụ nữ đến gần người của mình——Cố Mộ Nghiêm.

Tình huống vô cùng không ổn, mọi người đều đang suy đoán, một giây sau, kết cục của cô gái này sẽ như thế nào?

Cố Mộ Nghiêm cũng không phải là loại đàn ông không ra tay với phụ nữ, chỉ cần chọc tới anh, dù bạn là nam hay là nữ, dù là con ruồi, chỉ cần dám kêu ong ong ở bên tai Cố Mộ Nghiêm, cũng chờ bị “Ngũ mã phân thân” đi!

Mọi người đều đã thấy khuôn mặt của Cố Mộ Nghiêm từ từ trở nên xanh mét, cùng với ngón tay buông xuống ở bên người cũng từ từ nắm chặt, khi Cố Mộ Nghiêm nắm cánh tay của Tần Tích, liền muốn đá văng cô gái chết tiệt này ra, có mấy người không đành lòng nhìn lại, cái kết cục thế thảm kia, giờ tay lên che mắt, đúng là một giây sau, cùng với một tiếng nôn mửa, Cố Mộ Nghiêm cảm thấy ngực một hồi âm ỉ.

Căn phòng càng thêm tĩnh mịch hơn so với vừa rồi, ai cũng không dám phát ra một tiếng động, yên lặng đến mức mỗi người giống như đều có thể nghe được trái tim mình đập ở trong lồng ngực, nháy thùng thùng thùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nhanh Lấy Dao Tới Đây, Tôi Muốn Làm Thịt Cô Ta

Sau khi Tần Tích nôn xong, cảm thấy thoải mái hơn, muốn kéo giấy chùi miệng, bất quá giấy này là làm từ chất liệu gì, kéo cũng đã kéo liên tiếp nhưng không đứt, nhưng mà sờ vào chất liệu thật đúng là thoải mái, không hổ là chỗ đốt tiền bạc, ngay cả giấy vệ sinh cũng cao cấp hơn so với chỗ khác.

Giờ phút này sắc mặt của Cố Mộ Nghiêm đã không thể dùng từ xanh mét để hình dung, đây quả thực là khúc nhạc dạo trước khi núi lửa bạo phát, mưa gió sắp tới, cô gái này nôn lên người của anh còn chưa tỉnh, vậy mà còn dám kéo quần áo của anh lau miệng nữa chứ.

Một đôi mắt tỏa ra lửa giận hừng hực, hận không thể thiêu đốt cô gái trước mắt này thành tro tàn.

"Lấy dao tới! !" Cố Mộ Nghiêm tức giận đến toàn thân phát run, không lấy một bàn tay của cô gái này, anh khó có thể nguôi giận.

Nếu như giờ phút này Tần Tích tỉnh táo, chỉ sợ bắp chân đã sớm sợ tới mức lạnh run, cô muốn trở lại tìm Diệp Thập Nhất, nhưng mà giống như cô không tìm được cửa ở đâu, cái WC này thật lớn.

Khi nhìn thấy mấy cái micrô, mắt Tần Tích sáng lên, WC còn có thể ca hát, Tần Tích đã uống đến u mê hồ đồ, trình độ suy luận đã giảm xuống đến không bằng một đứa trẻ.

"Cố thiếu, Cố thiếu, xin anh bớt giận, cô gái này uống say rồi, đuổi cô ấy ra ngoài là được, chém cô ấy chỉ bằng tay anh, anh nói phải không?" Phát Tiểu Lý bất chấp khó khăn tiến lên, ánh mắt ý bảo người khác nhanh đuổi Tần Tích ra, nhưng mà còn chưa đến gần, một bài Thanh Tàng cao nguyên vang vọng tất cả phòng, mọi người lập tức bật lấy lỗ tai.

"Đó chính là Thanh Tàng cao nguyên."

"Người nào TMD chính âm lượng cao như vậy, nhanh tắt đi!" Âm thanh đột nhiên lớn lên, lỗ tai của Lý Mặc mơ hồ cảm giác đau đớn, nhìn không được chữ tục một câu.

Người ở gần đó vội vàng tắt âm lượng, gầm lên hai câu, thấy không có âm thanh, Tần Tích vỗ vỗ micrô, nhử nhử mày, không phải bị cô làm hư rồi chứ, chất lượng kiểu gì vậy, Tần Tích tiện tay ném đi, kết quả nện trúng người vô tội bên cạnh.

Đột nhiên, Cố Mộ Nghiêm cảm thấy rung lên, bước đến trước mặt Tần Tích, trực tiếp đổ từ trên đầu xuống, may mắn đá bên trong đều đã tan, bất quá cũng lạnh thấu xương, Tần Tích rung mình ớn lạnh, sau đó nhìn vào mặt của Cố Mộ Nghiêm hất xì triền miên, cô xoa xoa cái mũi, hơi thanh tỉnh được một chút, chỉ là vừa ngẩng đầu liền chống lại một ánh mắt muốn giết người, cô lại nhìn không được rung mình ớn lạnh, lại càng thanh tỉnh hơn!

Tần Tích quét mắt chung quanh một cái, thấy mọi người nhìn chăm chăm mình, miệng không phát ra một tiếng, làm trong lòng cô có chút hoang mang, chuyện gì xảy ra vậy.

Như thế nào cô lại ở trong này? Diệp Thập Nhất đâu? Chẳng lẽ cô bị bắt cóc hả? Không phải đâu, mấy tên bắt cóc này cũng quá không có mắt nhìn, cô một nghèo hai khổ, chỉ có quả thận thì còn có chút đáng giá!

Đột nhiên, cô nghe thấy được một cổ mùi hôi, đương nhiên phát ra từ trên người của người đàn ông trước mặt này, cô bịt mũi lui về phía sau một bước, trên mặt tràn đầy ghét bỏ.

Mà đúng là biểu tình của cô, triệt để kích thích đến Cố Mộ Nghiêm, lại một lần nữa nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nhanh lấy dao tới đây, tôi muốn làm thịt cô ta!"

Cô gái này vậy mà còn dám bày ánh mắt ghét bỏ nhìn anh, toàn bộ trên người anh là do người nào ban tặng chứ!

"Cố thiếu, bình tĩnh một chút!" Lý Mặc ngăn chặn anh lại, "Còn hai ngày nữa hội đồng quản trị liền chọn cậu làm tổng giám đốc Thịnh Vũ, hiện tại là lúc mấu chốt nhất, cậu không thể nháo ra chuyện! Cậu phải nhịn, chờ qua thời gian này, cậu muốn làm như thế nào cũng được! Tôi tuyệt đối không ngăn cản cậu, người anh em là tôi sẽ đứng một bên xem diễn trò!"

Hôm nay Cố Mộ Nghiêm thật sự muốn chém cô gái này, lấy thực lực của Cố Gia ra là có thể áp chế xuống, nhưng mà khó tránh khỏi không bị người có tâm mang ra mớ xè, đến lúc đó ảnh hưởng đến kết quả liền không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đào Ba Thước Đất Cũng Phải Bắt Được Cô

Đầu Tần Tích có chút rối rắm, cô chọc tới anh ta sao? Về mặt của anh ta giống như hận không thể từng ngậm từng ngậm gặm cắn ăn luôn cô.

Khuôn mặt kiên nghị tuấn tú tản ra một loại khí chất lạnh lùng, trong khí chất lạnh lùng chứa từng mảnh lưỡi dao, bốn phương tám hướng đánh úp cô lại, Tần Tích rụt rụt cổ, giống như cô thật sự chọc tới người đàn ông đáng sợ này.

Nên làm cái gì bây giờ? Bọn họ người đông thể mạnh, một mình cô không đối kháng lại nổi, mỗi người cho cô một quyền, cũng có thể đánh cô thành cha mẹ cũng nhìn không ra.

Đang tại lúc này, cửa phòng mở ra, cấp dưới cung kính mang quần áo sạch tới, LY Mặc thăm dò nói, "Cố thiếu, nếu không thì cậu đi thay quần áo trước đi!"

Cố Mộ Nghiêm thấy Lý Mặc cầm lấy cánh tay mình, mày rậm nhăn lại, "Buông tay ra!"

Thấy vẻ mặt Cố Mộ Nghiêm ghét bỏ, trong lòng Lý Mặc than một tiếng không phục, rõ ràng người nên ghét bỏ là anh sao? Nếu không sợ Cố Mộ Nghiêm quá tức giận mà mất đi lý trí, anh đã sớm đứng qua một bên, mùi vị chua xót này rõ là... Không gì sánh được!

Ấm ướt trên người làm Cố Mộ Nghiêm chán ghét, một giây đồng hồ anh cũng không chịu thêm được nữa, mày nhíu lại càng sâu, cười lạnh nói, "Lý Mặc, giữ cô ấy lại cho tôi, chờ tôi thay quần áo xong, trở lại tính sổ cô ta!"

Nói xong, Cố Mộ Nghiêm lấy quần áo, đi vào căn phòng bên trong, khi đi ngang qua người Tần Tích, còn mạnh mẽ đụng vào bờ vai của cô một cái, Tần Tích lui về phía sau vài bước, bị đau làm cô nhe răng trợn mắt.

Xong đời, để cho anh ta trở lại còn không phải chính chết mình sao!

Cửa đóng lại, Lý Mặc thấy Tần Tích vẫn chết đứng tại chỗ, đi qua vỗ đầu cô một cái, "Còn không mau đi, chờ bị đánh sao."

"Anh muốn thả tôi đi?" Tần Tích mở to hai mắt nhìn, quả thực không tin có chuyện tốt như vậy.

"Coi như lần này vận khí của cô tốt, vừa lúc đụng phải Cố thiếu không thể làm ra chuyện gì, nếu như trước kia, nhất định cô đã chết chắc." Lý Mặc vẫy vẫy tay, "Nhanh lên đi, nếu không thì khi cậu ta trở lại, tôi cũng ngăn không được nữa rồi."

Tần Tích cầm tay Lý Mặc, "Sau này mỗi ngày tôi sẽ đốt tam chú cao hương cho anh, Bỏ Tát sẽ phù hộ cho anh!" Nói xong, chap choạng chuồn đi! Giống con thỏ chạy trốn ra ngoài.

Mày Lý Mặc giật giật một cái, cô gái này có phần kỳ lạ!

Thấy người xung quanh còn ngồi không ít, Lý Mặc không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, "Không muốn trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết thì đi nhanh đi!"

Nghe vậy, người khác cũng lưu loát rời khỏi, Lý Mặc thở dài một hơi, nếu có thể, anh cũng muốn đi, nhưng mà anh biết hậu quả sẽ thảm hại hơn!

Khi Cố Mộ Nghiêm trở lại, thấy phòng to như vậy chỉ còn lại mỗi một mình Lý Mặc, mà trên mặt anh còn treo một nụ cười nhợt nhạt, lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, không nói hai lời, một quyền hung hăng đánh vào bụng Lý Mặc, Lý Mặc vẫn chưa phản ứng kịp, lại một quyền rơi vào trên mặt.

"Lý Mặc, cậu vậy mà để cho cô ta chạy thoát, gần đây có phải chưa cho cậu hoạt động gần cốt rồi phải không? Ngứa da hả?" Cố Mộ Nghiêm tức giận trừng mắt nhìn Lý Mặc.

Cũng chỉ có anh ta mới dám làm như thế!

"Cố đại thiếu, tôi đây còn không phải là vì muốn tốt cho cậu sao." Lý Mặc ôm bụng, lòng tràn đầy ủy khuất, "Còn nhiều thời gian, thành phố P lớn như vậy, chờ cậu ngồi lên vị trí kia, đối phó với một cô gái vẫn còn không đơn giản sao? Đến lúc đó cậu muốn trưng dầu hay là thịt kho tàu, ai còn có thể ngăn chặn được cậu."

Anh không ngăn cản nữa, nếu như thực xảy ra chuyện, Cố lão còn có thể tha cho anh, Cố Mộ Nghiêm lại đánh anh, trong lòng bi thương vô hạn, việc này như thế nào lại cho anh gặp phải chứ! Mạng của anh như thế nào lại khổ như vậy chứ!

Cố Mộ Nghiêm hừ lạnh một tiếng, phá cửa đi ra. Chạy trốn hòa thượng trốn không khỏi miếu! Anh trực tiếp đi tìm quản lý, thấy Cố Mộ Nghiêm tiến vào, quản lý cúi đầu khom lưng, đây chính là ông chủ lớn phía sau màn thật sự của Hoàng Triều.

"Lập tức điều tra cho ra cô gái vừa rồi." Đào sâu ba thước, anh cũng phải bắt được cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chiến Tranh Tâm Lý Dày Vò Nhất.

Lý Mặc đi ra khỏi phòng, tuy bụng rất đau, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người lên, làm bộ như không có việc gì, nhưng mà mỗi người nhìn thấy anh, đều là đáng về nén cười, đây là có chuyện gì.

Nhìn vào gương phản chiếu, để sát mặt vào nhìn nhìn, mắt đen một chòm, khóe miệng Lý Mặc hung hăng giật giật một trận. Anh dựa vào mặt để kiểm com, có cần xuống tay nặng như vậy hay không.

Trong mắt Lý Mặc hiện lên một tia giảo hoạt, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm số của Cố lão, "Cố lão, cháu là Lý Mặc, cháu có một tin tức quan trọng muốn nói cho ông biết, về Cố đại thiếu"

Tin tức này nhất định có thể làm cho toàn thân Cố lão chấn động.

**

Tần Tích vừa trở về liền lôi kéo Diệp Thập Nhất chạy vội ra khỏi Hoàng Triều, không dám dừng lại chút nào, Diệp Thập Nhất bị biến thành ù ù cạc cạc, vừa định hỏi nguyên nhân, Trương Kỳ liền gọi điện thoại tới, muốn cô trở về cùng nhau ngủ, Diệp Thập Nhất quyết đoán liền bỏ Tần Tích xuống, vỗ vỗ vai cô, "Cố lên, mình chờ tin tốt của cậu, xong chuyện gọi điện thoại cho mình. Mình đi trước."

Thấy xe không chút nào lưu tình đi mất, Tần Tích quát, "Này, không phải cậu nói muốn giúp mình chiến đấu đến sau cùng à? Diệp Thập Nhất, cậu gặp sắc quên bạn, mình muốn tuyệt giao với cậu."

Đáp lại chính là Diệp Thập Nhất không ngừng vẫy tay.

Tần Tích cắn môi một cái, hừ, không phải chỉ là thổ lộ thôi sao? Cô đi một mình cũng không có gì đáng ngại, bọn cô giao tình tốt, nhà Phạm Thành Trạch phải sửa, mấy ngày nay đều ở tại khách sạn Kylie phòng 708, bắt một chiếc xe, Tần Tích đi thẳng đến khách sạn.

Đến hành lang khách sạn, Tần Tích nhìn biển số phòng, đi tìm một chút, khi thấy dãy số 708, cô hít sâu một hơi, vội vàng lấy thư tình đã viết xong trong túi xách ra, nhưng tay cầm thư có chút run rẩy, vội vàng xoay người lại hít sâu mấy hơi.

Tần Tích, không được sợ, chỉ là thổ lộ mà thôi, nói ra là được.

Tuy đang liều mạng an ủi bản thân, nhưng cô vẫn rất căng thẳng. Thi vào trường cao đẳng cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

Hai ngày trước cô đã lấy chứng nhận tốt nghiệp đại học, nếu bây giờ không bày tỏ, về sau có lẽ không còn cơ hội gặp lại Phạm Thành Trạch, anh là thầy giáo dạy thay trong trường, vốn thầy giáo ban đầu không phải anh, nhưng vì do người kia bị bệnh, cho nên phải làm phiền Phạm Thành Trạch tới thay thế.

Ở trên lớp học, chỉ liếc mắt một cái, Tần Tích liền thích người thầy dạy thay có phần nho nhã mà lại khôi hài này. Cô biết anh có sự nghiệp thành đạt, khẳng định sẽ không thích tiểu nha đầu mới lớn như cô, nhưng cô cũng không cần được anh đáp lại, cô chỉ là hi vọng tương lai không có tiếc nuối.

Không được, vẫn còn rất căng thẳng, Tần Tích lại lấy ra một lọ rượu xái* từ trong túi, ngửa đầu uống vài ngụm, rượu lập tức vọt tới đôi má, trở nên đỏ bừng, thừa dịp lúc đại não nóng lên, cô thần tốc nhấn chuông cửa, bên trong truyền đến tiếng động, sau đó rắc rắc một tiếng, khi cửa vừa mở, cô vội vã nói ra điều mình muốn nói, "Thầy Phạm, lần đầu tiên khi em nhìn thấy thầy, em liền thích thầy, thích thầy mặc sơ mi trắng đi ở trong trường học, cũng thích thầy kiên nhẫn giảng bài cho chúng em."

Rượu xái*: Rượu nước thứ hai.

Còn chưa nói hết, thư trong tay đã bị một đôi tay thon dài rút đi, lập tức một giọng nói hơi quen thuộc truyền đến trên đỉnh đầu Tần Tích.

"Học sinh tiểu học viết văn cũng dễ nghe hơn so với cô."

Tần Tích vội vàng ngừng đầu, khi thấy gương mặt kia, cả người hoàn toàn ngẩn ngơ, "Như thế nào anh lại ở trong phòng này?"

Đứng ở trước mặt cô, phải là Phạm Thành Trạch chứ, rõ ràng là người đàn ông vừa rồi mới gây cừu oán tại KTV Hoàng Triều, còn nữa, cô bày tỏ lại bị anh nghe thấy hết, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, vừa thẹn vừa cáu.

"Chờ cô." Cố Mộ Nghiêm ngắm nghía bức thư trong tay, trên mặt tựa tiểu phi tiếu.

Chờ cô? Tần Tích thực không đoán được người đàn ông này sẽ mang thù như vậy, vậy mà có thể tới nơi này trước cô một bước, cô đề phòng lui về phía sau một bước, "Anh đừng có xằng bậy."

Đối mặt với ánh mắt của Cố Mộ Nghiêm, cả người lẫn da đầu của Tần Tích run lên, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Đúng rồi, chạy trốn, không chút suy nghĩ, Tần Tích xoay người liền muốn chạy, nhưng còn chưa bước, một bàn tay liền bắt lấy cổ áo của cô, sau đó cả người cô bị nâng lên trên, cô phải kiễng chân lên mới có thể miễn cưỡng đứng trên mặt đất, cô cũng không lùn, cũng cao khoảng 1m64, nhưng người đàn ông này có thể dễ dàng nâng cô lên, không nói đến sức mạnh của anh, chỉ là thân hình của anh cũng khiến người ta cảm thấy áp bách vô hạn.

Tần Tích cảm thấy mình chết chắc rồi. Thật xui xẻo, lần này lại tự mình đưa đến cửa.

"Lại để cô chạy, mặt của tôi đặt ở đâu chứ? Hừ." Cố Mộ Nghiêm kéo cô vào phòng, một cước đá lên cửa.

Tần Tích bị anh thô lỗ kéo đi, chân trượt, ngã sấp xuống thật dài ở trên thảm trải sàn, không phải rất đau, chỉ là so với mức độ bạo lực của anh, anh không ném cô từ trên cửa sổ xuống mới là lạ, lầu cao như vậy, tuyệt đối thành bánh thịt.

Nhịn đau, vội vàng đứng lên từ trên thảm trải sàn, kế tiếp lui về phía sau, Cố Mộ Nghiêm không gấp, có cảm giác như mèo vờn chuột, dù sao cũng là vật trong tay, lần này e là cô có chạy cũng không thoát.

Loại chiến tranh tâm lý dày vò này, không bị đánh chết cũng sẽ bị hù chết.

Tần Tích bắt đầu tìm đồ trong túi xách, Cố Mộ Nghiêm cho rằng cô muốn lấy ra thứ gì đó hù dọa anh, kết quả vậy mà lấy ra nửa bình rượu xái, cô mở cái nắp, khí phách uống xong, sau đó ném bình đi, bay thẳng đến chỗ anh, "Tôi liều mạng với anh."

Rượu mạnh thua người liều, chính là nói bây giờ Tần Tích đang nằm trong loại tình huống này.

Cô nắm chặt quả đấm không ngừng vỗ vào ngực Cố Mộ Nghiêm, nhưng với loại sức lực này, đối với người thường xuyên tập thể hình, mà là đại đen quyền đạo như Cố Mộ Nghiêm mà nói, quả thực không sai biệt lắm với gãi ngứa, một bàn tay của anh là có thể ấn cô ngồi trên mặt đất không thể động đậy.

Nhưng mà cùng với động tác của cô, mùi thơm ngát của thiếu nữ cũng không định chỉ đánh úp về phía anh, lượn lờ ở chóp mũi của anh, không khỏi làm yết hầu của anh căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chị Xinh Đẹp

Tần Tích lại trở nên có chút say, lại thêm tâm tư đơn thuần, chẳng qua sau hai mươi năm hào hiệp, cho dù không đi đường lớn, cũng không thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cho nên giống như điên, dùng cả tay chân, vốn đang muốn cắn anh, nhưng không biết làm sao ngực anh quá rắn chắc, cô chỉ có thể miễn cưỡng dùng hai răng cửa cạp cạp da thịt của anh.

Cố Mộ Nghiêm vội vàng buông cô ra, vén quần áo lên liền nhìn thấy vài vết hồng hồng trên ngực, tất cả đều do hai cái răng của cô tạo thành, tức giận đến gân xanh cũng nổi lên, "Cô gái chết tiệt này."

Rất không dễ dàng mới áp chế lửa giận xuống, lập tức lại sắp bạo phát, cô gái này thật sự là thiếu giáo huấn. Cố Mộ Nghiêm hung tợn trừng mắt nhìn cô.

Ánh mắt của Tần Tích lơ mơ, bước đi lắc lư, ợ một hơi rượu, "Anh mới. Đáng chết, tôi cáo. Tổ anh, đừng chọc tôi. Tôi không phải ăn chay lớn lên đâu." Cô nắm quả đấm lắc lắc ở trước mặt anh, "Từng thấy quả đấm giống như bao cát chưa? Đây này."

"." Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy hắc tuyến nhìn cô biến thành sâu rượu.

Anh muốn hung hăng giáo huấn cô gái không biết trời cao đất rộng này, nhưng mà cô đang say rượu, cho dù anh giáo huấn thế nào, cô tỉnh lại cũng sẽ không nhớ được, cho nên Cố Mộ Nghiêm lôi kéo cô đến WC làm cô tỉnh rượu, nhưng mới ném cô vào trong bồn tắm, cả người cô liền giống như vịt lên cạn, không ngừng té qua té lại, trong lúc này bọt nước văng khắp nơi, anh đứng ở một bên, cả người bị tưới ướt như chuột lột.

Tốt, tốt, cô thật sự triệt để chọc giận anh.

Cố Mộ Nghiêm lau mấy giọt nước trên mặt, kéo cô từ trong bồn tắm lên, vừa định quát cô, lại đột nhiên bị cô ôm lấy, sau đó Tần Tích liền gào khóc, "Thập Nhất, mình vừa rồi đi toilet, gặp được một người đàn ông vừa già vừa xấu, anh ta thật hung dữ, làm mình sợ muốn chết."

Anh vừa già vừa xấu?

Nhất thời sắc mặt người nào đó rất khó coi, cô gái này trêu chọc anh tức giận còn chưa tính, vậy mà lại còn cảm thấy anh vừa già vừa xấu, anh không chỉ cảm thấy đầu óc cô có vấn đề, mắt cô càng thêm có vấn đề.

"Thập Nhất, vì cái gì ôm cậu cũng không còn mềm mại nữa, ngực cũng đã trở nên cứng rồi." Tay Tần Tích chọc chọc ngực anh, đột nhiên lại khóc lớn lên, "Thập Nhất, không phải cậu bị bệnh nan y chứ, cậu sắp chết có phải không, tuy bình thường mình cực kỳ khinh bỉ cậu thấy sắc quên bạn, nhưng cậu ngàn vạn không được chết, cậu chết rồi, mình liền không còn chỗ xin cơm ăn. Thập Nhất à. Cậu không được chết."

"Câm miệng." Cố Mộ Nghiêm nhìn người khóc đến nước mắt mũi thành một dòng trước mắt, cho nên anh mới nói phụ nữ chỉ có phiền toái, giống như làm từ nước.

Bỗng dưng Tần Tích liền lập tức dừng lại, mở to mắt tròn xoe nhìn anh, nức nở một trận, bỗng nhiên cô tiến đến trước mặt anh, phun ra một câu, "Chị xinh đẹp, bộ dáng của chị thật xinh nha."

Tần Tích quả thật là một tiểu sâu rượu, vừa uống một chút rượu liền thành như vậy. Người bình thường thật đúng là theo không kịp tốc độ này mà.

Xinh đẹp? Từ này là để chỉ phụ nữ đó.

Khóe miệng Cố Mộ Nghiêm hung hăng giật giật một trận, có một lần cá cược thua với Lý Mặc, anh thua nên phải mặt đồng phục quán bar, kết quả bị một người đàn ông nhìn thấy, vậy mà nói bộ dáng của anh rất đẹp, anh ta cực kỳ thích, đây là lần đầu tiên có người dám ở trước mặt công chúng hạ nhục anh, hậu quả có thể nghĩ, bị anh đánh nằm viện nửa tháng mặt vẫn còn sưng vù, từ đó về sau cũng không có người dám nói anh xinh đẹp.

Cố Mộ Nghiêm biết bộ dáng mình xinh đẹp, nhưng người khác lại không được nói ra, anh là đàn ông, dựa vào năng lực của chính mình, không giống tên Lý Mặc táo bạo kia, đến đâu cũng khoe khoang khuôn mặt.

Mà cô là người thứ hai dám nói như vậy, anh nên giáo huấn tính nói năng lỗ mãng của cô như thế nào đây.

Tần Tích hoàn toàn không phát hiện khuôn mặt Cố Mộ Nghiêm tức giận xanh mét, chỉ dựa vào trực giác bùng nổ của anh, đưa môi đỏ mọng, thật mạnh hôn anh một cái, sau đó đặc biệt cao hứng, giống như đã hoàn thành một sứ mệnh vô cùng lớn.

Mọi người thích xinh đẹp gì đó, Tần Tích cũng không ngoại lệ, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên thấy chị gái xinh đẹp như vậy.

Mà Cố Mộ Nghiêm thế nhưng lại chết đứng tại chỗ, cả người cũng cứng ngắc, của anh. . . Nụ hôn đầu tiên cứ như vậy bị cô gái này đoạt đi, còn chưa phản ứng kịp, môi lại bị hôn một cái, nhìn cô gái nào đó cười đến vui vẻ, anh lại bị một cô gái chiếm tiện nghi hai lần.

Cố Mộ Nghiêm sờ vào môi của mình, nghiêng răng nghiêng lợi với cô gái đối diện, "Cô gái chết tiệt, tôi sẽ không bỏ qua của cô."

Tần Tích vòng qua cổ anh, đầu chôn ở trên vai anh, than thở nói, "Chị xinh đẹp, em mệt rồi, em muốn ngủ một giấc, chúng ta cùng nhau ngủ ngon được không?"

Cùng ngủ?

Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại, đây chính là cô tự mình nói đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: May Mả Bà Xã Không Ghét Bỏ

Anh nhất định sẽ thu thập cô gái cả gan làm loạn này một phen, nôn lên người anh còn chưa tỉnh, vậy mà còn dám đoạt đi nụ hôn đầu tiên của anh, muốn đoạt cũng phải là anh tới đoạt, như thế nào có thể đến lượt cô gái này đến chủ động.

Nhưng khi Cố Mộ Nghiêm ném Tần Tích lên giường, cố gắng suy tính trong đầu một phen, khi nhìn lại, chỉ nghe thấy tiếng Tần Tích thở đều, cô đã ngây ngất ngủ thiếp đi.

Mặc cho Cố Mộ Nghiêm kêu cô như thế nào, sốc cô như thế nào, cô vẫn kiên trì. Không chút nào chịu ảnh hưởng.

Trước kia Diệp Thập Nhất đã từng nói, làm Tần Tích say, sau đó bán đến Nam Cực, cô cũng không biết.

**

Cùng lúc đó, trong căn phòng sát vách trong khách sạn, hai người ngồi, xem ra giống như là cha con, một người già, một người trung niên, đầu tụ cùng một chỗ giống như làm chuyện bí mật gì đó.

"Ba, cách làm này được không? Ngộ nhờ tên tiểu tử kia không chui vào trong thì làm sao bây giờ?" Trên mặt người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi lo lắng, có khi tên tiểu tử kia dầu muối không vào, không ra bài theo lẽ thường.

"Yên tâm, cháu của ba ba hiểu rõ." Cố Chấn Đình tay chống gậy ngồi trên ghế sofa, râu hoa râm theo năm tháng chụm lại, trên mặt già nua lại vẫn còn sót lại tia nhạy bén, trong đôi mắt tràn đầy tinh quang, giống như lão hồ ly giáo hoạt.

Cố Đình Dự bĩu môi, tuyên bố không tin, "Con của con, con còn không hiểu, ba có sự khác biệt thể hệ xa như vậy, ba có thể hiểu sao?"

Cố Chấn Đình cảm thấy gậy đánh vào đùi Cố Đình Dự, "Tiểu tử thôi, vậy mà dám hoài nghi ba của mình, ba ăn muối còn nhiều hơn con ăn gạo, hừ, ba làm không lại tên tiểu tử kia, tên của ba sẽ đọc ngược lại."

"Ba, con cũng đã lớn như vậy, ba như thế nào lại còn đánh con." Cố Đình Dự sờ sờ chỗ bị đánh, chuyện này nếu như bị tên tiểu tử Cố Mộ Nghiêm kia thấy được, ông còn uy nghiêm gì nữa.

"Ai bảo con nói chuyện không suy nghĩ." Cố Chấn Đình dựng râu trừng mắt.

Cố Đình Dự nhỏ giọng lại ủy khuất nói, "Con chính là nói thật, tên tiểu tử kia ngay cả con muối cũng không tiếp cận được, ngày mai nếu ba tung chiêu này, làm nó nóng này, còn không biết tên tiểu tử kia sẽ làm ra chuyện gì."

"Chẳng lẽ con cảm thấy ba sẽ ngu dốt giống con sao?" Cố Chấn Đình giống như là bị vũ nhục, "Dù cho tên tiểu tử kia ngay cả muối cũng không chích được, cho nên việc này mới được chọn, con xem, hai người đơn độc bọn họ ở lại trong phòng đã bao lâu rồi, trọn vẹn hai giờ rồi đó, nếu tính theo tính tình trước kia của tên tiểu tử này, người đã sớm bị ném ra, nhưng mà hiện tại bên kia tuy có động tĩnh, nhưng cô bé kia vẫn chưa bị ném ra, cho nên nói, lần này không giống trước kia."

"Vội lại con xem, trước đó đắc tội tên tiểu tử kia, lần đó tên tiểu tử kia tự mình ra tay, nhưng mà lần này vội vàng đuổi theo mộng người ta, nếu lần này không thành, đầu của ba chặt xuống làm ghế cho con ngồi." Cố lão gia từ hùng hồn tuyên bố.

Cố Đình Dự khoát tay, "Ba, quá đầm máu, ba đừng đánh con thì được rồi."

"Coi như con có chút tiền đồ." Cố Chấn Đình không chút khách khí giáo huấn, "Gen nhà của chúng ta khẳng định là di truyền cách đại, bất quá cũng may con đã loại bỏ tạp chất, toàn bộ tinh hoa đều cho tên tiểu tử kia, chẳng thế thì ba như thế nào có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông."

"Ba, người càng nói càng quá đáng rồi." Cố Đình Dự nghe không nổi nữa.

"Con còn dám mạnh miệng. Cánh đã mọc cứng cáp rồi có phải không." Cố Chấn Đình cảm thấy gậy, vừa muốn gõ xuống, Cố Đình Dự vội vàng tránh sang bên cạnh, Cố Chấn Đình tức giận, đuổi theo đánh ông, "Tiểu tử thôi, con còn dám trốn."

Trong khách phòng, liên nhìn thấy một lão già cầm gậy đuổi theo một người đàn ông trung niên, khung cảnh này, có vài phần cảm giác vui vẻ.

Cố Đình Dự khỏe hơn so với Cố Chấn Đình, đương nhiên chạy trốn được ông, chỉ là chạy cũng không phải biện pháp, vội vàng cầu xin tha thứ, "Ba, hiện tại chúng ta chủ yếu là thu phục tên tiểu tử Mộ Nghiêm kia, ân oán cá nhân chúng ta trước tiên bỏ qua đi. Tránh làm tri hoãn chính sự."

Cố Chấn Đình cũng thờ ơ, không thể sánh bằng lúc còn trẻ, ông chậm rãi ngồi xuống, mặt trắng không còn giọt máu, "Chờ ba thu phục xong tên Mộ Nghiêm kia, lại tính sổ với con."

Có đôi khi Cố Đình Dự không nói gì, ông như thế nào lại gặp được một người cha như vậy, người khác đến độ tuổi của ông, ở nhà hô phong hoán vũ, duy ngã độc tôn, còn ông, ai, không nói nữa.

May mắn việc này cũng chỉ có người trong nhà biết, nếu truyền ra ngoài, gương mặt già này của ông đặt chỗ ở nào đây. May mà bà xã không ghét bỏ. Nhiều năm thủy chung như một. Trong lòng có vài phần an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mọi Người Vây Xem

Trên chiếc giường rộng rãi mà hỗn độn, nằm một nam một nữ, nữ ngủ say sưa, cả người ghé vào trong ngực người đàn ông, xem ra cực kì hài hòa, nhưng khi mọi người ở đây cho rằng một màn này có bao nhiêu nồng tình mật ý, cô gái không để ý xoay người, đá trúng người đàn ông bên cạnh.

Giờ phút ngã xuống kia, mắt người đàn ông cũng không mở, bằng vào bản năng phản ứng nhạy cảm, tay giữ lấy mắt cá chân của cô gái, sau đó hai người cùng nhau nằm úp trên mặt đất.

Mà giờ phút này, một đám người đứng ở trong phòng, nghen hóng nhìn trần trời một màn này, cảm thấy ảnh trong tay cũng quên chụp ảnh.

"Uhm . ." Có Cố Mộ Nghiêm làm đệm lưng, Tần Tích ngã nằm trên người Cố Mộ Nghiêm, chỉ là ngực của anh cứng quá, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, đầu óc còn vài phần chưa tỉnh táo, nhưng mới vừa mở con mắt, liền đối diện với từng đôi mắt tò mò, Tần Tích sững sờ một giây, tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, nhưng lắc lắc mạnh đầu một cái, lại mở to mắt, mấy người trước mắt vẫn không biến mất, một giây sau, một tiếng thét chói tai "Kính thiên địa khiếp" xuất hiện.

"Aaaaaa..."

Tối hôm qua Cố Mộ Nghiêm bị Tần Tích làm tức giận không nhẹ, thiếu chút nữa đã muốn từ trên cửa sổ trực tiếp ném cô xuống, may mắn kiềm chế đúng lúc, nhưng mà thấy cô công khai chiếm lấy giường của anh, tức giận bùng bùng, nhưng mặc kệ anh néo mặt cô như thế nào, cô cũng không phản ứng, ngáy còn lớn hơn cả thiên lôi, sau cùng tức giận đến nỗi Cố Mộ Nghiêm uống sạch một bình rượu mới bò lên giường ngủ, dự tính chờ cô gái này tỉnh ngủ sẽ giáo huấn lại thật tốt, chỉ là trước khi nằm xuống, dĩ nhiên phải một cước đá cô xuống giường, nhưng mà lúc sau không biết cô lại bò lên khi nào.

Mà giờ phút này, hiển nhiên người đàn ông còn chưa tỉnh ngủ hẳn, tức giận còn chưa tiêu tan, lại nghe thấy tiếng thét chói tai như heo bị giết, có thể nghĩ loại tâm tình này, đương nhiên là hận không thể nghiền xương người đó thành tro.

"Àm ỉ cái gì." Giọng nói của Cố Mộ Nghiêm không kiên nhẫn, mắt cũng không mở, giữ chặt cánh tay của Tần Tích, chỉ một cái xoay người liền đè cô ở phía dưới, dùng tường rằng Cố Mộ Nghiêm có tâm tư gì xấu, thuận tiện chỉ cảm thấy như vậy có vẻ mềm mại, làm cái đệm thật thích.

Mà động tác này, cũng để cho lưng Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn bày ra trước tầm mắt mọi người, da thịt màu mật ong, thân hình rắn chắc, cùng với thất lung lực lưỡng, không chỗ nào không làm phụ nữ ở đây phải nuốt một ngụm nước miếng, hận không thể đoạt lấy vị trí của Tần Tích, mà những người đàn ông còn lại là ghen tị vạn phần, đáng người này cho dù tập quanh năm trong phòng thể thao, cũng chưa chắc có thể rèn luyện thành như vậy, có thể nói là vô cùng kích thích, mà đầu người đàn ông tựa vào vai của cô gái, khuôn mặt tỉnh xảo, mà lại không có một tia tục khí, nhếch môi mỉm cười, làm cho người ta muốn kính dâng môi đỏ mọng của mình lên, chỉ cần đụng vào một cái thì có chết cũng không uống cuộc đời này.

Bị một đám người vây xem, nếu như Tần Tích còn có thể tiếp tục ngủ, vậy cô thật sự là một người quá trâu bò, đẩy đẩy người đàn ông nằm ở trên người, "Này, nhanh tỉnh lại."

Cố Mộ Nghiêm phiền âm ỉ, giờ tay lên che miệng Tần Tích, tiếp tục ngủ.

"Um um um Hồn dân" Tần Tích mở to hai mắt nhìn, há mồm muốn cắn, nhưng tay không biết làm sao, vẫn như cũ là dùng hai cái răng cửa.

Cố Mộ Nghiêm không đau, ngược lại cảm thấy tê tê, giống như có dòng điện chạy qua toàn thân anh, rốt cục không chịu nổi quá nhiều, anh mở mắt chống lại đôi mắt tròn xoe của Tần Tích, mọi người phục hồi tinh thần lại, tiếp theo đó là tiếng chụp ảnh tách tách tách.

Bị đèn flash tập kích, Tần Tích vội vàng rút vào trong lòng Cố Mộ Nghiêm, tuy nói trên người còn có quần áo, nhưng tới cùng thì quần áo cũng không che giấu, bị chụp đều luôn luôn không tốt.

Cố Mộ Nghiêm ôm chặt Tần Tích, ngẩng đầu nhìn một đám người xuất hiện trong phòng, đôi mắt hơi hơi nhắm lại, lại càng thêm không có phản ứng, lập tức không nhanh không chậm kéo chăn bao Tần Tích lại, chỉ lộ ra một cái đầu, trong nháy mắt Tần Tích biến thành đũa bé to xác, mà anh mặc quần tứ giác, chậm rãi đứng dậy, nhặt quần trên mặt đất lên tùy ý mặc vào, rộng lưng thùng, tao nhã lại tăng thêm vài phần dụ hoặc, nửa người trên để trần, cũng không để ý người trong phòng, đi đến bàn rót một chén nước, ngửa đầu uống vài ngụm.

Mọi người choáng váng, trong đó có Tần Tích, phản ứng của anh có thể quá kỳ quái hay không, không cần kinh hoàng khi bị chụp, tốt xấu gì cũng hỏi một câu 'Mọi người tới chỗ này để làm gì?' chứ, nhưng mà anh coi như không có, triệt để coi như không có. Giống như mọi người đều là không khí.

Chương 8: Không Thích Hợp

"Cái kia. . ." Tần Tích ho nhẹ một tiếng, vừa định hỏi bọn họ, mọi người cũng bởi vì tiếng ho khan này mà đột nhiên hoàn hồn, nhớ tới nhiệm vụ lúc này, một người ở trong lòng định hỏi một vấn đề, nhưng còn chưa kịp mở miệng, liền bị vấn đề của những người khác chặn lại, mọi người lại ghen hòng nhìn trần trối.

"Vị tiểu thư này, nghe nói tối hôm qua cô thất tình, cho nên ra giá bao hết ngư lang đến khách sạn, cuối cùng cô chọn một người, là người này sao?"

Một nam phóng viên, trong mắt hiện lên tia giao hoạt hỏi.

Những người khác há hốc mồm, Cố Đại Thiểu bị trở thành ngư lang được người ta bao, chuyện này truyền đi, còn không bị người ta cười chết, mặt mũi của Cố Đại Thiểu đặt ở đâu, bọn họ tới chỗ này chỉ là làm bộ chụp chút ảnh mà thôi, người này cũng quá không sợ chết, kế hoạch dự tính ban đầu không phải như vậy mà.

"Trà giá cao bao ngư lang đến khách sạn?" Tần Tích nhú mày, lặp lại lời của nam phóng viên.

"Đúng vậy, xem ra cô thừa nhận rồi." Trong mắt người thanh niên có ý cười âm hiểm, lấy ra máy ghi âm thu lại lời của Tần Tích nói.

Cố Chấn Đình và Cố Đình Dự ở phòng kế bên, nhìn qua máy giám thị trên tay của phóng viên thấy một màn như vậy, Cố Chấn Đình nhú mày, "Anh ta dám nói cháu trai của ba thành ngư lang, người này đang làm gì vậy? Mắt kém như vậy."

"Ba, thế nào con lại cảm thấy người này có chút không thích hợp." Cố Đình Dự quan sát một hồi lâu mới mở miệng, "Có thể không phải người chúng ta sắp xếp hay không? Mà là có người biết chuyện này, trà trộn vào, bây giờ là thời điểm mấu chốt của Mộ Nghiêm, nếu như truyền ra nói bị người ta bao qua đêm, chỉ sợ đám lão gia hỏa hội đồng quản trị lại có chuyện tán gẫu khi rảnh rỗi."

"Con xem con đó, từ nhỏ có tích sự gì chứ, chút việc nhỏ này cũng làm không xong. Lại còn để cho người xấu tiến vào." Cố Chấn Đình liền nện vào óc Cố Đình Dự một gậy, "Đám lão gia hỏa hội đồng quản trị kia dám có ý kiến, ba sẽ tiêu diệt bọn họ trong vài phút."

Cố lão gia từ tiến bộ cùng với thời đại, lên mạng tán gẫu cả ngày, thỉnh thoảng còn xoát blog.

"Ba, dùng từ ngữ internet ít một chút, có chút không nghiêm túc rồi. Cấp bậc của Cố Gia cũng bị kéo thấp hơn." Cố Đình Dự cho ý kiến, sau đó lại là một gậy, "Con dám ghét bỏ ba, ba là ba của con, ba làm cái gì không cần con phải dạy ba, như thế nào ba lại sinh ra một tên tư tưởng tri độn như vậy chứ, cái tên ngoan cố. Hừ."

Mà phía bên đây, "Tối hôm qua khách sạn nhận được phản nản từ khách hàng, nói căn phòng này quá ồn, đương nhiên, tôi hiểu ý của cô, trà giá cao đương nhiên phải vật quý hơn giá trị, bất quá đối với chuyện này, không biết tiểu thư có muốn nói gì không?" Trong giọng nói của người thanh niên có chút ái muội cùng châm chọc, liên tục gắn mắt ngư lang lên người Cố Mộ Nghiêm.

Khách phản nản? Kịch liệt như vậy, sắc mặt Tần Tích lúc trắng lúc xanh, cô còn nhớ tối hôm qua sau khi cô uống rượu xái, đầu óc liên mơ màng, chẳng lẽ Cố Mộ Nghiêm nhân cơ hội này ngược đãi cô, Tần Tích kéo chăn ra, kéo cổ áo nhìn, toàn thân không có vết thương nha.

Người thanh niên hiển nhiên một chút cũng không muốn biết đáp án của Tần Tích, lại hỏi tiếp, "Không biết đối với người ngư lang cô bỏ nhiều tiền bao, cô có đánh giá thế nào? Có vật quý hơn giá trị sao? Hay là hoàn toàn. . . Không được." Hai chữ cuối cùng, hết sức nhấn mạnh.

Vừa là ngư lang, vừa để người bao không hài lòng, tin tức này, thật quá trâu bò. Vừa truyền ra, không biết sẽ kích thích bao nhiêu tầng sóng đây.

Bên kia, Cố Mộ Nghiêm không có phản ứng, Cố Chấn Đình liền muốn giậm chân, Cố Đình Dự vội vàng kéo, "Ba, ba đừng kích động, cho dù người này trà trộn vào, chúng ta có thể nhìn ra, thẳng nhóc kia sẽ nhìn không ra sao? Ba ngồi xuống trước đi, xem xem nó sẽ xử lý như thế nào. Hơn nữa người này nói không chừng là chó ngáp phải ruồi còn có thể giúp ta một phen, coi như là một cuộc khảo nghiệm với nó đi. Chút chuyện này cũng làm không xong, cho dù trở thành tổng giám đốc của Thịnh Vũ, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ bị người ta kéo xuống."

"Đàn ông Cố gia chúng ta làm sao có thể không được." Bộ dáng Cố Chấn Đình giống như bị vũ nhục, thở phì phì ngồi ở chỗ đó.

Ông nói như vậy, lão gia từ một câu cũng không nghe lọt, vẫn còn chấp nhất vấn đề này, khoe miệng Cố Đình Dự co giật vài cái, bây giờ ông không muốn thảo luận vấn đề này với cha của mình, được hay không, đi về hỏi bà xã của mình chẳng phải sẽ biết rồi sao.

Chương 9: Cô Là Chó Sao?

Đàn ông sợ nhất người khác nghi ngờ 'Năng lực' của mình, một khi thảo luận đến đề tài này, hận không thể để toàn bộ người trên thế giới biết, ông một đêm làm bảy lần, trái lại Cố Mộ Nghiêm chỉ đứng ở một bên, không nóng không vội, giống như phóng viên nói 'Không được' cũng không phải nói anh, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Tần Tích, trong mắt chợt lóe một tia nghiêng ngẫm.

Tần Tích phần nộ từ dưới đất đứng lên, quát về phía người thanh niên, "Ánh mắt anh mù sao, dựa vào sắc đẹp của tôi mà phải trả tiền bao ngư lang sao? Vừa vào cửa miệng anh liền nhả phân, anh rõ giá thị trường như vậy, có phải ngày ngày cũng làm việc này hả?"

Có ngốc cô cũng nghe được tên phóng viên này có ý ở giới nước bẩn, cô không phải muốn giúp Cố Mộ Nghiêm, mà là việc này nếu như đăng báo, nói cô trả tiền cao bao hết ngư lang, mặt của cô đặt ở đâu chứ.

Nam phóng viên cho rằng Tần Tích là quả hồng mềm, mặc dù trong lòng e ngại Cố Mộ Nghiêm, nhưng vì tiền, anh vẫn phải cố nén sợ hãi xuống, đến lúc đó cất câu lấy nghĩa, báo đặc sắc có thể phát hành, nhưng trăm tính vạn tính, lại không nghĩ rằng Tần Tích là trái ổi hiểm, vô cùng cay cú, cho nên bị kinh sợ mấy giây.

Cố Mộ Nghiêm thoáng nhú mày, trong mắt chợt lóe vẻ tán thưởng, anh biết cô gái hung hăng này không phải dễ bị khi dễ, quả thật là như thế.

Nam phóng viên kịp phản ứng, mới vừa muốn nói chuyện, Tần Tích xoay người cầm lấy điện thoại di động, "Anh nói tiếp đi, tôi ghi âm, đến lúc đó kiện anh tội phi báng, n xúc phạm người khác, thân là phóng viên không làm tốt trách nhiệm, làm việc thật thà vì dân, ngày ngày chỉ biết cầm lấy cái camera đi chụp trộm khắp nơi, chúng tôi nam chưa cưới nữ chưa gả, ở chung phòng chộc tới anh sao?"

Mấy phóng viên khác được sắp xếp cũng tròn mắt, nội dung vở kịch này thật không phải là đặc sắc bình thường nha.

Mà lời nói của Tần Tích cũng làm cho nam phóng viên không có năng lực phản bác lại, há to miệng, nghẹn đỏ mặt, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

"Cô ấy nói không sai, chúng tôi nam chưa cưới nữ chưa gả, hình như luật pháp không quy định chúng tôi không được ở chung phòng." Cố Mộ Nghiêm nhìn như hơi hốt nói, nhưng lãnh ý bên trong lại làm mọi người chấn động, ngoại trừ nam phóng viên, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, may mắn bọn họ cũng không phải là thật.

Trưởng nam nhà họ Cố, Cố Mộ Nghiêm, sắp đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc Thịnh Vũ, trước đó lại chưa bao giờ có bất luận scandal gì, mà quy tắc Cố gia trước sau n như một nổi danh nghiêm khắc, quyết không cho phép con cháu Cố gia làm ra chuyện bê bối ảnh hưởng đến mặt mũi, có thể thấy được là có người muốn dùng chuyện này để dả kích Cố Mộ Nghiêm, hủy hoại danh dự, dùng cái này để đạt được mục đích.

Cố Mộ Nghiêm để chén nước xuống đi tới, một tay kéo Tần Tích vào lòng, khoe miệng giương cao như cười như không, ánh mắt nhìn thẳng nam phóng viên, "Huống chi, cùng vợ tương lai của mình ở chung phòng cũng hết sức bình thường."

Vợ tương lai?

Tần Tích ngẩng đầu nhìn Cố Mộ Nghiêm, tròn to hai mắt, vừa định há mồm, Cố Mộ Nghiêm lại chế trụ sau gáy của cô, ấn đầu Tần Tích trong ngực, Tần Tích giãy giụa, miệng lại không cẩn thận cọ xát vào người Cố Mộ Nghiêm, thân thể anh cứng đờ, cổ họng khô khốc.

Cô gái này. . . !

Cố Mộ Nghiêm cường chế nhện xô vào trong lòng xuống, trong ánh mắt mang theo một tia rừng mình, lạnh lùng nói, "Đã có gan xông tới đây, như vậy sẽ phải có can đảm gánh lấy hậu quả, xâm phạm quyền riêng tư cá nhân, hủy hoại danh dự người khác, tốt hơn hết cậu vẫn nên biện giải cho mình ở tòa án đi!"

Nam phóng viên đột nhiên chấn động, nhưng vẫn chống gượng nói, "Anh không có chứng cứ."

Cố Mộ Nghiêm khinh bỉ nhìn anh ta một cái, chỉ chỉ điện thoại di động đặt bên cạnh chén nước, "Đã quên nói cho cậu biết, từ lúc cậu mở miệng nói chuyện, hết thấy tất cả đều làm bản sao rồi."

"Anh..." Mặt nam phóng viên lộ vẻ khó xử, anh biết rõ Cố Mộ Nghiêm không dễ chọc, cho nên lần này anh cũng là bí quá hoá liều, bắt quá người phía sau màn đã nói, nếu như xảy ra chuyện người đó nhất định sẽ bảo vệ anh.

Cố Mộ Nghiêm chậm rãi nói, "Cậu nhất định đang suy nghĩ, người cử cậu tới nhất định sẽ bảo vệ cậu có phải không, vậy chúng ta liền thử xem người kia có thể bảo vệ cậu hay không nhé."

Nam phóng viên khiếp sợ nhìn anh, làm sao anh ta biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Cố Mộ Nghiêm cười khinh miệt, không nhìn nam phóng viên, mà quay đầu quét mắt nhìn những người khác, trong mắt chứa không kiên nhẫn, âm trầm nói, "Nếu xem kịch cũng xem xong rồi, cũng nhanh chút rút ra ngoài. Còn muốn ở lại ăn cơm trưa sao."

Ở bên cạnh quan sát trong chốc lát, Cố Mộ Nghiêm liền biết là thế nào, chỉ là anh không nghĩ tới ba cùng ông nội thế nhưng sẽ dùng chiêu này, tính kế anh như vậy. Muốn con dâu liền muốn điên luôn rồi sao?

Những người khác liếc mắt nhìn nhau một cái, buông đồ vật trong tay ra, khẽ cúi đầu, cung kính nói, "Cố đại thiếu, Cố thiếu phu nhân, chúng tôi đi trước. Đã làm phiền."

Nói xong, hai người trong đó mỗi người một bên kẹp lấy nam phóng viên lôi ra ngoài, rất nhanh, hoàn toàn liền truyền đến tiếng quyền đấm cước đá, nhưng không có một tiếng cầu xin, có thể thấy được là bị che miệng đánh.

Khi cửa đóng lại, Cố Mộ Nghiêm lập tức buông Tần Tích ra, cúi đầu nhìn dấu răng trên ngực âm trầm hỏi, "Cô là chó sao?"

"Tôi cũng muốn cầm tinh con chó cắn chết anh đó." Tần Tích giương nanh múa vuốt khoa tay múa chân một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Năm Mươi Vạn

"Tôi hôm qua tôi nên ném cô ra ngoài, nói không chừng bây giờ cô đang ở trong ổ của tên ăn mày nào đó làm ăn mày phu nhân rồi." Chết tiệt, anh vậy mà có hảo tâm để cô ở đây ngủ một đêm.

Tần Tích nổi cáu, một họng máu nghẹn trong cổ họng, lập tức chất vấn anh, "Tại sao anh lại ở trong phòng của thầy Phạm, còn nữa, anh dựa vào cái gì nói với người khác tôi là vợ tương lai của anh, anh có biết như vậy sẽ hủy hoại danh tiếng của tôi hay không hả?"

Cô thật vất vả mượn rượu thêm can đảm để đến tỏ tình, kết quả bị anh phá rối, thật sự là siêu cấp buồn bực mà.

"Buổi tối uống rượu say đến khách sạn tỏ tình, còn thanh danh sao? Cô không phải hy vọng được bước vào căn phòng này sao?" Cố Mộ Nghiêm không chút khách khí châm chọc, lập tức cầm lấy bức thư bên cạnh, xem lướt qua, lập tức cười nhạo, "Bây giờ đã là năm nào rồi, thế nhưng còn dùng cách quê mùa như vậy, hơn nữa còn viết văn câu thả, dùng từ nông cạn."

"Đáng ghét, anh trả lại cho tôi." Tần Tích thấy anh xem thư tỏ tình của mình, vừa thẹn vừa cáu, xông tới muốn cướp về, nhưng Cố Mộ Nghiêm nhẹ nhàng tránh né, liền trốn thoát, lập tức cô đồng đưa theo bức thư, "Nhìn dáng vẻ của cô chắc không phải chưa từng nói chuyện yêu đương chứ?"

Tần Tích trừng mắt nhìn anh, "Mắc mớ gì tới anh. Nhanh trả lại cho tôi."

Cố Mộ Nghiêm trêu chọc cô, "Trả lại cho cô cũng có thể, bất quá cô phải đáp ứng tôi một điều kiện?"

"Không thể nào." Ai biết người đàn ông này lại sẽ nghĩ ra biện pháp gì hành hạ cô chứ.

"Vậy tôi liền đăng thư tỏ tình này lên mạng." Cố Mộ Nghiêm cười tà một tiếng.

"Anh." Tần Tích tức giận đến phát run, "Vô si."

"Tùy cô, nói như thế nào cũng được." Cố Mộ Nghiêm cầm lấy điện thoại di động, chụp ảnh bức thư, "Nếu cô không đồng ý, tôi lập tức liền đăng lên mạng."

"Không được đăng." Tần Tích căng thẳng nhìn anh, lập tức tự nói với mình phải tỉnh táo, hít sâu hai cái, "Anh muốn cái gì?"

Trên thư đến cùng còn có tên của cô, nếu như bị bạn học thấy được, còn không xấu hổ chết sao, hơn nữa cũng sẽ mang đến phiền phức cho thầy Phạm, cho nên tuyệt đối không thể đăng lên mạng.

Cố Mộ Nghiêm lại rót một chén nước cho mình, chậm chạp uống một ngụm, "Đầu tiên, cô phải bồi thường tổn thất tinh thần lẫn da thịt cho tôi, so giá trị con người tôi, như thế nào cũng phải một trăm tám mươi vạn, bất quá tôi biết cô không có tiền, tôi liền giảm giá cho cô, trả tôi năm mươi vạn là được rồi."

Tần Tích trợn to hai mắt, quả thực không thể tin được, "Năm mươi vạn? Vì sao anh không đi cướp đi, hơn nữa, dựa vào cái gì tôi phải bồi thường cho anh. Cần tiền đến điên rồi sao?"

Cố Mộ Nghiêm cây ngay không sợ chết đứng nói: "Tôi hôm qua cô say rượu không được sự đồng ý của tôi, cưỡng chế hôn tôi. Hơn nữa còn không chỉ một lần, đây chính là nụ hôn đầu của tôi, cô nói số tiền này có đáng giá không chứ?"

"Tôi cưỡng hôn anh? Làm sao có thể."

Vóc dáng anh cao 1m8, cô có thể cường bức được anh sao? Người đàn ông này là muốn lừa cô hả?

"Con gái uống rượu say, phát điên lên hết sức đáng sợ, đặc biệt là cô." Cố Mộ Nghiêm mặt không đỏ hơi thở không gấp nói: "Nụ hôn đầu của tôi là để dành cho bà xã tương lai, bây giờ cô cướp nó đi, đương nhiên cô phải bồi thường cho tôi chứ."

"Nụ hôn đầu tiên của anh?" Lúc này Tần Tích giận rống lên, "Anh có biết xấu hổ không hả."

Tần Tích hoàn toàn không tin Cố Mộ Nghiêm còn nụ hôn đầu tiên, loại đàn ông này, cho dù không phải là chú rể hàng đêm, vậy cũng không thể nào sạch sẽ đến như vậy đi.

"Tùy cô có tin hay không, dù sao cô phải bồi thường cho tôi, năm mươi vạn, tôi không chấp nhận tiền chuyển khoản."

"Năm mươi vạn không có khả năng." Tần Tích móc móc trong túi, sau đó nhét vào trong ngực của anh, "Chỉ có năm mươi đồng, có được không?"

Cố Mộ Nghiêm vuốt vuốt nếp nhăn trong tay, "Cô là đang đùa ăn mày sao. Vốn có hảo tâm giảm giá cho cô, nhưng nhìn thái độ này của cô, không cần bớt nữa, giá cuối cùng một trăm vạn, không trả tôi liền kiện cô."

"Anh làm từ vàng sao? Chỉ một người liền một trăm vạn."

"Tôi còn đắt hơn so với vàng, biết tôi là ai không?"

Tần Tích lắc lắc đầu, vừa rồi cô chỉ mơ hồ nghe được đám người kia gọi anh là Cố đại thiếu.

"Nhìn miệng của tôi, nghe rõ ràng, tôi gọi là Cố - Mộ - Nghiêm! Cố Mộ Nghiêm, cô biết không hả?"

Tần Tích sững sờ một tý, Cố Mộ Nghiêm liền cho rằng Tần Tích bị tên anh dọa sợ, lại nghe được lời nói của cô, mặt đen tại chỗ.

"Không biết."

Cố Mộ Nghiêm quát về phía cô, "Cô là từ sao Hỏa đến sao? Ngay cả tôi cũng không biết."

Tần Tích nhún nhún vai, "Ngay cả tôi cũng không biết anh, có thể thấy được anh cũng không phải đặc biệt nổi tiếng."

"Tôi không quản cô có biết hay không, tóm lại, một trăm vạn trả nhanh lên, nếu không chúng ta liền gặp mặt ở toà án." Cố Mộ Nghiêm không nói láo, tôi hôm qua chính là nụ hôn đầu của anh, từ trước, anh thật sự chưa từng hôn cô gái nào, cũng không có hứng thú hôn môi với phụ nữ. Nhưng ngày hôm qua u mê hồ đồ, không kịp phòng bị liền bị Tần Tích hung hăng này tập kích.

Con gái khi yêu thường mơ mộng lần đầu tiên của mình sẽ cho ai, con trai cũng không ngoại lệ, cũng sẽ nghĩ tới cô gái đầu tiên hôn mình là ai, nhưng Cố Mộ Nghiêm như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là cô. Muốn vóc người không có vóc người, muốn khuôn mặt, mặt mũi trứng tròn, hơn nữa còn là một tiểu quý thích uống rượu.

Cố Mộ Nghiêm thật có loại tâm tình cái trắng xinh đẹp bị lợn vây quanh.

"Anh đã nổi tiếng như vậy, như thế nào lại thiếu một trăm vạn chứ?" Khuôn mặt nhỏ của Tần Tích tức giận đến đỏ bừng, giận trừng trừng người đàn ông trước mắt, "Hơn nữa đừng nói một trăm vạn, tôi hiện tại một vạn cũng không có, chỉ có năm mươi đồng. Cho dù anh kiện tôi lên tòa án, ta cũng vẫn không có."

Người đàn ông này rõ ràng là cố ý bắt nạt cô mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vợ Chưa Cưới

"Nếu đã không có tiền, vậy thì dùng thứ khác gán nợ, nụ hôn đầu của tôi là để cho vợ tương lai của tôi, cô đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi, như vậy nói cách khác cô sẽ phải chịu trách nhiệm với tôi, mặc dù cô chênh lệch với tôi không nhỏ, nhưng tôi liền chịu thua thiệt một chút, bắt buộc phải chấp nhận cô." Mặt Cố Mộ Nghiêm bày ra vẻ vô cùng khó khăn, "Từ giờ trở đi, cô chính là vợ chưa cưới của Cố Mộ Nghiêm tôi. Nghe cho rõ, đừng thừa dịp tôi không chú ý chạy loạn ở bên ngoài."

Tuổi của anh không còn nhỏ, cũng đến tuổi kết hôn rồi, cho dù bây giờ không cưới, sớm muộn gì anh cũng phải cưới, cô gái trước mắt này, mặc dù hung dữ, cũng không có tư vị của phụ nữ, nhưng cơ thể mềm mại, mặc dù lấy về còn kém xa với bình hoa, nhưng làm cái đệm cũng không tệ.

Hơn nữa không lấy vị hôn thê chặn miệng cha và ông nội lại, không chừng lần sau sẽ gây ra chuyện điên cuồng hơn, thật thiết thòi cho bọn họ phải suy nghĩ nhiều, sắp xếp phòng viên già đến chụp ảnh, nếu như xử lý không tốt, chuyện này sẽ trở thành một vụ tai tiếng, nếu như muốn mọi chuyện im xuôi thì phải cho cô gái này một thân phận, đây là mưu kế của cha và ông nội.

"Vợ chưa cưới? Đùng có nằm mơ, tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh." Mặt Tần Tích tức giận đến đỏ bừng, người đàn ông này ác liệt như vậy, nếu như thật sự kết hôn, không ngày ngày đánh nhau mới là lạ.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích kháng cự, tia sắc bén trong mắt chợt lóe thoáng cái vui vẻ, "Tôi đi tắm, cô ở bên ngoài chờ tôi. Đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm."

"Tôi không. . ." Tần Tích vừa định cự tuyệt, Cố Mộ Nghiêm liền trừng mắt nhìn cô, ý đại khái là nói, cô dám nói thêm một chữ nữa thử xem.

Cơ trí như Tần Tích, nếu đã hết sức không tình nguyện, cô vẫn phải nói, "Phiền nhanh lên."

Cố Mộ Nghiêm hài lòng gật đầu, sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Trời mới chờ anh.

Anh ta cho rằng mình là ai chứ, con vua sao? Anh ta nói lấy liền lấy sao?

Tần Tích thấy cửa phòng tắm đóng kín, vội vàng mặc quần áo vào, lấy đồ vật của mình, chạy ra ngoài cửa, kết quả bởi vì chạy quá nhanh, đồ rơi ở hành lang, cô xoay người nhặt lên, sau đó nhanh chóng biến mất. Giống như chạy trời chết.

Tần Tích vừa mới vào thang máy, cửa một căn phòng khác liền mở ra, Cố Chấn Đình gấp đến độ giậm chân, "Ai nha, Mộ Nghiêm là thế nào, thế nhưng để cháu dâu của ta chạy mất."

Cố Chấn Đình vội vàng đi vào phòng Cố Mộ Nghiêm, nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, vỗ vỗ cửa, "Mộ Nghiêm, mau đừng tắm nữa, vợ của con chạy mất rồi, con tắm sạch như vậy có ích lợi gì chứ?"

Mặc dù tối hôm qua ông ở trước mặt Cố Đình Dự khoe khoang khoác lác, nói tên thằng nhóc Mộ Nghiêm này nhất định sẽ chui vào trong bẫy, kỳ thật trong lòng ông một chút nắm chắc cũng không có, thật sự Mộ Nghiêm không ra bài theo lẽ thường, có đôi khi người ta cho rằng Cố Mộ Nghiêm sẽ làm như vậy, nhưng trên thực tế, Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn không làm như vậy, ngay cả ông cũng nhìn không thấu đứa cháu này, nhưng hôm nay khi nghe được Cố Mộ Nghiêm nói cô bé kia là vợ tương lai của nó, lòng ông mới tỉnh là để xuống, chuyện của cháu trai xem như có hướng giải quyết.

Nếu thằng nhóc này không tình nguyện, coi như chém đầu, nó không muốn chính là không muốn, ai cũng đừng mong bức bách nó.

Không bao lâu, cửa phòng tắm mở ra, Cố Mộ Nghiêm vội khăn tắm đi ra, không thấy Tần Tích, ngược lại nhiều hơn hai lão già, để ý anh cũng không để ý, đi qua chậm rãi mặc quần áo.

"Ông nói này Mộ Nghiêm, con nên nhanh một chút, vợ của con chạy mất rồi, con không nóng nảy sao?"

Cố Đình Dự đứng một bên, trơ mắt nhìn cha của mình đuổi theo sau móng con trai của mình, mà mấu chốt nhất chính là, thằng nhóc kia một chút cũng không để ý đến cha của mình, thực không chịu thua kém ông chút nào.

Trong nhà này cũng chỉ có tiểu tử Cố Mộ Nghiêm này mới dám đối với lời nói của Cố Chấn Đình để từ tai trái ra tai phải, mà sẽ không bị Cố Chấn Đình cầm gậy đuổi theo đánh, nếu là mình, chỉ sợ chân cũng sẽ bị ông đánh gãy.

Cố Chấn Đình tức giận đến dựng râu trừng mắt, đi đến bên cạnh Cố Đình Dự, một cái gậy lại đập vào trán Cố Đình Dự, "Con dạy con kiêu gì, cũng không tôn trọng ông nội của mình một chút."

Cố Đình Dự bị đánh vô cớ, tâm tình rất kích động, "Chuyện này liên quan gì tới con. Nó không nói lời nào, như thế nào ba lại không đánh nó."

"Con không dạy dỗ tốt là lỗi của người làm cha." Cố Chấn Đình trừng mắt nhìn ông.

"Con là do ba nhặt được sao?"

Cố Chấn Đình kích động hơn so với ông, "Ba cũng vậy hy vọng con là nhặt được, khí khái anh hùng của ba, con một chút cũng không học được."

Mà Cố Mộ Nghiêm giống như sớm đã thành thói quen, tự nhiên thu xếp, sau đó ưu nhã ra khỏi phòng, chờ đến khi Cố Chấn Đình kịp phản ứng, Cố Mộ Nghiêm sớm đã không thấy bóng dáng.

Cố Mộ Nghiêm đứng ở cửa thang máy, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, cưới cô đầu tiên là vì để lỡ tai được thanh tịnh, thứ hai là anh phát hiện chỉ có cưới cô, mới có thể dạy dỗ cô tốt nhất, đến lúc đó anh sẽ làm cô biết cái gì gọi là 'Dĩ phu vi tôn' Nghe theo lời chồng.

Bồi dưỡng cô thành cô gái tam tông tứ đức, mỗi ngày ở nhà hầu hạ anh, vẫn không thể có một câu oán hận nào, nghĩ tới đó trong lòng đã cảm thấy thoải mái, không thu thập cô thì không được.

**

Sau khi Tần Tích ra khỏi khách sạn liền trực tiếp về nhà, may mắn tối hôm qua đã nói với mẹ cô là cô muốn ở chỗ Diệp Thập Nhất một đêm, nếu không không biết mẹ cô sẽ lo lắng thành bộ dáng gì rồi.

Đi vào trong sân, Tần Tích liền bắt đầu hô vào bên trong, "Mẹ, con đã về, mẹ."

Kỳ quái, như thế nào một chút phản ứng cũng không có, Tần Tích nhú mày, đẩy cửa ra liền ngầy ngẩn cả người.

Trong phòng khách nhỏ hẹp, đặt đầy các loại quà tặng, còn một hàng người mặt đồ đen đứng ở bên cạnh, đứng thẳng tắp, khi nhìn thấy Tần Tích đến, toàn bộ khom lưng, đồng nhất hô, "Hoan nghênh Tần tiểu thư trở lại."

"Các người. . . Là ai?" Đầu Tần Tích đầy nghi vấn.

"Chúng tôi làm theo lời Cố đại thiếu, sang đây thăm bác gái một chút." Một người thanh niên đi về phía trước một bước, mặt cương nghị, không tinh xảo giống Cố Mộ Nghiêm, nhưng cũng nổi bật.

Lại là Cố Mộ Nghiêm, âm hồn của anh ta như thế nào lại không tiêu tan vậy.

Tiểu Nghê rõ ràng là bị một màn này dọa sợ, bần khoản bất an ngồi trên sofa, Tần Tích vội vàng đi tới, Tiểu Nghê cầm tay của cô, "Tiểu Tích, đây là có chuyện gì, bọn họ nói Cố đại thiếu là chồng chưa cưới của con?"

"Mẹ. . . Con sẽ giải thích. . ." Tần Tích vỗ vỗ bả vai của bà, sau đó cô nói với Vạn Kiệt, "Anh ra đây với tôi một chút."

Ngoài sân, Tần Tích giận trừng mắt nhìn anh, "Nhanh mang theo người của anh, còn có những món đồ kia ra khỏi nhà tôi."

"Tần tiểu thư, thật ngại quá, nếu như cô không hài lòng, kính xin cô tự mình nói với thiếu gia, chúng tôi tự tiện mang về, chúng tôi chỉ sợ. . ." Mặt Vạn Kiệt đầy vẻ khó xử.

"Tên khốn kiếp Cố Mộ Nghiêm này. Anh ta đến cùng muốn làm gì chứ."

Vạn Kiệt kinh ngạc nhìn cô, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám mắng thiếu gia như vậy, hơn nữa nhìn nét mặt của cô, hận không thể rút gân lột da thiếu gia ra, trước kia nhiều cô gái đều nịnh nọt, khó trách trước kia cũng không có người nào có thể chinh phục được thiếu gia, thì ra thiếu gia thích trái ớt hiểm cay nồng này.

Thấy thiếu phu nhân tương lai không phải dễ chọc, Vạn Kiệt kiên trì nói, "Tần tiểu thư, thiếu gia còn nhắn tôi nói một câu với cô, nếu như tiểu thư ở trước mặt bác gái giải thích không rõ ràng, thiếu gia sẽ không để ý tự mình đến giải thích với bác gái."

Làm sao Tần Tích sẽ nghe không được uy hiếp trong lời nói này chứ, nếu như cô dám ở trước mặt mẹ cô không thừa nhận quan hệ của bọn họ, như vậy Cố Mộ Nghiêm liền sẽ đích thân đến nói ra chuyện tối ngày hôm qua, nếu như mẹ cô biết tối hôm qua cô ngủ chung giường với một người đàn ông ở khách sạn, không chặt chân cô, ít nhất cũng sẽ tức giận, hơn nữa còn không để ý tới cô nữa.

Vạn Kiệt dè dặt nhìn Tần Tích, hạ quyết tâm muốn tạo mối quan hệ tốt với thiếu phu nhân tương lai này, bởi vì sau này không chừng còn chưa biết ai có quyền định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cố Gia Gia

Editor: VinJR

"Bây giờ anh ta đang ở đâu?" Tần Tích thờ phỉ phỉ hỏi.

Tên khốn kiếp này còn muốn cường đoạt con gái nhà người ta hay sao?

Vạn Kiệt liền vội vàng gạt đầu, "Thiếu gia nói, nếu như cô muốn gặp thiếu gia, xin mời cô đi theo chúng tôi một chuyến."

Tần Tích liền nổi cáu, khó trách hôm nay ở khách sạn, làm sao lại yên tâm đi tắm rửa như vậy chứ, hóa ra anh ta đã sớm biết mình sẽ đi tìm anh ta, người đàn ông này thật đúng là ranh mãnh.

Tần Tích trấn an Tiểu Nghê, sau đó liền cùng Vạn Kiệt đi tìm Cố Mộ Nghiêm, xe chạy một mạch, đi đến gần khu vực đông dân cư vốn có một con đường đang truy xét tội phạm trốn thoát, mỗi chiếc xe đi ngang đều phải kiểm tra, nhưng Tần Tích ngồi chiếc xe này, cảnh sát giao thông nhìn thấy bảng số xe trực tiếp cho đi, tư thế còn đặc biệt cung kính.

Cố Mộ Nghiêm này đến cùng có bao nhiêu lợi hại chứ?

Bây giờ cô một người một ngựa đi tìm Cố Mộ Nghiêm, trong lòng cô thật đúng là có chút không nắm chắc, ai nha, không nghĩ nữa, tóm lại cô tuyệt đối sẽ không gả cho Cố Mộ Nghiêm.

Cô thật không hiểu nổi Cố Mộ Nghiêm đang suy nghĩ thế nào, ban đầu không phải vô cùng chán ghét cô sao? Kết quả lại không giải thích được nói muốn cưới cô, anh ta có chứng tự ngược sao?

Bất quá nếu Tần Tích biết ý tưởng chân chính của Cố Mộ Nghiêm, đoán chừng sẽ tức giận học máu, lập tức xách dao chém anh.

Sau hơn nửa giờ, xe chậm chậm lái vào sân một ngôi biệt thự, xung quanh đủ loại hoa tươi, chim hót hoa thơm, bên cạnh còn có suối nước róc rách, là một nơi vô cùng xinh đẹp.

Sau khi Vạn Kiệt xuống liền mở cửa xe, "Tần tiểu thư, đến rồi, cô đi vào liền có thể tìm được thiếu gia."

Tần Tích nhìn xung quanh, so với nhìn trong xe còn chân thực hơn, cô chậm chậm đi tới, đi vào phòng khách, còn chưa kịp thấy rõ, đột nhiên liền nghe được giọng nói chính tề vang dội, "Chào Tần tiểu thư."

Bởi vì chưa chuẩn bị tâm lý, Tần Tích sợ hết hồn, lui về sau một bước, cẩn thận mới phát hiện người giúp việc đứng bên cạnh, khuôn mặt mỗi người đều là tươi cười dịu dàng, điểndànlêeqúyđôn nhưng lại chứa đầy tò mò nhìn cô, hết sức cảm thấy hứng thú đối với thiếu phu nhân tương lai này.

Tần Tích nhũn chặt mày, làm sao mỗi một người đều biết cô? Chẳng lẽ tất cả mọi người biết tối hôm qua cô ở cùng với Cố Mộ Nghiêm sao? Trời ạ! Mất mặt quá, vút cô xuống biển Thái Bình cho rồi.

"Tần tiểu thư, cô mau ngồi, có muốn uống chút gì không? Cô thích nước trái cây không?" Người giúp việc dẫn Tần Tích đi đến khu nghỉ ngơi.

"Không cần, Cố Mộ Nghiêm đâu?"

"Thiếu gia vẫn chưa về." Người giúp việc nói thật.

Tần Tích tức giận, "Khi nào thì anh ta trở lại?"

"Cái này tôi không rõ lắm." Người giúp việc lác lác đầu, vô tội nhìn cô, "Tần tiểu thư, nếu không thì cô ngồi đây một chút đi, buổi trưa thiếu gia sẽ trở lại, nếu như cô cảm thấy quá mệt mỏi, có thể đến phòng của thiếu gia nghỉ ngơi một chút."

"Không cần, cô làm việc của cô đi, không cần phải để ý đến tôi." Tần Tích miễn cưỡng cười cười, sau khi thấy người giúp việc đi khỏi, cô có chút đứng ngồi không yên, kiên nhẫn dần dần giảm xuống.

Đột nhiên, nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, Tần Tích nhìn sang, thấy một ông lão tóc trắng xoá, điểndànlêeqúyđôn chống gậy đi đến, nhìn thấy trưởng bối, Tần Tích vội vàng đứng dậy, mặc dù không biết rõ thân phận, nhưng vẫn lễ phép ân cần hỏi thăm, "Chào ông."

"Cháu đến tìm tên tiểu tử Mộ Nghiêm kia sao?" Cố Chấn Đình hiền lành hỏi thăm. Khó trách sáng sớm hôm nay thẳng nhóc một chút cũng không sót ruột, hóa ra đều tính kế xong cả rồi, thật không hổ là cháu của ông.

Tần Tích sững sờ một chút, kịp phản ứng gật gật đầu, "Dạ, xin hỏi ông là...?"

Cố Chấn Đình ngồi trên ghế sofa, "Ông là ông nội của thằng nhóc kia, cháu cũng có thể gọi ông một tiếng ông nội." Nói xong, mong đợi nhìn cô.

Khoảng cách quan sát Tần Tích gần như vậy, trong lòng ông có chút hài lòng, một đôi mắt trắng đen rõ ràng, hết sức sạch sẽ, vừa nhìn cũng biết sống cuộc ngày thường rất đơn thuần, khó trách Mộ Nghiêm nguyện ý nhảy vào bẫy mà ông thiết kế.

"Cái này. . ." Tần Tích có chút do dự, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của ông tha thiết, cô mấp máy môi, nhỏ giọng gọi, "Ông nội."

Chỉ lễ phép, vừa rồi không có ý dư thừa gì.

Mắt Cố Chấn Đình chợt lóe tia tán thưởng, đứa bé này thật thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chuyện Như Vậy Không Thể Bồi Thường Tiền

"Cháu tới tìm Mộ Nghiêm có chuyện gì không?" Cô Chấn Đình già vờ không biết hỏi thăm, "Nếu như thằng nhóc kia khi dễ cháu, cháu yên tâm cứ nói cho ông biết, ông nhất định sẽ làm chủ cho con."

Tần Tích vừa nhìn thấy khí chất của Cô Chấn Đình cũng biết ông nhất định là chủ chốt của gia đình, gia phong nhà giàu có luôn nghiêm khắc, khẳng định việc tìm vợ cũng môn đăng hộ đối, dĩ nhiên ông cũng biết nếu như ông biết chuyện Cô Mộ Nghiêm đi bức hôn hoang đường, nói không chừng sẽ đứng về phía cô, đến lúc đó không cần cô ra mặt, dĩ nhiên sẽ có người giải quyết thay cô.

Hạ quyết tâm, Tần Tích liền bắt đầu lên án tội ác của Cô Mộ Nghiêm, kể sơ lược chuyện tối ngày hôm qua một lần, nhưng không nhắc tới chuyện cô cưỡng hôn Cô Mộ Nghiêm, đánh chết cô cô cũng không thừa nhận, lúc ấy cô uống rượu say, anh ta muốn nói cái gì cũng có thể.

"Cô gia gia, chuyện này ông nhất định phải làm chủ cho cháu, cháu tuổi còn nhỏ, không muốn kết hôn, nhưng cháu trai của ông vẫn cứ bức hôn, sáng sớm còn cho người đuổi đến nhà cháu, dĩ nhiên ông cũng biết đưa hải lúc còn xanh sẽ không ngọt, cho dù cháu bị buộc gả cho anh ta, vậy sau khi cưới khẳng định cũng cãi nhau không ngừng, đến lúc đó ông cũng bận lòng, phải không?"

Cô Chấn Đình nghe xong, trên mặt tức giận bùng bùng, lập tức trấn an cô nói, "Thật sự là thằng nhóc hồ đồ, làm sao có thể làm như vậy chứ, cháu yên tâm, ông nội đứng về phía cháu."

Mắt Tần Tích sáng lên, kích động thiếu chút nữa rơi lệ, "Cháu liền biết ông nội thâm minh đại nghĩa." Trong lòng bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ cô ông nội làm chủ cho cô, cô muốn xem xem Cô Mộ Nghiêm có thể làm gì cô.

Tần Tích cần phải biết, hết thảy chuyện trong khách sạn tối hôm qua, đều là do ông lão trước mặt này thiết kế, cô mà biết được, đoán chừng sẽ tức giận mà nhảy xuống sông.

Mắt Cô Chấn Đình lóe lên một tia giao hoạt, người khác hận không thể gả vào nhà họ Cố, mà cô bé này hết lần này tới lần khác xem nhà họ Cố như hang ổ, một chút quan hệ cũng không muốn dính vào, thật khó có được, vừa vặn xứng với thằng nhóc Mộ Nghiêm kia.

Lão gia tử tính toán vô cùng hăng hái.

"Cháu ngồi xuống trước đi, ông liền cho người gọi điện thoại báo Mộ Nghiêm trở lại." Cô Chấn Đình mới vừa nói xong, liền có người giúp việc đến báo, "Lão gia, thiếu gia trở về rồi."

Tần Tích đứng dậy.

Cô Mộ Nghiêm và Cô Đình Dự cùng đi vào, Tần Tích vội vàng đi tới, chắn trước mặt của anh, nhưng Cô Mộ Nghiêm lại vòng qua cô đi lên lầu, Tần Tích tức giận, trong lúc nhất thời quên rằng mình đang đứng trên địa bàn nhà họ Cố, quát về phía bóng lưng của anh, "Vô liêm sỉ, anh đứng lại đó cho tôi."

Rống xong, phòng khách đột nhiên lặng ngắt như tờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Tần Tích, trên mặt cô bỗng dưng xấu hổ, đỏ lên.

Cô Chấn Đình vừa nghe tiếng hô này, thiếu chút nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đứa bé này thật có dũng khí.

Cô Đình Dự chứng kiến vẻ mặt của ba mình là một bộ xem kịch vui, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lập tức nói với người giúp việc bên cạnh, "Mang một chén nước cho tôi."

Cô Mộ Nghiêm quay đầu lại nhìn cô một cái, bên trong mắt có ý khiêu khích, giống như đang nói, có bản lĩnh thì đến đây.

Tần Tích bị kích thích, đầu nóng lên, nên bước đi theo lên lầu, mấy giây sau, trên lầu truyền đến tiếng đùng đùng, giống như là phòng bị đập, theo sau là tiếng rống giận của Tần Tích, "Khốn kiếp, tại sao anh thay quần áo mà không đóng cửa?"

Sau đó trên bậc thang truyền tới tiếng bước chân vội vàng, mọi người thấy mặt Tần Tích xấu hổ chạy xuống, trực tiếp liền muốn chạy ra bên ngoài, Cô Chấn Đình liếc mắt một cái, người giúp việc liền vội vàng tiến lên ngăn, "Tần tiểu thư."

Cô Đình Dự đứng dậy đi tới, nét mặt hòa ái, "Nếu đã đến đây thì ngồi một chút đi, không phải con đến tìm Mộ Nghiêm sao? Chờ nó thay quần áo xong, chúng ta nói chuyện một chút, người lớn cũng đã ở đây, thằng nhóc kia làm con ủy khuất, chúng ta nhất định làm chủ thay con."

Lúc này Tần Tích mới tỉnh táo lại, đúng vậy, cô tới là hy vọng Cô Mộ Nghiêm không nên dây dưa với cô, nếu như chạy đi, vậy cô tới đây làm gì chứ.

Mọi người ngồi trên sofa, một ly trà lại đặt trước mặt Tần Tích, cô bùng lên uống một ngụm, Cô Đình Dự cầm lấy tờ báo xem, hiển nhiên là không muốn tạo áp lực lớn cho Tần Tích, Cô Chấn Đình ngồi ở bên kia.

Không bao lâu, Cô Mộ Nghiêm đi xuống lầu, thay một bộ quần áo thoải mái, cả người hết sức đẹp trai, ngoại trừ trên mặt có một vết cắt lờ mờ, hẳn là do sách đập phải, dĩ nhiên ông cũng biết trang sách quẹt làm bị thương, cũng không rõ ràng, chỉ là không xử lý vết thương, một đường máu nhỏ, anh lấy khăn giấy, tiện tay lau một chút, sau đó ngồi trên sofa, thần thái lạnh lùng, lập tức nghiêng đầu nhìn Tần Tích một cái, vẻ mặt có chút lạnh nhạt.

Cô Chấn Đình ho nhẹ một tiếng, sau đó mở miệng nói, "Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy thì bắt đầu đi, Mộ Nghiêm, con gái người ta không muốn gả

cho cháu, cháu có lời gì muốn nói?"

Cố Mộ Nghiêm cười lạnh một cái, "Không muốn gả, vậy thì bồi thường tiền, một trăm vạn một xu cũng không thể thiếu. Trong vòng ba ngày, tôi muốn nhìn thấy trong tài khoản của tôi có số tiền này, nếu không liền khởi tố."

Giọng nói nghiêm túc, một chút cũng không giống như là nói giỡn.

Tần Tích tức giận không chịu được, "Lúc đó tôi uống rượu say, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, anh nói vậy cũng không chừng, ông nội à, cho dù con uống say, không cần thận hôn anh ta một cái, cũng không cần phải bồi thường một trăm vạn mà, anh ta rõ ràng chính là lừa cháu."

Cố Chấn Đình không đồng ý, "Thằng nhóc này, loại chuyện như vậy làm sao có thể bồi thường tiền chứ."

Tần Tích liền vội vàng gạt đầu, may mà Cố gia còn có lý trí, nhưng lời nói tiếp theo của Cố Chấn Đình, liền đánh Tần Tích rơi vào vực sâu nghìn mét.

"So với danh dự của con gái, hôn cháu một cái thì tính là cái gì, hai người cô nam quả nữ ở khách sạn, truyền đi, trong sạch của con gái người ta làm sao bây giờ? Không được lấy tiền, đi đến đâu là quý ý đồ, nhưng nhà họ Cố chúng ta là người dám làm dám chịu, nếu thằng nhóc này đã làm ra loại chuyện như vậy, vậy nhất định phải chịu trách nhiệm mới được, chọn ngày tốt, chúng ta đến nhà họ Tần cầu hôn."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không Cần Chịu Trách Nhiệm

Cầu hôn?

Bỗng chốc Tần Tích ngây ngẩn cả người, sau khi hoàn hồn có chút vội vàng nói, "Cố gia gia, không phải như thế, cháu không muốn kết hôn..."

"Cháu không phải sợ." Cố Chấn Đình vỗ vỗ ngực, "Ông làm chủ cho cháu, nếu tên tiểu tử này dám làm không dám chịu, ông sẽ đập gãy chân nó."

Tần Tích nóng nảy, "Ông nội, cháu không cần anh ta chịu trách nhiệm."

Chuyện này cuối cùng làm sao đây, cô không muốn kết hôn.

"Cái này sao có thể được, danh dự của con gái rất quan trọng. Chúng ta làm người lớn, tuyệt đối sẽ không phóng túng cháu của mình làm càn, chuyện đã làm nhất định phải chịu trách nhiệm." Cố Chấn Đình hung dữ nói với anh, "Mộ Nghiêm, có nghe chưa."

Tần Tích bối rối.

Cố Mộ Nghiêm liếc nhìn Tần Tích đang phát nóng, thật là ngu ngốc, bị người ta bán vẫn còn thay người khác kiếm tiền, ngẩng đầu lên nhìn Cố Chấn Đình, sau đó vụng trộm nháy mắt với ông. Cố Mộ Nghiêm lập tức mặt đỏ hắc tuyến, đôi mắt không để ý đến.

"Cố gia gia, con không có việc gì, thật sự không cần chịu trách nhiệm." Tần Tích vội vàng khoát tay, "Cố đại thiếu ưu tú tài giỏi như vậy, oai phong凛冽, con như thế nào xứng với anh ấy, cho nên hôn sự này vẫn phải nghĩ lại, chúng ta coi như chưa từng xảy ra, cũng xin ông đừng để ở trong lòng, thật đó." Nói xong, thấy tất cả mọi người nhìn cô, không khỏi cười khan vài tiếng.

Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại nhìn cô, sắc mặt trầm xuống vài phần.

Tần Tích vụng trộm liếc qua Cố Mộ Nghiêm, mặt không chút thay đổi, nhìn mặt anh cực kỳ đen, nửa đêm thức dậy muốn đi toilet còn tưởng rằng mình nhìn thấy thần mặt đen đó, cô mới không cần kết hôn với loại đàn ông này.

Cố Chấn Đình thấy Cố Đình Dự cầm lấy tờ báo, bộ dạng làm bộ nhiệt tình, cố ý ho khan một tiếng, thấy Cố Đình Dự không có phản ứng gì, Cố Chấn Đình lại ho khan một tiếng, rút tờ báo từ trên tay Cố Đình Dự ra, "Con có lời gì muốn nói?"

Cố Đình Dự chống lại ánh mắt của Cố Chấn Đình, bên trong chính là uy hiếp sáng ngời, ý chính là, nếu như không giữ được cháu dâu này, ba liền đá con ra ngoài.

Cố Đình Dự thấy không có biện pháp trốn tránh, tay nắm lại ho khan một tiếng, hết sức chân thành nhìn Tần Tích, "Tần tiểu thư, chuyện hai người ở chung đã bị phóng viên tìm tới, nếu như Cố gia chúng ta không đưa ra một lý do hợp lý, đến lúc đó không chỉ ảnh hưởng đến danh tiếng của Tần tiểu thư, chỉ sợ Cố gia chúng ta cũng sẽ bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, phải chặn lại những lời đồn đãi này, cho nên cuộc hôn nhân này nhất định phải tiến hành. Kỳ thật việc này cũng trách Mộ Nghiêm không cẩn thận, nhưng Tần tiểu thư à, trong khoảng thời gian này kính xin cô phối hợp với Mộ Nghiêm một chút, Tần tiểu thư cũng không hy vọng cha mẹ của mình chứng kiến những tin tức này phải không, nhưng nếu như cô hợp lý hoá quan hệ với Mộ

Nghiêm, chuyện này liền khác đi. Chuyện này sẽ từ một vụ tai tiếng biến thành một chuyện vui, cho nên kính xin Tần tiểu thư suy nghĩ kỹ một chút."

Cố Chấn Đình gấp rút, không ngừng gật đầu ở bên cạnh, chiều này dùng thật tốt, giữ người trước rồi tính sau.

Cố Mộ Nghiêm nhìn bọn họ kể tung người hứng, vẻ mặt nhàn nhạt, cũng không mở miệng nói chuyện.

So với hai ông già này, nha đầu kia rõ ràng còn non tay nhiều lắm, hoàn toàn không phải là đối thủ.

Tần Tích ngồi ở một bên, mày nhăn lại, trên mặt có như có điều suy nghĩ, những tin tức này đương nhiên không thể để mẹ nghe được, nếu không cô liền xong đời.

Trời ạ, làm sao chuyện lại phát triển trở thành như vậy chứ? Đều do tên Cố Mộ Nghiêm kia, nếu không phải anh đến khách sạn chặn cô, hết thầy cũng sẽ không xảy ra, người đàn ông đáng ghét, cô quả thực là xui xẻo tám đời.

Mắt Cố Mộ Nghiêm lườm Tần Tích, chỉ cần nhìn một cái, là anh biết trong lòng nha đầu kia đang mắng anh, lập tức sắc mặt lại tối xuống.

Nha đầu kia thật đúng là thiếu dạy dỗ! Bất quá không vội, sớm muộn gì anh sẽ làm cho cô tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tôi Kết Hôn Với Anh.

Cố Chấn Đình thấy Tần Tích trầm mặc không nói, cũng biết Cố Đình Dự nói trúng nhược điểm của cô, như vậy chuyện kể tiếp liền giao cho Mộ Nghiêm, thằng nhóc này là tuýp người, trừ phi là nó không muốn, nếu không thì tuyệt đối không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể thoát khỏi tay thằng nhóc này.

Nhảy nhót với Cố Đình Dự một cái, hai người một trước một sau rồi đi, người giúp việc xung quanh cũng đi ra, lập tức, trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cố Mộ Nghiêm nhàn nhã ngồi ở bên cạnh thưởng thức trà, giống như không nhìn thấy Tần Tích, không có ý quan tâm đến cô, hoàn toàn không đếm xỉa.

Tần Tích tức giận đến đến nghiêng răng, "Cố Mộ Nghiêm, tôi sẽ không gả cho anh, anh mau gọi người của anh rút ra khỏi nhà tôi."

Lúc này Cố Mộ Nghiêm mới nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt bỗng nhiên nở nụ cười, "Được, lấy một trăm vạn ra, tôi lập tức cho người của tôi đi khỏi."

"Anh biết rõ tôi hoàn toàn không có một trăm vạn, rõ ràng chính là cố ý ép tôi."

"Vậy tôi mặc kệ, đã có lá gan cường hôn tôi, cũng phải có lá gan nhận hậu quả lớn." Cố Mộ Nghiêm chậm chậm đứng dậy, sửa sang lại cổ áo, từ trên cao nhìn xuống, "Làm Cố thiếu phu nhân nhà họ Cố, hay là ngủ đầu đường với mẹ cô, tự cô nghĩ kỹ một chút, trước mười hai giờ, nếu như không có câu trả lời thuyết phục, tôi sẽ tự thay cô lựa chọn trả một trăm vạn, luật sư của tôi sẽ đích thân đến cửa tìm cô nói chuyện, đến lúc đó tôi có tâm tình bận tâm đến mẹ của cô hay không tôi cũng không biết."

Nói xong, Cố Mộ Nghiêm liền cất bước đi tới cửa, hiển nhiên là không muốn lại tiếp tục thảo luận đề tài này, nhìn bóng lưng của anh, Tần Tích bỗng đứng đứng lên, cắn cắn môi nói, "Đợi chút."

Tần Tích là người thông minh, bây giờ cô đã không còn đường lui, nếu như đáp ứng kết hôn với anh, ít nhất còn có thời gian hòa hoãn một chút, thừa dịp trong khoảng thời gian này, có lẽ cô còn có thể nghĩ cách khác, nếu không đáp ứng, lấy thế lực và thủ đoạn của anh, cô hoàn toàn không có sức mạnh phản kháng.

Cố Mộ Nghiêm nhanh nhẹn xoay người nhìn cô, giống như đang chờ lời nói tiếp theo của cô.

"Được, tôi kết hôn với anh, nhưng chuyện tối ngày hôm qua, tuyệt đối không thể để mẹ tôi biết, cũng tuyệt đối không được đăng báo."

Mặt Cố Mộ Nghiêm cũng không ngoài ý muốn, giống như đã sớm đoán được, chỉ hơi há hốc miệng, "Được."

"Anh..." Tần Tích suy nghĩ một chút hỏi, "Anh dự định bao lâu sẽ ly hôn với tôi?"

Cô không cho rằng Cố Mộ Nghiêm sẽ cùng cô cả đời.

"Thứ nên từ bỏ sẽ từ bỏ, thứ không muốn rồi mãi mãi sẽ không rời." Cố Mộ Nghiêm trả lời lập lò.

"Không được, chúng ta phải ký thỏa thuận." Tần Tích tìm không thấy giấy, liền lấy hai tờ giấy ăn ở trên bàn trà, lấy cây viết trong túi xách ra, nhanh chóng

viết vài chữ trên khăn giấy, sau đó ký tên phía dưới, đi đến trước mặt Cố Mộ Nghiêm, dán lên ngực anh, nhìn thẳng mắt của anh, "Trong vòng một năm nhất định phải ly hôn. Ký tên."

Ngộ nhờ cô đầu không lại anh, thật sự kết hôn với anh, đứng trên địa bàn của anh, đến lúc đó anh muốn thế nào đều được, đàn ông càng già càng phong lưu, phụ nữ thì không như vậy, càng già càng mất giá, đến lúc đó anh ở bên ngoài tìm con gái mười bảy mười tám tuổi chơi đùa khoái hoạt, cô thành gái có chồng quá lứa, ngay cả hương vị yêu đương cũng chưa hưởng qua, cả đời cứ trôi qua như vậy, cô không muốn nha.

Cố Mộ Nghiêm hạ mắt, nhìn khăn giấy dán trên lồng ngực, không nhận lấy, nhấc đôi mắt lên nhìn cô, không nói một lời.

Tần Tích bị ánh mắt của anh nhìn như vậy cảm thấy khiếp sợ, tỏ ra mạnh mẽ đứng trước mặt của anh, cố gắng trừng to mắt, giả tăng khí thế, "Nhanh ký tên."

"Bây giờ cô có tư cách gì cò kè mặc cả với tôi chứ." Cố Mộ Nghiêm nhướn mày hỏi ngược lại, "Cô đã không tình nguyện như vậy, tôi cũng không làm khó cô, hôn sự này không bàn nữa, vẫn là trả một trăm vạn đi, nếu cô không có tiền, tôi có thể miễn phí giúp cô giới thiệu một hai công ty cho vay, bắt quá tôi sợ cô chỉ có thể gặm bánh mì với mẹ cô, bị bệnh cũng không thể đến bệnh viện, hơn nữa ở trong thời gian quy định, nếu như không trả tiền, cô cũng từng thấy cảnh đòi nợ trong ti vi rồi, chắc chắn chắc, thật sự là đáng thương."

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích trừng to mắt, tức giận đến gò má đỏ bừng, một câu nói cũng nói không nên lời, trong nháy mắt cảm thấy tâm tình cực thoải mái. Cô gái này không chỉ nôn lên người anh, còn nói anh vừa già vừa xấu, về sau mỗi ngày đều phải chọc tức cô, anh tin rằng cuộc sống nhàm chán sẽ tăng thêm rất nhiều thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đi Đạo Phố

Tần Tích giận dữ nhìn người đàn ông trước mắt này, hận không thể phanh thây anh ra, cô chỉ không cần thận nôn lên người anh mà thôi, lại muốn cô đáp trả một đời hôn nhân, thật không cam lòng mà.

Sớm muộn có một ngày, cô phải nổi dậy, dạy dỗ người đàn ông vô cùng xấu xa bá đạo này thật thỏa đáng.

"Còn có một chuyện, rất quan trọng, về sau không có lệnh của tôi, không cho phép uống rượu ở bên ngoài, lại càng không cho phép sau khi uống rượu say câu tam đáp tứ. Có nghe chưa? Làm bất cứ chuyện gì cũng phải xin phép tôi, không được phép tự mình hành động, nếu không sẽ xử trí theo quy định." Cô gái này có tiền án, nếu lần sau cô uống say nữa, lại chạy sai chỗ thì làm sao bây giờ.

Anh phát hiện cô không chỉ là sâu rượu, hơn nữa còn là một ngôi sao gây rối. Không đề phòng không được.

"Anh. . . Tránh lo quá nhiều chuyện một chút đi." Tần Tích tức giận, anh cũng thật bá đạo mà.

"Không cần tôi lo có phải không, vậy được, trả tiền." Bộ dáng Cố Mộ Nghiêm như muốn xoi tái cô.

"Anh..." Hàm răng Tần Tích cắn kêu ken két, thật lâu, cô mới nghẹn ra một câu, "Tôi biết rồi."

Bộ dáng vô cùng không tình nguyện.

Cố Mộ Nghiêm không đếm xỉa tới, mở miệng, "Trở về lấy đồ vật cô thường dùng đến đây, sau này cô liền ở chỗ này."

Tần Tích không đồng ý, "Không. Tôi ở nhà tôi là được rồi."

Có thể ít gặp liền ít gặp, ngày ngày gặp mặt, cô sợ cô tiêu hóa không tiêu.

"Không phải thương lượng với cô." Ý đây là mệnh lệnh, nhất định phải phục tùng.

Kế hoạch của Cố Mộ Nghiêm là, bắt đầu từ bây giờ, bồi dưỡng Tần Tích tam tông tứ đức, không ở chung, anh bồi dưỡng thế nào, ngộ nhờ không đề ý, cô lại mang đến một đồng tai họa cho anh, anh phải tốn thời gian xử lý cho cô, cho nên vẫn phải đặt ở dưới mí mắt là tốt nhất.

Tần Tích giận trừng mắt nhìn anh, "Thân thể mẹ tôi không tốt, tôi muốn chăm sóc mẹ tôi."

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô một cái, "Nếu chúng ta sắp kết hôn, mẹ cô chính là mẹ tôi, tôi sẽ sắp xếp người chăm lo ăn uống, cuộc sống thường ngày, cô không cần lo lắng. Tuyệt đối so với cô chăm sóc tốt hơn gấp một vạn lần."

Cô thấy chăm sóc là giả, giám thị mới là thật, đoán chừng là anh sợ cô chạy trốn, nhưng nếu như mẹ ở trong tay của anh, cô liền giống như bị bóp nghẹt, không hề có sức đánh trả, người đàn ông này tính toán như vậy, thật đúng là giảo hoạt.

Nếu như ở chung với anh, vậy cô hoàn toàn không có tự do còn có thể, mọi chuyện đều bại lộ ở trước mắt anh, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ.

Cô thật sự là xui tám đời, đời này mới có thể bị người đàn ông đáng ghét Cố Mộ Nghiêm này dây dưa.

Anh vội vã bức bách như vậy, không từ thủ đoạn nào để cưới mình, chẳng lẽ anh thật sự có bệnh gì không tiện nói ra, nói xong ánh mắt rơi vào bộ phận nào đó của anh.

"Chẳng lẽ tên phóng viên kia nói đúng, anh hoàn toàn không được, cho nên người mới gặp liền lấy làm vợ."

Tần Tích không chút suy nghĩ nói ra, nói xong, cô đột nhiên hồi hận, vấn đề này đối với đàn ông là nhạy cảm cỡ nào, nếu như được, bị hỏi như vậy, lòng tự trọng khẳng định sẽ tổn thương, hậu quả nghiêm trọng, nếu như không được, mình nói ra, lại là tổn thương lòng tự trọng, hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Dù sao cũng phải nói, vấn đề này hoàn toàn không thể hỏi.

Trời ạ, cô ngốc sao? Anh được hay không thì lên quan gì đến cô, cô lẩm miệng hỏi cái gì.

Tần Tích dè dặt ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy mặt anh âm trầm, lập tức rút cổ lại, cười khan vài tiếng, "Tôi còn có việc, đi trước."

Lúc này không đi, còn đợi khi nào.

Nói xong, cô liền muốn chạy, nhưng lại một lần nữa, sau cổ của cô bị bắt được, giống như xách con thỏ, bất luận cô giãy giụa thế nào cũng tránh thoát không được, hồi lâu, mệt mỏi rồi, thở phì phò, đầu hàng nói, "Tôi nói xin lỗi với anh được chưa, Cố đại thiếu, tôi sai rồi, thật xin lỗi."

Cố Mộ Nghiêm trầm mặt, nhìn cô một cái, chờ sau khi kết hôn mới thu thập cô thật tốt, đến lúc đó xem cô còn dám cợt nhả như vậy với anh hay không.

Tần Tích cảm giác được tay của anh buông ra, vội vàng xoay người lui về sau một bước, vừa rồi cổ bị siết, thiếu chút nữa thở không nổi, xem ra, cứng đối cứng là không được, người đàn ông này dùng hai đầu ngón tay cũng có thể dễ dàng giết chết cô, nhất định phải dùng trí mới được.

"Về sau nói chuyện lại không dùng não, tôi sẽ không để ý giúp cô uốn nắn một tý." Tay Cố Mộ Nghiêm đặt trong túi quần, trong nhàn nhả lại cất giấu chút bén nhọn.

Tần Tích sờ sờ cổ, cười lạnh nói, "Dạ dạ dạ."

Tình trạng này gió chiều nào phải che chiều ấy mới được, đặc biệt là đối phó với loại tiểu nhân hèn hạ như Cố Mộ Nghiêm này, phải nói lời 'Nghĩ một đằng nói một nẻo', là vì bảo vệ cái mạng nhỏ, mạng nhỏ còn mới có thể đấu với địa chủ.

Lát sau, Tần Tích chuẩn bị trực tiếp về nhà, nhưng không biết thế nào bị Cố Mộ Nghiêm mạnh mẽ đẩy vào trong xe, cô cho là anh muốn đưa cô về nhà, kết quả mới phát hiện, dĩ nhiên là bị áp tải đi dạo phố.

"Tôi không mua đồ, tôi phải về nhà." Tần Tích kháng nghị nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô một cái, nói, "Không mua cũng xuống xe cho tôi, nhanh lên."

Tần Tích trừng mắt nhìn anh, không tình nguyện đi theo, Cố Mộ Nghiêm đi về phía trước vài bước, thấy cô không đi theo tới, hô, "Đứng ngốc ở đó làm gì? Đến đây." Nói xong, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

Cái rắm, cô không phải là chó con. Ngoắt tay em gái anh.

Tuy nói như thế, Tần Tích vẫn đi tới, hai tay chống nạnh, "Anh đến đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Đụng Vào Đầu

Cố Mộ Nghiêm quét mắt nhìn cô một cái, không trả lời, mà chỉ tiếp tục đi lên phía trước, Tần Tích tức giận giậm chân, người đàn ông này lúc nào cũng dễ dàng có biện pháp đả kích lòng tự trọng của người khác, xem ra tổ chức của cô còn cần phải tăng cường thêm một chút nữa, nếu không thật sự sẽ bị tức giận đến hộc máu.

Khi cô đang bắt bắt mắt, ánh mắt sắc bén lần nữa quét tới, cô đành phải thu liễm tâm tư đuổi theo.

Con đường này bán các loại đồ trang sức đeo tay, có cửa tiệm đá quý xa hoa, cũng có tiệm nhỏ bên đường mười đồng tiền một chiếc chiếc nhẫn, nhưng hơn phân nửa đều là nơi các cô gái thích đi dạo đùa giỡn, anh ta một người đàn ông tới nơi này làm gì, Tần Tích nghĩ không ra, nhưng lại không muốn hỏi anh, mà trong lòng cô cũng biết, hỏi cũng chỉ vô ích, khi người đàn ông này không muốn trả lời, miệng giống như dính keo.

Đọc theo đường đi, anh cũng không nói lời nào, thẳng tắp đi lên phía trước, giống như là rất quen thuộc với con đường này, mục tiêu rõ ràng, hoặc giống như chưa quen thuộc với con đường này, cho nên mới tỉ mỉ nhìn xung quanh, phòng ngừa đi nhầm đường.

Tần Tích đối với nơi này một chút cũng không quen thuộc, hơn nữa là dân mù đường, cho nên phân hướng không rõ, chỉ có thể theo sát bên cạnh anh, đi một chút, thấy anh vẫn chưa có ý muốn ngừng lại, lặng lẽ nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, gò má lãnh khốc lại không mất kiên nghị, khuôn mặt tinh xảo, môi mông khê mím, lại mang theo vài phần quyền rũ người, mặc dù mặc quần áo giản dị, nhưng loại khí chất từ trong xương lại mơ hồ xoay quanh anh, làm cho người ta mơ hồ cảm thấy an toàn.

"Cẩn thận." Đột nhiên, Cố Mộ Nghiêm nghiêng đầu nhìn cô.

Tần Tích còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của anh, khi cô còn không kịp thu hồi ánh mắt, chạm vào một cái, mạnh mẽ đụng phải cột đèn đường, người chung quanh đột nhiên sợ hãi kêu lên, Tần Tích che lấy cái trán lui về phía sau mấy bước, nước mắt lớn vòn ở trong hốc mắt.

Đau quá. Cô cảm thấy đầu cũng rung chuyển một trận.

Cố Mộ Nghiêm khê nhủu mày, đi đến bên cạnh cô, trong mắt có chút bất đắc dĩ, anh đã sớm nhận ra ánh mắt của cô, chỉ là không lên tiếng mà thôi, nhưng mà ai ngờ, cô thế nhưng không nhìn đường, thẳng tắp đụng phải, anh muốn kéo cô cũng không kịp.

Thấy cô thật bị đụng không nhẹ, Cố Mộ Nghiêm khom lưng xuống, "Buông tay ra, tôi xem một chút."

Tần Tích bị đụng đến choáng váng, tay bị anh đẩy ra, cái trán có vết sưng rất rõ ràng, hồng hồng đỏ đỏ, Cố Mộ Nghiêm đụng một cái, Tần Tích đau đến hít vào một hơi, đau đến giậm chân, "Anh muốn giết người à, nhẹ chút."

Vừa nghe chất giọng này, mười phần hung hăng, vậy hẳn là không có gì đáng ngại.

Bất quá vì phòng ngừa ngộ nhỡ, sợ cô bị đụng đến phát nổ, Cố Mộ Nghiêm vẫn đưa cô đến bệnh viện gần đó, kiểm tra một chút, não không bị chấn động, cảm một chút rượu thuốc, mỗi ngày bôi, tiêu sưng thì được rồi.

Tần Tích đi trên hành lang bệnh viện, tự nhủ, "Người xui xẻo, uống nước cũng bị kẹt kẽ răng."

Kể từ khi gặp phải Cố Mộ Nghiêm, vận rủi đến từng trận từng trận.

Cố Mộ Nghiêm cầm thuốc trong tay, thấy cô than thở ở bên cạnh, trong mắt chợt lóe lên một ý cười, không chút lưu tình trêu ghẹo cô, "Ai kêu cô đi đường không nhìn đường, mặc dù bộ dạng của tôi rất đẹp, nhưng còn nhiều thời gian, cô không cần gấp gáp như vậy."

Anh thế nhưng biết rõ cô đang nhìn anh.

Tần Tích vô cùng bối rối, Cố Mộ Nghiêm biết rõ, cô là vì nhìn lên anh mới thiếu chút nữa chấn thương não, trời ơi, chuyện này thật sự là mất mặt vứt xuống sông mà, hận không thể lập tức đào hố chôn sống mình.

"Ai nhìn anh, đừng tự mình đa tình, hừ." Miệng cô cứng rắn không thừa nhận, còn hừ một tiếng, bày tỏ hết sức khinh thường, nhưng thật ra là vì che dấu chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mười Đồng Một Chiếc

Đọc theo đường đi, Tần Tích không nhìn Cố Mộ Nghiêm, trên trán bôi vì bôi thuốc, bầm bầm tím tím, nhìn thấy mà giật mình, làm cho người chung quanh ghé mắt, bộ dạng này vẫn thật là khó coi, Tần Tích cố gắng cúi đầu, nhìn ở trong mắt người khác, lại giống như là bị bạo ngược đi theo sau lưng Cố Mộ Nghiêm, tỏ ra vô cùng ủy khuất.

Bên cạnh truyền đến lời đồn đãi to nhỏ, phần lớn đều là lên án Cố Mộ Nghiêm, vì Tần Tích mà bắt bệnh.

Tần Tích vụng trộm nhìn Cố Mộ Nghiêm một cái, sắc mặt nhìn như bình tĩnh, nhưng lông mày như nhíu lại, cũng biết nhất định là anh nghe được, trong lòng trộm vui vẻ một chút, ai bảo anh buộc cô đến đi dạo phố, cái này thật thú vị nha.

Tần Tích vụng trộm néo mình một cái, lần nữa nước mắt lớn vòn ở trong hốc mắt, ngẩng đầu lên nhìn bên cạnh một cái, sau đó vừa nhanh chóng cúi đầu, cái nhìn này liền thu hút vô số bác gái vốn cũng không vui liên hoàn toàn bị chọc giận, vài bác gái tiến lên ngăn cản đường đi của Cố Mộ Nghiêm.

Cố Mộ Nghiêm dừng bước lại, nhìn nhóm bác gái không hiểu gì lao ra, không nói một lời.

Những bác gái kia vẫn có chút sợ hãi khí thế của Cố Mộ Nghiêm, ai cũng không mở miệng, Tần Tích đứng sau lưng Cố Mộ Nghiêm, lại ngẩng đầu lên, ở nơi Cố Mộ Nghiêm không nhìn thấy được, dùng ánh mắt đáng thương nhìn mọi người, còn kéo tay áo lên, trên cánh tay có một vết đỏ rõ ràng, là ngày hôm qua cô uống say không cẩn thận đụng vào, nhưng khi nhóm bác gái nhìn thấy, lại tràn đầy các loại dũng khí, phần nộ trong lòng bỗng chốc liền chiến thắng sợ hãi.

Trong đó một bác gái dẫn đầu nổi lên dũng khí nói, "Chàng trai trẻ, bây giờ là xã hội pháp trị, nếu như cậu không yêu vợ mình nữa, các người có thể ly hôn, nhưng cậu không có quyền động tay đánh cô ấy, hành vi của cậu đã vi phạm luật pháp, vợ của cậu có quyền kiện cậu."

Cố Mộ Nghiêm dừng dư quang liếc qua Tần Tích, đúng lúc nhìn thấy cô lén lút, Tần Tích vội vàng dời đầu đi, làm bộ xem vật gì đó.

Có người dẫn đầu, những bác gái khác cũng bắt đầu giáo dục Cố Mộ Nghiêm, nói vô cùng có khí phách, sang sảng có lực, răng rắc không ngừng, hơn nữa còn hoàn toàn không để cho Cố Mộ Nghiêm có cơ hội nói chuyện, chỉ cần anh há miệng, liền cho rằng anh muốn ngụy biện, nói càng hăng hái.

Tần Tích nhìn lông mày Cố Mộ Nghiêm nhăn càng ngày càng chặt, thiếu chút nữa không nhịn được cười ra tiếng, buồn bực trong lòng bỗng chốc biến mất không ít.

"Nói đủ chưa." Giọng nói lạnh lùng của Cố Mộ Nghiêm vang lên, bỗng chốc các vị bác gái liền kinh hãi, rồi rít ngậm miệng.

Tần Tích cũng sợ hãi kêu lên.

"Đi." Cố Mộ Nghiêm đưa tay bắt lấy tay Tần Tích, kéo cô bước nhanh đi lên phía trước, Tần Tích theo không kịp anh, "Cố Mộ Nghiêm, anh chậm một chút."

Cố Mộ Nghiêm dẫn cô đến một con hẻm nhỏ, vung tay lên, lưng của cô đụng vào tường, Tần Tích nghĩ thầm sẽ không phải anh ở chỗ này đánh cô một trận chứ, vội vàng bày ra trạng thái phòng bị, "Cố Mộ Nghiêm. . . Anh tỉnh táo một chút. . . . Ngần vạ đừng xúc động. . ."

"Cô rất vui?" Cố Mộ Nghiêm nhìn chăm chăm cô.

"Cái gì?" Tần Tích chột dạ sờ sờ mũi.

"Ngây thơ."

Mất Tần Tích liếc qua liếc lại, liền nghe giọng nói cảnh báo của anh, "Lần sau còn dám làm như vậy, cẩn thận tôi đánh cô thật đấy."

Tần Tích trợn to hai mắt, "Này này này, anh đừng làm loạn, bạo lực gia đình là phạm pháp. Sẽ bị bắt đi ngồi tù đấy."

Cố Mộ Nghiêm lườm cô một cái, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài, Tần Tích đi ở phía sau, làm một cái mặt quỷ, người đàn ông đáng ghét, chỉ biết uy hiếp cô, hừ.

Cô sẽ không chịu thua, sớm muộn gì có một ngày, cô nhất định sẽ hoàn toàn thoát khỏi người đàn ông này.

Vốn Cố Mộ Nghiêm chuẩn bị dẫn Tần Tích đến mua nhẫn cưới, nhưng hành động vừa rồi của cô chọc anh tức giận không nhẹ, tùy tiện đi đến một cửa hàng 'Mười đồng một chiếc', tiện tay mua một chiếc nhẫn, đi ra liền ném cho Tần Tích, cô ba chân bốn cẳng tiếp nhận, "Đây là cái gì?"

"Nhẫn cưới." Cố Mộ Nghiêm thuận miệng nói, tay đặt trong túi quần.

Về mặt Tần Tích giống như là nuốt phải ruồi, gian nan mở miệng, "Nhẫn. . . cưới. . . ?"

Mua trong tiệm 'Mười đồng một chiếc'? Không biết là nylông hay là nhẫn cái quý gì?

"Cô không biết nó rất xứng với cô sao?" Cố Mộ Nghiêm đùa giỡn nhìn cô.

Tần Tích nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt cười nhưng không cười, giữ chặt tay của anh, đặt chiếc nhẫn ở trong lòng bàn tay anh, "Thật sự rất cảm ơn, thế nhưng vẫn mời Cố đại thiếu tự mình lấy về cất giữ đi."

Nói xong, tức giận đi thẳng về phía trước.

Mẹ kiếp. Chỉ xem cô như tên ăn mày sao?

Cố Mộ Nghiêm đi vài bước liền đuổi theo cô, bắt tay của cô, cưỡng chế đeo vào ngón giữa của cô, "Không cho phép lấy xuống."

"Anh bệnh thần kinh." Tần Tích muốn lấy nhẫn xuống, nhưng không biết như thế nào, tựa như chôn chặt ở trên tay, lấy như thế nào cũng không ra, cuối cùng, ngón tay trở nên hồng, chiếc nhẫn vẫn không nhúc nhích đeo trên ngón giữa trên tay cô, "Cố Mộ Nghiêm, tôi giết anh."

Cố Mộ Nghiêm nở nụ cười, "Tháo không ra thì đừng lấy nữa, thực rất thích hợp với cô."

"Anh. . ." Tần Tích nhìn chiếc nhẫn trên tay, tức giận không chịu nổi, cuối cùng cô chạy vào cửa tiệm, mua một chiếc nhẫn phi thường khoa trương như trong phim hoạt hình, một phát bắt được tay Cố Mộ Nghiêm đeo lên, sau đó về mặt nghiêm túc nói, "Cố Mộ Nghiêm, không cho phép lấy xuống, không phải. . . Không phải. . . Tôi không lấy chồng. Hừ."

Cuối cùng một chút sức uy hiếp cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Khốn Kiếp, Anh Thả Tôi Ra.

Tần Tích chỉ thấy khoe miệng Cố Mộ Nghiêm mất tự nhiên co quắp một cái, sau đó liếc nhìn cô, giống như đang nói cô ngây thơ, chứng tỏ đối với uy hiếp của cô một chút cũng không để vào mắt.

Ở phía sau cô cũng không biết Cố Mộ Nghiêm có tháo chiếc nhẫn ra hay không, bởi vì tay anh luôn để trong túi quần, cô lại không thể lấy ra ngoài xem.

Đang đi, di động của Cố Mộ Nghiêm vang lên, anh nhìn một cái liền nhận, bên kia truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Lý Mặc, "Cố đại thiếu, đang làm gì vậy? Đi ra ngoài cùng nhau ăn một bữa cơm nhé."

Cố Mộ Nghiêm quét mắt nhìn Tần Tích một cái, sau đó đi qua bên cạnh vài bước, giống như không muốn để cô nghe được, Tần Tích thấy anh đề phòng mình giống như đề phòng cướp, trong lòng ghen một ngụm uất ức, con bà nó, đừng tưởng rằng cô rất muốn nghe, nhìn thấy bên cạnh có một tiệm bán quần áo, Tần Tích sai bước đi tới.

"Lý Mặc, tôi hỏi cậu, chuyện tối ngày hôm qua, có phải cậu báo cho ông nội tôi biết phải không?"

Lý Mặc cười mím môi miệng, "Hắc hắc, Cố đại thiếu, tôi đơn thuần là có ý tốt, cậu xem cậu những năm này, bên cạnh ngay cả phụ nữ cũng không có, ông cụ rất lo lắng, thiếu chút nữa cho rằng hai chúng ta lén phụng, còn lên cảnh cáo tôi ít đi với cậu, tôi chỉ muốn làm ông cụ yên tâm, đúng rồi, tối hôm qua cậu đuổi theo đã xảy ra chuyện gì? Hai người có phải 'Ra vào' rồi hay không, cô gái kia như thế nào, mặc dù gây một chút, nhưng vẫn có ngực, làn da lại trắng, chân lại dài..."

Lý Mặc còn chưa nói dứt, Cố Mộ Nghiêm liền lạnh lùng ngắt lời cậu ta, "Lý Mặc, cậu lau miệng sạch cho tôi một chút."

Cố Mộ Nghiêm đột nhiên tức giận làm Lý Mặc giật mình, trước kia hai người cũng cười giỡn một chút cũng không ảnh hưởng gì, nói chuyện hạ lưu cũng không phải không có, hôm nay là thế nào, uống lộn thuốc.

"Tôi nói sai cái gì, cậu lại phát hỏa lớn như vậy?" Mặt Lý Mặc tràn đầy vô tội.

Cố Mộ Nghiêm giống như cũng cảm thấy mình luống cuống, thu hồi tâm tình, "Tóm lại sau này nói chuyện phải suy nghĩ, đừng miệng chó không phun ra ngà voi."

"Như thế nào tôi miệng chó không phun ra ngà voi? Cậu rất kỳ lạ nha. . ." Bên này Lý Mặc còn chưa nói hết, Cố Mộ Nghiêm trực tiếp cúp điện thoại, mặt Lý Mặc buồn bực nhìn di động, "Cái rắm, tôi trừu ai ghẹo ai chứ, có ý tốt gọi cậu tôi ăn cơm, kết quả không giải thích được liền nhận một trận mắng."

Cố Mộ Nghiêm đi vào tiệm bán quần áo, liền nghe được giọng cười của Tần Tích, "Hóa đơn đưa cho anh ta là được."

Sáng sớm bị bức ép hôn, Cố Mộ Nghiêm lại mua chiếc nhẫn mười đồng nhục mạ cô, trong lòng Tần Tích kìm nén bức bối, lại phát tiết không được, trong lòng nén giận, cho nên muốn hung hăng làm thịt Cố Mộ Nghiêm một khoản.

Nhân viên bán hàng giống như nhìn thấy thần tài đi tới, con mắt sáng lóa, trong tay là hóa đơn, Cố Mộ Nghiêm lấy đến nhìn, thoáng nhú mồm, cô nhóc này thật đúng là không khách khí, anh chỉ nhận điện thoại năm phút, thế nhưng cô lại mua mười mấy vạn.

Mặc dù chút tiền kia anh không để ở trong mắt, nhưng không thể không nói tâm tư cô nhóc này thật đen.

Cố Mộ Nghiêm nghĩ nghĩ, mua thì mua đi, sau khi kết hôn nhất định phải gặp người thân họ hàng, bà xã của mình cũng không thể ăn mặc quá khó coi, vốn hôm nay dẫn cô ra ngoài chính là vì muốn mua quần áo còn có nhẫn cưới, chỉ là khi chuẩn bị quét thẻ, ánh mắt lơ đãng quét mắt nhìn quần áo đang đóng gói, lập tức động tác ngừng lại, mặt đen.

Váy ngắn, lộ lưng, thật vất vả mới thấy một cái quần bò, kết quả đằng sau còn khoét hai cái lỗ lớn phía dưới mông, cô không biết nó hở sao?

Vừa nghĩ tới bà xã của mình ăn mặc thiếu vải như vậy đi tản bộ ở ngoài, trong lòng anh liền khó chịu.

Tay của nhân viên bán hàng đưa đến giữa không trung, đột nhiên thấy anh dừng lại, nghĩ thầm, chẳng lẽ không mua sao? Đứng nha, đây chính là thần tài lớn, nếu mua bán xong, cô đạt chỉ tiêu bán hàng rất nhanh.

Mặt Cố Mộ Nghiêm âm trầm, nhân viên bán hàng không rõ tình huống lắm, cũng không dám lên tiếng, dè dặt quan sát.

"Những bộ quần áo này, toàn bộ đều không cần."

Mặt nhân viên bán hàng lập tức liền đen xuống, con vịt nấu chín đã bay rồi.

"Vì sao không cần?" Tần Tích vội vàng đi tới, "Cố Mộ Nghiêm, như thế nào anh lại keo kiệt như vậy?"

Kỳ thật vừa rồi khi thấy anh thật sự chuẩn bị đi quét thẻ, Tần Tích có chút do dự có nên ngăn cản hay không, dù sao cô cũng chỉ giận dỗi, chứ không phải muốn mua những món đồ này, nhưng thấy anh đột nhiên thay đổi sắc mặt, bộ dáng keo kiệt, bỗng chốc trong lòng liền khó chịu.

Chưa kết hôn đã keo kiệt thành như vậy, sau khi kết hôn, cô còn không bị ngược đãi đến chết sao.

Cố Mộ Nghiêm chau mày, "Đây không phải là vấn đề hẹp hòi, những bộ quần áo này hoàn toàn không thích hợp với cô." Nói xong, cầm một bộ khoét eo, khoả tay múa chân ở trên người của cô, vẻ mặt ghét bỏ. "Eo lớn như vậy, lộ ra cho ai xem chứ."

Tần Tích nổi cáu, eo cô to? Diệp Thập Nhất hăm mộ nhất chính là eo của cô. Ánh mắt anh ta có phải có vấn đề rồi hay không?

Bên này còn chưa kịp phản ứng, Cố Mộ Nghiêm lại cầm một cái váy, không chút lưu tình nói, "Chân lại không trắng, mua váy ngắn như vậy làm gì?"

Tần Tích biết mình không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng cũng không cảm thấy mình rất xấu, bị anh nói như vậy, đương nhiên lòng tự trọng bị làm nhục, hăm răng mòi kêu rằng rặc, "Cố Mộ Nghiêm, anh lập lại lần nữa."

Cố Mộ Nghiêm từ bên cạnh lấy ra một bộ quần áo, váy suông, một chút đường cong cũng không có, từ cổ áo bao đến cổ tay, đánh giá cô nói, "Tôi cảm thấy cái này dường như thích hợp với cô hơn."

"Anh tự mình giữ lại mặc đi." Tần Tích rống một tiếng, đẩy Cố Mộ Nghiêm một cái, sau đó tức giận đi ra ngoài, liệu mạng muốn tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, vừa đi vừa chửi bới, "Cố Mộ Nghiêm, anh là tên khốn kiếp, đầu tôi bị nước vào mới có thể gả cho anh. Cái rắm, ngay cả chiếc nhẫn cũng bắt nạt tôi. Tôi đi tìm ông nội anh."

Bây giờ Tần Tích thực sự sắp làm đứt đầu ngón tay.

Cố Mộ Nghiêm bị Tần Tích rống như vậy hơi sững sờ một chút, kịp phản ứng vội vàng đuổi theo, thấy cô sai bước đi ở phía trước, tiến lên một phát bắt được cánh tay của cô, "Này. . . Cô nhóc kia. . ."

"Khốn kiếp, anh thả tôi ra." Tâm tình của Tần Tích hết sức kích động, xoay người đá Cố Mộ Nghiêm một cước, ở giữa đầu gối, thừa dịp anh nhẹ buông tay, Tần Tích nhanh chóng chạy về phía trước.

Cố Mộ Nghiêm cúi đầu nhìn dấu chân in rõ ràng trên quần, nhìn lại Tần Tích đã nhanh biến mất trong đám người, cũng bất chấp mọi thứ, nhanh đuổi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Cậu Hỏi Tôi Vì Cái Gì Ở Chỗ Này?

Editor: VinJR

Tần Tích bắt một chiếc taxi ngồi xuống, Cố Mộ Nghiêm nhìn thoáng qua, lái xe theo sau, thấy hướng xe taxi chạy, hình như là hướng nhà cô.

Khi sắp đến cửa nhà cô, Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy xe taxi còn chưa dừng hẳn, Tần Tích liền nhanh chóng lao xuống, nghĩ thầm chắc cô gặp phải tài xế giờ trở, vội vàng ngừng xe, còi giấy an toàn ra đuổi theo ngay lập tức, nhưng mới đi được hai bước đã nhìn thấy Tần Tích xông lên ngăn cản một đôi nam nữ trẻ tuổi, vẻ mặt nghiêm túc mà anh chưa bao giờ trông thấy, nhưng bên trong cặp mắt to kia lại hừng hực lửa, giống như bọn họ càng đi về phía trước một bước, cô liền liều mạng với bọn họ.

Tần Tích nhìn hai người trước mắt, trên mặt cười lạnh, "Các người tới làm gì? Nhanh đi đi, ở đây không hoan nghênh các người."

"Tiểu Tích, cô hung dữ như vậy làm gì, chúng ta nói xong chuyện muốn nói, tự nhiên sẽ đi, bây giờ tôi lấy thân phận chủ cho thuê nhà nói cho cô biết, trước ngày mai, lập tức thu dọn đồ đạc cút ra ngoài, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Trên mặt Tần Âm tùy ý cười, "Người chủ cho các người thuê nhà đã bán căn nhà này cho tôi, mà bây giờ tôi không cho phép hai người lại ở đây, đã nghe chưa?"

Tần Tích ngần ra, không đoán được Tần Âm đã mua căn nhà này.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tần Tích, người thanh niên trẻ đứng bên cạnh cười cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy lãnh ý, "Tiểu Tích, đừng trách chúng ta ác độc, muốn trách thì trách mẹ cô không biết xấu hổ, thế mà chưa từ bỏ ý định còn muốn dẫn cô trở về nhà họ Tần, cũng không nhìn lại mình một chút, các người có tư cách gì trở về nhà họ Tần, chỉ làm cho nhà họ Tần thêm mất mặt."

"Anh, đừng nói nhảm với nó nữa." Tần Âm nhìn thoáng qua Tần Kiệt, sau đó nói với Tần Tích, "Tóm lại, hai người nhanh biến đi, vĩnh viễn không được phép xuất hiện, nếu không mẹ cô thiếu một cánh tay hay một cái chân, cô cũng đừng quá kinh ngạc."

Tần Kiệt thấy Tần Tích nhìn bọn họ chăm chăm, ánh mắt kia làm hắn ta xót xa, giờ tay lên liền vung xuống, "Tiện nhân, cũng dám trừng tao, không muốn sống có phải không?"

Ai ngờ, tay Tần Kiệt bị Tần Tích bắt lấy, sau đó cô không chút lưu tình há miệng cắn lấy bàn tay của hắn, giống như đang cắn một khối thịt, Tần Âm thấy thế cầm lấy túi xách đập xuống đầu Tần Tích, "Tiện nhân, buông ra, đánh chết mày."

Tần Tích cũng không sợ hãi, nhấc chân lên đá về phía Tần Âm, Tần Âm là một thiên kim tiểu thư, một cước này, Tần Tích xuống tay độc ác, lập tức liền bị đá cô ta lật trên mặt đất, bộ dáng vô cùng chật vật, trên mặt dính đất, nửa ngày không bò dậy nổi, nửa ngồi ở đằng kia kêu rên.

Tần Tích buông miệng ra, răng đều là máu tươi, cô phun một bãi nước miếng, vẻ mặt một chút cũng không sợ, giống như sư tử nhỏ tức giận.

Vừa nhìn liền biết cũng không phải là người bị bắt nạt sau đó sẽ tìm một chỗ trốn để khóc nhè.

Tay Tần Kiệt máu tươi đầm đìa, nhanh chóng lui về sau một bước, cũng bị chọc giận, nhìn thấy cục đá bên cạnh, khom lưng nhặt lên một khối lớn, hung dữ nói, "Hôm nay tao giết chết mày."

Nhưng Tần Kiệt mới đi về phía trước hai bước, bờ vai của hắn liền bị người nắm lấy, mặt Tần Kiệt tức giận xoay người, "Con mẹ nó, ai dám ngăn chặn. . ." Chữ 'Tao' còn chưa nói hết, sắc mặt của hắn liền thay đổi, đổi lại một khuôn mặt tươi cười, "Cố đại thiếu, như thế nào anh lại ở chỗ này?"

Bộ dáng kia miễn bàn bộ dạng chân chó.

Mặt Cố Mộ Nghiêm tràn đầy hung ác nham hiểm, toàn thân tồn tại sát khí bùng bùng, nhìn chăm chăm Tần Kiệt từng chữ từng câu hỏi, "Cậu muốn giết chết bà xã của tôi, cậu hỏi tôi vì cái gì ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tu Hú Chiếm Tổ Chim Khách

Editor: VinJR

Mặt Cố Mộ Nghiêm tràn đầy hung ác nham hiểm, toàn thân tồn tại sát khí bùng bùng, nhìn chăm chăm Tần Kiệt từng chữ từng câu hỏi, "Cậu muốn giết chết bà xã của tôi, cậu hỏi tôi vì cái gì ở chỗ này?"

Lời này vừa nói ra, Tần Kiệt lập tức chấn động tại chỗ, lập tức nịnh hót cười cười, "Cố đại thiếu, anh đang nói đùa với tôi sao, cho dù cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám ra tay với Cố thiếu phu nhân."

"Tôi chính tai nghe được, chẳng lẽ còn oan uổng cậu." Cố Mộ Nghiêm chán ghét nhìn hắn một cái, dieendaaneequyydoon đi đến bên cạnh Tần Tích, vốn muốn lấy khăn giấy, nhưng sờ soạng toàn thân một lần, tìm không thấy, cuối cùng dứt khoát dùng tay áo giúp cô lau vết máu bên khóe miệng.

Hai anh em vừa nhìn thấy hành động của Cố Mộ Nghiêm, liếc mắt nhìn nhau một cái, Tần Kiệt không dám tin hỏi, "Cố đại thiếu, anh và Tiểu Tích. . . ?"

Cố Mộ Nghiêm lạnh giọng cảnh cáo nói, "Tần Tích là vợ của Cố Mộ Nghiêm tôi, không phải loại chó mèo nào cũng có thể chạm vào, tốt nhất các người nên nhớ kỹ."

Tần Kiệt bị dọa nhẹ buông nắm tay ra, đá rơi xuống, đột nhiên đập lên ngón chân của hắn, đau đớn làm hắn nhe răng trợn mắt, vừa định kêu lên, bị Cố Mộ Nghiêm trừng mắt một cái, che miệng sít sáo, sắc mặt cũng trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa.

Sắc mặt của Tần Âm cũng hết sức khó coi, trong lòng vừa ghen tị vừa sợ hãi, Cố Mộ Nghiêm cũng không phải là người lương thiện, bình thường sẽ không chủ động đi theo dệt chuyện, nếu có người chọc phải anh ta, chớ bị anh ta hung hăng trả thù đi.

Ngay cả người lớn nhà họ Tần nhìn thấy, cũng còn phải cung kính gọi một tiếng Cố đại thiếu, huống chi bọn họ, nếu như thật sự đối nghịch với Cố Mộ Nghiêm, chỉ sợ người lớn nhà họ Tần cũng không bảo vệ được bọn họ.

Vốn hôm nay bọn họ tới là muốn ra oai phủ đầu với Tần Tích, lại không nghĩ tới con nhỏ này thế nhưng là người của Cố Mộ Nghiêm.

Tần Âm kịp phản ứng, nét mặt thoáng nở nụ cười, "Cố đại thiếu, vừa rồi toàn bộ đều là hiểu lầm, dieendaanleequyydoon chúng tôi đến là muốn mời Tiểu Tích trở về nhà họ Tần, các trưởng bối rất nhớ Tiểu Tích, hai ngày trước còn nhắc tới, cho nên tôi và anh tôi mới đến đây thăm Tiểu Tích một chút."

Tần Kiệt vội vàng gạt đầu phụ họa ở bên cạnh, "Đúng vậy, chúng tôi là đến thăm Tiểu Tích."

"Bản thân là loại người gì, tất cả mọi người đều rõ ràng, đừng làm bộ với tôi." Tần Tích trông thấy một màn này, chỉ cảm thấy buồn cười, giờ tay lên mạnh bạo lau khô miệng nói, dieendaanleequyydoon "Trước ngày mai tôi sẽ chuyển ra ngoài, nếu như các người dám tôn thương mẹ tôi cái gì, tôi liền đốt toàn bộ hang ổ của nhà họ Tần, tôi nói được là làm được."

Nói xong, Tần Tích xoay người đi vào nhà, mất Cố Mộ Nghiêm quét một cái, hai người bọn họ xấu hổ cười cười.

Cố Mộ Nghiêm đi tới chỗ Tần Tích, thấy cô đứng ở cửa, đầu rũ xuống, bóng lưng gầy gò, không phải cô đang len lén khóc chứ.

Vừa định có nên tiến lên an ủi cô một tý hay không, tai lại nghe được.....

"Cái rắm, Cố Mộ Nghiêm chết tiệt, sau khi gặp được anh, không có chuyện gì tốt, thật đúng là sao chổi. Đáng ghét."

Mặt Cố Mộ Nghiêm lập tức đen lại, còn tưởng rằng cô đang khóc chứ, kết quả là đang chửi anh, nhưng cũng phải, vừa rồi cô lấy một chọi hai, hung hãn vô cùng, làm sao có thể vụng trộm trốn đi khóc.

Xem ra thật sự là anh lo lắng hơi nhiều, cô nhóc kia là tiểu cường đánh không chết, một chút cản trở, làm sao có thể đánh ngã được cô.

Tần Tích hít sâu một hơi, sau đó lại thở ra, sau khi mắng một trận, tâm tình khá hơn nhiều, xoay người đi vào nhà, nhưng mới đi được hai bước, phát hiện Cố Mộ Nghiêm cũng đi theo, giọng nói không thân thiện, "Đây là nhà tôi, anh vào làm gì?"

Cố Mộ Nghiêm không trả lời, vòng qua cô đi vào bên trong, Tần Tích nhìn bóng lưng của anh, "Này, tên khốn kiếp."

Tiểu Nghệ ở bên trong nghe được giọng nói của Tần Tích, mở cửa đi ra, "Tiểu Tích, con về rồi."

Nhìn thấy Tiểu Nghệ, Tần Tích vội vàng thu liễm tâm tình, nhanh bước qua, "Mẹ."

Tiểu Nghệ nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm, nét mặt hiện lên nụ cười, "Tiểu Tích, vị này chính là Cố thiếu gia sao?"

"Mẹ, làm sao mẹ biết..." Tần Tích kinh ngạc, làm sao Tiểu Nghệ biết Cố Mộ Nghiêm.

"Trước khi con chưa về, bọn họ đều nói chuyện giữa con và Cố thiếu gia cho mẹ biết."

Tần Tích lập tức tròn to hai mắt, chẳng lẽ mẹ biết chuyện tối ngày hôm qua, nhưng một giây sau, lại nghe Tiểu Nghệ nói, "Tiểu Tích, con nhìn lại con xem, qua lại với Cố thiếu gia lâu như vậy, như thế nào không nói một tiếng với mẹ, thiệt là."

Qua lại? trong lúc nhất thời đầu Tần Tích đầy nghi vấn, Cố Mộ Nghiêm này nói loạn với mẹ cái gì vậy.

"Mẹ, gọi con là Mộ Nghiêm là được rồi." Mặt Cố Mộ Nghiêm mỉm cười.

Tần Tích lên liếc anh một cái, nếu như cô biết, sau khi cô đi, mọi người dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào khen Cố Mộ Nghiêm trước mặt Tiểu Nghệ, chỉ sợ cô sẽ tức giận học máu mà chết.

Sau đó, Tần Tích liền trở mắt nhìn Cố Mộ Nghiêm tu hú chiếm tổ chim khách, nghênh ngang ngồi trên ghế sofa nhà cô, cô tận lực nhẫn nhịn.

Tĩnh táo một chút, mẹ vẫn còn ở đây, không thể không nể mặt.

Nhưng hít sâu vô số lần, con tức này vẫn ghen không đi xuống, đến cùng Cố Mộ Nghiêm này đã để thù hạ của anh ta làm cái gì, vì cái gì mới nửa ngày ngắn ngủi, đã có thể làm cho mẹ thích anh ta như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bộ Dáng Con Rể Ngoan

Tiểu Nghệ thấy cô đứng ở cửa, đi tới vỗ đầu cô một cái, "Tiểu Tích, đứng ngốc ở đó làm gì, không nhìn thấy Mộ Nghiêm đang ngồi ở đằng kia sao? Nhanh đi rửa chút trái cây mang ra. Con cũng lớn như vậy, như thế nào còn không hiểu chuyện." Lời nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Tần Tích sờ sờ chỗ bị đánh, nhỏ giọng lầm bầm, "Mẹ, mẹ nể mặt một tí được không, còn có người ngoài ở đây mà. Mẹ để con chừa mặt ở đâu." Nói xong, thấy Cố Mộ Nghiêm đang nhìn mình, trong mắt chứa nghiền ngẫm, giống như đang cười nhạo, cô vội vã thả tay xuống, liếc anh một cái, sau đó không tình nguyện đi vào phòng bếp gọt trái cây.

Tần Tích đi ra nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đang trò chuyện với Tiểu Nghệ, trên mặt đầy kiên nhẫn, một bộ dáng con rể ngoan, không khỏi khinh bỉ ở trong lòng, muốn nôn mấy trăm lần, người đàn ông này thật đúng là diễn quá tốt. Không muốn nhìn Tiểu Nghệ thích Cố Mộ Nghiêm, lại không nói cái gì được, tìm cớ trốn về phòng.

Người đàn ông này đến cùng đã dùng thủ đoạn gì, ngay cả mẹ cũng phản bội cô.

Dù cho như thế nào, nhất định cô phải nghĩ biện pháp, để Cố Mộ Nghiêm bỏ ý nghĩ muốn cưới cô mới được.

Nhìn trần nhà, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra biện pháp, ngược lại lại mơ mơ màng màng ngủ mất, chỉ là trong lúc nửa ngủ nửa mơ, Tần Tích cảm thấy giường trằn xuống, bởi vì quá mệt, cho nên cô cũng không để ý, trở mình tiếp tục ngủ.

Nhưng cô cảm thấy trên mặt hơi ngứa, đưa tay gãi gãi, sau đó lại đổi tư thế.

Ngủ một giấc đến tận lúc trời tối, Tần Tích mở mắt ra, duỗi cái lưng mệt mỏi, chỉ là khuỷu tay giống như đụng vào cái gì, cô nhú mảy nghiêng đầu, lại nhìn thấy gương mặt tuần tú trước mắt, mà tay cô đang chạm vào lồng ngực của anh.

Một giây sau, cả người Tần Tích bắn dậy, núm lấy chặn mền, như người bệnh quất, "Cố Mộ Nghiêm."

Lúc nào thì anh ta vào đây, chết tiệt, như thế nào một chút cảm giác cô cũng không có, cô nhanh chóng vén chăn lên, khi nhìn thấy quần áo đầy đủ không sút mẻ, cô mới thở phào nhẹ nhõm, thật may.

Tần Tích quỳ gối trên giường, thấy Cố Mộ Nghiêm đứng dựng chiếm hết hơn phân nửa giường của cô, hai tay núm lấy cổ áo Cố Mộ Nghiêm, thấy anh vẫn không mở mắt ra, dùng sức lắc lắc trên dưới, "Cố Mộ Nghiêm, anh đứng lên cho tôi, nhanh lên một chút."

Cố Mộ Nghiêm bị quấy rầy, hơi hơi mở mắt, trên mặt còn chút lười biếng chưa tỉnh ngủ, "Cô nổi điên làm gì?"

"Tôi nổi điên làm gì sao?" Tần Tích nổi cáu, cắn răng nghiêng lợi hỏi, "Vì sao anh lại ở trên giường của tôi. Khốn kiếp, anh dựa vào cái gì vào phòng của tôi."

Đối với con giận của cô, Cố Mộ Nghiêm vẫn không đếm xỉa tới, ngáp một cái nói, "Cô là của tôi, phòng của cô đương nhiên cũng là của tôi, tôi vào phòng của mình, cần lý do sao? Ngược lại là cô, mỗi lần như vậy có thể không cần ngạc nhiên hay không, có sức lực để gọi như vậy, không bằng để giành đến đêm tân hôn, tôi bảo đảm để cô kêu gào đến nghẹn."

Gò má Tần Tích nổi lên một trận xấu hổ, nện vào lồng ngực của anh một cái, cả giận nói, "Anh lại nói hươu nói vượn, tôi. . . Tôi. . ."

"Cô như thế nào?" Trong mắt Cố Mộ Nghiêm tràn đầy xem thường, hiển nhiên rất khinh bỉ uy hiếp của cô.

Anh cũng không tin, cô nhóc này ở trong lòng bàn tay anh còn có thể làm càn.

"Anh. . ." Tần Tích tức giận đến toàn thân phát run, cuối cùng nghẹn ra một câu nói, "Cố Mộ Nghiêm, tôi không đối trời chung với anh."

"À, là câu này, tôi còn tưởng rằng cô có thể nói ra câu gì kinh thiên động địa quý khóc thần sầu chứ." Cố Mộ Nghiêm chống đỡ cơ thể lên, tùy ý dựa vào đầu giường, nút áo sơ mi áo cũng bị cởi bỏ, lộ ra ngực hơi gầy, xuống cuối cơ bụng, cất giấu một vườn hoa màu đen, quần rộng lưng thùng, mang theo một nét gợi cảm.

Tần Tích vội vàng quay đầu ra, hai bên tai đều phấp phồng, nắm chặt lên trùm anh lại, tức giận quát, "Khốn kiếp, nhanh mặc quần áo vào."

Thật sự là kiếp trước nợ anh ta mà.

Lại chung đụng vài ngày, cô cảm thấy máu trên não cũng muốn xuất huyết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô Bị Ra Rìa

Editor: VinJR

Cố Mộ Nghiêm gạt chăn ra, sau đó lười biếng đứng dậy, Tần Tích cho là anh muốn đi ra ngoài, lại không nghĩ đến anh bắt đầu cởi quần áo, áo sơ mi còn cố ý ném ở trước mặt cô, cô tròn to hai mắt, nhìn quần của anh tuột xuống, lộ ra vóc người hoàn mỹ.

Tần Tích hoảng sợ, vội vàng đưa tay che mắt, hốt hển quát, "Vì sao lại cởi quần áo, anh muốn làm gì?"

"Đi tắm, cô đi tắm không cởi quần áo sao?" Giọng nói của anh có chút vô tội, một chút ý xấu cũng không có, ngược lại như vậy lại làm Tần Tích ngạc nhiên.

"Đi tắm?" Tần Tích sửng sốt một chút, sau đó bắt tay lại, lại nhìn thấy ánh mắt Cố Mộ Nghiêm khi dễ nhìn cô, "Không tắm thì còn có thể làm gì? Cô cho rằng hai lạng thịt trước ngực cô rất có sức hấp dẫn sao?"

Tần Tích tức giận cầm gối đầu đánh tới phía anh, "Cút."

Cố Mộ Nghiêm dễ dàng tránh thoát, tâm tình sung sướng đi vào phòng tắm, cửa đóng lại, Tần Tích cúi đầu nhìn một chút, hình như là rất nhỏ, lập tức kịp phản ứng, đưa tay gỡ đầu một cái, nghĩ gì thế.

Động tác vừa rồi của anh ta mập mờ như vậy, người bình thường cũng sẽ hiểu lầm.

Tần Tích xoay người muốn đi ra ngoài, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một sấp tài liệu trên bàn, cầm lên nhìn, dĩ nhiên là giấy chứng nhận quyền sở hữu đất, mà người đứng tên dĩ nhiên là tên của cô.

Cô tròn to hai mắt, chuyện này. . . Chuyện gì xảy ra? Nơi này không phải đã bị Tần Âm mua lại rồi sao?

Cố Mộ Nghiêm tắm rửa đi ra, quần khăn nửa người dưới, Tần Tích giờ giờ giấy chứng nhận trên tay, "Anh làm?"

"Cô đừng nghĩ nhiều, chỉ là người trong nhà của Cố Mộ Nghiêm thôi, sao có thể đi ở nhà thuê chứ, truyền ra thật mất thể diện. Không biết còn tưởng rằng tôi ngược đãi cô đấy." Cố Mộ Nghiêm cầm khăn lau tóc ướt nhẹp.

Mặc kệ anh ta xuất phát từ nguyên nhân gì, ít ra cô cũng không cần phải dọn nhà, ở đây yên tĩnh, mẹ rất thích, đặc biệt là trong sân, mẹ cô trồng đủ loại rau, vừa rồi cô cũng còn đang do dự, rốt cuộc phải làm thế nào nói chuyện dọn nhà với mẹ.

Vốn Tần Tích muốn nói một câu cảm ơn, nhưng khi trông thấy chiếc khăn quần nửa người của anh, lời nói liền thay đổi, ngón tay chỉ chiếc khăn quát, "Cố Mộ Nghiêm, đó là khăn tôi dùng để rửa mặt đấy."

"Mượn dùng trước một chút, tôi không tìm được khăn tắm." Cố Mộ Nghiêm cúi đầu nhìn thoáng qua.

"Anh không tìm được cũng không thể dùng cái này."

"Dữ như vậy làm gì, trả lại cho cô là được." Cố Mộ Nghiêm ném khăn lông cho cô, Tần Tích nhận lấy, nhưng nhớ tới vừa rồi anh dùng để vây bên hông, liền giống như đồ vật bị dính độc, vội vàng ném qua một bên, sau đó xông vào phòng tắm, liều mạng rửa tay.

Cố Mộ Nghiêm lập tức đen mặt.

Tiểu Nghệ mua thức ăn trở lại, chuẩn bị không ngừng trong phòng bếp, Tần Tích đi vào nói, "Mẹ, tùy tiện làm hai món là được, đừng phiền toái."

"Như vậy sao được, đây là lần đầu Mộ Nghiêm tới."

"Anh ta là không mời mà tới, không đuổi anh ta ra ngoài là đã nể tình lắm rồi." Tần Tích thổi tóc mái nói.

"Tiểu Tích, con cãi nhua với Mộ Nghiêm?" Tiểu Nghệ thả đồ vật trong tay ra, xoay người nhìn cô nói, "Mộ Nghiêm là người tốt, con đừng đùa giỡn như con nít, nếu như bỏ lỡ, con sẽ hối hận."

"Con hối hận? Mẹ đừng nói đùa." Tần Tích tròn mắt lên một cái.

"Đừng nói khi tức giận." Tiểu nghệ vỗ nhẹ đầu Tần Tích một cái, thở dài một hơi.

Tần Tích thấy Tiểu Nghệ cái gì cũng bảo vệ Cố Mộ Nghiêm, trong lòng buồn bực, cô bị ra rìa. Chỉ có thể nói Cố Mộ Nghiêm rất giáo hoạt, rõ ràng là anh ta vô lý vô sỉ bức hôn, ngược lại bây giờ còn biến cô thành không hiểu chuyện.

Sau khi com nước xong, Cố Mộ Nghiêm chuẩn bị rời đi, Tần Tích ở trong lòng hoan hô, nhưng một giây sau, Cố Mộ Nghiêm thế nhưng kéo cô đi ra ngoài, đương nhiên cô có chết cũng không chịu, nắm lấy khung cửa không buông tay.

Vốn Tần Tích còn muốn xin Tiểu Nghệ giúp đỡ, nhưng không biết Cố Mộ Nghiêm đã nói gì với Tiểu Nghệ, Tiểu Nghệ hoàn toàn đứng về phía Cố Mộ Nghiêm, còn thúc cô đi nhanh, Tần Tích tròn to hai mắt, "Mẹ, mẹ không cần con nữa sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Bên Trong Là Bã Đậu

Editor: VinJR

Tiểu Nghệ liếc Tần Tích một cái, "Nói gì vậy, đi nhanh đi, đừng để ba mẹ Mộ Nghiêm đợi lâu."

Bị Cố Mộ Nghiêm dụ dỗ đe dọa, hơn nữa dưới sự thúc giục của Tiểu Nghệ, Tần Tích không tình nguyện buông tay ra, đi từng bước chậm rì rì, chu môi, "Mẹ. . ."

Tiểu nghệ đứng ở cửa, phất tay về phía cô, trên mặt mỉm cười, "Đi thôi đi thôi."

Ngồi trên xe, Tần Tích chất vấn, "Rốt cục anh đã nói gì với mẹ tôi?"

"Không có gì, chỉ nói ba mẹ tôi muốn gặp cô, còn nói đêm nay không trở lại." Cố Mộ Nghiêm nỏ máy xe rồi đi.

"Tại sao anh có thể tự quyết định."

Cố Mộ Nghiêm lạnh nhạt quét mắt nhìn cô một cái, vừa mới chuẩn bị mở miệng, Tần Tích vội vàng nói trước anh, "Được, được, được, anh là người quyết định, anh nói cái gì chính là cái đó."

Câu nói kế tiếp của anh, cô cũng có thể đoán được, đơn giản lại là uy hiếp.

Hừ, phụ nữ dịu dàng không đấu với đàn ông hung hãn. Còn có một câu gọi là ‘Quân tử báo thù mười năm không muộn’ Một ngày nào đó, cô cũng muốn dùng một đầu ngón tay đè anh đến chết.

**

Giờ phút này, trong phòng khách nhà họ Cố, hai người đang ngồi, một người là Cố Đình Dự, còn một người đương nhiên là bà xã bảo bối của ông - Hàn Thu, vừa nghe nói Cố Mộ Nghiêm dẫn cô gái kia về nhà, vốn Hàn Thu đang du lịch ở Hàn quốc, ngay lập tức liền bỏ qua một diễn viên nghiệp dư, vội vàng bay trở về, vừa vào nhà liền không thể chờ đợi được hỏi thăm, "Người đâu?"

"Bọn họ đi ra ngoài, tôi sẽ trở lại, em gấp gấp trở về như vậy làm gì? Con dâu cũng sẽ không chạy mất." Cố Đình Dự cầm lấy cái ly đưa cho bà, "Đến đây, uống nước trước đi."

Hàn Thu uống nước xong trả lời, "Anh nói em làm sao có thể không nóng nảy, dựa vào tính nết của Mộ Nghiêm, không có mấy người chịu nổi. Nếu còn chưa kìm nén mất nhìn, con dâu liền chạy, vậy em thiệt thòi rồi."

Cố Đình Dự có chút cảm khái nói, "Chao ôi, nếu sớm biết Mộ Nghiêm sẽ biến thành cái dạng này, lúc trước không nên giao Mộ Nghiêm cho cha giáo dục, kết quả dạy dỗ ra một kẻ ngang ngược, lúc trước anh góp ý với cha không thể giáo dục Mộ Nghiêm như vậy, nhưng cha không nghe. . ."

Hàn Thu đột nhiên ho khan một tiếng, Cố Đình Dự nói đến chỗ uất ức, hoàn toàn dừng lại không được, muốn nói ra toàn bộ lời nói cất giấu ở trong lòng, cho nên đương nhiên cũng không thấy ám hiệu của Hàn Thu.

"Cha luôn cảm thấy bản thân ông ấy nói cái gì cũng có đạo lý, kỳ thật có đôi khi hoàn toàn sai trái, anh lại không muốn nói ở trước mặt, tránh cho ông ấy cảm thấy nét mặt già nua của mình không nhìn được, nói thẳng ra, bây giờ Mộ Nghiêm biến thành như vậy, đều do cha, nếu anh giáo dục Mộ Nghiêm, khẳng định sẽ mạnh hơn bây giờ nhiều. . ."

Hàn Thu nhìn thấy cha đứng sau lưng Cố Đình Dự, cúi đầu uống nước, ông xã thật là ngu ngốc, bà đã nháy mắt như vậy, thế nhưng ông cũng không phát hiện, khó trách cha luôn dạy dỗ ông.

"Con giống như hết sức có ý kiến đối với cha sao?" Một giọng nói phát ra trên đỉnh đầu của Cố Đình Dự, Cố Đình Dự hơi sửng sốt, lập tức nói với Hàn Thu, "Bà xã, như thế nào anh lại nghe được giọng nói của cha? Là anh nghe lầm sao?"

Hàn Thu thả cốc nước trong tay ra, đứng lên cười chào hỏi Cố Chấn Đình, "Cha, cha trở lại."

Sắc mặt Cố Đình Dự thay đổi lớn, quả thực không dám quay đầu lại.

Cố Chấn Đình từ từ đi đến sofa ngồi xuống, trừng mắt nhìn Cố Đình Dự, "Cha thấy con thật giống như hết sức có ý kiến với cha, bây giờ cha đến rồi, con nói đi, cha nghe."

"Cha, con làm sao có thể có ý kiến với cha." Cố Đình Dự cười khan một tý, "Nhất định là cha đã hiểu lầm."

"Hiểu lắm?" Cô Chấn Đình chỉ chỉ lỗ tai của mình, "Cái tai này để ở đây là để trang trí sao. Con nghĩ rằng đầu của cha cũng giống con, bên trong đều là bã đậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vô Quýt Dày Có Móng Tay Nhọn

Editor: VinJR

"Hiểu lắm?" Cô Chấn Đình chỉ chỉ lỗ tai của mình, "Cái tai này để ở đây là để trang trí sao. Con nghĩ rằng đầu của cha cũng giống con, bên trong đều là bã đậu sao?"

"Cha. . ."

"Nói." Cô Chấn Đình vỗ mạnh tay vịn ghế sofa một cái, Cô Đình Dự cầu cứu nhìn về phía Hàn Thu, nhưng Hàn Thu lại nhìn về hướng khác, bà cũng là lực bất tòng tâm, ông xã tự cầu phúc cho mình đi.

"Xế chiều hôm nay ba có thời gian, con nói từng cái từng cái ra, nói không hết thì không được đi."

Trong lòng Cô Đình Dự biết rõ tính tình của Cô Chấn Đình, nếu như thực sự nói ra hết, ba còn không lột da của ông mới lạ, đang lúc khó xử, Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích đi tới, bầu không khí giữa hai người rất kỳ lạ, đều không để ý đến người bên cạnh, đặc biệt là Cố Mộ Nghiêm, sắc mặt hết sức âm trầm.

Vốn là Hàn Thu muốn bước lên chào hỏi với con dâu tương lai, thấy bọn họ như vậy, cũng hơi do dự, thấp giọng hỏi Cô Đình Dự, "Bọn nó làm sao vậy?"

"Chắc là đang giận nhau." Cô Đình Dự trả lời.

Tần Tích vừa bước vào đã nhìn thấy mọi người trong phòng khách đang nhìn mình, cô đi tới cũng không được, ra ngoài cũng không xong, trong lúc nhất thời đứng ở chỗ đó, trong ba người có một ánh mắt vô cùng nóng bỏng, nhìn theo đó, là một người phụ nữ xinh đẹp ưu nhã, thấy bà ngồi ở bên cạnh Cố Đình Dự, chắc là mẹ Cố Mộ Nghiêm, Hàn Thu thấy Tần Tích nhìn mình, bà vội vã cười cười.

Bà đúng là mẹ chồng tốt.

Tần Tích có chút lúng túng, cũng liền vội cười cười, nhưng một giây sau, Cố Mộ Nghiêm xoay người cầm lấy cánh tay của cô, như muốn kéo cô lên lầu.

"Anh thả tôi ra. . ." Tần Tích thấy có trường bối ở đây, cho nên chỉ dám len lén giãy giụa.

Một tuần lễ không gặp, Hàn Thu nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm không đếm xỉa đến người mẹ này, trực tiếp đi lên lầu, liền đứng dậy, "Mộ Nghiêm."

Cố Mộ Nghiêm dừng chân lại, đứng trên bậc thang nhìn mẹ mình, lòng mảy cau lại, "Chuyện gì?"

Hàn Thu còn chưa mở miệng, Cố Đình Dự tức giận bưng bưng đứng lên, "Thằng nhãi, con ai như con nói chuyện với mẹ mình như vậy không? Một tuần nay mẹ con không gặp con, qua đây cho mẹ con nhìn một chút." Nói xong, nhìn Hàn Thu, trong mắt tràn đầy ý tứ 'Mau khen anh mau khen anh', Hàn Thu bắt đầu đi.

Ở trước mặt bà xã, Cố Đình Dự luôn muốn bày một chút khí phách đàn ông mới được.

Hàn Thu đi đến đầu bậc thang, trên mặt rất hiền hòa nhìn Tần Tích, "Con tên Tần Tích đúng không, bác là mẹ của Mộ Nghiêm."

Tần Tích đẩy tay Cố Mộ Nghiêm ra, đi xuống cầu thang, "Chào bác gái."

Hàn Thu vừa thấy bộ dáng lễ phép của Tần Tích, rất thích, dắt tay cô đi đến phòng khách, mắt thoáng nhìn Cố Mộ Nghiêm mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn cùng đi theo.

Trong lòng rất kinh ngạc, con nhà mình chưa bao giờ như vậy, xem ra thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Trong phòng khách, mặt Cố Mộ Nghiêm không chút thay đổi ngồi đằng kia, nghe bọn họ bày biện tám lòi, một chút cũng không muốn tham dự, chỉ dùng ánh mắt có chút hứng thú nhìn về mặt Tần Tích gấp đến độ đổ mồ hôi lạnh.

Tần Tích nghe bọn họ thảo luận chuyện hôn sự, trong lòng bồn chồn, Cố Đình Dự muốn năm sau kết hôn, là thời gian sung túc, có thể tổ chức một hôn lễ

long trọng kỷ càng, Cổ Chấn Đình hết lần này tới lần khác muốn cuối năm kết hôn, Cổ Chấn Đình gặt gặt đầu, với tính tình của thằng nhóc kia, nói không chừng ngày đó liền làm cho cháu đầu tức giận bỏ đi, vẫn là quyết định trước mới yên tâm.

Kết quả chính là hai phe giằng co không nhường nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kinh Diễm

Ý của Cổ Chấn Đình là ông là chủ gia đình, ông nói gì phải nghe nấy, nhưng ý Cổ Đình Dự lại là ông chính là ba của Cổ Mộ Nghiêm, nên cũng không chịu lui bước chút nào, Hàn Thu ở bên cạnh cũng không biết nên nói cái gì, một bên là ba chồng mình phải tôn trọng, một bên lại là ông xã của mình, giúp bên kia cũng không được, đột nhiên bà nở nụ cười, nhìn về phía Tần Tích, "Tiểu Tích, hôn sự này là của con, con cũng có quyền lên tiếng, con muốn khi nào thì kết hôn, chúng ta sẽ tôn trọng quyết định của con."

"Con. . ." Cô không muốn kết hôn, nhưng khi thấy mọi người nhiệt tình như vậy, bộ dáng lại dễ gần gũi, lời này liền nghẹn ở cổ họng, nói không nên lời, "Con. . ."

Cô ước gì hôn sự này có thể kéo bao lâu liền kéo dài bấy lâu, như vậy cô mới có thể nghĩ cách để Cổ Mộ Nghiêm hủy bỏ hôn lễ hoang đường này.

Cổ Đình Dự thấy con mình lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh, tức giận đến không chịu nổi, chỉ mũi nhọn qua, "Mộ Nghiêm, con nói đi."

Cổ Mộ Nghiêm nhìn Cổ Đình Dự một cái, nhàn nhạt trả lời, "Năm trước, năm sau đều được."

Cổ Đình Dự nổi cáu, đây coi là trả lời cái gì, thằng nhóc này lại còn học đòi ném bóng cao su.

Hai gia trưởng tuổi trên năm mươi ai cũng không chịu lui bước, thực sự không có biện pháp, về mặt Cổ Mộ Nghiêm lãnh đạm ngồi ở bên cạnh, cuối cùng vẫn là Hàn Thu đứng ra giảng hòa, quyết định cuối năm kết hôn.

"Nếu không thì cuối năm kết hôn đi, mượn hôn lễ, vừa dịp để tụ họp họ hàng bạn bè, cũng thật náo nhiệt." Hàn Thu nhìn Tần Tích, "Tiểu Tích, con cảm thấy thế nào?"

"Dạ, được." Tần Tích miễn cưỡng cười cười, cũng đã đến nước này, cô còn có thể nói cái gì.

Tin tức trưởng nam Cổ Mộ Nghiêm nhà họ Cổ cuối năm kết hôn liền truyền ra rất nhanh, họ hàng bạn bè đều rất hiếu kỳ với cô dâu trưởng tương lai này, vì vậy cuối tuần, nhà họ Cổ sẽ tổ chức một bữa tiệc, xem như chính thức giới thiệu Tần Tích cho mọi người biết.

Vốn Tần Tích cho rằng người đến không nhiều, nhưng lúc chàng vạng, lén lút từ trên cửa sổ nhìn xuống, đoàn người ùn ùn kéo vào, mặc dù ngày thường rất tùy tiện, nhưng cô rất ít gặp qua loại tình cảnh thế này, cho nên không thể tránh khỏi vẫn có chút căng thẳng, dù sao những người đến đây không phải cũng quý.

Hơn nữa đám người kia còn là tới xem xét cô, vừa nghĩ tới, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người cô, nhìn cô như nghiên cứu quái vật, trong lòng cô liền sợ hãi, quá căng thẳng sẽ lúng túng, vậy thì thật xấu hổ.

Cho dù Cổ Mộ Nghiêm không giết cô, cô cũng sẽ tự tàn mình hai cái.

Cổ Mộ Nghiêm là nhân vật chính, đương nhiên sớm tinh mơ liền tiếp khách xã giao, chỉ là xã giao nửa ngày, vẫn không thấy Tần Tích xuống, lòng mày nhăn lại, xoay người đi lên lầu, đứng trước cửa gỗ gõ, "Thùng, thùng, thùng."

Tần Tích đang tự động viên mình, vừa nghe thấy tiếng đập cửa, vội vàng hỏi, "Ai vậy?"

"Tôi, mở cửa." Giọng nói Cổ Mộ Nghiêm không tốt lắm.

Cửa vừa mở ra, Cổ Mộ Nghiêm rất khó chịu nói, "Phụ nữ thật là phiền phức, chậm rì rì..." Lời còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Tần Tích đứng ở bên cạnh, một bộ váy liền màu lam nhạt, tóc xoắn được kẹp lại bằng kẹp pha lê, không trang điểm đậm ngược lại rất thanh tú đáng yêu, lập tức trong mắt của anh chợt lóe lên tia kinh diễm, cổ họng khô khốc, trong lúc nhất thời thế nhưng mất không rời.

"Đi thôi." Tần Tích có chút khản trương, cho nên không phát hiện được ánh mắt của Cổ Mộ Nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trời Thì Cao, Thượng Đế Thì Xa

Ánh mắt Cố Mộ Nghiêm không dấu vết thu hồi lại, nhướn mày nhìn cô, "Không phải là cô đang sợ chứ? Ngày thường hung hãn như vậy, chỉ một chuyện nhỏ như vậy liền làm cô sợ rồi sao?"

"Ai sợ, nhanh đi thôi." Tần Tích hất cằm lên.

Cho dù trong lòng cô thật sự có chút sợ hãi, cũng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Cố Mộ Nghiêm biểu hiện ra ngoài, bởi vì như vậy chỉ nhận lấy châm chọc khiêu khích từ người đàn ông này thôi.

"Không sợ thì tốt." Cố Mộ Nghiêm giương môi cười một cái, "Bà xã của tôi cũng không thể vô dụng như vậy, đi thôi." Anh duỗi cánh tay về phía cô, Tần Tích có chút chần chừ.

Cảm giác thật không được tự nhiên.

Cố Mộ Nghiêm thấy vẻ mặt cô không tình nguyện, lại trừng mắt nhìn cô, vừa muốn nói chuyện, điện thoại di động lại vang lên, vừa nhìn thấy số điện thoại này, Cố Mộ Nghiêm khẽ nhíu mày, đi qua một bên nhận điện thoại, vốn Tần Tích muốn đợi anh cùng đi, nhưng thấy anh nói chuyện liên tục, suy nghĩ một chút vẫn là quyết định đi xuống trước xem một chút.

Anh thấy cô đi trước, vốn muốn cô chờ anh một chút, nhưng muốn nói lại thôi, thiên kim điều ngoa Triệu Tử Diên kia cũng tới, là viên ngọc trong nhà, cũng quen hoành hành ngang ngược, vốn có chút bận tâm, nhưng nghĩ đến Tần Tích ngày đó một cước đạp Tần Âm mạnh mẽ kia, cũng không phải là người dễ khi dễ, cho nên cho dù hai người đụng phải, Triệu Tử Diên cũng chiếm không được tiện nghi.

Hơn nữa cô sớm muộn gì cũng phải gặp những chuyện này, mượn chuyện này rèn luyện một chút cũng không tệ, hơn nữa anh cũng muốn xem xem đến cùng cô nhóc này có thể lợi hại tới trình độ nào.

Hà Diệc lớn giọng lên án nói, "Em không gọi điện thoại cho anh, anh liền không gọi điện thoại cho em, anh xứng đáng với tình cảm của em sao? Em hận anh, em hận anh."

"Cậu thử nói thêm câu nữa thử xem." Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy hắc tuyến, tên nhóc này tưởng mình là nữ chính ngôn tình sao?

"Ha ha, anh họ, chỉ đùa một chút với anh thôi, làm sao lại tưởng thật như vậy chứ?"

Hà Diệc là điển hình của thích ức hiếp kẻ yếu sợ kẻ mạnh, khi Cố Mộ Nghiêm không thu thập cậu ta, lá gan của cậu ta chính là gặp gió liền lớn, nếu Cố Mộ Nghiêm dữ lên, Hà Diệc sẽ lập tức ngoan ngoãn giống như chú chó nhỏ, đứng ở bên cạnh không ngừng vẫy đuôi với Cố Mộ Nghiêm.

Lần trước chọc tới Cố Mộ Nghiêm, bị hung hăng giáo huấn một trận, hơn nửa năm không dám đến nhà họ Cố, bây giờ vết thương lành đã quên đau, lại không biết chữ chết viết như thế nào.

"Tôi cúp máy đây." Cố Mộ Nghiêm không kiên nhẫn tiếp tục ở chỗ này lãng phí thời gian với cậu ta.

"Anh họ, đừng mà, nói chuyện một chút với em đi, bây giờ em rất nhàm chán, đúng rồi, anh nói xem anh cũng lớn tuổi rồi, như thế nào còn không mau một chút tìm vợ cho mình, sẽ không thật sự bị Lý Mặc làm con gái chứ, nếu như thực sự như vậy, ông nhà bên ấy không cầm dép đuổi theo đánh anh mới lạ. Ha ha."

"Hà Diệc." Giọng Cố Mộ Nghiêm trầm xuống.

"Anh họ, dù gì em cũng là em họ của anh, anh đừng có mỗi lần đều hù dọa em, em sẽ sợ, bây giờ tâm tư rối bời, hơn nữa thường xuyên tức giận sẽ dễ táo bón, trên mặt nhiều vết đốm, thế thật đáng sợ nha."

Hà Diệc cảm thấy trời thì cao thượng đế thì xa, cho nên lại cả lợ phất phơ vùng lên.

Cố Mộ Nghiêm mới vừa muốn nói chuyện, đột nhiên nghe được bên kia điện thoại giống như có người ở gõ cửa, rồi sau đó là giọng oán hận, "Người ở bên trong ra đây nhanh, đừng ở trong nhà vệ sinh mà không đi. Nhanh ra đây."

"Trời ạ, phiền chết, thật vất vả mới có một chút không gian riêng, đi vệ sinh cũng không yên ổn. Đi vệ sinh mà thúc giục thì có thể thúc giục nó ra sao? Anh họ, anh nói đúng không?" Hà Diệc vẫn còn oán hận ở bên kia điện thoại.

"Cậu đi vệ sinh còn gọi điện thoại cho tôi?" Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại.

Hà Diệc trả lời như chuyện hiển nhiên, "Đúng vậy, đi vệ sinh trong lúc ngồi xổm rất nhàm chán, cho nên em liền muốn liên lạc với anh một tý, anh xem em có tốt với anh không, đi vệ sinh mà trong lòng vẫn luôn nhớ đến anh."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Cô Là Người Xấu

Hà Diệc trả lời như chuyện hiển nhiên, "Đúng vậy, trong lúc đi vệ sinh phải ngồi xổm rất nhàm chán, cho nên em liền muốn nói chuyện với anh một chút, anh xem em có tốt với anh không, đi vệ sinh mà trong lòng vẫn luôn nhớ đến anh."

"Hà Diệc, sau này thằng nhãi cậu tốt nhất đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi, nếu không tôi sẽ cho cậu biết quả đấm của tôi nhớ cậu thế nào đấy." Quảng xuống một câu cảnh cáo, lập tức cúp điện thoại.

Nghe tiếng cắt điện thoại, Hà Diệc để di động xuống, thở dài nói, "Lại tức giận, như vậy thực sự sẽ vô cùng dễ bị tào bôn, chào ôi."

"Đến cùng đã xong chưa, nhanh ra đây. Nếu không ra tôi sẽ đập cửa." Jiển nhiên người ở bên ngoài đã đợi đến mất hết kiên nhẫn.

Mặc kệ bên ngoài thúc giục như thế nào, Hà Diệc vẫn chậm như cũ, dựa theo tiết tấu của mình, thông thả ung dung đẩy cửa ra, khi người ở bên ngoài phát hiện Hà Diệc là người mình ngưỡng mộ, lời nói cứng rắn ở cửa miệng liền nuốt xuống, không tự giác giơ tay lên lau mồ hôi trên trán một cái.

Mất Hà Diệc nhìn xuống anh ta, anh ta bị ánh mắt của Hà Diệc làm cho lui về sau một bước, lúc này Hà Diệc mới hài lòng cười một tiếng, nghênh ngang đi ra khỏi nhà vệ sinh, tư thế phong độ.

Tần Tích nằm sấp ở trên khung cửa, dè dặt nhìn về phía vườn hoa, căn môi một cái, một chút cũng không nhận ra, sớm biết như vậy vẫn là chờ Cố Mộ Nghiêm cùng nhau đi xuống, ít ra có thể dùng anh ta làm bìa đỡ đạn.

Đột nhiên, có một cánh tay liên tục vỗ vào trên vai của cô, Tần Tích cho là Cố Mộ Nghiêm, xoay người nhìn sang, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một cô gái xa lạ rất xinh đẹp, "Cô..."

"Cô chính là Tần Tích?" Hai tay cô bé kia vòng trước ngực, đánh giá trên dưới cô một lần, trong mắt tràn đầy khinh thường.

"Là tôi." Tần Tích gật gật đầu, như thế nào cô lại cảm thấy người này không có thiện ý chứ?

Triệu Tử Diên hừ một tiếng, hai tay chống nạnh, rất ngang tàng nói, "Tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì để anh Mộ Nghiêm đồng ý cưới cô, nhưng tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi tới là để tuyên chiến với cô, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép anh Mộ Nghiêm cưới cô, tôi mới là người thích hợp với anh Mộ Nghiêm, nếu cô biết điều thì mau rời khỏi." Trên mặt tràn đầy kiêu ngạo.

Từ nhỏ cô liền có mục tiêu muốn gả cho anh Mộ Nghiêm, đời này, cô sống là người của anh Mộ Nghiêm, chết cũng là quỷ của anh Mộ Nghiêm, tuyệt đối không cho phép người khác cướp đi anh Mộ Nghiêm của cô.

Ánh mắt Tần Tích sáng lên, cầm tay của cô, "Thật không? Nếu như cô có thể làm Cố Mộ Nghiêm không muốn cưới tôi nữa, tôi sẽ vô cùng cảm kích cô."

Tần Tích nói đều là nói thật, hiển nhiên Triệu Tử Diên không tin, hất tay của cô ra, trừng mắt nhìn cô nói, "Cô đang khoe khoang với tôi sao? Có phải cô cảm thấy cô đã ngồi vững vào vị trí con dâu của nhà họ Cố rồi phải không?"

Người khác đều liều mạng muốn gả vào nhà họ Cố, cô lại một bộ ước gì thoát khỏi, nhất định là cô già bộ, cô gái này thật đúng là có thủ đoạn, khó trách có thể mê hoặc được anh Mộ Nghiêm.

"Tôi thật không có ý này." Tay Tần Tích liền để xuống, thấy Triệu Tử Diên còn trừng mắt nhìn mình, Tần Tích nhún nhún vai, "Cô không tin vậy quên đi."

Triệu Tử Diên rất tức giận, sau đó đột nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, bắt đầu khóc ầm lên.

Tần Tích không đoán được cô ta sẽ như vậy, sợ hết hồn, nhìn chung quanh một chút, "Này, cô khóc cái gì, cô mau đứng lên, nếu không người khác còn tưởng rằng tôi bắt nạt cô đấy." Vậy cô rất oan uổng nha.

Triệu Tử Diên thấy cô sợ hãi, khóc đến hăng say, "Cô chính là bắt nạt tôi, cô đoạt đi anh Mộ Nghiêm, cô là người xấu, tôi ghét cô, tôi ghét cô."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Anh Ta Có Tin Không?

Tần Tích nổi cáu, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cô ta, "Này, tôi nói cô quá không nói đạo lý rồi đấy. Mặc dù con gái ngẫu nhiên gây sự là đáng yêu, nhưng đáng tiếc tôi không phải là bạn trai của cô."

"Cô là người xấu, tôi không cần nói đạo lý với cô, oa oa oa..." Triệu Tử Diên còn ngắt cánh tay của mình vài cái ngay trước mặt Tần Tích, làn da mềm mại của cô ta rất nhanh liền hồng mảy chỗ, sau đó dương dương đắc ý nhìn Tần Tích, "Tôi phải nói cho anh Mộ Nghiêm biết cô đánh tôi, đây là chứng cứ. Nếu anh Mộ Nghiêm biết cô độc ác như vậy, nhất định sẽ không thích cô nữa."

Cuối cùng Tần Tích cũng biết cái gì gọi là trọn mắt nói dối, cô cho rằng Cố Mộ Nghiêm đã là cực phẩm, không nghĩ tới hôm nay còn đụng phải một người sáng lập ra cực phẩm.

Vốn Tần Tích ước gì có thể thoát khỏi Cố Mộ Nghiêm, nhưng bị cô ta quấy rối như vậy, hết lần này tới lần khác không muốn để cô dễ chịu, cố ý kích thích cô.

"Tôi nói cho cô biết, Cố Mộ Nghiêm tuyệt đối sẽ không cưới cô, bởi vì..." Tần Tích cố ý kéo dài, quả nhiên Triệu Tử Diên sốt ruột khó nhịn mà hỏi, "Bởi vì cái gì? Chẳng lẽ cô biết yêu thuật?"

"Bởi vì..." Tần Tích dịu dàng sờ sờ bụng, "Nơi này có dòng máu nhà họ Cố, cô cho rằng nhà họ Cố sẽ để con cháu ruột của mình lưu lạc bên ngoài, để cô vào cửa sao?"

"Không thể nào, anh Mộ Nghiêm không chạm vào phụ nữ." Triệu Tử Diên không chút suy nghĩ liền bật thốt ra, "Lúc trước tôi dùng các loại biện pháp, anh Mộ Nghiêm cũng không chạm vào tôi, làm sao anh ấy có thể chạm vào cô."

Nói xong, đột nhiên Triệu Tử Diên liền hối hận, hận không thể cắn rút đầu lưỡi của mình, Tần Tích cũng rất kinh ngạc, không phải chứ, Cố Mộ Nghiêm thế nhưng làm Liễu Hạ Huệ, người đẹp trước mặt, thế nhưng không hề bị lay động, chẳng lẽ anh ta thật sự có bệnh khó nói?

Cố Mộ Nghiêm từ trên cầu thang đi xuống, vừa mới nghe được đoạn nói chuyện của hai người, bước chân dừng một chút, sau đó sắc mặt hơi có chút u ám.

Gò má của Triệu Tử Diên đỏ bừng, cảm thấy mất mặt, nhưng thấy Tần Tích sừng sốt, lập tức lại dương dương đắc ý nói, "Cô gạt tôi có phải không, trong bụng của cô hoàn toàn không có đứa bé, còn phải nói là cô dùng chiêu này để lừa anh Mộ Nghiêm cưới cô, hừ, tôi phải vạch trần cô ra."

Tần Tích cũng không ngăn cản, mà là nhìn cô ta nói, "Cô xác định cô muốn tự rước nhục nhà?"

"Lời này của cô là có ý gì?" Triệu Tử Diên dừng bước lại.

"Cố Mộ Nghiêm không phải không chạm vào phụ nữ, chỉ là không muốn chạm vào cô mà thôi. Như vậy cô đã hiểu chưa?"

Triệu Tử Diên cực kỳ giận dữ, quát về phía cô, "Cô nói vậy, cô nói vậy."

Tần Tích thấy hốc mắt của cô ta cũng đã hồng lên, một bộ dáng thật uất ức muốn khóc, cảm thấy cũng kích thích cô ta không sai biệt lắm, đột nhiên, ánh mắt của cô rơi vào hình dáng sau lưng Triệu Tử Diên, Cố Mộ Nghiêm? Khi nào thì anh ta xuống đây, lời nói mới vừa rồi anh ta nghe được bao nhiêu?

Theo lời nói của Triệu Tử Diên, cô ta rất quen thuộc với Cố Mộ Nghiêm, Cố Mộ Nghiêm có thể cho rằng cô bắt nạt Triệu Tử Diên hay không, sẽ giúp Triệu Tử Diên trút giận?

Triệu Tử Diên cũng cảm nhận được ánh mắt của Tần Tích, xoay người liền nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm, bỗng chốc nước mắt liền vỡ òa, nhào vào ngực Cố Mộ Nghiêm, giọng nói vô cùng uất ức, "Anh Mộ Nghiêm..."

Cố Mộ Nghiêm nhanh chóng tránh qua bên cạnh, cả người Triệu Tử Diên bỏ nhào đến bên tường, mũi đụng vào tường, nước mắt lại mãnh liệt chảy ra, "Oa oa oa, đau quá..."

"Em không sao chứ." Cố Mộ Nghiêm khẽ nhíu mày.

Triệu Tử Diên khóc đến nước mắt không ngừng, "Anh Mộ Nghiêm, không được cưới cô ta, cô ta là người xấu." Nói xong liền vung tay áo lên, "Anh xem, vừa rồi cô ta thừa dịp anh không có ở đây, còn lên nhéo em nữa."

Nói xong, ánh mắt còn đắc ý nhìn Tần Tích một cái, Tần Tích vội vàng nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm, anh ta sẽ tin tưởng Triệu Tử Diên sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đồi Đì

Triệu Tử Diên khóc đến không ngừng nước mắt, "Anh Mộ Nghiêm, không được cưới cô ta, cô ta là người xấu." Nói xong liền vung tay áo lên, "Anh xem, vừa rồi cô ta thừa dịp anh không có ở đây, lên nhéo em nữa."

Nói xong, ánh mắt còn đặc ý nhìn Tần Tích một cái, Tần Tích vội vàng nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm, anh ta sẽ tin tưởng Triệu Tử Diên sao?

Sẽ là như vậy, dù sao bọn họ quen biết nhau từ trước.

Đôi mắt Cố Mộ Nghiêm quét cánh tay Triệu Tử Diên một cái, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm túc, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Tích, lập tức, trong lòng của cô chợt lạnh, Cố Mộ Nghiêm không tin cô.

Tần Tích quay đầu, có chút quật cường nghĩ, hừ, không tin coi như xong. Dù sao cô cũng không muốn gả cho anh ta.

Nhưng một giây sau, bên tai vang lên giọng nói tỉnh táo mà sắc bén của Cố Mộ Nghiêm, cũng không phải nói với Tần Tích, mà là nói với Triệu Tử Diên, "Tử Diên, không tính vừa rồi tất cả mọi chuyện anh đều nhìn thấy, cho dù anh không nhìn thấy, anh cũng sẽ tuyệt đối không tin Tần Tích sẽ làm ra loại chuyện như vậy, Cố Mộ Nghiêm anh chọn vợ, còn không đến mức kém cỏi đến loại trình độ này. Anh không hy vọng loại chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai, nếu không rất có thể đây là lần cuối cùng em bước vào nhà họ Cố. Anh nói được là làm được. Trước kia anh nghĩ em tuổi còn nhỏ, cái gì cũng nhường nhịn em, nhưng cũng không có nghĩa là em có quyền chửi bới bà xã của anh."

Tần Tích sững sờ, ngược mắt nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm, không nghĩ tới anh thế nhưng nói ra những lời này, anh ta tin tưởng mình, trong lúc nhất thời, trong lòng của cô có chút phức tạp.

Triệu Tử Diên không ngờ Cố Mộ Nghiêm đã sớm nhìn thấy, vội vàng chấp tay ra sau lưng, trong mắt tồn tại chột dạ, nhưng nghe được Cố Mộ Nghiêm che chở Tần Tích như vậy, trong lòng tức giận, "Anh Mộ Nghiêm..."

Cố Mộ Nghiêm cắt đứt lời của cô, "Nếu như em đến là để chúc phúc cho anh, anh hoan nghênh, nếu em đến là để phá hư, anh sẽ lập tức cho người đưa em trở về."

Ở trong lòng Cố Mộ Nghiêm, chỉ có anh mới có đủ quyền đủ tư cách bắt nạt Tần Tích, những người khác, nghĩ cũng không nên nghĩ.

Triệu Tử Diên biết Cố Mộ Nghiêm nói là làm, cố chấp đứng lên, ngay cả ông nội Cố cũng chỉ có thể ở bên cạnh gương mặt nhìn, cho nên cho dù rất tức giận, nhưng vẫn không nói thêm gì nữa, chỉ là lúc xoay người rời đi, con mắt nhìn Tần Tích, bên trong tồn tại không cam lòng nồng đậm, phảng phất ý nói, cô chờ đó cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đoạt lại anh Mộ Nghiêm.

Hàn Thu thấy Triệu Tử Diên khóc chạy đến, đi tới hỏi thăm, "Mộ Nghiêm, đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tử Diên lại khóc."

"Cô ấy đã làm sai vài chuyện, con dạy dỗ cô ấy vài câu." Cố Mộ Nghiêm nhàn nhạt trả lời.

Hàn Thu cũng biết Triệu Tử Diên thích Mộ Nghiêm, nhìn Tần Tích đứng ở bên cạnh, đại khái cũng đoán được một chút, hiểu rõ gât đầu, không hỏi tới nữa mà nói: "Mộ Nghiêm, các con chuẩn bị xong thi đi ra, mọi người tới cũng đông đủ, đừng để mọi người chờ lâu."

"Dạ." Cố Mộ Nghiêm khẽ lên tiếng.

Hàn Thu rời đi, vốn Cố Mộ Nghiêm muốn dẫn Tần Tích ra ngoài, nhưng khi trông thấy phản lưng của Tần Tích, lòng mảy lập tức nhấn lại cực kỳ khó chịu, vừa rồi cô liên tục đối mặt với mình, cho nên anh cũng không phát hiện ra, lưng vấy thấp đến thắt lưng, tóc dài che kín, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, nửa che nửa hở như vậy sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác.

Tần Tích đi hai bước thấy Cố Mộ Nghiêm không đi cùng, nghi hoặc xoay người, lập tức liền chống lại gương mặt âm trầm của anh, cùng với ánh mắt không vui.

Sẽ không phải anh ta chuẩn bị tính sổ với cô chứ.

Tần Tích vội vàng giải thích, "Vừa nãy không phải tôi đến trêu chọc Triệu Tử Diên trước, là cô ấy đến khiêu khích tôi, cũng không thể để cô ấy đánh một cái tát vào má phải, tôi còn đưa má trái ra cho cô ấy đánh tiếp, cho nên anh không thể trách tôi."

Cô nói xong, phát hiện nét mặt của anh một chút cũng không hòa hoãn, vẫn dùng ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm vào cô như cũ, trong lòng cô sợ hãi, cuối cùng kiên trì hỏi.

"Này, anh làm sao vậy?"

"Cô không cảm thấy lạnh sao?"

"Không lạnh." Tần Tích cảm thấy lời này của Cố Mộ Nghiêm có chút kỳ quái, nhưng trong lúc nhất thời lại không hiểu ý tứ của anh lắm, cho nên trả lời theo bản năng.

"Tránh khi có gió, đi lên đổi trang phục lại đi." Cố Mộ Nghiêm lạnh nhạt, nghiêm trang nói.

"Không cần thay, tôi không lạnh."

Tần Tích cảm thấy có chút không giải thích được, khi nào thì anh ta quan tâm mình như vậy, cô cảm thấy có chút lạ.

Mây Cố Mộ Nghiêm nhú lại đến nỗi có thể kẹp chết một con muỗi, dùng giọng mệnh lệnh nói, "Tôi nói đổi thì đổi, làm sao cô lại nói nhiều như vậy."

Tần Tích cảm thấy Cố Mộ Nghiêm hết sức bá đạo không nói đạo lý, lúc hai người đang giằng co, Hàn Thu thấy hai người chậm chạp chưa ra, lại đi đến, lập tức phát hiện bầu không khí hết sức không thích hợp, "Các con làm sao vậy?"

Cố Mộ Nghiêm không để ý tới Hàn Thu, mà là nói với Tần Tích, "Lập tức đi lên thay đồ cho tôi."

Hàn Thu vừa nghe lời nói của Cố Mộ Nghiêm, có chút khó hiểu, "Váy này rất đẹp, tại sao phải kêu Tiểu Tích đổi chứ."

"Xấu chết." Mặt mũi Cố Mộ Nghiêm đầy ghét bỏ.

"Mộ Nghiêm, váy này là mẹ chọn cho Tiểu Tích, như thế nào, con là hoài nghi ánh mắt của mẹ con có phải không?" Hàn Thu lên án nói, Cố Đình Dự vừa tiến tới liền nghe thấy lời nói của bà xã mình, lập tức tức giận, trừng mắt, "Nhóc con, con là có chuyện gì, ba nuôi con lớn như vậy, là cho con được mạnh mẽ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Trèo Cao Không Dậy Nổi

"Ông xã." Hàn Thu một bộ ủy khuất nằm ở trong lòng Cố Đình Dự, "Con trai ghét bỏ trang phục em chọn, nói em không có ánh mắt nhìn, em thật sự rất buồn."

Tần Tích đứng ở bên cạnh, đầu đầy hắc tuyến, toàn gia đình này đều thật kỳ quái, giống như chỉ muốn xem náo nhiệt lại không sợ chuyện lớn.

"Là con mắt của nó có vấn đề, không biết thương thức, trang phục em chọn là đẹp nhất." Cố Đình Dự dụ dỗ, sau đó lại dạy dỗ, "Cố Mộ Nghiêm, xin lỗi."

"Con xin lỗi vì cái gì, vốn là rất xấu." Cố Mộ Nghiêm hừ lạnh một tiếng.

"Thằng nhóc con này, cánh đã mọc cứng cáp rồi có phải không, thậm chí ngay cả lời ba nói cũng không nghe." Cố Đình Dự tức giận đến vùng tay áo lên muốn tiến lên cho Cố Mộ Nghiêm một cú đập, Hàn Thu vội vàng ngăn lại, "Đừng."

Coi như bà cũng đã nhìn ra, chính là dục vọng chiếm giữ quá mạnh, chỉ là lời nói ra lại cứng như vậy, cũng không biết Tần Tích có thể hiểu lòng Mộ Nghiêm hay không, nếu không hiểu, chỉ sợ sẽ dễ dàng bị thương tổn.

Thằng nhóc này mặt vĩnh viễn lạnh lùng, ngay cả quan tâm cũng che giấu, khó trách tìm con dâu khắp nơi lâu như vậy, thật sự là đáng tiếc cho gương mặt này, nếu thoáng cười, nhu hòa một chút, chỉ sợ cửa nhà họ Cố cũng sắp bị đập phá.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích chỉ có thể lên lầu một lần nữa thay trang phục lại, là trang phục Cố Mộ Nghiêm phái người đưa lên, mặc dù rất đẹp mắt, nhưng bao bọc kín không một kẽ hở, Tần Tích cũng hoài nghi có thể phát bệnh sỏi hay không.

Lúc Tần Tích xuống lầu, chỉ còn lại Cố Mộ Nghiêm đứng ở đằng kia, nhìn thấy cô, trong mắt của anh lộ ra một chút hài lòng, duỗi tay về phía vô, Tần Tích muốn không đếm xỉa tới, lại bị anh hung ác trừng, chỉ có thể không tình nguyện bị kéo đi, sau đó vụng trộm nhìn mắt ở trong lòng.

Hai người đi ra ngoài, Cố Mộ Nghiêm mang theo Tần Tích đi một vòng, thỉnh thoảng giới thiệu với cô, kỳ thật Tần Tích hoàn toàn không nhớ kỹ, chỉ đứng ở bên cạnh Cố Mộ Nghiêm không ngừng cười, cũng may Cố Mộ Nghiêm biết ăn nói, hoàn toàn không cần cô mở miệng, chỉ mang giày cao gót không ngừng ngân nga cười, đó cũng cần một chút công sức, hiển nhiên trình độ của Tần Tích vẫn chưa đủ.

Đằng sau, Cố Mộ Nghiêm ít nhiều cũng biết cô sắp không chịu nổi, để cô đến gần đó nghỉ ngơi, một mình nói chuyện với vài người ở đằng kia, cô cảm thấy khát nước, thấy ly nước có chất lỏng trong suốt óng ánh bên cạnh, cực kỳ đẹp mắt, thừa dịp Cố Mộ Nghiêm không chú ý, len lén cầm một ly uống

một hóp lớn, uống hết mới phát hiện là sâm banh, vị không tệ, lại ngửa đầu uống cạn.

Cô thả ly rượu rỗng trong tay ra, lúc vừa định uống thêm một chén nữa, một ánh mắt sắc bén rơi vào trên người cô, Tần Tích vội vàng quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt không vui của Cố Mộ Nghiêm, cô chỉ có thể ngượng ngùng thu tay lại.

Bị bắt được rồi.

Làm sao người đàn ông này thời thời khắc khắc đều giám thị cô nha, thiệt là.

Tần Tích đứng ở đằng kia, nhìn những thứ rượu kia lại không thể uống, trong lòng ngứa ngáy, nghĩ xong lại muốn uống một ly, len lén nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm, thấy anh nói chuyện với người khác thật vui vẻ, lập tức trong lòng liền vui mừng, vừa mới chuẩn bị đưa tay ra, bên cạnh liền truyền đến giọng nói chán ngấy làm ra vẻ, "Tiểu Tích."

Tần Tích nhìn sang đã nhìn thấy Tần Kiệt và Tần Âm đi qua, trên mặt hai người chất đầy ý cười, chỉ là ý cười này lọt vào mắt của Tần Tích chính là vô cùng xấu xí, làm cho cô ngay cả lấy lệ cũng làm không được.

"Tần thiếu gia, đừng gọi như chúng ta rất quen thuộc, tôi trào cao không dậy nổi."

Tần Kiệt không ngờ Tần Tích lại không nể mặt như vậy, sắc mặt biến hóa, nhưng rất nhanh lại khôi phục, đi đến phía trước cô, "Tiểu Tích, bất kể nói thế nào, em cũng là em gái của anh, nếu anh có chỗ nào không đúng, vẫn mong em tha thứ bỏ qua cho."

"Em gái?" Tần Tích chăm chọc cười một tiếng, "Nếu như tôi nhớ không lầm, mấy ngày trước, không phải có người nói muốn giết chết tôi sao? Bây giờ tại sao lại là một bộ dáng anh em tình thâm này, sắc mặt này thay đổi cũng quá nhanh đi, cũng vượt xa kịch thay đổi sắc mặt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Rối Loạn

"Anh không cần cho nó mặt..."

Lúc trước Tần Âm cảm thấy Tần Tích là người thấp kém không chịu nổi, nhưng bây giờ phải khép nép với Tần Tích nên dĩ nhiên trong lòng cảm thấy không thoải mái, mới vừa không nhìn được muốn nhục mạ, lại bị Tần Kiệt một phát bắt được cổ tay, trừng mắt nhìn, lúc này Tần Âm mới đè nén tính tình xuống, tức giận xoay mặt qua một bên.

Tần Kiệt nói: "Tiểu Tích, ngày mai nhà họ Tần sẽ phái người đón bác gái trở về nhà họ Tần, chính thức đưa vào gia phả nhà họ Tần, những năm này, đã để mẹ con hai người chịu nhiều thiệt thòi, em yên tâm, nhà họ Tần sẽ đền bù tổn thất cho hai người."

"Không cần." Tần Tích không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Chúng tôi không có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Tần các người, cũng không hiếm lạ gì mà trở về, nếu các người dám đến quấy rầy mẹ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cả nhà các người."

Trong lòng bọn họ có mưu ma chước quỷ gì, làm sao Tần Tích lại không biết, không phải là muốn mượn cô và nhà họ Cố để náu nấp quan hệ sao.

Trên mặt Tần Kiệt có chút tức giận, "Tần Tích."

"Như thế nào? Lại muốn ra tay đánh người sao?" Tần Tích trực tiếp cầm lấy một bình rượu trống không bên cạnh, đối mặt với bọn họ, khí thế không kém chút nào, cô biết nếu cô dám phá hỏng bữa tiệc này, Cố Mộ Nghiêm không bóp chết cô mới lạ, chỉ là ở trước mặt Tần Kiệt còn có Tần Âm, cô không muốn yếu thế.

Lúc trước, Tần Kiệt và mấy người bạn của Tần Âm đến cười nhạo cô, bọn họ cầm đá đập trên người cô, nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ rúc ở đâu đó run rẩy bất, nhưng Tần Tích lại hung ác như con báo nhỏ, bị đập đến trán đỏ đầy máu cô cũng không sợ, trực tiếp nhào tới ấn Tần Kiệt ngã xuống đất, cắn bả vai của Tần Kiệt đến máu tươi đầm đìa, mấy người bạn kia bị hù dọa vội vàng lui về phía sau, Tần Âm lại nhắc cái miệng ngồi dưới đất gào khóc, hậu quả đương nhiên là Tần Tích bị phạt quỳ một ngày ở cửa lớn nhà họ Tần, cô một chút cũng không cảm thấy mình làm sai, nhưng cô vẫn phải quỳ, bởi vì nếu cô không quỳ, sẽ có người nói Tiểu Nghệ không biết dạy dỗ.

Khi bọn họ đang giằng co, hai người bảo an đi đến bên cạnh Tần Kiệt và Tần Âm, lễ phép nhưng lại cường thế nói, "Thật ngại quá, quấy rầy một chút, Cố thiếu gia thấy hai vị uống rượu say, lái xe không tiện, muốn chúng tôi đưa hai vị trở về, mời bên này."

Sắc mặt Tần Kiệt và Tần Âm rất khó coi bị người 'Mời' ra ngoài.

Cố Đình Dự nhìn thấy một màn này, trong mắt chứa nghi hoặc, đi đến bên cạnh Cố Mộ Nghiêm, "Xảy ra chuyện gì?"

"Sau này loại người hay làm loạn này không cần cho người mời đến nữa." Cố Mộ Nghiêm hời hợt trả lời, sau đó đi đến bên cạnh Tần Tích, nhìn cô còn

không để chạy rượu rỗng xuống, khẽ nhủ mày, "Con gái không nên hơi một tí liền đánh nhau, một chút cũng không thực nữ."

Lại không ra tay, đoán chừng cô nhóc này thực sự có can đảm đập phá chỗ này, đến lúc đó nhà họ Cố trở thành trò cười, đường đường là dẫu trưởng tương lai của nhà họ Cố, lại hung hãn cầm bình rượu đập đầu người khác, nói không chừng còn có thể diễn biến thành kéo tóc phun nước bọt, vừa nghĩ tới khung cảnh kia, Cố Mộ Nghiêm đã cảm thấy da đầu tê dại, gân xanh nhảy loạn trên trán.

Anh là cười bà xã hay là nuôi thực nữ chứ, Cố Mộ Nghiêm càng nghĩ càng cảm thấy anh không phải là đang trừng phạt Tần Tích mà là đang nhận xui xẻo cho mình.

Tần Tích bĩu môi, để bình rượu xuống, kỳ thật nếu không phải bắt đắc dĩ, cô cũng sẽ không ra tay, vừa rồi chỉ là muốn hù dọa Tần Kiệt một chút.

Đột nhiên, một chùm ánh sáng chiếu vào trên người Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích, trong nháy mắt hai người trở thành tiêu điểm, Tần Tích ngây ngốc một giây đồng hồ, nhanh chóng nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm, dùng ánh mắt hỏi thăm, chuyện gì xảy ra? Đây là trò chơi mới sao?

Lông mày Cố Mộ Nghiêm cũng nhẹ nhõu một cái, hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn.

Cố Đình Dự nhìn mọi người mở miệng, "Các vị, mặc dù Mộ Nghiêm và Tiểu Tích đã quyết định kết hôn, nhưng hôm nay Mộ Nghiêm muốn ở trước mặt mọi người cầu hôn với Tiểu Tích, kính xin mọi người hỗ trợ làm chứng, cùng nhau chúc phúc bọn họ."

Trong ngày thường, trên cơ bản Cố Mộ Nghiêm không quan tâm đến lời nói của Cố Đình Dự, cho nên làm Cố Đình Dự một chút cảm giác thành tựu làm cha cũng không có, cho nên hôm nay nhân cơ hội tốt này, làm sao Cố Đình Dự sẽ bỏ qua, Cố Mộ Nghiêm luôn luôn kiêu ngạo, muốn anh trước mặt mọi người nói lời tâm tình buồn nôn, ngấm lại đã cảm thấy buồn cười rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chơi Quá Trớn

Hàn Thu chớp mắt với Tần Tích, ý nói, cơ hội báo thù đã đến, bà muốn cho con dâu biết, bà tuyệt đối đứng về phía của con dâu, nên áp chế Mộ Nghiêm thật tốt.

Tần Tích thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc một cái, cô thường nghe bấy người, lại không nghĩ rằng nhà họ Cố lại thích bấy con cái như vậy, không, là bấy lẫn nhau.

Dưới sự cổ động của Hàn Thu và Cố Đình Dự, tiếng vỗ tay như lời, tất cả mọi người đều một vẻ mặt xem kịch vui, Hàn Thu còn lấy máy chụp hình ra, tiêu cự nhắm ngay bọn họ, cảnh tượng hiếm có như vậy, không chụp lại quả thực quá có lỗi với chính mình.

Bây giờ bọn họ đứng ở đó đâm lao phải theo lao, cho dù Cố Mộ Nghiêm không tình nguyện, cũng không thể nào phát tay áo rời đi, chỉ là khi nghe được lời nói của Cố Đình Dự, sắc mặt âm trầm một chút.

Không nghĩ tới cha thế nhưng ra một chiêu này, tiền trăm hậu tấu.

Cố Mộ Nghiêm không để lại dấu vết đưa tay vào túi quần, bên trong có một chiếc nhẫn cưới, là anh đặt làm, ngày hôm qua mới nhận được, còn chưa kịp cho Tần Tích, cho nên lúc nào cũng mang theo bên người.

Trong mắt Tần Tích chợt lóe qua nét giảo hoạt, cô thể nhưng chưa từng quên chuyện chiếc nhẫn mười đồng kia, hại cô khi trở về bơi rất nhiều xà phòng, mất một lớp da mới lấy ra được, hôm nay là một cơ hội tốt, cô nhất định sẽ thật quý trọng.

"Cô phối hợp một chút, ngoan ngoãn đeo vào đấy." Cố Mộ Nghiêm một phát bắt được tay Tần Tích, hạ thấp giọng cảnh cáo cô, không cho phép cô giờ trò.

"Xem biểu hiện của anh." Tần Tích nhìn anh, bày ra đôi mắt to vô tội, dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe, "Anh không hy vọng tôi từ chối anh ở trước mặt mọi người chứ, cái này hết sức mất mặt nha."

Sắc mặt Cố Mộ Nghiêm càng thêm âm trầm, "Nếu cô không muốn bị đánh..."

"Này, bây giờ anh đang uy hiếp tôi, tôi sẽ sợ hãi nào liền dễ dàng bị chấp mạch, chấp mạch sẽ nói bậy." Trong lòng Tần Tích nổi trống ăn mừng.

Phong thủy luân chuyển rồi, hôm nay cuối cùng nông nô cũng nổi dậy bãi công, nếu không phải tình huống không cho phép, cô cũng muốn gào thét ăn mừng.

Môi Cố Mộ Nghiêm nhấp nháy, rất tốt, anh thật đúng là coi thường cô nhóc này, sớm muộn gì anh cũng sẽ cắt hết móng vuốt của cô.

Tần Tích ngao nghể đứng ở đó, cười mỉm nhìn anh, cô mới không để anh cầu hôn thành công dễ dàng như vậy đâu, dù không chinh anh, sau này cũng không có được kết quả tốt, còn không bằng trước tiên chơi cho sáng khoái một phen, cơ hội khó có được.

Cố Mộ Nghiêm thu hồi tâm tình lại, từ trong túi quần lấy ra chiếc nhẫn, cầm tay trái của cô lên, giọng nói ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, "Tần Tích, em có bằng lòng gả cho anh không?"

Tần Tích không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, "Không muốn."

"Cô nhóc chết tiệt này." Cố Mộ Nghiêm có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Người phía dưới cũng một mảnh xôn xao, hai mặt nhìn nhau.

Nụ cười trên mặt của Tần Tích không thay đổi, giọng mềm mại nói, "Thân ái, khi chúng ta qua lại anh đã từng nói, anh sẽ quý xuống cầu hôn em ở trước mặt mọi người, khi cầu hôn em chưa thấy ai đứng cả?"

Lời này của Tần Tích vừa nói ra, người phía dưới cũng bắt đầu ồn ào, rồi rít muốn Cố Mộ Nghiêm quý xuống.

Nhìn Cố Mộ Nghiêm ăn quả đắng, trong lòng Cố Đình Dự phải nói là rất kích động, dẫn đầu vỗ tay, Hàn Thu có chút bận tâm, "Ông xã, anh có biết sau khi chuyện này xảy ra Mộ Nghiêm sẽ tức giận, thân thể của con dâu. . ."

"Em đừng coi thường Tiểu Tích." Cố Đình Dự thề nhưng thật vừa mắt cô con dâu này.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, cô nhóc này còn chơi đến thật sáng khoái, rất tốt, quét mắt nhìn mọi người một cái, sau đó thông dong đơn độc quý gối xuống, chẳng qua khi Cố Mộ Nghiêm không nói hai lời thật sự quý xuống, Tần Tích cũng sững sờ một chút, cô không ngờ Cố Mộ Nghiêm sẽ dứt khoát như vậy, chỉ là ánh mắt kia giống như hận không thể lập tức cầm roi xát nước muối đánh cô, Tần Tích nuốt một ngụm nước bọt, sẽ không chơi quá trớn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thuộc Về Em Quân

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, cô nhóc này còn chơi đến thật sáng khoái, rất tốt, quét mắt nhìn mọi người một cái, sau đó thông dong đơn độc quý gối xuống, bất quá khi Cố Mộ Nghiêm không nói hai lời thật sự quý xuống, Tần Tích cũng sững sờ một chút, cô không ngờ Cố Mộ Nghiêm sẽ dứt khoát như vậy, chỉ là ánh mắt kia giống như hận không thể lập tức cầm roi xát nước muối roi đánh cô, Tần Tích nuốt một ngụm nước bọt, sẽ không chơi quá trớn chứ.

"Sợ? Đáng tiếc đã chậm rồi." Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy nét mặt của cô, trầm thấp mở miệng.

Không để mắt đến cô nhóc này một chút, liền dám leo đến trên đầu của anh rồi.

Lời của anh ngược lại kích thích cô, Tần Tích hừ một cái, "Tôi mới không sợ đâu." Dù sao cũng đã chơi đến bước này, vậy bất cứ giá nào, vở kịch hay bây giờ mới bắt đầu.

Cố Mộ Nghiêm thấy nét mặt của cô, khề hip mắt một cái, cô nhóc này còn cứng đầu, điếc không sợ súng.

"Tần Tích, em có bằng lòng gả cho anh không?"

Cô từ trên cao nhìn xuống Cố Mộ Nghiêm, loại cảm giác này thật đúng là không phải sáng khoái bình thường, cô ho nhẹ một cái, "Câu nói đầu tiên để em gả cho anh, có thể quá đơn giản rồi hay không, bảo đảm đâu? Tỷ như chứng nhận bất động sản sau này sẽ viết thành tên ai, chi phiếu thuộc về ai quản lý."

"Con trai, nhanh trả lời, nếu không con dâu liền chạy." Hàn Thu chính là muốn xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

Mặt Cố Mộ Nghiêm đen lại, hít sâu một hơi, sau đó tận lực dùng giọng bình tĩnh nói, "Thuộc về em quân."

"Thân ái, em cũng biết là anh hiểu em nhất." Tần Tích lén lắc chiếc di động, ý bảo với anh là, cô đã lưu lại toàn bộ.

"Bây giờ hãy gả cho anh." Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích cười đến vô cùng đắc ý, trước hết để cho cô nhóc này đắc ý một chút, đợi lát nữa sẽ thu thập cô.

Tần Tích vốn còn muốn nói, nhưng khi nhìn thấy mặt của Cố Mộ Nghiêm đen đến không thể đen hơn, học được biết dừng lại đúng lúc, duỗi tay mình ra, Cố Mộ Nghiêm thô lỗ đeo nhẫn vào cho cô, sau đó thuận thế đứng lên, đột nhiên ôm eo của cô, lực độ quá mạnh thiếu chút nữa làm Tần Tích thở

không nổi, Tần Tích trừng mắt nhìn anh, giãy giụa, "Cố Mộ Nghiêm, anh thả tôi ra."

Cố Mộ Nghiêm không để ý đến Tần Tích đang giãy giụa, ngược lại dùng lực mạnh hơn kiềm cô lại, sau đó bưng một ly rượu lên, đôi mắt nhìn về phía mọi người, "Cám ơn các vị đã tham dự, ly rượu này bày tỏ lòng biết ơn."

Cầu hôn xong, Tần Tích biết, nhất định Cố Mộ Nghiêm sẽ nổi đóa, cho nên cô thừa dịp anh chưa chuẩn bị, đẩy tay của anh ra chạy mất, nhưng năm phút sau, Tần Tích bị Cố Mộ Nghiêm chặn ở góc tường, trên mặt của cô đầy vẻ đề phòng, "Anh muốn làm gì?"

Tay Cố Mộ Nghiêm chống trên vách tường, hạ mắt nhìn nét mặt của cô, "Chơi rất vui?"

"Oan có đầu nợ có chủ, cũng không phải là tôi muốn anh cầu hôn." Cô còn là người bị hại đây.

Cố Mộ Nghiêm bóp cằm của cô, mạnh bạo nâng đầu cô lên, nhìn môi anh đào khép mở, cúi đầu xuống làm một việc mà từ lâu đã rất muốn làm, anh cũng đã cầu hôn, bây giờ cô đã là người của anh, cho nên anh làm cái gì cũng là chuyện đương nhiên.

Nụ hôn này mang theo một chút trừng phạt, cho nên cũng không dịu dàng lắm, lại cũng không làm cô đau.

Khi môi bị chặn lại, Tần Tích tròn to hai mắt, trong lúc nhất thời hóa đá tại chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, giới hạn của cô chỉ ở lý thuyết, chưa bao giờ thực hành qua, cho nên đầu mờ mịt.

Vốn Cố Mộ Nghiêm hôn rất sâu, nhưng khi anh mở mắt ra nhìn thấy vẻ mặt của Tần Tích như gặp quỷ, rất mất hứng, thô lỗ gầm nhẹ, "Nhắm mắt lại."

Tần Tích phản xạ có điều kiện nhắm lại, nhưng nghĩ lại cảm thấy không đúng, anh ta chiếm tiện nghi của cô, cô dựa vào cái gì còn ngoan ngoãn nghe theo, đầu cô có bị bệnh không, nhanh chóng mở mắt ra, duỗi tay đẩy anh ra, "Cố. . . Ừm ừm ừm. . . Mộ Nghiêm.."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Còn Muốn Ôm Cháu Không?

Cố Mộ Nghiêm dễ dàng nắm được cổ tay của cô, khi chuẩn bị xâm nhập lần nữa, đột nhiên Tần Tích càng giãy giụa mãnh liệt, Cố Mộ Nghiêm tức giận, cô nhóc này xảy ra chuyện gì vậy, ngẩng đầu nhìn cô, lại phát hiện ánh mắt của cô nhìn sau lưng anh, anh quay đầu nhìn sang liền chống lại về mặt của Hàn Thu có chút lúng túng, vốn là Hàn Thu muốn yên lặng không một tiếng động rời đi, ai biết lại bị phát hiện, cho nên chỉ có thể nghiêm trang nói, "Khụ khụ, con trai à, mẹ biết người trẻ tuổi hỏa khí sẽ rất lớn, thực sự nhịn không được, trên lầu còn có phòng."

Đầu Tần Tích đầy hắc tuyến, hiển nhiên Cố Mộ Nghiêm cũng không nói gì với Hàn Thu, duy trì tư thế đè Tần Tích, mặt không chút thay đổi.

Mặt Hàn Thu cũng không nhịn được, vội vàng đi, chỉ là qua mấy giây, bên cạnh liền truyền đến tiếng Cố Đình Dự bắt mẫn, "Mộ Nghiêm đâu? Thăng nhóc kia chạy đi đâu rồi, người bên ngoài quá đông đều ném cho anh, muốn một chết anh à, thăng nhóc đó cũng không biết kính già yêu trẻ một chút nào."

"Xuyt, anh nói nhỏ thôi, còn muốn ôm cháu không?" Trên mặt Hàn Thu có chút áy náy, chỉ chỉ hướng đó, mỉm cười nói, "Mộ Nghiêm đang bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Tích đây."

"Sớm như vậy." Cố Đình Dự phản xạ có điều kiện nói một câu.

Hàn Thu tròn mắt liếc ông một cái, "Anh ngạc nhiên như vậy làm gì, bồi dưỡng tình cảm thật tốt, Mộ Nghiêm cũng đã 29 rồi, bên cạnh đừng nói là phụ nữ, ngay cả một con muỗi cái cũng không có, thiếu chút nữa em cho rằng ngày nào đó Mộ Nghiêm sẽ mang về một người bạn trai gọi em là mẹ, ngày đó sẽ là một con ác mộng, bây giờ cuối cùng em cũng yên tâm." Nói xong, còn khoa trương thở phào nhẹ nhõm.

**

Xấu hổ chết. Chết tiệt, làm sao lại để cô gặp được chuyện như vậy. Giết cô đi.

Gò má của Tần Tích phồng hồng, hận không thể đào một cái hố chui xuống, sau đó trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói, "Khốn kiếp, nhanh thả tôi ra."

Về mặt Cố Mộ Nghiêm rất trấn định, ánh mắt chăm chú nhìn cô, trong mắt chứa đầy ái muội, cố ý trêu cô, "Dù sao cũng đã nhìn thấy, không bằng chúng ta lên lầu đi."

"Anh, anh nằm mơ đi." Ngay bây giờ ngay cả cái cổ của Tần Tích cũng đỏ, Cố Mộ Nghiêm hoài nghi, có phải toàn thân cô cũng biến thành màu phấn

hồng hay không, không nghĩ tới trong ngày thường cô rất tùy tiện, đối diện với tình yêu nam nữ, như thế nào lại ngây thơ như vậy.

Bỗng dưng, anh rất mong đợi đêm tân hôn của bọn họ, đến lúc đó xem anh thu thập cô như thế nào, vừa nghĩ tới Tần Tích ở dưới thân của anh khóc lóc cầu xin tha thứ, trong lòng Cố Mộ Nghiêm liền giương cao cảm giác thỏa mãn, đây là cảm giác chưa bao giờ có.

Tần Tích nhanh chóng chui ra từ dưới cánh tay của anh, sau đó chuồn mất còn nhanh hơn thỏ, Cố Mộ Nghiêm khó chịu, anh đáng sợ như vậy sao?

Vốn Cố Mộ Nghiêm muốn đuổi theo, xoay người lại nhìn thấy Lý Mặc đến gần một cô gái ở trong hoa viên, đôi mắt nhú lại, sai bước đi tới.

**

Tần Tích một mình đi đến vườn hoa, nhìn chiếc nhẫn trên tay, trên người anh làm sao lại chuẩn bị nhẫn? Sẽ không phải là nhẫn mười đồng một chiếc chứ, anh ta keo kiệt như vậy, làm sao sẽ mua cho cô chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy.

Nhìn viên đá khảm trên mặt nhẫn, suy nghĩ một chút, sau đó tháo chiếc nhẫn xuống cho vào trong miệng cắn một cái, lập tức ánh mắt sáng lên, ôi mẹ nó, quả nhiên là thật.

Mà Tần Tích không biết là, từ đầu đến cuối, liên tục có một ánh mắt trong bóng đêm chăm chú nhìn cô, cho đến khi cô chỉ còn một mình, bỗng dưng đó mới lặng yên không một tiếng động bắt đầu đến gần cô.

Đôi mắt người kia đỏ hồng, bên trong tồn tại ghen tị, cũng có hâm mộ, càng đến gần cô, tay của người kia càng run rẩy, không biết là hưng phấn hay bởi vì cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Không Phải Dễ Bắt Nạt

Đôi mắt người kia đỏ hồng, bên trong tồn tại ghen tị, cũng có hâm mộ, càng đến gần cô, tay của người kia càng run rẩy, không biết là hưng phấn hay bởi vì cái gì.

Khi một cái tay đặt trên bờ vai của Tần Tích, lập tức cô muốn quay đầu, lại bị che mắt, cô cho là Cố Mộ Nghiêm, đưa tay gạt ra, nhưng sức của người kia rất lớn.

Tần Tích nhú mày, bắt đầu giãy giụa, "Anh làm gì vậy, nhanh thả tôi ra."

Tên Cố Mộ Nghiêm khốn kiếp này lại muốn bày trò gì nữa đây.

Cô vừa dứt lời, liền cảm giác được hơi thở nóng bỏng phun ở trên cổ mình, bỗng dưng, trên người Tần Tích nổi lên một lớp da gà, trong lòng rất khó chịu, giãy giụa càng mạnh mẽ, theo cảm giác nhạy cảm của mình, người này không phải là Cố Mộ Nghiêm, Cố Mộ Nghiêm rất bá đạo, cách xuất hiện cũng vô cùng kiêu căng, sẽ không yên lặng như vậy.

"Anh là ai." Tần Tích mới vừa hỏi xong, cô cũng cảm nhận được cánh tay che mắt cô trở nên căng thẳng, càng thêm chứng thực suy đoán trong lòng cô, người này không phải là Cố Mộ Nghiêm.

"Nhanh thả tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Một giây sau, cô cảm giác được môi của hắn đang cọ xát trên cổ mình, cái loại cảm giác chán ghét đó tăng vọt đến cực hạn, Tần Tích bị hắn ôm từ phía sau, tay và nửa người trên đều không thể động đậy, nhưng muốn để cô ngoan ngoãn bó tay chịu trói, vậy tuyệt đối không thể nào, cô giờ chân lên, đột nhiên giẫm về phía sau một cái, hôm nay cô mang giày cao gót cao 5cm, một bước giẫm xuống, người đàn ông phía sau khó chịu hừ một tiếng, thừa dịp hắn nhẹ buông tay, Tần Tích vội vàng thoát ra, khi nhìn thấy bộ dáng của hắn, Tần Tích tròn to hai mắt, "Là anh."

"Là tôi, không đoán được tôi sẽ xuất hiện ở đây phải không?" Hà Trạch cười lạnh, sắc mặt cũng không dễ coi, cái trán có chút mồ hôi, có thể thấy được một cước kia đau đến tận xương tủy, hắn nhìn thẳng Tần Tích, "Vốn tôi nghĩ cô không phải như vậy, nhưng không nghĩ tới, ngay cả cô cũng gạt tôi, cô và những người phụ nữ khác đều bỉ ổi như nhau, uống phí mấy năm nay tôi vẫn nhớ cô, nhưng cô lại phản bội tôi, nhận sự ôm ấp của Cố Mộ Nghiêm."

"Anh bệnh thần kinh à, tôi lừa anh cái gì?" Tần Tích nhú mày nhìn hắn.

Bộ dạng Hà Trạch như bị đá kích, "Lúc trước cô đồng ý muốn gả cho tôi, cô nói cô sẽ chờ tôi, thế nhưng cô đã quên, tại sao cô có thể quên." Hà Trạch xông lên, bắt lấy cánh tay của cô, trong mắt tràn đầy điên cuồng, "Tại sao cô có thể quên, tại sao có thể."

Tần Tích bị hắn nắm cực kỳ đau, tức giận nói, "Lúc nào thì tôi đồng ý muốn gả cho anh, lúc trước tôi hoàn toàn chưa từng gả đâu, là tự anh suy diễn."

Tần Âm thích Hà Trạch, cho nên gặp mặt ở nhà sẽ cũng sẽ luôn luôn gọi là Hà Trạch, năm năm trước vào một buổi xế chiều, Hà Trạch đến nhà họ Tần, nhìn thấy Tần Tích rời khỏi nhà họ Tần, chỉ liếc mắt một cái, hắn liền thích cô điên cuồng, mà ba năm trước, trước khi Hà Trạch xuất ngoại, đã từng chạy đến dưới lầu ký túc xá trong trường của Tần Tích hy vọng nhìn thấy cô một lần, Tần Tích biết Hà Trạch và Tần Âm có quan hệ, bởi vậy một chút cũng không muốn liên quan đến Hà Trạch, cho nên không xuống lầu, nhưng Hà Trạch vẫn chờ ở dưới lầu, làm trường học xôn xao, Tần Tích tiếp tục muốn cho hắn đi, lại không nghĩ rằng Hà Trạch nói liên tiếp, nói sau khi trở lại liền cưới cô, muốn cô hứa chờ hắn, sau đó không đợi cô nói gì, nhận một cú điện thoại liền vội vàng đi.

Hà Trạch lại càng tức giận, "Cô cứ nói toàn bộ đều là một mình tôi suy diễn, lúc trước rõ ràng là cô liên tục quyến rũ tôi, cô tranh đấu với Tần Âm chẳng lẽ tôi không biết sao? Cô biết Tần Âm thích tôi, nếu tôi cùng với cô, cô có thể chọc giận được Tần Âm, cho nên cô cố ý dùng loại ánh mắt tội nghiệp sạch sẽ đó nhìn tôi, tôi thích cô, cho nên tôi không quan tâm mục đích của cô là gì, nhưng tại sao cô có thể làm cho tôi yêu cô rồi, lại đi gả cho người đàn ông khác, tôi không cho phép, đi theo tôi."

Tần Tích cảm thấy Hà Trạch quả thực là bị điên rồi, thế nhưng lại nói ra lời như vậy, cô không thích Tần Âm và nhà họ Tần, nhưng cũng tuyệt đối khinh thường dùng loại thủ đoạn này.

"Hà Trạch, tôi sẽ không đi theo anh, thả tôi ra." Tần Tích vỗ cánh tay của hắn.

Hắn quay đầu lại hung ác nham hiểm nhìn cô, "Cô không đi tôi sẽ ở chỗ này xâm chiếm cô, muốn cho người khác biết vị hôn thê của Cố Mộ Nghiêm bị tôi xâm chiếm, cô cảm thấy nhà họ Cố và Cố Mộ Nghiêm sẽ bỏ qua cho cô sao?"

Nếu cô dám cầm súng Cố Mộ Nghiêm, không chừng Cố Mộ Nghiêm sẽ lột da rút gân của cô, Tần Tích run lên một cái, không dám tiếp tục nghĩ nữa, cho nên cô càng thêm không thể đi với Hà Trạch, đi cũng nói không rõ ràng, nhưng cũng không thể cứng đối cứng, Hà Trạch quả thực chính là kẻ điên, rất nóng nảy, cô đánh không thể thắng hắn.

"Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, tôi nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt." Hà Trạch nhìn thấy trên mặt của Tần Tích hiện lên vẻ sợ hãi, hải lòng cười một tiếng, sức cầm tay cô cũng thoáng buông lỏng một chút, xoay người đối mặt với cô, một cái tay nâng cằm của cô lên, cúi người liền muốn hôn xuống, cảm giác hô hấp của hắn phả ra trên mặt của mình, Tần Tích nổi da gà lập tức thức tỉnh, theo phản xạ liền muốn trốn, nhưng cô liền vội vã lên ngắt bấp đầu một cái, liều mạng thôi miên bản thân phải nhịn, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, cho nên mặc dù trong lòng vô cùng chán ghét, nhưng vẫn đứng im ở đó.

Môi của Hà Trạch sắp chạm lên môi đỏ mọng của cô, lúc này cũng là lúc hắn buông lỏng nhất, đột nhiên Tần Tích nâng đầu gối lên, đá vào nơi yếu ớt nhất của người đàn ông, sắc mặt của Hà Trạch thay đổi nhanh chóng, che lấy chỗ kia không dám tin nhìn cô, "Cô..."

Tần Tích không nói hai lời cời giày cao gót xuống nện lên người của Hà Trạch, có chút hung hãn, "Cái rắm, dám chiếm tiện nghi của tôi, thật coi tôi là quả hồng mềm có phải không, muốn bóp liền bóp."

Hà Trạch bị đánh trở tay không kịp, hơn nữa Tần Tích thật sự bị chọc tức, cho nên trong lúc nhất thời hắn chỉ có chặt vật né tránh.

"Đừng đánh, đừng đánh." Trên người trên mặt của Hà Trạch đều đỏ lên, khắp nơi đều là vết xước của móng tay.

"Anh uy hiếp tôi, ai bảo anh uy hiếp tôi." Tần Tích nói đáp liền đáp, ra tay không nương tay chút nào, vón đầu tóc mềm mại liền trở nên lộn xộn, có vài lọn dính ở trên mặt, giống như người điên, đột nhiên, cổ tay của cô bị cầm lấy, bỗng dưng Tần Tích quay đầu lại đã nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm, cô thở phì phò từng hơi, sau đó liền nghe thấy giọng của Cố Mộ Nghiêm, "Xảy ra chuyện gì?"

Hà Trạch cười lạnh một tiếng, "Cô ta muốn quyến rũ tôi, tôi không muốn, cô ta liền thẹn quá hoá giận."

"Cái rắm, anh còn đòi trắng thay đen." Tần Tích tức giận lại muốn nhấc chân đạp hắn, nhưng có người tốc độ còn nhanh hơn cô, sau đó cô đã nhìn thấy thân thể của Hà Trạch tạo thành một đường vòng cung trên không, sau đó ngã trên mặt đất, hồi lâu không bò dậy nổi.

Tần Tích chớp mắt, miệng há thành hình chữ O, quay đầu nhìn Cố Mộ Nghiêm, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, biểu hiện như một cú vừa rồi không phải là anh đá, không thể không nói anh ra tay thật ác độc, người đàn ông này quả thật là không dễ chọc, nếu một cước này trúng cô, ít nhất phổi cũng muốn bay ra.

Nguy hiểm thật.

Tần Tích len lén lau mồ hôi trên thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cô Ngốc Sao?

Mặt Cố Mộ Nghiêm không chút thay đổi, ánh mắt đột nhiên rơi vào đôi chân trần của Tần Tích, cô có chút lúng túng, vội vàng nhấc giày cao gót lên mang vào, sửa sang đầu tóc lại một chút.

"Bốp bốp bốp." Sau lưng truyền đến một tràng tiếng vỗ tay, sau đó lại là một cái huyết gió.

Lý Mặc đi đến, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Tần Tích nói, "Một màn vừa rồi thật rất phấn khích, thật không hổ là thiếu phu nhân tương lai, thật kính nể." Sau đó lại vỗ vỗ vai Cố Mộ Nghiêm, mở trừng hai mắt, "Các người thật đúng là sự kết hợp hoàn hảo."

Vừa rồi Lý Mặc thấy một mình Tần Tích đứng ở đằng kia, vốn muốn đến hỏi thăm thiếu phu nhân tương lai này, vừa mới chuẩn bị đi đến đã nhìn thấy một bóng dáng lén lút lút đến gần Tần Tích, hai người nói chuyện anh cũng nghe thấy, lúc đầu thấy Tần Tích bị Hà Trạch uy hiếp, Lý Mặc muốn đi đến giải vây giúp Tần Tích, nhưng vào lúc đó, anh nhìn thấy nét giảo hoạt chợt lóe lên trong mắt Tần Tích, Lý Mặc cũng biết Tần Tích không phải là một con thỏ nhỏ, cũng phải, có thể bắt Cố Mộ Nghiêm này vào tay thì có thể yếu ở đâu chứ.

Quả nhiên là, Tần Tích thông minh làm bộ thỏa hiệp trước, sau đó phản công, đánh Hà Trạch đến kêu cha gọi mẹ, xác định Tần Tích tạm thời không có nguy hiểm, anh xoay người đi thông báo cho Cố Mộ Nghiêm.

Tần Tích ngượng ngừng cười, vừa rồi bộ dáng cô đánh Hà Trạch sẽ không bị Lý Mặc nhìn thấy chứ.

Cố Mộ Nghiêm trừng mắt nhìn cậu ta một cái, ý bảo muốn cậu ta câm miệng, người này xem kịch hay xong mới thông báo cho anh, anh còn chưa tính sổ với cậu ta, cậu ta lại dám còn châm chọc, vốn cho rằng ở đây là nhà họ Cố, không ai dám làm loạn ở chỗ này, cho nên cũng để cô chạy loạn, lại không nghĩ rằng có người dám ở trên địa bàn của nhà họ Cố động đến người của anh, xem ra là anh đã quá nhân từ rồi.

"Lý Mặc." Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại hô một tiếng, "Bắt lấy hắn, hầu hạ hắn cho tốt."

"Đúng vậy." Lý Mặc đi tới, không để cho Hà Trạch phản kháng bắt chéo hai tay của hắn lại sau người, Hà Trạch đau đến hít từng ngụm khí lạnh, nếu Lý Mặc và Cố Mộ Nghiêm đã có thể ở chung với nhau, đương nhiên cũng không phải là chứa cứu thế, động tác thô lỗ kéo hắn ra ngoài.

Đương nhiên là kéo đến trong hẻm tối mới dừng lại, mặc dù Lý Mặc không phải đặc biệt có hứng thú đối với chuyện đánh người, nhưng không thể không nói đánh người vẫn thật là sáng khoái.

Nếu không phải là trường hợp không cho phép, Lý Mặc biết, Cố Mộ Nghiêm sẽ tự mình ra tay, coi như là thằng nhãi này gặp may, bình thường Cố Mộ Nghiêm không thích tự mình ra tay, nhưng một khi ra tay, vậy thì không chỉ đơn giản là đánh một trận toi bồi như vậy, ít nhất cũng mất đi nửa cái mạng của Hà Trạch.

Mặc dù Lý Mặc cũng không cảm thấy mình rất lương thiện, nhưng so với Cố Mộ Nghiêm, quả thực anh cảm thấy mình là thiên sứ.

Bỗng chốc chỗ này chỉ còn lại Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm, xung quanh một trận yên tĩnh, Tần Tích thấy sắc mặt của Cố Mộ Nghiêm âm trầm, vội cúi đầu đứng ở đó, nghĩ thầm kể tiếp Cố Mộ Nghiêm chắc sẽ không phải đánh cô chứ.

Cô cũng không ngờ lại gặp được Hà Trạch ở chỗ này, thật đúng là xui xẻo mà.

Cố Mộ Nghiêm không nói một câu, chỉ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô, trong lòng Tần Tích càng lẩn tránh, nếu anh không ngừng mắng cô, trong lòng cô còn dễ chịu một chút, cuối cùng không chịu nổi, nhỏ giọng hô, "Cố Mộ Nghiêm..."

"Cô ngốc sao?" Cuối cùng anh cũng mở miệng.

"Cái gì?" Tần Tích sững sờ.

"Tôi nói cô là ngốc sao?" Cố Mộ Nghiêm lạnh lùng nói lại lần nữa.

Trong lòng Tần Tích cũng có chút uất ức, biết anh sẽ mắng mình, nhưng khi anh thật sự mắng cô, trong lòng cô thế nhưng có chút khó chịu, ánh mắt quật cường nhìn anh, mạnh dạng nói, "Anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy, lại không phải là tôi chủ động trêu chọc bọn họ trước, làm sao tôi biết sẽ gặp được Hà Trạch, nếu sớm biết nhất định tôi đã tránh rồi, đáng tiếc tôi lại không có bản lĩnh biết trước mọi chuyện, nếu anh chê tôi phiền toái, không muốn cưới tôi thì tốt rồi, đến lúc đó toàn bộ cũng không liên quan đến anh."

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chằm chằm, "Cô còn dám mạnh miệng."

"Vốn là như vậy mà." Bị anh trừng mắt, giọng nói của Tần Tích càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vào Hang Sói

Về mặt Cố Mộ Nghiêm nghiêm túc, khiển trách, "Nói cô ngốc cô còn không phục, cô thật cho là mình đánh ai cũng thắng có phải không, vừa rồi Hà

Trạch bị cô đánh bất ngờ nên mới trở tay không kịp, cho nên tạm thời mới bị cô áp giữ, chờ khi hấn hồi phục tinh thần, cô cho rằng cô chạy trốn được sao? Cô không nhanh chạy đi, còn ở lại đây, cô cho rằng như vậy chính là dừng cảm sao? Trong mắt của tôi chính là ngu ngốc, hữu dũng vô mưu."

Phụ nữ luôn luôn là người yếu thế hơn đàn ông, cho dù cô không sợ, nhưng đàn ông luôn mạnh hơn, lần trước nếu không phải là anh xuất hiện kịp lúc, thì cô và Tần Kiệt sẽ biến thành cá chết lưới rách.

Vừa nghĩ tới cô có thể sẽ bị thương, trong lòng anh không khỏi căng thẳng.

Tần Tích sững sờ, anh là đang quan tâm mình sao?

Cần cần môi, cúi đầu ghé tay, từ nhỏ đến lớn cô chỉ có thể dựa vào chính mình, bị ức hiếp cũng không có ai trút giận giúp cô, cho nên cô chỉ có thể như vậy, bởi nếu không như vậy, người khác sẽ bắt nạt cô.

Cố Mộ Nghiêm bị nét mặt của cô làm đau nhói, đi đến trước mặt cô, một tay ôm cô vào trong lòng, mặc dù lời nói vẫn khó nghe, nhưng lại cất giấu quan tâm, "Ngốc nghếch, sau này không được phép như vậy nữa, đúng là phiền phức."

"Thật xin lỗi." Giọng của Tần Tích truyền đến từ trong ngực anh.

"Tôi không cần cô xin lỗi, tôi là muốn sau này cô thông minh một chút, dạy dỗ một người không nhất định phải dựa vào quả đấm." Trong giọng nói của Cố Mộ Nghiêm có chút bất đắc dĩ, xem ra sau này phải mua sợi dây buộc cô ở trên eo mới được, hơi không chú ý liền mang đến phiền toái.

"Ừm." Tần Tích nín lấy áo sơ mi trước ngực anh, tính tình của người đàn ông này thật đúng là dọa người, đặc biệt là lúc không nói chuyện, cảm thấy không khí cũng trở nên mỏng manh.

Cố Mộ Nghiêm không biết là mình đang giận cô hay là đang tức Hà Trạch, giọng nói có chút không được tự nhiên, "Bảo cô không được câu tam đáp tứ, cô còn câu tam đáp tứ, bây giờ thì hay rồi, đến đâu cũng có người gây sự, cô có thể để cho tôi bỏ bớt bộn bề tâm không?"

Anh là muốn lấy bà xã, không phải đến làm cha.

Tần Tích muốn ngẩng đầu lên, nhưng lại bị Cố Mộ Nghiêm thô lỗ ấn vào lòng, sau đó giọng cô liền buồn buồn, "Tôi không có câu tam đáp tứ, là Hà Trạch tự suy diễn, tôi chưa từng quan tâm đến hấn."

"Như vậy thì tốt, chuyện trước đó tôi liền không so đo với cô nữa, nhưng sau này cô phải hiểu rõ thân phận của mình, chiếc nhẫn này không phải để cô mang cho đẹp mắt, là nhắc nhở bây giờ cô là người của ai, không được dây dưa không rõ với người không đúng đắn."

Cố Mộ Nghiêm còn để ý chuyện cô đến khách sạn của người ta để tỏ tình, lúc đầu còn chưa có gì, bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu.

Người phụ nữ của anh, trong mắt trong lòng chỉ có thể có anh, toàn bộ những người khác đều vứt hết đi.

"Tôi biết rồi." Mặt của Tần Tích tựa ở trong ngực của anh, tuy không đến mức hít thở không thông, nhưng hô hấp có chút không dễ dàng, cô muốn ngẩng đầu lên, nhưng lại bị anh đè nén xuống, lại tiếp tục ôm, cô cảm thấy mình sẽ bị ghen chết, người đàn ông này muốn mưu sát sao?

Cố Mộ Nghiêm thấy cô không an phận, nhích tới nhích lui, khó chịu hỏi, "Cô cứ sợ tôi như vậy sao?"

"Tôi . . . Thờ không được." Tần Tích dè dặt nói, trong giọng nói chứa chút bất mãn.

Cố Mộ Nghiêm nhú nhú mày, nâng đầu cô lên, Tần Tích nhân cơ hội hít vào từng cơn từng cơn.

"Sau này không được phép rời khỏi tôi quá mười mét, đi đâu cũng phải thông báo với tôi, tôi đồng ý mới được đi." Đờ phải xuất hiện chuyện như hôm nay, nếu lần sau anh chạy đến không kịp thì phải làm sao, Cố Mộ Nghiêm không dám tiếp tục nghĩ nữa.

"Ừm." Tần Tích bấu môi, người đàn ông này thật dong dài nha.

"Không được nói cho có lệ." Cố Mộ Nghiêm nâng đầu của cô lên, vẽ mặt nghiêm túc.

"Tôi biết rồi." Anh ta đang đến thời kỳ mãn kinh sao? Quả thật cách ba tuổi là cách một thế hệ.

Lúc này Cố Mộ Nghiêm mới hài lòng cười cười, vỗ vỗ đầu của cô, như xoa đầu con chó nhỏ, Tần Tích liền bất mãn, nhưng lại không thể biểu hiện ra, cho nên chỉ có thể dùng đôi mắt sáng long lanh trừng mắt nhìn anh, Cố Mộ Nghiêm lại vỗ hai cái, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Đêm đó, Tần Tích bị ép ở lại nhà họ Cố, cô chuẩn bị chờ sau khi Cố Mộ Nghiêm ngủ sẽ tùy tiện tìm một căn phòng khách ngủ, cho nên thừa dịp khi anh đang tắm, cô xuống lầu ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm với Cố Chấn Đình, vốn cho là có người lớn ở đây, Cố Mộ Nghiêm sẽ không coi trời bằng vung như vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị Cố Mộ Nghiêm xách lên lầu, mặt Cố Chấn Đình còn hài lòng cười gật đầu.

Tần Tích cảm thấy mình thật sự là vào hang sói rồi.

Chương 39: Cái Đây Không Mở Được

"Tôi muốn ngủ ở phòng khách, tôi không muốn ngủ ở đây."

Tần Tích đi vào liền không ngừng kháng nghị, đánh chết cô cũng không ngủ chung một giường với anh, bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hai tay Cố Mộ Nghiêm vòng trước ngực đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn cô nhảy qua nhảy lại ở đằng kia, cuối cùng không nói một lời, quét mắt nhìn cô một cái, điều chỉnh điều hòa thấp xuống, vén chăn lên nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại, không để ý đến cô nữa.

Đầu Tần Tích đầy nghi vấn, dè dặt nhìn anh, anh ta đây là có ý gì? Cô cho là anh ta sẽ ép buộc cô, cô rón rén đi tới cửa, định mở cửa ra ngoài, nhưng xoay một cái mới phát hiện cửa hoàn toàn mở không được, anh vậy mà dùng chìa khóa khóa cửa, người đàn ông xấu xa.

Cái này không mở được.

Tần Tích quét mắt nhìn căn phòng một cái, sau đó đi đến ghế sofa, dù sao cô cũng sẽ không ngủ chung với anh ta, nằm xuống rất mềm mại, Tần Tích nhìn trần nhà lại nhìn về hướng chiếc giường, phát hiện không có động tĩnh gì, có thể Cố Mộ Nghiêm đã ngủ thiếp đi, sau đó cô cũng nhắm mắt lại.

Chỉ là ngủ không bao lâu, Tần Tích liền cảm thấy lạnh, ma xát cánh tay vài cái, cô nhìn về phía điều hòa, thế nhưng chỉ mười mấy độ, cô đứng dậy muốn tìm cái điều khiển, nhưng tìm một vòng cũng không tìm được.

Một lần nữa cô lại co ro trên ghế sofa, nhưng như thế nào cũng ngủ không được, nhìn thấy áo khoác anh đắp ở trên tay vịn, suy nghĩ một chút vẫn là nhịn xuống, hừ, nhịn một chút liền khỏi.

Cứ như vậy lần qua lần lại gần gần hơn một giờ, cô vừa lạnh vừa mệt, nhưng hết lần này tới lần khác lại không ngủ được, tiếp tục như vậy nữa, cô không thể không cảm mạo.

Tần Tích đứng lên đi tới đi lui, mí mắt liên tục dán vào nhau, cuối cùng nhìn không được, ánh mắt rơi vào trên giường, giường vô cùng lớn, ba người ngủ cũng dư, ngoại trừ Cố Mộ Nghiêm chiếm một phần ba, bên cạnh còn hết sức trống trải.

Lại không phải chưa từng ngủ chung, ngủ tiếp một lần cũng không có gì, hơn nữa ngày mai cô sẽ lên lút dậy sớm một chút, Cố Mộ Nghiêm cũng sẽ không phát hiện ra, cân nhắc nửa ngày, Tần Tích dè dặt đi tới, nhấc chăn lên nằm ở bên kia, bên trong chăn thật ấm áp, bỗng chốc liền xua đi cảm giác lạnh trên người Tần Tích, cô thoải mái thở ra một hơi, sau đó nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Cố Mộ Nghiêm mở mắt ra, thấy cô trùm kín như sâu lông, cánh tay dài nhấc lên, kéo cô vào ngực, thật đúng là cô gái bướng bỉnh lại kỳ quặc.

Nhìn gò má đỏ rực của cô, cùng với cái miệng nhỏ nhắn khe khẽ, ánh mắt của Cố Mộ Nghiêm tối sầm lại, cúi đầu hôn lên môi cô, cho đến khi cô có chút hít thở không thông thoáng giẫy giụa, anh mới buông cô ra, sau đó thỏa mãn ôm cô ngủ, mềm mại, thật phù hợp làm gối ôm.

Tần Tích đã đánh giá mình quá cao, chờ lúc cô tỉnh lại, mặt trời cũng phoi đến mờng, hơn nữa vừa tỉnh dậy cô còn phát hiện mình nằm trong ngực của Cố Mộ Nghiêm, cô định lên đẩy tay anh ra, nhưng mới cử động, đỉnh đầu liền truyền đến giọng nói của người đàn ông có chút khàn khàn khi thức dậy, "Sáng sớm cô nháo cái gì?"

Tần Tích ảo não nhắm mắt lại, chết tiệt, tối hôm qua người sống chết không chịu là cô, nhưng nửa đêm người bò lên cũng là cô.

"Anh thả tôi ra, tôi muốn dậy." Tần Tích cố làm ra vẻ bình tĩnh nói.

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy nửa mặt của cô đều giấu ở trong chăn, con mắt nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn anh, "Tôi nhớ tối hôm qua người nào đó đã nói không muốn ngủ ở đây mà?"

Chương 40: Thừa Nhận Sai Lầm Một Chút Thì Tính Là Cái Rắm

Gi

Cố Mộ Nghiênnhìn thấy nửa mặt của cô đều giấu ở trong chăn, con mắt nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn anh, "Tôi nhớ tối hôm qua người nào đó đã nói không muốn ngủ ở đây mà?"

"Cái đó. . . Cái đó. . ." Về mặt Tần Tích lúng túng, ấp úng nói: "Có thể là do tôi mộng du."

"Mộng du. . .?" Cố Mộ Nghiênnhìn khoa trương kéo dài giọng ra.

Bản thân Tần Tích cũng cảm thấy mình lấy cớ hết sức ngu ngốc, cô bình nứt không sợ vỡ, dùng giọng cây ngay không sợ chết đứng nói: "Ai kêu anh chính nhiệt độ xuống thấp như vậy, nếu không phải vì quá lạnh, tôi mới không ngủ ở đây đâu. Cho nên đều tại anh đây."

Cố Mộ Nghiênnghồi dậy, nghiêng đầu từ trên cao nhìn cô chăm chăm, trông mắt của Tần Tích lại chuyển động loạn xạ, gò má có chút đỏ ửng, thật lâu, giọng nói nhàn nhạt của anh truyền đến, "Muốn ngủ chung với tôi thì cứ nói rõ, không cần tìm nhiều cớ như vậy."

"Ai muốn ngủ chung với anh chứ." Tần Tích bỗng chốc liền bị lời này của anh kích thích, mạnh mẽ ngồi dậy, nhưng Cố Mộ Nghiênlại không muốn nghe cô giải thích, vén chăn lên đi thẳng vào phòng tắm, Tần Tích cũng cùng đi theo, liều mạng nhàn giọng, "Tôi nói cho anh biết, tôi mới không muốn ngủ chung với anh đâu. Anh đừng tự mình suy nghĩ viễn vông."

Mới vừa nói xong, cô liền ngậy ngấn cả người, Cố Mộ Nghiêndứng dưới vòi hoa sen, nhìn chiếc eo gầy gò kia, theo bản năng Tần Tích nuốt một ngụm nước miếng, kịp phản ứng, gò má bạo hồng, dùng tay che mắt, "Cố Mộ Nghiênnhìn, tại sao anh không đóng cửa."

Không dám đứng đó thêm nữa, Tần Tích vội vàng chạy ra, ngồi ở cạnh giường, đánh vào gối của anh, "Người đàn ông đáng ghét, đánh chết anh, đánh chết anh."

Đột nhiên cô dùng động tác lại, nâng gối đầu lên liền nhìn thấy điều khiển của điều hòa, anh vậy mà giấu nó dưới gối, hèn gì tối hôm qua cô tìm như thế nào cũng không thấy.

Rõ ràng chính là anh tính kế mình, kết quả anh còn làm bộ đáng thua thiệt. Quả thật là tên lưu manh.

Cố Mộ Nghiêntắm rửa đi ra, Tần Tích cầm lấy điều khiển từ xa liền xông lên, lớn tiếng chất vấn, "Vì sao anh lại giấu điều khiển từ xa."

"Đồ của tôi tôi muốn để đâu mà không được." Cố Mộ Nghiênnhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái.

"Anh. . ." Tần Tích nghiêng răng nghiêng lợi, "Khốn. . ." Chữ 'Kiếp' còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên Cố Mộ Nghiênxoay người lại nhìn cô chăm chăm, "Cô mắng thêm một câu thử xem, có tin tôi làm cô tại chỗ không?"

Tần Tích bị ánh mắt của anh hù dọa lui về phía sau một bước, Cố Mộ Nghiêntừng bước ép sát tới, cho đến khi lưng cô dựa vào tường, một tay anh chống bên cạnh đầu của cô, tay kia nắm cằm của cô, "Tiếp tục mắng xem."

Cô nam quả nữ, chung một phòng, muốn bao nhiêu nguy hiểm liền có bấy nhiêu nguy hiểm, hơn nữa nghe nói vào buổi sáng nhu cầu của đàn ông về phương diện kia rất mạnh, cho nên vì nghĩ cho trong sạch của mình, Tần Tích không thể không tỏ ra mềm mại, cười lạnh nói, "Cố Mộ Nghiênnhìn, tôi sai rồi."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng đã sớm mắng anh xối xả, tên đàn ông đáng ghét, lại dám uy hiếp cô, nguyên rủa anh không dậy nổi. Xuất tinh sớm.

"Sai ở đâu?" Cố Mộ Nghiênnhìn không đơn giản buông tha cho cô chút nào.

"Tôi. . . Không nên mắng anh."

"Còn gì nữa không?" Tay Cố Mộ Nghiêntuyệt từ cổ của cô đi xuống, một đường trượt đến bên eo cô, lưu luyến không rời ngay chỗ đó, Tần Tích bị anh trêu ghẹo toàn thân đều căng thẳng, động cũng không dám động, giọng nói có chút run run, "Còn có. . . Tôi. . ."

Tay Cố Mộ Nghiênmò vào vạt dưới áo của cô, đột nhiên toàn thân của Tần Tích cứng đờ, vội vàng mở miệng, "Cố Mộ Nghiênnhìn, tôi thật xin lỗi, anh đại nhân không chấp nhặt lỗi của tiểu nhân, ngàn vạn đừng so đo với tôi, làm tổn hại nhân phẩm của anh, thật đấy."

So với trong sạch, thừa nhận sai lầm một chút thì tính là cái rắm gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chuẩn Bị Dùng Cháo Rửa Mặt Sao?

Cố Mộ Nghiêm hài lòng thưởng thức cô giận mà không dám nói gì, bộ dáng uất ức lại bị đè nén, tâm tình lập tức vô cùng sung sướng, rút tay về, vỗ vỗ đầu của cô, thông thả nói: "Lần sau sẽ không phải chỉ một câu thật xin lỗi là có thể huê nhau, cho nên. . ."

Tần Tích gật đầu như bầm tòi, "Nói chuyện phải suy nghĩ, tôi biết rồi, tôi biết rồi."

Quân tử không chịu thiệt thòi trước mắt, người ta ần núp nhẫn nhịn năm mươi năm mới tiêu diệt quân địch, một chút uất ức này không tính là cái gì, người cũng không thể mạnh cả đời, hơn nữa quan trọng nhất là Cố Mộ Nghiêm mạnh hơn cô, nhanh hơn cô, chờ khi anh biến thành lão già, cô còn trẻ trung nhanh nhẹn, đến lúc đó, hừ. Sẽ cho anh đẹp mắt.

Làm sao Cố Mộ Nghiêm sẽ nhìn không ra tính toán nhỏ nhặt trong mắt của Tần Tích, cô nhóc này quá đơn thuần, toàn bộ tâm tư gì gì đó đều lộ ở trên mặt, chỉ chút bản lĩnh đó còn dám dương dương đắc ý, giờ tay lên búng trán cô một cái, Tần Tích ôm đầu, bĩu môi nhìn anh, "Tại sao anh đánh tôi?"

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu đi lắc đầu, buông cô ra, Tần Tích không thể tin anh cứ buông tha cho mình như vậy, trong lòng mừng rỡ, còn chưa cười xong, đột nhiên anh quay đầu lại, nụ cười của Tần Tích lập tức cương cứng ở trên mặt, về mặt vô cùng tức cười, bỗng chốc liền nói lắp, "Làm, làm gì?"

Anh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, mới hừ nhẹ, "Nhanh đi rửa mặt. Đầu tóc đều rối tung hết rồi."

Tần Tích vội vàng chạy vào phòng tắm, lập tức đóng cửa lại, còn khóa lại, sau đó bên trong liền truyền đến tiếng chửi rủa hạ thấp của Tần Tích, "Cái rắm, tên đàn ông xấu xa, bóp chết anh. . ."

Cố Mộ Nghiêm nghe thấy tiếng động trong phòng tắm, đầu đầy vạch đen, chẳng qua cũng không so đo với cô, dù gì anh cũng là một người đàn ông thành thực, như thế nào có thể tính toán chỉ li với một cô nhóc, chẳng qua. . . Anh rũ mắt nhìn xuống nhìn tay phải của mình, cảm giác đó thật đúng là không phải dễ chịu bình thường, mềm mại non nớt, tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Anh không phải là một người trọng dục, nhưng tuổi cũng thế này, cũng sẽ có nhu cầu, chỉ có điều phần lớn anh đều dựa vào lực kiểm chế, nhưng vừa rồi chỉ đơn giản chạm vào cô một chút, thế nhưng anh lại có phản ứng, kỳ thật theo lý thuyết dựa vào quan hệ của hai người, không phải anh không thể trực tiếp muốn cô, nhưng anh biết Tần Tích cũng chưa chuẩn bị xong, chỉ sợ cô nhóc kia không có lúc nào là không hy vọng có thể trốn xa anh ra, nhưng Cố Mộ Nghiêm anh còn khinh thường hành động cưỡng bức một cô nhóc đến thỏa mãn dục vọng của mình, anh muốn cô cam tâm tình nguyện, muốn cô nhóc kia vui lòng phục tùng.

Chẳng qua sớm muộn gì anh cũng sẽ làm cô cam tâm tình nguyện, đối với bản thân, Cố Mộ Nghiêm vẫn rất có lòng tin.

Đi đến trước gương, quan sát mình một lần, ừ, hoàn hảo.

Trừ phi ánh mắt và đầu óc của cô đều có vấn đề, nếu không tuyệt đối sẽ trốn không thoát, vừa nghĩ tới điều này, tâm tình của Cố Mộ Nghiêm liền thoải mái, thu phục cô nhóc kia, thế nhưng còn có cảm giác thành tựu hơn khi anh thành công phụ trách quản lý một công ty.

Tối hôm qua hai người ở chung một phòng, buổi sáng lúc ăn cơm, toàn bộ mọi người đều là về mặt ái muội nhìn bọn họ, khi ánh mắt của mọi người đang oanh tạc, Cố Mộ Nghiêm giống như người không có việc gì, ưu nhã không thôi, nhưng Tần Tích sẽ không có công lực đó, đầu cúi thấp hận không thể vùi vào trong chén.

Cố Mộ Nghiêm nhìn một cái, "Cô chuẩn bị dùng cháo rửa mặt sao?"

Gò má Tần Tích bạo hồng, vội vàng ngẩng đầu lên, lập tức chạm phải ánh mắt của Hàn Thu, cô lại cúi xuống, hận không thể lập tức đi khỏi bàn ăn.

Cố Mộ Nghiêm nhíu mày, quét mắt đến phía đối diện một cái, trong mắt chứa nét không vui, ý bảo bọn họ kiểm chế một chút, Hàn Thu lập tức nói với Cố Đình Dự, "Ông xã, con trai tròng em"

"Cố Mộ Nghiêm, ai cho con tròng bà xã của ba, xin lỗi mau." Cố Đình Dự lập tức dựng râu tròng mắt, ở trước mặt con dâu, luôn luôn muốn duy trì nét uy nghiêm của mình.

Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn lựa chọn không đếm xỉa đến, gấp món ăn vào trong chén của Tần Tích, "Ăn nhanh đi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Ngủ Trong Nhà Vệ Sinh

Tần Tích ăn từng chút từng chút một, quả thực muốn trực tiếp há to mồm, đồ một chén vào.

"Hừ, Cổ Mộ Nghiêm, con đủ lông đủ cánh rồi có phải không hả?" Cổ Đình Dự để đĩa xuống, lời còn chưa nói hết, một cú đánh liền ập lên đầu Cổ Đình Dự, Cổ Chấn Đình đứng ở phía sau trừng mắt nhìn ông. "Sáng sớm, ai cho con mắng cháu của ba, con bất hiếu, con muốn làm ba tức chết có phải không?"

"Ba." Cổ Đình Dự có phần dừng lại, lại lên trừng Cổ Mộ Nghiêm một cái, thằng nhóc này chính là ý vào có lão gia tử chống lưng, cho nên mới dám coi trời bằng vung như vậy, Cổ Đình Dự rất hối hận, sớm biết có ngày hôm nay, thì trước kia dù có mệt như trâu, ông cũng phải tự mình giáo dục Cổ Mộ Nghiêm.

Sau đó là Cổ Chấn Đình khiển trách cùng với Cổ Đình Dự không ngừng giải thích, hết lần này tới lần khác cứ càng giải thích, Cổ Chấn Đình lại càng nói ông đang nguy hiểm, không giải thích, thì nói ông chột dạ, cho nên mới không phản đối, cuối cùng Cổ Đình Dự không nói gì, tại sao ông lại có một người cha không nói lý lẽ như vậy, vốn còn muốn tạo hình tượng uy nghiêm trước mặt con dâu, kết quả toàn bộ bị lép vế.

Trên một bàn ăn, bị chia làm hai thế giới hoàn toàn khác nhau, không thể không nói Cổ Chấn Đình có tư chất làm lãnh đạo, giáo huấn người đến một tiếng đồng hồ cũng không tha, Cổ Đình Dự ngồi ở đằng kia, nhìn cơm vẫn không thể ăn, sống lưng còn phải thẳng tắp, quảng cho Hàn Thu một ánh mắt thương hại, tay Hàn Thu lặng lẽ nắm thành quả đấm, muốn ông cố gắng lên, sau đó liền không quan tâm tới ông nữa, vui vẻ gấp thức ăn cho con dâu tương lai.

Hàn Thu và Cổ Mộ Nghiêm bình tĩnh luyện tập mãi thành thói quen, Tần Tích thì không được bình tĩnh lắm, một ngụm cháo nghẹn ở cổ họng, nhưng thấy Cổ Chấn Đình khiển trách đến hăng say như vậy, cũng không dám ho, tay che miệng, nghẹn ở đó, mặt cũng đỏ lên.

Cổ Mộ Nghiêm đưa tay vỗ vỗ lưng cô, nhìn về phía bên kia, "Ông nội."

Cổ Chấn Đình cũng nhìn thấy động tác của Tần Tích, nghĩ thầm ông chỉ lo dạy dỗ con bất hiếu này, hù cháu dâu sợ hãi, đến lúc đó ngộ nhờ cháu dâu cho rằng ông là một lão già nghiêm khắc, không để cho cô và cháu được thoải mái thì làm sao bây giờ, vậy thì cái được bù nổi cái mất.

"Khụ khụ, ăn cơm thôi." Cổ Chấn Đình cố gắng bày ra nụ cười hòa ái dễ gần, quay đầu thấy Cổ Đình Dự còn chưa động đĩa, trừng mắt lên, "Không nghe ba nói ăn cơm sao?"

Ai nha, tính tình ông hung dữ như vậy, đều là bị đứa con bất hiếu này khơi mào.

Trong lòng Cổ Đình Dự buồn bực, cầm lấy chiếc đĩa, trừng mắt nhìn Cổ Mộ Nghiêm một cái, thằng nhóc này có chỗ mạnh hơn ông, cha thích nó như vậy. Ông mới là con ruột của ông ấy mà.

Hàn Thu biết trong lòng Cổ Đình Dự cảm thấy không công bằng, gấp món ăn vào trong chén của ông, lời nói nhẹ nhàng, "Ông xã, cái này ăn rất ngon, ăn nhiều một chút."

"Cám ơn bà xã." Cổ Đình Dự cười với Hàn Thu một cái, cả nhà chỉ có bà xã là quan tâm đến ông.

Đứa con bất hiếu này là đang khoe khoang nó có bà xã thương với ông có phải không, ông cũng từng là người có vợ đấy.

Cổ Chấn Đình không biểu hiện ra ngoài, nhưng lại đá Cổ Đình Dự một cái dưới bàn, Cổ Đình Dự nổi cáu, cha nhất định đang đến thời kỳ mãn kinh. Cho nên ông sẽ không so đo với cha.

Bữa ăn sáng trong nhà họ Cổ vượt qua trong sóng gió, Cổ Mộ Nghiêm vừa đứng dậy, Tần Tích cũng liền vội vàng đứng dậy theo, hận không thể vội vàng trốn thoát.

Trên ti vi, nhà gia tộc hào môn không phải diễn như vậy nha.

Cổ Mộ Nghiêm lên lầu thay quần áo, Tần Tích sống chết cũng không muốn ở chỗ này nữa, cô âm ỉ muốn về nhà, cuối cùng Cổ Mộ Nghiêm bị cô quấy rối không còn cách nào khác, đành đưa cô trở về.

Nhưng mới vừa đi tới cửa nhà, Tần Tích liền ngây ngẩn cả người, nhìn chung quanh một vòng, trên mặt ngugn, như thế nào cửa gỗ lại biến thành cửa chống trộm, còn có khu chứa rác cách đây năm mươi mét đâu rồi, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nhất định là Cổ Mộ Nghiêm làm, thời gian qua anh làm việc quyết đoán lại mạnh mẽ vang dội như vậy, cô có thể tưởng tượng được cảnh sau khi cô đi, một đám người xuất hiện, khẳng định rất cố chấp mãnh liệt.

"Làm sao anh lại đổi cửa chính nhà tôi." Tần Tích tò mò hỏi.

"Loại đồ vật này nên đốt sớm. Cô ở đây lâu lại còn bình an vô sự như vậy, chỉ có thể nói không biết cô đập trúng vận cứt chó gì." Tay Cổ Mộ Nghiêm cầm trong túi quần, cao ngạo nhìn cô một cái.

Tần Tích sờ sờ mũi, đúng là cánh cửa kia không ngăn được cái gì, nhưng nhà cô nghèo hình như cũng không có gì có thể trộm được, mấy năm nay cũng không thấy ăn trộm đến viếng thăm, nếu khi tiến vào, không có đồ để lấy còn không nói, nói không chừng còn phải cho nhà cô tiền.

Cổ Mộ Nghiêm đổi cửa, đổi đồ vật trong phòng khách cũng coi như xong, nhưng khi Tần Tích thấy chiếc giường trong phòng mình, tròn to hai mắt, "Anh đổi giường của tôi?"

Tiền của cô, giấu ở dưới giường.

"Không đòi thì cô ngủ trong nhà vệ sinh sao?" Lò xo cũng sắp gãy, làm lưng anh rất đau.

Tần Tích sững sờ, "Tại sao tôi phải ngủ trong nhà vệ sinh?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cố Mộ Nghiêm, Anh Đền Tiền Cho Tôi

Tần Tích sững sờ, "Tại sao tôi phải ngủ nhà vệ sinh?"

"Bởi vì tôi muốn ngủ ở đây, cho nên sẽ không có chỗ cho cô, nếu không đổi cái mới thì cô cũng chỉ có thể ngủ nhà vệ sinh." Sau này kết hôn xong, cô lại quấy âm ỉ đòi trở lại nhà mấy đêm, anh cũng không muốn mỗi đêm ngủ đến eo mỗi lưng đau, chân cũng không duỗi thẳng, làm chút vận động trước khi ngủ còn kêu kệt kệt kệt kệt, nói không chừng còn có thể đồ sập, vì để tránh mối hiểm họa này, vẫn nên tính chu đáo mới được.

Đời người rất ngắn, Cố Mộ Nghiêm sẽ không bao giờ để mình chịu thiệt.

"Đây là nhà tôi." Tần Tích muốn anh biết rõ sự thật này, đừng quá tùy tiện.

Cố Mộ Nghiêm lười phải cãi cọ loại chuyện như vậy với cô, không đếm xỉa đến xoay người rời đi, Tần Tích nhìn bóng lưng của anh, lập tức kịp phản ứng, chết tiệt, bây giờ không phải là lúc tranh cãi chuyện ai ngủ ở đâu, cô vội vàng đi tới, "Cố Mộ Nghiêm, anh ném giường của tôi đi đâu rồi?"

"Không biết." Cố Mộ Nghiêm nhàn nhạt trả lời.

Tần Tích nổi cáu, nắm lấy bờ vai của anh lắc lắc, "Đáng ghét, tại sao anh có thể chưa có sự đồng ý của tôi liền vứt đi giường của tôi, anh đền tiền cho tôi, đền tiền cho tôi."

Cô vất vả và, ăn mặc tiết kiệm gói ghém lâu như vậy, kết quả là cứ bị ném đi như vậy, vậy cô sống cực khổ một năm qua giờ chỉ còn là hư không.

"Câm miệng." Sắc mặt Cố Mộ Nghiêm lập tức trầm xuống, cô nhóc này thật sự là không biết tốt xấu, cái giường kia có cái gì tốt.

"Hu hu hu, tiền của tôi, anh đền tiền cho tôi." Tần Tích ngồi ở một bên, mặc dù không khóc lớn, thế nhưng không ngừng nức nở, Cố Mộ Nghiêm thấy như vậy tâm tình bức bối, "Không được khóc, cô nói cái giường sắp hỏng kia giá trị bao nhiêu? Tôi cho cô tiền."

Tần Tích lập tức nín khóc, con mắt sáng long lanh, "Một vạn."

Cố Mộ Nghiêm hừ lạnh, "Cái giường kia cũng sắp sập, còn có giá một vạn sao?"

Tần Tích u oán trừng mắt nhìn anh, "Giường thì không đáng giá nhiều như vậy, nhưng mà tôi giấu một vạn ở trong."

Cố Mộ Nghiêm sững sờ một chút, sau đó nhìn cô, "Cô giấu tiền bên trong giường? Đầu óc của cô không có vấn đề gì chứ?"

Anh vừa nói đã ném chiếc giường kia đi, cô liền kêu trời trách đất, kết quả là vì giấu tiền bên trong, xem như anh phục cô nhóc này rồi.

"Tôi giấu dưới giường thì làm sao, liên quan gì đến anh, anh ném giường của tôi còn không biết xấu hổ mà cười tôi, anh nhanh bồi thường tiền cho tôi đi." Đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của cô.

Cố Mộ Nghiêm đòi một tư thế nhàn nhã, nhìn cô nói, "Muốn tôi đưa tiền cho cô?"

Tần Tích gật đầu như bằm tỏi.

"Thái độ ngoan một chút, cầu xin tôi."

Tần Tích vừa chuẩn bị cầu xin anh, nhưng vừa nghĩ lại thấy không đúng, anh ném tiền của cô, trả cho cô là chuyện phải làm, dựa vào cái gì cô phải cầu xin anh ta.

Cố Mộ Nghiêm thấy ý tưởng của cô, uy hiếp nói, "Còn muốn đòi lại tiền không?"

"Muốn." Tần Tích ỉu xiu.

Cố Mộ Nghiêm từng bước dụ dỗ, "Vậy thì làm tôi vui vẻ, tiền không thành vấn đề, cô suy nghĩ một chút vì một vạn này cô đã phải làm việc bao lâu, tăng

ca bao nhiêu, nhin ăn bao nhiêu thứ..."

Tần Tích theo lời của anh nghĩ đến một năm lòng chưa xót, lập tức cảm thấy, lấy được tiền là quan trọng nhất, mặt ngoài mặt trong cái gì cũng không đáng nói.

Cô quỳ gối bên cạnh anh, cầm cánh tay của anh, nhẹ nhàng lắc lắc, giọng nói mềm mại, "Cố Mộ Nghiêm, anh đền tiền lại cho tôi được không?"

"Đi rót cốc nước." Cố Mộ Nghiêm cũng không muốn làm khó cô, một vạn anh cảm thấy không đáng để nhắc tới, nhưng đối với cô mà nói chính là rất quan trọng.

Vừa nghĩ tới cô có thể phải nhận rất nhiều công việc mới có thể kiếm được một vạn này, trong lòng anh vẫn có chút ê ẩm.

"Được." Tần Tích nhanh nhẹn chạy đi rót nước, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô ngoan ngoãn ngồi ở một bên, từ trong bóp tiền lấy thẻ ra, nói mặt mã cho cô, "Tự mình đi lấy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Không Tùy Tiện Hứa Hẹn

Editor: VinJR

Tần Tích lập tức vui vẻ ra mặt, cắt thẻ bảo bối vào trong túi.

Ngay lúc này, Tiểu Nghệ trở lại, thấy mẹ cười vui vẻ trên mặt bọn họ, "Tiểu Tích, Mộ Nghiêm, hai con về rồi sao."

"Mẹ, mẹ đi đâu vậy?" Tần Tích liền vội vàng tiến lên nhận túi mua hàng trên tay giúp Tiểu Nghệ.

"Đi siêu thị mua một chút nguyên liệu." Tiểu Nghệ trả lời.

"Tại sao mẹ không gọi điện thoại cho con, con đi mua là được rồi, mẹ tự đi xa như vậy làm gì." Gần nhà cũng không có cửa hàng bách hóa, nếu muốn đến cửa hàng gần nhất, dienaaneequydoon phải ngồi xe công cộng 40 phút, buổi sáng nhiều người chen lấn, Tần Tích có chút đau lòng cho Tiểu Nghệ.

"Mẹ không sao." Tiểu Nghệ biết Tần Tích rất hiếu thuận, việc nặng việc nhẹ đều tự mình làm, khi đi học vì muốn giảm bớt gánh nặng cho bà, còn lên đi làm thêm, những chuyện này bà đều biết.

"Con đi làm cơm." Tần Tích không đành lòng nhìn Tiểu Nghệ vừa về đến nhà lại vào phòng bếp nấu ăn, cho nên cô chủ động đến phòng bếp, Tiểu Nghệ kéo cô lại, nhỏ giọng nói, "Con ngồi chơi với Mộ Nghiêm đi, cơm để mẹ nấu, dựa vào tay nghề của con, mẹ sợ Mộ Nghiêm bị dọa không dám cưới con nữa."

"Mẹ là mẹ ruột của con sao? Lại làm xấu mặt con gái của mình như vậy?" Tần Tích bĩu môi.

"Không phải mẹ ruột, thì đã sớm ném con ra ngoài đường rồi." Tiểu Nghệ chọc vào trán cô một cái.

Mặc dù Tiểu Nghệ bảo Tần Tích ngồi với Cố Mộ Nghiêm, nhưng thỉnh thoảng Tần Tích vẫn chạy vào phòng bếp, nhưng mỗi lần chạy vào liền bị đuổi ra ngoài, Tiểu Nghệ trừng mắt nhìn cô, "Làm sao con có thể để một mình Mộ Nghiêm ở ngoài đó, mau đi ra đi, không được vào đây nữa."

"Anh ấy không phải là đứa trẻ." Tần Tích nói thầm, xoay người liền nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đang nhìn mình, giống như đang cười nhạo cô lại bị đuổi ra ngoài, cô cố làm ra vẻ bình tĩnh hừ một tiếng, tìm một chỗ cách xa anh nhất ngồi xuống, cảm điều khiển đôi đến tiết mục giải trí, cười không ngừng giống như người bệnh thần kinh, ánh mắt Cố Mộ Nghiêm nhìn lên màn hình, hơi hơi nhíu mày, thật không biết đến cùng buồn cười chỗ nào.

Lúc ăn cơm, Cố Mộ Nghiêm đột nhiên ngừng đầu lên mở miệng, "Mẹ, con và Tiểu Tích chuẩn bị cuối năm nay kết hôn, hy vọng mẹ có thể đồng ý."

"Cuối năm? Vậy còn chưa tới mấy tháng nữa." Tiểu Nghệ suy nghĩ một tý mở miệng, lần đầu tiên dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy, "Mộ Nghiêm, chuyện hôn nhân của các con mẹ không muốn can thiệp quá nhiều, chỉ cần các con vui mẹ liền vui, Tiểu Tích là mẹ vất vả nuôi lớn, mặc dù không phải là thiên kim quyền quý, nhưng cũng là bảo bối của mẹ, cho nên vẫn hy vọng con có thể đối đãi với nó thật tốt, còn có tuổi của nó cũng nhỏ, nếu có chỗ không đúng gì, mong con nhắc nhở nó nhiều một chút."

Tiểu Nghệ nhìn ra được Cố Mộ Nghiêm là một người đàn ông chừng chạc có trách nhiệm, hai đầu lông mày không có cuồng ngạo như những thiếu gia khác, dienaaneequydoon là một người đàn ông tốt đáng để nương tựa, chỉ là con dâu nhà giàu cuối cùng không phải dễ làm như vậy, nhà họ Tần như vậy, nhà họ Cố càng khó lường, chỉ có thể hy vọng Mộ Nghiêm có thể bảo vệ được Tiểu Tích, hai vợ chồng có thể cùng nương tựa lẫn nhau.

Nếu như có thể, Tiểu Nghệ càng hy vọng Tần Tích có thể gả cho một người bình thường, mặc dù cuộc sống bình thường, nhưng được tự do.

Cố Mộ Nghiêm để bát đĩa xuống, nhìn lướt qua Tần Tích ở bên cạnh, mặt đầy nghiêm túc nói với Tiểu Nghệ, "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ đối xử với Tiểu Tích thật tốt."

Bây giờ Tần Tích vẫn chưa biết, Cố Mộ Nghiêm không phải là một người tùy tiện hứa hẹn, nhưng một khi nói, nhất định sẽ thực hiện, giờ phút này Tần Tích chỉ cho là dienaaneequyydoon Cố Mộ Nghiêm thuận miệng nói mà thôi, lập tức trong lòng có chút cảm động, nhưng vẫn nhắc nhở chính mình ngàn vạn không nên tưởng thiết, đừng quên, Cố Mộ Nghiêm chết cũng có thể nói sống, vài câu nói hoa mỹ này thì có là gì.

Tiểu Nghệ gật gật đầu, trong lòng rất vui mừng, hốc mắt đã có chút ít ướt át, lại không muốn bị nhìn thấy, "Trong phòng bếp còn hầm canh, mẹ đi xem một chút, các con ăn trước đi."

Đứng ở trong phòng bếp, Tiểu Nghệ lên lau nước mắt, mấy năm nay hai mẹ con bà sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ con gái sắp kết hôn, bà cần phải vui mừng mới phải, nhưng thật sự bà rất luyến tiếc.

Tần Tích đứng ở cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng Tiểu Nghệ không ngừng đưa tay lau nước mắt, trong lòng chua xót không chịu nổi, lại không đi vào, mà trở lại vị trí, vùi đầu ăn cơm, nhưng một giọt nước mắt lại nhỏ vào bát cơm.

Cố Mộ Nghiêm khẽ nhủ mày, lại không có mở miệng, chỉ là giơ tay lên, do dự một chút mới nhẹ nhàng vuốt lên đầu của cô, giống như an ủi.

"Tôi không sao." Tần Tích đưa tay lên lau gò má, hít mũi một cái, trên mặt cố gắng lộ ra nụ cười lạc quan.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đó Là Chú Em

"Tôi không sao." Tần Tích ngẩng đầu lên, hít mũi một cái, gương mặt cố nặn ra nụ cười lạc quan.

Cố Mộ Nghiêm rời đi đã tốt bụng cho cô ở lại trong nhà, Tần Tích vui mừng, chu đáo tiễn ra cửa, nhìn theo tới khi anh lên hẳn xe, không ngừng vẫy tay.

Cô nhóc này không có chút quyền uy nào sao? Cười tới nỗi trông y như một đóa hoa loa kèn.

Cố Mộ Nghiêm ngồi trên xe, trong lòng mơ hồ có chút không vui, tiếp tục như này là không được, nếu mà không canh chừng cẩn thận chút, có khi ngày kết hôn lại không tìm thấy cô đâu, vậy thì mặt mũi anh sẽ để ở đâu?

Tần Tích nhìn chiếc xe đi xa, nhảy nhót nhót trở vào, trong lòng sung sướng thoải mái, tưởng là ngày tự do đã đến, nhưng chẳng ngờ, sáng hôm sau, cô bị đóng gói đưa lên máy bay, khi cô tỉnh lại đã đang ở độ cao 10 vạn thước Anh rồi.

Đây là tình huống gì?

Tần Tích nhìn người đàn ông, "Anh định đưa tôi đi đâu à?"

"Tôi phải đi công tác hai tháng, cô đi cùng với tôi." Cố Mộ Nghiêm nói.

Tần Tích quát "Anh đi công tác thì liên quan quái gì tới tôi, tôi không muốn đi, tôi muốn xuống khỏi máy bay, anh nhanh bảo bọn họ dừng lại đi."

"Máy bay không dừng lại được, nếu như mà cô không muốn đi, ok thôi, tôi sẽ cho cô một bộ dù, cô có thể chọn nhảy xuống cũng được."

Tần Tích nổi khùng, buồn buồn ngồi một chỗ, tên này thật là bá đạo, hoàn toàn không nói đạo lý, chưa cưới đã thế này, cưới rồi, chắc là bị trông nom đến chết, vừa nghĩ tới những ngày như vậy, da đầu cô đã tê dại.

Cố Mộ Nghiêm hình như rất bận, dọc đường đi đều xem văn kiện, tài liệu, mặc kệ cô. Tần Tích là cái thể loại ngồi trên ghế lâu lâu là sẽ muốn lăn ra ngủ, cho nên bèn ăn một chút rồi tựa lưng trên ghế ngủ tới lúc trời đen kịt. Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy có một bàn tay thật dày áp đầu cô lên một bờ vai, cô cọ cọ vài cái, ngủ càng sâu hơn.

"Tỉnh dậy đi, chúng ta phải xuống máy bay rồi." Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

Tần Tích dụi dụi mắt, mơ màng màng mở mắt ra đã thấy khuôn mặt đẹp trai của Cố Mộ Nghiêm, đột nhiên lăm lăm, "Sao anh không học được mấy anh nam chính đẹp trai trong mấy phim thần tượng, bé nữ chính đang ngủ xuống, đàn ông già rồi, quả nhiên sẽ chẳng có chút lãng mạn nào."

Đàn ông già rồi?

Gương mặt Cố Mộ Nghiêm cứng lại một chút, lạnh giọng nói: “Đừng có kỳ kèo mè nheo, nhanh lên một chút!” Nói xong, đứng lên trước tất cả mọi người, sải bước đi ra ngoài.

Tần Tích y như một u hồn, trong đầu vẫn đang ở trạng thái bột nhão, bước chân mơ hồ đi theo sau lưng Cố Mộ Nghiêm, lúc xuống máy bay, thiếu chút nữa đã ngã khụy, Cố Mộ Nghiêm vội vàng đỡ cô, nhéo mặt cô một cái, Tần Tích đau đến nỗi tỉnh hẳn, che khuôn mặt bị nhéo, “Này, anh làm gì đấy?”

“Tỉnh chưa?” Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chăm chăm.

Tần Tích không nói gì, trong lòng không ngừng niệm, đồ đàn ông già, đồ đàn ông thôi.

Cố Mộ Nghiêm không để ý cô nữa, mặt không biểu cảm đi ra ngoài sân bay, khi Tần Tích theo sau, thấy được những người đứng chờ ven đường cung kính chào hỏi Cố Mộ Nghiêm, cô lập tức ngây ngẩn cả người. Lúc này đây anh càng khí thế hơn, càng lạnh lùng hơn, cho dù đang đứng cách anh một khoảng vẫn cảm thấy được khí phách mạnh mẽ của anh, làm cho người khác không dám cản trở. Bàn tay đang che mặt của Tần Tích không khỏi tuột xuống.

“Còn không đi nhanh lên!” Cố Mộ Nghiêm quay đầu lại nhìn cô đang đứng cách đó không xa.

“Oh.” Tần Tích chạy chậm tới.

Trong xe, Cố Mộ Nghiêm không nói không cười, nghe những người khác báo cáo công việc, Tần Tích ngồi một bên còn cảm thấy áp lực khổng lồ, bèn nghiêng đầu nhìn những cây cối vụt qua bên ngoài, chỉ cảm thấy mỗi phút mỗi giây đều là hành hạ. Cứ tưởng lúc ở nhà họ Cố Cố Mộ Nghiêm đã rất khó trị rồi, nhưng mà không ngờ, lúc làm việc Cố Mộ Nghiêm còn khó trị hơn.

Cố Mộ Nghiêm là đi công tác, Tần Tích cứ tưởng Cố Mộ Nghiêm sẽ tùy tiện tìm một cái khách sạn rồi quăng cô vào đó. Chẳng ngờ anh lại quăng việc cho cô làm. Cố Mộ Nghiêm đưa cô tới chi nhánh công ty, đứng trước mặt cô, phát biểu đầu ra đây y như một vị trưởng bối thực thụ:

“Cô đã tốt nghiệp đại học rồi, tôi không hy vọng xa vời là cô sẽ có thể kiếm tiền nuôi được gia đình, nhưng cũng không muốn cô ở nhà cả ngày, cho nên nhân cơ hội này, hãy cố mà tiếp xúc công việc.” Suy nghĩ một tẹo, Cố Mộ Nghiêm lại nói thêm, “Ngoan một chút, nếu mà tôi nghe được chút lời ra tiếng vào nào, thì tôi sẽ căng da cô.”

Ý là, không cho phép trang điểm lộng lẫy đi quyến rũ người khác.

“Oh.” Tần Tích trả lời qua loa có lệ.

Điều này làm Cố Mộ Nghiêm không hài lòng, “Nói to lên.”

“Oh ____” Tần Tích lên giọng.

Cố Mộ Nghiêm nhú nhú mày, vẫn còn chưa hài lòng lắm, “Về sau không được trả lời như vậy, phải nói là đã biết, đã hiểu biết chưa?”

“Đã hiểu!” Tần Tích chỉ thiếu nước vươn tay chào theo kiểu nhà binh, “Đã được chưa?”

Lúc này có tiếng bước chân tới từ sau lưng, Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm đã lướt qua cô đi về phía trước hai bước, nói với người kia, “Giao cô ấy cho cậu, tôi đi trước, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

“Yên tâm đi.” Người nọ khẽ cười một cái.

Cố Mộ Nghiêm đi thẳng không quay đầu lại. Tần Tích đứng tại chỗ, tiếng bước chân tới gần cô hơn, tiếng cười khẽ lần nữa truyền tới, “Đi thôi, vào với tôi.”

Tần Tích xoay người lại, bất ngờ thay thấy một khuôn mặt quen thuộc, vẻ mặt liền sùng sốt, lắp bắp nói: “Phạm, thầy Phạm!”

Cô không nằm mơ chứ, cô cứ tưởng tốt nghiệp xong sẽ không được gặp lại thầy Phạm nữa.

“Cô biết tôi?” Phạm Thành Trạch nhú mày, trừ ở trường học, sẽ không có ai gọi anh ta như vậy.

“Em là, em là sinh viên đại học ‘Tư Hoa’, em có từng được học thầy.” Tần Tích có chút kích động. Phạm Thành Trạch trước mặt vẫn cân người tràn đầy mùi sách như trước, là một người trời sinh ra để làm nghề giáo dục.

Lần đầu tiên được ở gần với Phạm Thành Trạch như vậy, Tần Tích cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra ngoài. Thầy Phạm thật quá hoàn mỹ, tao nhã lịch sự, học thức cao, giảng bài sinh động, nụ cười lại dịu dàng. Ai được làm bạn gái thầy Phạm, chắc chắn sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới.

“Ồ ra em là học sinh trường Tư Hoa. Chẳng trách!” Phạm Thành Trạch chợt hiểu ra, nụ cười trên khuôn mặt tuấn mỹ càng đậm, “Bây giờ tôi đã không còn dạy ở Tư Hoa nữa. Có điều nếu như em thích, vẫn có thể gọi tôi là thầy Phạm, tôi không ngại đâu. Thật ra năm trước nếu như không phải vì phải vào công ty, tôi thật sự sẽ làm thầy giáo.”

“Vâng.” Tần Tích nặng nề gật đầu, kích động tới nỗi không tìm được từ ngữ, “Thầy Phạm, thầy thật sự rất hợp làm thầy giáo, em rất thích nghe thầy giảng bài, thật sự rất rất thích. Thầy ký tên cho em có được không ạ?”

Phạm Thành Trạch nhìn cô gái trẻ trước mắt, chợt bật cười, “Ký tên thì thôi đi, tôi đâu phải là ngôi sao lớn, chúng ta nên vào đi thôi, nếu Mộ Nghiêm đã giao em cho tôi ... tôi không thể phụ lòng kỳ vọng của cậu ấy.”

Cố Mộ Nghiêm!

Vừa nghe thấy cái tên này, Tần Tích cảm thấy không khí đang tràn ngập lòng vũ màu hồng bay bay lập tức vỡ vụn. Cô sẽ nhanh chóng được gả cho Cố Mộ Nghiêm, còn có tư cách gì mà thích thầy Phạm nữa.

Phạm Thành Trạch đi được hai bước quay đầu lại thấy cô đứng im ở đó, trên mặt đầy tâm sự, quan tâm tới hỏi han, “Sao vậy?”

“Không sao ạ.” Tần Tích lắc đầu một cái.

Có lẽ vì cô từng là học sinh của anh ta, cho nên vô hình chung, Phạm Thành Trạch có cảm giác thân thiết với cô hơn một chút. Tưởng là cô căng thẳng vì thiếu kinh nghiệm làm việc, cười trấn an nói: “Đừng lo, cô việc không khó, đơn giản lắm.”

“Vâng.” Tần Tích gật đầu một cái.

Phạm Thành Trạch thấy cô có vẻ tiu nghỉu, muốn phá tan bầu không khí bèn tìm chuyện nói, “Em và Cố Mộ Nghiêm là”

“Đó là chú em, đúng, chú em!” Tần Tích vội vàng trả lời. Cô cũng không muốn ở đây bốn phía đồn đại, nhìn cô như quái vật.

Phạm Thành không nghi ngờ gì. Cũng do khi anh ta rời khỏi trường học thì tới thành phố này luôn, nên anh ta không biết tin Cố Mộ Nghiêm sắp lấy vợ. Hơn nữa trước đây Cố Mộ Nghiêm luôn không có hứng thú với phụ nữ, chìm đắm trong công việc, thậm chí còn có lần bị nghi ngờ là mắc chứng lạnh nhạt hoặc bị GAY, cho nên Phạm Thành Trạch không nghĩ ra được Cố Mộ Nghiêm sẽ cưới một cô nhóc trẻ tuổi và non nớt như thế này. Thêm nữa là lúc này từ đằng xa tiến lại có nghe thấy bọn họ nói chuyện, Cố Mộ Nghiêm phát biểu y như một trưởng bối.

Tìm kiếm với từ khoá: 1 thành viên đã gởi lời cảm ơn và ngang về bài viết trên: Eavesdrop Tuyển Designer Cho Diễn Đàn! Tuyển Designer Cho Diễn Đàn 26.08.2016, 14:29 và ngang Đại Thần Bạch Xà Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 20.03.2015, 11:57

Bài viết: 269

Được thanks: 2711 lần

Điểm: 10.79

Re: [Hiện đại] Hôn ước hào môn: Vợ yêu bé nhỏ của đại thúc – Tần Tích - Điểm: 11 Chương 46: Cả anh mà cũng dám trêu trọc

“Có phải bình thường thấy cậu ta rất hung dữ không?” Phạm Thanh Trạch cười nói.

“Ừ.” Tần Tích không chút nghi ngại gật đầu ngay.

Phạm Thanh Trạch nhìn thấy nét mặt cô, không nhìn được mà bật cười, đưa tay vỗ vỗ vai cô, “Tôi có thể hiểu cảm giác của em, em quen rồi sẽ tốt thôi. Hai tháng này, em cứ yên tâm ở lại đây, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Thật đáng thương, bị Cố Mộ Nghiêm dọa tới mức này. Nhưng mà anh ta sẽ cho cô biết, không phải tất cả đàn ông trên đời này đều giống như Cố Mộ Nghiêm, là một tên đàn ông cọc gổ nhảm chán.

Một khi Cố Mộ Nghiêm xuất hiện, toàn bộ toà cao ốc ai nấy đều căng thẳng. Chẳng ai dám chậm trễ. Đang lúc tiến hành cuộc họp cao cấp, trong phòng họp vang lên một hồi chuông điện thoại di động, âm điệu kỳ quái làm tất cả mọi người chấn động.

____ Lão đại, Nhị Cầu Tử gọi điện tới, có tiếp hay không?

Con mẹ nó, điện thoại của đứa nào lại vang lên lúc này, muốn chết sao? Mà lại còn dùng cái nhạc chuông này nữa chứ.

Tổng giám đốc Lưu của công ty chi nhánh căng thẳng trong lòng, lúc này ông ta cảm thấy mình như là một cái xe bị tuột xích.

Khi thấy chân mày Cố Mộ Nghiêm nhíu một cái rất khế, tổng giám đốc Lưu lập tức tức giận vỗ bàn một cái, “Người nào mang theo điện thoại, đứng ngay lên!”

Kết quả là toàn bộ phía dưới đều cúi đầu, chẳng có ai đứng lên. Thế mà lúc này tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng. Nếu không phải là tình huống quá mức nghiêm nghị, mọi người phía dưới thật đã sớm cười ầm lên vì không nhìn được.

Tổng giám đốc Lưu thấy giận quá trời, bọn này định làm phản đây.

Cố Mộ Nghiêm chưa nói gì cả, nhưng ngón tay anh đang gõ nhịp trên mặt bàn, dễ thấy được là anh đã không còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa. Tổng giám đốc Lưu châu mồ hôi lạnh, tức giận quát, “Ai mang điện thoại vào họp? Thăng thần tôi còn có thể xử lý nhẹ nhàng, nếu bị tôi tra ra thì ...”

Cuối cùng thì, có một người lá gan hơi lớn một chút, dè dặt chỉ vào một chỗ, “Hình như là điện thoại của tổng giám đốc Cố ạ!”

“Tổng giám đốc Cố?” Tổng giám đốc Lưu càng chảy nhiều mồ hôi lạnh hơn.

Mọi người rói rít nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm. Mặt anh vẫn chẳng suy suyển gì, mọi điện thoại từ trong túi quần ra, mới biết thật đúng là điện thoại mình đang kêu.

____ Lão đại, Nhị Cầu Tử gọi điện tới, có tiếp hay không?

Cố Mộ Nghiêm nheo mắt, tắt điện thoại đi, ngay sau đó để lên bên cạnh, như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Tiếp tục.”

“Dạ dạ dạ.” Tổng giám đốc Lưu vờn tay lau mồ hôi một cái. May sao không phải là thù hạ của mình. Có điều, thường thức của vị tổng giám đốc Cố này đúng là không phải khác biệt ở mức bình thường.

Đương nhiên, những người khác cũng đã bị tiếng chuông làm cho bên ngoài căng thẳng bên trong buồn cười, phản ứng cũng chậm nửa nhịp. Tổng giám đốc chính là tổng giám đốc, khiếu thường thức hẳn là khác biệt với người thường.

Cố Mộ Nghiêm ngồi ở đó, tay cầm điện thoại, môi mím khẽ. Chẳng cần đoán cũng biết ngay chuyện này là do Tần Tích làm ra. Cô bé này thật là càng lúc càng vô pháp vô thiên, cả anh cũng dám trêu chọc!

Nhìn về mặt cổ nén cười của đám người bên dưới, đôi mắt anh lạnh đi mấy phần.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cố Mộ Nghiêm nhận được một cú điện thoại từ Lý Mặc, giọng nói có phần cau kính, “Có chuyện gì?”

Thăng nhóc này gọi điện lúc nào không gọi, lại gọi đúng lúc ấy.

Lý Mặc cảm thấy khó hiểu, hết sức vô tội, “Cố đại thiếu, tôi đây lại trêu vào ngài chỗ nào chẳng, rõ ràng ngài bảo tôi là tra ra sự việc kia thì lập tức gọi cho ngài mà.”

Thế quái nào mà lần nào bị đau cũng là anh ta, Cố Mộ Nghiêm chắc chắn là lại giận chó đánh mèo, chưa biết chừng là con nhóc Tần Tích kia vừa mới trêu chọc gì tên mặt đen này.

Cố Mộ Nghiêm hừ lạnh, dứt khoát gọn gẽ nói: “Tra ra cái gì?”

Lý Mặc trợn mắt một chút, anh ta mãi miết với vàng điều tra, mệt mỏi khủng khiếp, Cố Mộ Nghiêm không thể khách sáo một chút sao? Mặc dù lần nào anh ta cũng khao khát được quát vào mặt Cố Mộ Nghiêm như thế này, “Ông đây không lấy tiền com của người, người không được hô to gọi nhỏ với ông!!!” Nhưng tới cuối cùng, nghĩ tới về mặt âm trầm của Cố Mộ Nghiêm, anh ta đều nuốt lời đã tới bên mép xuống.

Cố Mộ Nghiêm có khuynh hướng bạo lực, lại là một kẻ phức tạp. Chọc hấn, có khi bị chính tới chết cũng chưa biết được có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu anh ta đã tạo nghiệp gì mà lại làm bạn với cái tên Cố Mộ Nghiêm này, từ đó rơi vào cuộc sống như trong ác mộng?

Lý Mặc phục hồi sự nghiêm túc, đem những chuyện đã điều tra ra nói ngắn gọn một lượt cho Cố Mộ Nghiêm nghe, “Nhà báo xuất hiện trong quán rượu hôm đó là do có người cố ý sắp đặt. Có điều, người đứng sau là một kẻ can trọng, luôn luôn liên lạc một chiều, nên người phóng viên nọ cũng không biết hẳn là ai. Hơn nữa mỗi lần trao đổi, bên kia luôn dùng giọng nói đã bị bóp méo. Sim điện thoại mua từ trên các trang web đen, không tra được là ai mua. Vốn dĩ ngày đó ở KTV Hoàng Triều hẳn đã sắp đặt một người phụ nữ để dẫn dụ anh đi thuê phòng, kết quả người phụ nữ kia chưa kịp xuất hiện thì anh đã đi rồi. Sau đó chắc là do biết anh tới khách sạn, nên nhà báo kia đã tương kế tựu kế đi theo đám nhà báo do ông cụ Cố sắp đặt mà xông vào.”

Đối phương định dùng người phụ nữ kia tới gần Cố Mộ Nghiêm, sau đó hạ thuốc, khi Cố Mộ Nghiêm bị thuốc phát tác sẽ thêm vào một chút dụ hoặc. Đang là lúc nhạy cảm trong sự nghiệp của Cố Mộ Nghiêm, nếu như có gièm pha truyền ra, cho dù Cố Mộ Nghiêm không thân bại danh liệt thì ít nhất cũng sẽ bị ảnh hưởng. Ai ngờ giữa đường nhảy ra một Tần Tích, xui xẻo hồ đồ làm đảo loạn cục diện.

Cố Mộ Nghiêm hỏi một câu, “Người phụ nữ kia đâu?”

Ôi mẹ nó chứ, Cố Mộ Nghiêm đi hỏi thăm một người phụ nữ? Mắt Lý Mặc sáng lên, vô cùng kích động, “Sao thế, cậu có hứng sao? Tôi lập tức trối người gửi qua đường bưu điện cho cậu, ngực to eo nhỏ, tuyệt đối là một vụ vật. Tôi bảo đảm tối nay vừa mở cửa ra là cậu sẽ thấy ngay cô ta.”

Cố Mộ Nghiêm giống y như một tên hòa thượng. Mặc dù trước đây không có chút ham muốn nào, nhưng dù gì cũng là đàn ông, bị dồn nén nhiều năm như vậy, nước Hoàng Hà một khi dâng lên, ‘lượng nước’ này chỉ một cô nhóc thôi làm sao mà thỏa mãn được, vẫn nên dùng một người phụ nữ kinh nghiệm phong phú mới tốt.

Lý Mặc đã quen thấy bộ dạng Cố Mộ Nghiêm nghiêm túc lạnh lùng, thật sự không tưởng tượng được lúc anh động tình gấp gáp sẽ là như nào. Có khi nào đang lúc ham muốn anh vẫn duy trì về mặt băng lạnh sao? Vậy thì sẽ làm mất lòng phụ nữ lắm. Nói không chừng anh sẽ dùng giọng nói không chút tình thú, “Nằm xuống, không được nhúc nhích!” Sau đó Tần Tích liền nằm ra, y như một xác chết.

Cố Mộ Nghiêm còn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ nữa. Có khi số lần chuyển động cũng đã tính toán đầu ra đầy, nhanh chóng chấm dứt, ra về mình

không được hài lòng, làm cho Tần Tích chịu đựng quá lâu khóc tới nỗi trời đất xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Cả Anh Mà Cũng Dám Trêu Trọc

“Có phải bình thường thấy cậu ta rất hung dữ không?” Phạm Thanh Trạch cười nói.

“Ừ.” Tần Tích không chút nghĩ ngợi gật đầu ngay.

Phạm Thanh Trạch nhìn thấy nét mặt cô, không nhịn được mà bật cười, đưa tay vỗ vỗ vai cô, “Tôi có thể hiểu cảm giác của em, em quen rồi sẽ tốt thôi. Hai tháng này, em cứ yên tâm ở lại đây, tôi sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Thật đáng thương, bị Cố Mộ Nghiêm dọa tới mức này. Nhưng mà anh ta sẽ cho cô biết, không phải tất cả đàn ông trên đời này đều giống như Cố Mộ Nghiêm, là một tên đàn ông cộc gỗ nhảm chán.

Một khi Cố Mộ Nghiêm xuất hiện, toàn bộ toà cao ốc ai nấy đều căng thẳng. Chẳng ai dám chậm trễ. Đang lúc tiến hành cuộc họp cao cấp, trong phòng họp vang lên một hồi chuông điện thoại di động, âm điệu kỳ quái làm tất cả mọi người chấn động.

____ Lão đại, Nhị Cầu Từ gọi điện tới, có tiếp hay không?

Con mẹ nó, điện thoại của đứa nào lại vang lên lúc này, muốn chết sao? Mà lại còn dùng cái nhạc chuông này nữa chứ.

Tổng giám đốc Lưu của công ty chi nhánh căng thẳng trong lòng, lúc này ông ta cảm thấy mình như là một cái xe bị tuột xích.

Khi thấy chân mày Cố Mộ Nghiêm nhíu một cái rất khẽ, tổng giám đốc Lưu lập tức tức giận vỗ bàn một cái, “Người nào mang theo điện thoại, đứng ngay lên!”

Kết quả là toàn bộ phía dưới đều cúi đầu, chẳng có ai đứng lên. Thế mà lúc này tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng. Nếu không phải là tình huống quá mức nghiêm nghị, mọi người phía dưới thật đã sớm cười ầm lên vì không nhịn được.

Tổng giám đốc Lưu thấy giận quá trời, bọn này định làm phản đây.

Cố Mộ Nghiêm chưa nói gì cả, nhưng ngón tay anh đang gõ nhịp trên mặt bàn, dễ thấy được là anh đã không còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa. Tổng giám đốc Lưu chảy mồ hôi lạnh, tức giận quát, “Ai mang điện thoại vào họp? Thẳng thắn tôi còn có thể xử lý nhẹ nhàng, nếu bị tôi tra ra thì ...”

Cuối cùng thì, có một người lá gan hơi lớn một chút, dè dặt chỉ vào một chỗ, “Hình như là điện thoại của tổng giám đốc Cố ạ!”

“Tổng giám đốc Cố?” Tổng giám đốc Lưu càng chảy nhiều mồ hôi lạnh hơn.

Mọi người ríu rít nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm. Mặt anh vẫn chẳng suy suyển gì, moi điện thoại từ trong túi quần ra, mới biết thật đúng là điện thoại mình đang kêu.

____ Lão đại, Nhị Cầu Từ gọi điện tới, có tiếp hay không?

Cố Mộ Nghiêm nheo mắt, tắt điện thoại đi, ngay sau đó để lên bên cạnh, như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Tiếp tục.”

“Dạ dạ dạ.” Tổng giám đốc Lưu vờ tay lau mồ hôi một cái. May sao không phải là thủ hạ của mình. Có điều, thường thức của vị tổng giám đốc Cố này đúng là không phải khác biệt ở mức bình thường.

Đương nhiên, những người khác cũng đã bị tiếng chuông làm cho bên ngoài căng thẳng bên trong buồn cười, phản ứng cũng chậm nửa nhịp. Tổng giám đốc chính là tổng giám đốc, khiếu thường thức hẳn là khác biệt với người thường.

Cố Mộ Nghiêm ngồi ở đó, tay cầm điện thoại, môi mím khe khẽ. Chẳng cần đoán cũng biết ngay chuyện này là do Tần Tích làm ra. Cô bé này thật là càng lúc càng vô pháp vô thiên, cả anh cũng dám trêu trọc!

Nhìn về mặt cố nén cười của đám người bên dưới, đôi mắt anh lạnh đi mấy phần.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cố Mộ Nghiêm nhận được một cú điện thoại từ Lý Mặc, giọng nói có phần cau kỉnh, “Có chuyện gì?”

Thằng nhóc này gọi điện lúc nào không gọi, lại gọi đúng lúc ấy.

Lý Mặc cảm thấy khó hiểu, hết sức vô tội, “Cố đại thiếu, tôi đây lại trêu vào ngài chỗ nào chẳng, rõ ràng ngài bảo tôi là tra ra sự việc kia thì lập tức gọi cho ngài mà.”

Thế quái nào mà lần nào bị đau cũng là anh ta, Cố Mộ Nghiêm chắc chắn là lại giận chó đánh mèo, chưa biết chừng là con nhóc Tần Tích kia vừa mới trêu chọc gì tên mặt đen này.

Cố Mộ Nghiêm hừ lạnh, dứt khoát gọn gẽ nói: “Tra ra cái gì?”

Lý Mặc trợn mắt một chút, anh ta mãi miết vội vàng điều tra, mệt mỏi khủng khiếp, Cố Mộ Nghiêm không thể khách sáo một chút sao? Mặc dù lần nào anh ta cũng khao khát được quát vào mặt Cố Mộ Nghiêm như thế này, “Ông đây không lấy tiền cơm của người, người không được hô to gọi nhỏ với ông!!!” Nhưng tới cuối cùng, nghĩ tới vẻ mặt âm trầm của Cố Mộ Nghiêm, anh ta đều nuốt lời đã tới bên mép xuống.

Cố Mộ Nghiêm có khuynh hướng bạo lực, lại là một kẻ phức tạp. Chọc hấn, có khi bị chính tới chết cũng chưa biết được có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu anh ta đã tạo nghiệp gì mà lại làm bạn với cái tên Cố Mộ Nghiêm này, từ đó rơi vào cuộc sống như trong ác mộng?

Lý Mặc phục hồi sự nghiêm túc, đem những chuyện đã điều tra ra nói ngắn gọn một lượt cho Cố Mộ Nghiêm nghe, “Nhà báo xuất hiện trong quán rượu hôm đó là do có người cố ý sắp đặt. Có điều, người đứng sau là một kẻ cản trở, luôn luôn liên lạc một chiều, nên người phóng viên nọ cũng không biết hẳn là ai. Hơn nữa mỗi lần trao đổi, bên kia luôn dùng giọng nói đã bị bóp méo. Sim điện thoại mua từ trên các trang web đen, không tra được là ai mua. Vốn dĩ ngày đó ở KTV Hoàng Triều hần đã sắp đặt một người phụ nữ để dẫn dụ anh đi thuê phòng, kết quả người phụ nữ kia chưa kịp xuất hiện thì anh đã đi rồi. Sau đó chắc là do biết anh tới khách sạn, nên nhà báo kia đã tương kế tựu kế đi theo đám nhà báo do ông cụ Cố sắp đặt mà xông vào.”

Đối phương định dùng người phụ nữ kia tới gần Cố Mộ Nghiêm, sau đó hạ thuốc, khi Cố Mộ Nghiêm bị thuốc phát tác sẽ thêm vào một chút dụ hoặc. Đang là lúc nhạy cảm trong sự nghiệp của Cố Mộ Nghiêm, nếu như có gièm pha truyền ra, cho dù Cố Mộ Nghiêm không thân bại danh liệt thì ít nhất cũng sẽ bị ảnh hưởng. Ai ngờ giữa đường nhảy ra một Tần Tích, xui xẻo hỏ đồ làm đảo loạn cục diện.

Cố Mộ Nghiêm hỏi một câu, “Người phụ nữ kia đâu?”

Ôi mẹ nó chứ, Cố Mộ Nghiêm đi hỏi thăm một người phụ nữ? Mắt Lý Mặc sáng lên, vô cùng kích động, “Sao thế, cậu có hứng sao? Tôi lập tức trói người gửi qua đường bưu điện cho cậu, ngực to eo nhỏ, tuyệt đối là một vụ vật. Tôi bảo đảm tối nay vừa mở cửa ra là cậu sẽ thấy ngay cô ta.”

Cố Mộ Nghiêm giống y như một tên hòa thượng. Mặc dù trước đây không có chút ham muốn nào, nhưng dù gì cũng là đàn ông, bị dồn nén nhiều năm như vậy, nước Hoàng Hà một khi dâng lên, ‘lượng nước’ này chỉ một cô nhóc thôi làm sao mà thỏa mãn được, vẫn nên dùng một người phụ nữ kinh nghiệm phong phú mới tốt.

Lý Mặc đã quen thấy bộ dạng Cố Mộ Nghiêm nghiêm túc lạnh lùng, thật sự không tưởng tượng được lúc anh động tình gấp gáp sẽ là như nào. Có khi nào đang lúc ham muốn anh vẫn duy trì vẻ mặt băng lạnh sao? Vậy thì sẽ làm mất lòng phụ nữ lắm. Nói không chừng anh sẽ dùng giọng nói không chút tình thú, “Nằm xuống, không được nhúc nhích!” Sau đó Tần Tích liền nằm ra, y như một xác chết.

Cố Mộ Nghiêm còn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ nữa. Có khi số lần chuyển động cũng đã tính toán đầu ra đấy, nhanh chóng chấm dứt, ra về mình không được hài lòng, làm cho Tần Tích chịu đựng quá lâu khóc tới nổi trời đất xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Giả Bệnh

Cố Mộ Nghiêm còn là một kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ nữa. Có khi số lần chuyển động cũng đã tính toán đầu ra đấy, nhanh chóng chấm dứt, ra về mình không được hài lòng, làm cho Tần Tích chịu đựng quá lâu khóc tới nổi trời đất xám xịt.

Vừa tưởng tượng ra như vậy, Lý Mặc đã không nhịn được cười to, Cố Mộ Nghiêm vừa nghe đã biết, “Cậu đã đánh giá cô ta cao như vậy thì thường luôn cô ta cho cậu.”

Lý Mặc lập tức thôi cười, mặc dù anh ta chẳng để ý nhiều như Cố Mộ Nghiêm, nhưng cũng không phải ngựa đực, cứ thấy phụ nữ là phát tình. Với lại cái thể loại nguy hiểm đó anh ta cũng chẳng muốn đụng vào.

“Thôi, cậu thưởng cho Lương Hạo đi, những đánh giá đó đều là của cậu ta, tôi chỉ truyền đạt lại thôi!”

Lương Hạo đi từ bên ngoài vào, vừa khéo nghe thấy Lý Mặc nói, nhất luôn cái gạt tàn trên bàn ném sang, “Mẹ kiếp, dám nói xấu sau lưng ông đây!”

Lý Mặc thấy Lương Hạo đột ngột tiến vào, tránh né nguy hiểm xong, lập tức quát lên, “Có bản lĩnh thì đấu tay đôi, đánh lén sau lưng thì ra cái gì! Cậu dám nói là mắt cậu không dán chặt lên cúp ngực 38f của người ta sao?”

Lương Hạo nhú mày, xoa xoa cằm nói, “Tôi chỉ biết cô ta ngực to, nhưng đâu biết là 38f! Lý Mặc, cậu lộ rồi!”

“Lộ cái em gái cậu, ông đây là phản xạ có điều kiện!”

Cố Mộ Nghiêm nghe thấy đề tài thiếu dinh dưỡng, nhũ nhũ mảy, lạnh lùng cất giọng, “Phải người theo dõi cô ta đi, tôi có cảm giác, người phụ nữ này rất quan trọng.” Nói xong, cúp máy, sau đó day day huyết thái dương, xoay người quay lại phòng làm việc.

Không biết cô nhóc kia sao rồi. Anh đã bảo với Phạm Thành Trạch, ra tay không cần lưu tình. Tuổi còn trẻ càng cần rèn luyện. Mặc dù anh thừa sức cho cô một cuộc sống không lo vật chất, nhưng anh cũng không muốn cô xa rời xã hội, ngày nào cũng sống như ký sinh trùng.

Chờ anh rảnh tay sẽ tới xem cô, mong là lúc ấy cô không khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem.

Tần Tích cứ tưởng Cố Mộ Nghiêm sẽ xuất hiện, chẳng ngờ là, sau khi tan sở, Vạn Kiệt đưa thẳng cô tới ký túc xá của nhân viên. Trong đó đầy đủ mọi thứ, trước khi đi, chắc là do sợ cô suy nghĩ nhiều nên nói: “Tần tiểu thư, chi nhánh công ty bên này có chút chuyện, cho nên thiếu gia vẫn đang bận xử lý. Thiếu gia sẽ tới thăm cô sau, nếu cô có cần gì thì có thể liên lạc với tôi.”

Trong lòng Tần Tích mừng rỡ, nhưng ngoài miệng lại nói, “Không sao, công ty quan trọng hơn.” Cô ước gì Cố Mộ Nghiêm đừng tới thì hơn, tốt nhất là quên luôn cô đi.

Những ngày không bị Cố Mộ Nghiêm giám sát, Tần Tích như cá gặp nước, hơn nữa Phạm Thành Trạch cố tình chăm sóc, càng thêm sung sướng. Nhưng như vậy cũng làm nảy sinh lời đồn đại, lúc này Tần Tích mới kịp phản ứng, chợt vỗ đầu một cái, ảo não nói: “Đáng chết, nếu mà mấy lời này truyền tới lỗ tai Cố Mộ Nghiêm thì sau này mình có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch tội! Bây giờ nên làm gì? Đúng rồi, giữ khoảng cách với thầy Phạm!”

Phạm Thành Trạch thường ngày hay lộ vẻ mỉm cười, nhưng cũng không có thân thiết với ai quá mức. Nhưng giờ đây, kể từ sau khi Tần Tích tới, vừa tới giờ ăn, Phạm Thành Trạch sẽ tới gọi Tần Tích. Lúc đầu vì Tần Tích chưa quen cuộc sống ở đây, cho nên hay đi với Phạm Thành Trạch. Sau này tuy có quen thuộc hơn, nhưng không tìm được ai khác ăn cơm cùng, chỉ có thể ăn cùng với Phạm Thành Trạch. Cô cũng chẳng nghĩ nhiều, dù là trước mắt có thăm mền Phạm Thành Trạch nhưng bị Cố Mộ Nghiêm xen vào, cũng đâu còn gan mà tiếp tục thăm mền.

Trước đây Phạm Thành Trạch đối với Tần Tích mà nói thì y như là thần thánh trên đàn tế, xa xôi đầy khoảng cách. Giờ đây đột nhiên thần thánh từ trên đàn tế hạ xuống, đứng ngay trước mặt mình như bao nhiêu người thường khác, cũng ăn cũng uống cũng đi vệ sinh, cảm giác thần thánh kia đã bị xuống cấp.

Tần Tích chống cảm ngồi ngẩn người. Nghĩ xem trưa nay nên dùng lý do gì để cự tuyệt ăn cơm cùng với Phạm Thành Trạch. Nói không có khẩu vị? Không được, bây giờ cô đã thấy đói rồi, nếu như nói vậy, thì sẽ phải giả bộ suốt một ngày, này quá là khổ sở!

Nói có hẹn với đồng nghiệp rồi? Không ổn đi, những người khác nghĩ rằng cô và Phạm Thành Trạch có gì đó, rõ ràng vẫn hơi chèn ép cô, nào gì có mà nào chịu ăn cơm với cô.

Tần Tích phiền não gãi đầu một cái, trong lòng lại bắt đầu mắng Cố Mộ Nghiêm.

Đáng chết! Chỉ tại Cố Mộ Nghiêm, nếu không có anh ta, thì cho dù có đồn đại thế nào, cứ muốn làm sao thì làm vậy, đâu cần suy tính nhiều làm chi. Giờ thì hay rồi, tìm cách viện cớ làm cho đầu cô muốn ngẩn lại.

Làm vợ nhà giàu có không phải ai cũng làm được. Thật chẳng biết tại sao lại có nhiều kẻ muốn gả vào nhà giàu như vậy nữa. So với tiền, cô càng yêu tự do hơn.

Cuối cùng Tần Tích chọn nhà vệ sinh, Phạm Thành Trạch không tìm được cô, chắc chắn sẽ đi thôi. Chờ anh ta đi rồi cô đi, thế thì chẳng sợ chết đói.

Cô đẩy nắp bồn cầu lại, ngồi khoanh chân bên trên, đang lúc cảm điện thoại chơi điện tử, đột nhiên có cuộc gọi từ Phạm Thành Trạch. Cô sợ tới nỗi suýt chút nữa làm văng điện thoại ra, cuối cùng vội vàng nhận, “Phạm, thầy Phạm...”

“Em đang ở đâu vậy?” Phạm Thành Trạch cười hỏi.

Tần Tích ấp a ấp úng nói, “Em ... em đang ở khu nhà vệ sinh ... thầy Phạm, thầy đừng chờ em nữa, bụng em hơi bị đau, thầy cứ ăn cơm trước đi, lát nữa em sẽ ăn sau.”

“Sao vậy, ăn phải thứ gì sao?” Phạm Thành Trạch cau mày.

“Không phải, em không sao, thầy Phạm, em không nói chuyện nữa đâu, em vào nhà vệ sinh đây!” Nói xong, Tần Tích nhanh chóng cúp máy.

Ở trong nhà vệ sinh nửa tiếng, Tần Tích đi ra ngoài, thấy trong phòng làm việc không có ai, cô thở phào nhẹ nhõm. Đang định đi ăn cơm, xoay người lại đã thấy cửa lớn mở ra, Phạm Thành Trạch xách theo mấy túi đồ đi tới.

“Sao rồi, còn đau bụng nữa không? Tôi có mua ít thuốc, trước em hãy uống một ít, xem có đỡ hơn không, nếu không ổn thì phải đi bệnh viện khám xem.” Phạm Thành Trạch nghĩ rằng dù sao đây cũng là học sinh của mình, làm thầy giáo cũng nên chăm sóc nhiều một chút, hơn nữa, Cố Mộ Nghiêm đã giao phó cô cho anh ta, nếu như xảy ra chuyện, anh ta cũng không biết nên ăn nói sao với Cố Mộ Nghiêm.

Còn mua thuốc? Tần Tích chất lưỡi hít hà.

Phạm Thành Trạch thấy cô sưng sò tại chỗ, rút một chén nước đưa cho cô. Tần Tích chỉ có thể nhắm mắt uống mấy viên thuốc, vị đắng nơi đầu lưỡi làm cô suýt nữa nôn ra, đây là cô tự đào mộ cho mình nhảy vào.

Tần Tích không ngờ Phạm Thành Trạch còn để phần thức ăn lại, bảo cô cùng đi tới phòng nghỉ cho nhân viên. Tần Tích tròn to hai mắt, vội vàng khom lưng ôm bụng đi về chỗ ngồi, “Thầy Phạm ... Em không thấy đói ... Thầy ăn đi ... Em ngồi một chút là sẽ đỡ.”

Nhưng chớp mũi cô ngửi thấy mùi đồ ăn thoang thoang, nước miếng liền không ngừng tiết ra.

Phạm Thành Trạch tưởng là cô đau đớn quá mức, nhất định đưa cô đi bệnh viện. Dĩ nhiên là Tần Tích không đi. Nhưng có vẻ như Phạm Thành Trạch thật sự sợ cô sẽ gặp chuyện không may, rất kiên trì đòi đưa cô đi. Tần Tích không cự tuyệt được, chỉ có thể tiếp tục giả bộ. Com thì chưa được ăn, lại giày vò một hồi, cô sắp chết đói tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Gắp Thức Ăn Kiểu Ấy, Chỉ Có Cố Đại Thiếu Được Phép

Phạm Thành Trạch tưởng là cô đau đớn quá mức, nhất định đưa cô đi bệnh viện. Dĩ nhiên là Tần Tích không đi. Nhưng có vẻ như Phạm Thành Trạch thật sự sợ cô sẽ gặp chuyện không may, rất kiên trì đòi đưa cô đi. Tần Tích không cự tuyệt được, chỉ có thể tiếp tục giả bộ. Com thì chưa được ăn, lại giày vò một hồi, cô sắp chết đói tới nơi.

Hình như bác sĩ Lâm khám cho cô là chỗ quen biết với Phạm Thành Trạch. Cô được sắp xếp nghỉ ngơi trên giường bệnh, chung quanh có rèm che, còn có thể nghe thấy cuộc trò chuyện bên ngoài.

“Không tìm ra vấn đề gì, có lẽ là dạ dày đột ngột bị co rút. Nghỉ ngơi một chút là được.” Bác sĩ Lâm nhìn Phạm Thành Trạch, “Bạn gái hả? Lo lắng như vậy?”

Phạm Thành Trạch đưa mắt nhìn chỗ Tần Tích một cái, lại nhìn bác sĩ Lâm, “Đừng nói bừa!”

Bác sĩ Lâm nhú mày, nửa thật nửa giả nói, “Không phải à? Vậy thì thật là tốt, tớ đây chưa có bạn gái, cô ấy chưa có bạn trai, nước phũ sa không chảy ra ruộng ngoài, cậu phải giúp tớ đi.”

Phạm Thành Trạch cau mày, “Cậu sắp tới tuổi băm (30 tuổi) rồi, còn không biết xấu hổ trâu già đòi gặm cỏ non sao? Đừng có gieo họa cho người.”

“Cái gì mà gieo họa? Tớ mới có 30, đàn ông 31 phong độ, cậu hiểu không? Tớ đây thật sự có cảm tình với cô ấy, muốn thúc đẩy chuyện này. Tớ đảm bảo sẽ có phong bì đồ thật to cho cậu!” Bác sĩ Lâm vỗ vỗ bờ vai Phạm Thành Trạch, “Chuyện này quyết định vậy đi, lát nữa cho tớ số điện thoại của cô ấy, cuối cùng thì mùa xuân của tớ lại tới rồi!”

“Hôm nay tớ đưa cô ấy tới khám bệnh chứ đâu phải là tới xem mắt. Cậu đừng có làm loạn, nếu không phải chỗ bạn bè, tớ đã đánh cho trận.” Phạm Thành Trạch sợ anh ta nói đùa quá chớn, dọa tới Tần Tích.

Bác sĩ Lâm không định bỏ qua cho Phạm Thành Trạch dễ như vậy, về mặt nhạo báng, “Còn nói không phải bạn gái? Tớ vừa nói muốn theo đuổi người ta cậu liền khần trương. Đừng có giấu nữa, đúng thì đúng chứ sao, đâu có ai cười cậu trâu già gặm cỏ non!”

Mặc dù tuổi tác của hai bọn họ không cách biệt nhiều, nhưng thoạt nhìn thì Phạm Thành Trạch trẻ hơn anh ta mấy tuổi, vừa trắng vừa mềm. Bác sĩ Lâm sờ sờ mặt mình, cái vỏ cây già, trời cao thật là bất công a!

Phạm Thành Trạch cũng lười thanh minh, tránh càng tỏ càng đen, bèn nói lảng sang chuyện khác, “Nhanh kê đơn thuốc đi, rồi tớ với cậu đi lấy thuốc.”

Nghe tiếng bước chân dần đi xa, Tần Tích vén rèm lên, thở một hơi thật dài. Lần này đúng là tự bê đá đập chân mình rồi. Lần sau không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như này nữa.

Nhưng Tần Tích không biết là, có vị đồng nghiệp cùng công ty nhìn thấy Phạm Thành Trạch đưa cô đi bệnh viện, bèn quay lại công ty truyền bá, quan hệ giữa bọn họ càng thêm chứng thực. Nếu Tần Tích mà biết, chắc là sẽ nôn cả mặt đắng ra!

Mấy ngày nay Cố Mộ Nghiêm đều loay hoay vì một vụ khá khó. Có công nhân bị mất mạng trên công trường, gia đình họ không ngừng ăn vạ, đòi bồi thường 10 triệu. Tiền không thành vấn đề, dù sao là nhân viên của Thịnh Vũ, cho người thân của họ nhiều tiền bồi thường một chút cũng không sao cả. Nhưng phía gia đình người bị nạn lại làm to chuyện, phái vài người tới công trường làm náo động lên, gây trở ngại thi công. Cái kiểu này không thể dung

túng được, phải xử lý nghiêm.

Buổi tối trở lại khách sạn, Cố Mộ Nghiêm nhận được tài liệu của Vạn Kiệt gửi sang. Mọi chuyện của Tần Tích từ nhỏ tới giờ đều có, kể cả ân oán giữa Tần Tích và nhà họ Tần. Anh muốn biết những chuyện đã xảy ra với cô, là nguyên nhân gì làm cho mỗi lần cô đối mặt với Tần Kiệt đều sẽ trở nên kiên cường đối cứng.

Hai mươi mấy năm trước nhà họ Tần còn chưa giàu có. Ba của Tần Tích chẳng có tài cũng chẳng có tiền. Mà khi đó trên lưng Tiểu Nghê có mang một số tài sản thừa kế lớn. Chính số tiền này làm cho ba Tần Tích vui sướng đổi mệnh, nhà họ Tần mới có thể chậm rãi lớn mạnh lên.

Nhưng ngay khi Tần Tích 12 tuổi, một người đàn bà mang theo Tần Kiệt và Tần Âm tới nhà họ Tần, nói bọn họ là máu mủ nhà họ Tần. Ba Tần Tích khó chịu ra mặt nhưng không hề phủ nhận. Làm cho Tiểu Nghê thất vọng nhất chính là, Tần Kiệt và Tần Âm so ra thì lớn hơn Tần Tích. Còn Tần Tích từ đại tiểu thư nhà họ Tần biến thành tam tiểu thư.

Tần lão gia vẫn mong mỏi có cháu trai, nhưng bụng Tiểu Nghê chẳng có tiền đồ, sinh một đứa con gái xong là mãi chẳng có tin gì nữa. Tần lão gia vẫn luôn ngầm phê bình, cho nên khi nhìn thấy Tần Kiệt, chẳng thêm để ý phản ứng của ba Tần Tích, đã cho bọn họ ở lại nhà họ Tần. Người đàn bà kia ý vào việc Tần lão gia thích Tần Kiệt cho nên không chịu thừa nhận địa vị vợ cả của Tiểu Nghê, một vẻ đương gia chủ mẫu. Tính cách Tiểu Nghê tương đối là hiền hòa, không muốn tranh đoạt. Địa vị tiền tài Tiểu Nghê đều không để ý. Nhưng từ sau khi Tần Kiệt tới nhà họ Tần, mỗi lần mắc lỗi, Tần lão gia chỉ trừng phạt Tần Tích. Thậm chí có lần rõ ràng là lỗi của Tần Âm và Tần Kiệt, Tần lão gia chỉ mắng đôi câu cho có, không hề phạt một chút nào. Mặc dù chồng bà không nói ra, nhưng vẫn luôn yêu thương đứa con trai Tần Kiệt này có thừa. Tiểu Nghê vô cùng thất vọng, cuối cùng đưa Tần Tích rời khỏi nhà họ Tần. Ba Tần Tích có nể giữ nhưng Tiểu Nghê quyết đi, chỉ để lại một tờ thỏa thuận ly hôn.

Mới đầu ba Tần Tích thường tới thăm hai bọn họ, nhưng Tiểu Nghê luôn tránh mặt không chịu gặp, thời gian qua rồi ông ta cũng không tới nữa.

Càng xem tài liệu, lửa giận trong lòng Cố Mộ Nghiêm càng khó nhịn. Trong lòng lại thêm thương yêu Tần Tích hơn. Khó trách cô sẽ kiên cường như vậy. Toàn bộ là bị ép buộc. Nếu như không kiên cường thì sẽ bị người ta ức hiếp. Nếu sớm biết được những chuyện này, lần trước anh đã không chỉ mời Tần Kiệt và Tần Âm ra ngoài đơn giản như vậy.

Đột nhiên anh nhìn thấy, sức khỏe Tiểu Nghê vẫn luôn không tốt, bắt đầu uống thuốc từ trước khi sinh ra Tần Tích. Nhìn thấy tên loại thuốc kia, anh rheo mắt. Thuốc này mà uống lâu thì sẽ khó mang thai, cho dù có thai thì sẽ bị sảy.

Xem kỹ một lúc lâu, Cố Mộ Nghiêm to gan suy đoán, rất có thể Tần Tích không có quan hệ máu mủ với nhà họ Tần. Cô không phải là con gái nhà họ Tần.

Cố Mộ Nghiêm bấm số điện thoại của Vạn Kiệt, giọng nói cực kỳ nghiêm túc, “Lập tức đi điều tra một chuyện khác cho tôi ...”

Vừa nghe Cố Mộ Nghiêm nói xong, trong lòng Vạn Kiệt cực kỳ khiếp sợ, không ngờ thiếu gia đã lập tức tìm ra vấn đề, “Vâng, tôi sẽ làm ngay.”

“Nếu như chuyện này bị người thứ ba biết được, hậu quả cậu tự biết đấy!” Với tính cách Tần Tích, nếu cô biết rằng cô không phải con của Tiểu Nghê, không biết là sẽ đau lòng tới mức nào. Nhưng mà anh phải tra tới cùng xem đã xảy ra chuyện gì. Nếu như Tiểu Nghê thật sự không phải là mẹ cô thì ba mẹ cô đang ở đâu?

“Vâng.” Vạn Kiệt biết Cố Mộ Nghiêm chỉ là nhắc nhở một chút thôi. Nếu thật sự phạm vào vấy ngược của anh, chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

Cố Mộ Nghiêm cúp máy, đem sổ tài liệu trong tay hủy đi. Đứng bên cửa sổ, nhìn ánh đèn bên dưới, trong lòng thấy chát chát, cực kỳ khó chịu.

Số mệnh cô gái kia thật sự là không phải tệ ở mức bình thường.

Có phải là mình đối xử với cô ấy hơi tồi không nhỉ? Dù gì cô ấy cũng không phải là thuộc hạ của mình, vẫn chỉ là một cô nhóc thích lừa đảo mà thôi, không nên nghiêm khắc với cô như vậy mới phải.

Cố Mộ Nghiêm luôn luôn không bao giờ nghi ngờ quyết định của mình, nhưng giờ đây anh lại có chút không chắc chắn. Suy nghĩ một chút bèn quyết định, lần sau gặp nhau anh sẽ đối tốt với cô một chút, sẽ không hung dữ.

Hôm sau, Cố Mộ Nghiêm biết tin Tần Tích bị đau bụng phải vào viện từ chỗ Vạn Kiệt, vốn định đi thăm cô, nhưng bên ngoài còn có một người đang đợi anh. Trước khi lên xe Cố Mộ Nghiêm nhỏ giọng sai bảo Vạn Kiệt, “Cậu đi xem cô ấy thế nào rồi, sau đó gọi điện lại cho tôi.”

“Vâng.” Vạn Kiệt gật đầu một cái.

Cố Mộ Nghiêm nghĩ nghĩ một chút lại nói, “Đừng cho ai biết là tôi đặc biệt phái cậu tới xem cô ấy, khiêm tốn một chút, nếu mà cô ấy không được thoải mái thì hãy báo Phạm Thành Trạch kiểm soát cho cô ấy được nghỉ.”

Cô đang ở độ tuổi không buồn không lo, nếu như có người biết quan hệ của anh và cô, chỉ e lời đồn đại sẽ gặng đầy. Đến lúc đó anh không sợ gì nhưng cuộc sống của cô sẽ có nhiều khó khăn. Bên cạnh cô sẽ chỉ toàn a dua nịnh hót và cố ý xa cách.

Vạn Kiệt sững sờ một chút rồi nói, “Hiểu ạ.”

Nhìn Cố Mộ Nghiêm lái xe đi, Vạn Kiệt đứng ở cửa suy nghĩ lời Cố Mộ Nghiêm đã nói: Không để cho người khác biết? Vậy thì anh ta nên tìm lý do gì mà tới? Còn phải có lý do để xuất hiện chỗ Tần Tích, như vậy mới dễ nói chuyện với cô.

Việc này có chút khó đây, hay là tới chỗ Phạm Thành Trạch mượn lò một vòng, xem tình hình một chút rồi tính tiếp.

Chỉ đi bệnh viện có một chuyến mà lời đồn đã chuyển thành cô có thai đứa bé của Phạm Thành Trạch, hai người tới bệnh viện khám thai với nhau. Cái lời đồn quý quái gì vậy gòi, Tần Tích đứng trên sân thượng mà muốn phát điên lên.

Vốn là cô định phui sạch mọi tin đồn với Phạm Thành Trạch, kết quả thì bây giờ càng hồng hét hơn. Nếu còn phát triển theo đà này, chắc chắn là chẳng được bao lâu sẽ truyền tới tai Cố Mộ Nghiêm. Tại sao lại vậy được? Phiền chết mất.

Bây giờ đứng nói chuyện ăn com với Phạm Thành Trạch, chỉ cần nhắc thấy mặt Phạm Thành Trạch đang đi tới, cô đã vội vàng tránh đi ngay.

Tần Tích chấp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm, “Thiên linh linh địa linh linh, xin các ngài hãy phù hộ con, tuyệt đối đừng để cho Cố Mộ Nghiêm biết được chuyện này, nếu không là con chết chắc! Thằng cha Cố Mộ Nghiêm kia là thành phần cuồng bạo lực, một quyền là đủ để làm thịt con!”

Vừa nghĩ tới trường hợp đó, Tần Tích đã rùng mình vì lạnh, vội vàng cầu xin nữa.

Phạm Thành Trạch vốn cũng đã nghe được lời đồn đại, trong lòng rất chi là bất đắc dĩ. Vốn dĩ anh ta cũng không để ý, loại chuyện như vậy không phải cứ giải thích là xong. Nhưng mà cân nhắc tới cô nhóc Tần Tích, danh dự tương đối là quan trọng, cho nên anh ta cũng kiêng dè hơn. Nhưng cũng không vì kiêng dè mà không nói chuyện với cô nữa, lúc cần tìm cô thì vẫn sẽ tới tìm.

Đây chính là phong cách làm việc của Phạm Thành Trạch. Đôi khi chẳng thèm để ý tới ánh mắt người khác, sống vì chính mình cho vui vẻ.

Tần Tích bận rộn tới trưa, cảm thấy cổ họng mình bị khô, muốn rót nước uống... Nhưng vừa định với tay lấy cái cốc mới nhớ hôm qua bị rơi vỡ mất rồi, còn chưa kịp mua. Đột nhiên một người đặt cái cốc trước mặt cô.

Ngẩng đầu lên đã thấy Phạm Thành Trạch đang đứng trước mặt cô, trên mặt nở nụ cười nho nhã, áo sơ mi xắn ngay ngắn tới khuỷu tay, cổ tay đeo một cái đồng hồ, cả người có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái và sạch sẽ.

“Thầy Phạm, cái cốc này...”

“Hôm qua đi siêu thị mua đồ được tặng, nhưng mà nhà tôi không thiếu cốc, vừa khéo cốc của em rơi vỡ, cho nên cho em dùng đó.” Phạm Thành Trạch cười nói với cô.

Tần Tích có chút ngượng ngùng, “Thầy Phạm, thầy ... Thầy không cần khách sáo vậy đâu, tan sở em tự mình đi mua là được mà, thầy cứ giữ lại mà dùng.”

“Trong phòng làm việc tôi đã có hai cái cốc rồi, thêm cái này nữa cũng vô dụng, em cứ nhận đi, tôi đây cũng chỉ mượn hoa hiến Phật thôi mà.”

Phạm Thành Trạch đã nói tới mức này, Tần Tích không từ chối nữa, cầm cái cốc cười cười, “Vậy ... cảm ơn thầy Phạm!”

“À này, trưa nay ăn com với tôi nhé!”

“Buổi trưa?” Tần Tích do dự một chút, “Thầy Phạm ... buổi trưa ... có lẽ em không ăn com với thầy được đâu.”

Phạm Thành Trạch nhìn cô, “Em có hẹn rồi sao?”

Ánh mắt Tần Tích có hơi mơ hồ rồi cô gật đầu một cái.

Phạm Thành Trạch nhìn cô mấy giây, sau đó nói, “Em đi ra ngoài với tôi một chút.”

Trong hành lang, bốn bề vắng lặng, Phạm Thành Trạch đứng dựa vào vách tường, nhìn bước chân Tần Tích đang tới gần. Anh ta nghĩ nghĩ rồi mở lời, “Thật ra thì những lời ra tiếng vào kia em không cần để ý...”

Tần Tích không ngờ Phạm Thành Trạch sẽ nói thẳng như vậy, trên mặt có chút lúng túng, vội vàng nói, “Thầy Phạm, em không...”

Phạm Thành Trạch vươn tay ngăn lời cô, trên mặt là vẻ nghiêm túc, “Em hãy nghe tôi nói, chúng ta đi đoan làm chính, thật sự không nên vì những lời đồn đãi kia mà cố ý né tránh nhau, hơn nữa bây giờ chúng ta đang là đồng nghiệp, đâu thể không nói gì với nhau. Về tư, tôi đã đồng ý với Mộ Nghiêm là sẽ để ý em.”

“Thầy Phạm, thật xin lỗi, đều là em đã gây rắc rối cho thầy.”

Phạm Thành Trạch lắc đầu một cái, “Không, người nên nói lời xin lỗi thật ra là tôi, nếu không phải do tôi, em đâu mắc phải những thứ này. Nhưng mà Tần Tích này, cái mồm của người khác chúng ta không quản được, tại sao chúng ta phải thay đổi mình vì người khác chứ? Chưa nói tới chuyện chúng ta là trong sạch, cho dù thật sự có gì đó, quan tâm người khác làm gì, chúng ta không thẹn với lương tâm là được rồi. Đâu thể vì người khác không thích ngoại hình của em mà em đi phẫu thuật thẩm mỹ, nghe thấy buồn cười không? Hơn nữa sống kiểu đó rất mệt! Cuộc đời ngắn lắm, tại sao chúng ta phải tự làm khổ mình.”

Tần Tích cúi đầu đứng đó, cô cũng không muốn để ý, nhưng Cố Mộ Nghiêm sẽ để ý, cô vẫn nhớ rõ lời Cố Mộ Nghiêm nói trước khi đi ____

“Ngoan một chút, nếu mà tôi nghe được lờ ra tiếng vào nào, tôi sẽ căng da cô.”

Lúc này, thư ký đi tới, nhìn Phạm Thành Trạch nói, “Quản lý Phạm, có người tìm ngài.”

Phạm Thành Trạch đi vào trước, Tần Tích đứng ngoài một lát, thở dài một cái. Có dính líu quan hệ với Cố Mộ Nghiêm thật là chẳng có chỗ nào tốt. Xoay người chuẩn bị đi vào trong, bụng lại đột nhiên đau, cô kêu một tiếng, ôm bụng vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Phạm Thành Trạch thấy là Vạn Kiệt, cười đi tới, “Làm sao cậu lại tới đây?”

“Được lúc được nghỉ, tới thăm cậu một chút.” Vạn Kiệt vươn tay vỗ vỗ bờ vai Phạm Thành Trạch. Thực ra ánh mắt đang tìm kiếm bóng dáng Tần Tích khắp nơi, người đâu nhỉ?

“Tôi phòng làm việc của tôi đi.” Phạm Thành Trạch đưa Vạn Kiệt vào phòng, thuận tay đóng cửa lại, Vạn Kiệt vội ngăn, “Đừng đóng cửa.”

“Sao vậy?” Phạm Thành Trạch thấy là lạ.

Vạn Kiệt thấy mình biểu hiện hơi quá khích, bèn cười khan một tiếng, “Hơi nóng ... mở ra sẽ mát hơn.”

“Nóng?” Phạm Thành Trạch nhú mày, “Hôm nay trời đầy mây mà.”

“Thế mà tôi bị nóng cơ chứ!” Vạn Kiệt còn tỏ vẻ như thật, lấy tay quạt gió.

Phạm Thành Trạch rót cho anh ta một chén nước, sau đó ngồi xuống ghế đối diện anh ta, “Cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ là tiện đường đi ngang qua, bèn vào thăm một chút. Sao? Không hoan nghênh tôi?”

Phạm Thành Trạch bật cười, “Cậu cứ thăm thoải mái đi.”

“Ừ, đã biết.” Vạn Kiệt trả lời qua loa, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa, sau đó đứng lên, “Tôi đi ra ngoài một chút, cậu còn bận việc mà.”

“Có cần tôi đi với cậu không?”

Vạn Kiệt tỏ vẻ như vừa bị vũ nhục, phản ứng khá mạnh, “Tôi đây lớn lâu rồi, đi cùng cái gì mà đi cùng!” Phạm Thành Trạch đi cùng với anh ta thì làm sao anh ta tìm được thiếu phu nhân chứ.

Phạm Thành Trạch bất lực lắc đầu một cái, rồi tập trung vào xử lý việc của mình.

Vạn Kiệt ghi nhớ lời Cố Mộ Nghiêm dặn dò trong lòng, không thể để cho người khác biết anh ta tới tìm thiếu phu nhân, phải khiêm tốn, cho nên có nhìn chung quanh cũng phải cẩn thận. Người khác nhìn vào chỉ thấy anh ta mặt mũi láo liên như kẻ trộm, bảo vệ đứng ở cửa đã sớm để ý anh ta, chỉ cần anh ta hơi có hành động, sẽ lập tức xông lên bắt người.

Mặc dù Vạn Kiệt là người thân tín của Cố Mộ Nghiêm nhưng người ở chỉ nhánh công ty biết việc này cũng chẳng có mấy ai.

Thiếu phu nhân chạy đi đâu rồi? Anh ta vòng quanh một vòng, vừa định đi sang một bên khác, đột nhiên nghe thấy tiếng trò chuyện bát quái từ trong phòng giải khát. Vốn dĩ anh ta chẳng bao giờ thêm chú ý tới những chuyện buôn bán linh tinh của phụ nữ, định đi rồi, nhưng đột nhiên nghe thấy tên Tần Tích, bước chân Vạn Kiệt dừng lại, sau đó nhanh chóng nhào tới nép bên cửa, chăm chú nghe, chỉ sợ bỏ lỡ câu nào.

Người bên trong đang buôn chuyện xì căng đan của Tần Tích và Phạm Thành Trạch. Đặc biệt là cái đoạn bệnh viện kia, người kể chuyện còn thêm màu thêm sắc vào, không chỉ là có thai, còn nói hai người đã lên lút đi bỏ rồi. Càng nghe, miệng Vạn Kiệt càng mở lớn hơn, nếu mà Cố đại thiếu biết những chuyện này, không nổi trận lôi đình là không thể nào!

Thằng cha Phạm Thành Trạch này lại dám mơ tưởng thiếu phu nhân? Lá gan tên này hơi bị to đây! Thật may là hôm nay anh ta tới, nếu không chuyện này mà truyền tới tai Cố đại thiếu rồi thì anh ta cũng khó mà sống được.

Không được, nhất định anh ta phải bóp chết mấy lời đồn đại này từ trong trứng nước. Tiếp diễn thế này, ai cũng sẽ không có trái cây ngon mà ăn!

Bảo vệ bám theo Vạn Kiệt, thấy anh ta nép bên cánh cửa y như một tên biến thái, bèn làm động tác vươn tay vỗ vai anh ta, “Này ...”

Vạn Kiệt đang chăm chú nghe, hất cái tay trên vai mình ra, “Đừng có làm phiền.”

Bảo vệ nổi giận, lần nữa vỗ vai anh ta, Vạn Kiệt bị làm phiền, không kiên nhẫn xoay người lại liền thấy người bảo vệ đang chống tay vào hông, trợn mắt nhìn anh ta chăm chăm, “Tôi hỏi anh, anh là nhân viên công ty à? Sao tôi chưa từng nhìn thấy anh bao giờ? Mau khai thật!”

Người bên trong thấy có tiếng động, mở cửa đi ra, nhìn thấy bảo vệ và Vạn Kiệt, trên mặt tỏ vẻ nghi ngờ, rồi xoay người bỏ đi.

Vạn Kiệt một phát tóm được tay của một cô gái trong đó, “Đừng đi!” Anh ta còn muốn biết thêm chi tiết của câu chuyện.

“A, anh làm gì vậy?” Cô gái kia sợ hết hồn.

Bác bảo vệ tràn đầy tinh thần trượng nghĩa, bắt đầu xắn tay áo, “Thằng oắt, dám công khai giờ trò đùa giỡn con gái người ta ngay dưới mí mắt ông, xem ông như người chết có phải không? Mau bỏ tay ra!”

Huyền não bên này hơi bị lớn, Phạm Thành Trạch cũng bị kinh động, nhìn Vạn Kiệt một chút, rồi đưa mắt nhìn người bảo vệ, “Xảy ra chuyện gì?”

Bảo vệ nói một cách chính nghĩa, “Vừa rồi anh ta nép bên cửa dòm trộm các đồng nghiệp nữ, bị tôi bắt được.”

Khóe miệng Phạm Thành Trạch giật giật, nhìn Vạn Kiệt, giống như muốn hỏi, vừa rồi cậu thật sự làm ra chuyện hạ lưu như vậy?

Vạn Kiệt bị Phạm Thành Trạch coi thường, rất là kích động, “Ai dòm trộm đồng nghiệp của cậu? Đừng có nói nhảm!”

“Còn nói không có, ngài nhìn xem, bây giờ anh ta còn đang nắm tay người ta, đây chính là hành vi quấy rối tình dục, đừng có ngụy biện!” Bảo vệ chỉ vào bàn tay Vạn Kiệt đang nắm tay cô gái, một vẻ chứng cứ phạm tội thật rõ ràng.

“Tôi nắm tay cô ta là vì có chuyện muốn hỏi cô ta, bây giờ là thời đại nào, nắm tay là quấy rối?!”

Phạm Thành Trạch nghe hai bên bên nào cũng nói mình đúng, cảm thấy huyết thái dương mình giật giật mấy cái, cuối cùng bèn tỏ vẻ uy nghiêm nói, “Cậu ta là bạn tôi, cậu ta không quen thuộc chỗ này mấy, nên mới xảy ra hiểu lầm, thôi, giải tán đi!”

Những người khác nghe xong, mặc dù còn muốn ở lại xem kịch vui, nhưng không thể không rời đi, cô gái bị Vạn Kiệt nắm tay cũng vùng ra chạy mất. Vạn Kiệt định đuổi theo, nhưng bị Phạm Thành Trạch lườm, anh ta chỉ có thể sờ mũi rồi đứng im ở đó.

Bảo vệ sững sốt một chút, “Anh ta là bạn ngài?”

Phạm Thành Trạch đợi một chút rồi nói, “Đúng vậy, trước đây cậu ta từng du học ở nước ngoài nên là tương đối coi mở, không có ý gì đâu!”

Phạm Thành Trạch đã nói thế, bảo vệ cũng không dám nói gì nữa, không tin tưởng lắm nhìn Vạn Kiệt một cái rồi mới rời đi.

“Tôi còn tưởng là cậu thật sự tới thăm tôi cơ, thì ra là vì ý định này mà tới, chẳng trách vừa rồi bảo tôi đừng đi cùng. Tôi nói này cậu thu liễm một chút đi có được không, đây là chỗ tôi làm việc, đâu phải quán rượu hay KTV, đừng dùng nơi này làm chỗ tán tỉnh của cậu!” Phạm Thành Trạch bắt đầu đi nói.

“Tôi nói mà cậu cũng không tin?”

Phạm Thành Trạch khoanh tay trước ngực nhìn anh ta, “Vừa rồi cậu nắm tay con gái nhà người ta sống chết không buông, cậu bảo tôi làm sao mà tin được cậu?”

Vạn Kiệt đang định giải thích, nhưng chợt nhác thấy bóng dáng Tần Tích, bèn làm bộ như không kiên nhẫn phát tay một cái, “Tùy cậu thích nghĩ sao thì nghĩ, tin hay không, tùy. Tôi đi đây!”

Không đợi Phạm Thành Trạch phản ứng lại, Vạn Kiệt nhanh chóng đi mất. Sau khi đi qua chỗ ngã rẽ Vạn Kiệt dừng chân lại, thấy Phạm Thành Trạch đi vào trong phòng làm việc rồi, mới đi tới bên Tần Tích, nhỏ giọng và cung kính chào, “Thiếu phu nhân!”

Tần Tích sững sốt một chút mới phản ứng lại, xoay người liền nhìn thấy Vạn Kiệt, “Là anh!”

“Thiếu phu nhân, chỗ này không phải chỗ nói chuyện, phiền cô hãy đi theo tôi!” Đối với Tần Tích, Vạn Kiệt không nhìn được mà chân chó (nịnh hót). Trong gen của nhà họ Cố có nhân tố sợ vợ, làm thân với thiếu phu nhân tuyệt đối là trăm cái lợi không một cái hại.

Tần Tích đầy những dấu chấm hỏi trong đầu, sao lại tỏ vẻ thần bí thế.

Trên cầu thang bộ, Vạn Kiệt nhìn Tần Tích, “Thiếu phu nhân, thiếu gia nghe nói hôm qua vì thân thể cô không thoải mái mà phải vào bệnh viện, bèn sai tôi tới thăm cô, vốn là thiếu gia muốn đích thân tới nhưng mà có chuyện khá là khó giải quyết nên thiếu gia phải tự mình xử lý, mong cô thông cảm cho.”

Tần Tích cả kinh trong lòng, Cố Mộ Nghiêm cũng biết chuyện cô vào bệnh viện? Vậy cũng đã nghe lời đồn sao? Cho nên bảo Vạn Kiệt tới thăm dò thái độ của cô.

Toi rồi, toi rồi!

Vạn Kiệt thấy trên mặt Tần Tích như có điều suy nghĩ, thử gọi, “Thiếu phu nhân, sao vậy?”

Tần Tích tranh thủ thời gian giải thích, “Cái đó ... Tôi và thầy Phạm tuyệt đối là trong sạch, anh báo với Cố Mộ Nghiêm là tuyệt đối đừng hiểu lầm, những lời đồn đại kia hoàn toàn là bịa đặt, thật!”

Cố Mộ Nghiêm mà bức lên, giết chết cô là chuyện chỉ tốn mấy giây đồng hồ. Một mình cô thì cô cũng chẳng sợ, dù sao chỉ có một cái đầu, chết sớm đầu thai sớm. Nhưng cô sợ Cố Mộ Nghiêm giận chó đánh mèo lên mẹ cô, đời này mẹ cô đã quá khổ rồi.

Vạn Kiệt nghe Tần Tích nói vậy, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, cười cười, “Thiếu phu nhân, Cố đại thiếu vẫn chưa biết chuyện lời đồn đâu, nhưng mà

nếu những lời đồn đãi vẫn tiếp tục lan truyền, e là khó có chuyện Cố đại thiếu vẫn không biết, lúc ấy hậu quả sẽ nghiêm trọng! Cố đại thiếu là một người ưa hoàn mỹ, đối với chuyện tình cảm cũng tuyệt đối ưa sạch sẽ, nếu không sẽ không có chuyện bao nhiêu năm qua vẫn không có một bóng hồng nào bên người.”

Nhưng mà hang không trống thì sẽ không có gió. Mặc dù thiếu phu nhân không có ý tứ kia, nhưng về phía Phạm Thành Trạch thì chưa chắc được. Cố đại thiếu vì không muốn tạo ra áp lực cho thiếu phu nhân nên không tuyên bố thân phận thật của thiếu phu nhân với công chúng, còn để cho thiếu phu nhân ở ký túc xá. Chẳng có ai đoán được cô bé ít tuổi trẻ măng này sẽ là thiếu phu nhân tương lai của nhà họ Cố. Nếu mà Phạm Thành Trạch xui xẻo hồ đồ mà yêu sai người, cái này không ổn, xem ra phải tìm cơ hội nào để nhắc nhở Phạm Thành Trạch một chút.

“Tôi biết rồi.” Tần Tích cũng thăm thò phào nhẹ nhõm. Thì ra anh vẫn chưa biết, vậy thì tốt, hù chết cô!

“Thiếu phu nhân, Cố đại thiếu nói, nếu thân thể cô không thoải mái, cô có thể về ký túc xá nghỉ ngơi. Nghỉ vài ngày cũng không sao, thân thể quan trọng nhất!”

Tần Tích khoát khoát tay, “Tôi không sao, không cần nghỉ!” Ở trong phòng chẳng có gì làm, hơn nữa nếu tiếp tục giả bộ, làm cho Cố Mộ Nghiêm lại chú ý tới cô, có khi lại tới giáo huấn cô cũng nên.

Đúng vào lúc này, cánh cửa cầu thang mở ra, cánh cửa vừa khéo che Vạn Kiệt lại nên Phạm Thành Trạch chỉ thấy mỗi mình Tần Tích, “Thì ra em còn đang ở đây, tôi tìm em khắp nơi. Đã trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Vạn Kiệt nghe thấy lời Phạm Thành Trạch, được a, tên Phạm Thành Trạch này dám hẹn riêng thiếu phu nhân. Chẳng phải người xấu thì là kẻ trộm. Báo anh ta là Phạm Thành Trạch không có ý gì với thiếu phu nhân, có đánh chết anh ta cũng không tin!

Tần Tích nhìn về mặt thay đổi chóng vánh của Vạn Kiệt, thăm nghĩ to rồi, không giải thích được.

“Sao vậy?” Phạm Thành Trạch thấy Tần Tích nhìn về phía đối diện, nghi ngờ tiến lên, vừa khéo nhìn thấy Vạn Kiệt, về mặt anh ta nghi hoặc không thôi, “Tên nhóc cậu không phải đi rồi sao? Sao lại ở đây?”

“Cậu lâu rồi không mời tôi ăn cơm, cùng đi đi!” Cánh tay Vạn Kiệt khoác lên bả vai Phạm Thành Trạch. Dù thế nào cũng không thể để cho Phạm Thành Trạch chung đụng một mình với Tần Tích được.

Nhà họ Phạm ở Phụng Thành cũng là nhân vật thuộc hàng đầu. Phạm Thành Trạch là con trai độc nhất của nhà họ Phạm, đương nhiên sẽ được coi trọng. Có điều khi Phạm Thành Trạch lên chín, bác và cậu đều bị tan nạn giao thông mà mất, để lại mỗi mình Triệu Tử Diên. Nhà họ Phạm bèn đưa Triệu Tử Diên về, nhận làm con nuôi, đối xử y như với con đẻ, hần và Phạm Thành Trạch lớn lên bên nhau.

Đời trước của nhà họ Phạm và nhà họ Cố là bạn bè tốt cho nên Cố Mộ Nghiêm và Phạm Thành Trạch cũng có chút qua lại. Vạn Kiệt nhờ có Cố Mộ Nghiêm mà quen biết Phạm Thành Trạch, hai người thành bạn tốt, thỉnh thoảng hẹn nhau ra ngoài uống chút rượu.

Nhưng từ sau khi trưởng thành, Phạm Thành Trạch không chọn về công ty làm việc mà tiến vào Thịnh Vũ. Chuyện này làm Phạm lão gia hơi mất hứng, không hiểu tại sao anh ta đi làm cho người khác chứ không muốn bỏ sức vì công ty của ông.

Phạm Thành Trạch nhú mày, “Lúc tôi rời khỏi Phụng Thành, hình như cậu còn thiếu tôi vài bữa cơm!”

“Ha ha, thật à? Tôi không nhớ nữa!” Vạn Kiệt bắt đầu cười ha ha, sau đó lại vỗ vỗ vai anh ta vài cái, “Giữa bạn bè thân thiết như chúng ta rạch ròi như vậy làm gì, sẽ làm tổn thương tình cảm có phải không, lần này cậu mời, lần sau tôi mời, quyết định vậy đi!”

“Lần nào cậu cũng nói vậy!” Phạm Thành Trạch nghĩ nghĩ một lát, dường như lần nào cũng là anh ta bỏ tiền ra. Không hiểu tên này trừ nhiều tiền như vậy làm cái gì, chẳng lẽ nuôi rất nhiều tiểu mọt (người tình) bên ngoài? Nghĩ tới việc Vạn Kiệt ngồi giữa đám đàn bà đó, sờ người này một cái, hôn người kia một cái, tiêu điều tự tại, chuyện như vậy, người này thật sự làm ra được.

Một đoàn ba người đi vào trong phòng ăn, Tần Tích ngồi xuống trước, Phạm Thành Trạch đang định ngồi bên trái Tần Tích, kết quả là bị Vạn Kiệt chen vào, đường hoàng ngồi giữa hai người, “Cậu ngồi cạnh tôi đi, tôi ngồi ở đây!”

“Bao nhiêu chỗ sao cậu không ngồi, lại ngồi chỗ này!” Phạm Thành Trạch tuy nói như vậy, nhưng cũng ngồi xuống.

“Tôi thích ngồi chỗ này!” Vạn Kiệt đứng tình đứng lý trả lời, trong lòng không ngừng nói thầm, ông đây chẳng phải là vì tốt cho cậu sao, tranh phụ nữ với Cố đại thiếu, sẽ chết rất thảm! Sớm muộn gì cũng có ngày cậu thấy cảm tạ ông đây.

Món ăn được dọn lên, Vạn Kiệt muốn đợi Tần Tích động đũa trước, nhưng Tần Tích đang là trả lời tin nhắn nên không ngẩng đầu lên. Cân nhắc một chút, vẫn quyết định không nên làm khó dạ dày mình.

“Tiểu Tích, ăn cơm trước đã, món ăn nguội rồi ăn không ngon đâu!” Phạm Thành Trạch gấp rau chuẩn bị đặt vào trong bát Tần Tích, Vạn Kiệt vội vàng ngăn lại, “Món này tôi chưa từng được ăn!”

Cậu được lắm, không chỉ tỏ vẻ thân thiết, lại còn đích thân gấp thức ăn? Mâm này mà bị Cố đại thiếu trông thấy thì sẽ nghĩ sao, chuyện gấp thức ăn cho thiếu phu nhân chỉ có Cố đại thiếu mới được làm!

“Trong mâm còn rất nhiều mà!” Phạm Thành Trạch cảm thấy anh ta thật kỳ quái.

“Tôi chính là thích được cậu gặp cho!” Vạn Kiệt cứng rắn nặn ra một câu, trong nháy mắt, gương mặt của Phạm Thành Trạch vận vẹo như vừa mới bị trúng độc, vội vàng thu hồi chiếc đĩa, dùng ánh mắt biến thái nhìn anh ta.

Lời nói ái muội này làm cho Vạn Kiệt muốn tát cho mình một cái, Cổ đại thiếu, hãy nhìn xem tôi đã hy sinh biết bao nhiêu, nên tăng lương đi!

Tần Tích ở bên cạnh cũng bị lời Vạn Kiệt nói làm cho nghẹn họng, Vạn Kiệt sẽ không thích đàn ông chứ?

Từ hôm đó, luôn nửa tháng sau, cứ tới giờ cơm là Vạn Kiệt lại chắc chắn báo danh, mặt dày đi theo ăn không uống không của Phạm Thành Trạch. Tan sở cũng bám theo, phòng bị cả khi Phạm Thành Trạch đi công tác. Phạm Thành Trạch cảm thấy anh ta thật kỳ quái, xoa xoa cằm nhìn anh ta, “Cậu có chuyện gì à?”

Vạn Kiệt giả ngu, “Tôi làm sao?”

“Cậu rất rảnh rồi có phải không, ngày nào cũng thấy đi theo tôi?”

Vạn Kiệt kể vai sát cánh với Phạm Thành Trạch, “Đây không phải là vì chúng ta rất lâu không gặp nhau sao? Đi, đi uống rượu!”

Kế sách bây giờ của Vạn Kiệt là phải ngăn cản Phạm Thành Trạch và Tần Tích đơn độc chung đụng, chiếm cứ toàn bộ thời gian rảnh rỗi của Phạm Thành Trạch, xem anh ta liệu còn có tâm tư nào mà nghĩ tới chuyện khác không.

Nhưng cũng vì chuyện này, tin tức Vạn Kiệt bị công lan truyền nhanh chóng. Mấy người đẹp vừa nghe báo anh ta cong, đều nhao nhao cách anh ta thật xa, làm cho Vạn Kiệt rất là nóng nảy, hận không được gào to với cả thế giới, ông đây là thẳng! Đối với việc kết giao với đàn ông ông không có chút hứng thú nào!

Dĩ nhiên những điều này là nói sau này.

Trong phòng nghỉ tạm của công trường, Cố Mộ Nghiêm ngồi trên ghế, đôi tay đan vào nhau để ở trên bụng, nhìn mấy vị thân nhân của nạn nhân, lạnh lùng nói, “Chúng tôi đồng ý bồi thường 500 vạn, giải quyết ngầm, không có nghĩa là chúng tôi sợ. Thịnh Vũ không muốn bạc đãi nhân viên của mình, cũng không muốn sau khi anh ta mất vì tan nạn, vì chút tiền bồi thường mà làm to chuyện cùng người thân của anh ta lôi nhau lên tòa án. Nếu sau khi các người cầm 500 vạn mà vẫn còn sinh sự, lúc đó đừng có trách công ty không khách khí. Nếu các người không hài lòng, có thể mời cảnh sát tham gia vào. Nhưng tới lúc đó tôi đảm bảo là đừng nói 500 vạn, dù là 500 đồng các người cũng không lấy được đâu. Chuyện xảy ra do đâu, các người biết rõ hơn bất kỳ ai. Nếu không có vấn đề gì nữa thì hãy ký tên điền chỉ vào văn bản này, sau đó phòng tài vụ sẽ thanh toán cho các người!”

Anh điều tra một phen mới biết, vấn đề không hề tới từ phía công trường, mà là công nhân xảy ra xung đột với nhau, trong lúc tranh chấp, một người trong số đó trượt trần ngã. Mấy người kia thấy xảy ra án mạng bèn thông nhất với nhau nói là người kia bị ngã trong lúc làm việc, còn cô vũ người thân của nạn nhân tới gây chuyện, muốn lừa lấy một khoản tiền. Người thân của nạn nhân là cô nhi quả mẩu vốn dĩ thiếu chính kiến, bị bọn công nhân nói sao thì biết là như vậy.

Về bên công ty, dĩ nhiên cũng không muốn làm to chuyện, nhưng nếu đối phương tưởng công ty là quả hồng mềm, thì là 10 phần sai lầm. Muốn dùng chiêu trò gì nữa, anh sẽ theo tới cùng! Nhieu mày một cái, anh đã chẳng tên là Cố Mộ Nghiêm!

Mới đầu nghe nói ông chủ lớn nhất của Thịnh Vũ tới, bọn họ chưa thấy sợ. Thịnh Vũ là công ty lớn, chắc chắn không muốn những chuyện xấu xa thế này bị truyền ra. Họ đoán chắc suy nghĩ của Thịnh Vũ, muốn lừa 10 triệu, nhưng qua một tuần lễ mới biết Cố Mộ Nghiêm không phải loại dễ chọc. Anh nói thẳng với bọn họ, chỉ bồi thường 500 vạn (5 triệu), nhiều hơn một chút cũng không có. Thái độ anh kiên quyết, không có chút thương lượng nào.

Công nhân sợ làm to nữa thì một chút tiền cũng không có, cho nên nặc dù trong lòng vẫn có chút không muốn, nhưng vẫn ký tên điền chỉ.

Luật sư cầm văn bản, cẩn thận nhìn một lượt, chắc chắn không có vấn đề gì rồi gật đầu với Cố Mộ Nghiêm một cái.

Cố Mộ Nghiêm ra khỏi công trường, đang định bước lên xe, bên cạnh liền vang lên tiếng gọi hùng hậu, “Cháu Cố, không ngờ lại gặp được cháu ở chỗ này!”

Cố Mộ Nghiêm đứng thẳng người dậy nhìn sang, thấy một chiếc xe con dừng phía sau. Cửa kính xe hạ xuống, bên trong là một người đàn ông khoảng chừng 50 đang ngồi, ông ta mắt sáng tinh anh, thân thể tinh tráng, là ba của Phạm Thành Trạch – Phạm Đào.

“Ra là bác Phạm, đã lâu không gặp.” Cố Mộ Nghiêm ngoài cười nhưng trong không cười chào một tiếng rồi đi tới.

Phạm Đào xuống xe, bộ tây trang làm nổi bật dáng người to cao của ông ta, có thể thấy được sự rèn luyện thường xuyên, “Nghe nói công trường của Thịnh Vũ xảy ra chuyện, sao rồi? Không sao chứ?”

Cố Mộ Nghiêm vẫn là vẻ ngoài cười nhưng trong không cười, “Chuyện nhỏ thôi ạ, đã xử lý xong, cảm ơn bác Phạm đã quan tâm!”

Phạm Đào chấp tay sau lưng, “Vậy thì tốt, dù sao cháu mới tiếp quản Thịnh Vũ chưa lâu, nếu ngay cả chuyện nhỏ cũng không giải quyết được, thì sợ là ông Cố sẽ tức hộc máu mất!”

“Phận làm con cháu đâu thể bất hiếu như vậy!” Cố Mộ Nghiêm không nhanh không chậm trả lời, “Bác Phạm đây là đang định đi đâu sao?”

“Việc thì xong rồi, đang định đi thăm Phạm Thành Trạch một chút, lâu lắm nó chẳng về nhà, ông già này đành phải đích thân đi tìm nó vậy. Cháu Cố, nếu mà cháu không phiền, hãy cho Phạm Thành Trạch về thăm nhà một chút.” Phạm Đào nói lời này có nhiều ngụ ý.

Nụ cười của Cố Mộ Nghiêm sâu hơn, “Bác Phạm, cái này thì bác xử oan cháu rồi, pháp luật quốc gia cũng có quy định nghỉ phép, cháu cho nghỉ không thiếu một ngày, hơn nữa chân mọc trên người cậu ta, cháu đâu quản được!”

Phạm Đào cả giận nói, “Nhóc thối, từ khi còn bé đã chẳng chịu nói năng nhường nhịn ông già này một chút!”

Cố Mộ Nghiêm và Phạm Đào một xe trước một xe sau dừng trước cửa công ty chi nhánh Thịnh Vũ. Cố Mộ Nghiêm ngồi trong xe, cũng nên đi thăm cô nhóc kia một chút xem sao.

Trong phòng photo copy, Tần Tích đang bị mắng, nguyên nhân là do cô đã bỏ một phần tài liệu quan trọng vào máy hủy giấy. Nhưng cô thấy mình rất vô tội, máy tài liệu đó là người khác đưa cho cô bảo cô đi tiêu hủy, lúc ấy cô còn hỏi thêm một câu, có thật sự cần hủy không, kết quả là vừa mới hủy xong thì có người tìm tới.

Chắc là một cái bẫy. Tần Tích có trăm cái miệng cũng không bào chữa được.

Cô gái kia tức không nhẹ, quay sang quát to vào mặt Tần Tích, “Cô nói xem giờ phải làm sao, chỗ tài liệu đó tôi mất một tuần mới làm xong, lại bị cô cắt nát bét hết cả, đừng có tưởng cô có quan hệ với Phạm tổng là tôi sẽ sợ cô, cái loại chỉ biết đi bằng cửa sau như cô chính là bại hoại của xã hội! Có tư cách gì mà đứng ở đây?”

“Tôi đã giải thích với cô là tôi không cố ý, cô đừng có nói chuyện quá đáng như vậy đi!” Tần Tích tự thấy mình làm việc cẩn cù chăm chỉ, không dùng mách lới không gian lận, sao cô ta dám nói cô như vậy.

“Như này thì có gì mà quá đáng? Còn có quá đáng hơn nữa kia! Đối phó với loại người như cô vốn không cần khách khí!” Đối phương cười lạnh, vươn tay định cho Tần Tích một cái tát, về mặt Tần Tích ngưng trọng, nắm lấy cổ tay cô ta, đối phương muốn giấy thoát nhưng sức lực không lớn bằng Tần Tích, cuối cùng thẹn quá hóa giận, quát, “Bỏ ra!”

Tần Tích cười nhạt với người phụ nữ đang giận dữ, “Lần sau trước khi ra tay, trước tiên nên nghĩ xem mình có đủ lực đối phó hay không, mẹ kiếp, dùng quan hệ đi vào thì đã sao, đó là bản lĩnh của tôi, cô cũng phải chịu phục thôi. Cô cũng dựa vào quan hệ còn gì!”

Vốn là Tần Tích làm hồng đồ của cô ta, trong lòng cũng hơi áy náy, muốn giúp một tay làm lại, ai ngờ cô ta càng nói càng quá đáng, Tần Tích không nhịn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kế Hoạch Tiến Hành Trước Thời Hạn

Vốn là Tần Tích làm hồng đồ của cô ta, trong lòng cũng hơi áy náy, muốn giúp một tay làm lại, ai ngờ cô ta càng nói càng quá đáng, Tần Tích không nhịn được nữa.

Cô ta rút tay về, âm dương quái khí điều cốt Tần Tích, “Thật không ngờ sao người này lại vô liêm sỉ như vậy, cô tưởng mình có tý về thù mị thì ngon lắm sao? Hừ, tôi cho cô biết, sớm muộn gì cũng có ngày tôi làm cho cô phải cút ra khỏi nơi này! Loại người như cô không xứng làm cùng một công ty với tôi!”

“Tôi sẽ chờ coi cô bắt tôi cút ra ngoài như thế nào!” Tần Tích giận quá hóa cười.

Phạm Thành Trạch đang ở trong văn phòng thì nhận được một cú điện thoại, là mẹ anh ta gọi tới bằng điện thoại ở nhà, ba anh ta tới thành phố này công tác nên nhất định sẽ tới tìm anh ta, bèn mật báo trước với anh ta để anh ta có thể chuẩn bị cho kỹ.

Vốn dĩ vì Phạm Thành Trạch không muốn trở về công ty gia đình, Phạm lão già đã không thích nên lại càng thêm khắt khe chuyện Phạm Thành Trạch không chịu kết hôn. Mỗi lần về nhà ông đều giới thiệu cháu gái của các bạn hữu cho anh, lần nào về nhà cũng là xem mắt. Sau nhiều lần, Phạm Thành Trạch chẳng muốn về nhà nữa.

Mẹ Phạm là một người hết mực theo chủ nghĩa tình yêu, cảm thấy rằng hôn nhân là phải gặp được đúng người rồi mới tiến tới. Không hợp mà cưới nhau về, chỉ e ngày đó con trai đã bị ông xã làm cho tức khí lên, kiếm bữa một cô con dâu rồi đưa về thì nửa đời sau nhà cửa sẽ không yên, cho nên mẹ Phạm lên lút đứng về phía con mình. Vì không dám công khai chống đối ông xã cho nên chỉ dám lên lút mật báo trước cho Phạm Thành Trạch. Thế mới có chuyện Phạm Thành Trạch tránh được ba Phạm bao nhiêu lần.

Phạm Thành Trạch biết rằng lần này chắc chắn ba mình sẽ không dễ dàng tha cho, nói không chừng còn sắp xếp một bữa tiệc kết thân thế kỷ cho anh ta nữa. Sau khi cân nhắc hết nửa ngày, Phạm Thành Trạch đã nghĩ tới một biện pháp có thể làm cho ông già tạm tha cho mình, tại anh sẽ được yên mấy ngày.

Đầu tiên, chuyện này cần cô ấy giúp mình.

Phạm Thành Trạch đi ra khỏi phòng làm việc, tìm một vòng mà không thấy Tần Tích đâu, bèn hỏi thăm một người, “Tần Tích đâu?”

“Cô ấy ... cô ấy đang ở trong phòng photo copy.” Nhân viên đó biểu hiện hơi kỳ quái, Phạm Thành Trạch nghi ngờ đi tới liền nghe thấy tiếng cãi vã bên trong phòng, anh ta không đi vào ngay mà nghe được kha khá rồi mới vào.

“Quản lý Phạm!”

Vừa thấy Phạm Thành Trạch đi vào, người kia liền biến sắc. Quan hệ giữa Phạm Thành Trạch và Tần Tích đã lan truyền khắp công ty. Chẳng ai là không biết Tần Tích đã mê hoặc Phạm Thành Trạch, làm anh ta bị xoay vòng vòng. Mặc dù Phạm Thành Trạch là người ôn hòa nhưng chưa từng thân cận với ai, luôn giữ khoảng cách nhất định. Nhưng từ sau khi Tần Tích tới, Phạm Thành Trạch luôn rất chăm sóc cô, đối xử với cô tốt tới mức đáng ghen tỵ. Tuy là ngoài mặt mọi người cũng tỏ vẻ Tần Tích không xứng được như vậy, nhưng thật ra trong lòng lại có nhiều ngưỡng mộ.

Phạm Thành Trạch nhìn đám giấy vụn bị ném dưới đất, không tức giận gì mà ôn hòa mở miệng. Mặc dù cô ta nói chuyện có hơi quá đáng, nhưng nếu nghiêm nghị phê bình sẽ chỉ càng khiến cho mọi người thêm bất mãn với Tần Tích.

“Tài liệu hỏng rồi có tức giận cũng đâu thể hồi phục lại được. Tôi nhớ là cô có gửi nó trong email cho tôi, trong hòm thư của tôi chắc chắn còn, in lại là được thôi.”

Mặc dù trong lòng cô ta vẫn rất tức giận, nhưng không tiện bùng nổ trước mặt Phạm Thành Trạch, “Tôi chỉ cảm thấy cô ta làm việc chẳng có chút nghiêm túc nào cả, nếu như không có lưu trong email, thì chẳng phải là một tuần khổ cực của tôi uổng phí hay sao?”

“Lần sau Tần Tích sẽ chú ý hơn, cô là tiền bối, nên bao dung một chút!” Phạm Thành Trạch trấn an vỗ vỗ vai cô ta, “Thôi, chuyện này thế là xong, tôi sẽ gửi lại email cho cô, cô đi ra ngoài làm việc đi!”

“Vâng.” Trước khi đi, cô ta còn lườm Tần Tích một cái sắc lẹm rồi mới đi.

Phạm Thành Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Tần Tích, bật cười một cái, “Thôi, đừng nóng giận, tôi biết là em không cố ý, nhưng mà thương trường như chiến trường, lần sau cẩn thận một chút!”

Nơi nào cũng có sự đấu đá, chuyện này không thể nào tránh khỏi. Chỉ mong Tần Tích thích nghi nhanh một chút.

“Em biết rồi!” Tần Tích nhìn Phạm Thành Trạch.

Phạm Thành Trạch khoanh tay trước ngực, trên mặt nở nụ cười, “Đúng rồi, vừa rồi tôi đã giúp em một chuyện, có phải là em cũng nên giúp tôi một chuyện cho công bằng hay không?”

“Thì ra là thầy có mục đích, biết trước thì em đã chẳng cần thầy giúp.” Tần Tích nói đùa thôi. Phạm Thành Trạch đã giúp cô bao nhiêu việc, nếu như anh ta cần cô, cô chắc chắn sẽ không từ việc gì.

“Lần này bất kể thế nào em cũng phải giúp tôi, nếu không là tôi thăm. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, tôi cũng sẽ tuyệt đối không làm phiền em.”

Tần Tích thấy anh ta nói nghiêm túc như vậy, có chút tò mò hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm bạn gái tôi trong một ngày ...” Phạm Thành Trạch còn chưa nói xong, Tần Tích đã tròn to hai mắt, “Hả?”

“Làm bạn gái giả thôi. Ba tôi tới thăm tôi, ông vẫn luôn đề ý chuyện tôi không có bạn gái, suốt ngày giới thiệu đối tượng hẹn hò cho tôi, tôi phát sợ. Kỳ nghỉ đông nửa tháng lần trước tôi có về nhà, mỗi ngày gặp gỡ một người ...”

Lúc mới đầu Tần Tích còn có chút do dự, cuối cùng không chịu nổi sự khẩn cầu liên tục của Phạm Thành Trạch, đành phải lập giao ước, “Chuyện này phải giữ bí mật, không thể để cho ai khác biết được. Còn nữa, chỉ có lần này thôi, không có lần sau, nếu mà bị lộ ra thì thầy đừng có trách em.”

Thấy Tần Tích tỏ vẻ không muốn có chút dính líu gì tới mình, trong lòng Phạm Thành Trạch mơ hồ có chút khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Được, chỉ một lần này thôi, sau đó có chuyện gì tôi sẽ giải quyết hết ... tôi nói gì em chỉ cần gật đầu là được.”

Phạm Thành Trạch và Phạm Đào hẹn nhau ăn cơm trong phòng bao ở một nhà hàng gần công ty, Tần Tích cũng đi cùng. Lúc đứng bên ngoài gian phòng bao, Phạm Thành Trạch muốn nắm tay Tần Tích, cô như vừa chạm phải điện, lập tức giật ra, giật mình hỏi, “Làm gì?”

Phạm Thành Trạch bị cô làm cho hơi ngượng, “Chúng ta cứ thế này đi vào trông không giống người yêu cho lắm, nên ...”

Tần Tích cũng cảm thấy mình quá mức căng thẳng rồi, suy nghĩ một chút bèn nói, “Vậy thì không bằng ... Em khoác tay thầy đi.”

“Được.” Phạm Thành Trạch cười gật đầu, chủ động vươn cánh tay ra, Tần Tích hít sâu một hơi khoác tay vào. Cơ mà khi đẩy cửa bước vào, nhìn thấy người đang ngồi bên trong rồi, nụ cười của Tần Tích lập tức cứng đờ, hít một ngụm khí lạnh, hận không được lập tức biến mất.

Mẹ nó, có cần xui xẻo như vậy hay không! Lần này thật là chết chắc!

Vốn là Cố Mộ Nghiêm đang nói chuyện với Phạm Đào, nhưng khi nhìn thấy Tần Tích cười tươi như đóa loa kèn khoác tay người đàn ông khác đi vào, anh chợt ngưng lời, từ từ nheo mắt lại.

Mặc dù thái độ khó chịu của Cố Mộ Nghiêm không hẳn rõ ràng, nhưng Tần Tích vẫn cảm nhận thấy một luồng khí âm lãnh đập vào mặt. Nếu mà biết trước sẽ gặp phải Cố Mộ Nghiêm ở đây thì cho dù Phạm Thành Trạch có quỳ trên mặt đất cầu xin, cô cũng chẳng tới. Giờ thì hay rồi, có đi cắt cổ cũng không chứng minh được mình trong sạch.

Cố Mộ Nghiêm bê ly trà lên uống một ngụm, khẽ hạ mi mắt, cô nhóc này cũng gan thật, coi lời anh là gió thoảng bên tai.

Phạm Đào nhìn thấy tư thế của hai người thì kinh ngạc, “Thành Trạch, vị này là?”

Về mặt Phạm Thành Trạch tự nhiên, nghiêng đầu nhìn Tần Tích một cái, “Ba, cô ấy là bạn gái con. Vốn định đưa cô ấy về nhà mình gặp mọi người rồi, nhưng không ngờ ba lại tới, cho nên con đưa cô ấy tới đây luôn.”

Đầu óc Tần Tích đã sớm biến thành một đồng bột nhão, hoàn toàn chẳng nghe rõ Phạm Thành Trạch nói chuyện với Phạm Đào, chỉ biết liều mạng suy nghĩ trong lòng, nên làm gì đây? Sau này phải giải thích thế nào, Cố Mộ Nghiêm liệu có xé xác cô không?

Giờ cô có được giả bộ ngây xù không?

Trời ạ, vất vả lắm mới có niềm vui giúp đỡ người khác một lần, kết quả là đưa mình vào hổ.

Phạm Đào quan sát Tần Tích, bộ dáng được, đáng đáp thanh thuần, nhưng có khi là thằng nhóc này đưa tới đề dọa mình cũng nên, “Cháu và Thành Trạch quen nhau như thế nào?”

“Ba, con và cô ấy ...” Phạm Thành Trạch vừa định nói chuyện đã bị Phạm Đào ngắt lời, “Ba nói chuyện với cô ấy, có hỏi con sao?”

Phạm Thành Trạch nghiêng đầu nhìn thấy Tần Tích đang sững sờ, bèn đụng vào cái tay cô đang khoác vào tay anh ta một cái, “Tần Tích, ba đang hỏi chúng ta quen nhau như thế nào?”

“Chúng ta ...” Tần Tích bị Cố Mộ Nghiêm nhìn chằm chằm, não đã ngán lại từ lâu, trong đầu chỉ có suy nghĩ về sau phải giải thích như thế nào, còn nghĩ cái quỷ gì chuyện xưa nữa, “Chúng ta ...”

Phạm Đào thấy Tần Tích ấp úng, bèn gọi Phạm Thành Trạch tới bên cạnh chất vấn, “Có phải là con đang gạt ba hay không? Cô ấy vốn không phải bạn gái con, giờ thì thẳng thắn sẽ được khoan hồng, chuyện cũ ba có thể bỏ qua!”

“Ba, cô ấy thật sự là bạn gái con, ba cũng biết con từng có thời gian dạy học ở Tư Hoa đúng không? Chính bởi vì cô ấy con mới đi dạy học. Sau khi cô ấy tốt nghiệp rồi bọn con cùng tới đây làm.” Trong lòng Phạm Thành Trạch đã được rèn luyện sự chịu đựng, dưới sự ép hỏi của Phạm lão gia vẫn tỉnh táo như cũ.

Phạm Thành Trạch cũng không thêm nói nhỏ, nên Cố Mộ Nghiêm cũng đã nghe thấy lời anh ta, đôi mắt lập tức ngưng tụ lại, chợt nhớ tới lần bị Tần Tích chặn lại trong khách sạn, cô đi to tình, cô gọi người đàn ông đó là thầy Phạm, chẳng lẽ người mà trước đây Tần Tích thầm mến chính là Phạm Thành Trạch?

Tầm mắt sắc bén của Cố Mộ Nghiêm đột nhiên rơi vào trên mặt Tần Tích, trong nháy mắt sắc mặt âm trầm đi mấy phần, như là mưa bão sắp tới, làm cho Tần Tích sợ tới nỗi lùi về sau một bước.

Chắc là anh đã đoán ra trước đây cô thích thầy Phạm rồi. Nếu mà cô biết được mình sẽ gặp phải tên bá vương Cố Mộ Nghiêm này, đánh chết cô cũng không dám mến thầy Phạm. Ánh mắt anh chẳng phải là muốn treo ngược mình lên mà đánh sao, cô thật là bị Phạm Thành Trạch hại chết rồi!

Tần Tích len lén gửi tới Cố Mộ Nghiêm ánh mắt xin tha thứ. Cố Mộ Nghiêm giương mắt lạnh lùng nhìn lại cô, lòng cô run rẩy, cúi đầu nhìn xuống dưới chân, nhưng cảm giác ánh mắt sắc bén vẫn không xua đi được.

Phạm Thành Trạch đi tới, đột ngột ôm cô vào trong ngực, nhìn Phạm Đào nói, “Ba, con thật sự vô cùng thích cô ấy, đời này con sẽ chỉ cùng cô ấy, mong là ba chúc phúc cho bọn con!”

Tần Tích sợ hết hồn, muốn giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của Phạm Thành Trạch, Phạm Thành Trạch thấy Phạm Đào dùng ánh mắt dò xét nhìn bọn họ chằm chằm, lúc cúi đầu giả bộ vén lại tóc cho cô, mới áp vào tai cô nói, “Đừng động, chống đỡ thêm một chút nữa, xin em!”

Tần Tích dùng ánh mắt tức giận nhìn anh ta, động cũng không nên, không động cũng không nên. Nếu giờ cô phá hỏng vở kịch của Phạm Thành Trạch thì Phạm lão gia chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng nếu không phá hỏng, Cố Mộ Nghiêm sẽ hủy diệt cô. Bây giờ cô tiến thoái lưỡng nan, thật là trước sói sau hổ, dưới chân còn có vực sâu vạn trượng.

Suy nghĩ một chút, Tần Tích vẫn quyết định cùng Phạm Thành Trạch diễn kịch, bởi vì cho dù cô có phá hủy vở kịch này thì Cố Mộ Nghiêm vẫn sẽ không bỏ qua cho cô, chẳng bằng giúp đỡ Phạm Thành Trạch cho xong, sau đó cùng lắm thì cô chịu đòn nhận lỗi với Cố Mộ Nghiêm, có muốn chém muốn giết hay lóc thịt thì tùy anh!

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích dụ dăng tựa vào trong ngực Phạm Thành Trạch, giận tới nỗi bóp nát cái ly, tiếng động làm cho Phạm Đào chú ý, “Cháu

Cố, có chuyện gì vậy?”

“Thật xin lỗi, không cẩn thận dùng quá sức rồi!” Mặc dù trong lòng tràn ngập lửa giận, nhưng trên mặt Cố Mộ Nghiêm vẫn chẳng thấy chút cảm xúc nào, vô cùng bình tĩnh.

Tần Tích thấy kết cục của cái ly kia, nuốt nước miếng một cái, tâm trạng quyết làm người hùng mới vừa ôm ấp lập tức vỡ tan, mượn cớ buồn tè, lên ra ngoài gửi một tin nhắn cho Phạm Thành Trạch, “Thật xin lỗi!”

Dưới cái nhìn soi mói của Cố Mộ Nghiêm, bảo cô tự nhiên diễn trò cô thật sự không làm được. Không phải là cô không có nghĩa khí mà là thật sự quá khó khăn.

Phạm Đào nhìn về mặt khác thường của Phạm Thành Trạch xem điện thoại di động, mặc dù chỉ trong một giây đồng hồ, nhưng vẫn bị Phạm Đào tóm được. Thầm thở dài một hơi, ông đã sớm không ôm hy vọng gì nữa, cô gái vừa rồi xem ra thật là miên cưỡng, nếu thật sự là người yêu của Thành Trạch, tại sao một câu hỏi đơn giản như vậy ông đặt ra cũng không trả lời được?

“Bác Phạm, bữa cơm này để lần sau chúng ta ăn đi, cháu có việc phải đi trước!” Nói xong Cố Mộ Nghiêm sai bước đi khỏi.

Trong gian phòng bao chỉ còn lại hai cha con họ. Phạm Đào ho nhẹ một cái, sau đó vỗ vỗ vai anh ta, “Con trai này, đừng nản chí, ba lập tức giới thiệu cho con một người, dám chắc rằng còn tốt hơn vạn lần cô ấy, đến lúc đó con đưa người tới trước mặt cô ấy mà khoe, để cho cô ấy hối hận!”

Hiện tại tâm trạng của Phạm Thành Trạch không tốt, không muốn cho ba mình mặt mũi nữa, nói chuyện rất thẳng, “Con sẽ không xem mắt nữa đâu, đừng có nói chuyện giới thiệu phụ nữ cho con nữa, muốn đi thì ba tự đi đi!”

Phạm Đào sững sốt một chút, không ngờ cô gái kia lại ảnh hưởng tới Thành Trạch nhiều như vậy. Con trai không muốn đi xem mắt, chắc là do đã thích cô gái kia rồi.

“Con trai, con đứng đây mà hờn dỗi thì có ích gì? Vợ ấy, là phải dựa vào truy đuổi, không phải là chờ đợi. Nhớ năm xưa ba theo đuổi mẹ anh, phải theo đuổi cả 3 năm mới tới tay đây. Lúc ấy ba anh đã đánh bại đông đảo đối thủ cạnh tranh, nổi tiếng xa gần!” Vừa nhắc tới thành tích tuổi trẻ, Phạm Đào dương dương hã hã một hồi.

Phạm Thành Trạch không muốn nghe mấy cái này, buồn bã xoay người đi ra ngoài.

“Con trai à, còn chưa ăn cơm mà, con đi đâu vậy?” Phạm Đào quát lên với bóng lưng anh ta.

“Con không ăn!”

Phạm Đào tròn to hai mắt, “Ba anh thật xa tới thăm anh, bỏ tiền mời anh ăn cơm, món ăn cũng gọi rồi, anh một chút cũng không ăn đã đi, anh đối với ba anh tốt nh?”

Cố Mộ Nghiêm đuổi thẳng ra ngoài nhưng không thấy bóng dáng cô đâu, cô nhóc này chạy thật mau, lúc này thật muốn gọi điện thoại cho Vạn Kiệt, cậu ta được lắm, bảo cậu ta tới xem Tần Tích thế nào, kết quả là như này sao? Cô nhóc kia đã sắp bị Phạm Thành Trạch lừa mất rồi! Nếu không phải là hôm nay vừa khéo chạm mặt Phạm lão gia, có khi anh sẽ bị lừa mà chẳng biết gì.

Vạn Kiệt đang là trong quán rượu đủ đôn với một em xinh tươi tên là Happy, thấy điện thoại của Cố Mộ Nghiêm, anh ta vội vàng bảo mỹ nữ ngừng động tác, sau đó mới nhận máy, “Alo, Cố đại thiếu sao?”

“Trong vòng 15 phút nữa tôi muốn nhìn thấy cậu, trễ một phút, cậu cứ chờ mà xem.” Cố Mộ Nghiêm nói xong là cúp máy.

Vạn Kiệt vừa nghe thấy giọng điệu này của Cố Mộ Nghiêm là hiểu đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, không dám trì hoãn chút nào, vội vàng đi ngay. Mỹ nữ vừa nhìn đã biết anh ta có nhiều của cải, dĩ nhiên là không muốn không chiếm được chút lợi lộc nào từ phía kim chủ, bèn liều mạng giữ lại, “Đừng đi, chơi thêm chút nữa đi!”

“Mạng nhỏ không còn, chơi cái rắm ý!”

Vạn Kiệt lần luôn một vòng tới trước mặt Cố Mộ Nghiêm, khi thấy vẻ mặt âm trầm của anh thì trong lòng hơi hồi hộp một chút, lắp ba lắp bắp, “Cố ... Cố đại thiếu!”

Đột nhiên Cố Mộ Nghiêm vung tay túm lấy cổ áo của Vạn Kiệt, nhìn thấy trên đó có vệt son môi, “Chơi vui quá nh!”

Vạn Kiệt vội vàng giơ tay lên lau, thận trọng hỏi thăm, “Cố đại thiếu, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Đã xảy ra chuyện gì chẳng lẽ cậu không biết?” Cố Mộ Nghiêm có thâm ý nhìn cậu ta.

Lòng Vạn Kiệt trầm xuống, Cố đại thiếu nói như vậy là có ý gì? Gần đây có vẻ như anh ta không gây lỗi gì cả, dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, còn hy sinh cả sự trong sạch của mình để trở thành cục keo da chó dính vào với Phạm Thành Trạch, chỉ còn thiếu nước tự dâng mình lên cho Phạm Thành Trạch bẻ cong nữa thôi, anh ta đã hy sinh biết bao nhiêu a!

“Cố đại thiếu, lúc này đây có phải là đã có sự hiểu lầm nào rồi không?”

“Lát nữa tôi sẽ cho cậu biết là liệu có hiểu lầm nào hay không!” Cố Mộ Nghiêm vỗ mạnh lên bả vai Vạn Kiệt.

Trái tim nhỏ của Vạn Kiệt run rẩy, chẳng lẽ Cố đại thiếu biết chuyện lời đồn về Phạm Thành Trạch và thiếu phu nhân rồi? Vậy thì coi như là anh ta biết chuyện mà không báo, sẽ chết chắc.

“Cố đại thiếu, cậu hãy nghe tôi giải thích...”

“Không cần giải thích, chỉ hỏi cậu một câu, có muốn làm bao cát không?”

Cố Mộ Nghiêm vừa cứng rắn hỏi xong, Vạn Kiệt lắc đầu không ngừng. Làm bao cát trong lời Cố Mộ Nghiêm nói, nghĩa là phải có 9 cái mạng. Trước kia anh ta vẫn tưởng bản lĩnh của mình không tệ, hải lòng vô cùng, kết quả là có một lần, vốn là khi đó người của Cố đại thiếu bận không tới được, những người khác thì đều né tránh, lúc đó anh ta không hiểu rõ tình huống, chỉ muốn thể hiện một chút trước mặt Cố đại thiếu nên đã hào tình vịn trượng bước lên đài, kết quả là bị đánh thành cái đầu heo, mẹ anh ta tới bệnh viện còn nhìn nhầm anh ta thành người khác nữa.

Từ đó về sau, anh ta hiểu rằng nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, đừng có coi thường Cố Mộ Nghiêm thường ngày luôn tỏ vẻ lạnh lùng nghiêm túc. Cái loại quân tử động khẩu bất động thủ như Cố Mộ Nghiêm vậy, thật ra là thành phần cuồng bạo lực!

Cố Mộ Nghiêm thấy Vạn Kiệt có vẻ sắp tự cắt đầu mình xuống tới nơi, tâm trạng cũng khá lên một chút, “Vậy thì tốt. Cho cậu một cơ hội chuộc lỗi, chỗ tôi hiện đang thiếu một bảo mẫu, giúp tôi tìm lấy một người!”

Thiếu một bảo mẫu???

Phải nói Vạn Kiệt là một nhân tinh, mới mấy giây mà đã lập tức hiểu rõ, cười tới có ý khác, “Cố đại thiếu, tôi hiểu rồi, để tôi lập tức đi làm!”

Cố đại thiếu nói láo không chớp mắt. Chỗ này chắc chắn luôn có người quét dọn, trong phòng không có lấy một hạt bụi, mỗi bữa ăn đều có nhà hàng đưa tới, làm sao mà thiếu bảo mẫu? Đây rõ ràng là một kiểu lấy cớ.

Bảo mẫu kiểu này không phải là bảo mẫu kiểu kia.

Vạn Kiệt xoa xoa cằm, anh ta nên dùng cớ gì để đưa người phụ nữ của Cố đại thiếu tới bên người anh đây? Cần tìm ra một cái cớ để cho Tần Tích danh chính ngôn thuận rời khỏi.

Tần Tích ngồi tại chỗ, cảm thấy gió lạnh thổi vì vu. Cô rút người lại, không biết là Phạm Thành Trạch đang chửi cô hay là Cố Mộ Nghiêm đang chửi cô nữa.

Vừa rời khỏi nhà hàng, Tần Tích đã trở về công ty rồi, không dám dừng lại chút nào cả. Nghe giọng điệu của Vạn Kiệt thì gần đây Cố Mộ Nghiêm luôn rất vội vàng, mong sao anh hãy quên luôn chuyện này đi.

Tần Tích vẫn nhấp nhô tới khi tan sở, sau đó trở lại ký túc xá. Cô đứng dưới lầu bồi hồi thật lâu, không dám đi lên vì sợ trở về vừa mở cửa ra đã thấy Cố Mộ Nghiêm đang ngồi trên ghế chờ mình, nghĩ nghĩ một chút đã cảm thấy sợ rồi.

Cô đứng lưỡng lự ngoài cửa phòng, trầm nghĩ, chế thì chết vậy, trong nháy mắt mở cửa ra, cô bỗng dưng nhắm mắt lại. Bốn phía đều yên tĩnh, cô từ từ mở một con mắt, hình như không có ai, cô vừa đi vào vừa nhìn, thật không có ai.

Tần Tích lập tức vui mừng trong lòng, xoay người một cái ưu mỹ đi đóng cửa, nên làm gì thì cứ làm, lúc tắm rửa thậm chí còn hát ngân nga.

Đoán chừng là Cố Mộ Nghiêm quá mức bận rộn, không có rảnh đi thu thập cô.

Nhưng ngày hôm sau, khi tổ trưởng báo cho cô biết là cô bị điều tới phòng hành chính, Tần Tích hoàn toàn đại ra. Cô nên sớm đoán ra mới phải, theo cái tính bụng dạ hẹp hòi của Cố Mộ Nghiêm, tuyệt đối sẽ không cho cô chiếm chút lợi nào.

Đi sang phòng hành chính tức là làm giấy tờ, vậy thì chẳng phải là ngày ngày phải nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm sao? Tới lúc đó anh muốn chửi cô như thế nào thì chửi.

“Có thể không đi không ạ!” Tần Tích cố gắng cò kè mặc cả.

Tổ trưởng nhìn cô, trên mặt là vẻ thiếu kiên nhẫn, “Đây là do công ty sắp xếp, nếu không phải là do có người xin nghỉ ốm, cô tưởng là sẽ tới phiên cô sao? Đừng có không biết điều, nhanh chóng thu dọn đi, rồi lên báo cáo!”

Tần Tích chỉ có thể cam chịu số phận mà bước ra ngoài, lúc thu dọn đồ đạc có nghe được lời nói chua chát vọng sang từ bên cạnh, “Cũng không biết là cô ta gặp vận cứt chó gì, lại được điều tới phòng hành chính.”

“Người ta trẻ tuổi xinh đẹp, có cách gì, chúng ta ấy à, không so được với người ta, vẫn nên ngoan ngoãn mà làm việc đi.” Một người khác chê cười, lời nói dễ hiểu là ám chỉ cô dựa vào da thịt.

Tần Tích không để ý tới họ, mấy người này chính là không ăn được nhọ thì nói nhọ xanh!

Chỉ là nếu có lựa chọn nào khác, dù có bị điều đi chui bòn cầu, cô thấy còn đỡ hơn là phải đi đối mặt Cổ Mộ Nghiêm.

Đang khi mấy người kia vẫn đang lăm mồm, Vạn Kiệt vừa khéo đi qua nghe thấy, lập tức khó chịu, bèn nói luôn với mấy người đó, “Công ty thuê các người tới để nói huyền thuyên sao? Nếu mà không muốn làm nữa, tôi có thể nói giúp với Phạm quản lý một tiếng.”

Vị trước mắt này chính là Cổ phu nhân tương lai, là người cho mấy người này tùy tiện bàn luận sao? Ngay cả anh ta còn phải hầu hạ cẩn thận nữa là.

Mặc dù mấy người này không biết thân phận của Vạn Kiệt, nhưng thấy quan hệ của Phạm Thành Trạch và Vạn Kiệt không tầm thường, cũng không dám đắc tội, đám người đang tụ lại một chỗ nhanh chóng giải tán.

Vạn Kiệt đi tới bên cạnh Tần Tích, về mặt lập tức thay đổi, “Thiếu phu nhân, để tôi bê giúp cho.”

Tần Tích không cự tuyệt, Vạn Kiệt bê thùng giấy đi phía trước, Tần Tích đi phía sau, vẫn tưởng Vạn Kiệt sẽ nhấc thang máy lên tầng cao nhất luôn, nhưng không ngờ lại là đi xuống bãi đậu xe.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Tần Tích chẳng hiểu gì.

Vạn Kiệt mở cửa xe, giữ cửa xe, “Cố đại thiếu đã sắp xếp chỗ, thiếu phu nhân đi thì biết ngay.”

Ước chừng 20 phút sau, xe dừng ở dưới lầu một khu nhà trọ, Vạn Kiệt ôm cái thùng, cười nói với Tần Tích, “Thiếu phu nhân, mời đi bên này!”

“Rốt cuộc đây là chỗ nào vậy?” Tần Tích vừa nhìn đã biết đây là một khu dân cư. Không phải nói là để cho cô đi làm văn thư sao?

Vạn Kiệt đi vào thang máy, đứng ở một bên cửa, xoay người lại nói với Tần Tích, “Đây là nơi ở của Cố đại thiếu.”

“À? Thế chúng ta tới đây làm gì?” Tần Tích tròn to hai mắt, về mặt khiếp sợ.

Vạn Kiệt do dự một chút mới nói, “Cố đại thiếu nói, công ty không thiếu thư ký, nhưng trong nhà thiếu một bảo mẫu, cho nên ...”

“Làm bảo mẫu?” Trong nháy mắt Tần Tích cảm thấy cuộc sống về sau sẽ là chuỗi ngày vô cùng hắc ám.

“Nhất định là Cố đại thiếu đùa thôi, thiếu phu nhân đừng lo lắng.”

Tần Tích cắn môi, anh ấy sẽ không nói đùa đâu, anh đang trả thù vì chuyện ngày hôm qua!

Vạn Kiệt làm thao tác mở khóa, cửa rắc rắc mở ra, lộ ra một hành lang nhỏ, Vạn Kiệt thấy Tần Tích chần chừ không tiến lên, bèn nhắc nhở, “Thiếu phu nhân, mau vào đi thôi, thiếu gia đang đợi cô.”

Tần Tích thấy cánh cửa kia, cảm thấy tiến lên một bước chính là địa ngục, nhưng bây giờ cô không được phép rút lui, hít sâu một hơi, đẩy cửa ra, bên trong rất là rộng rãi, nhưng mà không thấy Cổ Mộ Nghiêm đâu. Vạn Kiệt đặt cái thùng lên mặt đất, “Thiếu phu nhân, tôi đi trước nhé!”

“Áy!” Tần Tích vội vàng gọi Vạn Kiệt lại, “Không phải là anh bảo Cổ Mộ Nghiêm ở đây sao? Anh ta đang ở chỗ nào?”

“Vào thời gian này, chắc là Cố đại thiếu đang ở phòng làm việc.”

Lúc Vạn Kiệt rời đi còn tiện tay đóng cửa lại, Tần Tích một mình đứng trong phòng khách, cảm thấy bốn phía đều vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi cô nghe được tiếng tim mình bình bịch bịch nhảy cuống loạn, cô vội vã ôm ngực.

Cánh cửa lớn cuối hành lang chính là phòng làm việc, Tần Tích cảm giác bên trong sẽ đột nhiên lao ra một vật gì đáng sợ, ánh mắt cô không chớp nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia, đột nhiên cánh cửa mở ra, Tần Tích bị dọa tới nỗi nghẹn ngào hét lên.

“Á___!”

Cổ Mộ Nghiêm tưởng là cô nhóc kia sẽ chủ động tới nhận lỗi với anh, ai ngờ lại đứng cả ngày ở hành lang, một chút vang động cũng không có, thật sự không nhịn được định mở cửa xem cô đang làm gì, không ngờ vừa mới mở cửa đã thấy cô nhóc này thét lên như gặp ma.

“Im đi! Âm ỉ muốn chết!”

Giọng nói nghiêm nghị của anh lập tức làm cho Tần Tích yên tĩnh lại, cô che miệng, nhanh chóng chớp mắt mấy cái, thấy rõ khuôn mặt bưng bưng của Cổ Mộ Nghiêm, bèn tươi cười lấy lòng, “Ha ha!”

Một giây tiếp theo, một ánh đao lạnh quét sang, Tần Tích lập tức thôi cười, tay cũng buông thõng, cúi đầu thật thấp, có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Cổ Mộ Nghiêm đi tới trước mặt cô, Tần Tích nhanh chóng lùi về sau một bước, đôi mắt anh tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, “Cô thử lùi một bước nữa xem!”

Tần Tích rụt cổ một cái, sau đó vươn tay, thận trọng kéo tay áo anh, “Cổ Mộ Nghiêm, anh tức giận sao?”

“Cô cảm thấy thế nào?” Cổ Mộ Nghiêm khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cô, “Ngày đầu tiên tới đây tôi đã nói gì với cô hả? Nhắc lại một

lần cho tôi nghe!”

“Không được phép câu tam đáp tứ!”

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chăm chăm, “Cô đã làm được chưa?”

Tần Tích vội vàng ngẩng đầu lên, xua xua tay, “Tôi không hề câu tam đáp tứ, chuyện hôm qua đều là hiểu lầm, tôi chỉ đóng giả bạn gái thầy Phạm giúp thầy ấy một lần thôi! Thật không có như anh nghĩ!”

Hiểu lầm này nếu không giải thích cho rõ ràng, chỉ e sau này sẽ không được một ngày yên lành.

Vừa nghe cô nói ‘Thầy Phạm’, sắc mặt Cố Mộ Nghiêm chẳng những không dễ chịu đi mà còn nổi giận thêm, “Thầy Phạm? Cô gọi một tiếng nữa thử xem!”

“Tôi ...” Tần Tích cúi đầu, môi đỏ mọng mím chặt, hai bàn tay xanh xao nhỏ bé xoắn cả vào một chỗ.

“Thiếu chút nữa thì tôi quên mất, ban đầu cô uống rượu đi khách sạn chính là để tìm Phạm Thành Trạch, tôi ở đó thấy rõ thư tình cô dùng để thổ lộ với cậu ta, viết rất chi là nồng tình mật ý! Gặp được người yêu có phải là thấy rất vui sướng hay không! Mấy ngày nay tôi không xuất hiện, chắc là cô vô cùng vui mừng nhỉ!” Trong đôi mắt của Cố Mộ Nghiêm tỏa ra ánh lạnh, làm Tần Tích toát mồ hôi lạnh.

Tần Tích ảo não nháy mắt một cái, tặc lưỡi.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô im re, liền nghĩ là cô cam chịu, bèn nổi trận lôi đình, “Nói chuyện đi!”

“Tôi từng thăm mền thầy Phạm ...” Tần Tích còn chưa kịp nói xong, đã bị Cố Mộ Nghiêm ngắt lời, “Im ngay!”

Cô cũng được lắm, dám thừa nhận mình từng thích Phạm Thành Trạch trước mặt anh, thật đúng là ba ngày bỏ quên liền nhảy lên đầu lật ngói!

Tần Tích vô cùng im lặng, bảo cô nói chuyện là anh, người không cho cô nói chuyện cũng là anh, rốt cuộc là anh muốn như nào đây, lúc cô thăm mền thầy Phạm đâu ngờ là sẽ gặp phải anh! Hơn nữa đâu phải là cô đòi đi theo anh tới đây, làm sao cô ngờ được sẽ gặp lại thầy Phạm ở đây, cô tưởng là sau khi tốt nghiệp sẽ không còn được gặp thầy Phạm nữa, muốn trách thì phải trách anh, sao anh lại quát cô? Sao lại hung dữ với cô?

Càng nghĩ Tần Tích càng thấy uất ức, hốc mắt đỏ lên, lá gan cũng trương to lên, một hơi nói hết, không dừng lại lấy hơi chút nào, “Đồ đàn ông già Cố Mộ Nghiêm, tôi cho anh biết, tôi thích thầy Phạm đấy, đừng tưởng là anh hung dữ thì tôi sẽ sợ anh, nếu không phải do anh, nói không chừng tôi và thầy Phạm đã ở bên nhau, con cái cũng có cả bấy rồi!”

Cố Mộ Nghiêm đã tức giận tới mức tột đỉnh, mắt đỏ ngầu, “Cô có giỏi thì nói lại lần nữa!”

Tần Tích dám trả bất cứ giá nào, “Tôi thích thầy Phạm, tôi chán ghét anh, chán ghét anh! Anh chỉ biết quát tôi, hung dữ với tôi, không có chút dịu dàng nào, hơn nữa anh lớn tuổi hơn tôi, anh là trâu già gặm cỏ non, không sợ đau răng sao? Tôi cho anh biết, tôi mới không sinh con cho nhà anh! Anh thôi ngay cái ý tưởng này đi! Đồ đàn ông già!” Cô cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối.

Cố Mộ Nghiêm bước một bước dài tới trước mặt Tần Tích, vươn tay phải bắt lấy cô, Tần Tích bị dọa, ngồi chồm hổm xuống mặt đất, tay ôm lấy đầu, “A! Tôi sai rồi!”

Cố Mộ Nghiêm bị lời cô nói làm cho tức giận, lồng ngực phập phồng đau đớn từng hồi một, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng đáng thương của cô, lại cảm thấy buồn cười, hừ, mới rồi không phải cô rất giỏi sao?

“Đứng lên!”

Tần Tích vẫn ôm đầu như cũ, “Anh sẽ không đánh tôi chứ?”

Anh lại bị con giận làm tắc nghẽn trong ngực, trông anh giống loại đàn ông sẽ ra tay đánh phụ nữ sao? Mặc dù anh tức giận nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất trí, mấy lời vừa rồi cô nói, phần lớn là giận dỗi, nhưng mặc dù tự hiểu được như vậy, nghe thấy cô nói thích Phạm Thành Trạch, trong lòng anh vẫn thấy cực kỳ khó chịu!

“Đứng lên!”

Tần Tích biết lần này đã thật sự chọc giận Cố Mộ Nghiêm, cô chấp nhận đứng lên, giống như sắp phải chịu chết mà nhắm mắt lại, “Anh đánh đi, nhưng có thể đừng đánh vào mặt được không, tôi còn muốn ra ngoài gặp người!”

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chăm chăm, bắt lấy cánh tay Tần Tích, lôi thẳng cô vào trong phòng ngủ, Tần Tích mở mắt, bước chân hơi lảo đảo, “Làm gì vậy?”

Chuyện này anh vốn định để tới đêm tân hôn của hai người, nhưng bây giờ xem ra kế hoạch của anh phải tiến hành trước, vẫn muốn thích đàn ông khác? Đừng mơ tưởng!

Anh không chỉ muốn chiếm lấy lòng cô, còn phải chiếm cả cơ thể cô, để cho cô hoàn toàn thuộc về mình, khắc lên dấu ấn của mình, những tên đàn ông

khác đều đi gặp quý hết đi.

Cho dù bây giờ cô có thích Phạm Thành Trạch đi nữa thì đã sao, anh không tin anh không bằng Phạm Thành Trạch. Từ nhỏ tới lớn, Phạm Thành Trạch luôn là bại tướng dưới tay anh, lần này cũng không khác, đừng có mơ tưởng tới phụ nữ của anh!

Tần Tích thấy Cổ Mộ Nghiêm đóng cửa lại, còn chốt khóa, trong lòng cô hơi hồi hộp một chút, phòng bị nhìn anh, “Anh muốn ... làm gì?”

“Cô nam quả nữ, em nói thử xem!” Cổ Mộ Nghiêm tháo cà vạt, từng bước từng bước tới gần Tần Tích.

Tần Tích giật mình lui về phía sau, đây là chuyện gì? Không phải mới rồi bọn họ còn đang gây gỗ sao? Sao mà chớp mắt một cái đã lên giường rồi? Đây đâu phải là đóng phim thần tượng, lộn nhau lên giường là giải quyết hết mọi chuyện.

“Cố, Cố Mộ Nghiêm, anh đánh tôi đi, nếu đánh cũng chưa đã nghiền, vậy anh có thể dùng roi quất tôi, thật, anh muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được, nhưng đừng như này, tôi sợ!”

Anh thô bạo đè cô xuống, một câu hai nghĩa, “Quất em? Có thể dùng roi trên người thử một chút!”

Tần Tích mấy giây sau mới phản ứng được, khi hiểu lời nói của Cổ Mộ Nghiêm rồi, gương mặt cô bạo hồng. Không ngờ Cổ Mộ Nghiêm mặt mũi luôn nghiêm túc mà cũng nói ra lời như vậy! Đồ lưu manh già!

Cả tam quan của cô đã sắp hồng!

“Cố Mộ Nghiêm.... Tôi có chuyện muốn nói với anh...” Tần Tích cố gắng kéo dài thời gian, nhưng Cổ Mộ Nghiêm là ai? Là một con hồ ly già, trò mèo này của cô sao anh lại không biết, anh mất điếc tai ngơ, thô bạo ngăn chặn môi cô, nuốt hết mọi ý kiến của cô vào.

Anh cũng muốn cho cô biết, rốt cuộc thì anh có phải là đàn ông già hay không.

Cố Mộ Nghiêm mặc dù chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng cũng ít nhiều thấy không được tự nhiên, cô nhóc này mở miệng ra là một câu đàn ông già, không già cũng bị cô nói cho thành già rồi.

Sau mấy tiếng, Cổ Mộ Nghiêm ngồi bên giường, nhìn Tần Tích núp trong chăn khóc tới nỗi sắp ngưng thở, chân mày cau thật chặt, gờ tay vuốt vuốt huyết thái dương đau đớn.

Mới rồi lúc đi vào, cô quá nhỏ, anh vừa động là cô khóc, anh tưởng là mình làm đau cô, cho nên kìm nén ‘cái roi’ tới khó chịu để cho cô được thoải mái, sau đó cô cũng thôi khóc, anh liền bắt đầu không chút kiêng kỵ ra vào, nhưng vừa xong chuyện cô lại bắt đầu khóc lên, cứ như anh là một kẻ ý mạnh ăn hiếp phụ nữ đang hoàng.

Nói chung, do khóc quá lâu, khóc không ra tiếng nữa, Tần Tích bắt đầu ho khan, “Khu khu ... khu khu khu ... Hu hu hu...”

Vốn định trước khi kết hôn nhất định sẽ đá ông già Cố Mộ Nghiêm này đi thật xa, nhưng bây giờ, không cưới không được, Tần Tích khóc không chỉ vì lần đầu tiên đã mất, mà còn vì tương lai của mình, đó là một miền hoàn toàn tăm tối.

Sao số cô lại khổ như vậy chứ?

Cố Mộ Nghiêm gạt cái chăn trên đầu cô ra, đưa một cốc nước tới trước mặt cô, mắt Tần Tích đã sưng lên y chang hột đào, nhìn cũng không nhìn lại anh, túm cái chăn trùm lên như cũ.

Hừ, cô nhóc này lại dám thái độ với anh, Cố Mộ Nghiêm lại kéo chăn xuống, Tần Tích một vẻ chuẩn bị khóc lớn, Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chằm chằm, “Không cho khóc!”

Tần Tích không ngừng lại, miệng méu máo, sắp khóc thành tiếng, nhưng một giây kế tiếp môi đã bị lấp kín, Tần Tích sưng sò tại chỗ.

Cố Mộ Nghiêm không nhẹ không nặng cắn cô một cái, hừ, nếu mà không trị được cô thì anh cũng không thể lăn lộn được ở Phụng Thành.

“Em khóc một lần, anh sẽ hôn em một lần, cho tới khi em ngừng khóc thì thôi, nếu em muốn anh hôn em thì cứ khóc đi!”

Tần Tích muốn khóc nhưng không dám khóc, nước mắt đảo quanh tròng mắt, Cố Mộ Nghiêm thấy cô như vậy, trong lòng dâng lên một sự thỏa mãn kỳ dị, nằm đè lên chân thô lỗ lau sạch nước mắt giúp cô, khi phách hùng hôn mà nói, “Bây giờ em đã là người của anh rồi, cho dù em có khóc tới mù mắt, cũng không thay đổi được sự thật này. Về sau hãy ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh!”

Cố Mộ Nghiêm bung cốc nước tới, thấy cô đàn người ra đó không nhận, bèn cau mày nói, “Cầm lấy đi, uống nước đi, vừa rồi em kêu quá lợi hại, không uống nước giọng nói sẽ khàn đi!”

Kêu quá lợi hại?

Tai Tần Tích nóng lên, tay đang bung cái ly run lên, nước sóng ra cái chăn, ướt một khoảng lớn.

Cố Mộ Nghiêm khề cau mày, thấy mắt cô vừa đỏ vừa sưng, không đành lòng mắng cô thêm nữa, thôi, cô vẫn còn trẻ con, quy củ để về sau từ từ dạy

vậy.

Thấy Tần Tích đã uống xong nước, Cố Mộ Nghiêm nhận lấy cái chén không, “Mặc quần áo tử tế rồi đứng lên!”

“Làm gì?” Tần Tích bất mãn trong lòng, nhưng không dám thể hiện quá rõ ràng.

“Em có thấy đói không?”

Mặc dù Tần Tích đã mệt chết đi rất muốn ngủ một giấc, nhưng do thật sự cũng đói bụng, cân nhắc một chút, vẫn quyết định ăn. Nhưng quần áo được vắt trên thành ghế, cô định tự mình tới lấy, nhưng thấy Cố Mộ Nghiêm vẫn đang ngồi bên giường, khoanh tay trước ngực nhìn cô chăm chăm, cô không có dũng khí, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của anh càng thu mình vào trong chăn, suy nghĩ một chút mới đánh chủ ý trở lại người anh.

“Này, giúp tôi lấy quần áo đi!”

Cố Mộ Nghiêm bất động, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cô không nhờ anh, chẳng lẽ định nhờ quý? Xui xẻo bị anh ăn mất, giờ lại còn bắt nạt cô, thật đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chỉ Số Thông Minh Của Cô Gái Này Có Vấn Đề

Cố Mộ Nghiêm bất động, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cô không nhờ anh, chẳng lẽ định nhờ quý? Xui xẻo bị anh ăn mất, giờ lại còn bắt nạt cô, thật đáng ghét.

"Có thể phiền anh lấy quần áo giúp tôi một chút không? Cảm ơn." Như vậy cũng có thể chứ.

"Lần sau trước khi nói chuyện phải nghĩ kỹ." Cố Mộ Nghiêm đưa tay lấy quần áo, nhưng không biết là cố ý hay vô tình, quần áo vương vào ghế, tiếng vải bị xé rách vang lên, trong nháy mắt xẹt một tiếng liên xé ra một đường dài.

"Quần áo . . . của tôi. . ." Tần Tích không dám tin, sau đó chất vấn, "Cố Mộ Nghiêm, anh làm rách quần áo của tôi rồi, mau đền cho tôi."

"Quần áo kiểu gì lại kém như vậy." Cố Mộ Nghiêm có chút ghét bỏ trực tiếp ném vào thùng rác.

Tần Tích vội vàng hỏi, cô cũng không thể không mặc gì đi ra ngoài, "Anh vứt rồi tôi mặc cái gì đây?"

"Thật là phiền." Cố Mộ Nghiêm cười áo, đưa chiếc áo sơ mi của mình tới trước mặt cô, Tần Tích ngơ ngác nhìn anh, "Còn quần đâu?"

"Quần của tôi em có thể mặc vừa sao?" Cố Mộ Nghiêm nhìn cô từ trên cao xuống, "Dựa vào vóc dáng này của em, có thể mặc thành váy."

"Tôi không. . ." Lời kháng nghị của Tần Tích còn chưa dứt, Cố Mộ Nghiêm liền ném xuống mấy chữ, lạnh lùng mở miệng, "Không mặc thì đưa đây, em nghĩ rằng tôi rất muốn cho em mặc sao?"

Nói xong, anh liền lạnh nhạt ra khỏi phòng, khi đóng cửa còn có chút dùng sức.

Ngay lập tức Tần Tích mắt to trừng mắt nhỏ nhìn chiếc áo, cuối cùng không tình nguyện mặc vào, chẳng qua giống như anh nói, đúng là có thể làm thành váy, chỉ che tới bắp đùi, cô cảm thấy nửa người dưới trống rỗng, thỉnh thoảng sẽ phải kéo xuống một chút.

Cố Mộ Nghiêm đi ra từ phòng bếp liền nhìn thấy Tần Tích mặc áo của mình đi ra, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, vừa nghĩ tới trên người cô dính đầy hơi thở của mình, anh liền cảm thấy sáng khoái không giống bình thường.

Mặc kệ cô đã từng thích ai, thậm chí ai, từ nay về sau trong lòng của cô chỉ có thể có anh. Khiếu thâm mỹ trước kia của cô quá tệ, anh sẽ từng chút từng chút thay đổi.

Tần Tích mặc áo sơ mi cảm thấy không được tự nhiên, trông thấy Cố Mộ Nghiêm liền lui về phía sau theo bản năng, Cố Mộ Nghiêm lập tức mất hứng, hơi nhíu lông mày, "Lại đây."

Tần Tích dè dặt đi tới, dưới ánh mắt chăm chú của anh, chậm rãi ngồi xuống, sau đó nhìn thấy anh bưng hai bát mì đặt lên bàn, sau đó kéo ghế ngồi đối diện với cô.

Một mùi hương trứng chiên thập cẩm có hành lá cắt nhỏ bay đến, Tần Tích nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không nghĩ tới anh

còn có thể nấu mì, thật sự khó có thể tưởng tượng, cô còn tưởng anh chỉ biết già mồm.

Cô không thể chờ đợi được cảm lấy chiếc đũa, gấp một miếng lớn, nhưng vừa mới ăn hai đũa, sắc mặt của cô liền thay đổi, theo phản xạ liền muốn phun ra, giọng nói uy hiếp lạnh lùng truyền đến, "Em dám phun ra thử xem."

Cô gái chết tiệt này, anh có lòng tốt nấu đồ ăn cho cô, như vậy mà cô còn không biết phải trái, nếu không phải vì nghĩ vừa rồi cô quá mệt mỏi, anh mới lười phải vào phòng bếp nấu ăn, lại dám kén cá chọn canh với anh. Ngứa da có phải không?

Về mặt Tần Tích nhăn nhó, ngậm mì trong miệng, nuốt xuống không được, phun ra cũng không xong, sớm biết mùi vị sẽ thế này, cô thà tình nguyện đói bụng cũng không muốn ăn cái này, cuối cùng phải gắng gượng nuốt xuống, cô liền không muốn ăn đũa tiếp theo, vừa mặn vừa cay, khó ăn chết được.

Cố Mộ Nghiêm ngẩng đầu lên, thấy mì trong bát của cô còn không ít, bất mãn nói, "Không phải vừa rồi em than đói bụng sao? Sao lại không ăn?"

Tần Tích sờ sờ bụng, nói lời trái với lương tâm, "Tôi. . . Tự nhiên tôi cảm thấy no rồi."

"Không ăn hết bát mì này, ba ngày nữa em cũng không được ăn cơm."

"A !!!!" Tần Tích mang vẻ mặt đưa đám kêu lên.

Cố Mộ Nghiêm không để ý đến cô, hai ba đũa liền ăn xong bát mì, đứng dậy mang chén bẩn tới phòng bếp.

Tần Tích nhìn nhìn mì trong bát sắp khóc, thấy Cố Mộ Nghiêm đi ra từ phòng bếp, chớp chớp hai mắt, "Có thể không ăn được không?"

"Em cảm thấy thế nào?" Cố Mộ Nghiêm hỏi ngược lại.

Chắc chắn không được.

Tần Tích trừng mắt nhìn bát mì, chậm chạp không muốn cầm đũa, thực sự rất khó ăn, có phải anh đã cho tất cả gia vị vào hay không, như vậy có thể bị ngộ độc không?

"Cổ đại thiếu. . ." Tần Tích ngẩng đầu lên đáng thương nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm nhủu mày dạy dỗ, "Cuộc sống của em trải qua khá tốt, em có biết bây giờ có bao nhiêu người không có cơm ăn, không có nước uống không? Có những người đến lễ mừng năm mới mới có thể ăn một chén mì, gia vị chỉ có muối, nhưng còn em, có trứng có dầu, thế nhưng vẫn ở đây lãng phí..."

Tần Tích cúi đầu, "Anh đừng nói nữa, tôi ăn là được chứ gì."

Muốn cãi thẳng Cố Mộ Nghiêm, đó tuyệt đối là chuyện không thể nào, còn không ăn, không chừng anh sẽ còn nói ra những lời kinh khủng hơn.

Tần Tích hít sâu một hơi, làm bộ đáng bất chấp, từng ngậm từng ngậm ăn mì, đoán chừng cũng không nhai liền nuốt xuống, cuối cùng ngay cả nước canh cũng ừng ực uống cạn sạch, giờ tay lên lau miệng một cái, nặng nề thở ra một hơi.

"Anh xem, tôi ăn xong rồi." Tần Tích ngẩng đầu lên, đắc ý nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô mỉm cười đơn thuần đáng yêu, trong khoảnh khắc đó tim anh run lên mạnh mẽ, chẳng qua tim cứ nhảy thành thối, nhưng mặt anh vẫn nghiêm túc như cũ, đưa mắt nhìn vài giây sau đó quay đầu, đối với lời của cô chỉ hừ một tiếng.

"Mang bát vào phòng bếp đi."

"Oh." Theo bản năng Tần Tích liền nghe theo, vô cùng ngoan ngoãn, đi đến phòng bếp mới phản ứng được làm sao mình lại nghe lời anh như vậy, thiệt là.

Nhìn thấy vết bẩn trong phòng bếp, Tần Tích kéo tay áo lên muốn dọn dẹp một chút, cô tự giác như vậy, Cố Mộ Nghiêm có thể sẽ khen cô hay không, hình như anh chưa từng khen cô, không biết phải làm đến mức độ nào, anh mới có thể khen người khác.

Đang suy nghĩ, cửa phòng bếp bị đẩy ra, Cố Mộ Nghiêm đứng ở cửa, "Đi ra."

"Làm gì, tôi rửa chén." Tần Tích dùng đôi mắt tròn vo nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm nhăn nải giải thích, "Không cần rửa, ngày mai sẽ có dì giúp việc đến dọn dẹp sạch sẽ." Không phải lúc này cô than đau than mệt sao?

Tần Tích không phản ứng kịp, cô cho rằng Cố Mộ Nghiêm sợ cô dọn dẹp không sạch sẽ, vội vàng giải thích, "Anh yên tâm, tôi sẽ làm sạch sẽ, trước kia lúc ở nhà, đều là mẹ tôi nấu cơm, tôi rửa chén, trình độ rửa chén năm mười năm."

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy hắc tuyến, chỉ số thông minh có cô gái này có vấn đề rồi, để cô nghỉ ngơi thế nhưng cô hết lần này tới lần khác muốn rửa chén cô chính là thích cãi lời anh có phải không?

Hơn nữa không phải lần đầu tiên của con gái sẽ hết sức không thoải mái sao? Tại sao nhìn dáng cô đứng lại giống như người không có việc gì, là anh quá

nhẹ nhàng sao?

"Bảo em đi ra liền đi ra mau."

Tần Tích nháy mắt, không rõ chuyện gì, làm sao anh lại có chút không vui, cô lại làm gì sai sao? Thật sự không hiểu anh ta nổi, quả nhiên thế giới của đàn ông già cô không thể hiểu được.

Cố Mộ Nghiêm kéo Tần Tích trở lại phòng ngủ, vén chăn lên, dùng giọng ra lệnh nói, "Lên mau."

Tần Tích cho là anh nổi lên ham muốn, vẻ mặt lập tức đưa đám, còn thiếu chút nữa là quỳ xuống ôm bắp đùi của anh cầu xin, "Cố đại thiếu, ăn no không thích hợp vận động kịch liệt, sẽ viêm dạ dày, thật đấy, vì thân thể của anh mà suy nghĩ hay là thôi đi."

Chết tiệt, anh ta là tình trùng lên não sao, ăn cơm liền muốn làm, anh ta cũng không sợ ối ra ả.

Cô liền nghĩ làm sao anh ta sẽ có lòng tốt nấu cơm cho cô ăn như vậy, kết quả là có mục đích, lần này đánh chết cô cô cũng không từ, nếu anh ta dám ép cô, cô liền liều mạng với anh ta. Đừng tưởng cô dễ bị bắt nạt.

Khỏe miệng Cố Mộ Nghiêm lặng lẽ co quắp một cái, trong đầu cô đang nghĩ cái gì vậy.

"Em yên tâm, dựa vào dáng người của em, chỉ chạm vào một lần tôi liền không muốn chạm vào lần thứ hai."

Tần Tích hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm không đủ kiên nhẫn, trực tiếp nắm tay cô, đề cô lên giường, khi Tần Tích chuẩn bị giãy giụa, lại thấy anh kéo chăn đắp lên người cô, bỗng chốc cô liền ngại ngùng cả người, anh ta đây là ý gì?

"Nhắm mắt lại ngủ." Anh thấy trên sách nói, lần đầu tiên cần nghỉ ngơi đầy đủ, như vậy mới có thể khôi phục lại.

"Tôi chưa buồn ngủ." Mặc dù thân thể có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần lại vô cùng tỉnh táo, không buồn ngủ chút nào.

"Không buồn ngủ cũng nhắm mắt lại cho tôi, ngủ hơn ba giờ đồng hồ mới được dậy." Cố Mộ Nghiêm dùng tay che mắt cô lại, sau đó buông ra, nhưng vừa mới giờ tay lên, cô lại mở mắt ra, vô tội nói, "Thật sự tôi không buồn ngủ."

"Không ngủ thì chúng ta cứ tiếp tục chuyện lúc nãy." Cố Mộ Nghiêm đe dọa.

Tần Tích sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại, Cố Mộ Nghiêm vì đề phòng cô mở mắt ra, ngồi bên cạnh giường nhìn cô chăm chăm, Tần Tích khinh bỉ trong lòng, ngay cả ngủ cũng muốn ép buộc cô, thật đúng là người đàn ông kỳ quái.

Vốn tinh thần của cô vô cùng sung mãn, nhưng nằm lên gối đầu không bao lâu, cơn buồn ngủ liền ập tới, không ý thức được cô liền ngủ mất, chờ đến khi cô tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình cô, cô chống người dậy gọi một tiếng, "Cố Mộ Nghiêm"

Không ai trả lời.

Cô dụi dụi đôi mắt, vừa chuẩn bị xuống giường liền nhìn thấy miếng dán tiện lợi trên đầu giường, nội dung là: 'Không được đi lung tung, ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, nếu tôi trở lại không nhìn thấy em, em nhất định chết chắc.'

Giọng điệu vẫn trước sau như một uy hiếp cô, Tần Tích làm mặt quỷ với miếng dán tiện lợi.

Chỉ có điều nói như vậy chính là anh đã đi ra ngoài, lập tức trong lòng cô tung tăng như chim sẽ đứng lên, lẩm nhẩm một câu hát, thấy một bộ quần áo sạch sẽ đặt ngay ngắn trên ghế, cô sờ sờ một chút, cầm lên nhìn qua nhìn lại, từ trước tới sau đều là phong cách bảo thủ, đàn ông già chính là đàn ông già, ánh mắt thương thức thật kém.

Chẳng qua bây giờ cô cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể mặc cái này, cô cũng không muốn mặc một chiếc áo sơ mi của đàn ông đi lung tung trên phố.

Tần Tích đi ra, khi đi ngang qua phòng bếp, theo bản năng nhìn vào bên trong, sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, ồ, di làm vệ sinh đã tới sao? Không phải Cố Mộ Nghiêm nói ngày mai cô tạp vụ mới đến à?

Quản anh ta làm khi gió gì, bây giờ quan trọng nhất chính là chạy trước nói sau, có trời mới ở đây chờ anh ta, cô cũng không phải là tình nhân bí mật được bao nuôi nha.

Anh ta bắt mình làm bảo mẫu coi như xong, nhưng người đàn ông Cố Mộ Nghiêm này bây giờ rõ ràng chính là có mục đích xấu, mặc dù làm một lần cùng làm n lần không có gì khác nhau, nhưng dựa vào cái gì cô phải làm theo ý của anh ta.

Tần Tích quyết định chuẩn bị, chạy về ký túc xá, định lấy chiếc chìa khóa trong túi xách ra mở cửa, nhưng sờ vài cái, chìa khóa trong túi đâu mất rồi, chìa khóa của cô đâu? Rõ ràng cô để trong túi mà, cô ngồi xổm trước cửa, đồ tất cả mọi đồ vật trong túi xách ra, nhưng vẫn không tìm được chiếc chìa khóa.

Đáng ghét, nhất định là Cố Mộ Nghiêm thừa dịp cô ngủ thiếp đi, lấy chìa khóa đi mất.

Tần Tích đặt mông ngồi xuống đất, trên mặt đầy vẻ buồn bực, không ngừng chửi bới Cố Mộ Nghiêm ở trong lòng.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, Tần Tích lấy điện thoại di động từ trong đồng hồ trên mặt đất ra, khi nhìn thấy là cuộc gọi của Phạm Thành Trạch, cô suy tư một chút vẫn bắt máy, "A lô, thầy Phạm."

"Tiểu Tích, bây giờ em đang ở đâu?" Phạm Thành Trạch vừa về đến công ty liền nghe được tin cô bị điều đi, trong lòng cực kỳ bất ngờ, lúc trước không phải Cố Mộ Nghiêm nói để cô ở đây hai tháng sao? Nhưng bây giờ chỉ mới nửa tháng mà.

"Em đang ở trước cửa ký túc xá."

"Tôi nghe nói em bị điều đến phòng xử lý hành chính."

"Ừ."

Phạm Thành Trạch hỏi thăm, "Là em tự nguyện đi sao?"

Tần Tích rất muốn trả lời có trời mới muốn đi, nhưng ngoài miệng vẫn nói phải, "Là em tự nguyện đi, em muốn học thêm một số lĩnh vực khác."

Phạm Thành Trạch bật thốt ra, "Làm việc với tôi không tốt sao?"

Tần Tích gãi gãi đầu, chân thành nói, "Thầy Phạm, thật sự làm việc với thầy em rất vui vẻ."

Bỏ những lời đồn nhảm kia qua một bên, thật sự Phạm Thành Trạch đã giúp cô rất nhiều, nhưng cô cũng biết nên cách xa Phạm Thành Trạch một chút, bởi vì Cố Mộ Nghiêm hết sức đề ý.

Phạm Thành Trạch có chút xuống tinh thần, là cô tự nguyện đi, là vì những lời đồn nhảm kia, cho nên cô mới lén lút xin được điều đi sao? Là anh đã mang đến phiền phức cho cô.

Thật lâu Tần Tích cũng không nghe được giọng nói của anh, thử dò xét hỏi, "Thầy Phạm?"

Đột nhiên Phạm Thành Trạch hoàn hồn, cố gắng cười cười, "Tôi biết rồi, vậy cố gắng lên nhé, nếu làm việc ở phòng xử lý hành chính không quen, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em trở lại."

"Được." Nhưng Tần Tích biết rõ, sau này cô cũng sẽ không quay lại.

"Vậy cứ như thế đi, tôi còn có việc nên cúp máy đây." Phạm Thành Trạch đề đi động xuống, trên mặt hiện vẻ cô đơn.

Nếu đây là ý của cô, như vậy anh sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Tần Tích khẽ nhủ mảy, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt của Phạm Thành Trạch, nhưng cô cảm thấy giọng nói của anh là lạ, giống như có chút mất mát, là do cô suy nghĩ nhiều rồi sao?

Ai nha, phiền chết.

Không thể vào phòng, Tần Tích chỉ có thể rời đi, sau đó đi dạo trên đường, vừa đi vừa đá đá chân, cuối cùng nóng nực không chịu nổi, đi mua một ly Cô ca ướp lạnh, uống một hớp lớn, liền lập tức cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Đi dạo một vòng, Tần Tích cảm thấy đầu có chút choáng váng, đồ vật trước mắt còn xuất hiện bóng mờ, cô gỡ đầu, sau đó lắc đầu, xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chỉ Số Thông Minh Của Cô Gái Này Có Vấn Đề 2

Cố Mộ Nghiêm làm việc xong, vốn một đám lãnh đạo mời đi ăn cơm, nhưng lại bị anh khéo léo từ chối, bảo Vạn Kiệt thay anh đi, bởi vì Tần Tích ở nhà một mình nên anh có chút không yên lòng, dù sao cô cũng không phải là người an phận, vẫn phải giám sát chặt mới được.

Xe chạy được nửa đường, đột nhiên anh nhìn thấy ven đường xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, lắc qua lắc lại, giống như người say, người này không phải là Tần Tích thì là ai.

Sẽ không cô gái kia ban ngày ban mặt mà vẫn đi uống rượu chứ, chết tiệt, nếu cô thật sự uống, xem anh thu thập cô thế nào.

Cố Mộ Nghiêm dừng xe, kéo cửa kính xe xuống gọi, "Tần Tích."

Bóng dáng của cô không dừng lại, cứ tiếp tục đi lên phía trước, Cố Mộ Nghiêm trầm mặt xuống xe, sai bước đi đến, bắt lấy bả vai của cô từ phía sau, "Em có chuyện gì vậy, gọi em em cũng không nghe. . ."

Nhưng khi mới vòng đến trước mặt cô, cả người cô liền ngã xuống, Cố Mộ Nghiêm hoảng sợ, vội vàng ôm lấy cô, trên mặt lo lắng, "Tần Tích. . ."

"Tôi thật khó chịu." Tần Tích úy khuất không thôi.

Cố Mộ Nghiêm nhìn bộ dáng của cô cũng biết cô bị cảm nắng, ngu ngốc, mặt trời gắt như vậy không ngoan ngoãn ở nhà, chạy khắp nơi làm cái gì.

Sau khi ôm cô vào trong xe, Cố Mộ Nghiêm chạy đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc hạ nhiệt, sau đó trở lại, "Này, uống thuốc đi."

Tần Tích tựa vào ghế, mơ mơ màng màng lắc đầu, "Tôi không uống thuốc."

Cố Mộ Nghiêm nhấn nại dụ dỗ, "Uống thuốc liền không khó chịu nữa."

"Tôi không uống, tôi không uống." Tần Tích la ầm ĩ, chính là không chịu ngoan ngoãn phối hợp, môi mọng của Cố Mộ Nghiêm mím lại, vừa định quát cô, lại nhìn thấy cô giống như chú chó nhỏ bị thương cúi đầu than thở, "Hu hu, đầu thật choáng váng, có phải tôi sắp chết rồi phải không?"

Nhìn thấy cô như vậy, vẻ giận dữ trong lòng Cố Mộ Nghiêm bỗng chốc liền bị chặn ở ngực, muốn trút ra nhưng lại trút ra không được, chỉ có thể không ngừng tự nói với mình ở trong lòng, cô bị bệnh, anh không thể so đo với cô.

"Uống thuốc liền không khó chịu nữa, ngoan uống đi." Từ lúc nào mà Cố Mộ Nghiêm anh phải nhẫn nhịn dụ dỗ người khác như vậy, từ trước tới giờ chỉ có người khác đến bực anh.

Cố Mộ Nghiêm mở nắp, đưa tới bên môi cô, Tần Tích hé miệng theo bản năng, nhưng khi chất lỏng chảy vào miệng, cô phản xạ có điều kiện liền phun ra, hơn nữa không sai lệch phun toàn bộ vào mặt Cố Mộ Nghiêm, những giọt nước từ cằm của anh chảy vào áo sơ mi, nhuộm một mảng lớn.

"Tần Tích." Cố Mộ Nghiêm giận dữ hét lên.

Anh có lòng tốt như vậy, thế nhưng vì sao cô không biết tốt xấu.

Vốn đầu Tần Tích đang đau, đột nhiên bị quát, cả người hoảng sợ, mơ mơ màng màng mở mắt ra liền nhìn thấy mặt Cố Mộ Nghiêm, vẻ mặt hận không thể nuốt cô vào trong bụng, miệng cô mếu máo, khóc lên, "Hu hu hu. . ."

"Im miệng." Cô phạm lỗi, còn không biết xấu hổ mà khóc lóc, đừng tưởng rằng khóc thì anh có thể tha cho cô, lần này không thể không dạy dỗ cô thật tốt, sau này đỡ gặp phải cô hếch mũi lên mặt.

Nếu là ngày thường, Cố Mộ Nghiêm rộng giận như vậy, chắc chắn Tần Tích sẽ im miệng ngay lập tức, nước mắt úy khuất lớn vồn trong hốc mắt, nhưng hôm nay thân thể không thoải mái, đầu choáng váng, hoàn toàn không nghe theo lời nói của Cố Mộ Nghiêm.

"Cố Mộ Nghiêm, tên khốn kiếp." Tần Tích vừa khóc vừa lên án, "Anh chỉ biết bắt nạt tôi, hơn nữa vừa hung dữ vừa già, một chút lãng mạn cũng không có, số tôi thật là khổ mà. Hu hu hu. . ."

Cô bị bệnh sao? Anh sờ đầu cô rất bình thường, còn mắng người lợi hại như vậy.

Tần Tích khóc đến nước mắt nước mũi một mặt, Cố Mộ Nghiêm thô lỗ lau nước mắt trên mặt giúp cô, bất mãn nói, "Anh ta hung dữ là vì muốn tốt cho em, nếu em ngoan một chút, anh ta sẽ mắng em sao?"

Cô cho là anh rất thích mắng chửi người khác sao? Nếu không phải xem cô là vợ tương lai của anh, anh mới lười phải mắng cô.

"Tôi có chỗ nào không ngoan, rõ ràng anh ta chính là không bình thường, tôi nói cho anh biết, tốt nhất nên cách anh ta xa một chút, đến gần anh ta sẽ xui xẻo, anh xem tôi cũng sắp bị anh ta hại chết rồi." Tần Tích mơ hồ nói.

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy hắc tuyến, dụ dỗ hỏi, "Anh ta hại em như thế nào?"

"Anh ta buộc tôi làm chuyện xấu hổ, hơn nữa phía dưới của anh ta cất dấu một cây gậy, vừa lớn vừa cứng, không ngừng chọc tôi, thật là đau." Tần Tích bĩu môi, trên mặt vô cùng úy khuất, "Cho nên tôi ghét anh ta."

Giây phút kia, Cố Mộ Nghiêm ngây ngốc tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào.

"Hơn nữa tôi lại không có sữa, anh ta còn bú mớm tôi, anh nói xem anh ta có phải biến thái không. Đau chết mất." Tần Tích tức giận bắt bình lên án nói.

Cố Mộ Nghiêm nghe được lý do này, có chút dở khóc dở cười, bị anh chạm vào, cô gái này bày ra bộ dáng bị tổn nặng, nhớ lúc trước, nhiều cô gái muốn phát triển sự tình đến một bước này cùng anh, anh cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái.

Được anh nhìn trộm, đó là vì tổ tiên cô tích đức, phải biết cảm ơn trời đất mới đúng.

Thôi bỏ đi, tuổi cô còn nhỏ, anh không chấp nhặt với cô, hơn nữa, bây giờ đầu óc cô cũng không tỉnh táo, hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì, đợi cô trưởng thành hơn chút nữa, đầu óc cũng thanh tỉnh ra, anh lại dạy từ từ.

Cố Mộ Nghiêm không ngừng thôi miên bản thân mình, nhưng lời nói kế tiếp của Tần Tích được bật ra, làm tức giận Cố Mộ Nghiêm đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Tôi quyết định rồi nhất định phải tìm một người đi quyến rũ Cố Mộ Nghiêm, đến lúc đó chụp ảnh lại, sau đó đá anh ta, cho anh ta lặn càng xa càng tốt. Thật thoải mái." Tần Tích đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Người khác đều ước gì chồng của mình chỉ có hứng thú với mình, còn cô gái chết tiệt này hết lần này tới lần khác chối bỏ, cấu tạo đầu óc của cô không giống với người bình thường.

Mặt Cố Mộ Nghiêm bình tĩnh, nhìn cô gái đang mơ mơ màng màng dựa vào ghế, thật muốn bóp cổ cô để cô tỉnh lại.

"Đau quá. . ." Tần Tích đưa tay gõ đầu.

Cố Mộ Nghiêm buộc dây an toàn giúp cô, lái xe về phía căn hộ của anh, đợi cô tỉnh táo lại, anh sẽ tính sổ với cô, muốn tính kế anh, cô gái này đang nằm mơ à.

Sau khi trở về, Cố Mộ Nghiêm mất một phần công sức mới dụ dỗ được Tần Tích uống thuốc, mặc dù vẫn phun ra, nhưng dù sao cũng xem như uống được một chút, sau khi chờ Tần Tích ngủ, Cố Mộ Nghiêm mệt mỏi toát một trận mồ hôi, nhìn cô ôm chăn ngủ ngon, Cố Mộ Nghiêm đứng bên cạnh giường, tức giận nhìn cô một cái, xoay người đi vào phòng tắm.

Toàn thân hơi chết được, Cố Mộ Nghiêm cũng ghét bỏ bản thân mình.

Chín giờ tối, Tần Tích tỉnh lại, khi nhìn thấy trần nhà liền sừng sờ một chút, cô trở về lúc nào vậy, tại sao cô không nhớ rõ.

Cố gắng suy nghĩ một chút, thật sự không có chút ấn tượng nào, kỳ quái. Cô bị mất trí nhớ sao? Nhưng chuyện lúc trước cô đều còn nhớ mà.

Tần Tích ngồi dậy, cầm áo mặc vào, vừa đi vừa sờ bụng, đói quá, cô cảm thấy mình nấu ăn rất khó ăn, không nghĩ tới Cố Mộ Nghiêm nấu còn khó ăn hơn cô, ha ha, cuối cùng cô cũng có một chỗ mạnh hơn Cố Mộ Nghiêm.

Nếu sau này anh ta còn dám hung dữ với cô, cô sẽ dùng chuyện này đá kích anh ta. Hừ.

Khi Tần Tích đang cười đến lên mặt, cửa mở ra, Cố Mộ Nghiêm từ bên ngoài đi vào, lập tức nét mặt của cô đông cứng, sau đó thu lại.

Anh ta trở về lúc nào vậy?

Cố Mộ Nghiêm vừa nhìn thấy cô liền nhớ đến những lời cô đã nói trong xe, không tránh khỏi nhún chặt lông mày, khoe mắt như cười như không quét qua nhìn cô.

Đầu Tần Tích đầy nghi vấn, vì sao anh ta lại nhìn mình như vậy, hơn nữa nụ cười của anh thật u ám, khôn kiếp.

"Ngây ngốc đứng ở đó làm gì, tỉnh dậy liền đi nấu cơm đi, tôi đói bụng rồi." Cố Mộ Nghiêm ngang ngược ra lệnh, chăm sóc cô xong anh liền đến thư phòng xử lý công việc, còn cô thì ngủ thật thoải mái.

Vốn Tần Tích muốn cãi lại, nhưng ngẫm lại vẫn là nên bỏ đi, chạy đến phòng bếp xào vài món ăn, chỉ là Cố Mộ Nghiêm mới vừa ăn hai miếng liền bắt đầu bắt bẻ, "Xào cháy khét như vậy bảo tôi ăn thế nào?"

Tuy nói như thế, nhưng anh cũng không ngừng đưa.

"Tay nghề của tôi chỉ đến mức này." Tần Tích cây ngay không sợ chết đứng, bản thân anh ta làm đồ ăn khó ăn như vậy, còn dám ghét bỏ tay nghề của cô, có bản lĩnh thì đừng ăn.

"Em phải tích cực học tập thêm một chút." Cố Mộ Nghiêm trừng mắt nhìn cô, Tần Tích lập tức ngừng ăn cơm, lại bắt nạt, đáng ghét.

Bàn ăn yên tĩnh vài phút, đột nhiên Tần Tích nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn anh, "Cố Mộ Nghiêm, trả chìa khóa lại cho tôi đi."

"Lấy chìa khóa làm gì?"

"Đồ của tôi đều ở ký túc xá, ở đây không tiện, tôi muốn về đó ở." Chủ yếu nhất chính là cô muốn cách anh ta xa một chút.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, "Chỗ đó không tiện."

"Chỗ này cũng không tiện." Tần Tích nhấn mạnh.

Mặc dù điều kiện ở đây tốt hơn ký túc xá mấy trăm lần, nhưng cô cảm thấy nơi không có Cố Mộ Nghiêm, ở đó cũng là thiên đường.

"Ráng chịu đi." Cố Mộ Nghiêm ném xuống ba chữ, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Tần Tích dùng chiếc đũa đâm đâm vào chén cơm, bất mãn nói, "Tôi không chịu đựng được."

Cố Mộ Nghiêm lưu loát nói, "Trước kia, điều kiện gian khổ như vậy tất cả mọi người đều chịu được, điều kiện bây giờ đã tốt hơn, nếu em không chịu được, đó chính là già mồm cãi láo."

"Chủ yếu là tôi chỉ muốn đi lấy quần áo thôi." Tần Tích đã tính toán trước tiên phải lấy được chìa khóa, sau đó mang hành lý chạy về Phụng Thành.

Cố Mộ Nghiêm suy nghĩ một chút, móc cái chìa khóa từ trong túi ra đưa cho cô, mắt Tần Tích sáng lên, đưa tay đón lấy, anh lại thu về, cô trừng mắt nhìn anh, "Anh đây là có ý gì?"

"Ngày mai tôi bảo Vạn Kiệt đi lấy đồ với em, cái chìa khóa này tôi đưa cho Vạn Kiệt."

Khuôn mặt Tần Tích tức giận đến đỏ bừng, trừng anh hồi lâu, nói cũng nói không nên lời.

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức đến đỏ bừng, nhếch môi cười, sau đó thả cái chìa khóa lại trong túi.

Tần Tích trừng mắt nhìn anh hỏi, "Rốt cuộc anh cho tôi tới đây là muốn làm gì? Sẽ không thật sự cho tôi làm bảo mẫu chứ?"

"Em nghĩ rằng tôi có thời gian rảnh để đùa giỡn với em sao? Đừng tưởng rằng bảo mẫu rất dễ làm, đầu tiên tài nấu nướng của em liền không đạt."

"Nếu tôi làm món ăn anh không hài lòng, vậy anh cũng đừng bảo tôi làm bảo mẫu cho anh nữa."

"Không hài lòng phải cố gắng làm tôi hài lòng, không có cơ hội liền cố gắng tạo ra cơ hội, chẳng lẽ chút đạo lý này em cũng không biết sao? Dù sao làm không tốt liền trừ tiền lương. Thẻ của em tôi đã tịch thu, sau này nếu muốn ăn cơm, muốn mua đồ liền cố gắng làm việc."

Tần Tích nghe lời nói của anh, trợn to hai mắt, không thể tin được hỏi, "Dựa vào cái gì anh lại tịch thu thẻ của tôi?"

"Dựa vào tôi là người đàn ông của em." Cố Mộ Nghiêm nhún mày nói.

"Hừ." Tần Tích tức giận quăng chiếc đũa ra, đi ra phòng khách.

Cố Mộ Nghiêm nhìn bóng lưng của cô, trong mắt hiện ra vui vẻ, cô gái này không dạy dỗ không được, luôn xem lời của anh như gió thoảng bên tai, lần này liền làm cho cô biết cái gì gọi là phục tùng, không được bằng mặt không bằng lòng với anh.

Tần Tích không ăn bao nhiêu cơm, ngủ đến nửa đêm liền tỉnh lại, nhìn nhìn Cố Mộ Nghiêm nằm bên cạnh, rón ra rón rén xuống giường, chạy vào phòng bếp ăn một ít bánh mì.

Cô vừa ra khỏi cửa, Cố Mộ Nghiêm liền tỉnh, trên mặt hiện lên nét cười khế, cô gái chết tiệt này, tự làm tự chịu đi, lần sau cô còn như vậy, anh liền ném hết đồ trong tủ lạnh đi, xem xem cô còn dám tỏ ra cáu kỉnh ném chiếc đũa nữa hay không.

Mặt trời rực sáng, Cố Mộ Nghiêm đã sớm đi ra ngoài, buổi trưa lúc trở lại, nhìn nhìn mặt bàn, trống rỗng, mà cô đang lấy máy tính của anh vui vẻ chơi trò chơi.

"Tại sao không nấu cơm?" Cố Mộ Nghiêm nhún mày hỏi.

Tần Tích tắt máy tính, cây ngay không sợ chết đứng nói, "Những nguyên liệu trong tủ lạnh tôi không biết nấu."

"Không biết thì học, máy tính để làm gì?" Cố Mộ Nghiêm ngồi trên sofa, "Tôi sắp đi làm, nửa tiếng sau tôi muốn nhìn thấy ba món một canh, nếu không làm được, tháng này cũng đừng mong lãnh lương."

"Không lãnh thì không lãnh."

"Em chắc chắn?"

"Chắc chắn." Tần Tích lớn tiếng trả lời, vô cùng hùng hồn.

Trong giây cô còn giấu một ngàn đồng, xài tiết kiệm một chút, tạm thời vẫn không thể chết đói, đối với loại người không nói đạo lý như Cố Mộ Nghiêm, cô phải phản kháng đến cùng.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, đột nhiên mở miệng, "Lần sau giấu tiền đừng giấu ở trong giày, hôi chết được."

Sáng sớm hôm nay lúc anh ra cửa, không cẩn thận làm rơi chiếc giày trên kệ của cô xuống, khi anh khom lưng nhặt lên, phát hiện cô vậy mà giấu tiền ở trong, cô gái này thật giảo hoạt.

Khốn kiếp.

Tần Tích không biết nên nói cái gì, tiền giấu ở trong giày anh ta cũng có thể tìm được, cô cũng thật phục anh ta, cuối cùng cô không thể không khuất phục dưới sự uy hiếp của anh, nghe lời đi tới phòng bếp.

Cố Mộ Nghiêm nhìn về mặt cô đầy vẻ bất đắc dĩ, tâm tình tương đối tốt, hạ quyết tâm phải dạy cô thật tốt, muốn đấu với anh, cô vẫn còn non tay lắm.

Lúc này, đột nhiên di động anh đặt trên bàn vang lên, là Vạn Kiệt gọi đến, anh bắt máy, "A lô. . ."

Vạn Kiệt vội vàng báo cáo, "Cố đại thiếu, tôi lấy mẫu tóc của Thiếu phu nhân và Tiểu phu nhân đi làm giám định DNA, giống như anh nghĩ, Thiếu phu nhân và Tiểu phu nhân không có quan hệ huyết thống."

Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía phòng bếp, đứng dậy đi đến sân thượng, "Tôi biết rồi. Giúp tôi tra cha mẹ của cô ấy là ai, bây giờ đang ở đâu? Còn nữa, giữ chặt miệng của cậu."

Cúp điện thoại, Cố Mộ Nghiêm nhìn bầu trời xa xăm, trên mặt như có điều suy nghĩ, đừng thấy Tần Tích thường ngày tùy tiện, nhưng tính tình rất miễn cưỡng, nếu biết rõ chuyện này, không biết sẽ suy nghĩ lung tung đến mức nào, cho nên anh muốn tra rõ chân tướng trước, lúc cần thiết sẽ nói cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cuối Cùng Cũng Đi Khỏi

Cúp điện thoại, Cố Mộ Nghiêm nhìn bầu trời xa xăm, trên mặt như có điều suy nghĩ, đừng thấy Tần Tích thường ngày tùy tiện, nhưng tính tình rất miễn cưỡng, nếu biết rõ chuyện này, không biết sẽ suy nghĩ lung tung đến mức nào, cho nên anh muốn tra rõ chân tướng trước, lúc cần thiết sẽ nói cho cô biết.

Cố Mộ Nghiêm đi đến phòng bếp đứng bên ngoài, nhìn Tần Tích bận rộn bên trong, nhớ tới cô khóc lóc cằn quấy nói chuyện kia ở trên xe, lập tức cảm thấy muốn rèn luyện thân thể cô tốt một chút, nếu không cuộc sống sau này làm sao hài hòa được, anh cũng không muốn lần sau cô lại khóc đến chết đi sống lại như vậy.

Như thế thật mất hứng.

Hôm sau, Cố Mộ Nghiêm đưa một quyển thực đơn cho Tần Tích, cô lật xem một cái, đầu đầy nghi hoặc, toàn bộ đều là các loại canh bồi dưỡng thân thể, bỏ khí bỏ huyết các loại, sẽ không phải anh ta muốn cô mỗi ngày đều nấu canh cho anh ta chứ?

"Cái này. . ." Tần Tích ngẩng đầu nhìn anh.

"Mỗi ngày nấu một loại, sách hướng dẫn tôi sẽ cho Vạn Kiệt đưa đến."

"Mỗi ngày nấu một loại?" Tần Tích trừng to mắt, nấu mấy món canh này cũng không phải chuyện đơn giản, bảo cô thỉnh thoảng nấu một loại còn có thể, ngày nào cũng nấu, đây không phải là muốn cô mệt chết sao.

Cố Mộ Nghiêm nhướn mày nhìn cô, "Có vấn đề gì sao?"

Dưới ánh mắt công kích của anh, Tần Tích chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nói, "Không có."

Tần Tích xoay người đi vào phòng bếp, tiện tay quăng thực đơn qua một bên, trên mặt ừ ừ, chết tiệt, Cố Mộ Nghiêm thật sự coi cô như bảo mẫu mà sai khiến sao, nhiều loại canh như vậy, cô phải nấu đến ngày tháng năm nào đây.

Vốn cho rằng như vậy cũng coi như xong, nhưng vẫn không biết Cố Mộ Nghiêm lại nổi điên cái gì, rõ ràng là anh ta có thể làm việc trong thư phòng, lại hét lần này tới lần khác ở lại phòng khách, hơn nữa còn đưa đĩa CD cho cô, muốn cô học nhảy thể dục nhịp điệu.

"Tôi không thích nhảy cái này."

"Nhất định phải học, mỗi ngày nhảy hơn hai tiếng mới được nghỉ ngơi, mỗi ngày tôi sẽ giám sát em, cho nên không được lười biếng." Muốn thân thể khỏe mạnh, chỉ uống canh thôi thì không được, phải kết hợp từ trong lẫn ngoài mới đạt hiệu quả cao.

Tần Tích sục sạo, là anh ta quá nhàn rồi sao?

Sau lần đầu tiên nhảy thể dục nhịp điệu, qua ngày hôm sau thức dậy, cô cảm giác chân mình cũng sắp gãy ra rồi, đặc biệt là bắp đùi, vô cùng ê ẩm, Tần Tích không muốn nhảy nữa, tìm cả tá lý do, nhưng toàn bộ đều bị Cố Mộ Nghiêm bác bỏ, "Em bị như vậy đều tại trước kia em lười rèn luyện, chờ khi em nhảy thêm mấy lần nữa sẽ không còn đau."

Tần Tích phát điên.

Nhưng khi Tần Tích chấp nhận số phận bị hành hạ, đột nhiên truyền tới một tin vô cùng tốt, Cố Mộ Nghiêm phải bay đến thành phố khác vài ngày, Tần Tích lập tức cảm thấy cuối cùng cũng tìm được hy vọng, nhưng trước khi Cố Mộ Nghiêm đi, anh ta còn đặc biệt dặn dò cô, "Mỗi ngày em phải quay video lại, sau đó gởi cho tôi."

Cô luôn lười biếng, nếu không giám sát chặt chẽ, chắc chắn cô sẽ không tập luyện.

Tần Tích ngoài mặt ngoan ngoãn đáp ứng, kì thực trong lòng lại không nghĩ như vậy, có kẻ điên mới tiếp tục nhảy cái này.

Cố Mộ Nghiêm không để Vạn Kiệt đi cùng, mà để cậu ta ở lại, hơn nữa để cậu ta trông chừng Phạm Thành Trạch, nghĩ biện pháp dẫn Phạm Thành Trạch đi chơi nhiều một chút, ngắm những nơi phong hoa, đừng cứ mãi ở công ty.

"Cố đại thiếu, anh có thể chi trả hóa đơn ở quán bar không?" Vạn Kiệt dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh.

"Nếu cậu có thể làm Phạm Thành Trạch có thể nhanh chóng kết hôn sinh con, như vậy tôi không chỉ chi trả cho cậu, hơn nữa còn cho cậu nghỉ phép dài hạn."

"Yên tâm đi, Cố đại thiếu, các cô gái xinh đẹp bên cạnh tôi có rất nhiều." Các cô gái của cậu ta rất phong phú.

Khi Cố Mộ Nghiêm lên máy bay, Tần Tích hăng hái đi tiễn anh, nhìn cô đứng trước mặt, trong mắt anh tràn đầy vui mừng, coi như cô gái này còn có lương tâm, còn biết đi tiễn anh.

Thật ra anh không biết Tần Tích đến chỉ là vì muốn chắc chắn anh đi thật, phải nhìn tận mắt cô mới có thể an tâm.

Vốn Cố Mộ Nghiêm còn muốn dặn dò cô một vài câu, nhưng nghĩ lại vẫn quyết định không nói, tránh cho cô gái này lại ghét bỏ anh phiền phức, cuối cùng anh chỉ nói một câu, "Tôi đi đây."

Tần Tích gật gật đầu, sau đó vẫy tay với anh, "Ừ, đi thông thả, chú ý an toàn."

Cố Mộ Nghiêm đến khu kiểm soát, sắp phải đi vào, xoay người nhìn lại, cô vẫn đứng ở đằng kia, ánh mắt nhìn mình, đột nhiên trong lòng có chút không nỡ, thôi đi, chỉ vài ngày thôi, anh xử lý xong sẽ trở lại.

Sau khi tiễn Cố Mộ Nghiêm xong, Tần Tích trở lại căn hộ, cả người thoải mái, cảm thấy cả thế giới nhẹ như bong bóng, muốn đi đâu thì đi, muốn ăn cái gì thì ăn, cảm giác này vô cùng thoải mái.

Đột nhiên, Tần Tích nghĩ đến một vấn đề, Cố Mộ Nghiêm qua bên kia làm việc chỉ vài ngày, sớm muộn gì cũng phải trở về, nếu anh ta về, tự do của cô sẽ không còn nữa, cho nên cô phải nghĩ biện pháp mới được.

Sau khi suy nghĩ cả nửa ngày trời, Tần Tích quyết định gọi điện thoại cho Hàn Thu, nói Cố Mộ Nghiêm đi, để lại một mình cô ở chỗ này, cô muốn trở về, giọng nói hết sức cô đơn.

Hàn Thu vừa nghe lập tức liền kêu cô trở lại, nói ở nhà rất vui vẻ.

Tần Tích nói sợ Cố Mộ Nghiêm tức giận, giọng nói ủy khuất kia lập tức khiến cho Hàn Thu lo lắng, liền nói không cần sợ Cố Mộ Nghiêm, có việc gì bà sẽ chịu.

Sau khi Tần Tích cúp điện thoại, hưng phấn lăn qua lăn lại trên ghế sofa, có bác gái làm chỗ dựa cho cô, cô sẽ không sợ.

Cứ tiếp tục ở chỗ này, cô cũng sắp bị bệnh tâm thần rồi, nhanh nhẹn đứng dậy chạy tới phòng ngủ thu dọn đồ đạc.

Nghĩ tới vài ngày sau không cần phải đối mặt với tên Cố Mộ Nghiêm vui buồn thất thường kia, không cần tập nhảy, trên mặt cô liền hiện lên vẻ mừng rỡ.

Hàn Thu gọi điện thoại cho Vạn Kiệt, bảo cậu ta đưa Tần Tích trở lại, Vạn Kiệt có chút do dự, Hàn Thu liền xuất ra khí thế là người nắm quyền, "Bây giờ lời của tôi nói cậu cũng không nghe đúng không?"

Vạn Kiệt vội vàng nói, "Không phải, thật sự không phải như vậy, chỉ là trước khi đi Cố đại thiếu bảo tôi phải chăm sóc cho Tần tiểu thư thật tốt, nếu Cố đại thiếu trở lại không nhìn thấy Tần tiểu thư, chỉ sợ sẽ. . ."

Cố đại thiếu không thể nói lão phu nhân cái gì, nhưng cậu thì thăm, không chết cũng bị lột một lớp da.

"Có tôi ở đây, cậu sợ cái gì, trời sập cũng không cần cậu quan tâm, chuyện này tôi sẽ tự mình nói với Mộ Nghiêm, cậu chỉ cần dẫn con dâu của tôi an toàn toàn đến đây là được." Thăng nhóc kia còn dám mắng bà hay sao.

"Dạ, tôi lập tức đưa Tần tiểu thư về." Chỉ cần có những lời này là được.

Tần Tích ngồi ở trong xe, trên mặt mang nụ cười sáng lạn, nhìn phong cảnh hai bên đường nhanh chóng lướt qua, trong lòng vô cùng vui sướng, cuối cùng có thể rời khỏi nơi quý quái kia, ha ha.

Nếu có thể, cô thật rất muốn ngửa mặt lên trời hét ba tiếng.

Vạn Kiệt lái xe, nhìn thấy Tần Tích từ kính chiếu hậu, vui vẻ giống như đứa trẻ, không khác gì người mới được thả từ trong tù ra.

Chẳng lẽ Cố đại thiếu đối xử với cô không tốt? Không thể nào, cậu đi theo Cố đại thiếu lâu như vậy, chưa bao giờ trông thấy Cố đại thiếu để tâm đến người khác như vậy, biết chuyện của cô và Phạm Thành Trạch, chỉ hận không thể lập tức dán nhãn 'Người đàn ông đã kết hôn' lên người Phạm Thành Trạch, điều này rất rõ ràng chính là đang ghen.

Xe dừng lại, Tần Tích nhìn kiến trúc xung quanh, cảm thấy vô cùng thân thiết, cuối cùng cô cũng trở lại.

Vạn Kiệt đưa cô về nhà, Hàn Thu vừa nhìn thấy Tần Tích liền thân thiết bắt lấy tay cô, vẻ mặt tươi cười, quan tâm hỏi, "Đi đường có mệt không?"

"Con không mệt." Tần Tích lắc lắc đầu.

"Ngồi xuống trước đã, cơm làm sắp xong rồi, bác cho nhà bếp làm mấy món con thích ăn nhất, lát nữa con phải ăn nhiều một chút." Tay Hàn Thu vỗ vỗ lưng cô, lúc trước biết Tần Tích theo làm việc với Cố Mộ Nghiêm, trong lòng bà có chút lo lắng, dù sao tính tình của thằng nhóc kia không có mấy ai chịu được, nhưng xem ra bây giờ sắc mặt cô hồng hào, hình như cũng không có gì không ổn.

"Cám ơn bác gái." Tần Tích gật gật đầu, cười cong khóe mắt.

"Lần này cùng ở với Mộ Nghiêm, như thế nào? Có tốt không?" Hàn Thu thử dò xét hỏi thăm.

Tần Tích nhớ tới những chuyện Cố Mộ Nghiêm làm với mình, khóe miệng miễn cưỡng trả lời, "Dạ tốt ạ."

Hàn Thu nhìn vẻ mặt Tần Tích, liền biết chắc cô không nói thật, nhất định là bị Cố Mộ Nghiêm bắt nạt, kỳ thật lúc Tần Tích nói chuyện điện thoại với Hàn Thu, Hàn Thu cũng có chút đoán được, cho nên mới gọi Tần Tích trở lại, thằng nhóc kia cũng thật là, cũng sắp kết hôn rồi, tính xấu cũng không thay đổi, thật sự là ủy khuất cho con dâu mà.

Cố Chấn Đình biết Tần Tích trở về, sau khi trò chuyện cùng mấy người bạn già xong liền trở lại, nhìn thấy Tần Tích liền cao hứng nói, "Tiểu nha đầu, trở lại rồi à?"

"Cố gia gia." Tần Tích đứng dậy.

"Không cần khách khí như vậy, mau ngồi mau ngồi." Cố Chấn Đình vừa cười vừa nói.

"Cám ơn Cố gia gia."

Ông cảm thấy đứa cháu dâu này không tệ, mặc dù không phải được sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng cũng hiểu chuyện vâng lời, không có chút kiêu căng nào, cách ăn mặc cũng giản dị, sạch sẽ, càng nhìn càng vừa mắt, cho nên cũng không tránh khỏi càng thêm yêu mến cô, cho nên mới không cho tên nhóc kia bắt nạt cô.

Buổi chiều, Tần Tích theo Hàn Thu học nấu nướng, khi nhìn thấy Hàn Thu thuần thục làm điểm tâm, Tần Tích hết sức kinh ngạc trong lòng, cô cho rằng Hàn Thu thân là con dâu của nhà họ Cố, có nhiều người hầu hạ như vậy, hoàn toàn không cần tự mình làm, nhưng khi nhìn động tác của Hàn Thu, chắc là thường xuyên ra vào phòng bếp.

Hàn Thu giống như nhìn ra được suy nghĩ của Tần Tích, vừa làm vừa cười giải thích, "Có đôi khi tự mình nấu cho người trong nhà ăn là một chuyện rất hạnh phúc, hơn nữa ba con vô cùng thích món ăn bác làm, thỉnh thoảng làm một lần, ông ấy cũng vui vẻ."

Tần Tích nhìn Hàn Thu dịu dàng, không hiểu vì sao Cố Mộ Nghiêm lại không đi truyền tính tình của Hàn Thu và Cố Đình Dự nhỉ.

Chẳng qua tình cảm giữa bác gái và bác trai thật là tốt, nhiều năm như vậy, tình cảm thủy chung như một, hai người gặp mặt nhìn nhau, bên trong đều lộ ra yêu thương nồng đậm đối với đối phương, thật sự làm người ta phải ghen tị.

Cả một buổi chiều, Tần Tích đều đi theo Hàn Thu làm này nọ, bầu không khí vui vẻ hòa thuận.

Buổi tối, Tần Tích một mình nằm trên giường lớn, không có người nào đó bên cạnh, thật sự muốn bao nhiêu thoải mái liền có bấy nhiêu thoải mái, muốn lăn thế nào thì lăn thế đó.

Vốn cho rằng Cố Mộ Nghiêm sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng cô về đây hơn nửa ngày rồi, điện thoại vẫn yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bị Nhìn Thấy Bằng Cách Này

Buổi tối, Tần Tích một mình nằm trên giường lớn, không có người nào đó bên cạnh, thật sự muốn bao nhiêu thoải mái liền có bấy nhiêu thoải mái, muốn lăn thế nào thì lăn thế đó.

Vốn cho rằng Cố Mộ Nghiêm sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng cô về đây hơn nửa ngày rồi, điện thoại vẫn yên lặng.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên điện thoại di động liền reo lên, Tần Tích sững sờ một chút, vội vàng ngồi dậy, khi nhìn thấy là cuộc gọi của Diệp Thập Nhất, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Còn tưởng là Cố Mộ Nghiêm điện thoại tới.

Mới vừa bắt máy, bên kia liền truyền đến tiếng Diệp Thập Nhất nghiêng răng ken két, "Này, cậu sắp kết hôn là thế nào hả? Con nhỏ đáng chết này, mình còn là người cuối cùng biết tin cậu sắp kết hôn, cậu không cảm thấy có lỗi với mình sao? Nếu không phải hôm nay mình đến nhà tìm cậu, bác gái nói cho mình biết chuyện này, có phải cậu định giấu mình phải không?"

Có cần kích động như vậy không? Tần Tích móc móc lỗ tai, "Cái đó, chuyện này một lời khó nói hết, hôm nào gặp nhau mình sẽ nói cho cậu biết."

"Không được, bây giờ nói đi, cậu biết không? Hôm nay mình tới tìm cậu thiếu chút nữa bị một chiếc xe chạy trên đường tát nước trúng mình, người đàn ông kia còn bày ra bộ đáng cái bướng, không chỉ không xin lỗi, còn chặc chặc nói là trách nhiệm của mình, làm mình tức chết." Diệp Thập Nhất vô cùng tức giận nói.

Mẹ nói, hán ta lái xe giỏi lắm chắc, lần sau gặp lại hán, cô phải chọc bể bánh xe của hán ta, khốn kiếp.

Tần Tích lập tức nói, "Vây cũng thật quá đáng, trên thế giới này tên khốn kiếp thật đúng là không ít, yên tâm, lần sau gặp được hán, mình và cậu cùng nhau đánh hán một trận, trút giận cho cậu. Cho hán biết phụ nữ không phải dễ bắt nạt."

"Nhất định." Diệp Thập Nhất gật đầu thật mạnh, lập tức liền phản ứng, "Không được nói sang chuyện khác, mau nói chuyện cậu kết hôn là thế nào? Trước đây ngay cả bạn trai cậu cũng không có, đột nhiên bây giờ sắp kết hôn, có phải cậu muốn gạt mình phải không, cậu có còn xem mình là bạn tốt nữa không?"

"Được rồi, mình nói cho cậu biết..." Tần Tích kể qua loa sự kiện xui xẻo ngày hôm đó, sau đó ngây ngô bị ép hôn, với cả tình hình bây giờ, nhưng lại giấu chuyện Cố Mộ Nghiêm 'xử' cô, "Chuyện chính là như vậy."

Mắt Diệp Thập Nhất sáng long lanh, giống tên trộm nói, "Quả nhiên là tình tiết như trong phim thần tượng nha, cậu đập phải vận cứt cho gì, loại chuyện như vậy cũng có thể bị cậu gặp phải, tại sao lại không có ai làm như vậy với mình, cậu còn uất ức cái gì, nếu là mình mình đã đốt pháo ăn mừng rồi."

Đây gọi là đập phải vận cứt chó sao? Cô thì lại cho rằng đây chính là xui xẻo tám đời đấy chứ, bây giờ cô cũng sắp bị hành hạ đến điên rồi.

"Cậu không biết tính tình của anh ta xấu thế nào đâu, vui buồn bất thường, một giây trước vẫn còn cười, một giây sau anh ta có thể đồng cậu thành khối băng, vừa hung dữ vừa khó khăn, quả thật rất giống mấy ông thầy giám thị."

"Người ta mặt mũi đẹp trai, gia thế lại tốt, tại sao lại không được kiêu ngạo một chút, người ta có tiền có quyền, nếu không cậu cho là người ta không có gì lại dám kiêu ngạo, chắc chắn sẽ bị người ta đánh chết."

Mắt Tần Tích tròn trắng, "Cậu có còn là bạn mình nữa không, tại sao cùi chò chỉ ra ngoài, mình bảo cậu phi báng anh ta với mình, nhưng cậu cứ khen anh ta là có ý gì?"

"Mình nói thật. . . Mẹ kiếp, mình vừa nhìn thấy tên khốn hất nước trúng mình, không thèm nghe cậu nói nữa. . ."

Hừ, tự đưa tới cửa, chị gái đây không đánh hán đến mẹ hán cũng không nhận ra, cô liền không mang họ Diệp.

Tần Tích vội vàng dặn dò, "Thập Nhất, đánh không lại thì chạy đi, đừng cật lực, mặt mũi quan trọng, tính mạng quan trọng hơn. . . Tút TUT TUT." Nhìn nhìn điện thoại, bắt đầu dĩ vãng một hồi.

Nửa đêm, Tần Tích mơ thấy Cố Mộ Nghiêm trở lại, bỗng chốc liền tỉnh lại, trên trán đều là mồ hôi, khi nhìn thấy ngoài cửa sổ trời tối đen như mực, biết mình chỉ nằm mơ, bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, lại nằm xuống giường, sau đó ngái to ngủ tiếp.

Hôm sau, khi Tần Tích thức dậy, trong nhà chỉ còn lại một mình Cố Chấn Đình, ông đang luyện Thái Cực ngoài vườn, tư thế kia lưu loát, rất có khí thế, Tần Tích đứng phía sau học theo, nhưng động tác có chút vụng về.

Cố Chấn Đình quay người lại liền nhìn thấy động tác của Tần Tích, bỗng chốc liền nở nụ cười, "Ha ha, cháu dâu à, muốn luyện Thái Cực sao?"

Tần Tích bắt đầu đi khoát khoát tay, "Cháu học không được đâu, trước đây mẹ cháu đưa cháu đi học khiêu vũ, muốn rèn luyện khí chất cho cháu một chút, kết quả thiếu chút nữa chọc cho cô giáo khóc, nói cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua học sinh nào không có thiên phú như vậy."

"Ha ha. . ." Cổ Chấn Đình cười không khép miệng được, vỗ bộ ngực nói, "Không sao, ông dạy cho cháu, chắc chắn học được."

Nhìn thấy Cổ Chấn Đình có lòng tin như vậy, Tần Tích cũng có chút động lòng, liền theo học, kết quả hai giờ sau, nhìn thấy động tác xiêu xiêu vẹo vẹo của Tần Tích, Cổ Chấn Đình phát hiện tay chân của cô thật đúng là không hài hòa.

Chỉ có điều ông từng ở trong quân đội, một đoàn quân ông cũng có thể huấn luyện được, không có chuyện sẽ thất bại trong tay cô.

Lòng hiếu thắng của Cổ Chấn Đình trỗi dậy, cũng làm Tần Tích một mối thâm thiết, đánh Thái Cực xem ra cũng không dễ dàng như vậy, Tần Tích muốn không học nữa, nhưng khi thấy vẻ mặt Cổ Chấn Đình nghiêm túc, lại không tiện mở miệng, chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Khi Tần Tích sắp chống đỡ không được nữa, người giúp việc đến gọi, "Lão thái gia, Triệu tiểu thư đến thăm người, đang chờ ở phòng khách."

Tuy bên ngoài Triệu Từ Diên nói là đến thăm Cổ Chấn Đình, nhưng thế nào Tần Tích lại cảm thấy cô ta chính là nhắm vào mình, nhớ tới lần trước cô ta tự bóp cánh tay của cô ta đến đỏ rồi hăm hại cô, Tần Tích cũng biết Triệu Từ Diên cũng không phải đơn thuần như bề ngoài.

Tần Tích đi theo Cổ Chấn Đình đi vào, vừa tới phòng khách liền truyền đến giọng nói ngọt ngào của Triệu Từ Diên, "Cố gia gia."

"Là Từ Diên sao, lâu quá không gặp rồi." Mặt Cổ Chấn Đình cười ha hả, đối với Triệu Từ Diên ông không thích lắm, cũng không chán ghét, chỉ đơn giản xem cô như một đứa trẻ.

"Cố gia gia, cháu nghe gia gia nói người thích uống trà Diệp Thanh, cho nên đặc biệt mang một ít trà Diệp Thanh đến biếu ông, ông ngồi xem có phải rất thơm hay không?"

Cổ Chấn Đình ngửi một cái sau đó nói, "Đúng là trà ngon, cảm ơn cháu."

Tần Tích đi vào liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, có chút khiếp sợ, đứng bên cạnh Triệu Từ Diên, không phải Phạm Thành Trạch thì là ai, làm sao thầy Phạm cũng tới, thế này thật xấu hổ.

Phạm Thành Trạch thấy Tần Tích, trong lòng đủ loại tư vị, nếu không phải trong lúc vô tình nghe được người khác nói chuyện của Cổ Mộ Nghiêm, anh cũng không biết Tần Tích chính là vợ chưa cưới của Cổ Mộ Nghiêm, hoàn toàn không phải là cháu họ, nhưng tại sao khi trong lòng anh tràn đầy bóng dáng của Tần Tích mới cho anh biết những chuyện này.

Từ khi biết cô là vợ chưa cưới của Cổ Mộ Nghiêm, anh cố gắng muốn quên, nhưng anh phát hiện, càng muốn quên bóng dáng của cô trong đầu càng hiện rõ ràng hình ảnh của cô.

Cổ Chấn Đình nhìn thấy ánh mắt Phạm Thành Trạch vẫn nhìn chằm chằm vào Tần Tích, vẻ mặt có chút kỳ quái, nhìn qua Tần Tích, nét mặt của cô cũng có chút lúng túng.

Bọn họ đây là có chuyện gì?

Cổ Chấn Đình tò mò hỏi thăm, "Thành Trạch, cháu biết Tiểu Tích sao?"

Phạm Thành Trạch thu nét mắt mát trong lòng lại, "Trước kia cháu từng đến trường đại học Tư Hoa dạy thay một khóa, cũng xem như Tiểu Tích là học sinh của cháu."

"Hóa ra là như vậy." Cổ Chấn Đình biết chuyện cũng không đơn giản như Phạm Thành Trạch nói như vậy, nhưng mặt vẫn không biến sắc.

Triệu Từ Diên đứng ở đằng kia, khuất sau Cổ Chấn Đình, lén trừng Tần Tích một cái.

Tần Tích không để ý tới Triệu Từ Diên, cười nói, "Gia gia, cháu đi châm trà."

"Được, các cháu ngồi trước đi, ta lên lầu thay quần áo cái đã." Nói xong, Cổ Chấn Đình đi lên lầu.

Triệu Từ Diên và Phạm Thành Trạch ngồi trên sofa, Tần Tích bưng trà đi ra, mà điện thoại cô để trên bàn vì có tin nhắn đến liền sáng lên, mắt Triệu Từ Diên nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình, ảnh chụp là Tần Tích tự sướng, còn bên cạnh là bốn chữ 'Nữ vương đại nhân', cô ta lập tức liền mỉa mai cười rộ lên, "Ha ha, cũng quá ngây thơ rồi, tuổi cũng đã lớn thế này. Thật sự buồn cười chết mất."

Tần Tích muốn đi tới lấy điện thoại lại, Triệu Từ Diên lại nhanh hơn một bước, đưa cho Phạm Thành Trạch, "Anh, anh mau nhìn xem, có phải rất ngây thơ không, thật không biết người như vậy tại sao có thể trở thành vợ chưa cưới của anh Mộ Nghiêm."

Cổ Chấn Đình thay quần áo chuẩn bị đi xuống, liền nghe được lời nói của Triệu Từ Diên, lập tức có chút không vui, Triệu Từ Diên này cũng quá không hiểu chuyện rồi, tại sao có thể nói lời như vậy chứ.

"Từ Diên. Không được phép nói lung tung." Phạm Thành Trạch rút điện thoại di động từ trên tay Triệu Từ Diên, chuẩn bị trả lại cho Tần Tích, nhưng không cẩn thận nhấn mở màn hình, thấy được trong album ảnh, vốn chỉ vô ý nhìn lướt qua, nhưng khi thấy nội dung ảnh chụp, anh giật mình, trong lòng

nổi lên trần trần sóng lớn.

Ảnh chụp chính là thư tỏ tình, lúc trước Tần Tích viết xong, nhìn thành quả của mình, liền vui vẻ, cho nên thuận tay chụp một tấm, lần đầu tiên trong đời làm chuyện này, dù thế nào cũng phải lưu lại kỷ niệm.

Nhưng thế nào Tần Tích cũng không nghĩ tới, bị Phạm Thành Trạch nhìn thấy thư tỏ tình bằng cách này.

Phạm Thành Trạch ngẩng đầu nhìn Tần Tích, "Ra ngoài nói chuyện với tôi một chút."

"Anh, anh muốn cùng cô ấy đi đâu?" Triệu Tử Diên bắt mắt đứng dậy.

"Ngồi ở đây, không được đi theo." Lần đầu tiên Phạm Thành Trạch dùng giọng nói nghiêm túc như vậy nói với Triệu Tử Diên, Triệu Tử Diên lập tức ngăn cản cả người.

Phạm Thành Trạch thấy Tần Tích đứng ở đằng kia không nhúc nhích, cũng không kịp ngoảnh đầu lại, nắm tay Tần Tích kéo cô ra cửa.

Cô vậy mà từng viết thư tỏ tình cho anh, vậy tại sao anh lại không biết, nếu cô đã thích anh, vậy tại sao lại trở thành vợ chưa cưới của Mộ Nghiêm, trong đầu anh đầy thắc mắc, không hỏi rõ, cả đời này anh cũng sẽ không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cố Mộ Nghiêm Trở Lại

Tần Tích không ngờ Phạm Thành Trạch lại làm như vậy, trong ấn tượng của cô, cho tới bây giờ Phạm Thành Trạch đều là người khiêm tốn, ôn tồn tao nhã, nhưng bây giờ anh lại cường thế, không cho người khác phản kháng, làm cô khiếp sợ.

"Thầy Phạm, thầy làm gì vậy, buông tay." Tần Tích giãy giụa.

Phạm Thành Trạch mất diết tại nơi, trực tiếp kéo cô ra đường lớn bên ngoài nhà họ Cố, Phạm Thành Trạch xoay người nhìn cô, "Em viết thư, vì sao không gửi cho tôi?"

Kỳ thật đối với cô, không phải Phạm Thành Trạch hoàn toàn không có ấn tượng gì, tiếp xúc đã lâu, anh mơ hồ sẽ nhớ ra có một khuôn mặt như vậy bên trong lớp học hơn một trăm người kia, khi đó, anh chỉ nghiêm chỉnh hoàn thành trách nhiệm của một người thầy, cho nên đối diện với ánh mắt hâm mộ ở bên dưới, anh đều lựa chọn giả vờ không biết.

"Thầy Phạm, những chuyện này cũng qua rồi, bây giờ tôi là vợ chưa cưới của Cố Mộ Nghiêm, thầy hãy quên chuyện bức thư này đi." Nếu như bọn họ thật sự có duyên, thì tại sao khi cô nổi lên dũng khí đi tỏ tình thì gặp được Cố Mộ Nghiêm chứ.

"Ngày đề trên đầu thư là hơn hai tháng trước, khi đó em mới tốt nghiệp, vì sao trong thời gian ngắn như vậy em đã trở thành vợ chưa cưới của Mộ Nghiêm?"

Tần Tích không biết nên giải thích thế nào, cảm thấy quá khó để trả lời, làm sao cô có thể nói với Phạm Thành Trạch khi cô đến tỏ tình với anh ta, cho nên mới gặp được Cố Mộ Nghiêm, sau đó bị ép ở chung với Cố Mộ Nghiêm.

Bây giờ hôn ước của cô và Cố Mộ Nghiêm đã được định đoạt, là chuyện phải làm, cô không thể chối bỏ.

"Thầy Phạm, thật xin lỗi. . ."

"Tôi không cần em xin lỗi tôi, tôi muốn biết lý do?" Phạm Thành Trạch bắt lấy bả vai Tần Tích, vẻ mặt có chút kích động, "Nói cho tôi biết."

Tần Tích chưa bao giờ nhìn thấy anh thất lễ như vậy, nhưng vì muốn làm anh chết tâm, cô chậm rãi mở miệng, "Lúc đó vẫn chưa trưởng thành, cho rằng hâm mộ chính là thích, nhưng sau khi gặp được Cố Mộ Nghiêm em mới biết được, thích một người không phải là như vậy, thầy Phạm, thật xin lỗi, để thầy hiểu lầm rồi."

"Em yêu Cố Mộ Nghiêm?"

"Phải, em yêu anh ấy." Tần Tích tuyệt tình trả lời.

Trên mặt Phạm Thành Trạch toát ra nét bi thương, ông trời đang đùa giỡn anh sao? Khi cô thích mình, anh lại không biết, đến khi anh thích cô, cô lại đi yêu người khác, sự thật này có bao nhiêu tàn nhẫn đây.

"Tôi biết rồi." Phạm Thành Trạch từ từ buông bả vai Tần Tích ra, lui về phía sau một bước, giữ khoảng cách an toàn, đôi mắt sụp xuống, che giấu nét bi

thương nồng đậm

Phạm Thành Trạch là một người chính trực thật thà, trong tình yêu, nếu anh bị cự tuyệt, như vậy anh sẽ yên lặng nén đau ở phía sau, không quan tâm miệng vết thương đầy máu, đau triệt nội tâm, anh cũng tuyệt đối sẽ không bắt chấp mọi thủ đoạn để giành được đối phương, bởi vì như thế sẽ gây phiền nhiễu cho cô, anh tình nguyện chịu đựng tất cả.

Tần Tích nhìn Phạm Thành Trạch, không biết nên nói cái gì, bản thân đã từng thích anh đứng trên bục giảng, khi đó anh chói mắt như mặt trời, bản thân cô không dám tùy tiện tiến lên, còn nhớ có một lần vì muốn nói chuyện với anh, sau khi tan học, anh đang thu dọn đồ đạc, cô ngồi một góc chờ tất cả bạn học ra khỏi lớp, sau đó mới nhẹ nhàng đi lên, vờ như có một vấn đề không hiểu.

Khi đó anh không có một chút không kiên nhẫn nào, cũng không giống với thầy giáo trước kia của cô sau giờ học liền rời đi ngay, nụ cười trên mặt anh vô cùng dịu dàng, sâu sắc khắc vào lòng Tần Tích, khi đó cô liền nghĩ, nếu có thể trở thành bạn gái của thầy Phạm thì tốt biết mấy.

Nhưng bây giờ cô đang tự tay làm anh tổn thương, Tần Tích cảm thấy mình rất tàn nhẫn.

Triệu Tử Diên len lén nấp sau cửa, mặt đầy vẻ kinh ngạc, anh trai vậy mà lại đi thích Tần Tích.

Hừ, rốt cuộc cô gái này có cái gì tốt, vì sao anh Mộ Nghiêm và anh trai cô đều thích cô ta, cô ghê tởm cô gái này, nhất định phải đá cô ra khỏi anh Mộ Nghiêm.

Phạm Thành Trạch không ở lại lâu, rất nhanh liền cùng Triệu Tử Diên đi khỏi, Cố Chấn Đình thấy Tần Tích từ bên ngoài đi vào, cũng không hỏi nhiều, vừa rồi ông đã cảm thấy nét mặt của Phạm Thành Trạch không thích hợp, cho nên khi đi thay quần áo liền gọi điện thoại hỏi Vạn Kiệt, thế mới biết chuyện xảy ra giữa Tần Tích và Phạm Thành Trạch, vì chuyện này mà tên nhóc Mộ Nghiêm kia rất tức giận.

Vốn ông cảm thấy chuyện giữa cô và tên nhóc nhà họ Phạm không phải là thật, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Tần Tích lúc đi vào hình như rất kém, lập tức lòng Cố Chấn Đình lộ bộ một cái, ai nha, sẽ không phải cháu dâu thật sự thích tên nhóc nhà họ Phạm chứ.

Cố Chấn Đình cũng không hỏi hai người bọn họ ra ngoài nói cái gì, chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết, duy chỉ có chuyện tình cảm vẫn phải do bọn trẻ tự mình đi giải quyết, tránh càng giúp càng rối.

Tần Tích thấy Cố Chấn Đình nói, "Ông nội, con đi lên nghỉ ngơi một chút ạ."

"Đi đi, khi nào ăn cơm ông sẽ cho người lên gọi con dậy."

Tần Tích đứng trước cửa sổ, xem ảnh chụp trên màn hình, Phạm Thành Trạch mặc áo khoác len, là một người đàn ông vô cùng lịch sự nho nhã.

Đúng là trò đùa của ông trời, không sớm không muộn, lại đến ngay lúc cô chuẩn bị tỏ tình liền chọc phải tên bá đạo Cố Mộ Nghiêm này.

Tần Tích lắc lắc đầu, cố gắng làm cho bản thân không nghĩ tiếp nữa, cô và Phạm Thành Trạch không có khả năng, cô sẽ chôn phần tình cảm đơn thuần này vào sâu trong lòng, mãi mãi không chạm đến nó nữa.

**

Hàn Thu trở lại, biết được chuyện này từ chỗ Cố Chấn Đình, có chút lo lắng, "Ba, có cần con đi lên xem một chút không?"

Nếu con dâu bỏ rơi tên nhóc Mộ Nghiêm để chọn người khác thì phải làm sao đây?

Cố Chấn Đình không đồng ý nói, "Đừng đi, chúng ta phải làm bộ không biết chuyện này, chúng ta nhúng tay vào chuyện như vậy, vốn chuyện không phức tạp cũng sẽ trở nên phức tạp, hơn nữa, nếu tên nhóc Mộ Nghiêm kia đã biết chuyện này, khẳng định cũng sẽ không không có phản ứng gì, trước mắt chúng ta xem tình huống một chút rồi lại nói sau."

Hàn Thu cảm thấy có đạo lý, "Con nghe theo ba."

Cả ngày, tất cả mọi người đều rất ấn ý không hề nhắc tới ba chữ Phạm Thành Trạch này ở trước mặt Tần Tích, ngay cả những chuyện có liên quan đến ba chữ này cũng không nói.

Tất cả mọi người cho rằng Tần Tích sẽ khó chịu một thời gian, dù sao đó cũng là người mà Tần Tích từng thích nhất, cho nên dù Tần Tích có rầu rĩ không vui một tuần, bọn họ cũng có thể hiểu được, nhưng thức dậy sau khi ngủ một giấc, vẻ mặt của Tần Tích đã khôi phục nụ cười như thường ngày, giống như đã thoát khỏi phiền não.

Sau khi Hàn Thu cẩn thận quan sát Tần Tích, mới lên thở phào nhẹ nhõm, như vậy là tốt rồi, ai mà không có mối tình đầu chứ, nhớ ngày đó bà thăm đến một người, thích đến chết đi sống lại, mỗi ngày đều lên đưa bữa sáng, cũng đưa cả một học kỳ, hậu quả chính là bà không có điểm tâm để ăn trong cả một học kỳ.

Bữa tối, Tần Tích chủ động giúp đỡ chuẩn bị bữa tối phong phú cùng Hàn Thu, đặt lên bàn, Hàn Thu liền nói, "Những món này đều do Tiểu Tích làm, con ném qua rồi, ăn rất ngon."

Cố Chấn Đình vừa ăn vừa khen ngợi liên tục, "Rất đúng khẩu vị của ba, tay nghề của cháu dâu không tệ."

Thật ra Tần Tích biết món ăn mình làm không được cho là ngon, bọn họ chỉ không muốn cô bị đã kích.

Buổi tối, Tần Tích cảm thấy tính của Cố Mộ Nghiêm bắt đầu chơi game, mỗi lần lúc tâm tình cô không tốt, sẽ chơi trò chơi để giải tỏa tâm tình của mình, cho nên mấy ngày nay của cô đều trôi qua như vậy.

Chơi trò chơi cũng chán rồi, cô liền nhảy lên giường của Cố Mộ Nghiêm, liền nhún nhún nhảy nhảy trên giường, cuối cùng còn xé rách một cái gối, khắp nơi đều là lông vũ, cô vô cùng may mắn khi Cố Mộ Nghiêm không có ở đây, có thể để cô giải tỏa hết tất cả mà không kiêng nể gì cũng không cần phải giấu trong lòng.

Tần Tích nhìn phi tiêu, dùng bút vẽ một nhân vật hoạt hình, bên cạnh ghi ba chữ 'Cố Mộ Nghiêm', treo ở đằng kia, sau đó dùng phi tiêu phóng, mỗi khi đâm trúng một con, cô liền vui vẻ hoan hô, không bao lâu, mặt của 'Cố Mộ Nghiêm' biến thành con nhím.

Kỳ thật cô rất không có tiền đồ, không dám khiêu chiến trước mặt Cố Mộ Nghiêm, chỉ có thể lén lút làm chút chuyện này để tự đùa tự vui.

Thôi, đi tắm cái đã.

Cố Mộ Nghiêm xử lý công việc xong cả đêm liền chạy về Phụng Thành, đừng tưởng anh không biết vì sao mẹ anh lại đột nhiên gọi điện thoại gọi Tần Tích trở lại, chắc lại do cô gái nghịch ngợm kia giờ trở quý, khẳng định ở sau lưng còn nói xấu anh, quả nhiên là như vậy, mới vừa bước vào phòng khách, liền bị ông nội gọi đến quở trách anh một trận ra trò.

"Tên nhóc kia, con bé không phải là tay sai của con, bình thường cười một cái sẽ chết sao, bày đặt nghiêm túc như vậy làm gì? Này, nghe tám cái răng cho ông xem nào. . ."

Lời Cố Chấn Đình còn chưa dứt, Cố Mộ Nghiêm liền nói, "Nếu không có chuyện gì, con đi lên trước."

Nhảm chán, anh không phải là thằng hề, tại sao phải liên tục cười không ngừng.

"Đứng lại. Con xem lại xem thái độ này của con là thế nào hả?" Thằng nhóc đàn độn này, tiếp tục như vậy nữa, cháu dâu liền chạy mất mà nó không có chút cảm giác nguy cơ nào sao.

Cố Mộ Nghiêm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Ông nội, con làm việc từ bảy giờ sáng tới giờ, còn mệt chết rồi, muốn đi nghỉ ngơi, có chuyện gì thì ngày mai hãy nói."

Cố Chấn Đình thấy trên mặt Cố Mộ Nghiêm có chút mệt mỏi, cũng không nói gì nữa, phát phát tay để anh đi.

Cố Mộ Nghiêm sai bước đi lên lầu, cô nhóc kia còn biết mách lẻo, bây giờ cả nhà đều đứng về phía cô ta là thế nào.

Giây phút đẩy cửa ra, Cố Mộ Nghiêm cứ cho là mình đi nhầm phòng, hoặc là xuất hiện ảo giác, phòng của anh từng chỉnh tề sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi giờ phút này liền giống như cái xe rác, khắp nơi đều là lông vũ, chăn nằm trên mặt đất, quần áo ném khắp nơi, tất bốc mùi còn treo ở cửa tay.

Cố Mộ Nghiêm sững sờ mấy giây mới tin rằng đây thật sự là phòng của mình, anh đi vào đóng cửa lại, càng nhìn mày càng nhúu chặt, rốt cuộc cô nhóc kia đang làm cái gì vậy?

Cố Mộ Nghiêm tức giận đến trán nổi gân xanh, hàm răng nghiến chặt, cô nhóc nghịch ngợm chết tiệt kia.

Khi lửa giận của anh tăng vọt đến cực điểm, phòng tắm truyền đến tiếng hát hùng hồn, anh neho mắt lại đi tới, cửa phòng tắm cũng không đóng lại hoàn toàn, hé ra một kẽ hở, anh nhìn thấy trên người Tần Tích trùm khăn tắm, một chân giẫm ở trên bồn cầu, một tay cầm bông tắm kỳ cọ, nhắm mắt lại hát nghêu ngao, cả người còn đung đưa theo nhịp điệu.

"Anh làm tổn thương tôi, tôi cười một tiếng "

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đẹp Trai Có Thể Làm Cơm Ăn Sao?

Cố Mộ Nghiêm đứng ở cửa, nhìn Tần Tích, hai tay khoanh trước ngực, xa anh, cô nhóc này thật rất thoải mái, lập tức trong lòng anh chợt thoáng qua chút khó chịu.

Tần Tích hát xong một bài cười đến sáng lạn, tưởng tượng mình như một đại minh tinh, phát tay với xung quanh, tự biên tự diễn nói, "Cảm ơn, cảm ơn các bạn, muốn tôi hát thêm một bài nữa phải không, nhưng cổ họng của tôi. . . Các bạn đã nhiệt tình như vậy, vậy tôi liền hát thêm một bài nữa, các bạn đừng là quá nhiệt tình, tôi yêu các bạn. . ."

Tần Tích quần khăn tắm, bởi vì động tác của cô quá mạnh nên bị lộ da thịt ra ngoài, nhưng bản thân cô vẫn không phát hiện, hoàn toàn say mê trong tiếng hát của mình, giống như một người điên.

Dựa vào chất giọng quý khóc thán sầu của cô để mở đại nhạc hội, đoán rằng có cho tiền người ta cũng không muốn đến xem.

Khi cô đang gào lên đột nhiên khăn tắm rơi xuống, cô sững sờ một chút, sau đó nhanh chóng cúi người xuống nhặt lên, sau đó còn muốn tiếp tục, Cố Mộ Nghiêm lại không muốn ngược đãi lỗ tai mình, đẩy cửa đi vào, "Hát đủ chưa?"

Tần Tích nhìn Cố Mộ Nghiêm đột nhiên xuất hiện, nhất thời ngẩn ra, sau đó nhắm mắt lại, miệng lẩm bẩm, "Nhất định là mình xuất hiện ảo giác, nhất định là ảo giác, tỉnh táo một chút."

Làm sao Cố Mộ Nghiêm có thể xuất hiện ở đây, anh trở về, nhất định nhà họ Cố sẽ nhận được tin tức, nhưng lúc ăn cơm tối, không có ai nói hôm nay Cố Mộ Nghiêm sẽ trở lại, cho nên nhất định đây chỉ là nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này thật là đáng sợ.

Tần Tích nhắm mắt lại tránh qua Cố Mộ Nghiêm đi ra ngoài, sau đó vén chăn lên nằm xuống, "Ngủ, khi thức dậy giấc mơ sẽ biến mất."

Nhưng một giây sau, cổ tay của cô bị nắm lấy, ép cô ngồi dậy, Cố Mộ Nghiêm ngồi bên cạnh giường, trên mặt là vẻ chế giễu, "Bây giờ tỉnh chưa?"

Tần Tích ngồi trên giường mắt to trừng mắt nhỏ với Cố Mộ Nghiêm, "Anh trở về lúc nào vậy?"

"Vừa này." Cố Mộ Nghiêm cười nói.

"Vậy tại sao anh không lên tiếng? Dọa người chơi rất vui sao?" Tần Tích trách móc nói, vậy vừa rồi bộ dáng kêu gào điên cuồng của cô anh ta đều nhìn thấy, mắt mặt chết đi được.

"Không phải tôi muốn dọa em, là em không nghe thấy tôi gọi." Ánh mắt Cố Mộ Nghiêm rơi trên bờ vai mềm mại của cô, cảm thấy cổ họng có chút khô khan.

Tần Tích thấy ánh mắt của anh trở nên nóng bỏng, lúc này mới nhớ tới trên người cô chỉ quần một cái khăn tắm, vội vàng kéo chăn trùm lên người mình, thẹn quá hoá giận quát, "Không được nhìn."

"Cũng không phải chưa từng thấy qua, có cái gì phải che." Mặt Cố Mộ Nghiêm thoáng qua nụ cười xấu xa, trêu chọc cô, đưa tay qua kéo cái chăn.

"Anh buông tay ra, buông ra." Tần Tích vội vàng nắm chặt, giằng co với anh.

Cố Mộ Nghiêm chỉ muốn trêu chọc cô một chút, cho nên cũng không có ý định giật lấy chăn của cô, lực nắm cũng không lớn, nên ngược lại bị lực độ quá mạnh của Tần Tích kéo qua, cả người anh đè trên người cô.

Tần Tích hoảng hốt muốn đẩy anh ra.

Cố Mộ Nghiêm dùng tay chống thân thể của mình, rũ mắt nhìn về mặt hoảng hốt của cô, tiếp tục trêu đùa, "Miệng thì bảo tôi buông ra, tay lại kéo tôi đến, đúng là tiểu lừa đảo."

"Ai kéo anh, nhanh tránh ra một chút." Tần Tích tức giận không thôi, đưa tay đẩy anh dậy, nhưng lại không cẩn thận đẩy áo khoát trên vai anh ra, cô sững sờ một chút, cô thật sự không cố ý.

"Quả thật là tiểu lừa đảo, được rồi, thấy em nhiệt tình như vậy, tôi liền hy sinh một chút. . ." Cố Mộ Nghiêm đi tới gần.

Đương nhiên là Tần Tích liều mạng giãy giụa, nhưng cô càng như vậy, Cố Mộ Nghiêm lại càng muốn trêu chọc cô, cuối cùng chính là càng đến càng gần, anh bắt lấy cánh tay không thành thật của cô, đè lên giường, Tần Tích cũng chỉ có thể nằm phía dưới trừng to mắt, "Nếu anh dám làm loạn, tôi liền liều mạng với anh."

"Vậy tôi muốn xem em liều mạng với tôi thế nào?" Cố Mộ Nghiêm cúi đầu hôn lên môi cô, vốn chỉ muốn chọc ghẹo cô một chút, nhưng lại ngoài ý muốn nếm được hương vị ngọt ngào của cô, làm anh không muốn buông ra.

Nụ hôn này kéo dài thật lâu, cho đến khi mặt Tần Tích ngẹn thành màu gan heo Cố Mộ Nghiêm mới ngẩng đầu lên, cô gái ngọc này, cách tiếp nhận nụ hôn cũng không biết.

"Anh. . . Đáng ghét. . ." Tần Tích thở gấp mấy cái, giờ tay lên đánh vào bả vai của Cố Mộ Nghiêm, "Khốn kiếp."

Khóe miệng Cố Mộ Nghiêm cười vui vẻ, tùy ý để cô trút giận, "Rõ ràng là em chủ động trước, tại sao lại trách tôi, vừa rồi cũng không phải là tôi nhào tới."

"Anh chính là cố ý." Tần Tích trừng mắt nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm cười gật đầu, "Được, em nói tôi cố ý, vậy tôi chính là cố ý, chỉ có điều cũng nói đến nước này, không làm chút gì đó hình như quá có lỗi với bản thân."

Một giây sau, chần bị kéo ra ném lên thảm trải sàn, Tần Tích cảm nhận được nguy hiểm, dùng cả hai tay muốn trốn thoát, đáng tiếc, Cố Mộ Nghiêm không cần tốn nhiều sức liền ấn cô xuống, cười tà ác, "Vốn tôi trở lại chỉ muốn tắm rửa liền ngủ, thật không nghĩ tới em lại nhiệt tình như vậy, được rồi, vậy tôi liền hy sinh một chút, xả thân vì em"

Ngay cả lời kháng nghị Tần Tích cũng chưa nói ra miệng, liền bị chặn lại.

Cái rắm, tôi đây không cần anh xả thân.

**

Khi Tần Tích tỉnh lại, đã là bữa sáng ngày hôm sau, vốn cô muốn trở mình, nhưng thân thể rất ê ẩm, bỗng dưng cô nhớ tới những cảnh tượng tối hôm qua, gò má liền đỏ lên, tên đàn ông đáng ghét, toàn bộ trách nhiệm đều đẩy lên người cô, làm cô giống như cực kỳ đói khát.

Nghiêng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuần dật của anh, anh vẫn đang ngủ rất say, mà tay của anh đang khoác lên eo của cô, Tần Tích xấu hổ cùng giận dữ không thôi, hận không thể cắn anh hai cái cho hả giận.

Tối hôm qua lúc đầu cô cự tuyệt, nhưng cuối cùng thân thể của cô lại bại trận dưới tay anh, quá không có tiền đồ.

Tần Tích nhe răng trợn mắt với Cố Mộ Nghiêm, nhưng lại không có can đảm đánh thức anh dậy, nhưng khi cô nhìn về phía anh làm mặt quỷ, đột nhiên Cố Mộ Nghiêm mở mắt ra, Tần Tích sợ hết hồn, anh ta tỉnh lại lúc nào vậy?

"Sớm như vậy đã dậy rồi, là tối hôm qua tôi dùng sức không đủ sao?" Cố Mộ Nghiêm nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ, cười nói, "Bây giờ vẫn còn sớm, nếu không thì tiếp tục chuyện tối hôm qua vậy."

Tần Tích phát hiện cánh tay trong chăn của anh lại đang có ý định dòi xuống, sắc mặt đỏ lên, liền vội vàng nắm lấy cái tay đang làm loạn của anh, tức giận quát, "Cố Mộ Nghiêm"

"Hả?" Anh cúi đầu đáp lời, lập tức xoay người đè lên cô.

Tần Tích cảm giác được chỗ kia của anh đã thức tỉnh, gò má nóng đến sắp bốc khói, "Anh còn không dậy, liền bị trề làm đấy."

"Thỉnh thoảng trề một lần cũng không sao."

Tần Tích gấp đến độ nói năng lộn xộn, "Nếu muộn sẽ bị trừ lương."

"Tôi tin sẽ không có ai dám trừ tiền lương của tôi."

Đúng vậy, anh là boss lớn, ai dám trừ tiền lương của anh ta chứ, anh không trừ tiền lương của người khác đã may mắn lắm rồi.

"Tại sao nhanh như vậy anh đã trở lại rồi, không phải đi công tác hai tháng sao?" Cô còn tưởng có thể được tự do ít nhất là nửa tháng.

"Chuyện còn lại để Vạn Kiệt xử lý." Cố Mộ Nghiêm đơn giản trả lời.

Ngay cả anh cũng không biết, làm sao bản thân anh sẽ không thể chờ đợi được muốn trở về như vậy, chưa từng có một người phụ nữ nào có thể làm cho anh mất kiểm soát như vậy.

"Được rồi, vấn đề của em tôi đã trả lời, kế tiếp chúng ta nên..." Cố Mộ Nghiêm đùa với cô nói.

"Không được." Tần Tích dùng cả tay chân đẩy anh ra, ngồi dậy liền trốn vào phòng tắm, nhìn dấu vết trên người mình, Tần Tích nổi giận, "Mẹ kiếp."

Hàn Thu thấy Cố Mộ Nghiêm không giống như ngày thường sau khi ăn cơm liền ra khỏi nhà, mà là ngồi trên sofa xem tin tức buổi sáng, Hàn Thu nhìn Tần Tích một chút, lập tức nảy lên một chủ ý.

"Tiểu Tích, thời tiết hôm nay rất đẹp, để Mộ Nghiêm ra ngoài đi dạo với con một chút, sẵn tiện mua chút quần áo mùa đông trở lại nhé."

Tần Tích vừa nghe lời này, liền vội vàng lắc đầu, "Bác gái, không cần đâu, anh ấy bề bộn nhiều việc, con gọi bạn đi cùng là được rồi."

Nhớ lại lần trước sau khi đi dạo với Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích có bị đánh chết cũng không muốn đi dạo với Cố Mộ Nghiêm nữa.

Bỗng chốc Cố Mộ Nghiêm liền mất hứng, cô nhóc này lại dám ghét bỏ anh, muốn anh chịu thiệt thòi đi dạo phố cùng cô đã là vinh hạnh của cô rồi.

"Vừa dịp hôm nay tôi không có việc gì." Cố Mộ Nghiêm chậm rãi đứng dậy.

Mặt Hàn Thu liền vui vẻ, "Vây mau đi đi, đến tối về cũng không sao, các con có thể ăn mấy món ăn dành cho tình nhân ở ngoài. . ."

"Bán gái, con..." Lối Tần Tích còn chưa dứt liền bị Cố Mộ Nghiêm cường chế lời đi, hành động ngang ngược đó làm Hàn Thu cũng nhin không được muốn khen một câu.

Hai người cùng đi hơn nửa con phố, Tần Tích vắt hết óc muốn tìm lí do kết thúc cuộc hành trình giầy vò này, nhưng cô vừa mở miệng, Cố Mộ Nghiêm liền không đếm xỉa tới nói, "Gấp cái gì, tôi còn chưa đi dạo đủ."

Cuối cùng đi dạo một vòng, Tần Tích liền bị kéo đi siêu thị, đứng trước muôn loại hàng hóa phong phú, cô không hiểu hỏi, "Tôi đây làm gì?"

"Mua nguyên liệu." Cố Mộ Nghiêm đi lên phía trước, Tần Tích chạy chậm theo sau, "Mua nguyên liệu làm gì? Trong nhà vẫn còn."

Trong nhà? Trên mặt Cố Mộ Nghiêm chợt lóe qua một nụ cười mờ nhạt.

"Mua món ăn tôi thích." Cố Mộ Nghiêm còn nói, "Đúng rồi, tài nấu nướng của em phải học tập tốt một chút, tôi cũng không muốn ngược đãi dạ dày của mình."

Tần Tích trừng mắt nhìn bóng lưng của anh, dùng tự mình đa tình nữa được không?

Cô còn không sẵn lòng làm đâu.

Ba phút sau, Tần Tích đẩy xe đẩy đi ở phía trước, Cố Mộ Nghiêm nhân nhả đi phía sau, giống như quán gia chỉ các món cần mua, "Cái này cái này đều lấy. . ."

Tần Tích nghiêng răng trong lòng, không tình nguyện đưa tay đi lấy.

"Wow, các cậu xem, cô ấy thật hạnh phúc nha, vậy mà có ông xã đi siêu thị cùng, thật hâm mộ quá."

"Hơn nữa người đàn ông kia cũng thật đẹp trai. Cô ta thật đúng là số đẹp cắt chó rồi."

Tần Tích vừa nghe lời này, nhin không được nói thầm, "Đẹp trai có thể làm cơm ăn sao? Tính tình tệ muốn chết."

Thôi bỏ đi, những người này không biết khuôn mặt thật của Cố Mộ Nghiêm, cho nên mới bị vẻ bề ngoài của anh ta mê hoặc, đợi sau khi mọi người biết rõ tính cách vui vẻ thất thường của Cố Mộ Nghiêm, mới biết được rốt cuộc là ai gặp vận may.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Nếu Thật Sự Là Người Đó, Vậy Thì Quá Làm Anh Thất Vọng Rồi

Thôi bỏ đi, những người này không biết khuôn mặt thật của Cố Mộ Nghiêm, cho nên mới bị vẻ bề ngoài của anh ta mê hoặc, đợi sau khi mọi người biết rõ tính cách vui vẻ thất thường của Cố Mộ Nghiêm, mới biết được đến cùng là ai gặp vận may.

Cố Mộ Nghiêm nghe được câu nói thầm của Tần Tích, không biết nói gì, lá gan của cô nhóc này đúng là càng lúc càng lớn, dám ghét bỏ tính tình của anh.

Khi đi qua gian hàng mì ăn liền, theo bản năng Tần Tích liền đẩy xe đi vào, chọn hương vị mình thích, lâu rồi chưa ăn, đột nhiên rất thèm, nhưng khi mới đặt mì vào xe đẩy, một cánh tay khác liền lấy mì tôm ra ném về chỗ cũ.

Tần Tích tức giận quay đầu lại, "Anh làm gì vậy?"

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, nhưu nhưu mày, "Những đồ vật này không được phép xuất hiện ở nhà họ Cố."

"Tôi mua về nhà tôi."

"Nhà em còn không phải là nhà tôi sao, cho nên cũng không được." Cố Mộ Nghiêm bá đạo lời cô đi, Tần Tích lưu luyến không rời quay đầu lại, khẩn cầu nói, "Tôi chỉ mua một gói, chỉ một gói thôi."

"Không được, những thực phẩm không tốt cho sức khỏe thì có gì ngon đâu, ngoại trừ những món này thì em muốn ăn gì cũng được."

Tần Tích biết Cố Mộ Nghiêm nói một là một, không cho cô mua chắc chắn sẽ không để cô mua được, cho nên cũng không nói gì nữa, nhìn sữa chua đặt

bên cạnh, cô đi tới, hương vị nào cũng có, trong lúc nhất thời không biết nên chọn hương vị nào.

Cố Mộ Nghiêm đứng ở bên cạnh, nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, có chút bất đắc dĩ, "Thích thì mỗi loại lấy một hộp."

"Thật vậy sao?" Ánh mắt Tần Tích sáng lên, cô tưởng anh sẽ mắng cô chứ.

"Thật." Anh cũng không khó khăn đến mức này, hơn nữa, uống nhiều sữa chua cũng có lợi cho sức khỏe.

Trên mặt Tần Tích lộ ra mỉm cười, mỗi hương vị đều mua một hộp.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, phát hiện cô thật đúng là dễ thỏa mãn.

Trong cửa hàng bách hóa đúng là rất tiện, cái gì cũng có bán, khi đi qua tiệm trang sức, Tần Tích nhìn thấy một chiếc kim cài áo vô cùng xinh đẹp, hơn nữa giá cả cũng không đắt, mua về tặng bác gái, coi như là một chút tâm ý, dù sao ngoại trừ Cố Mộ Nghiêm đáng ghét ra, những người khác đều đối xử rất tốt với mình.

Sau đó Tần Tích lại mua một cây bút máy cho Cố Đình Dự, cho Cố gia gia một bộ đồ tập Thái Cực, đương nhiên tiền đều do Cố Mộ Nghiêm trả, cô nhóc này gởi ngân hàng bao nhiêu, trong lòng anh biết rõ, chỉ cần cô có phần tâm ý này thì tốt rồi, làm sao anh lại để cô trả tiền.

Chỉ có điều tuy cô nhóc này còn trẻ tuổi, nhưng rất hiểu chuyện, Cố Mộ Nghiêm nhìn gò má của cô, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm.

Chỉ là cô mua quà cho tất cả mọi người, nhưng hình như không có ý định mua cho anh.

Thấy cô chuẩn bị rời đi, Cố Mộ Nghiêm nhanh miệng hỏi cô, "Mua xong chưa?"

"Xong rồi." Tần Tích gật gật đầu.

"Thật sự mua xong rồi sao?" Cố Mộ Nghiêm quyết định cho cô thêm một cơ hội nữa.

Tần Tích thấy anh hỏi như vậy, cho rằng mình đã bỏ sót cái gì, kiểm tra lại một chút, chặc chặc trả lời, "Ừ."

Bỗng chốc sắc mặt Cố Mộ Nghiêm liền trầm xuống, cô nhóc này đúng là không có lương tâm, "Em nghĩ kỹ lại đi."

Tần Tích cảm thấy anh kì kì quái quái, chẳng qua vẫn cố suy nghĩ một lần, "Tôi thật sự nghĩ không ra."

Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn nổi giận, anh cũng đã nói đến rõ ràng như vậy, nhưng cô vẫn không phản ứng kịp, rốt cuộc trong lòng cô có anh hay không?

Tần Tích thấy anh nhìn mình chằm chằm, cảm thấy không hiểu nổi, cô chọc giận anh ta sao? Cô lấy tay chọc chọc anh, "Cố Mộ Nghiêm, anh làm sao vậy?"

Cố Mộ Nghiêm bắt mắt hỏi, "Em mua quà cho tất cả mọi người, vậy của tôi đâu?"

Tần Tích ngây ngốc một chút, quà của anh ta? Tiền mua quà đều do anh ta trả, chẳng lẽ cô lại dùng tiền của anh ta để mua quà cho anh ta sao, hơn nữa, đồ đạc đều ở trước mặt của anh ta, anh ta thiếu cái gì thì lấy cái đó không phải được rồi sao, tại sao còn muốn cô làm điều dư thừa mua xong rồi đưa cho anh ta chứ, hơn nữa, anh ta thích bất bẻ, nếu cô mua không hợp ý của anh, vậy không phải lãng phí rồi sao.

Chỉ có điều thấy anh chấp nhất như vậy, vì không muốn chọc giận anh, Tần Tích lại đi vào, tùy tiện cầm một món đồ đưa cho anh, "Tặng cho anh, anh đi trả tiền đi."

Cố Mộ Nghiêm đưa tay nhận lấy, lúc thấy rõ vật này, sắc mặt đột nhiên âm trầm hơn, "Đây là em ngầm ám hiệu cho tôi sao?"

Ám hiệu? Ám hiệu gì?

Tần Tích thấy anh cười đến tà ác, nhìn lên tay anh, lập tức ngưng ngưng, cô vậy mà lấy một hộp bao cao su, ba chân bốn cẳng đoạt lấy, "Không phải, trả lại cho tôi."

Vừa rồi chỉ muốn tùy tiện lấy một món để ứng phó với anh, muốn việc này nhanh kết thúc, ai ngờ đàn độn u mê cầm lấy vật như vậy, xấu hổ chết rồi.

Cố Mộ Nghiêm né tránh cánh tay của cô, trên mặt có ý cười, "Tôi muốn cái này."

Tần Tích đỏ mặt, "Tùy anh."

"Bất quá kích cỡ quá nhỏ, đi đổi kích cỡ lớn hơn đi." Cố Mộ Nghiêm đưa đồ trong tay cho cô.

Tần Tích lắc đầu đến sắp gãy cổ, "Không được, muốn đổi anh tự mình đi đổi đi."

"Em không đổi đúng không, vậy lần sau tôi trực tiếp đi vào." Cố Mộ Nghiêm làm bộ đáng như không sao cả.

Tần Tích trừng mắt liếc anh một cái, vội vàng đoạt lấy, mạnh mẽ đi tới, nhanh chóng đổi một hộp vì sợ người khác biết mình đang mua vật này.

Cố Mộ Nghiêm nhìn bộ dáng Tần Tích không được tự nhiên, trên mặt mang nét vui vẻ trước nay chưa từng có.

Tần Tích trở lại, chống lại ánh mắt của anh, sắc mặt đỏ hơn, sau đó ném hộp bao cao su cho anh, lần sau có đánh chết cô cô cũng không đi dạo với Cố Mộ Nghiêm

Khi bọn họ chuẩn bị rời đi, Cố Mộ Nghiêm như là nhớ ra cái gì đó, lại kéo Tần Tích trở về siêu thị, hơn nữa trực tiếp đi đến khu bán gia cầm, Tần Tích không hiểu hỏi, "Còn muốn mua cái gì sao?"

Cố Mộ Nghiêm không trả lời, tự chọn hai con gà mái, còn mua cả đương quy.

"Anh mua cái này làm gì?" Gà và đương quy thông thường dùng để tẩm bổ cho cơ thể phụ nữ.

"Cho em ăn." Cố Mộ Nghiêm sớm đã muốn tẩm bổ thân thể cho cô, vì thân thể cô quá yếu.

"Tôi khỏe mạnh tại sao phải ăn cái này." Quá bổ sẽ chảy máu mũi.

"Nếu em khỏe, tôi hôm qua cũng sẽ không ngắt đi." Cố Mộ Nghiêm liếc cô một cái.

Gò má Tần Tích đỏ rực, tức giận nói, "Ai kêu anh làm lâu như vậy." Nói xong, gương mặt của cô càng đỏ hơn.

"Ý em đây là lỗi của tôi?" Cố Mộ Nghiêm nhướn mày nhìn cô.

"Vốn là như vậy mà."

Buổi trưa, Hàn Thu tự mình vào bếp nấu ăn, Cố Đình Dự đứng bên cạnh Hàn Thu vừa xoa bóp vai cho bà vừa nói, "Bà xã, anh muốn ăn canh thịt ót."

Mặc dù món ăn này đầu bếp trong nhà cũng biết làm, nhưng Cố Đình Dự luôn luôn cảm thấy món Hàn Thu làm ăn ngon nhất.

"Được." Hàn Thu cười gật đầu, "Cho nhiều ót đúng không?"

"Vẫn là bà xã hiểu anh nhất." Cố Đình Dự xoa bóp càng nhiệt tình.

Vốn Cố Mộ Nghiêm ngồi trên sofa xem tạp chí, đột nhiên anh để tạp chí xuống, nhìn Tần Tích ngồi bên cạnh đang chơi điện thoại, dùng chân đá cô một cái.

"Gì vậy?" Tần Tích ngẩng đầu nhìn anh.

"Tôi muốn ăn thịt bò."

"Vậy thì đi ăn đi." Tần Tích không hiểu tại sao anh phải nói với cô.

Cố Mộ Nghiêm tức giận không ít, là cô thật sự không hiểu, hay là giả ngu với anh.

Mặc dù Hàn Thu hưởng thụ phúc vụ của Cố Đình Dự, nhưng vẫn len lén chú ý Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích, thấy Cố Mộ Nghiêm tức giận đến tóc cũng sắp cháy, bà nhin cười nói, "Tiểu Tích, đến đây giúp bác một tý."

"Dạ." Tần Tích nhanh chóng gật đầu.

Trong phòng bếp, Hàn Thu vừa chuẩn bị đồ vừa dạy Tần Tích cách làm thịt bò xào gừng, chỉ dẫn cực kỳ tỉ mỉ, Tần Tích cũng nghiêm túc lắng nghe, cô mới không thừa nhận là vì Cố Mộ Nghiêm muốn ăn thịt bò, mà vì cô muốn học tập nấu ăn một chút, chỉ là nghe thì đơn giản, nhưng làm thì phức tạp hơn nhiều, làm loạn cả lên, nếu không phải Hàn Thu đứng bên cạnh giúp đỡ, đoán chừng Tần Tích sẽ phải ngây ngốc ở đây một hồi lâu.

Mất sức của chín trâu hai hổ cuối cùng dọn lên bàn, gừng chuyển thành màu nâu, có sợi cháy đen, thịt bò xào biến thành thịt bò hun khói, sau khi Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy, khòe miệng co giật một cái, cô nhóc này là cố ý trả thù sao? Cái này có thể ăn sao?

Tần Tích thấy nét mặt anh đầy vẻ ghét bỏ, trừng mắt liếc anh một cái, anh chỉ ngồi nói chuyện nên không vất vả, thờ phỉ phỉ bụng cái mâm đến trước mặt mình, "Không muốn ăn thì đừng có ăn."

"Em đừng ăn, ăn vào sẽ đau bụng, tôi còn phải chăm sóc em nữa, phiền lắm." Cố Mộ Nghiêm giành cái mâm lại, sau đó cầm đũa ném thử một miếng, thịt bò quá chín, gừng cháy khét có chút đắng, nhưng mà miễn cưỡng cũng có thể ăn.

Hàn Thu nhìn hành động của hai người, cười trộm một cái, ngoài miệng con trai nói ghét bỏ, nhưng đũa cũng không ngừng gắp thức ăn, cả đĩa thịt bò đều bị Cố Mộ Nghiêm ăn hết, người khác muốn ném một miếng, nó cũng không đồng ý.

Đúng là ngoài miệng chê bai nhưng trong lòng không nghĩ như vậy.

**

Buổi tối, Tần Tích chơi trò chơi ở trong phòng, Cố Mộ Nghiêm đang ở thư phòng, nhận được điện thoại của Lương Hạo.

"Người tôi phải đi giám sát người phụ nữ kia đã bị đánh ngất xỉu, sau khi tỉnh lại, không thấy người phụ nữ kia đâu nữa, khả năng của người bên chúng ta không kém, người bình thường hoàn toàn không có khả năng bỗng chốc đánh bọn họ ngất xỉu, cho nên thân phận của người phụ nữ đó tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa đối phương hình như biết chúng ta đang giám sát cô ta."

Cố Mộ Nghiêm tựa vào ghế, trực giác của anh quả nhiên không sai, người phụ nữ kia là điểm mấu chốt, sau khi trầm mặt một lát, "Tiếp tục tra."

"Tôi sẽ mau chóng tra ra người ở phía sau, anh cũng cẩn thận một chút, rất có thể bọn họ sẽ hành động lần nữa." Vốn Lương Hạo cho rằng người phụ nữ kia chỉ là người bình thường, chỉ là người bị người ta dùng tiền mua, nhưng nhìn hành động từ lúc này đây, xem ra người phụ nữ kia cũng không phải là người ngoài cuộc, cũng do anh quá chủ quan, sớm biết sẽ như vậy, lúc trước anh ta nên bắt người rồi tính sau.

"Ừ." Cố Mộ Nghiêm cúp điện thoại, thả lỏng người tựa vào ghế, nhìn trần nhà, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Người được Lương Hạo huấn luyện, anh tuyệt đối có lòng tin, không thể nào khinh địch như vậy liền bị người ta phát hiện, thậm chí trong tình huống thần không biết quỷ không hay một cái chớp mắt liền giải quyết xong vài người, đối phương tựa hồ rất rõ sắp xếp ở chỗ bọn họ, cùng với thực lực của người được phái đi.

Mà có thể làm được điều này, nhất định là người bên cạnh anh.

Mặc dù trước đây anh vẫn có điều hoài nghi, nhưng luôn không muốn suy đoán theo phương diện này, nhưng bây giờ không thể không nghĩ như vậy.

Nếu quả như thật là người đó, vậy thì quá làm anh thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Người Đàn Ông Bị Thương

Tần Tích xem tivi với Hàn Thu xong lên lầu, đẩy cửa ra liền nghe được Cố Mộ Nghiêm đang nói chuyện điện thoại, nghe giọng điệu hình như là muốn ra ngoài, cô không lên tiếng, cô làm chuyện của cô, sau khi anh cúp điện thoại liền nghe anh nói, "Giúp tôi lấy mấy bộ đồ trong tủ quần áo."

"Ừ." Tần Tích nhanh nhẹn chạy tới, cũng không có xem là mấy bộ, ôm đồ lên giường, Cố Mộ Nghiêm lấy va li ra, bắt đầu xếp đồ.

Tần Tích tò mò hỏi, "Anh lại phải đi công tác sao?"

"Ừ, lần này là xuất ngoại, chỉ có điều đừng cho là tôi đi rồi thì có thể làm loạn, cách Phạm Thành Trạch xa một chút cho tôi." Cố Mộ Nghiêm vừa thu xếp đồ đạc, vừa dặn dò.

"Biết rồi." Tần Tích bĩu môi, chuyện giữa cô và thầy Phạm cũng đã giải thích rõ ràng với anh, sao cứ nghi ngờ cô vậy.

Cố Mộ Nghiêm cầm một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô, "Bên trong thẻ có một trăm ngàn, mặt mã là sinh nhật của em, em mang đi mua vài bộ quần áo cho mình hoặc mua chút đồ bỏ cho mẹ, mua quần áo không được giống như mấy cô gái bán hoa, em phải nhớ kỹ em là phụ nữ sắp kết hôn, ăn mặc phải đàng hoàng một chút."

Tần Tích nhận lấy tấm thẻ, vì anh ta nói những lời này, cô nhất định phải quẹt hết tấm thẻ này, cô không đàng hoàng ở đâu chứ, tuổi trẻ phải cá tính một chút, người đàn ông già như anh không biết cái gì là thường thức.

Cố Mộ Nghiêm suy nghĩ một chút lại dặn dò, "Cuối cùng, không được làm căn phòng này giống như bãi rác."

"Vâng." Anh ta đi rồi, cô cũng không tin anh ta vẫn có thể biết căn phòng có giống bãi rác hay không, cùng lắm thì trước khi anh ta về dọn dẹp sạch sẽ là được.

Cái này gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách.

Trước khi đi, Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích ngây ngốc đứng ở đằng kia, lập tức có chút mất hứng, "Tôi đi đây."

"Ừ, tạm biệt." Tần Tích phát phát tay.

Trong lòng Cố Mộ Nghiêm tức giận không thôi, "Cũng chỉ có hai chữ này thôi sao?"

Tần Tích nhìn xem mặt anh âm trầm, suy nghĩ một chút vẫn nói thêm, "Chú ý an toàn."

"Còn gì nữa không?" Lúc chồng người khác phải đi xa, vợ nhà người ta không chịu được, vừa ôm vừa khóc giống như nhồng nhẽo, hết lần này tới lần khác cô nhóc này giống như khúc gỗ, ngay cả một câu lưu luyến không rời cũng không biết nói.

Tại sao anh lại muốn lấy một người gốc gác khó trị như vậy làm vợ chứ?

Tần Tích lập tức kịp phản ứng, liền xông lên ôm eo của anh, hô to gọi nhỏ nói, "Cố Mộ Nghiêm, không được đi, anh không được đi, tôi không nỡ xa anh, muốn đi thì dẫn tôi đi với..."

"Buông ta." Cố Mộ Nghiêm tức giận, cô đang diễn trò sao?

Tần Tích ngoan ngoãn buông tay, lui về phía sau một bước, bĩu môi, người đàn ông này thật sự là lắm điều, không phải chỉ đi vài ngày thôi sao? Cũng không phải là sinh lý tử biệt.

"Được rồi được rồi, anh phải chú ý an toàn, nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng quá mệt nhọc, buổi tối ít đi ra ngoài, mấy cô gái ở nước ngoài rất hung bạo, đánh ngất xỉu xong trực tiếp lôi về, đến lúc đó anh bị ép trở thành chồng người ta, tôi cũng không biết cứu anh thế nào, anh cũng ít đến mấy chỗ bán hoa bừa bãi, ngộ nhỡ mang bệnh trở lại, tất cả mọi người đều xui xẻo lây. . . ."

"Câm miệng."

Lời Tần Tích còn chưa dứt liền bị Cố Mộ Nghiêm tức giận bưng bưng cắt đứt, nói mấy chuyện ma quỷ này, không bằng không nói thì tốt hơn.

Mặt Tần Tích đầy vô tội, là anh ta muốn cô nói, khi cô nói anh ta lại không vui, rốt cuộc anh ta muốn thế nào chứ, hơn nữa, lời cô nói đều là nói thật, gương mặt anh ta đào hoa, thật dễ dàng trên choker mấy người phụ nữ kia, nước ngoài có mấy bộ lạc còn chưa khai hóa, có mấy người là trực tiếp giành chồng về.

Lần này Vạn Kiệt lái xe tới đón Cố Mộ Nghiêm, cho nên Tần Tích không đến sân bay tiễn anh, nhìn thấy xe đi xa, trong nháy mắt cô liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô đoán Cố Mộ Nghiêm đi ít nhất một tuần lễ sẽ chưa trở về.

Trở lại phòng, Tần Tích liền gọi điện thoại hẹn Diệp Thập Nhất, bên kia đồng ý ngay, nói địa điểm gặp mặt xong, cúp điện thoại cô chuẩn bị đơn giản một chút, cầm lấy túi xách xuống lầu, đúng lúc đụng phải Hàn Thu đi ra từ phòng bếp.

"Tiểu Tích, bánh bích quy vừa mới ra lò, mau tới đây ăn đi."

Cô đi tới cầm lấy một miếng bánh, sau đó nói với Hàn Thu, "Bác gái, con có hẹn với bạn, con phải đi ra ngoài một chuyến, chắc buổi tối sẽ trở lại."

"Đi đi, đừng ngày ngày khó chịu ở nhà, chỉ có điều. . ." Hàn Thu cười nhìn cô, "Con có thể gọi bác một tiếng mẹ không? Bác gái nghe không quen tai lắm."

Gò má Tần Tích đỏ hồng, chẳng qua cô vẫn sửa lại, "Mẹ, vậy con đi ra ngoài đây."

"Được, trên đường chú ý an toàn." Hàn Thu sờ sờ đầu của cô, "Mẹ gọi tiểu Trần lái xe đưa con đi, buổi tối lại bảo cậu ta đi đón con."

"Dạ, cảm ơn mẹ."

Khi Tần Tích đến đã nhìn thấy Diệp Thập Nhất ngồi ở đó, cô bước nhanh đi tới, mới vừa ngồi xuống liền nghe được lời nói trên choker của Diệp Thập Nhất, "O, Thiếu phu nhân, bây giờ muốn gặp cô một lần thật không dễ dàng, bữa nay nhất định cô phải mời."

"Được, mình mời, muốn ăn cái gì tự cậu gọi đi." Dù sao đây cũng không phải là thẻ của cô.

"Vậy mình liền không khách khí." Diệp Thập Nhất cầm lấy thực đơn, gọi nhân viên phục vụ, gọi một hơi rất nhiều món ăn.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Diệp Thập Nhất trên dưới quan sát cô một lượt, "Nhìn bộ dáng của cậu hình như sống rất tốt nha."

"Là cậu không thấy được lúc anh ta hành hạ mình." Tần Tích thở dài một hơi, "Được rồi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện gì vui chút đi."

"Mình chỉ có hứng thú đối với chuyện hôn ước hào môn của cậu thôi." Trên mặt Diệp Thập Nhất tràn đầy ý "Tôi thật muốn biết, mau nói cho tôi biết đi."

Tần Tích đặc biệt không nói gì nhìn Diệp Thập Nhất một cái, "Mình đi vệ sinh."

Diệp Thập Nhất tròn mắt lên, "Đừng chuyện cậu liền trốn đi vệ sinh, mình phục cậu rồi."

"Tùy cậu." Tần Tích nhún nhún vai, xoay người đi tới nhà vệ sinh.

Đi vệ sinh xong, lúc đi ra vốn Tần Tích muốn ra ngoài, nhưng lại bởi vì dẫm lên vũng nước thiếu chút nữa trượt chân, cô chặt vật vội vàng ổn định thân thể, nhìn về chỗ kia, lập tức thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp, kia hoàn toàn không phải là nước, mà là một vũng máu lớn cỡ bàn tay.

Ở đây tại sao lại có máu, có người bị thương sao?

Tần Tích nghi hoặc nhìn về phía trước, thấy vết máu không rõ đi về phía trước, cô cẩn thận đi tới, nhưng vừa đi qua khúc quanh, một con dao đã đề ngang cổ cô, Tần Tích hoảng hốt vừa định thét lên, một cánh tay liền giữ chặt miệng cô lại, sau đó kéo cô qua bên cạnh, Tần Tích muốn giãy giụa, nhưng cô lập tức đau, cô không dám cử động nữa.

Bên trong phòng chứa đồ chật hẹp, Tần Tích bị đè lại trên cửa, người kia vừa khống chế cô, vừa quan sát tình hình bên ngoài qua khe cửa, Tần Tích ngược mắt lên liền nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị của anh ta, sắc bén có hồn, toàn thân nồng đậm sát khí, một chút âm áp cũng không có, bộ dạng rét lạnh này làm người ta kinh hoàng khiếp sợ, tựa hồ như người đứng ở trước mặt không con người, mà là một ma vương đoạt mạng.

Chóp mũi của cô nghe được một luồng mùi máu tươi, rất nồng, hình như là bay ra từ trên người anh ta, cô vừa nhìn, liền thấy bờ vai của anh ta đang chảy máu, hình như là bị súng bắn.

Rốt cuộc anh ta là ai, lại bị người ta bắn bị thương như vậy.

Lưng Tần Tích bị ma sát trên cửa rất đau, cô muốn đổi tư thế, nhưng vừa mới động, miệng liền bị chặn càng chặt hơn, con dao trên cổ tựa như một giây sau có thể cắt đứt cổ cô, giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong miệng anh ta, "Không muốn chết thì đừng động đây."

Tần Tích dùng ánh mắt vô tội nhìn anh ta, nhưng anh ta lại không hề bị lay động, con dao vẫn không lấy xuống.

Cứ duy trì như vậy phút, chân Tần Tích cũng đã tê rần, mà máu trên bả vai anh ta vẫn chảy, nhưng dường như anh ta không có cảm giác, mặt cũng không nhăn chút nào, máu cứ tiếp tục chảy như vậy nữa cũng có thể làm anh ta mất mạng.

Tần Tích to gan giơ tay lên khều anh ta một cái, anh ta rất cảnh giác, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô chằm chằm, Tần Tích chỉ chỉ cánh tay anh ta che lấy miệng cô, sau đó lại khoát khoát tay, ý bảo cô sẽ không la lên.

Anh ta quan sát cô một hồi lâu, sau khi xác định cô sẽ không la lên mới chậm rãi buông tay ra, Tần Tích vội vàng hít từng hơi, vừa rồi thật sự nghẹn chết cô, thấy anh ta không có ý định băng bó vết thương lại, Tần Tích không thể làm như không thấy, nhỏ giọng nhắc nhở, "Vai của anh đang chảy máu."

Dù có sao đi nữa cũng đừng chết ở trước mặt cô, nếu không nửa đời sau của cô cũng sẽ là con ác mộng.

Đáng tiếc người ta hoàn toàn không để ý tới cô.

Tần Tích nhớ tới có một chai nước sát trùng trong túi xách, trong nhà dùng hết rồi, mua xong cô lúc nào cũng để trong túi xách, cô đang tìm kiếm, con dao lại gác lên cổ cô, ánh mắt đề phòng nhìn cô.

"Đừng đừng đừng, tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn lấy nước sát trùng cho anh mà thôi." Tần Tích lấy lọ thuốc sát trùng trong túi ra, "Anh vẫn nên băng bó một chút đi, máu cũng không phải là hệ thống cung cấp nước mà có thể cuộn cuộn không dứt."

Người đàn ông cẩn thận nhìn cô, cũng không đưa tay ra nhận lấy, nhưng dao để trên cổ cô được lấy xuống.

Tần Tích thở dài một hơi, không thể làm như không thấy vết thương lớn như vậy, "Nếu không thì tôi giúp anh băng bó một chút, trước kia khi tôi học đại học từng học qua sơ cứu."

Người đàn ông lạnh lùng nhìn cô một cái, vẫn không nói chuyện, Tần Tích cho là anh đồng ý, để túi xách xuống, nhưng lại không tìm được băng gạc, cô chỉ mặc một chiếc áo T-shirt cao eo màu trắng, bên dưới là quần bò, cũng không thể ép cô bắt chước giống như người cổ đại, xé quần áo để băng bó, như vậy sao cô có thể ra ngoài đây.

Đang rối rắm, chỉ nghe được tiếng xé quần áo truyền đến, sau đó một cánh tay cầm vải đưa tới, Tần Tích ngẩng đầu nhìn anh ta, nhanh chóng nhận lấy, bôi nước sát trùng lên miệng vết thương của anh ta, mặc dù ánh sáng ập ló, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết thương rất nặng, Tần Tích không dám nhìn thêm nữa, dùng vải bó lại.

Tần Tích vừa định thở phào một cái, lại phát hiện người đàn ông bên cạnh lập tức trở nên đề phòng, nhìn chằm chằm cửa, Tần Tích vừa định hỏi làm sao vậy, liền bị ánh mắt của anh làm cho im miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đi Tìm Cổ Mộ Nghiêm

Tần Tích vừa định thở phào một cái, lại phát hiện người đàn ông bên cạnh lập tức trở nên đề phòng, nhìn chăm chăm cửa, Tần Tích vừa định hỏi làm sao vậy, liền bị ánh mắt của anh làm cho im miệng.

Rất nhanh, Tần Tích cũng nghe được bên ngoài có người đến gần, không nhìn được căng thẳng lên, dám người này ban ngày ban mặt mà cũng dám giết người, vậy cũng không phải là hạng người hiền lành gì, bây giờ anh ta lại bị thương, nếu những người này thật sự xông vào, chỉ sợ cô cũng sẽ bị xui xẻo lây.

Tần Tích nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt bình tĩnh lạ thường, tựa như người ở bên ngoài chỉ như mấy con mèo nhỏ.

"Đại ca, vết máu đi về phía này." Bên ngoài truyền đến một giọng nói.

"Đuổi theo." Rất nhanh, tiếng bước chân mất trật tự dần dần đi xa.

Qua một phút, anh chậm rãi đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, lúc này Tần Tích mới nhìn thấy có vài giọt máu trên sàn dẫn đến một hướng khác, chẳng trách vừa rồi anh ta không căng thẳng chút nào, anh ta biết chắc đám người kia sẽ đuổi theo, cho nên đã sớm bố trí đánh lạc hướng, vậy vũng máu lớn bên ngoài nhà vệ sinh cũng do anh ta cố ý lưu lại, kết quả là cô ngốc nghếch trúng bẫy.

Khi Tần Tích đang ngây người, cô nghe thấy anh ta nhận điện thoại, "Tôi không sao, mấy người kia còn tác dụng, cho nên tạm thời cho bọn họ một lối thoát, tôi biết, chuyện tìm người tôi sẽ gấp rút đi làm, nhưng mà cũng đã lâu như vậy, anh lại chỉ cho tôi chút manh mối, tôi cũng không phải là thần, cho tôi thêm một chút thời gian đi, ừ, tôi sẽ cẩn thận."

Anh ta nói chuyện điện thoại xong, thấy Tần Tích còn đứng ở đó, "Không phải lúc này cô sợ chết khiếp sao? Bây giờ để cô đi sao còn chưa đi?"

Tần Tích phục hồi tinh thần lại, sải chân đi ra ngoài, đột nhiên lại nghe anh ta nói, "Nếu không muốn thêm phiền phức thì đừng nói với người khác cô từng gặp tôi, còn nữa. . . Cảm ơn cô."

"Không cần." Tần Tích quay đầu lại nhìn anh ta một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Thật sự là lòng hiếu kỳ hại chết mèo mà, lần sau gặp được loại chuyện như vậy, cô nhất định tránh thật xa, loại người thế này vẫn nên ít qua lại thì tốt hơn, nếu không cô chết như thế nào cũng không biết.

Cô vừa trở về, Diệp Thập Nhất liền cười nhạo cô rớt trong hầm cầu, trong lòng Tần Tích vẫn còn sợ hãi, cũng không muốn nói cái gì, ngồi xuống liền thúc giục người phục vụ nhanh mang thức ăn lên, ăn xong liền kéo Diệp Thập Nhất rời khỏi nhà nhà hàng, sau này có đánh chết cô cô cũng không tới đây ăn lần nữa.

Ra khỏi nhà hàng, Diệp Thập Nhất cảm thấy cô có chút kỳ lạ, tra hỏi một hồi, Tần Tích hít sâu một hơi, nói sơ qua chuyện vừa rồi với Diệp Thập Nhất một phen, Diệp Thập Nhất cũng sợ ngây người, liền nói sau này nếu đi vệ sinh ở bên ngoài phải có người khác đi chung.

Loại chuyện thế này chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, thế nhưng lại xảy ra ngoài đời thật.

Bị chuyện vừa rồi làm xen ngang, hai người cũng không ở ngoài lâu, rất nhanh liền tạm biệt đi về nhà.

Tiểu Trần tới đón Tần Tích, thấy sắc mặt cô có chút không tốt, quan tâm hỏi thăm, "Thiếu phu nhân, thân thể cô không thoải mái sao? Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không?"

Tần Tích nhớ tới chuyện vừa rồi, vẫn không khỏi rung mình một cái, "Không có việc gì, vừa rồi có thể là do nhiệt độ trong nhà hàng quá thấp."

Tiểu Trần bật điều hòa trong xe cao lên một chút.

Tần Tích mới vừa xuống xe đã nhìn thấy Triệu Tử Diên đi ra từ nhà họ Cố, Triệu Tử Diên nhìn Tần Tích hừ lạnh một tiếng, "Cô đừng đắc ý quá sớm, tôi nhất định sẽ đoạt lại anh Mộ Nghiêm, cô hoàn toàn không xứng với anh Mộ Nghiêm đâu."

Hàn Thu đứng bên trong nghe được lời nói khiêu khích của Triệu Tử Diên, liền lập tức không vui, vừa rồi Triệu Tử Diên vừa đến nhà họ Cố để tìm Mộ Nghiêm, ồn ào một hồi nên bà không có cách nào, liền nói Mộ Nghiêm đi công tác, kết quả Triệu Tử Diên nói muốn xuất ngoại đi tìm Mộ Nghiêm, dù sao trường bối hai nhà cũng có chút giao tình, cho nên bà cũng không muốn trực tiếp nói năng quá đáng với Triệu Tử Diên, nhưng cũng khéo léo nhắc nhở Triệu Tử Diên, Mộ Nghiêm sắp kết hôn, bọn họ hoàn toàn không thể ở gần nhau, nhưng Triệu Tử Diên vẫn một mực cố chấp, nên bà cũng không biết nói gì cho phải.

Bây giờ lại nghe được Triệu Tử Diên hùng hùng hổ hổ khiêu khích Tần Tích như vậy, Hàn Thu đã không nói, lại cảm thấy Triệu Tử Diên không hiểu chuyện, trước kia Mộ Nghiêm còn độc thân, Triệu Tử Diên quần quít lấy, bà vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng bây giờ Mộ Nghiêm đã có Tần Tích, Triệu Tử Diên còn phá đám, bà liền không vui nổi với cô gái này.

Hơn nữa bà nhìn ra được, đối với cuộc hôn nhân này, tiểu Tích là miễn cưỡng, trái tim vẫn chưa thật sự tiếp nhận Mộ Nghiêm, dù sao lúc ban đầu là Mộ Nghiêm bắt buộc tiểu Tích, cho nên tiểu Tích không tình nguyện cũng là chuyện đương nhiên, nhưng Hàn Thu thật sự thích Tần Tích, cho nên cũng sẽ hy vọng cô và Mộ Nghiêm có kết quả tốt, bây giờ tình cảm giữa Mộ Nghiêm và Tiểu Tích vẫn chưa ổn định, nếu như bị Triệu Tử Diên quấy rối như vậy, không chừng sẽ xảy ra chuyện không hay, Hàn Thu có chút lo lắng.

"Tiểu Tích, con về rồi." Mặt mày Hàn Thu đầy nét tươi cười, yêu thương đi về phía Tần Tích.

Triệu Tử Diên đứng ở bên cạnh nhìn một màn này, dậm chân một cái, mắt hững hờ đi.

Mắt Hàn Thu trông thấy Triệu Tử Diên rời đi, nhớ tới lời nói vừa rồi của Triệu Tử Diên, suy nghĩ một chút liền nói với Tần Tích, "Tiểu Tích, con lên lầu thu dọn hành lý một chút, ngồi máy bay đến nước Anh tìm Mộ Nghiêm đi."

Nhất định không thể để cho Triệu Tử Diên đến trước một bước.

Tần Tích vừa nghe lời này, vội vàng khoát tay, "Mẹ, con đến nước Anh tìm anh ấy, như vậy không tốt lắm đâu, anh ấy phải làm việc, con đến đó sẽ quấy rầy anh ấy."

Hàn Thu đẩy Tần Tích đi vào trong, vội vàng nói, "Sẽ không đâu, không phải hai mươi bốn tiếng đồng hồ nó đều làm việc, hơn nữa, nếu con đến tìm nó, nhất định nó sẽ rất vui vẻ, làm sao sẽ cảm thấy phiền chứ, quyết định như vậy đi, con mau đi thu dọn hành lý, mẹ lập tức cho người mua vé máy bay nhanh nhất, hôm nay liền đi."

Xứ lạ quê người, nói không chừng còn có thể làm cho tình cảm giữa bọn họ thêm nảy nở, Hàn Thu vui vẻ nghĩ.

Con trai, mẹ chỉ có thể giúp con đến mức này thôi, phần còn lại con phải tự mình cố gắng nhé.

Tần Tích có chút không hiểu, đây là chuyện gì vậy, vì sao đột nhiên muốn cô đến nước Anh tìm Cố Mộ Nghiêm.

Hôm nay cô vừa chúc mừng mình được tự do, bây giờ lại chủ động đi tìm Cố Mộ Nghiêm, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Dưới lầu, Hàn Thu kể chuyện Triệu Tử Diên với Cố Đình Dự còn có Cố Chấn Đình, cả nhà đều hết sức ủng hộ hành động của bà.

"Ông xã, anh mau tìm một cơ hội nói chuyện với nhà họ Phạm, đừng để Tử Diên dây dưa với Mộ Nghiêm nữa, nếu con dâu của em chạy mất, em liền đến hỏi tội anh."

"Anh cảm thấy chuyện của Tử Diên chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là Mộ Nghiêm, cả ngày hung dữ, con bé chưa chắc chịu được, nếu nó dịu dàng một chút, sẵn sàng một chút, làm tiểu Tích yêu nó, thì dù Tử Diên có thích Mộ Nghiêm, vậy cũng không làm được gì."

Hàn Thu thở dài một hơi, "Cũng vì con trai chúng ta quá cứng đầu, cho nên chúng ta mới giúp nó giải quyết nguy cơ bên ngoài, anh cũng biết thằng nhóc kia chưa từng trải qua chuyện yêu đương, cho rằng bây giờ vẫn lưu hành chế độ tổng giám đốc bá đạo, kỳ thật, bây giờ là thời đại người đàn ông âm áp nắm quyền, vai phụ cũng có thể lợi ngược dòng trở thành vai chính."

Vốn Tần Tích còn muốn bàn bạc với Hàn Thu một chút, nhưng còn chưa mở miệng, tất cả mọi người đều làm công tác tư tưởng cho cô.

"Tiểu Tích, nước Anh rất đẹp, coi như con đi du lịch một lần, ngắm nhìn thế giới bên ngoài một chút, tuyệt đối rất đặc sắc." Cố Đình Dự mở miệng.

"Đúng vậy, đúng vậy." Hàn Thu phụ họa ở bên cạnh.

Cố Chấn Đình nhìn thoáng qua thời gian, "Được rồi, các con đừng nói nữa, thời gian sắp không còn sớm nữa, đưa Tiểu Tích đến sân bay đi."

Trong sân bay, Cố Đình Dự, Hàn Thu và Cố Chấn Đình ba người đứng thành một hàng, Tần Tích nghĩ thầm, như vậy có phải quá long trọng rồi không, tất cả mọi người đến tiễn cô, giống như sợ cô chạy trốn.

Hàn Thu phát tay với cô, "Mau vào đi, mẹ đã gọi điện thoại cho Mộ Nghiêm, nó sẽ đến sân bay đón con."

Lúc này Tần Tích đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kéo hành lý đi vào bên trong, ngồi trên máy bay, đầu Tần Tích vẫn là một mảng mù mịt, thôi, cũng đã đến nước này, chỉ có thể đến bước nào tính bước đó.

**

Khi Cố Mộ Nghiêm biết Tần Tích sắp tới nước Anh từ chỗ Hàn Thu, trong lòng rất ngoài ý muốn, cô nhóc kia trốn anh còn không kịp, thế nhưng chịu chủ động tới tìm anh, là mặt trời mọc ở hướng Tây sao?

Khi Hàn Thu gọi điện thoại đến còn có ý dăn dò, "Mộ Nghiêm, con đừng làm việc quá sức, nên dành nhiều thời gian bên cạnh tiểu Tích, dắt nó đi dạo, không có tiền còn có thể kiếm, không có vợ con cũng chỉ có thể khóc. . ."

Cố Mộ Nghiêm xoa xoa huyệt thái dương, "Con biết rồi, mẹ, con sắp họp rồi, cứ như vậy đi."

Anh đoán chắc chắn là Tần Tích bị mẹ anh lừa đến đây.

Buổi chiều, Cố Mộ Nghiêm sắp xếp công việc xong liền lái xe đến sân bay, nhưng chờ mòn chờ mỏi, vẫn không thấy Tần Tích đi ra, cô nhóc kia sẽ không bị lạc đường chứ, Cố Mộ Nghiêm quyết định nếu cô vẫn không ra, anh sẽ đến quầy thông báo tìm người.

Đúng là cô nhóc phiền phức.

Trước kia Tần Tích chưa từng ngồi máy bay, lại chưa từng xuất ngoại, nhìn thấy xung quanh toàn là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, trong lòng có chút lo sợ, mặc dù tiếng Anh của cô qua cấp bốn, nhưng chỉ giới hạn ở khả năng viết, khả năng nói kém đến rối tinh rối mù, huống chi người nước ngoài hay dùng giọng bản địa, cô nghe thế nào cũng không hiểu được.

Người ngoại quốc rất cao, cô đứng ở chính giữa nhìn xung quanh, bảng chỉ dẫn đều là tiếng Anh, cho nên cô còn phải mất chút thời gian dịch nghĩa, cho nên mất một lúc lâu.

Khi sự kiên nhẫn của Cố Mộ Nghiêm đã đến cực hạn, cuối cùng cũng thấy cô đi ra, mở miệng gọi, "Tần Tích."

Cô không nghe thấy, cứ đi lên phía trước, Cố Mộ Nghiêm nhủ mảy, sai bước đi tới bên cạnh cô, bắt lấy bả vai của cô từ phía sau, Tần Tích sợ hết hồn, vội vàng xoay người, khi nhìn thấy là Cố Mộ Nghiêm mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi vừa nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, khẽ cắn môi, tại sao anh lại khó chịu.

"Tại sao muộn như vậy em mới đi ra?" Cố Mộ Nghiêm hỏi.

Tần Tích kéo kéo tay áo của Cố Mộ Nghiêm, vô tội chớp mắt vài cái, "Không phải tôi cố ý, Cố Mộ Nghiêm, anh đừng nóng giận. . ."

Lần nào cũng là bộ dáng này, vừa mắng cô, cô liền làm như mình vô tội, làm anh cảm thấy nếu cứ mắng nữa, thì chính là mình đang bắt nạt cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Còn Chưa Kết Hôn Em Đã Muốn Ly Hôn, Ngựa Da Có Phải Không?

Cố Mộ Nghiêm nhận lấy hành lý của cô, dẫn cô ra khỏi sân bay, nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ cười nói, "Gấp gấp tới tìm tôi như vậy, như thế nào, sợ tôi bị người phụ nữ khác cướp mất sao?"

Có trời mới sợ, bị cướp mất càng tốt.

Tần Tích không muốn trả lời vấn đề này, đúng lúc cô lại cảm thấy khát nước, "Cố Mộ Nghiêm, tôi muốn uống nước."

Ở trên máy bay ngủ một giấc đến tận lúc xuống, trên đường cô không uống một ngụm nước nào, bây giờ cảm thấy miệng khô khốc.

Cố Mộ Nghiêm dẫn cô đến cửa hàng đồ uống bên cạnh, Tần Tích ôm cánh tay của anh, dùng giọng nói ngọt ngào nói, "Anh Mộ Nghiêm, em muốn uống nước đá."

Cố Mộ Nghiêm bị giọng nói ngọt ngào của cô làm run rẩy một cái, cô bị nóng đầu sao?

"Anh Mộ Nghiêm, bên ngoài nóng quá, mua cho em nước đá được không?" Tần Tích thấy anh sững sờ, lay động càng thêm mạnh.

Anh nhanh chóng hoàn hồn, không thể không nói chiêu này rất có tác dụng đối với anh, vốn là muốn mua nhiệt độ bình thường cho cô, cuối cùng đổi giọng bảo nhân viên phục vụ thêm một chút đá, lúc đưa cho cô, còn nói thêm một câu, "Phụ nữ phải ăn ít đồ lạnh một chút, sẽ không tốt cho thân thể."

Tần Tích cắn ống hút trả lời, "Tôi biết rồi, thỉnh thoảng một lần thôi."

"Ăn cơm chưa?" Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, cười nhẹ hỏi.

"Chưa." Tần Tích lắc đầu.

"Tại sao chưa ăn?"

"Tôi ngủ quên."

Quả nhiên là do cô làm ra chuyện.

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy hắc tuyến, dắt cô đi tới bãi đậu xe, Tần Tích ở phía sau anh, nhìn bàn tay lớn của anh gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ của mình, lòng mềm nhẹ nhàng nhủ một cái, tên đàn ông này lại nhân cơ hội đụng chạm cô.

Xe chạy trên đường, Tần Tích nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đôi mắt sáng long lanh, trong lòng mang kích động cùng mong đợi, Cố Mộ Nghiêm đặc biệt giảm tốc độ xe chậm lại.

Chỉ là không bao lâu, bụng Tần Tích liền bắt đầu kêu lên ùng ục, lúc này Cố Mộ Nghiêm mới đạp chân ga, tăng tốc độ xe lên, mười mấy phút sau, xe dừng ở cửa một nhà hàng, trên vách tường quán đầy cây dây leo màu xanh lá, trên cửa sổ treo mô hình vườn hoa hỏ, cực kỳ mang phong cách nước Anh.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm xuống xe, một tay ôm lấy eo của cô, đi vào nhà hàng.

Tần Tích nhìn cánh tay đang ôm ngang eo mình, tên đàn ông này bắt đầu được voi đòi tiên.

Nhà hàng này cũng không phải là nhà hàng Tây sang trọng cần mặc lễ phục mới có thể đi vào, ở đây mang phong cách ấm áp và lãng mạn, cho nên mọi người đến đây dùng cơm ăn mặc cũng vô cùng tùy ý.

Chủ yếu là Tần Tích chỉ mặc áo T-shirt cao eo cùng với quần ngắn, vốn bộ dáng của người châu Á trẻ trung một chút, Tần Tích càng trẻ hơn, ở trong mắt những người ngoại quốc quả thực giống như trẻ vị thành niên, Cố Mộ Nghiêm cũng không muốn dẫn cô đến mấy nhà hàng Tây quá cầu nệ, chắc chắn người khác sẽ không nói gì, nhưng dựa vào tính cách tùy tiện của cô sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên, cho nên Cố Mộ Nghiêm mới lựa chọn đến đây.

Nhân viên phục vụ đưa hai bản thực đơn đến, đưa cho Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích mở ra vừa nhìn, toàn bộ đều là tiếng Anh, nhìn thấy có chút khó khăn, nhưng lại không muốn nói bản thân xem không hiểu, cho nên làm bộ lật qua lật lại.

Cố Mộ Nghiêm đưa mắt nhìn cô một cái, trong đôi mắt xẹt qua ý cười vui vẻ, dùng tiếng Anh lưu loát nói với nhân viên phục vụ.

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, cô cũng vội vàng đưa tới, thật là mắt mặt, học tiếng Anh mấy năm qua đúng là uống phí, có bằng cấp bốn cũng dùng được cái rắm gì.

Cố Mộ Nghiêm nhìn vẻ mặt buồn bực của Tần Tích, hỏi, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Tần Tích chống cằm dưới nhìn ngoài cửa sổ, vừa rồi nghe được tiếng Anh của Cố Mộ Nghiêm lưu loát như vậy, cô thật sự có chút hâm mộ.

Làm sao Cố Mộ Nghiêm lại không biết trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, giờ tay lên sờ sờ đầu của cô, "Nếu em muốn học tiếng Anh, tôi có thể dạy em, miễn phí."

Tần Tích khẩu thị tâm phi* nói, "Tôi mới không muốn học đâu."

Khẩu thị tâm phi*: Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ngay vào lúc này, nhân viên phục vụ bung một ly rượu đỏ đi đến, đặt ở trên bàn của Cố Mộ Nghiêm, ban đầu Tần Tích không có để ý, cho là Cố Mộ Nghiêm tự mình gọi, nhưng khi nhìn vẻ mặt của Cố Mộ Nghiêm lại không giống.

Cố Mộ Nghiêm cười nói với nhân viên phục vụ, "Thật ngại quá, ly rượu này không phải là tôi gọi."

"Là cô gái bên kia tặng đến anh, cô ấy nói rất hân hạnh được biết anh." Nhân viên phục vụ chỉ chỉ một bàn có hai người ngồi cách đó không xa, trong đó một người thấy Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía cô ta, cô ta còn cười phát tay.

"Cám ơn." Cố Mộ Nghiêm lễ phép, cũng không báo người phục vụ đưa ly rượu trở về, mà là khẽ gật đầu với cô ta.

Mặc dù Tần Tích nghe không hiểu cuộc đối thoại giữa bọn họ, nhưng dựa vào cử chỉ, cô cũng có thể đoán được tám chín phần, hừ, nói cô không nên câu tam đáp tứ, kết quả bản thân anh ta còn không phải đang câu tam đáp tứ khắp nơi sao.

Cố Mộ Nghiêm thu hồi ánh mắt, nhìn người ngồi đối diện mình, vẻ mặt rầu rĩ không vui, biết mà còn hỏi, "Tại sao vẻ mặt lại không vui?"

"Hừ." Tần Tích hừ lạnh, đầu xoay đi, không muốn nói chuyện với anh.

Cố Mộ Nghiêm cúi đầu nở nụ cười, trong ngày thường, cô nhóc này luôn mang bộ dáng ghét bỏ anh, bây giờ biết anh được nhiều người hoan nghênh, hôm nay ít nhiều gì cũng lấy lại được một chút mặt mũi.

Tần Tích thật đói bụng, mà nhìn những món ăn này làm người ta muốn chảy nước miếng, nhưng cô không biết sử dụng dao nĩa, cho nên ăn được một chút liền không có hình tượng, còn kém trực tiếp dùng tay cầm lấy.

"Sử dụng đũa là tốt nhất, tại sao người ngoại quốc phải làm ra dao nĩa, phiền chết."

"Người ngoại quốc lại cảm thấy dùng đũa rất phiền." Cố Mộ Nghiêm buồn cười nghe cô oán hận, đưa miếng thịt bò anh đã cắt xong trước mặt tới đĩa của cô, Tần Tích chỉ cần dùng nĩa là có thể ăn.

Khi Tần Tích đang ăn vui vẻ, dư quang thoáng nhìn thấy hai cô gái ngoại quốc cao gầy lại trẻ tuổi đi tới, đều lộ ra eo thon nhỏ, vô cùng bằng phẳng, một chút thịt thừa cũng không có, cô cúi đầu lại nhìn mình một chút, lúc ngồi, rõ ràng có một chiếc phao bơi nhỏ, nhớ tới chiếc eo thon gọn lúc trước của cô, hiện tại cũng gần giống, nhưng lại gần giống cái thùng nước.

Sự đối lập này làm cô bị đả kích, nhất định là do uống canh gà, thức ăn nhà họ Cố thật quá ngon.

Tần Tích nhìn món ăn ngon trước mặt, lại nhìn bụng của mình một chút, lau miệng bỏ chiếc nĩa trong tay ra, không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không cô cũng sẽ ghét bỏ bản thân mình.

Cố Mộ Nghiêm ngẩng đầu nhìn vẻ mặt buồn bực của cô, hỏi, "Tại sao lại không ăn? Ăn không ngon sao?"

"Không phải." Tần Tích nhéo nhéo gò má, bĩu môi đáng thương hỏi, "Cố Mộ Nghiêm, có phải tôi rất béo không?"

"Mập ở đâu, trước kia em gầy ốm chả khác nào dân chạy nạn ở Châu Phi." Cố Mộ Nghiêm gấp tôm viên cho cô, "Ăn đi."

"Không được, bắt đầu từ hôm nay tôi phải ăn ít một chút." Tần Tích quyết đoán lắc đầu.

"Ăn ít một chút làm gì, em lại không tìm bạn trai." Anh đều không chê, cô ghét bỏ cái gì chứ?

Tần Tích trả lời, "Ai nói tôi sẽ không tìm bạn trai vậy, sau khi chúng ta ly hôn tôi cũng không thể không lấy chồng."

"Còn chưa kết hôn em đã muốn ly hôn, ngứa da có phải không?" Cố Mộ Nghiêm tức giận nói, "Mau ăn đi, không ăn hết không được đi. Sau này không được nói đến chuyện giảm cân."

Cô nhóc này thật sự là muốn làm anh tức chết, anh có chỗ nào không tốt, thật là thân ở trong phúc còn không biết hưởng, anh thật sự muốn cạy đầu của cô ra xem một chút, rốt cuộc bên trong chứa cái gì.

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm lại nổi đóa, nghĩ thầm lời nói của cô đều là nói thật, vốn tính cách của bọn họ không hợp, tiếp tục như vậy, ly hôn là chuyện sớm hay muộn thôi.

Dưới sự giám sát của Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích ăn hết thức ăn trên đĩa, Cố Mộ Nghiêm trầm nghĩ, không nuôi cô thành một người mập mập thì không được, xem ai còn dám muốn cô.

Sau này phải cho cô ăn nhiều thêm một chút nữa.

Tần Tích sờ sờ bụng của mình, tròn vo, hóp lại cũng không được, tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ biến thành con heo nhỏ mất.

Ra nhà hàng, Tần Tích hỏi Cố Mộ Nghiêm, "Ở đây cách chỗ của anh xa không?"

"Không xa lắm, đi bộ mất khoảng hai mươi phút." Cố Mộ Nghiêm nhìn cô trả lời.

Tần Tích hưng phấn bưng bưng nói, "Vậy không bằng chúng ta đi bộ trở về đi, không vận động một chút, nhất định tôi sẽ tiêu hóa không được."

"Được." Cố Mộ Nghiêm thấy ánh mắt của cô sáng long lanh, nói không nên lời từ chối.

Tâm tình Tần Tích rất tốt đi qua giữa ngã tư đường, Cố Mộ Nghiêm sợ cô đi lạc, theo sát cô, nhưng vóc người cô nhỏ nhắn xinh xắn, linh hoạt giống như con lươn, thừa dịp anh không chú ý, Tần Tích nhanh chóng chạy về phía trước, bởi vì nơi này là đường dành riêng cho người đi bộ, cho nên dòng người rất nhiều, Cố Mộ Nghiêm lại rất cao, không thể giống như Tần Tích luồn qua lách lại, khi anh đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của Tần Tích.

Cố Mộ Nghiêm nhướng mày, nhìn bốn phía, trong lòng có chút nóng nảy, mặc dù biết Tần Tích không đến mức sẽ gặp nguy hiểm, nhưng trong lòng lúc nào cũng không khỏi lo lắng, ngộ nhỡ khi anh tìm không được, cô gặp phải nguy hiểm làm sao bây giờ? Cô thoát nhìn ngây ngốc, có phải bị người ta bắt cóc rồi hay không?

Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra sức tưởng tượng của con người có thể phong phú đến như vậy, anh cho rằng mặc kệ gặp phải chuyện gì, anh cũng có thể rất tỉnh táo mà xử lý, nhưng mỗi lần đụng phải chuyện liên quan đến Tần Tích, tất cả tỉnh táo mà anh vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng sẽ hóa thành bọt biển.

Vừa lúc đó, Tần Tích nhảy ra từ bên cạnh, cười hi hi nhìn anh, Cố Mộ Nghiêm thấy cô lảnh lặt đứng ở trước mặt mình, giống như tức giận, chỉ có điều trái tim lơ lửng cũng buông xuống, tiếp đó đi đến nắm chặt tay của cô, không cho cô đi lại một mình.

Ở chung với cô nhóc này, tế bào não cũng bị hù chết không ít, giảm thọ vài năm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Tìm Bạn Trai Quả Nhiên Vẫn Là Phải Tìm Đại Thúc

Mới Được

Editor: thanh huyền

Cùng nha đầu kia cùng một chỗ, té bào nào đều muốn hù chết không ít, không biết rõ muốn sống thiếu vài năm.

Cô cũng không có rút về tay mình, tùy ý anh cầm lấy chính mình, bởi vì cả người đều hết sức hưng phấn, cho nên sẽ không cùng Cố Mộ Nghiêm tính toán chi li, dù sao đất một tý cũng sẽ không thiếu một khối thịt.

Cố Mộ Nghiêm ở chỗ này chính là khách sạn, gian phòng rất rộng mở, một cái nhân thật đúng là xa xỉ, đứng ở trên sân thượng có thể chứng kiến London, buổi tối đặc biệt xinh đẹp.

Tần Tích lần đầu tiên tới khách sạn nước ngoài, đối với mỗi một vật đều hết sức cảm thấy hứng thú, bên cạnh quán rượu này chính là chỗ vui chơi trên nước, cô chu môi nói, "Sớm biết tôi liền mang áo tắm!"

Cố Mộ Nghiêm nghe được lời của cô, trên mặt nhuộm vui vẻ, "Đưa ngực, ở đây lại không phải là không có bán áo tắm."

"Nhưng là khẳng định đều hết sức quý!"

Cố Mộ Nghiêm đi đến phía sau của cô, ấn xuống một cái đầu của cô, "Chút tiền kia tôi còn xuất nổi."

Tần Tích quệt mồ hôi, sờ sờ đầu, "Đây không phải là vấn đề anh không xuất nổi, mà là cùng một loại áo tắm, trong nước mới bán vài chục, ở đây lại muốn hơn mấy trăm ngàn, ngẫm lại đã cảm thấy không có lời!"

"Hiện tại liền bắt đầu tiết kiệm tiền cho tôi a, hiểu chuyện như vậy!"

Tần Tích gò má đỏ bừng, "Mới không phải đâu! Đúng vậy, tôi làm sao phải tiết kiệm tiền cho anh, đợi chút nữa xuống mua ngay, một tiếng đồng hồ đổi một bộ, tôi muốn mua bảy bộ!"

Cố Mộ Nghiêm nén cười, nói đến vô cùng tự nhiên, "Cô nếu là đem áo tắm đổi thành nội y, đừng nói bảy bộ, một trăm bộ đều mua cho cô."

Tần Tích ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt tà tứ, làm cho cô bỗng chốc liền mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ và giận dữ nói, "Nghĩ hay lắm!"

Nam nhân quả nhiên đều dùng nửa người dưới suy tư vấn đề.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô hồng đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói, cuối cùng không trêu chọc cô, "Nhanh đi đổi một bộ y phục, tôi dẫn cô đi nước chỗ vui chơi."

Tần Tích cầm y phục đi vào phòng tắm, đem đầu tóc rối bù buộc lên cao, mặc áo ba lỗ, bên ngoài mặc áo khoác mỏng, cùng quần ngắn, chân dép, tỏ ra thanh xuân bức người, toàn thân đầy hơi thở thiếu nữ.

Cố Mộ Nghiêm cũng thay tây trang, đổi lại y phục, anh biết rõ thời gian nữ sinh ra cửa qua đều phiền toái, cho nên cầm lấy tạp chí ngồi ở trên sân thượng lật xem, cũng không thúc giục Tần Tích, một lát sau, nghe được tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên nhìn sang, lúc thấy cô mặc đồ này, hơi có chút thất thần, kỳ thật cô cũng không béo, vóc người cân xứng, hơn nữa tỷ lệ rất tốt, cho nên tỏ ra chân đặc biệt thon dài, chân dép màu đen, càng lộ vẻ một đôi chân ngọc bạch, không đầy năm tay, cổ chân nhỏ nhắn.

"Xong chưa?" Cố Mộ Nghiêm khép tạp chí.

"Tốt lắm" Tần Tích đã có chút ít không thể chờ đợi được, chạy tới đem anh từ trên ghế salon kéo lên, "Đi nhanh đi!"

Cố Mộ Nghiêm thuận thế bị cô kéo lên, tùy ý cô kéo chính mình đi ra phía ngoài, đáy mắt hiện ra vui vẻ, anh đã không nhớ ra được lần trước thời điểm buông lỏng như vậy là bao nhiêu năm trước kia, quá khứ nữ nhân đối với anh mà nói là cái có cũng được mà không có cũng không sao, anh chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia, sẽ có một tiểu nha đầu, dễ dàng nhiễu loạn tâm trí của anh.

Bởi vì Cố Mộ Nghiêm cố ý kéo bước chân đi, cho nên đi rất chậm, hiển nhiên rất là hưởng thụ cảm giác có người kéo chính mình đi.

Tần Tích nói thầm, người này hôm nay như thế nào cần nhân như vậy a, giẫm con kiến a.

Khách quan tại ngoại quốc, người Châu Á lúc nào cũng lớn lên tinh xảo, như búp bê, Tần Tích càng phải như vậy, cho nên vừa ra thang máy liền đưa tới không ít người ghé mắt.

Cố Mộ Nghiêm cảm giác nhạy cảm, khẽ nhú mày, dục vọng chiếm hữu ôm lấy Tần Tích vào trong ngực của mình, ừ cô sai bước đi ra ngoài.

Tần Tích một lòng chỉ có chơi, tự nhiên không có cảm giác đến người khác chú ý, chẳng qua là cảm thấy Cố Mộ Nghiêm tại sao lại đi nhanh như vậy, cô theo không kịp anh.

Đi trên nước chỗ vui chơi, Tần Tích mua bộ áo tắm bảo thủ, còn cố ý ở bên ngoài đắp khăn mỏng, sau đó liền hấp tấp đi chơi nước, Cố Mộ Nghiêm

không yên tâm cô, đưa tay bắt lấy cô, Tần Tích như thế nào túm cũng túm không mở, chỉ có thể mặc cho anh .

Tần Tích có chút ít sợ hãi, nhưng lại muốn chơi, cho nên một đường không ngừng thét chói tai, cổ họng đều nhanh gọi phá, "A - - Cố Mộ Nghiêm - -!"

"Tôi ở đây." Cố Mộ Nghiêm trên mặt vẻ mặt nhu hòa vài phần.

Từ trên cao trượt xuống, Tần Tích cả người nhô lên, mặc dù biết cô không có việc gì, Cố Mộ Nghiêm còn là nhanh nhanh chóng đem cô kéo đứng lên, tay nhốt chặt eo của cô.

Tần Tích một tay nhốt chặt cổ của anh, tay kia lau một cái trên mặt nước, hưng phấn cười, "Thật tốt, chúng tôi lại chơi một lần được hay không!"

Hạng mục đối với Cố Mộ Nghiêm mà nói, kỳ thật rất ngây thơ, anh hoàn toàn không biết rõ chơi thật thú vị ở chỗ nào, nhưng nhìn Tần Tích hưng phấn như vậy, anh phảng phất cũng bị cuốn hút, cười nhẹ nói, "Được."

Vì vậy, Cố Mộ Nghiêm lại bởi Tần Tích leo đi lên lại trượt xuống, lần này Tần Tích sắc mặt ngưng nước, Cố Mộ Nghiêm vội vàng mang cô tới bên bờ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, quan tâm hỏi, "Như thế nào?"

"Không có việc gì." Tần Tích phất phất tay, ngồi trên bờ thỏ, đột nhiên cô có chút tò mò hỏi, "Anh trước kia có bởi bạn gái của anh tới chỗ như thế chơi đùa sao?"

Anh ở trong lòng Tần Tích vẫn là hết sức cao lãnh, thực rất khó tưởng tượng anh là như thế nào theo đuổi một nữ sinh .

Cố Mộ Nghiêm trầm mặc hai giây, bình tĩnh trả lời, "Không có."

Tần Tích hỏi tiếp, "Vậy các người đều đi những địa phương kia? Nhà hàng Tây cao cấp, hẹn hò đều đi nghe ca kịch?"

"Không có."

"Cái gì không có? Là không có đi nghe ca kịch, vẫn không có đi nhà hàng Tây cao cấp?"

Cố Mộ Nghiêm không biết cô như thế nào đột nhiên đối với những thứ này cảm thấy hứng thú, nhưng vẫn là hỏi đáp, "Tôi trước kia bề bộn nhiều việc. . Cho nên không rảnh nói yêu đương."

Tần Tích tròn to hai mắt, không dám tin hỏi, "Anh sẽ không ngay cả mối tình đầu cũng không đưa ra ngoài đi?"

Ở trong lý giải , phú gia công tử kia là bạn gái mọc lên như nấm , nhưng là không nghĩ tới Cố Mộ Nghiêm thế nhưng 'Thuần khiết' bong bóng, một lần yêu đương cũng không nói qua.

"Có cái gì tốt kinh ngạc." Cố Mộ Nghiêm nhún mày.

"Kia nụ hôn đầu của anh. . . Thực cho tôi a?"

"Vậy còn giả bộ!" Cố Mộ Nghiêm một bộ vẻ mặt "Tôi lừa gạt cô làm cái gì' .

Tần Tích nuốt nước miếng, đột nhiên không biết nên nói cái gì, trước cô vẫn cho là Cố Mộ Nghiêm lừa gạt mình.

Bất quá anh đều nhanh chạy , không có lui tới qua bạn gái, không phải là có cái gì bệnh không tiện nói ra đi, bất quá phương diện kia giống như không có vấn đề gì.

"A - - "

Đột nhiên, bên cạnh bộc phát ra tiếng thét chói tai, Tần Tích vội vàng nhìn sang, nguyên lai là có người cùng bạn gái cầu hôn, chiếc nhẫn kim cương là chiếc thuyền con đưa tới, bạn tốt đứng bên cạnh, toàn bộ đều chúc phúc xem bọn họ.

Nam nhân tỏ ra rất khẩn trương, nhưng là hết sức kích động, quỳ một gối xuống, "Thân ái , mặc dù anh không phải là cao phú soái, tạm thời cấp không cho em được cuộc sống xa hoa, nhưng anh là một lòng yêu em, em nguyện ý gả cho anh được không?"

Nữ nhân thật bất ngờ, trên mặt có vui mừng nỉm cười, tay che miệng, gò má tồn tại vui mừng đến phát khóc, liệu mạng gât đầu.

Tần Tích không hề chớp mắt xem bọn họ, trong mắt tồn tại hâm mộ.

Cô lớn như vậy, cũng chưa từng có nói qua yêu đương, căn bản không biết rõ nói yêu đương là loại cảm giác gì, có lẽ về sau cũng sẽ không biết.

Cố Mộ Nghiêm đối với bên kia cầu hôn không cảm giác, ánh mắt rơi vào trên mặt Tần Tích, lại qua nét mặt của cô bên thấy được thất lạc.

Nam nhân đeo chiếc nhẫn vào ngón tay nữ nhân , hai người hạnh phúc ôm nhau cùng một chỗ, ở một đám bằng hữu ồn ào, hai người còn có một cái hôn lãng mạn.

Tần Tích thu hồi ánh mắt, chống đỡ khỏi thân thể đứng lên, "Chúng ta trở về đi."

"Không chơi sao?"

Tần Tích lắc lắc đầu, xoay người hướng khách sạn

đi đến, "Không nghĩ chơi, mệt mỏi."

Cố Mộ Nghiêm nhìn xem bóng lưng của cô, nhìn lại hướng bên kia, có phải mọi cô gái đều thích những thứ này hay không, đột nhiên bên tai vang lên cô đã từng lơ đãng đã nói qua một câu nói - -

"Anh làm sao không học phim thần tượng nam chính đi ngủ ôm nữ chính, lão nam nhân, quả nhiên một chút cũng không lãng mạn!"

Cố Mộ Nghiêm ảo tưởng chính mình như người nam nhân vừa rồi, quỳ gối trước mặt Tần Tích, thâm tình khẩn thiết nói, "Thân ái, mặc dù anh không phải là cao phú soái, tạm thời cấp không cho em được cuộc sống xa hoa, nhưng anh là một lòng yêu em, em nguyện ý gả cho anh được không?"

Vừa nghĩ tới tầm hình kia, Cố Mộ Nghiêm nhin không được run lên, toàn thân đều nổi da gà, đừng nói cảm động nha đầu kia, thực sợ trước ghê tởm chết chính mình.

Kỳ quái, chính mình làm sao muốn những thứ này, lãng mạn lại không thể làm cơm ăn, mỗi ngày gặm ổ bánh ngô, nói một đồng lớn lời tâm tình, có ích lợi gì a.

Tần Tích đi trong chốc lát, gặp Cố Mộ Nghiêm không có theo tới, quay đầu lại lại trông thấy anh đứng ở tại chỗ ngăn người, vẻ mặt có chút kỳ quái, "Cố Mộ Nghiêm - -"

Anh bỗng nhiên hoàn hồn, nhanh chóng đi tới, chết tiệt, chính mình là mê muội sao? Nghĩ chút ít cuống cuống gì đó.

Tần Tích cảm thấy Cố Mộ Nghiêm kì kì quái quái, thỉnh thoảng nhìn về phía anh, Cố Mộ Nghiêm tựa hồ có chút ít chột dạ, trên mặt càng phát ra mặt không chút thay đổi.

Một đường ra ngoài, không hề ít người ôm dứa cầm ống hút đang uống, Tần Tích cũng muốn uống, Cố Mộ Nghiêm chạy tới mua cho cô một cái, nhưng là mới uống một hộp, Tần Tích liền về mặt nhăn nhó, "Được. . . Khó uống!"

"Không thích cũng đừng uống." Cố Mộ Nghiêm lấy đi dứa từ trên tay cô, chính mình uống, đối với cái hương vị này, anh không thích cũng không ghét.

Một màn này bị một đôi tình lữ bên cạnh chứng kiến, nữ tức giận đến giậm chân, "Anh xem một chút bạn trai người ta, nhìn lại anh một chút!"

Nam nhân ủy khuất không thôi, "Dùng tiền mua, ném thật lãng phí a, em không thích uống, làm sao bảo anh mua!"

"Sợ lãng phí vì cái gì anh không giúp em uống."

"Anh lại không phải là thùng rác, em không uống đều hướng anh chỗ này đổ, hơn nữa, vừa rồi lại không phải là anh quậy ầm ỹ muốn uống."

"Anh thực một chút cũng không lãng mạn, tìm bạn trai quả nhiên vẫn là phải tìm đại thúc mới được!" Cô gái đem dứa nhét vào trong lòng bé trai, thờ phỉ phi đi lên phía trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chế Tạo Lãng Mạn

Tần Tích sững sờ một lát, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông ở bên cạnh, trong mắt Cố Mộ Nghiêm chứa vui vẻ, giống như đang nói, nhìn thấy chưa, người khác cũng hâm mộ em đấy.

Hừ, cái rắm.

Hai người trở lại phòng, Tần Tích cảm thấy hơi mệt, liền nằm lên giường, Cố Mộ Nghiêm cũng vào theo, thấy ánh mắt của anh vẫn nhìn mình chăm chăm, cả người cô không được tự nhiên, giống như đang bị con sói già để mắt tới cô bé quảng khăn đỏ, cô nhanh chóng ngồi dậy, "Cái kia. . . Tôi ra ngoài ngồi một lát."

"Ồ đây cũng có thể ngồi." Cố Mộ Nghiêm ngồi bên mép giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Không cần đâu. . ." Chống lại ánh mắt có chút tà tứ của Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích kim lòng không được mặt liền đỏ lên.

Cố Mộ Nghiêm trông thấy mặt cô ửng đỏ, lại trêu chọc cô, "Mặt em làm sao lại đỏ như vậy? Rất nóng sao?"

"Đúng vậy, hơi nóng." Tần Tích làm bộ dùng tay vẫy vẫy, "Anh ngồi đây đi, tôi ra ngoài."

"Tôi cũng cảm thấy hơi nóng." Cố Mộ Nghiêm đứng dậy, bắt đầu cởi áo khoác, Tần Tích giống như gặp quỷ, nhanh chóng lao ra khỏi phòng ngủ, Cố Mộ Nghiêm thấy vẻ mặt của cô thú vị như vậy, như thế nào lại chịu bỏ qua cho cô, thấy cô ngồi trên sofa, anh ném áo khoác trong tay về phía cô, Tần Tích sợ hết hồn, "Anh. . . Anh làm gì vậy?"

Mặt Cố Mộ Nghiêm nhiễm nét vui vẻ, động tác trên tay cũng không dừng lại, hết sức thông thả, nhưng lại hết sức dụ hoặc, Tần Tích cố gắng ép mình không nên nhìn anh, nhưng càng như vậy, ánh mắt lại càng không thể không chế được nhìn về phía anh.

Cô chưa từng biết, một người đàn ông vậy mà có thể gọi cảm đến mức này. Càng nhìn cô càng cảm thấy tim đập càng nhanh, miệng đắng lưỡi khô.

Tại sao anh ta lại cởi quần áo trước mặt cô chứ, người đàn ông này thật đáng ghét.

Tần Tích nhanh chóng dùng tay che mắt lại, hét lớn, "Cố Mộ Nghiêm, không được cởi nữa."

Mắt không nhìn thấy gì, thính giác liền nhạy cảm, cô có thể cảm nhận được anh đang từng bước từng bước đi về phía mình, cô rụt người lại, lại không dám để tay xuống, vì sợ nhìn thấy thứ không nên thấy.

"Cố Mộ Nghiêm, anh không được đến đây."

Một giây sau, một mùi vị mát lạnh của người đàn ông bao trùm lấy cô, cô có thể cảm giác được hô hấp của anh phun trên đầu mình, toàn thân cô cứng đờ không dám động, rút người lại.

"Cố Mộ Nghiêm, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Anh không trả lời, tay chống ở hai bên người cô, từ từ áp lại gần, cuối cùng Tần Tích không chịu nổi áp lực chết người này, lấy tay ra, mở mắt ra liền nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đang cách mình không đến 5cm, tim cô giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không hề chớp mắt nhìn anh, rõ ràng cô rất muốn dời mắt đi, nhưng thật sự không thể, giống như bị khống chế.

Anh khom lưng chống đỡ trước mặt cô, ánh mắt của cô kim lòng không được nhìn xuống, lồng ngực rắn chắc, bụng bằng phẳng..

Anh đột nhiên ái muội mở miệng, "Em thấy hài lòng không?"

Tần Tích hoảng loạn dời mắt đi, liều mạng đẩy anh ra, "Cố Mộ Nghiêm, trêu chọc tôi chơi rất vui sao?"

"Rất thú vị." Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, cười ra tiếng, trả lời rất nghiêm túc.

"Anh. . . Đáng ghét. . ." Tần Tích nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Mộ Nghiêm chậm rãi đứng thẳng lên, không trêu chọc cô nữa, xoay người đi đến phòng ngủ, đi tới cửa lại hỏi một câu, "Tôi muốn đi tắm, có muốn tắm cùng nhau không?"

"Anh cút đi." Tần Tích lấy gối ném về phía anh, cửa đóng lại, gối nện trúng cửa rồi rơi xuống.

Tại sao anh có thể đáng ghét như vậy chứ, tức chết cô mà.

Trong đầu Tần Tích lại hiện ra nửa người trên trần trụi của anh, cô nhanh chóng lắc lắc đầu, phải có tiền đồ một chút, không được phép nghĩ nữa.

Mặt trời tắt dần, chỉ còn lại ánh hào quang nơi chân trời, làm cho thành phố này, tỏ ra vô cùng xinh đẹp, Tần Tích đi đến ban công, tay tựa vào lan can, gió nhẹ thổi tới, nhắm mắt lại hưởng thụ, đột nhiên, cô cảm thấy một trận buồn nôn dâng lên, cô nhú nhú mày.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vì buổi trưa ăn quá nhiều, sau đó lại đi chơi nước, cho nên mới khó chịu sao?

Đều do Cố Mộ Nghiêm, bắt cô ăn nhiều như vậy.

Tần Tích sờ sờ eo, thật sự lớn hơn trước rất rõ ràng, không được, cô không thể ăn nhiều như vậy nữa.

Bởi vì luôn cảm thấy dạ dày không thoải mái, cả người Tần Tích cũng không có tinh thần, không nhúc nhích co lại ở trên ghế sofa.

Cố Mộ Nghiêm tắm xong đi ra, bên ngoài rất yên tĩnh, đến gần vừa nhìn, Tần Tích giống như cà nhiễm sương, ủ rũ, sắc mặt còn có chút khó coi, anh bước nhanh qua, lo lắng hỏi thăm, "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Giọng nói của Tần Tích có chút yếu, "Dạ dày khó chịu, cũng tại anh, bắt tôi ăn nhiều như vậy."

Cố Mộ Nghiêm khẽ nhú mày, đứng dậy rót một ly nước ấm, đưa tới môi cô, nhẹ giọng dụ dỗ, "Nào, uống một chút đi."

"Tôi không muốn uống." Tần Tích nói chuyện có hơi nhưng không có lực, mềm mại dựa vào ghế.

Cố Mộ Nghiêm để ly xuống, quyết định thật nhanh nói, "Như vậy không được, tôi đưa em đến bệnh viện xem một chút."

Cũng do anh không nghĩ chu đáo, cô mới ăn com liền dẫn cô đi nghịch nước, lập tức Cố Mộ Nghiêm tự trách bản thân mình trong lòng.

"Tôi không đến bệnh viện đâu, tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi." Tần Tích nhắm mắt lại nằm trên ghế sa lon.

Cố Mộ Nghiêm ngồi ở bên cạnh, giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, "Như vậy có tốt hơn chút nào không?"

"Ừ." Tần Tích mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng.

Cố Mộ Nghiêm thấy sắc mặt cô vẫn rất yếu, lấy chăn trong phòng trùm lên người cô, liên tục bên cạnh cô, cho đến khi sắc mặt của cô hòa hoãn không ít, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Có thể bởi vì thân thể không thoải mái, Tần Tích ngủ rất yên ổn.

Màn đêm buông xuống, Cố Mộ Nghiêm cũng không buồn ngủ chút nào, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tần Tích, trong phòng khách rộng rãi chỉ bật một chiếc đèn ngủ ánh vàng.

Ánh mắt đầy hăm mộ lúc sáng của Tần Tích luôn xuất hiện trong đầu anh đuổi mãi không đi, như một hình xăm in sâu vào lòng anh, đúng vậy, cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, thích lãng mạn đó cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng anh đã qua cái tuổi lãng mạn ấy rồi, trước kia cũng không lãng mạn, hoàn toàn không biết nên làm thế nào để làm cho người khác vui vẻ, anh cho rằng đối xử tốt với người mình quan tâm, không phải nói mấy lời dễ ngon dễ ngọt, mà là cho người đó một gia đình yên ổn, cùng với trái tim chân thành.

Nhưng những thứ này, Tần Tích vẫn còn nhỏ tuổi nên sẽ không hiểu, cô vẫn ước mơ có được một tình yêu như công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích.

Trước kia có đánh chết Cố Mộ Nghiêm anh cũng không nghĩ đến, có một ngày anh sẽ vì một cô nhóc, mà phải đi hỏi người khác phải làm thế nào để tạo lãng mạn, anh muốn thấy cô vui vẻ.

Nhưng mà nên hỏi ai đây?

Vạn Kiệt? Không được, tên kia quá gian xảo, không chừng lại nghĩ ra mấy cái vấn đề không sạch sẽ.

Lương Hạo? Nói không chừng cậu ta còn không bằng anh, vậy không bằng dựa vào bản thân anh còn tốt hơn.

Suy nghĩ hồi lâu, Cố Mộ Nghiêm phát hiện chỉ có một người thích hợp, đó chính là Hà Diệc, tên nhóc kia rất hiểu biết chuyện yêu đương, thủ đoạn dụ dỗ con gái cũng nhiều, miệng giống như ngâm mật, cho dù là già trẻ bé lớn đều bị cậu ta dụ dỗ.

Cố Mộ Nghiêm cầm điện thoại di động đi đến ban công, bấm số của Hà Diệc, Hà Diệc đã ngủ, nửa đêm bị điện thoại đánh thức, thái độ đương nhiên là không tốt, rống vào điện thoại, "Bà nội nó chứ, ai nửa đêm lại gọi điện thoại cho ông đây vậy? Không muốn sống nữa phải không?"

"Tôi."

Giọng nói này giống như thần chú lọt vào tai, bỗng chốc liền đánh thức Hà Diệc tỉnh lại, lắp bắp nói, "Anh. . . Anh họ. . . Vì sao anh gọi điện thoại cho em?"

"Tình tình của cậu rất tệ nha."

"Anh họ, em sai rồi, em đây là không biết anh gọi tới, nếu biết, có cho em một trăm lá gan em cũng không dám rống anh như vậy, chỉ có điều anh họ này, muộn như vậy anh không làm chút vận động với chị dâu, lại gọi điện thoại cho em làm gì?"

Thời gian qua Hà Diệc luôn nói mà không suy nghĩ, nghĩ cái gì thì nói cái đó, cũng khó trách bị Cố Mộ Nghiêm đánh.

Mơ ước lớn nhất của Hà Diệc chính là một ngày nào đó đánh bại Cố Mộ Nghiêm, mặc dù khẩu hiệu này đã hô mười mấy năm, nhưng dấu hiệu muốn thực hiện cũng không thấy đâu, mỗi lần vừa gặp phải Cố Mộ Nghiêm, đều giống như chuột thấy mèo.

Giống như bây giờ, rõ ràng nửa đêm gọi điện thoại chính là Cố Mộ Nghiêm, hết lần này tới lần khác xin lỗi vẫn là cậu ta, thật nhút nhát.

Cố Mộ Nghiêm nghe được lời nói của cậu ta, lông mày cau lại, nếu Hà Diệc ở trước mặt anh, phỏng đoán đã bị đánh không ngừng, "Tôi muốn hỏi cậu một vấn đề."

"Anh muốn hỏi em?" Sắp đến ngày tận thế rồi sao?

Mặc dù Hà Diệc rất không muốn thừa nhận, nhưng người anh họ này của cậu thật sự ưu tú, mỗi lần đều là cậu mặt dày mày dạn cầu xin anh họ giải

quyết vấn đề giúp cậu, lại không nghĩ rằng một ngày nào đó, người anh họ không gì làm không được này lại muốn hỏi cậu mấy vấn đề.

"Đúng, tôi hỏi cậu trả lời, đừng nói nhảm nhiều như vậy." Cố Mộ Nghiêm không kiên nhẫn nói.

Cái rắm, đồng chí Cố Mộ Nghiêm này, đây là thái độ nhờ người khác sao? Hà Diệc trợn mắt lên một cái, ngoài miệng lại nói, "Anh họ, anh hỏi đi, em nhất định sẽ hết biết thì sẽ nói hết nói thì sẽ nói hết."

Lần đầu tiên Cố Mộ Nghiêm nói chuyện không lưu loát như vậy, dứt quãng hỏi, "Bình thường cậu làm thế nào để con gái vui vẻ."

Đối với Cố Mộ Nghiêm mà nói, chuyện này vẫn thật khó để mở miệng.

Hà Diệc cảm thấy Cố Mộ Nghiêm kì kì quái quái, gãi gãi đầu, "Anh họ, làm sao đột nhiên anh lại cảm thấy hứng thú đối với chuyện của em vậy?"

"Cậu cứ trả lời đi." Tôi đây mới không có hứng thú với chuyện của cậu đâu.

Hà Diệc suy nghĩ một chút nói, "Tạo lãng mạn? Có rất nhiều cách, mua hoa mua quà, cho dù không phải là ngày lễ cũng phải tặng, không phải là ngày lễ sẽ phải biện ra một lý do, ví dụ như. . . Thân ái, anh cảm thấy viên kim cương này chỉ có em mới xứng, còn có, anh nhìn thấy bộ quần áo này liền nghĩ đến em, quan trọng nhất là, con gái tuyệt đối không kháng cự được hoa hồng, tặng hoa bảo đảm cảm động đến rơi nước mắt, sau đó thuận thế có thể ôm cô ấy vào trong lòng, chuyện về sau liền nước chảy thành sông."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Nếu Như Anh Thay Đổi, Như Vậy Cũng Không Phải Là Cố Mộ Nghiêm

Editor: thanh huyền

Cố Mộ Nghiêm nghẹn thở ra một hơi, suy nghĩ một chút nói, "Như vậy quá giả tạo, có thể bình thường một chút không?"

Thân ái, anh cảm thấy viên kim cương này chỉ có em mới xứng..

Anh nhìn thấy bộ quần áo này liền nghĩ đến em..

Mấy câu nói chán ghét này, thật không biết tại sao Hà Diệc có thể tùy tiện nói ra khỏi miệng như vậy, hơn nữa nếu như anh nói với Tần Tích những lời này, cô sẽ cho rằng đầu anh có vấn đề.

Hà Diệc vừa nghe lời này, đôi mắt liền sáng lên, hưng phấn bừng bừng hỏi, "Anh họ, anh nói thật đi, có phải anh chọc chị dâu tức giận hay không, cho nên mới dự định dụ dỗ chị dâu vui vẻ?"

Cố Mộ Nghiêm nhú nhú mày, ấp a ấp úng nói, "Ừ, cứ xem như thế đi."

Ai da, quả thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, xem ra sau này phải nịnh bợ người chị dâu từng gặp mặt một lần này thật tốt, thế nhưng có thể bắt được anh họ vào tay, trời ạ, đến cùng là thần thánh phương nào vậy?

"

Anh họ, anh yên tâm, em sẽ cho anh mấy chiêu, bảo đảm dụ dỗ chị dâu thành con mèo ngoan biết nghe lời, tạo lãng mạn với chị dâu cũng không thể làm quá, phải thực tế một chút mới được, tỷ như chị ấy xuống bếp thì anh giúp đỡ những chuyện nhỏ nhặt, chị ấy giặt quần áo xong thì anh phơi, điểm quan trọng nhất, nếu dẫn chị ấy ra ngoài mua quần áo, anh nhất định phải khen chị ấy mặc cái gì cũng hợp, tuyệt đối không thể chê..."

Hà Diệc thao thao bất tuyệt nói, trời ạ, giống như đang tận mắt nhìn anh họ theo đuổi chị dâu thế nào, đây quả thật là hình ảnh khó gặp hơn cả Sao Hỏa đụng trúng Trái Đất, không thấy được thật sự là có lỗi với bản thân.

Mặc dù gặp anh họ rất nguy hiểm, nhưng không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa bây giờ có chị dâu, chỉ cần dụ chị dâu đứng về phía mình, anh liền có chỗ dựa vững chắc rồi.

Cố Mộ Nghiêm thấy Hà Diệc nói hoài chưa hết, nhú nhú mày, "Được rồi, tôi biết rồi, cứ như vậy đi, cúp đây."

Hà Diệc nói quá say mê, chờ đến khi anh kịp phản ứng, trong điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút, anh họ cũng quá không có lễ phép, hơn nữa đêm

hôm gọi người gia thức dậy, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói.

Hừ, chờ anh gặp chị dâu, không ở trước mặt chị dâu nói xấu anh họ một trận thì không được, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Tần Tích tỉnh lại là ở phòng ngủ, cô còn nhớ tối hôm qua mình ngủ trên ghế sa lon, vậy hẳn là Cố Mộ Nghiêm ôm cô vào phòng, dạ dày đã không còn khó chịu nữa, tinh thần cũng tốt lên, cô ngồi dậy duỗi cái lưng mệt mỏi.

Cố Mộ Nghiêm nghe được tiếng động đẩy cửa đi vào, "Còn khó chịu không?"

"Không có." Tần Tích lắc lắc đầu.

"Vệ sinh một chút rồi ra dùng điểm tâm" Cố Mộ Nghiêm lấy quần áo từ trong va li ra đưa cho cô, Tần Tích nhận lấy, suy nghĩ một chút vẫn là nói một câu, "Cảm ơn."

Cô còn nhớ tối hôm qua dạ dày cô khó chịu, anh liên tục ngồi ở bên cạnh chăm sóc cô, về tình về lý, cô cần phải cảm ơn anh một tiếng.

Nghe được hai chữ khách khí như thế, về mặt Cố Mộ Nghiêm có chút mất hứng, ngoại trừ cái này, chẳng lẽ cô không biết nói câu gì khác sao?

Tần Tích bị anh trừng có chút không giải thích được, cô lại nói sai sao? Chẳng lẽ cô không nên nói cảm ơn với anh?

Quả thật, hoàn toàn không theo kịp tiết tấu này mà.

Thôi bỏ đi, vẫn không cần chọc giận anh.

Tần Tích suy nghĩ một chút, nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, dùng giọng nói mềm mại nói, "Tôi có chút khát nước, muốn uống nước."

"Chờ một chút." Về mặt Cố Mộ Nghiêm vẫn còn âm trầm, nhưng cũng hòa hoãn hơn một chút.

Tần Tích lên làm như sắp nôn ra sau lưng anh, mỗi lần cô dùng giọng nói mềm mại này nói chuyện với anh, anh cũng sẽ tha mình một lần, quả nhiên đáng ông đều thích loại giọng điệu nũng nịu này, lợi đàn ông già như Cố Mộ Nghiêm cũng không ngoại lệ.

Tần Tích làm vệ sinh cá nhân xong đi ra, trên mặt bàn đã dọn bữa ăn sáng xong, trong cháo có thịt băm, một mùi thơm xông vào mũi, làm cô muốn ăn, cô một tay cầm cái muỗng, một tay cầm đĩa ăn, khi cô chuẩn bị xiên cánh gà, Cố Mộ Nghiêm đẩy tay của cô ra, "Dạ dày em không thoải mái, không được ăn thức ăn chứa dầu mỡ."

"Tôi đã không sao, tôi chỉ ăn một miếng thôi, Cố Mộ Nghiêm, anh là tốt nhất." Mặc dù cháo rất ngon, nhưng rất thanh đạm, lúc trông thấy cánh gà vàng óng kia, ánh mắt của cô cũng sáng lên.

Lúc Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy ánh mắt khát vọng của cô, trên mặt hiện ra một nụ cười, "Thật rất muốn ăn?"

"Ừ." Tần Tích gật gật đầu.

Cố Mộ Nghiêm dùng nĩa xiên một miếng, đưa tới miệng cô, Tần Tích muốn nhận lấy lại bị anh tránh ra, cô đưa mắt chống lại ánh mắt của anh, rất dịu dàng, cô do dự một chút vẫn là há miệng ra, từ từ ăn hết cánh gà.

Trên miệng dính dầu, cô rút giấy muốn lau, lại bị anh nhanh hơn một bước, anh dịu dàng giúp cô lau miệng, Tần Tích giật mình, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, Cố Mộ Nghiêm cũng rất tự nhiên, khẽ cười một cái, "Pah3i ăn hết cháo."

Cố Mộ Nghiêm tiếp tục dùng nĩa của cô để ăn, Tần Tích muốn nhắc nhở anh, cái kia cô đã ngậm qua, nhưng thấy anh không có gì khác thường, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, vui đầu ăn cháo.

Anh thật lạ, hình như có chút dịu dàng hơn bình thường.

Tần Tích đứng ở trên sân thượng, nhìn phong cảnh bên ngoài, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, cực kỳ xinh đẹp, đứng ở chỗ này, có thể thấy chỗ vui chơi hôm qua, phía dưới đã tụ tập rất nhiều trai đẹp gái xinh, người nước ngoài rất tự nhiên, cô cũng có thể thấy có người thể nhưng lóa thể, nhìn ngực người ta lại nhìn nhìn bản thân mình, chao ôi, thật sự không chỉ kém một bậc.

Đột nhiên, một đôi tay từ phía sau khóa chặt eo của cô, lồng ngực rắn chắc dán vào sống lưng của cô, hô hấp ấm áp phun trên cổ, thân thể Tần Tích bỗng chốc liền cứng lại, bên tai nóng lên.

Cố Mộ Nghiêm từ phía sau vừa hay nhìn thấy vết đỏ, nhếch môi cười, khẽ cúi đầu, biết rõ còn cố hỏi, "Tim của em đập thật nhanh, làm sao vậy?"

Anh còn không biết xấu hổ hỏi.

Tần Tích xoay người đối mặt với anh, tay chống đỡ lồng ngực của anh, vòng eo áp chế trên lan can, cô xấu hổ và giận dữ nhìn anh, "Cố Mộ Nghiêm, anh cách tôi xa một chút."

Tay Cố Mộ Nghiêm vẫn ôm lấy eo cô, "Tôi sợ em té xuống, có xem cũng chú ý an toàn một chút."

Chuyện ma quỷ, cô lại không phải là đứa trẻ ba tuổi.

Tần Tích thật không rõ người đàn ông này trong ngày thường rất nghiêm túc, như thế nào cũng sẽ có lúc không biết xấu hổ như vậy, "Anh thả tôi ra, tôi không nhìn nữa."

Cố Mộ Nghiêm buông cô ra, Tần Tích nhanh chóng đi vào phòng khách, anh cùng đi theo vào, đơn độc chung đụng với anh, Tần Tích cảm thấy thật nguy hiểm, vì vậy đề nghị, "Nếu không thì, chúng ta ra ngoài dạo đi."

"Ồ đây rất tốt, tôi không muốn đi ra ngoài."

Anh càng nói như vậy, cô càng không dám tiếp tục ở lại, nhẫn nại nói, "Đi thôi đi thôi, anh không biết là hai người thích nhau, tay trong tay đi trên phố là một việc hết sức lãng mạn sao?"

Đương nhiên, cô nói hai người thích nhau, cũng không phải là muốn nói hai người bọn họ, chỉ là hình dung cái cảnh tượng kia mà thôi.

Hai người thích nhau? Tay trong tay? Lãng mạn?

Cố Mộ Nghiêm nghe đến mấy cái từ này, không thể không thừa nhận có chút động tâm, suy tư một hồi nói, "Được."

"A, quá tuyệt vời, tôi đi thay quần áo." Tần Tích đi thay quần áo, thấy Cố Mộ Nghiêm vào phòng ngủ, cô lại trốn vào phòng tắm, vẫn chưa yên tâm ấn nút khóa cửa, muốn cô thay quần áo trước mặt anh, cô thực làm không được.

Thấy động tác tránh né của cô, lông mày Cố Mộ Nghiêm nhướn chặt, cái thói quen này thật là không tốt, không thể để cô cứ tiếp tục làm như vậy.

Sau này bọn họ là vợ chồng, cô cũng không thể trốn tránh anh cả đời.

Tần Tích thay quần áo xong đi ra, là một chiếc váy dài, vô cùng dịu dàng ngọt ngào, không giống với phong cách ngày hôm qua, Cố Mộ Nghiêm mặc một chiếc áo thun màu trắng, bên ngoài là một cái áo khoác, cổ áo có chút thấp, cơ ngực như ẩn như hiện, phối hợp với khuôn mặt tuấn mỹ, không thể không nói vô cùng có lực hấp dẫn, ngay cả Tần Tích cũng không nhịn được nhìn nhiều lần.

Người đàn ông này là yêu nghiệt chứ không phải người.

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy ánh mắt của Tần Tích, trong lòng rất hài lòng, đùa sao, nếu ngay cả một cô nhóc cũng chinh phục không được, anh cũng quá thất bại rồi.

Vừa rời khỏi phòng khách, Tần Tích cũng rất hưng phấn, ấn thang máy đi vào, gặp Cố Mộ Nghiêm đứng ở bên ngoài không chịu vào, "Mau vào."

Cố Mộ Nghiêm đuổi tay về phía cô, Tần Tích khó hiểu, "Làm sao?"

"Kéo." Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, Tần Tích phản ứng một tý, đưa tay cầm, Cố Mộ Nghiêm đi tới đứng ở bên cạnh cô, tay của anh rất lớn, cũng thật ấm áp, sinh ra một loại cảm giác an toàn.

Ha người vẫn không buông tay ra.

Tần Tích phát hiện Cố Mộ Nghiêm là người đàn ông rất tỉ mỉ, đi trên đường, anh luôn đi ở bên ngoài, cản cô vào trong, cô cảm thấy có chút nóng, nhưng còn không mở miệng, đồ uống đã đưa tới trên tay của cô, dây giày tuột ra, cô cũng không phát hiện, Cố Mộ Nghiêm đã ngồi xuống giúp cô một lần nữa buộc lại.

Cô cảm thấy nếu như Cố Mộ Nghiêm không hung hăng, không vui buồn bất thường, anh thực sẽ là một người chồng rất tốt, ít nhất anh không bay bướm, khi đi dạo phố sẽ không nhìn trộm những người phụ nữ khác.

Nhưng trên thế giới không có nhiều người như vậy, hơn nữa Cố Mộ Nghiêm chính là Cố Mộ Nghiêm, nếu như anh thay đổi, như vậy anh cũng không phải là Cố Mộ Nghiêm nữa.

Chỉ là bọn họ thật sự phải kết hôn sao? Tính cách của bọn họ thích hợp sao?

Cố Mộ Nghiêm quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngạc của Tần Tích, không biết cô đang suy nghĩ gì, giống như có phiền não rất lớn.

"Làm sao vậy?"

Tần Tích bỗng nhiên quay đầu lại, "Không có việc gì."

"Nói dối." Cố Mộ Nghiêm không chút khách khí chọc chọc cô, cô nhóc này lại muốn lừa gạt anh.

Tần Tích cười khan, nếu nói suy nghĩ vừa rồi cho Cố Mộ Nghiêm biết, đoán rằng anh sẽ làm thịt mình mất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Tôi Yêu Đàn Ông, Sẽ Không Giành Bà Xã Với Anh

Chẳng qua khi nhìn về mặt của Cố Mộ Nghiêm, như thế nào lại cảm thấy anh ta giống như đoán được cô đang suy nghĩ cái gì.

Tần Tích có chút chột dạ, không dám nhìn Cố Mộ Nghiêm nữa.

Buổi trưa, tùy tiện tìm một nhà hàng ăn cơm, buổi chiều Tần Tích gọi Cố Mộ Nghiêm dẫn mình đến bar, từ sớm cô đã muốn đi, đáng tiếc cũng không có gan đi vào, thay vì trốn Cố Mộ Nghiêm đi, còn không bằng quang minh chính đại kéo anh đi cùng.

Cố Mộ Nghiêm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy khát vọng, lòng hiếu kỳ của những cô gái nhỏ lúc nào cũng rất mạnh, càng áp chế sau này cô càng chống lại, thà có anh đi theo, cô cũng không làm ra chuyện gì nguy hiểm, cho nên liền đáp ứng dẫn cô đến quán bar chơi một chút.

Quán bar này rất lạnh mạnh sạch sẽ, không có loại không khí âm u, nhưng vẫn có DJ nóng bỏng nhảy múa, ánh sáng cuồng loạn như cũ, lần đầu tiên nên Tần Tích vẫn chưa quen với ánh sáng như vậy, nắm thật chặt tay Cố Mộ Nghiêm.

Hai người chọn một nơi trong góc ngồi xuống, Cố Mộ Nghiêm gọi cho cô một ly cốc tai, mà anh lại gọi cho mình một ly Whisky.

Ban đầu Tần Tích vẫn rất vui vẻ, đầy vẻ tò mò nhìn khắp nơi, nhưng lúc nào cũng có một số người to gan đến gần Cố Mộ Nghiêm, sóng lớn mãnh liệt, mấu chốt là Cố Mộ Nghiêm vậy mà còn cười với bọn họ.

Tần Tích tức giận trừng Cố Mộ Nghiêm một cái, buổi sáng còn khen anh ta không bay bướm, kết quả cô phát hiện cô đã làm, đàn ông đều giống nhau, nhìn thấy mấy cô xinh đẹp liền bị cuốn hút.

Đến bất chuyện đều là mấy cô gái ngoại quốc, hai người bô bô nói chuyện Tần Tích nghe không hiểu, lần đầu tiên Tần Tích hận bản thân mình không giỏi tiếng Anh như vậy.

Cô cảm thấy câu nói câu tam đáp tứ này dùng ở trên người anh mới là chính xác nhất, hừ. Trêu hoa ghẹo nguyệt.

Không biết Cố Mộ Nghiêm nói cái gì, chọc cho cô gái kia cười rộ lên, Tần Tích tức giận không thôi, đứng dậy, nhìn cô gái kia, dùng trình độ tiếng Anh không trôi chảy của mình nói một câu, "Tôi là vợ của anh ấy."

Vốn Tần Tích cho rằng sau khi cô nói như vậy, người phụ nữ kia cần phải đi mới đúng, nhưng không nghĩ tới cô ta vẫn nhìn mình, lại nói với Cố Mộ Nghiêm, "Vợ của anh thật đáng yêu, hơn nữa xem ra cô ấy rất yêu anh."

Nụ cười trên mặt của Cố Mộ Nghiêm càng sâu hơn, "Đúng vậy, thật sự cô ấy rất đáng yêu, hay xấu hổ, e là không thể tán gẫu với cô nữa rồi, cô ấy sẽ ghen."

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đàn ông đến quán bar, mà còn dẫn vợ theo, anh thật sự làm cho tôi mở mang tầm mắt, rất hân hạnh được biết anh." Nói xong, cô gái đứng dậy rồi đi.

Ban đầu thật sự là cô nhìn trúng người đàn ông rất ưu tú và đặc biệt này, nếu như có thể phát sinh tình một đêm cũng không tồi, cô cho rằng cô bé kia chỉ là bạn của anh, hoặc là cấp dưới, bởi vì không có người đàn ông nào đến quán rượu mà còn dắt theo vợ, như vậy còn thú vị gì nữa, nhưng khi cô mới vừa đến gần, anh liền nói rõ với cô, cô gái bên cạnh này là vợ của anh, cho nên rất lịch sự từ chối lời mời của cô.

Lúc ấy cô hết sức kinh ngạc liền ngồi xuống tán gẫu với anh hai câu, nhưng mà cô phát hiện, lúc người đàn ông này nói chuyện, ánh mắt lúc nào cũng thỉnh thoảng nhìn về phía cô bé kia, trong mắt tràn đầy dịu dàng, cô vậy mà không khỏi có chút hâm mộ cô bé kia, có thể được người đàn ông ưu tú như vậy yêu thương.

Cô không muốn quán chặt không buông, nếu người ta đã vô tình, cô cũng sẽ không đến quấy rối.

Trong lòng Tần Tích vô cùng mất hứng, rất muốn hỏi bọn họ nói cái gì, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường.

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy Tần Tích ngồi ở bên cạnh có chút hờn dỗi, trong lòng rất cao hứng, cô nhóc này còn biết cảm giác sợ, nếu vừa rồi cô vẫn có thể lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh, anh sẽ thật sự bị tức chết, chẳng qua may mắn là cô không làm anh thất vọng.

"Tôi còn tưởng em chỉ biết nói yes và no chứ, không nghĩ tới em vẫn có thể nói ra một câu đầy đủ như vậy, thật giỏi." Cố Mộ Nghiêm cười cười nhìn cô.

"Hừ." Tần Tích hừ lạnh một tiếng, người đàn ông đáng ghét, cô ngồi bên cạnh mà còn trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu cô không có ở đây, không chừng liền đến khách sạn với người ta rồi.

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu dĩ thời dài một hơi, nếu tiếng Anh của cô tốt một chút, cô cũng sẽ không ở chỗ này hờn dỗi.

"Sau khi trở về, em phải học thêm tiếng Anh một chút, ít nhất phải vượt qua cấp sáu."

"A? Cấp bốn là tôi đập vận cứt chó mới qua được, còn muốn cấp sáu, sẽ chết mất." Cô cũng muốn học giỏi tiếng Anh, nhưng không thể thuộc từ vựng nổi, mỗi lần đều bỏ giữa chừng.

"Tôi sẽ chọn trường cho em." Mặc dù nhìn thấy cô ghen rất vui, nhưng sau này anh sẽ thường xuyên xuất ngoại, nếu tiếng Anh của cô không tốt, anh không yên tâm, nếu cô biết chút tiếng Anh đơn giản, khi đi lạc, ít ra còn biết mượn điện thoại gọi cho anh.

Uống rượu cốc tai xong, Tần Tích cảm thấy bụng căng căng, "Cố Mộ Nghiêm, tôi muốn đi vệ sinh."

Cố Mộ Nghiêm đặt ly rượu xuống, đi cùng cô, mặc dù quán bar này lạnh mạnh hơn những quán bar khác rất nhiều, nhưng anh vẫn không yên lòng để cô đi một mình, vẫn nên đi theo thì tốt hơn.

Nhưng Tần Tích vừa mới chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh, một người nhanh chóng chạy tới, giống như cũng muốn vào nhà vệ sinh, hai người liền đụng vào nhau, Cố Mộ Nghiêm vội vàng đỡ lấy Tần Tích, "Em không sao chứ?"

"Không có việc gì." Tần Tích lắc đầu.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Cô ta là người Châu Á, vô cùng xinh đẹp, chỉ là giờ phút này trên mặt có chút sốt ruột, cô ta chấp tay trước ngực, "Nếu có người hỏi thăm các người, các người hãy nói không nhìn thấy tôi, làm ơn nhé."

Nói xong, cô giống như con lươn rút vào nhà vệ sinh.

Tần Tích khẽ nhíu mày, còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của cô, liền nhìn thấy hai người đàn ông vội vã đi tới, đồ Tây đen thất cà vạt, nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích, lễ phép hỏi thăm, "Xin hỏi hai người có thấy một cô gái tóc ngắn đi qua đây không?"

Cho dù Tần Tích vẫn không hiểu, ít nhất cũng từng xem tivi, vừa nhìn thấy bộ dáng của những người này liền biết không phải là người tốt, nhớ tới cô gái đáng yêu vừa nãy, nếu rơi vào trong tay bọn họ, chỉ sợ kết cục sẽ rất thảm, cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không thấy."

Cố Mộ Nghiêm đứng ở bên cạnh Tần Tích, cũng không nói chuyện, giống như cũng không muốn xen vào việc của người khác.

"Cám ơn." Một người trong bọn họ nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói với người còn lại, "Nhất định là cô ấy chạy thoát từ cửa sau, mau đuổi theo."

Rất nhanh, bóng dáng của hai người kia liền biến mất ở khúc quanh.

Tần Tích thở phào nhẹ nhõm, vừa mới chuẩn bị đi thông báo cho cô gái tóc ngắn kia, cửa nhà vệ sinh lại mở ra, cô bé kia nhảy ra ngoài, hai tay chống nạnh, trên mặt rất có vẻ đắc ý, "Hừ, tôi sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy đâu."

Cố Mộ Nghiêm khẽ nhíu mày, tình huống vừa rồi, anh vừa nhìn liền biết, bối cảnh của cô gái này không đơn giản, có thể nói tuyệt đối không đơn thuần như vậy.

Tần Tích nhìn cô gái kia nói, "Thưa dịp bọn họ đã đi rồi, cô nhanh chạy đi, đỡ tránh bọn họ trở lại nữa."

Trên mặt cô gái mang vui vẻ, một phát bắt được tay Tần Tích, "Vừa rồi cám ơn cô không nói cho bọn họ biết tôi trốn ở trong này, nếu không tôi bị bắt trở về liền thảm, rất hạnh phúc được biết cô, tôi tên là Vương Tử Hàm, còn cô, tôi cảm thấy chúng ta có thể trở thành bạn tốt."

Tần Tích bị nhiệt tình của cô làm giật mình, "Chào cô, tôi tên là Tần Tích."

Vương Tử Hàm đọc một lần, "Tần Tích, tên của cô thật là dễ nghe..." Vốn cô còn muốn nói tiếp cái gì đó, lại cảm thấy có một ánh mắt sắc bén rơi vào trên người cô, ngẩng đầu lên liền chống lại ánh mắt lạnh lùng của Cố Mộ Nghiêm, Vương Tử Hàm nhướn mày nhìn Tần Tích, "Anh ta là ai?"

Tần Tích ho nhẹ một cái trả lời, "Bạn. . . Bạn trai. . ."

"Oh, hóa ra là người đàn ông của cô, cũng khó trách, chẳng qua người đàn ông của cô thật sự là một bình dấm chua, ngay cả dấm của tôi cũng ăn, cô ở chung với anh ta nhất định rất vất vả, chắc chắn anh ta rất nghiêm, giống như anh tôi, thật là làm cho người ta không chịu nổi."

"Ừm." Tần Tích cười kham một cái, cô còn phải đi vệ sinh, không phải mới vừa rồi cô gái này vẫn còn đang bị đuổi giết sao? Bây giờ như thế nào vẫn có tâm tư tán dóc với cô vậy, chủ yếu nhất là, cô và cô ta không quen nhau.

"Có muốn tôi giới thiệu cho cô thêm một người nữa hay không, tôi có rất nhiều bạn, cũng hết sức ưu tú." Vương Tử Hàm ghé sát vào Tần Tích, thầm nói, nhưng vẫn không biết mình đã bị Cố Mộ Nghiêm nghe được, đối với cô gái lú lú này vẫn không có chút hứng thú, vô cùng không thích Tần Tích qua lại với người như vậy, không phải sẽ dạy xấu Tần Tích sao?

Tần Tích bị lời nói của Vương Tử Hàm làm run sợ một giây, còn chưa kịp phản ứng, liền bị một cánh tay kéo về phía sau, rồi sau đó liền nghe được giọng nói lạnh như băng của Cố Mộ Nghiêm truyền đến từ sau lưng, "Chuyện của người khác không cần cô quan tâm, có thời gian nhàn rỗi ở chỗ này châm ngòi ly gián, còn không bằng nhanh chạy trốn đi." Lập tức cúi đầu nói với Tần Tích, "Em vào đi, tôi ở ngoài chờ em."

Vương Tử Hàm tán gẫu vẫn chưa thỏa mãn, cùng chờ với Cố Mộ Nghiêm ở ngoài, hai tay khoanh trước ngực nhìn anh, "Này, anh kia, anh đừng hung dữ như vậy có được không, tôi yêu đàn ông, sẽ không giành bà xã với anh."

Mặt Cố Mộ Nghiêm không chút thay đổi đứng ở đó, không quan tâm đến cô, Vương Tử Hàm sờ sờ mũi, thật sự là tên đàn ông đáng ghét, giống như khối băng, thật không biết làm sao anh ta có thể là bạn trai của Tần Tích, nhất định là dùng thủ đoạn, tội nghiệp Tần Tích, nếu gặp được cô sớm một chút thì tốt rồi, tuyệt đối sẽ không để Tần Tích rơi vào tay của người đàn ông này.

Sau khi Tần Tích đi ra, thấy Vương Tử Hàm vẫn còn ở đây, trong mắt có chút ngoài ý muốn, vừa mới chuẩn bị nói chuyện lại bị Cố Mộ Nghiêm kéo đi.

"Này, Tần Tích, cho tôi số điện thoại, sau khi về nước tôi tìm cô."

Đáng tiếc, Cố Mộ Nghiêm không cho Tần Tích có cơ hội quay đầu lại, anh tuyệt đối sẽ không để Tần Tích gặp Vương Tử Hàm.

Vương Tử Hàm thở dài một hơi, "Khó có thể gặp được một người nói chuyện thích hợp, chào ôi, chết tiệt, mình phải nhanh chạy đi thôi, ngộ nhờ bị bắt về nhất định mình chết chắc." Nói xong, lập tức chạy khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Món Quà Thiếu Tự Nhiên

Cố Mộ Nghiêm mang theo Tần Tích rời khỏi quán bar, vừa đi vừa dặn dò, "Về sau gặp được cô ta trốn xa một chút, đừng để ý tới cô ta."

"Vì cái gì?" Tần Tích khó hiểu.

"Bởi vì cô ta không phải là người tốt." Chỉ bằng cô ta muốn châm ngòi quan hệ của anh và Tần Tích, đã biết rõ tuyệt đối là phụ nữ hư hỏng.

"Làm sao anh biết cô ấy không phải là người tốt, tôi cảm thấy cô ấy rất tốt, rất xinh đẹp lại thích cười."

"Tôi nói cô ta là người xấu cô ta liền là người xấu, tóm lại em nghe lời của tôi là được rồi, ít lui tới với loại người này, tôi sẽ không hại em"

Về mặt Tần Tích tràn đầy bất đắc dĩ, lại nói không nên lời phản bác, chỉ có thể gật gật đầu, "Tôi biết rồi."

Dù sao mỗi lần gặp chuyện gì, cho dù cô nói cái gì, cuối cùng cũng phải nghe anh, nói thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Cố Mộ Nghiêm hài lòng sờ sờ đầu của cô.

Hà Diệc hết sức quan tâm chuyện anh họ theo đuổi vợ, thỉnh thoảng liền gọi điện thoại tới, vốn đang cùng Tần Tích hưởng thụ trà chiều lại bị tên nhóc Hà Diệc quấy rầy, Cố Mộ Nghiêm hết sức khó chịu, đi đến ban công nhận điện thoại, mà bắt đầu, giọng nói liền thiếu kiên nhẫn, "Cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

"Anh họ, chiều em chỉ anh thế nào? Có đồ dành chị dâu vui vẻ hay không?" Nói xong, Hà Diệc đợi Cố Mộ Nghiêm khen ngợi.

Cố Mộ Nghiêm như thế nào lại không biết tâm của Hà Diệc, hết lần này đến lần khác không như ý anh ta muốn, "Tên nhóc này cậu gọi điện thoại tới đây chính là hỏi chuyện này sao?"

"Đúng rồi. Anh họ, anh xem em quan tâm anh nhiều không? Cách xa như vậy, em cũng thời thời khắc khắc lo lắng cho anh, có cảm động không?"

"Cúp." Tên nhóc này chính là muốn xem kịch vui, còn nói đến dễ nghe như vậy.

"Này alo alo, anh họ. . ."

Hà Diệc không kịp nói, không cảm ơn anh còn chưa tính, vậy mà còn cúp điện thoại của anh, sao lại không lễ phép như vậy chứ.

Cố Mộ Nghiêm vừa cúp điện thoại chợt nghe tiếng chuông cửa truyền đến, khóe miệng của anh khẽ nhếch, giống như đang mong đợi cái gì.

Tần Tích để điện thoại di động xuống chạy đi mở cửa, vừa mở ra nhìn thấy một bó hoa hồng cực to ngăn chặn trước cửa, về mặt Tần Tích tràn đầy nghi hoặc.

"Chào cô, xin hỏi đây có phải là tiểu thư Tần Tích không?" Về mặt người giao hoa tràn đầy mỉm cười nhìn cô.

Cố Mộ Nghiêm sợ có vấn đề, còn đặc biệt dặn dò cửa hàng bán hoa, để cho người đến đưa bưu kiện biết nói tiếng Trung, vì tiếng Anh của Tần Tích

thật sự là tan nát cõi lòng

"Phải." Tần Tích sững sờ gật đầu.

"Đây là hoa hồng đưa cho cô, xin cô ký nhận."

"Cho tôi? Anh nhầm rồi." Tuy rằng lúc đi học, vẫn sẽ có mấy bạn học nam theo đuổi cô, nhưng mà cũng không đẹp như vậy, chỉ mới đến nước Anh một lần đã có người coi trọng, hơn nữa đưa tới bó hoa hồng lớn như vậy, nhất định là bạn bè, vậy càng không có khả năng là tặng cho cô, cô không biết bạn bè nào ở đây cả.

Nhân viên đưa hoa lần nữa đối chiếu địa chỉ cùng tên, "Không sai, chính là chỗ này, hoa này đúng là đưa cho cô đây, xin cô ký nhận."

Tần Tích đàn độn liền nhận bó hoa hồng kia, nặng quá, cái này phải có bao nhiêu đóa hoa mới biến thành một bó hoa lớn như vậy, cô ôm hai tay cũng cảm thấy vất vả, vội vàng đặt ở trên ghế sa lon.

Thấy Cố Mộ Nghiêm vẫn còn trên ban công gọi điện thoại, Tần Tích thấy không ổn, đợi chút nữa Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy không chừng sẽ tức giận, chắc chắn sẽ nói cô câu tam đáp tứ, có thể hai ngày này cô vẫn luôn cùng Cố Mộ Nghiêm ở một chỗ, lại không quen biết những người khác, tại sao có thể có người không quen lại tặng cô một bó hoa lớn như vậy, ăn no rồi việc, không có chỗ tiêu tiền sao.

Chết tiệt, cô bị người này hại chết rồi, thừa dịp Cố Mộ Nghiêm chưa thấy, cô len lén ôm đi ném là được rồi.

Tần Tích còn chưa kịp hành động, chuông cửa lại vang lên, cô khó xử nhìn thoáng qua bó hoa hồng hoa, rất nhanh chạy đến cửa, mở cửa lại là một bưu kiện, là người Trung Quốc.

"Chào cô, xin hỏi đây có phải là tiểu thư Tần Tích không?"

Tần Tích thấy anh ta cầm đồ vật trong tay, kinh ngạc nói, "Đúng, không phải lại có bưu kiện gọi tôi chứ."

"Không sai, đây là bưu kiện của cô, phiền cô kí tên giúp tôi."

Tần Tích mở bưu kiện ra nhìn qua, dĩ nhiên là socola thủ công, phía trên còn có tên của cô, trời ạ, đây là ai tặng đây, cố ý hại cô có phải không?

Nhìn hoa cùng socola, Tần Tích cảm thấy khó giải quyết cực kỳ, bây giờ nên làm gì? Ném hết đi? Đúng, ném hết đi, tránh rước lấy phiền toái không cần thiết, nhất định là có người đùa dai.

Cố Mộ Nghiêm đứng ở trên ban công, thu hết biểu hiện của Tần Tích vào mắt, âm thầm cười cười, chuẩn bị đi ra ngoài nói cho cô biết là anh tặng, thế nhưng mới bước ra sân thượng chợt nghe thấy giọng nói của Tần Tích vội vàng giải thích...

"Anh nghe tôi, hoa này cùng socola tôi thực không biết là tên khốn kiếp nào tặng, tôi tuyệt đối không biết, anh nhất định phải tin tưởng tôi, nếu để cho tôi biết là tên khốn kiếp nào cố ý chơi tôi, tôi không đánh hắn ta rằng roi đầy đất thì không được."

Tên khốn kiếp sao?

Khóe miệng Cố Mộ Nghiêm co giật một cái, vốn lời nói thừa nhận đã đến cửa miệng lại cứng rắn nuốt xuống, nếu để cho cô biết tên khốn kiếp kia chính là mình, mặt mũi của mình đặt ở đâu nữa chứ, vì vậy không thể thừa nhận là anh mua.

Tần Tích thấy mặt Cố Mộ Nghiêm không có biểu tình gì đúng đó, trong lòng có chút thấp thòm, "Cố Mộ Nghiêm, anh đừng nóng giận, tôi lập tức đi ném"

"Không được ném, để đó đi." Cố Mộ Nghiêm ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bó hoa hồng đỏ kia, trong lòng có chút buồn bực.

Tần Tích quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, cô cho là anh sẽ lập tức để cô ném đi, có phải anh quá tức giận vì vậy không biết biểu đạt thế nào hay không.

"Cái kia. . . Tôi đi cắm hoa." Tần Tích thăm dò hỏi.

"Ừ." Cố Mộ Nghiêm dùng giọng mũi ừ một tiếng.

Bởi vì hoa nhiều, vì vậy Tần Tích chia làm bó nhỏ, trong phòng ngủ trong phòng khách còn có trên ban công đều cắm một bó, còn dư lại thật sự không có chỗ cắm, Tần Tích chuẩn bị buổi tối lấy ra ngâm trong bồn tắm.

Tần Tích nhìn cái hộp socola lại nhìn Cố Mộ Nghiêm một chút, "Vậy cái này?"

"Em ăn hết." Anh tự mình làm đầy, cô phải ăn.

"Oh." Tần Tích cầm một viên socola, vị hơi đắng nơi đầu lưỡi, vừa ăn vừa nhìn Cố Mộ Nghiêm, tuy rằng mặt vẫn không có biểu tình, nhưng cuối cùng cũng không tức giận, chẳng qua thật không giống như phong cách của Cố Mộ Nghiêm, ít ra khi có chuyện như vậy, anh nhất định sẽ giận dữ.

"Ăn ngon không?" Vì làm cái này, anh dậy rất sớm, nếu cô dám nói không ngon, nhất định cô chết chắc.

Kỳ thật mùi vị thật sự cũng không tệ lắm, chẳng qua là Tần Tích không dám nói thật, sợ Cố Mộ Nghiêm thử mình, cho nên liền nói, "Bình thường thôi."

"Bình thường?" Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại, "Chỉ bình thường thôi sao?"

Tần Tích thấy sắc mặt anh trầm xuống, vội vàng đổi giọng, "Không thể ăn, khó ăn chết đi được."

"Khó ăn?" Cố Mộ Nghiêm có chút tò mò phiền muộn, anh mất thật nhiều công sức mới làm ra, cô dám ghét bỏ như vậy.

Tần Tích thấy anh vẫn không hài lòng, khẽ cắn môi nói, "Đây là socola khó ăn nhất tôi từng nếm qua, thật không biết người tặng cái này có phẩm vị gì."

Nếu nói như vậy còn không hài lòng, cô thật sự không biết nên nói cái gì.

Tần Tích hoàn toàn không dám nghĩ đây là Cố Mộ Nghiêm tặng, bởi vì cô cảm thấy tỷ lệ người ngoài hành tinh xuất hiện cao hơn chuyện này rất nhiều.

Lời của tên Hà Diệc kia đúng là không đáng tin, nói cái gì mà phụ nữ nhận được hoa nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sau đó có thể muốn làm gì thì làm, kết quả thì sao, hoàn toàn không như lời cậu ta nói.

Lần sau gặp mặt, xem anh chinh đồn Hà Diệc như thế nào.

Tần Tích ngồi ở bên cạnh, nhin không được nói thầm trong lòng, nếu như anh vô cùng mất hứng thì tại sao cho cô giữ hoa cùng socola lại làm gì, thật sự là không hiểu nổi anh đang suy nghĩ cái gì.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích giống như nàng dâu nhỏ ngồi bên cạnh, trong lòng hừ một cái, mặc kệ có có rơi nước mắt hay không, trước làm rồi hãy nói, trực tiếp bồng Tần Tích tiến vào phòng tắm.

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm từ đầu đến cuối đều nghiêm mặt, không dám phản kháng, chỉ có thể thuận theo anh, mà những cánh hoa hồng kia dĩ nhiên được Tần Tích ngâm vào nước nóng nhưng bởi vì Cố Mộ Nghiêm không cho cô chạm chạm nên đều bị héo úa cả.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm thỏa mãn, Tần Tích đã mệt mỏi co quắp rồi, hoàn toàn không muốn động, chỉ muốn ngủ, Cố Mộ Nghiêm nhẹ nhàng đưa cô đến phòng tắm rửa sạch một phen, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn ôm cô ngủ thật say.

Hôm sau, Tần Tích mơ mơ màng màng lật người một cái, sau đó mới từ từ mở mắt, vừa hay nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đang mặc quần áo, nhìn lưng anh bị móng tay quào xước, gương mặt liền đỏ lên.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô tỉnh, quay đầu lại nhìn cô, thấy lưng trắng như tuyết của cô lộ ra ngoài, ánh mắt tối sầm lại, Tần Tích vội vàng kéo chăn che người, chỉ còn lại một cái đầu ở bên ngoài, bao bọc kín không kể hở.

"Em có cái gì đẹp mà che, toàn thân cao thấp của em, có chỗ nào mà tôi chưa xem qua." Ngực khí của anh chứa trêu chọc.

Tần Tích mặt đỏ tới mang tai quát, "Đừng nói nữa."

"Cứ cho là tôi không nói nữa cũng không thể thay đổi được sự thật này."

Tần Tích dứt khoát kéo chăn lên phủ kín đầu, không muốn nghe anh nói những lời này.

Cố Mộ Nghiêm mặc quần áo ngay ngắn ngồi ở bên giường, vỗ vỗ cô, "Mau dậy đi."

"Anh đi ra ngoài." Giọng nói truyền ra từ trong chăn, muốn cô trước mặt anh thay quần áo, cô thực sự làm không được, mặc cỡ chết được.

Cố Mộ Nghiêm không thích cô tránh né mình, bọn họ sau này sẽ là vợ chồng, cô phải có thói quen tự nhiên trước mặt anh, "Nếu như anh không đi? Em muốn ở bên trong trốn cả đời sao?"

Tần Tích trốn trong chăn không chịu ra.

Cố Mộ Nghiêm kéo chăn, "Nhanh lên một chút, bằng không thì tôi tự mình mặc quần áo cho em."

Tần Tích lộ ra cái đầu nhỏ, "Anh đi ra ngoài, tôi lập tức đi ra."

"Tôi muốn em làm quen với chuyện này." Cố Mộ Nghiêm chăm chú nhìn cô, "Tần Tích, không lâu nữa chúng ta sẽ phải kết hôn."

Tần Tích cúi đầu không nói lời nào, tay kéo chăn ra.

Chương 65: Duy Nhất Cuộc Đời Này

Cố Mộ Nghiêm đứng dậy cầm quần áo của cô lên, Tần Tích nhìn thấy quần lót đặt ở trên giường, vừa thẹn vừa cáu, đưa tay muốn giặt lấy, "Đưa tôi."

Không hề biết động tác như vậy của cô càng làm cánh xuân lộ ra không ít.

Khỏe mới Cố Mộ Nghiêm giương lên, cười nhẹ nói, "Em còn như vậy, tôi liền không chế không được nữa rồi."

Tần Tích chỉ có thể trốn vào trong chăn, tức giận quát, "Khốn kiếp, đưa tôi nhanh lên."

Cố Mộ Nghiêm ngồi ở mép giường, cầm quần lót trong tay, "Đến đây."

Hôm nay không bắt cô tập quen với việc này thì không được.

"Tôi không muốn." Cặp mắt của cô cũng sắp trùng đến bốc lửa.

Cố Mộ Nghiêm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, vui vẻ càng đậm, "Vậy chúng ta cứ dần co như vậy, tôi không ngại làm chút vận động lúc sáng sớm."

Tần Tích níu lấy chăn, do dự thật lâu mới chậm rì rì quần chăn lết đến bên cạnh Cố Mộ Nghiêm, Cố Mộ Nghiêm kiễng chân, đưa quần lót trong tay cho cô.

Cô buông chăn xuống, toàn thân nóng lên, kiên trì mặc quần dưới ánh nhìn soi mói của Cố Mộ Nghiêm, nhưng vì tay đang run rẩy, nắm cũng không được.

Cố Mộ Nghiêm cười nhìn cô một cái, "Muốn tôi giúp không?"

Vốn Tần Tích còn muốn cự mạnh, nhưng thử rất nhiều lần, tay chính là không khống chế được, gò má đỏ đến nỗi không thể đỏ hơn, chỉ có thể xoay người để Cố Mộ Nghiêm giúp cô, nhưng lại liều mạng chửi bới anh trong lòng.

Chết tiệt, Cố Mộ Nghiêm tên khốn kiếp này. Hận chết anh ta, mỗi lần cũng chỉ biết bắt nạt cô.

Đàn ông già. Ông chú già. Trâu già gặm cỏ non.

Cố Mộ Nghiêm thấy bộ dạng tức giận của cô, cười nói, "Chuyện như vậy sớm muộn gì em cũng phải quen, tối hôm qua tôi mới chạm qua, có cái gì mà xấu hổ."

"Câm miệng." Tần Tích trừng mắt nhìn anh, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu dời đi lực chú ý của cô, "Được rồi, đừng lè mề nữa, có muốn đi tham quan xung quanh không?"

Động tác mặc quần áo của Tần Tích dừng lại một chút, có chút động lòng hỏi, "Đi đâu?"

Đối với nước Anh cô không quen thuộc chút nào, chỉ biết ở đây tắc tắc đất như tắc vàng, là một đất nước rất cổ xưa.

Cố Mộ Nghiêm vỗ vỗ đầu của cô, "Không phải đi rồi sẽ biết sao, em cứ lè mề như vậy, chúng ta cũng đừng mong ra khỏi cửa."

Động tác của Tần Tích nhanh hơn một chút, nhanh chóng chạy vào phòng tắm, Cố Mộ Nghiêm dựa người vào khung cửa, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, đúng là trẻ con, vừa nhắc tới đi chơi liền vui vẻ như vậy.

Làm sao anh lại có cảm giác như đang dẫn con gái ra ngoài chơi vậy?

Cố Mộ Nghiêm ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, đợi cô rửa mặt xong là có thể ăn, chẳng qua là khi Tần Tích ra khỏi phòng ngủ, mặt Cố Mộ Nghiêm liền đen lại.

Hôm nay quần áo anh chọn cho cô là một chiếc áo sơ mi màu trắng, cùng một chiếc quần jean ôm, tươi tắn hoạt bát lại không hề hở hang, mầu chót nhất chính là mặc kín đáo, đây mới là điều quan trọng nhất, nhưng anh mới không chú ý đến một chút, cô liền buộc vạt áo sơ mi lên, thấp thoáng lộ ra chiếc eo nhỏ, tăng thêm vài phần hoạt bát gợi cảm.

Bình thường Tần Tích mặc áo sơ mi với quần jean cũng sẽ buộc vạt áo thành như vậy, cho nên lần này cũng như thường lệ, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nhìn thấy bữa sáng, cô đã cảm thấy bụng mình kêu lên ừng ực, trực tiếp ngồi lên ghế liền ăn, không chú ý đến nét mặt mất hứng của Cố Mộ Nghiêm.

Cố Mộ Nghiêml rất muốn bắt cô tháo xuống, nhưng nhìn cô vui vẻ, suy nghĩ một chút cũng không nói ra, kệ đi, chỉ lần này, lần sau không thể bỏ qua như vậy nữa.

**

Cố Mộ Nghiêml không lái xe, mà chọn ngồi xe công cộng ngắm cảnh cùng Tần Tích, vừa lên xe, hai người liền thu hút không ít tầm mắt của mọi người, mặt Tần Tích đầy vẻ phản kích, nên không chú ý đến ánh mắt của người khác, cầm điện thoại chụp ảnh không ngừng, mà Cố Mộ Nghiêml sớm đã quen với những ánh mắt nhìn chằm chằm này, toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên người Tần Tích, đi chung với cô không thể lơ là được.

Tần Tích đắm chìm trong cảnh đẹp của nước Anh, nhìn bên này một chút, nhìn bên kia một chút, hoàn toàn quên mất còn một người đi ở sau lưng, cho nên Cố Mộ Nghiêml làm sao có thể lơ là cảnh giác, chỉ sợ hơi không chú ý cô một chút liền không thấy cô đâu.

Đi dạo gần nửa ngày, Tần Tích rất thỏa thích, điện thoại di động chứa đầy ảnh chụp, định tối trở về gửi cho Diệp Thập Nhất xem.

Tần Tích là người nhanh thích cũng nhanh chán, một môi không muốn đi nữa, Cố Mộ Nghiêml đành phải dắt tay cô, Tần Tích dứt khoát ôm cánh tay của anh, dựa vào anh đi lên phía trước, khi thấy Cố Mộ Nghiêml dẫn cô đi vào một cửa hàng đá quý, cô có chút không hiểu, anh dắt cô tới đây làm gì? Chẳng lẽ ở đây cũng có thể ngắm cảnh, chẳng qua, chỉ xem mà không mua thì không hay lắm.

Đi vào, Tần Tích liền bị ánh sáng xanh vàng rực rỡ bên trong hấp dẫn, khác với phong cách của Trung Quốc, trần nhà ở đây rất cao, chính giữa treo đèn thủy tinh cực kỳ lớn, tông màu chủ đạo là màu nắng và màu vàng kim, rất xa hoa.

Dường như người ở đây biết Cố Mộ Nghiêml, vừa nhìn thấy anh đến liền có nhân viên đi gọi quản lý, rồi sau đó liền có một người đàn ông mặc âu phục đeo cà vạt đi ra, nhìn thấy Cố Mộ Nghiêml liền đi đến chào hỏi nhiệt tình, "Cố tiên sinh, anh đến rồi."

Cố Mộ Nghiêml hỏi, "Daniel, đồ tôi đặt đã làm xong chưa?"

"Đã xong rồi." Daniel cười gật đầu, lập tức ánh mắt nhìn đến Tần Tích, "Chắc hẳn chủ nhân của món đồ kia chính là cô gái xinh đẹp này rồi."

Cố Mộ Nghiêml cười giới thiệu, "Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, Tần Tích."

"Hai người thật rất xứng đôi, nước của anh có câu gọi là gì nhỉ. . .À, trai tài gái sắc. . . Đúng không?"

Tần Tích nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, chỉ biết hai người bô bô, mà vẻ mặt của người đàn ông mắt xanh hết sức phong phú, thảnh thơi nhìn đến mình, cô cũng chỉ có thể cười không ngừng với anh ta, cuối cùng miệng cũng sắp đông cứng.

Daniel đi phía trước dẫn đường, dẫn bọn họ đến một căn phòng nhỏ bên trong, không lâu sau, nhân viên cầm một chiếc hộp đi tới, đưa nó cho Daniel, sau đó xoay người ra ngoài, Daniel mở hộp ra, đẩy tới trước mặt Cố Mộ Nghiêml, "Cố tiên sinh, anh nhìn xem có hài lòng không?"

Trong hộp là một chiếc vòng tay được điêu khắc, hoa văn phía trên vô cùng tinh xảo, gần như không tìm ra một khuyết điểm nào, chỉ liếc mắt một cái, Tần Tích liền không thể dời mắt.

Cố Mộ Nghiêml cầm lấy vòng tay, khua ở mặt trong chiếc vòng có khắc một câu tiếng Anh rất nhỏ.....

Duy nhất cuộc đời này.

Cố Mộ Nghiêml nghiêng đầu nhìn Tần Tích, đưa đến gần tay cô, muốn đeo vòng tay lên tay cô, Tần Tích kinh ngạc nhìn anh, "Anh muốn tặng cho tôi sao?"

"Chẳng thể thì thế nào?" Cố Mộ Nghiêml tức giận trả lời.

Chẳng lẽ anh còn có thể đưa cho người khác hay sao, cô nhóc này thiệt là.

"Oh."

Cố Mộ Nghiêml đeo lên giúp cô, dịu dàng hỏi, "Thích không?"

"Thích." Tần Tích nói thật, lập tức hỏi tới, "Anh nghĩ thế nào lại đưa cái này cho tôi vậy? Tôi còn tưởng anh sẽ chỉ mua một chiếc nhẫn mười đồng cho tôi chứ."

Đột nhiên đưa cô vật này, cô cũng không quen.

Cố Mộ Nghiêml liếc cô một cái, "Ngốc nghếch, cái kia chỉ là đùa với em thôi, bà xã của Cố Mộ Nghiêml tôi làm sao có thể đeo nhẫn cưới mười đồng chứ, em không sợ mất mặt, nhưng tôi thì có."

Có khi cô nhóc này rất khôn khéo, cũng có khi rất ngốc nghếch.

Ngay vào lúc này, điện thoại của Cố Mộ Nghiêml vang lên, anh nhìn lướt qua Tần Tích đang phản kích bưng bưng ngắm nhìn vòng tay, nhận điện thoại.

Tần Tích nghe anh đang nói chuyện điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, lại không hiểu anh đang nói cái gì.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm cúp điện thoại liền dắt Tần Tích đi khỏi, gọi một chiếc taxi, sau khi ngồi lên liền nói với Tần Tích, "Tôi có một khách hàng quan trọng phải đi gấp mặt, cho nên tôi đưa em về khách sạn trước, nếu em còn muốn đi đâu, ngày mai chúng ta lại đi nữa."

"Được." Tần Tích gật gật đầu, vốn dĩ anh đến đây là vì công việc, đương nhiên phải đặt công việc lên hàng đầu.

Ngồi trên xe, Cố Mộ Nghiêm không yên tâm dặn dò, "Ngoan ngoãn ở trong phòng, không được đi lung tung, muốn ăn cái gì liền nhắn tin cho tôi, tôi sẽ mua về cho em."

Tiếng Anh của cô kém như vậy, thật sự anh không yên tâm.

Tần Tích nằm tựa trên cửa kính xe, chu môi nói, "Biết rồi, tôi lại không phải con nít."

Trong mắt Cố Mộ Nghiêm chợt lóe lên vui vẻ, cô cũng không biết nói tiếng Anh, ngay cả đứa con nít ở đây cũng không bằng.

Trở lại khách sạn, Cố Mộ Nghiêm thay một bộ âu phục, sau đó nhanh chóng rời đi, chẳng qua trước khi đi lại dặn dò vài câu.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm đi, Tần Tích phiền chán nằm trên ghế sofa, đang ngẩn người, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tần Tích nghi hoặc nhíu mày, là ai nhỉ, chẳng lẽ Cố Mộ Nghiêm gọi thức ăn cho cô? Rất không có khả năng, bọn họ đã ăn cơm mới trở lại đây.

Tần Tích nhìn vào mắt mèo, phát hiện người đứng ở bên ngoài dĩ nhiên là cô gái bị đuổi bắt từng gặp trong quán rượu, cô mới vừa mở cửa, Vương Tử Hàm liền nhiệt tình vẫy tay với cô, "Đây, Tần Tích, là tôi, không nghĩ tới phải không?"

"Làm sao cô biết tôi ở đây?"

Vương Tử Hàm cười mỉm trả lời, "Ha ha, vừa rồi tôi nhìn thấy hai người, cho nên liền đi theo đến đây, sau khi nhìn thấy người đàn ông kia đi rồi mới đến gõ cửa, tôi rất thông minh phải không?"

Người đàn ông của Tần Tích quá dữ tợn.

Tần Tích dẫn Vương Tử Hàm vào ngồi, rót một ly nước để trước mặt cô ta, "Đúng rồi, ngày hôm qua cô không sao chứ, hai người kia còn đuổi theo cô không? Có muốn báo cảnh sát hay không?"

Vương Tử Hàm uống một ngụm nước, vội vàng phát phát tay, "Không cần không cần, bọn họ là vệ sĩ của tôi, chỉ là tôi ghét bọn họ quá phiền, cứ hay lải nhải, cho nên tôi liền cắt đuôi bọn họ."

"Hóa ra là như vậy." Tần Tích như bừng tỉnh hiểu ra, khó trách tối hôm qua cô ấy còn có thời gian rồi huyền thuyên với cô như vậy, thì ra không phải thật sự bị đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Bởi Vì Anh Sợ Sự Sơ Xuất Của Mình Sẽ Khiến Cho Cô Bị Tồn Thương

"Tuy nhiên, hai ngày nay tránh đông tránh tây, khiến tôi mệt chết đi được!" Vương Tử Hàm buông lỏng tựa vào trên ghế sofa.

Tần Tích nhìn cô, cảm thấy cô (VTH) không giống người xấu chút nào, không hiểu Cố Mộ Nghiêm nhìn thế nào mà nói cô ấy là người xấu.

"Bọn họ là bảo vệ cô... cô tại sao lại muốn thoát khỏi bọn họ."

"Bọn họ bảo vệ tôi, nhưng bọn họ cũng được lệnh muốn bắt tôi trở về, cô không biết tôi đáng thương nhiều thế nào đâu, lại bị bức hôn... ." Vương Tử Hàm cố gắng muốn nặn ra hai giọt nước mắt, nhưng cô không làm được.

Tần Tích tò mò hỏi thăm: "Nếu cô không thích đối phương, vậy tại sao cha mẹ cô lại muốn cô kết hôn."

Về mặt Vương Tử Hàm buồn thui: "Cha mẹ tôi cảm thấy tôi rất buồn bực, nên muốn tìm một người để quản lý tôi, nhưng tôi không thích người đàn ông kia chút nào cả, đáng đáp lại không đẹp trai, không thích hợp làm ứng cử viên ông xã của tôi, quan trọng nhất là tôi đã có người trong lòng rồi, cho nên tôi thừa dịp cha mẹ tôi không chú ý, lén chạy ra ngoài, sau đó bọn họ để cho người ta bắt tôi trở về."

"Vậy tại sao cô không đưa người trong lòng cô đi gặp cha mẹ cô?"

"Tôi cũng nghĩ vậy, quan trọng là anh ta đã biến mất, mà tôi không tìm được anh ta, đáng chết, tôi hỏi thăm thì nghe được anh ta tới nước Anh, cho nên đã đuổi theo, nhưng vẫn không tìm thấy." Nói đến cái này, Vương Tử Hàm đã cảm thấy tức giận trong lòng, người đàn ông đáng ghét, sau khi ăn sạch sẽ cô, lại dám chơi trò mất tích với cô, đừng để cho cô tìm được, thì không thể không giết chết anh ta.

"Không thấy?" Tần Tích hơi kinh ngạc: "Người đàn ông kia không phải có chút đáng ghét sao, vậy cô còn tìm anh ta làm gì."

"Anh ta lớn lên đẹp trai, thật sự quá đẹp trai." Vương Tử Hàm lộ ra vẻ mặt hoa si: "Thật ra thì tôi không có kết giao với anh ta, mà có một lần tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn, kết quả không cẩn thận rơi vào trong hồ bơi, anh ta đã cứu tôi, sau này nghe anh ta nói lúc tôi ngất đi, nhưng lại vẫn sống chết bắt lấy anh ta không buông, tách cũng tách không ra, cho nên anh ta chỉ có thể mang theo tôi đi thôi, đêm hôm đó tôi sốt cao, anh ta vẫn chăm sóc tôi, sau đó tôi tỉnh lại thấy anh ta quá đẹp trai, cho nên chết sống đổ thừa anh ta, sau này còn mượn cơ hội chuốt say anh ta nữa, tiếp đó là gạo nấu thành cơm, nhưng một tháng sau, có một ngày sau khi anh ta rời khỏi và không trở lại nữa, còn tôi lại đợi anh ta ở đó nửa tháng." Nói xong lời cuối cùng, về mặt Vương Tử Hàm xuất hiện buồn bực: "Tôi không biết tại sao anh ta phải đi, tại sao không nói với tôi, là sợ tôi tiếp tục quẩn anh ta hay sao?"

Tần Tích nghe được chắc lưỡi hít hà, không ngờ Vương Tử Hàm như thế này mà mạnh mẽ như vậy, tấn công đàn ông như vậy.

"Nếu như anh ta nói cho cô biết, anh ta muốn đi, cô sẽ để cho anh ta đi sao?"

"Chắc chắn sẽ để cho anh ta đi, nhưng tôi chắc chắn sẽ đuổi theo, chết cũng muốn cùng với anh ta chết một chỗ." Vương Tử Hàm chống cằm: "Cô không biết chứ, đáng đáp anh ta rất đẹp trai, nhìn thật kỹ, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy anh ta, thì cả ngày hôm đó tâm trạng của tôi cũng sẽ rất tốt, trời ạ, trên thế giới tại sao có thể có người đẹp như thế, sớm biết chúng tôi sẽ tách ra, lúc ấy tôi nên chụp hình, bây giờ nghĩ lại thật sự hối hận muốn chết, ngay cả tấm hình thông báo tìm người cũng không có."

Nhưng nếu cô thật sự gọi thông báo tìm người khắp thế giới, đoán chừng anh ta càng sẽ không xuất hiện, ai, buồn bực chết cô rồi.

Tần Tích thấy Vương Tử Hàm khen ngợi người đàn ông lên trời, khề cau mày, Cố Mộ Nghiêm có đẹp trai không? Điều đó chắc chắn không phải, mặc dù cô luôn gọi anh là đàn ông già, nhưng Cố Mộ Nghiêm cũng là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô đã từng thấy, cho nên chắc chắn Cố Mộ Nghiêm không đẹp trai.

Nhưng nghĩ lại, đẹp trai có thể làm cơm ăn sao? Đẹp trai cũng không che đậy được tính khí tồi của Cố Mộ Nghiêm, cho nên đẹp trai vô dụng.

Ai nha, cô nghĩ nhiều như vậy làm gì, phiền chết được!

Vương Tử Hàm thấy Tần Tích ở bên cạnh lắc đầu lại gõ đầu, nên cô đưa tay lên vẫy vẫy trước mặt Tần Tích: "Này, cô trúng tà à?"

Bỗng nhiên Tần Tích hoàn hồn, cười gượng: "Không có việc gì, đúng rồi, tên của người đàn ông là gì, nói không chừng tôi sẽ gặp được nha."

Vương Tử Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Lạc Thiên, nhưng tôi không biết có phải là tên họ thật sự của anh ta hay không, có thể là tên giả, anh ta rất ít nói, thường ngày tôi luôn theo nói chuyện với anh ta, anh ta rất ít khi nói chuyện với tôi."

Ngay cả tên cũng có thể giả, lại không có những tin tức khác, thế giới lớn như vậy, muốn tìm được người này quả thật còn khó hơn lên trời, Tần Tích có chút lo lắng cho cô ta.

"Cô từ đâu đến?" Tần Tích tò mò hỏi.

"Tôi là người Trung Quốc, nhưng tôi sống ở Nhật Bản, trong nhà của tôi có rất nhiều anh chị em, rất nhiều người, nhưng tôi là nhỏ nhất." Vương Tử Hàm nhìn cô: "Nói thật, tôi cảm thấy được người đàn ông của cô thật hung dữ, không thích hợp với cô chút nào, nếu không tôi giới thiệu cho cô một lần đi, nhà tôi cái gì cũng không nhiều, chỉ có nhiều đàn ông thôi, đứng một hàng tùy cô chọn, kiểu gì cũng có."

Tần Tích vội vàng phát tay: "Không cần không cần."

Nhà của cô ta bao lớn, mới có nhiều người như vậy, cô không thích gia đình phức tạp như vậy, lục đục với nhau có gì tốt đâu chứ.

Vương Tử Hàm tích cực nói: "Cô đừng từ chối nhanh như vậy, tôi cho cô biết, anh trai tôi rất tốt, đáng đáp đẹp trai lại biết kiếm tiền, là một ông xã vô cùng tốt, thật đấy, cô nhìn là biết ngay anh tôi có bao nhiêu ưu tú. . ."

"Thật sự không cần." Tần Tích khéo léo từ chối, may mắn Cố Mộ Nghiêm không có ở đây, nếu không đoán chừng sẽ đuổi Vương Tử Hàm ra ngoài ngay lập tức rồi.

"Không nghĩ rằng cô chung thủy với người đàn ông của cô như vậy." Vương Tử Hàm nói đầy kinh nghiệm: "Tôi cho cô biết, cô không nên quá nghe lời người đàn ông của mình, nếu không anh ta sẽ ăn cô sạch sành sanh, cô hơi không đồng ý với anh ta, anh ta sẽ tức giận, cô không thể phát triển theo xu hướng không lành mạnh như vậy, mà người phụ nữ nhất định phải mạnh mẽ, chỉ có cô điều khiển người đàn ông, chứ không phải để cho người đàn ông điều khiển cô, vì vậy đó chính là lúc chúng ta nên nói không với người đàn ông, cố gắng lên nhé!"

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông của Tần Tích, cô cũng biết là một người vô cùng bá đạo, người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, người đàn ông này thích nhất là cô gái nhỏ như Tần Tích.

Tần Tích theo lời Vương Tử Hàm tưởng tượng một chút, chỉ huy Cố Mộ Nghiêm? Thôi, hoàn toàn không dám tưởng tượng đâu.

Cố Mộ Nghiêm thấy hết khách hàng thì nhanh chóng chạy về, vừa mở cửa đi vào thì nhìn thấy Tần Tích đang trò chuyện với một người, nhìn kỹ, không phải là cô gái gặp ở quán bar hay sao, chết tiệt, không để cho cô tiếp xúc với cô gái này, vậy mà cô lại dẫn cô gái này vào nhà, nếu cô gái này có lòng xấu xa, thì cô phải làm thế nào đây?

Trong ngày thường thì phòng bị anh rất tốt mà, làm sao lại không có lòng phòng bị với người khác chứ.

Lại lịch của cô gái này chắc chắn phức tạp, Cố Mộ Nghiêm không muốn Tần Tích có liên quan với người như thế.

Anh còn chưa có lên tiếng thì nghe được cô gái kia đang xúi giục Tần Tích chống lại anh, sắc mặt càng sẫm hơn, cố ý tăng thêm bước chân, Tần Tích nghe được tiếng bước chân theo bản năng quay đầu lại, khi thấy Cố Mộ Nghiêm đi tới, cô vội vã đứng lên: "Anh ... anh đã trở lại!"

Tần Tích nhìn Vương Tử Hàm một cái, nghĩ thầm xong đời.

Vương Tử Hàm tự nhiên thấy vẻ mặt Tần Tích, vui vẻ đứng dậy: "Tần Tích, tôi đi trước, tạm biệt!"

Sau khi Vương Tử Hàm đi, Cố Mộ Nghiêm nhìn chằm chằm Tần Tích: "Làm sao em để cho cô ta đi vào, em biết thân phận của cô ta không? Ngộ nhờ cô ta có lòng đến gần em, ngộ nhờ cô ta muốn gây bất lợi cho em, mà tôi lại không ở đây, vậy em nên làm cái gì? Những lời tôi đã nói với em có phải đều là gió thổi bên tai hay không?"

Tần Tích nói nghiêm túc: "Tôi. . . Tôi cảm thấy được Vương Tử Hàm không phải là người xấu. . ."

"Người xấu trên mặt viết hai chữ người xấu sao?"

Trên thương trường, anh không thích chủ động khiêu khích người khác, nhưng cũng không có nghĩa là anh không có kẻ thù, những năm này, nhà họ Cố ở trên vị trí này, tự nhiên sẽ có người không thích, thấy ngứa mắt, muốn xử đẹp cho vui, trước kia anh cũng không sợ những thứ này, bởi vì bản thân anh được nhà họ Cố thừa nhận, hơn nữa anh cũng không cảm thấy những người đó có khả năng này, nhưng bây giờ anh lại không thể không cẩn thận một chút, bởi vì không chỉ là trách nhiệm của anh mà còn có an nguy của Tần Tích.

Thân là một người đàn ông, thân là một người chồng, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, thì anh có tư cách gì yêu cô, cưới cô, chăm sóc cô đây.

Nhưng anh không thể luôn ở bên cô 24 tiếng đồng hồ được, cho nên anh sợ bởi vì sự sơ xuất của mình mà khiến cho cô bị tổn thương, vì vậy anh muốn mình cần phải đề cao cảnh giác.

Tần Tích không nghĩ tới Cố Mộ Nghiêm sẽ để ý chuyện cô gặp Vương Tử Hàm như vậy.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích đứng đó, đưa tay kéo cô đến bên cạnh ngồi xuống, giọng nói thoáng hòa hoãn đi một ít: "Sau này không có anh ở đây, không nên tùy tiện mở cửa cho người khác, biết không?"

"Ừ." Cô còn có thể nói không sao.

"Sau này anh đi ra ngoài làm việc, nếu em cảm thấy nhàm chán thì học thuộc từ đơn, xem phim Mỹ, và nâng cao tiếng Anh của em một chút."

"Ừ."

"Không được bĩu môi." Cố Mộ Nghiêm xoa đầu của cô.

Đầu Tần Tích bị anh xoa thành ổ gà, cô tức giận đẩy tay anh ra.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô tức giận nhìn chằm chằm mình, trong lòng trở nên dễ chịu hơn, cầm lấy điều khiển từ xa mở ti vi, bên trong đang phát sóng trang viên nước Anh, bên cạnh đó trồng đầy nho, trong sân rậm rạp hoa tươi, và hàng rào.

"Oa, rất nhiều nho." Tần Tích xem ti vi, không khỏi thờ dãi: "Mùa hè cùng người nhà ngồi chung dưới giàn nho, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thoải mái."

Cố Mộ Nghiêm hơi nhú mày: "Em thích nho không?"

Tần Tích gật đầu thật mạnh: "Thích, có thể hái mát, lại có thể ăn trái cây, còn có thể ngủ trưa, rất tiện dụng."

Trước kia lúc Tần Tích xem truyền hình đã rất thích nhà vườn như thế, hi vọng có một ngày có thể chính mắt nhìn thấy, cảm thụ rung động một chút.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, đứng dậy gọi một cú điện thoại, không lâu sau anh quay trở lại, nói: "Thu dọn một chút đồ, chúng ta không sống ở đây nữa."

"À? Chúng ta đi đâu?" Tần Tích có chút không phản ứng kịp.

Trong mắt Cố Mộ Nghiễm tràn đầy cung chiều: "Có muốn tận mắt thấy trang viên đó trên ti vi hay không, nếu muốn thì nhanh chóng thu dọn đồ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bởi Vì Anh Sợ Sự Sơ Xuất Của Mình Sẽ Khiến Cho Cô Bị Tổn Thương

"Tuy nhiên, hai ngày nay tránh đông tránh tây, khiến tôi mệt chết đi được!" Vương Tử Hàm buông lỏng tựa vào trên ghế sa lon.

Tần Tích nhìn cô, cảm thấy cô (VTH) không giống người xấu chút nào, không hiểu Cố Mộ Nghiễm nhìn thế nào mà nói cô ấy là người xấu.

"Bọn họ là bảo vệ cô... cô tại sao lại muốn thoát khỏi bọn họ?"

"Bọn họ bảo vệ tôi, nhưng bọn họ cũng được lệnh muốn bắt tôi trở về, cô không biết tôi đáng thương nhiều thế nào đâu, lại bị bức hôn..." Vương Tử Hàm cố gắng muốn nặn ra hai giọt nước mắt, nhưng cô không làm được.

Tần Tích tò mò hỏi thăm: "Nếu cô không thích đối phương, vậy tại sao cha mẹ cô lại muốn cô kết hôn?"

Về mặt Vương Tử Hàm buồn thui: "Cha mẹ tôi cảm thấy tôi rất buồn bực, nên muốn tìm một người để quản lý tôi, nhưng tôi không thích người đàn ông kia chút nào cả, đáng đáp lại không đẹp trai, không thích hợp làm ứng cử viên ông xã của tôi, quan trọng nhất là tôi đã có người trong lòng rồi, cho nên tôi thừa dịp cha mẹ tôi không chú ý, lén chạy ra ngoài, sau đó bọn họ để cho người ta bắt tôi trở về."

"Vậy tại sao cô không đưa người trong lòng cô đi gặp cha mẹ cô?"

"Tôi cũng nghĩ vậy, quan trọng là anh ta đã biến mất, mà tôi không tìm được anh ta, đáng chết, tôi hỏi thăm thì nghe được anh ta tới nước Anh, cho nên đã đuổi theo, nhưng vẫn không tìm thấy." Nói đến cái này, Vương Tử Hàm đã cảm thấy tức giận trong lòng, người đàn ông đáng ghét, sau khi ăn sạch sẽ cô, lại dám chơi trò mất tích với cô, đừng để cho cô tìm được, thì không thể không giết chết anh ta.

"Không thấy?" Tần Tích hơi kinh ngạc: "Người đàn ông kia không phải có chút đáng ghét sao, vậy cô còn tìm anh ta làm gì?"

"Anh ta lớn lên đẹp trai, thật sự quá đẹp trai." Vương Tử Hàm lộ ra vẻ mặt hoa si: "Thật ra thì tôi không có kết giao với anh ta, mà có một lần tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của bạn, kết quả không cẩn thận rơi vào trong hồ bơi, anh ta đã cứu tôi, sau này nghe anh ta nói lúc tôi ngất đi, nhưng lại vẫn sống chết bất lý anh ta không buông, tách cũng tách không ra, cho nên anh ta chỉ có thể mang theo tôi đi thôi, đêm hôm đó tôi sốt cao, anh ta vẫn chăm sóc tôi, sau đó tôi tỉnh lại thấy anh ta quá đẹp trai, cho nên chết sống đồ thừa anh ta, sau này còn mượn cơ hội chuốt say anh ta nữa, tiếp đó là gao nấu thành com, nhưng một tháng sau, có một ngày sau khi anh ta rời khỏi và không trở lại nữa, còn tôi lại đợi anh ta ở đó nửa tháng." Nói xong lời cuối cùng, về mặt Vương Tử Hàm xuất hiện buồn bực: "Tôi không biết tại sao anh ta phải đi, tại sao không nói với tôi, là sợ tôi tiếp tục quản anh ta hay sao?"

Tần Tích nghe được chắc lưỡi hít hà, không ngờ Vương Tử Hàm như thế này mà mạnh mẽ như vậy, tấn công đàn ông như vậy.

"Nếu như anh ta nói cho cô biết, anh ta muốn đi, cô sẽ để cho anh ta đi sao?"

"Chắc chắn sẽ để cho anh ta đi, nhưng tôi chắc chắn sẽ đuổi theo, chết cũng muốn cùng với anh ta chết một chỗ." Vương Tử Hàm chống cằm: "Cô không biết chứ, đáng đáp anh ta rất đẹp trai, nhìn thật kỹ, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy anh ta, thì cả ngày hôm đó tâm trạng của tôi cũng sẽ rất tốt, trời ạ, trên thế giới tại sao có thể có người đẹp như thế, sớm biết chúng tôi sẽ tách ra, lúc ấy tôi nên chụp hình, bây giờ nghĩ lại thật sự hối hận muốn chết, ngay cả tấm hình thông báo tìm người cũng không có."

Nhưng nếu cô thật sự gọi thông báo tìm người khắp thế giới, đoán chừng anh ta càng sẽ không xuất hiện, ai, buồn bực chết cô rồi.

Tần Tích thấy Vương Tử Hàm khen ngợi người đàn ông lên trời, khề cau mày, Cố Mộ Nghiễm có đẹp trai không? Điều đó chắc chắn không phải, mặc dù cô luôn gọi anh là đàn ông già, nhưng Cố Mộ Nghiễm cũng là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô đã từng thấy, cho nên chắc chắn Cố Mộ Nghiễm không đẹp trai.

Nhưng nghĩ lại, đẹp trai có thể làm com ăn sao? Đẹp trai cũng không che đậy được tính khí thói của Cố Mộ Nghiễm, cho nên đẹp trai vô dụng.

Ai nha, cô nghĩ nhiều như vậy làm gì, phiền chết được!

Vương Tử Hàm thấy Tần Tích ở bên cạnh lắc đầu lại gõ đầu, nên cô đưa tay lên vẫy vẫy trước mặt Tần Tích: "Này, cô trúng tà à?"

Bỗng nhiên Tần Tích hoàn hồn, cười gượng: "Không có việc gì, đúng rồi, tên của người đàn ông là gì, nói không chừng tôi sẽ gặp được nha."

Vương Tử Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Lạc Thiên, nhưng tôi không biết có phải là tên họ thật sự của anh ta hay không, có thể là tên giả, anh ta rất ít nói, thường ngày tôi luôn theo dõi chuyện với anh ta, anh ta rất ít khi nói chuyện với tôi.”

Ngay cả tên cũng có thể giả, lại không có những tin tức khác, thế giới lớn như vậy, muốn tìm được người này quả thật còn khó hơn lên trời, Tần Tích có chút lo lắng cho cô ta.

“Cô từ đâu đến?” Tần Tích tò mò hỏi.

“Tôi là người Trung Quốc, nhưng tôi sống ở Nhật Bản, trong nhà của tôi có rất nhiều anh chị em, rất nhiều người, nhưng tôi là nhỏ nhất.” Vương Tử Hàm nhìn cô: “Nói thật, tôi cảm thấy được người đàn ông của cô thật hung dữ, không thích hợp với cô chút nào, nếu không tôi giới thiệu cho cô một lần đi, nhà tôi cái gì cũng không thiếu, chỉ có nhiều đàn ông thôi, đứng một hàng tùy cô chọn, kiểu gì cũng có.”

Tần Tích vội vàng phát tay: “Không cần không cần.”

Nhà của cô ta bao lớn, mới có nhiều người như vậy, cô không thích gia đình phức tạp như vậy, lục đục với nhau có gì tốt đâu chứ.

Vương Tử Hàm tích cực nói: “Cô đừng từ chối nhanh như vậy, tôi cho cô biết, anh trai tôi rất tốt, đáng đáp đẹp trai lại biết kiếm tiền, là một ông xã vô cùng tốt, thật đấy, cô nhìn là biết ngay anh tôi có bao nhiêu ưu tú...”

“Thật sự không cần.” Tần Tích khéo léo từ chối, may mắn Cố Mộ Nghiêm không có ở đây, nếu không đoán chừng sẽ đuổi Vương Tử Hàm ra ngoài ngay lập tức rồi.

“Không nghĩ rằng cô chung thủy với người đàn ông của cô như vậy.” Vương Tử Hàm nói đầy kinh nghiệm: “Tôi cho cô biết, cô không nên quá nghe lời người đàn ông của mình, nếu không anh ta sẽ ăn cô sạch sành sanh, cô hơi không đồng ý với anh ta, anh ta sẽ tức giận, cô không thể phát triển theo xu hướng không lành mạnh như vậy, mà người phụ nữ nhất định phải mạnh mẽ, chỉ có cô điều khiển người đàn ông, chứ không phải để cho người đàn ông điều khiển cô, vì vậy đó chính là lúc chúng ta nên nói không với người đàn ông, cố gắng lên nhé!”

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông của Tần Tích, cô cũng biết là một người vô cùng bá đạo, người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, người đàn ông này thích nhất là cô gái nhỏ như Tần Tích. Tần Tích theo lời Vương Tử Hàm tưởng tượng một chút, chỉ huy Cố Mộ Nghiêm? Thôi, hoàn toàn không dám tưởng tượng đâu.

Cố Mộ Nghiêm thấy hết khách hàng thì nhanh chóng chạy về, vừa mở cửa đi vào thì nhìn thấy Tần Tích đang trò chuyện với một người, nhìn kỹ, không phải là cô gái gặp ở quán bar hay sao, chết tiệt, không để cho cô tiếp xúc với cô gái này, vậy mà cô lại dẫn cô gái này vào nhà, nếu cô gái này có lòng xấu xa, thì cô phải làm thế nào đây?

Trong ngày thường thì phòng bị anh rất tốt mà, làm sao lại không có lòng phòng bị với người khác chứ.

Lai lịch của cô gái này chắc chắn phức tạp, Cố Mộ Nghiêm không muốn Tần Tích có liên quan với người như thế.

Anh còn chưa có lên tiếng thì nghe được cô gái kia đang xúi giục Tần Tích chống lại anh, sắc mặt càng sầm hơn, cố ý tăng thêm bước chân, Tần Tích nghe được tiếng bước chân theo bản năng quay đầu lại, khi thấy Cố Mộ Nghiêm đi tới, cô vội vã đứng lên: “Anh ... anh đã trở lại!”

Tần Tích nhìn Vương Tử Hàm một cái, nghĩ thầm xong đời.

Vương Tử Hàm tự nhiên thấy vẻ mặt Tần Tích, vui vẻ đứng dậy: “Tần Tích, tôi đi trước, tạm biệt!”

Sau khi Vương Tử Hàm đi, Cố Mộ Nghiêm nhìn chằm chằm Tần Tích: “Làm sao em để cho cô ta đi vào, em biết thân phận của cô ta không? Ngộ nhờ cô ta có lòng đến gần em, ngộ nhờ cô ta muốn gây bất lợi cho em, mà tôi lại không ở đây, vậy em nên làm cái gì? Những lời tôi đã nói với em có phải đều là gió thổi bên tai hay không?”

Tần Tích nói nghiêm túc: “Tôi... Tôi cảm thấy được Vương Tử Hàm không phải là người xấu...”

“Người xấu trên mặt viết hai chữ người xấu sao?”

Trên thương trường, anh không thích chủ động khiêu khích người khác, nhưng cũng không có nghĩa là anh không có kẻ thù, những năm này, nhà họ Cố ở trên vị trí này, tự nhiên sẽ có người không thích, thấy ngứa mắt, muốn xử đẹp cho vui, trước kia anh cũng không sợ những thứ này, bởi vì bản thân anh được nhà họ Cố thừa nhận, hơn nữa anh cũng không cảm thấy những người đó có khả năng này, nhưng bây giờ anh lại không thể không cẩn thận một chút, bởi vì không chỉ là trách nhiệm của anh mà còn có an nguy của Tần Tích.

Thân là một người đàn ông, thân là một người chồng, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, thì anh có tư cách gì yêu cô, cưới cô, chăm sóc cô đây.

Nhưng anh không thể luôn ở bên cô 24 tiếng đồng hồ được, cho nên anh sợ bởi vì sự sơ xuất của mình mà khiến cho cô bị tổn thương, vì vậy anh muốn mình cần phải đề cao cảnh giác.

Tần Tích không nghĩ tới Cố Mộ Nghiêm sẽ đề ý chuyện cô gặp Vương Tử Hàm như vậy.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích đứng đó, đưa tay kéo cô đến bên cạnh ngồi xuống, giọng nói thoảng hòa hoãn đi một ít: “Sau này không có anh ở đây,

không nên tùy tiện mở cửa cho người khác, biết không?”

“Ừ.” Cô còn có thể nói không sao.

“Sau này anh đi ra ngoài làm việc, nếu em cảm thấy nhàm chán thì học thuộc từ đơn, xem phim Mỹ, và nâng cao tiếng Anh của em một chút.”

“Ừ.”

“Không được bừa bãi.” Cố Mộ Nghiêm xoa đầu của cô.

Đầu Tần Tích bị anh xoa thành ổ gà, cô tức giận đẩy tay anh ra.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô tức giận nhìn chăm chăm mình, trong lòng trở nên dễ chịu hơn, cầm lấy điều khiển từ xa mở ti vi, bên trong đang phát sóng trang viên nước Anh, bên cạnh đó trồng đầy nho, trong sân rậm rạp hoa tươi, và hàng rào.

“Oa, rất nhiều nho.” Tần Tích xem ti vi, không khỏi thờ dài: “Mùa hè cùng người nhà ngồi chung dưới giàn nho, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thoải mái.”

Cố Mộ Nghiêm hơi nhíu mày: “Em thích nho không?”

Tần Tích gật đầu thật mạnh: “Thích, có thể hái mát, lại có thể ăn trái cây, còn có thể ngủ trưa, rất tiện dụng.”

Trước kia lúc Tần Tích xem truyền hình đã rất thích nhà vườn như thế, hi vọng có một ngày có thể chính mắt nhìn thấy, cảm thụ rung động một chút.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, đứng dậy gọi một cú điện thoại, không lâu sau anh quay trở lại, nói: “Thu dọn một chút đồ, chúng ta không sống ở đây nữa.”

“À? Chúng ta đi đâu?” Tần Tích có chút không phản ứng kịp.

Trong mắt Cố Mộ Nghiêm tràn đầy cương nghị: “Có muốn tận mắt thấy trang viên đó trên ti vi hay không, nếu muốn thì nhanh chóng thu dọn đồ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Về Sau Cứ Dựa Theo Tiêu Chuẩn Đây

Trong mắt Cố Mộ Nghiêm tràn đầy cương nghị: “Có muốn tận mắt thấy thôn trang đó trên ti vi hay không, nếu muốn thì nhanh chóng thu dọn đồ một chút.”

Tần Tích vừa xuống xe nhìn ngầy người, cô thấy thôn trang này giống thôn trang trên TV như đúc, có giàn nho, có hàng rào, trong sân còn có một gốc cây ngô đồng Pháp rất lớn, trên sân rậm rạp cỏ nhỏ, thật sự rất đẹp.

“Woa, thật là đẹp!”

Cố Mộ Nghiêm nghe được lời của cô..., trên mặt hiện ý cười: “Nếu em thích, sau này chúng ta có thể đến đây thường xuyên.”

Ánh mắt Tần Tích lấp lánh: “Có thật không?”

“Đĩ nhiên là thật.” Cố Mộ Nghiêm lại tiếp tục nói: “Nơi này khá lớn, có rất nhiều phòng, chờ sau này chúng ta có đứa bé, có thể đón cha mẹ của chúng ta đến đây nghỉ mát, em và đứa bé có thể chơi ở trong sân, anh có thể chơi cờ với cha ở trên sân thượng, còn mẹ của em và mẹ của anh có thể nấu thức ăn cho chúng ta.”

“Được.” Tần Tích theo lời nói của anh nghĩ tới hình ảnh kia, cảm thấy vô cùng ấm áp tốt đẹp, lại gật đầu một cái, nhưng gật đầu xong lại phản ứng kịp, gương mặt lập tức đỏ bừng: “Ai muốn sinh con cho anh chứ, không biết xấu hổ!”

Cố Mộ Nghiêm cười sâu hơn: “Ai muốn sinh con cho anh sao? Không phải em, mới vừa rồi em gật đầu.”

“Anh...”

Đáng chết, mới vừa rồi anh cố ý dẫn dụ mình gật đầu.

“Hóa ra là em ăn ở hai lòng, mới vừa rồi không cần thận nói lời miệng thôi sao.” Cố Mộ Nghiêm đi tới bên cạnh cô.

“Cố Mộ Nghiêm!” Tàn Tích xấu hổ đến mặt đỏ bừng, đẩy anh thật mạnh, nhưng cô càng tức giận thì Cố Mộ Nghiêm càng cười đến vui vẻ, Tàn Tích nhìn chằm chằm anh: “Không cho phép cười nữa!”

Cố Mộ Nghiêm biết không thể tiếp tục nữa, nếu không thì cô giận thật, cố gắng cười đến nghẹn, đưa tay ôm hông của cô: “Được rồi, đừng giận mà, chúng ta vào đi thôi.”

Đáng ghét, anh lại trêu mình! Chính mình cũng thật là, tại sao không có phòng bị như vậy, u mê hồ đồ gât đầu chứ.

Tàn Tích buồn bực, nhưng Cố Mộ Nghiêm hài lòng chết rồi.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tàn Tích phùng mang trợn mắt, đáng về tức giận đến không được, lặng lẽ mỉm cười.

Thiết kế nội thất của ngôi nhà cũng không xa hoa, hơn nữa muốn thể hiện ấm áp, cũng như sắc màu ấm áp là màu chính, có lò sưởi trong tường, cùng với bức tranh treo trên tường, có một phong cách cổ của nước Anh, so với khách sạn, Tàn Tích lập tức sinh ra ấn tượng tốt đối với nơi này, cho nên cô như đứa trẻ tò mò nhìn xung quanh.

Cố Mộ Nghiêm nắm lấy tay của cô, đưa tay lên khẽ gõ đầu cô: “Anh đói rồi, ăn cơm trước thôi.”

“Ừ.” Tàn Tích nghĩ đã có sẵn cơm, kết quả Cố Mộ Nghiêm kéo cô đến phòng bếp, cô sừng sốt mấy giây và chỉ chỉ chính mình: “Anh không muốn tôi làm chứ?”

Cố Mộ Nghiêm nghiêng dựa vào trên khung cửa: “Nếu không thì sao, chẳng lẽ uống không khí sao?”

Lại bắt đầu làm bảo mẫu phục vụ anh sao?

Trong lòng Tàn Tích buồn bực, nhưng vẫn xoay người mở tủ lạnh ra, thấy bên trong có sẵn thịt và rau quả, theo thói quen chọn món Cố Mộ Nghiêm thích, giống như là bản năng vậy, đầu còn chưa kịp suy nghĩ, tay cũng đã cầm rồi.

Lúc này Tàn Tích không có phát hiện ra thói quen của Cố Mộ đang dần dần thấm sâu vào lòng cô.

Giống như ấm nước sôi lên, đợi lúc cô phát hiện ra, cô đã không nhảy ra được rồi.

Cố Mộ Nghiêm cũng không hề rời đi, nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé nhỏ bĩu môi, anh giương môi cười cười, sau đó đi tới từ phía sau ôm eo của cô, đó là động tác rất tự nhiên, làm cho Tàn Tích không có phát hiện có cái gì đó sai sai, cô chỉ nghĩ anh ôm mình từ phía sau mà thôi.

Tàn Tích khẽ nghiêng đầu, thuận miệng vừa hỏi: “Món ăn mặn là rau cần xào thịt bò, thức ăn chay là rau luộc và trứng chiên cuộn, được không?”

“Trưa hôm nay đã ăn rau cần xào thịt bò rồi.”

Tàn Tích bật thốt lên: “Anh không thích ăn món đó.”

“Anh thích ăn, nhưng buổi tối muốn ăn món khác.” Cô không thích ăn rau cần.

Tàn Tích quay đầu lại nhìn anh chằm chằm: “Tôi không biết làm những món khác!”

“Anh muốn nước ăn canh thịt bò.”

“Tôi không biết làm! Anh có ý làm khó tôi sao!” Tàn Tích để rau cần vào tủ lạnh.

“Em thậm chí còn không nấu được canh thịt bò hả?” Nửa đời sau còn dài như vậy, sẽ không để cho anh ăn mấy món ăn này thôi.

Tàn Tích xoay người nhìn anh: “Tôi không biết nấu canh thịt bò vậy thì thế nào, dù sao cũng hơn ngay cả một món ăn đều làm không được, anh chỉ mạnh miệng với người khác thôi.”

Ý tứ là ghét bỏ cô, lần đầu tiên cô ăn mì ăn liền do anh nấu, biết cô ăn gian khổ cỡ nào mới nuốt xuống không hả?

Nửa đêm thiếu chút nữa cô chết khát đấy.

Cố Mộ Nghiêm không nói gì, nhướng mày thật cao, cô gái này xem thường anh.

Hai người ở trong phòng bếp mất to trùng mắt nhỏ, một lúc sau, vẫn là Tàn Tích chuẩn bị làm rau cần xào thịt bò, đột nhiên nhìn thấy anh vén tay áo lên, mở tủ lạnh ra lấy vật liệu cần thiết và ném rau cho cô, như giọng của một đầu bếp: “Rửa sạch sẽ!”

Tàn Tích sừng sốt một chút, nhìn rau trên tay, nhìn lại Cố Mộ Nghiêm, nghi ngờ hỏi: “Anh... Sẽ không có ý định tự mình làm chứ?”

Anh nấu mì khó ăn như vậy, nấu ăn còn không được chết cô sao.

“Ừm.” Cố Mộ Nghiêm cao lãnh trả lời.

Tần Tích vì dạ dày mình suy tính, nên nói: “Hay là để tôi làm.”

Mặc dù anh rất thông minh, nhưng muốn làm thức ăn ngon chỉ có thông minh thì không đủ, đó không phải là một sớm một chiều là có thể làm ra được, phải dựa vào kinh nghiệm và rất nhiều lần thực hành mới được.

“Không cần, em rửa rau đi.” Minh không lộ hai tay, thật đúng là bị cô gái này coi thường.

Tần Tích thấy anh quyết tâm phải làm, cũng không dám nói gì nữa, tránh cho anh thẹn quá thành tức giận, có chút bận tâm cảm đồ ăn đến bên cạnh rửa sạch, thỉnh thoảng nhìn về phía anh, lại thấy anh rất có khuôn có dáng vẻ, trật tự hơn so với mình nữa, tư thế anh cắt thịt bò rất dễ coi, đầu vào đấy, giờ tay hạ xuống, rất gọn gàng, không giống mình cắt món ăn lưng khom thành cung, đầu cũng muốn dính vào trên thớt rồi, mỗi lần như thế, mẹ sẽ vỗ mạnh lên mông cô một cái.

Tần Tích ở bên cạnh nhìn ngây người, thậm chí quên rửa rau.

Cố Mộ Nghiêm không nghe thấy cô động tĩnh gì, nên anh nghiêng đầu vừa nhìn chỉ thấy cô ngây ngốc nhìn mình, nét mặt kia thành công lấy lòng anh, thoáng qua trong mắt một nụ cười, nhưng vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi: “Rau rửa xong chưa?”

Lúc này Tần Tích mới đột nhiên hồi hồn, gương mặt đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu rửa rau, nhưng vẫn nhịn không được lại vụng trộm nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm thế nhưng lại nấu ăn, cô nghĩ anh là đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước, hơn nữa lần đó anh nấu mỳ thật sự rất khó ăn, khác sâu ở trong lòng của Tần Tích, cho nên cô vẫn nghĩ Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn không biết nấu ăn.

Nhưng khi nhìn đến tư thế anh thái thức ăn, được gọi là đẹp, cô thiếu chút nữa muốn vỗ tay.

Tần Tích nhìn gò má của anh, anh thật sự là Cố Mộ Nghiêm sao? Cô thật sự muốn tiến lên chộp lấy khuôn mặt của anh, nhìn có phải dán mặt nạ da người hay không.

A, cô đang suy nghĩ gì đấy, cho là đang diễn phim truyền hình sao?

Tần Tích rửa rau xong, sau đó đứng ở bên cạnh tò mò nhìn, cuối cùng còn hấp ta hấp tấp làm trợ thủ cho anh.

Đây là lần đầu tiên cô thấy đàn ông nấu ăn, phải nói rằng đáng vẻ Cố Mộ Nghiêm nấu ăn thật sự đẹp trai, khó trách nhiều người có tiền đều thích người đàn ông biết nấu ăn.

Đều nói lúc đàn ông nghiêm túc làm việc là đẹp trai nhất, nhưng Tần Tích lại cảm thấy, đáng vẻ nghiêm túc nấu ăn cũng rất hấp dẫn.

Kỹ thuật Cố Mộ Nghiêm rất thành thạo, đáng vẻ cũng rất tao nhã, cả người có vẻ bình tĩnh, không giống cô nấu ăn luôn có chút nôn nóng nóng, luôn hướng đến cái này cái kia.

Màu sắc nước canh rất đẹp, tươi sáng bóng, thấy thì rất muốn ăn, Tần Tích không nhịn được nuốt nước miếng một cái, con người cũng mau rơi trong nôi rồi.

Cố Mộ Nghiêm quay đầu lại nhìn cô một cái, đưa tay gỡ đầu của cô: “Mau lau nước miếng của em.”

Tần Tích phản xạ giờ tay lên lướt qua, phát hiện kết quả không có gì cả, giờ mới hiểu được anh lại trêu chọc mình, đáng ghét!

Cố Mộ Nghiêm hỏi cô: “Có muốn ăn hay không?”

“Muốn.” Tần Tích gật đầu một cái, bây giờ cô hận không được cầm chiếc đũa xông lên.

“Đi bày chén đũa.” Anh phân phó nói.

“Được.” Tần Tích cầm bát đũa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại trở về, với dáng vẻ rất nóng lòng.

Cố Mộ Nghiêm hỏi: “Làm xong chưa?”

“Xong rồi.” Ánh mắt Tần Tích cũng không dời đi chỗ kia một giây đồng hồ nào, càng cảm thấy đói bụng rồi: “Cố Mộ Nghiêm, còn bao lâu vậy?”

Cố Mộ Nghiêm nhìn màu sắc nước canh và thịt: “Có thể rồi.”

“Cho.” Tần Tích vội vàng đưa tô canh tới.

Mấy phút sau, hai người ngồi trên bàn, Tần Tích không kịp chờ đợi nếm thử một miếng, thịt bò trơn mềm không dứt, không dai chút nào, để cho cô hận không được nuốt luôn đầu lưỡi của mình, đây mới thật sự là món canh thịt bò mà cô ăn ngon nhất.

Tần Tích vừa bới cơm vừa tò mò hỏi: “Ai dạy anh làm thế?”

Cố Mộ Nghiêm gấp thịt cho cô, cười nhạt: “Không ai dạy anh, nhìn vào công thức nấu ăn sẽ biết.”

“Gạt người, tại sao tôi nhìn công thức nấu ăn vẫn không học được chứ.”

“Đó là bởi vì em ngốc.” Cố Mộ Nghiêm bắt đầu đi lắc đầu.

Tần Tích chu mỏ một cái, nhưng không thể phản bác, nếu chưa ăn món ăn này, cô có thể thẳng khí hùng hồn nói gì đó, nhưng bây giờ... Cô vẫn nên im lặng mà ăn cơm thôi.

Ông trời thật là không công bằng, cho anh trí thông minh, cuộc sống gia đình hoàn hảo, lại còn biết nấu ăn, thật đúng là tre già măng mọc mà, điều này làm cho người ta sống như thế nào đây, ai.

Cố Mộ Nghiêm lại gấp thức ăn cho cô: “Em ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn.” Tần Tích vội vàng đưa chén nhận lấy.

Cố Mộ Nghiêm không nhanh không chậm lại bỏ sung một câu: “Nhớ hương vị này, về sau cứ dựa theo tiêu chuẩn này!”

Tần Tích vốn là bộ mặt mỉm cười mặt lập tức đông cứng tại chỗ, nuốt không trôi miếng thịt trong miệng, không nuốt cũng không được.

Muốn cô làm ra hương vị này, vậy muốn luyện đến ngày tháng năm nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Người Không Mời Mà Đến

Cố Mộ Nghiêm không nhanh không chậm lại bỏ sung một câu: “Nhớ hương vị này, về sau cứ dựa theo tiêu chuẩn này!”

Lúc đầu Tần Tích vốn là bộ mặt mỉm cười sau đó mặt lập tức đông cứng tại chỗ, nuốt không trôi miếng thịt trong miệng, mà không nuốt cũng không được.

Muốn cô làm ra hương vị này, vậy muốn luyện đến ngày tháng năm nào đây.

Cố Mộ Nghiêm không chút để ý liếc cô một cái: “Chẳng lẽ em muốn cả đời anh ăn rau cần xào thịt bò.”

“Anh không muốn ăn, vậy anh tự mình làm đi, ai quy định chỉ tôi có thể nấu cơm, sau này chúng ta phải thay phiên nhau nấu ăn, OK!” Tần Tích nhấn mạnh phản bác, nhưng lúc cô nói xong thì nghe thấy tiếng cười truyền đến từ đối diện, cô mới ý thức được ý nghĩa trong lời nói của cô.

Đáng ghét, lại bị anh dẫn dắt đi.

“Không ngờ em suy nghĩ lâu dài như vậy, xem ra em rất muốn gả cho anh rồi.” Về mặt Cố Mộ Nghiêm kim nén đến nghẹn, sau đó nghiêm túc nói: “Được rồi, anh sẽ miễn cưỡng cưới em, không nên quá vui mừng!”

Tần Tích giận dữ không dứt, anh thật là giỏi hoạt, thừa dịp lúc cô chưa chuẩn bị thế nhưng bố trí bẫy rập cho cô.

Cô cũng là đầu óc heo mà, mắc bẫy một lần rồi, lại vẫn có thể mắc lần thứ hai.

Sau khi ăn cơm tối, Cố Mộ Nghiêm đi xử lý công việc, Tần Tích xem tạp chí ở tầng dưới, khi cô đang thoải mái nằm trên ghế sa lon, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Tần Tích chống lên thân thể nhìn cánh cửa, lúc này ai sẽ đến đây chứ? Chẳng lẽ là bạn bè của Cố Mộ Nghiêm đến thăm hỏi?

Tần Tích nhanh chóng chỉnh sửa quần áo một chút, sau đó đi mở cửa, trong nháy mắt mở cửa đó, Tần Tích sững sờ.

Triệu Tử Diên dựa vào trên vách tường với tư thế quyến rũ, cô ta mặc một bộ váy liền áo thấp ngực, trang điểm đẹp đẽ, môi đỏ mọng quyến rũ, mắt phượng khép hờ, cho nên cô ta cũng không thấy Tần Tích đứng ở cửa.

“Anh Mộ Nghiêm, anh không ngờ tới em sẽ tới đây tìm anh, có phải anh rất vui vẻ hay không, vui vẻ đến không nói được lời rồi sao, em cũng thật vui vẻ, ở đây, hai chúng ta sẽ trải qua mấy đêm lãng mạn, anh Mộ Nghiêm, tới ôm em đi, come on!”

Tần Tích bị giọng nói ngọt ngào này làm cho nổi da gà, đột nhiên run một cái, ho nhẹ một tiếng nhắc nhở: “Triệu tiểu thư, xấu hổ quá, tôi không phải là anh Mộ Nghiêm của cô...”

Nghe được giọng của Tần Tích, Triệu Tử Diên nhanh chóng nhìn về phía cô, bỗng dưng tròn to hai mắt, lui về sau hai bước, ngón tay run rẩy chỉ về phía

cô: “Tần Tích! Tại sao là cô tên quý đáng ghét này!”

“Đúng, chính là tôi.” Tần Tích khoanh tay trước ngực tựa vào trên cửa.

“Đáng ghét!” Triệu Tử Diên cắn môi dưới: “Làm sao cô ở đây?”

Cô ta vốn nghĩ thừa dịp Tần Tích ở trong nước, nên âm thầm tới đây bồi dưỡng tình cảm với anh Mộ Nghiêm, sau đó bảo anh Mộ Nghiêm đuổi Tần Tích ra ngoài, kết quả không nghĩ đến bị cô giành trước một bước.

“Tại sao tôi không thể ở đây, còn cô thì sao, buổi tối khuya chạy đến đây làm gì?”

“Tôi tới đây dĩ nhiên là tìm anh Mộ Nghiêm, cô tránh ra cho tôi.” Triệu Tử Diên thấy Tần Tích ngăn ở cửa, tức giận nên đưa tay đẩy cô, Tần Tích nhất thời không có phòng bị, bỗng dưng bị Triệu Tử Diên đẩy ngã xuống đất, cùi chỏ đập xuống sàn nhà, thật là đau.

Triệu Tử Diên cũng không có vẻ áy náy chút nào, ngược lại từ trên cao nhìn xuống Tần Tích, đắc ý nói: “Đây chính là kết quả cô giành anh Mộ Nghiêm với tôi, tôi cho cô biết, thức thời thì mau rút cho tôi, nếu không tôi cho cô biết tay!”

Tần Tích từ từ đứng dậy, cười lạnh một tiếng: “Triệu Tử Diên, tôi cũng nói cho cô biết, đừng tưởng rằng cô là phụ nữ thì tôi sẽ không đánh cô ... cô động thủ lần nữa thử xem.”

Từ nhỏ cô đã theo các cậu trai nhỏ đi đánh nhau rồi, đánh một Triệu Tử Diên không nói chơi, chỉ là nhớ đến cô ta nhỏ tuổi hơn mình, mà nhà họ Phạm và nhà họ Cố lại có giao tình, cho nên cô mới nhẫn nhịn nhiều lần như vậy, nhưng cũng không chứng tỏ cô sợ Triệu Tử Diên, chỉ là không muốn người lớn nhà họ Cố khó xử vì cô thôi, nhưng nếu Triệu Tử Diên tiến thêm bước nữa, cô tuyệt đối sẽ xuống tay không lưu tình.

Từ nhỏ cô đã biết cuộc sống trải qua như thế nào, nếu lần nữa thối lui cũng sẽ không khiến những người muốn ức hiếp cô biết được, sẽ chỉ làm những người đó càng ngày càng vô pháp vô thiên, chỉ có đánh cho bọn họ sợ, những người đó mới không dám bắt nạt cô nữa.

Mặc dù Triệu Tử Diên không phải con gái ruột của mẹ Phạm, nhưng cũng là được nuôi dưỡng bên cạnh từ nhỏ, dĩ nhiên coi như con gái ruột của mình mà yêu thương, từ nhỏ Triệu Tử Diên được mọi người yêu thương, ai nhìn thấy cô ta đều coi cô như công chúa nâng trong lòng bàn tay, nhưng hôm nay lại nghe được Tần Tích nói với cô ta như vậy, Triệu Tử Diên tức giận, hét lên: “Người phụ nữ đáng ghét, cô dám đụng một cọng tóc của tôi, thì anh Mộ Nghiêm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, tôi cho cô biết, tôi sẽ tuyệt đối không để cho cô gả cho anh Mộ Nghiêm đấy! Anh Mộ Nghiêm là của tôi! Là của tôi! Hừ!”

Cố Mộ Nghiêm vốn đang làm việc ở tầng trên, nhưng bởi vì nghe được tiếng cãi vã ở tầng dưới, cho nên anh nghi ngờ đi xuống lầu, lại không nghĩ rằng anh mới đi đến cầu thang thì đã nghe giọng nói của Triệu Tử Diên, anh nhíu mày thật chặt, tại sao cô ta đến đây.

Từ góc độ của Triệu Tử Diên vừa lúc thấy Cố Mộ Nghiêm đi tới, lập tức vòng qua Tần Tích nhào tới Cố Mộ Nghiêm, giọng nói nũng nịu, nơi nào còn có hung ác như vừa rồi rồi.

“Anh Mộ Nghiêm, em tới tìm anh, anh vui hay không vui!”

Cố Mộ Nghiêm nắm lấy vai cô ta, ngăn cản động tác cô ta lao về phía trước, Triệu Tử Diên vô cùng không vui, chu môi dậm chân: “Anh Mộ Nghiêm...”

Tần Tích đang lặng lẽ xoa xoa khuỷu tay của mình, mới vừa rồi cô không cảm thấy đau, nhưng bây giờ lại bắt đầu đau rồi, thật là xui xẻo quá mà.

Cố Mộ Nghiêm vừa vặn thấy động tác của Tần Tích, vòng qua Triệu Tử Diên đi tới, khẩn trương hỏi: “Thương tổn nơi đó? Đưa tay cho anh xem một chút.”

“Tôi không sao.” Tần Tích ngẩng đầu lên trấn an cười cười: “Trước tiên, anh bảo cô ta đi, tôi lên lầu trước.”

Cô không muốn làm âm ỉ oan của cô và Triệu Tử Diên, dù sao Triệu Tử Diên cũng là con gái của bác Cố Mộ Nghiêm, nếu Cố Mộ Nghiêm ra mặt vì cô, chỉ sợ ngày sau hai nhà gặp mặt sẽ lúng túng, nhưng không có nghĩa là cô phải nuốt giận, bây giờ thì cô đành phải chịu khổ, đợi sau này cô sẽ trả lại gấp bội.

Cố Mộ Nghiêm biết Tần Tích chắc chắn đang nói dối, bởi vì về mặt cô có chút khó coi, lúc nào Triệu Tử Diên cũng kiêu căng như vậy, cứng đầu lên là vô pháp vô thiên, theo tính cách của cô ta, thấy Tần Tích ở đây, chắc chắn nổi lên xung đột, càng nghĩ trong lòng Cố Mộ Nghiêm càng tức giận, quay đầu lại nói với Triệu Tử Diên: “Sáng sớm ngày mai cô quay trở về cho tôi!”

“Em không muốn trở về, em thật vất vả mới chạy đến tìm đến anh ... anh tại sao có thể đuổi em đi, anh Mộ Nghiêm, anh thật quá đáng!” Triệu Tử Diên thét chói tai. Cô mới không để cho anh Mộ Nghiêm và con nhỏ Tần Tích này đơn độc ở chung một chỗ đấy.

“Không được cũng phải được, Triệu Tử Diên, tôi không có nói đùa với cô, ngày mai tôi sẽ tự mình đưa cô lên máy bay!” Về mặt Cố Mộ Nghiêm rất nghiêm túc, nói xong, anh dắt Tần Tích đi lên lầu.

“Anh Mộ Nghiêm!” Triệu Tử Diên giận đến dậm chân.

Tần Tích ngồi trên ghế sa lon, Cố Mộ Nghiêm nghiêm chỉnh giúp cô xoa cùi chỏ, thấy không có trầy da, chỉ hơi đỏ: “Ngày mai chúng ta đi bệnh viện xem một chút, đừng làm xương tổn thương.”

“Không có việc gì, chỉ là đụng một chút mà thôi, không có chuyện gì lớn.” Tần Tích lắc đầu một cái, cái tay còn lại khẽ sờ bụng một cái, không biết có phải mới vừa rồi lúc cô bị đẩy ngã, mà bây giờ bụng mơ hồ có chút không thoải mái.

Lúc nào thì cô trở nên yếu ớt như vậy rồi, chẳng qua là té một cái mà thôi, nhớ ngày đó cô lấy một địch ba đấy.

“Không có chuyện gì lớn cũng muốn đi xem một chút.” Như vậy anh yên tâm một chút.

Tần Tích có chút không cảm thấy hứng thú, rút tay về: “Tôi có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Cố Mộ Nghiêm đỡ cô nằm lên giường, anh ngồi nhìn cô bên cạnh: “Ngủ đi, anh ở bên em.”

Nếu trước kia Cố Mộ Nghiêm nhìn chăm chăm cô như vậy, cô chắc chắn không ngủ được, nhưng hôm nay không biết làm sao, cô cảm thấy mệt mỏi, mới vừa nằm trên đó, mới mệt đã đánh tới rồi, khi sắp rơi vào giấc ngủ, tay không ý thức lại sờ bụng một cái, tìm không khỏi nhói đau một cái, khẽ cau mày.

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô ngủ thiếp đi, lòng mày cũng còn nhú chặt, gờ tay lên nhẹ nhàng vuốt lên, ngày mai nhất định phải đưa Triệu Tử Diên đi mới được, cô gái kia lưu lại nhất định nơi này sẽ có tai nạn liên tiếp.

Hôm sau, Cố Mộ Nghiêm chuẩn bị thừa dịp Tần Tích còn chưa tỉnh thì đưa Triệu Tử Diên đi, không muốn làm cho Triệu Tử Diên quấy rầy bọn họ, nhưng tìm một vòng phòng khách cũng không tìm được Triệu Tử Diên, đi xuống lầu lại nhìn thấy cô ta ngồi trên ghế sa lon, trên người còn đang mặc áo liền váy thấp ngực, cô ta làm cái gì vậy?

“Tử Diên, đi thôi, tôi đưa cô đến sân bay.”

“Anh Mộ Nghiêm... Khụ khụ khụ... Em không muốn trở về... Em cầu xin anh đừng đuổi em đi... Khụ khụ khụ...” Triệu Tử Diên ngẩng đầu lên, sắc mặt rất tiêu tụy, con mắt sưng đỏ giống như quả hạch đào vậy, hơn nữa còn ho dữ dội.

Thấy dáng vẻ của Triệu Tử Diên như vậy, anh nhú mày đi tới: “Tôi hôm qua, cô không ngủ?”

“Em không ngủ được... Khụ khụ khụ...” Mới vừa nói xong một câu nói, vừa ho dữ dội: “Anh Mộ Nghiêm, em bảo đảm sẽ không gây chuyện, cầu xin anh không đuổi em đi... Khụ khụ khụ...”

Thấy cô không ngừng ho khan, rất là suy yếu, lúc này anh hành động dứt khoát, nói: “Tôi đưa cô đi bệnh viện!”

Trước tiên, không nói nếu cô ta xảy ra chuyện trong nhà anh, anh cũng không biết nói với người lớn trong nhà họ Cố thế nào, dù sao cũng có thể nói là anh nhìn Triệu Tử Diên lớn lên, mặc dù kiêu căng một chút, nhưng anh vẫn coi cô ta là em gái, lúc này, cho nên về tình về lý, anh không thể nào thấy Triệu Tử Diên như vậy mà không quan tâm.

Triệu Tử Diên chậm rãi đứng dậy, đột nhiên lão đảo, cô ngã xuống bên cạnh, Cố Mộ Nghiêm bắt được tay của cô, lúc này mới phát hiện ra cả người cô rất nóng, không biết sốt cao đến bao nhiêu độ, tuy nhiên anh không có ôm cô ta lên, mà là cố gắng đưa tay đỡ thân thể của cô ta.

“Anh Mộ Nghiêm... Em thật sự khó chịu... Em không muốn chết...” Đôi môi Triệu Tử Diên cũng có chút khô nứt rồi.

“Nói bậy bạ gì đó! Chỉ là chuyện nhỏ thôi, tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện, chích là tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ên Tĩnh Trước Khi Bão Táp Xảy Ra

Edit: Sun520

“Được.” Triệu Tử Diên gật đầu một cái, nhưng mới bước một bước, cả người đã ngã về phía Cố Mộ Nghiêm, anh không thể tránh ra, nếu không cả người Triệu Tử Diên sẽ ngã trên mặt đất, cho nên chỉ có thể đỡ lấy, nên Triệu Tử Diên dựa vào trong ngực Cố Mộ Nghiêm.

Tần Tích cảm thấy khát nước, muốn đi xuống tầng dưới uống nước, lại vừa vặn thấy Triệu Tử Diên dựa sát vào người Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích cảm thấy ly nước trong tay.

Cố Mộ Nghiêm nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Tần Tích đang nhìn mình, anh giải thích: “Cô ta bị sốt, bây giờ anh muốn đưa cô ta đi bệnh viện, anh sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Được.”

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy Triệu Tử Diên đã sốt đến mơ hồ, suy nghĩ một chút, nhanh chóng ôm cô ta lên, sai bước đi đến cửa.

Tần Tích nhìn bóng lưng của anh biến mất ở cửa, cô biết rất rõ ràng anh làm như vậy là có tình nghĩa, nhưng vì sao trong lòng của cô vẫn còn có chút khó chịu.

Nhanh chóng lắc đầu một cái, để thoát khỏi cảm giác không thoải mái này.

Uống hết nước, nhưng Tần Tích vẫn không buồn ngủ, ngồi trên ghế sa lon ngẩn ngơ, sau đó lên lầu rửa mặt, mới vừa xuống lầu thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, chẳng lẽ là Cố Mộ Nghiêm trở lại?

Không thể nào nhanh như vậy? Nếu không phải là anh ấy, thì là ai đây?

Mang theo vài phần nghi ngờ, Tần Tích tò mò đi mở cửa, lại thấy một người đàn ông trẻ tuổi, dáng vẻ đặc biệt đẹp trai, ăn mặc cũng rất hợp thời trang, vừa nhìn thấy Tần Tích, cậu ta nhiệt tình ôm: “Chị chính là chị dâu phải không, em là Hà Diệc, là em họ của Cố Mộ Nghiêm!”

Tần Tích đột ngột bị ôm nên sững sốt hai giây, lúc phản ứng lại, Hà Diệc đã buông ra rồi.

Em họ Cố Mộ Nghiêm? Hình như cô chưa nghe nói qua.

Hà Diệc thấy vẻ mặt Tần Tích, nhất thời đau lòng: “Chẳng lẽ anh họ không nói với chị về em sao?”

Con người Tần Tích chuyển động, mỉm cười: “Nói... Đã từng nói tới... Dĩ nhiên là nói tới... Chỉ là đột nhiên cậu đến, tôi không phản ứng kịp mà thôi, mau vào ngồi.”

“Anh họ đâu ạ?” Sau khi Hà Diệc ngồi xuống và nhìn xung quanh.

“Anh ấy đi bệnh viện rồi, cậu muốn uống gì?”

“Tùy tiện cái gì cũng được, ngồi một chuyến máy bay mệt chết tôi.” Hà Diệc trực tiếp nằm trên ghế sa lon, thật thoải mái làm sao, thật không coi mình như người ngoài.

Tần Tích đưa cho cậu ta một chai nước suối, sau đó ngồi ở một bên, Hà Diệc thoát nhìn chính là người sáng khoái, không có giống với Cố Mộ Nghiêm.

Hà Diệc chống đầu nhìn Tần Tích, không có chút nào sợ người lạ: “Chị dâu, chị mới vừa nói anh họ đi bệnh viện rồi, anh ấy bị sao thế? Ngã bệnh sao?”

Trong ấn tượng của anh, anh họ đó là Kim Cương, tất cả người trên thế giới có thể bị bệnh, nhưng anh họ sẽ không ngã bệnh.

“Không phải, anh ấy... Là đưa một người con gái của bác đi bệnh viện.” Không khỏi liền nghĩ tới vừa rồi dáng vẻ Triệu Tử Diên dựa vào trong ngực Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích khẽ nhíu mày.

“Con gái của bác? Sẽ không phải là Triệu Tử Diên chứ?” Hà Diệc bừng tỉnh hiểu ra hỏi.

“Là cô ta.” Tần Tích gật đầu một cái.

Hà Diệc vừa thấy Tần Tích gật đầu, lập tức ngồi dậy: “Chị dâu, em nói với chị, trước đây con nhóc Triệu Tử Diên đáng ghét đó thích anh họ, luôn quấn quýt làm phiền, nhưng anh họ không thích cô ta chút nào, nhưng chị cần phải đề phòng, lần này đoán chừng lại không biết từ chỗ nào hỏi thăm được anh họ tới nơi này, cho nên chạy tới, phiền chết được!”

Mặc dù Hà Diệc và Triệu Tử Diên gặp nhau có mấy lần, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy, Hà Diệc cũng không thích cô gái khắp người bệnh công chúa này, anh cảm thấy toàn thế giới đều muốn quay vòng quanh cô ta vậy.

Tần Tích hừ một tiếng: “Không thích? Tôi xem anh ấy thật thích.”

Hà Diệc đã trưởng thành, vừa nhìn vẻ mặt Tần Tích cũng biết có cái gì không đúng, ai nha, anh họ cũng thật là, tại sao có thể đưa Triệu Tử Diên đi bệnh viện chứ, chị dâu xem như tình địch nha, không chừng lại suy nghĩ lung tung chứ, anh họ thật là ngốc nghếch!

Đúng rồi, phụ nữ đều phải dở, vui vẻ, tự nhiên sẽ quên chuyện không vui này.

Bây giờ anh họ không có ở đây, lúc này em họ tự nhiên muốn thay anh họ chăm sóc tốt cho chị dâu, có anh với chị dâu, chắc chắn chị dâu sẽ rất nhanh vui vẻ.

“Chị dâu, em đói rồi, nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn cơm thôi.”

“Được.” Tần Tích hoàn toàn đồng ý, bây giờ cô cũng không muốn nấu cơm: “Vậy tôi đi lên thay quần áo.”

“Không cần thay, quần áo này được rồi, đi thôi đi thôi.” Hà Diệc thúc giục, Tần Tích ra cửa, nhưng mới vừa lên xe, Tần Tích phát hiện mình không mang điện thoại di động và ví tiền: “Hà Diệc, cậu chờ tôi một chút, tôi quên mang điện thoại di động và ví tiền rồi.” Hà Diệc cười trả lời: “Có em họ ở đây, chỗ

có thể để cho chị dâu bỏ tiền, chị có thể dùng di động của em mà.”

Cố Mộ Nghiêm ngồi trên ghế ở bệnh viện, có chút không thể chờ đợi muốn trở về, nhưng khi nhìn thấy Triệu Tử Diên đang nhắm mắt nằm ở trên giường bệnh, anh nhủ mảy, chỉ có thể kiềm chế kích động muốn trở về, Triệu Tử Diên không có bạn bè ở đây, cũng không có thân thích, nếu mình đi, cô ta nên làm cái gì.

Nhưng không biết anh không có ở đây, cô có ăn cơm đúng giờ hay không.

Cố Mộ Nghiêm lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Tần Tích, nhưng lại sợ cô còn đang ngủ, suy nghĩ một chút vẫn là thôi, buổi trưa thì có thể truyền dịch xong.

Triệu Tử Diên xuyên thấu qua khe cửa thấy Cố Mộ Nghiêm ngồi ở phía ngoài, không nhìn được cười một tiếng, cô biết anh Mộ Nghiêm chắc chắn sẽ không bỏ cô một mình, muốn đuổi cô trở về, đừng mơ tưởng, lần này cô nhất định phải cùng anh Mộ Nghiêm ở chung một chỗ, Tần Tích rút qua một bên đi thôi.

Chỉ cần bệnh của cô không tốt, anh Mộ Nghiêm cũng không có cách nào để cho cô đi.

Hà Diệc dụ dỗ Tần Tích vui vẻ, mang theo cô chỗ tốt chơi, thật may trước kia anh tới nước Anh rất nhiều lần, cho nên anh biết nhiều nơi chơi rất vui.

Nếu anh họ biết chắc chắn sẽ khen ngợi anh, có nhiều em họ thân thiết, nhưng bây giờ chỉ có em họ này, cũng coi như đòi trước anh họ tích phúc rồi.

Chơi gần nửa ngày, Tần Tích hơi mệt mỏi: “Hà Diệc, chúng ta về thôi, cũng gần tối rồi.”

Cũng không biết Cố Mộ Nghiêm trở lại chưa, nếu không thấy cô ở đây anh chắc chắn sẽ nổi giận, vốn là muốn mượn điện thoại của Hà Diệc gọi cho Cố Mộ Nghiêm, nhưng điện thoại của Hà Diệc lại hết pin, điện thoại di động đã hết pin hơn ba tiếng đồng hồ rồi.

Hà Diệc giơ cổ tay lên nhìn thời gian: “Đã đến lúc rồi, chúng ta ăn cơm tối rồi về, chỉ mất hai tiếng đồng hồ thôi.”

“Ăn cơm rồi về có quá muộn hay không.” Tần Tích không đồng ý, sợ chọc giận Cố Mộ Nghiêm.

“Sẽ không, chị dâu, em biết một nhà hàng, món ăn đặc biệt ngon, em thật lâu đã muốn ăn, chị đi với em ăn có được hay không.”

Tần Tích không chịu được khẩn cầu của Hà Diệc, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Vậy ăn cơm rồi lập tức trở về, không đi những nơi khác nữa.”

Hà Diệc đồng ý một tiếng: “Được ạ, ăn cơm xong em lập tức đưa chị trở về.”

Nếu Hà Diệc biết anh ta kiên trì ăn bữa cơm này sẽ trả giá cao thế nào, cho dù đánh chết anh, anh cũng sẽ không mang Tần Tích đi, đáng tiếc, con người không bản lãnh biết trước được.

Nhà hàng bên bờ sông Thames, buổi tối đèn dầu sáng rõ, làm nổi bật ở trên sông, hiển nhiên đặc biệt xinh đẹp, hơn nữa kiến trúc đặc biệt, vì vậy trở thành một cảnh, quan trọng nhất là, nơi này sẽ thường xuất hiện minh tinh, cùng với nhân sĩ thượng lưu, bởi vì nhà hàng làm rất tốt về việc bảo mật và giữ bí mật, cho nên trở thành nơi hàng đầu mà các nhân sĩ yêu thích nhất, dĩ nhiên ở đây mức độ tiêu phí tự nhiên không thấp.

Mỗi lần Hà Diệc tới Anh quốc, nhất định sẽ đến đây ăn cơm.

Lần này Hà Diệc chọn một phòng nhỏ, xuyên thấu qua cửa sổ sẽ nhìn thấy phong cảnh sông Thames, anh nghĩ chị dâu chắc chắn sẽ thích, quả nhiên, Tần Tích thấy phong cảnh ngoài cửa sổ, trên mặt lập tức mỉm cười: “Nơi này thật là đẹp!”

“Đúng không.” Về mặt Hà Diệc dương dương hễ hễ: “Em biết đời sống nơi này nhiều hơn anh họ đấy nha.”

Ngay vào lúc này, Hà Diệc nhìn thấy một người bạn qua cánh cửa chưa kịp đóng lại, anh nghiêng đầu nói với Tần Tích: “Chị dâu, chị ngồi đây một chút, em thấy một người bạn, em đi chào hỏi, rất nhanh sẽ trở lại, món ăn lên, chị cứ ăn trước, không cần chờ em.”

Tần Tích khẽ nhủ mảy, nhưng vẫn nói: “Được.”

Một mình ở lại nơi lạ lẫm và sang trọng này, trong lòng Tần Tích cảm thấy có mấy phần lo lắng, giống như là sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Hà Diệc đứng dậy đi ra ngoài, đối phương vừa nhìn thấy Hà Diệc, thì ôm lấy nhiệt tình, sau đó kéo Hà Diệc đi phòng của mình, muốn anh uống một ly mới được.

“Một ly thôi, bạn của tôi còn ở bên kia, chúng ta chào hỏi sau nha.” Hà Diệc ngồi với bạn và trả lời bằng tiếng Anh.

Người kia cũng vui vẻ: “Không thành vấn đề, rất lâu không có gặp lại cậu rồi.”

Tần Tích ngồi một mình trong phòng bao, cũng không có gì tâm trạng ngắm phong cảnh, chỉ hy vọng Hà Diệc nhanh trở lại, ăn cơm rồi mau chóng rời đi.

Nhà hàng này lên món ăn rất nhanh, từ lúc gọi thức ăn cho đến lên món ăn đầu tiên, bình thường sẽ không vượt qua năm phút đồng hồ, món ăn lục tục bung lên, Hà Diệc còn chưa có trở lại, Tần Tích có chút đứng ngồi không yên, hơn 20 phút rồi, bây giờ có chút hối hận vì đã đồng ý với Hà Diệc đến

đây ăn, vô cùng khẩn cấp muốn trở về.

Trước kia có điện thoại di động, cô cũng lười phải nhớ số, bây giờ thật là có chút hối hận, nếu cô nhớ số của Cố Mộ Nghiêm, cô cũng có thể đi phòng ăn mượn điện thoại để gọi cho Cố Mộ Nghiêm rồi.

Tần Tích ngồi ở đó, cảm thấy một giây như một năm, nếu cô đi, Hà Diệc trở lại không thấy cô, chắc chắn sẽ lo lắng, nhưng bây giờ thời gian càng ngày càng muộn, cô lại không mang theo điện thoại di động, Cố Mộ Nghiêm trở về không thấy cô, nhất định sẽ tức giận.

Trong lòng của cô rất lo lắng.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Tần Tích nghĩ Hà Diệc trở lại, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông lạ, tay của anh ta bịt mắt, là bị người tát một bạt tai, sau đó thân thể lao đảo đụng cửa phòng riêng đang khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tai Họa Bất Ngờ

Edit Sun520

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, Tần Tích nghĩ Hà Diệc trở lại, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông lạ, tay của anh ta bịt mắt, là bị người tát một bạt tai, sau đó thân thể lao đảo đụng cửa phòng riêng đang khép hờ.

Đứng ở cửa là một người đàn ông hung dữ, anh ta nhìn chăm chăm người đàn ông bị tát, mắng bằng tiếng Trung Quốc: “Đồ ăn hại, các cậu phải tìm một người phụ nữ sạch sẽ, kết quả cậu đưa đến cho tôi một chị gái nhỏ, cậu cố ý gây phiền toái cho tôi có phải hay không!”

“Lão đại, em thật sự không phải cố ý, bây giờ đâu dễ tìm một cô gái nhỏ sạch sẽ chứ, em tìm người này có kỹ thuật rất tốt, là một chị rất nổi tiếng, anh không phải nói bên cạnh anh ta rất ít phụ nữ sao? Người phụ nữ này chắc chắn có thể phục vụ anh ta rất tốt, nói không chừng một khi anh ta vui vẻ sẽ đồng ý hợp tác với chúng ta thôi.”

“Lại là một chị gái nổi tiếng, cô ta vẫn là một chị gái trẻ, mà có kỹ thuật giỏi sao? Cậu tmd, cậu đã thử qua trước đúng không, mẹ nó!” Người đàn ông đó nhắc chân hung hăng lại đá hạ xuống: “Theo như cậu nói anh ta rất bất bẽ, cậu tmd còn dám chơi trước, ông đây muốn giết cậu!”

Người đàn ông bị đánh rất là nhếch nhác, hoàn toàn không có khả năng đánh trả, lúc anh ta đang tránh né, đột nhiên đối diện với tầm nhìn của Tần Tích, lập tức ánh mắt sáng lên, kích động chỉ vào Tần Tích nói: “Lão đại, anh xem, sạch sẽ, lại là người Châu Á, anh không phải nói anh ta không thích gái Tây sao? Cô gái này vừa nhìn thì sạch sẽ, hơn nữa còn không phải gái Tây!”

Tần Tích vừa nghe đối thoại của bọn họ, vội vàng đứng dậy: “Các người đừng có làm loạn, bạn của tôi đang ở bên ngoài đấy.”

Vừa nghe bọn họ nói chuyện cũng biết bọn họ không phải người tốt, chắc chắn là bọn buôn người hoặc là buôn bán chất độc, bây giờ Hà Diệc lại không có ở đây, chờ đến lúc Cố Mộ Nghiêm biết mình xảy ra chuyện, không biết cô sớm được đưa đi nơi nào rồi.

Người bị đánh vội vàng mở miệng: “Lão đại, nhìn bộ dáng của cô ấy chắc chắn là tới du lịch, cho dù chúng ta mang đi cũng sẽ không có người phát hiện, bây giờ quan trọng nhất là để cho cô ấy giúp chúng ta lấy được hợp đồng.”

Phương Luân nheo mắt lại suy nghĩ mấy giây, sau đó lúc này lập tức phát tay: “Bắt lấy cô ấy.”

“Vâng”. Người bị đánh vén tay áo lên, đi nhanh về phía Tần Tích.

Tần Tích cầm lấy dao ăn trên bàn, nhưng vừa rồi cô nhìn thấy người ta có vũ, chỉ hai ba lần đã chế ngự Tần, cô vừa định kêu cứu, miệng đã bị người che: “Úm um um... Úm um um...”

Phương Luân đóng cửa lại đi tới trước mặt Tần Tích, đặt dao trên cổ Tần Tích, lạnh giọng đe dọa: “Cô ngoan ngoãn phối hợp, sau khi chuyện thành tôi có thể tha cho cô một cái mạng, nếu cô dám nói lung tung hoặc là dám chạy trốn, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, cô biết ở nước Anh, loại người như cô, cho dù biến mất, hoàn toàn cũng sẽ không có người tìm thấy.”

Tần Tích biết nếu bây giờ phản kháng, đó chính là tự tìm đường chết, cho nên gật đầu một cái, cố gắng bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, Tần Tích bị người mang ra khỏi phòng bao, đi thang máy lên lầu, dừng lại ở lầu sáu, có mấy người đứng ở cửa của một phòng bao ở lầu sáu, vừa nhìn thấy Phương Luân lập tức cung kính chào hỏi: “Lão đại.”

Cửa phòng bao được mở ra, Tần Tích bị đẩy vào, Phương Luân nín lấy cánh tay của cô, ấn cô ngồi xuống ghế sofa: “Lát nữa, tôi sẽ chiêu đãi một người khách quan trọng, cô ngoan ngoãn uống rượu với anh ta cho tôi, dỗ anh ta vui vẻ, cuối cùng nhắc nhở cô một chút, không được phép nói lung tung!”

“Tôi không nói được tiếng Anh, làm sao đỡ anh ta vui vẻ được.” Tần Tích có chút tức giận trả lời.

Đột nhiên trên gương mặt tàn nhẫn của Phuong Luân mỉm cười: “Cô không cần lo lắng về việc này, anh ta biết tiếng Trung Quốc, và anh ta cảm thấy rất hứng thú với văn hoá Trung Quốc.”

“Biết rồi, tôi sẽ làm hết sức mình.” Tần Tích trả lời qua loa lấy lệ, trong đầu lại liễu mạng suy nghĩ, làm cô chạy trốn đây, bên ngoài thì có bảy tám người, toàn bộ đều là người luyện võ, hơn nữa bên hông mơ hồ còn ẩn giấu súng, cô có thể xông ra phá tan vòng vây cơ hội chạy trốn là số không, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện Hà Diệc phát hiện không thấy cô, có thể liên lạc Cố Mộ Nghiêm tới cứu cô thôi.

Chỉ là đám người này vừa nhìn đã biết là không phải là người tốt, không biết Cố Mộ Nghiêm có cách nào cứu cô hay không đây.

Thật xui xẻo, ăn một bữa cơm đều có thể gặp được loại chuyện như vậy, hôm nay cô đi mua vé số, nói không chừng có thể trở thành triệu phú đấy.

Không bao lâu sau đó, bên ngoài có động tĩnh, chính là ‘Anh ta’ trongmieng65 người đàn ông đó, Phuong Luân liếc mắt nhìn Tần Tích, ý bảo cô an phận một chút, sau đó đứng dậy đi tới cửa, tự mình nghênh đón, cửa phòng bao mở ra, bởi vì ngược sáng, cho nên Tần Tích cũng không thể thấy tướng mạo thật sự của ‘Anh ta’, nhưng lại có thể cảm thấy không khí lạnh lẽo đập vào mặt, làm người ta trong nháy mắt cảm thấy áp lực mạnh mẽ trong phòng bao chợt thấp hơn rất nhiều, thờ cũng không dám thờ gấp nữa, ngoại trừ Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích cảm thấy người đàn ông khí thế mạnh nhất.

Anh ta rất gầy, dáng người thiên về hình thể người Châu Á, môi mỏng khề mím, sắc môi rất nhạt, giống như màu hồng nhạt, sống mũi cao, cùng với khuôn mặt quyến rũ của người Châu Âu, cho nên anh ta phải là một con lai, khó trách người đàn ông vừa rồi nói anh ta biết tiếng Trung, đoán chừng là Trung Quốc lẫn vào những nước khác.

Đi theo phía sau người đàn ông này là một người, hẳn là trợ thủ đắc lực của anh ta, mặc dù không mạnh bằng anh ta, nhưng cũng không thể coi thường được.

Người đàn ông đó ưu nhã ngồi trên ghế sa lon trong phòng bao, trong ánh đèn lờ mờ vừa lúc làm nổi bật nửa người phía trên, chỉ có thể nhìn thấy nửa người phía dưới, anh ta bắt chéo với nhau, quần tây rất sạch sẽ rất có khuynh hướng cảm xúc, vừa nhìn đã biết là người đàn ông có phẩm vị, Tần Tích cách vị trí của anh đại khái hơn một mét, cô không biết phải làm gì, lúc này Phuong Luân cũng đang ra hiệu bằng mắt ý bảo cô tự nhiên đi qua.

Bây giờ Tần Tích đâm lao phải theo lao, chỉ có thể nhắm mắt đi sang ngồi, chỉ sau khi đi sang ngồi cô cũng không có bất kỳ hành động gì, làm cho Phuong Luân hơi buồn bực, cô gái này sao lại ngốc như vậy, có phải cô ta không muốn rót rượu hay không, lại dùng ánh mắt ra hiệu lần nữa.

Tần Tích nghĩ thầm, bà đây cũng không phải là hầu rượu chuyên nghiệp năm trăm năm, quý mới biết có muốn rót rượu hay không, nhưng vẫn là rót một ly rượu đưa cho anh ta, nhưng anh ta lại không có nhận, Tần Tích nhất thời xấu hổ, thu hồi lại cũng không được, mà tiếp tục cầm cũng không được, ánh mắt nhìn về phía Phuong Luân, bây giờ nên làm gì?

Phuong Luân thấy không khí có chút cứng ngắc, tự mình rót một ly rượu: “Hàn tiên sinh, thật vui mừng vì ngài có thể bớt chút thời gian đến đây gặp mặt tôi một lần, tôi mời ngài ly này.”

Nhưng sau khi Phuong Luân nói xong, anh ta vẫn không có động tác gì, vẻ mặt Phuong Luân ngưng lại, nhưng chỉ trong chốc lát trên mặt đã khôi phục lại mỉm cười, để ly rượu xuống: “Hàn tiên sinh, tôi biết rõ ngài có địa vị cao quý luôn bận chuyện, không bằng chúng ta nói chuyện hợp tác trước...”

Nói xong, trong không khí vẫn yên tĩnh như cũ, cũng không biết anh ta đang ngăn người hay là ngủ thiếp đi, toàn bộ mặt của anh ta ở trong bóng tối, cho nên không có ai có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của anh trong giờ phút này thế nào.

Tần Tích ngồi ở bên cạnh rất là bất đắc dĩ, đại ca, anh nói một tiếng, đến lại không lời nào tính là chuyện gì xảy ra?

Nếu không phải thường cùng Cố Mộ Nghiêm ở chung một chỗ, với hoàn cảnh này, không khí này, chân của cô đã sớm hù dọa mềm nhũn rồi, nơi nào còn có ý định suy nghĩ lung tung.

Phuong Luân liên tục nói hai lần, người ta đều không phản ứng, cho nên cũng ngậm miệng không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại rơi vào trên người của Tần Tích, ý bảo cô khuấy động không khí, nũng nịu hò hét chút.

Tần Tích cảm thấy đau đầu nhức óc, cô làm thế nào khuấy động không khí đây, đi lên hát một bài hát, hay là đi lên nhảy múa, nhưng cô lại ngồi im, ánh mắt Phuong Luân nhìn chằm chằm cô, bên trong tràn đầy uy hiếp, thật giống như đang nói..., dám không nghe lời, cẩn thận sau đó giết chết cô!

Thôi, vì mạng nhỏ, Tần Tích lại bung lên ly rượu kia, ho nhẹ một tiếng nói: “Cái đó... Anh muốn ném một chút hay không, mùi vị rượu này không tệ.”

Phuong Luân vừa nghe Tần Tích nói, hận không được giết cô tại chỗ, nói nhảm gì chứ, muốn cô làm nũng, muốn cô dụ dỗ đàn ông, cô gái này sao lại ngốc nghếch như vậy, ngốc đến cực hạn*(trình độ cao nhất).

Người nọ vẫn không để ý đến, nhưng đầu Tần Tích đều sắp bị Phuong Luân trừng ra lỗ thủng, cô có chút tức giận, chuyện của bọn họ liên quan gì đến cô đánh rắm chứ, không giải thích được bị bắt đến mời rượu, kết quả này đại ca hoàn toàn cũng không để ý người, giống như cộc gỗ vậy, hại cô đi theo chịu tội, vì vậy không nhịn được nói: “Này, anh rót cuộc có muốn uống rượu hay không, không uống rượu thì để cho tôi đi, tôi ở lại đây là dư thừa.”

“Đáng chết, làm sao cô có thể nói chuyện với Hàn tiên sinh như vậy!” Phuong Luân giận dữ đưa tay kéo Tần Tích ra khỏi ghế salon, ly rượu trong tay Tần Tích run lên, làm cho rượu đổ trên quần tây của anh ta, lập tức xuất hiện dấu vết ướt nhẹp.

Trong phòng bao ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên quần của người đàn ông, Phương Luân tức giận nhìn chăm chăm Tần Tích: “Cô gái ngốc nghếch này, còn không mau giúp Hàn tiên sinh lau quần sạch sẽ.”

Nói xong đề Tần Tích quỳ trên mặt đất, mặc dù mặt đất có thảm, thế nhưng tư thế khuất nhục này vẫn làm Tần Tích rất tức giận, nhưng cô vẫn liều mạng áp chế sự tức giận, rút mấy tờ giấy, lau rất thô lỗ, động tác không có dịu dàng chút nào.

Nếu anh ta nhận lấy rồi uống, tất cả chuyện cũng sẽ không xảy ra, đến đây chính là vì nói chuyện làm ăn, đến lại không nói lời nào coi là mấy ý tứ, còn không bằng không đến.

Tần Tích đối với sự tức giận của Phương Luân, cô càng thêm có ý kiến đối với người đàn ông này, quỳ gối bên chân người đàn ông lau lau mấy cái, trong lòng càng nghĩ càng thấy tức giận, nên cô ném giấy cầm trong tay xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ngồi trên sofa nói: “Anh có muốn uống rượu hay không, hoặc là không cần người tiếp rượu, xin nói cho anh ta biết, để cho anh ta

ừng làm khó dễ tôi...tôi cũng không phải là cam tâm tình nguyện tới, tôi ăn cơm ở tầng dưới không hiểu tại sao lại bị bắt đến đây, tôi là dân lành, không phải em gái tiếp rượu chuyên nghiệp, tôi sẽ không khuấy động không khí, ok!”

Lời của cô mới vừa nói xong cũng có mấy âm thanh hút khí lạnh, hiển nhiên cũng bị sự dũng cảm của cô làm cho kinh sợ, Phương Luân càng không dám tin tưởng cô gái này lại dám vạch trần anh ta, đáng chết, mới vừa rồi cũng không nên nhân từ nương tay, nên dạy dỗ người phụ nữ một chút, chỉ là Hàn tiên sinh không nói gì, bây giờ anh cũng không tiện dạy dỗ cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Em Không Biết Anh Sẽ Lo Lắng Hay Sao?

Cuối cùng thì người đàn ông ngồi trên ghế salon cũng có hành động, bởi vì Tần Tích rõ ràng cảm nhận được trong bóng tối xuất hiện một ánh mắt sắc bén rơi trên mặt của cô.

Nếu nói cô không sợ nào, đó là giả, thứ nhất cô có thể nói lời này, quả thật sẽ bị Phương Luân phát câu nhìn chăm chăm cô ngay, thứ hai cô đang đánh cuộc, đánh cuộc người đàn ông này sẽ không giống người không có nhân tính như Phương Luân, biết cô là bị buộc đến, có thể sẽ giơ cao đánh khề tha cho cô lần này.

Lúc đầu cô nghĩ chờ đợi Hà Diệc tìm Cổ Mộ Nghiêm tới cứu mình, nhưng cô cảm thấy nước xa không cứu được lửa gần, cho nên mọi việc vẫn dựa vào chính mình là tốt hơn.

Nhưng cũng không biết cuối cùng thì cô có thành công hay không, nếu như cược sai, cô có thể sẽ bị chết thảm hại hơn.

Trong không khí vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng Tần Tích biết ánh mắt kia cũng không có dời đi, không phải Phương Luân nói anh ta biết tiếng Trung Quốc hay sao? Dù sao cũng đã có phản ứng rồi, rốt cuộc là muốn chém giết muốn róc thịt hay làm thế nào, lại mở miệng một lần nữa, nhưng lần này lời nói hơi chậm hoà nhã hơn một chút.

“Hàn tiên sinh, tôi chỉ đến đây du lịch, cha mẹ của tôi vẫn chờ tôi trở về, tôi hi vọng anh giơ cao đánh khề tha cho tôi một mạng, tôi rất biết ơn.....”

Tần Tích mới vừa nói xong, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng động, sau đó cửa phòng được mở ra, bên ngoài một người tiến vào, đi tới bên người Phương Luân, dường như nói gì đó, chân mày Phương Luân lập tức nhíu lại.

Hà Diệc vốn định cùng bạn uống một ly rượu rồi sẽ trở lại, nhưng uống uống đến đã, cho đến khi uống đầy bụng rượu mới đi toilet, sau đó mới chợt nhớ tới Tần Tích vẫn còn ở phòng bao, anh ảo não vỗ mình một cái, nhanh chóng đi về phía phòng bao, nhưng nào biết vừa đẩy cửa phòng ra, Hà Diệc sợ đến nổi máu cũng ngừng chảy, ghé thì ngã dưới đất, cái ly cũng nghiêng ngã trên bàn, Hà Diệc nhìn một cái cũng biết chắc chắn Tần Tích gặp phải chuyện gì, anh lập tức vội vàng đi tìm người bạn kia.

Thế lực của gia tộc anh không có ở nước Anh, nhưng gia tộc của một người bạn của anh rất có lực ảnh hưởng ở nước Anh, cho nên phải để bạn của anh ra mặt, ông chủ của nhà hàng chắc chắn sẽ nể tình, để cho anh kiểm tra máy quay.

Vừa nhìn thấy máy quay, Hà Diệc đã nhìn thấy Tần Tích bị đưa đến tầng trên, mà người đàn ông đi phía trước, anh vừa vận biết.

Phương Luân đáng chết, lại dám động đến chị dâu của anh.

Hà Diệc không dám chậm trễ chút nào, lập tức lao ra phòng khỏi điều khiển đi lên tầng trên, nếu chị dâu thật xảy ra chuyện ở đây, chắc chắn anh họ không thể không phẩy anh, nghĩ tới lúc anh họ nổi giận khiếp người thế nào, Hà Diệc đột nhiên lạnh run một cái.

Hà Diệc vừa đến cửa phòng bao đã không dẫn nổi làm cho người ta đi vào gọi Phương Luân, người bên ngoài thấy anh hung dữ, sợ khí thế của anh, nên

ngoan ngoãn đi vào.

Phương Luân phát tay một cái ý bảo thuộc hạ lui ra, sau đó anh ta nói với người đàn ông trên ghế sa lon: “Hàn tiên sinh, trước tiên tôi xin lỗi không tiếp được.”

Hà Diệc vừa nhìn thấy Phương Luân đi ra, xông lên nắm lấy cổ áo anh ta, Phương Luân mỉm cười nhìn anh: “Hà thiếu gia, anh đang làm cái gì vậy?”

Hà Diệc được sinh ra trong một gia đình quân đội, tổ tông lại có công lớn khi khai quốc, bây giờ cha mẹ cũng đảm nhiệm chức vị quan trọng trong chính phủ, trong số những người thân có một vị trí then chốt ở trong hai giới chính phủ và doanh nghiệp, có bối cảnh rất lớn, không thể khinh thường, cho nên dĩ nhiên là Phương Luân biết Hà Diệc, bọn họ làm việc này, không muốn đắc tội nhất chính là người có nền tảng chính trị.

Trong ngày thường, hai người nước giếng không phạm nước sông, thỉnh thoảng gặp mặt ở một số trường hợp, cũng có thể uống một ly.

Hà Diệc lạnh lùng nói: “Cậu hỏi tôi làm gì? Phương Luân, cậu thật to gan, lại dám tự mình mang người của tôi đi, nếu như cô ấy thiếu một cọng lông tơ, sau này cậu cũng đừng nghĩ lẫn lộn ở Trung Quốc nữa, lập tức giao người ra đây cho tôi!”

Phương Luân nghe xong lời này, trong lòng hơi ngạc nhiên, không ngờ cô gái mới vừa rồi lại là Hà Diệc mang tới, thấy Hà Diệc thật sự tức giận, Phương Luân không khỏi có chút dao động, chỉ là một người phụ nữ, không có thì có thể tìm thêm, không cần thiết vì việc này mà đắc tội với Hà Diệc được, nếu như riêng Hà Diệc thì anh ta cũng không sợ, chỉ là bối cảnh gia tộc của Hà Diệc, quả thực làm Phương Luân có chút kiêng kị, cân nhắc một phen, Phương Luân cười nói: “Hà thiếu gia, hoá ra cô ấy là người của anh, thật sự xin lỗi, tôi lập tức để cho cô ấy ra ngoài, anh yên tâm, cũng không thiếu một cọng lông tơ, hoàn hảo không chút tổn hại gì.”

“Coi như cậu thức thời!” Hà Diệc hừ lạnh một tiếng, buông lỏng cổ áo Phương Luân ra.

Phương Luân xoay người đi vào, nhìn người đàn ông trên ghế sa lon một chút: “Hàn tiên sinh, anh đã không có hứng thú với cô ấy, tôi sẽ để cho cô ấy đi xuống, tránh cho cô ấy quấy rầy sự vui vẻ của anh ở đây.” Ngay sau đó nói với Tần Tích: “Cô có thể đi ra ngoài.”

Về mặt Tần Tích có chút nghi ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng đứng lên, lúc đi tới cửa thì nhìn thấy Hà Diệc đứng ở bên ngoài, trong mắt cô vui mừng, vui mừng kêu một tiếng: “Hà Diệc.”

Hà Diệc nghe được giọng nói của Tần Tích, nhanh chóng xoay người lại, thấy bên trong phòng mờ mờ, đầu tiên là đi tới nắm tay Tần Tích, sau đó mang cô rời khỏi nơi này.

Phương Luân đến cũng có chút may mắn vì Hà Diệc tới kịp thời, vốn là nghĩ tới chờ Hàn tiên sinh đi, nhất định dạy dỗ cô một chút, bảo cô không được phép nói lung tung, mà cô còn nói lung tung.

Nếu như thật sự gây sự với thể lực sau lưng của Hà Diệc, đoán chừng lão đại sẽ giận đến giết chết anh ta mới thôi.

Phương Luân đàm phán qua nhiều hợp đồng như vậy, nhưng lại chưa bao giờ gặp qua người khó trị như vậy, hoàn toàn không ra ý định, cho nên chỉ có thể dò xét tính cách, nói: “Hàn tiên sinh, nếu không chúng ta ăn cơm trước, sau khi ăn cơm sẽ tiếp tục nói...”

Lúc đầu Hàn tiên sinh luôn ngồi yên lặng ở đó, đột nhiên chậm rãi đứng dậy, giọng nói lạnh lẽo: “Không cần phải vậy rồi!”

Phương Luân nhìn đến anh ta rồi đi cũng không quay đầu lại, đầu đầy mê hoặc, chưa từ bỏ ý định vội vàng đuổi theo: “Hàn tiên sinh, chúng ta có lời gì hảo hảo nói, anh có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng đáp ứng...”

Nhưng anh vẫn không quay đầu lại, đi vào thang máy, nhanh chóng rời đi.

Phương Luân nhìn thang máy đóng cửa lại, đầu đầy mê hoặc, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Tại sao nói đi là đi, mới vừa rồi rõ ràng vẫn tốt mà.

Người đàn ông bị tát tai đi tới bên người Phương Luân, thận trọng hỏi: “Lão đại, bây giờ chúng ta nên làm gì? Khoản hợp đồng này không đàm phán thành công, chúng ta trở về ăn nói thể nào với đại ca đây?”

“Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai, đáng chết!” Phương Luân phiền não nắm tóc, hôm nay thật là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, ngay sau đó lại đập anh ta một cái: “Cậu phế vật, đều là cậu ra chủ ý xấu, để cho tôi bắt người phụ nữ kia đi tiếp rượu, thiếu chút nữa tạo thành sai lầm lớn!”

**

Ngồi lên xe, Hà Diệc vội vàng hỏi thăm Tần Tích: “Chị dâu, bọn họ không có làm khó chị chứ, thật xin lỗi, đều tại em không tốt, vừa uống rượu vào là đầu hồ đồ rồi.”

“Tôi không sao.” Tần Tích lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt.” Hà Diệc vội vàng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại cầu khẩn: “Chị dâu, chị trăm ngàn lần không nói chuyện này với anh họ nha, nếu không anh họ không thể không giết chết em đâu, làm ơn làm ơn!”

“Ừ, mau trở về đi thôi.” Tần Tích cũng không muốn nói với Cố Mộ Nghiêm biết chuyện đã xảy ra tới nay, nhưng Cố Mộ Nghiêm là một người thông minh, có thể lừa gạt được sao?

Hà Diệc thấy thời gian quả thực không còn sớm, cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng lái xe đưa Tần Tích trở về, chẳng qua là khi đến cửa, Hà Diệc cũng không xuống xe, Tần Tích nghi ngờ hỏi anh: “Cậu không đi vào sao?”

“Em còn có chuyện nên không đi vào đâu.” Hà Diệc chủ yếu là sợ ngộ nhỡ đã nói lộ ra miệng sẽ bị Cố Mộ Nghiêm đánh: “Chị dâu, chị nhanh vào đi thôi, em đi trước đây.”

Nói xong, anh nhanh chóng lái xe rời đi, không dám dừng lại chút nào.

Tần Tích đứng ở cửa, nhìn đèn trong nhà đã sáng, trong lòng giống như đánh trống một vậy, trước tiên không nói gặp phải chuyện tối nay, chỉ là trở lại muộn như thế, đoán chừng Cố Mộ Nghiêm sẽ tức giận, lúc Tần Tích đang nghĩ tới sau đó nên nói như thế nào, thì có một ánh đèn chiếu vào người, cô giơ tay lên che mắt, sau đó nghe được tiếng đóng cửa xe, sau đó tiếng bước chân từ từ đến gần cô, theo bản năng Tần Tích lui về phía sau, bên tai truyền đến giọng nói tức giận của Cố Mộ Nghiêm

“Em chạy đi nơi nào? Cũng không mang theo điện thoại di động.”

Trên mặt Cố Mộ Nghiêm khó che giấu tức giận, anh từ bệnh viện trở lại phát hiện cô không có ở đây, cho là cô ham chơi đi ra ngoài, nghĩ tới gọi điện thoại cho cô, cuối cùng phát hiện điện thoại di động của cô đặt ở đầu tủ hoàn toàn không có mang đi, nghĩ tới cô chơi một lát sau đó sẽ tự mình sẽ trở lại, nhưng đến buổi chiều, cô vẫn chưa về, anh đã nóng nảy, lái xe đi khắp nơi tìm cô, tìm cô tất cả năm tiếng đồng hồ, anh nghĩ nếu trở lại còn chưa nhìn thấy cô, anh sẽ gọi điện thoại cho bạn ở đây, nhờ anh ta giúp một tay tìm cô, nhưng lái xe trở lại thì đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ở cửa, trái tim anh lo lắng lúc này mới buông xuống, nhưng chờ đón chính là cũng là lửa giận, cô gái này không biết anh sẽ lo lắng sao? Thế nhưng vui chơi như vậy mới trở về.

Tần Tích tự biết đuối lý, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi...”

“Tại sao em không mang theo điện thoại di động, còn có em một người chơi như thế nào mà muộn như thế mới trở về hả?”

“Tôi không phải là một mình, hôm nay sau khi anh đi, em họ của anh đến, sau đó chúng ta đã đi ăn cơm, đi chơi mấy nơi, nhất thời chơi vui quá nên quên mất thời gian.”

Cố Mộ Nghiêm nhíu mày: “Hà Diệc? Tên nhóc kia đâu?” Anh không thể không đánh chết tên nhóc Hà Diệc này, thế nhưng mang theo Tần Tích chơi đến muộn như vậy.

“Cậu ta... Đi rồi...”

Thằng nhóc thối, chạy trốn khá nhanh, chỉ là chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, trận đánh này Hà Diệc cũng không chạy khỏi, thật là quá vô pháp vô thiên mà.

“Em không biết anh sẽ lo lắng sao? Tại sao không trở lại sớm một chút, chơi điên rồi có phải hay không!” Cố Mộ Nghiêm nhíu mày nhìn cô: “Lần sau không cho cùng đi với Hà Diệc ra ngoài, thằng nhóc kia chính là một đứa trẻ, em cách xa cậu ta một chút.....”

Đột nhiên Tần Tích ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, Cố Mộ Nghiêm vội vàng tiến lên, trong mắt có lo lắng: “Em làm sao vậy? Nơi đó không thoải mái?”

Lời ngoài mặt:

Nam chính thâm tình, xin tin tưởng! Văn này không có nhiều lục đục đầu đá như vậy, chỉ có nam nữ chính thâm tình đứt khoát!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Không Phải Là Làm Nũng

Edit: Sun520

Đột nhiên Tần Tích ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, Cố Mộ Nghiêm vội vàng tiến lên, trong mắt có lo lắng: “Em làm sao vậy? Nơi đó không thoải mái?”

Cô biết dùng một chiêu này có vẻ hèn hạ, nhưng đây là cách nhanh nhất khiến Cố Mộ Nghiêm không mắng hành động này của cô nữa, hơn nữa cô cũng chưa ăn cơm tối, dạ dày thật sự có chút khó chịu, cho nên cô thuận thế giả bộ đau bụng.

“Bụng... Không thoải mái...”

Cố Mộ Nghiêm ôm cô lên, vẻ mặt khẩn trương và lo lắng: “Tên nhóc Hà Diệc kia chắc chắn đưa em đi ăn đồ không sạch sẽ rồi, anh đưa em đi bệnh viện.”

“Không... không... Không cần đi bệnh viện, đi về nghỉ một chút là được.” Tần Tích vội vàng ngăn anh lại, đi bệnh viện sẽ bị lộ ngay.

Lần này Cố Mộ Nghiêm không có theo ý cô, ôm cô đi tới xe: “Không được, vẫn là kiểm tra một chút anh sẽ yên tâm hơn.”

Tần Tích nắm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật sự... Không cần, bây giờ tôi cảm thấy bụng... Giống như không có khó chịu như mới vừa rồi nữa.”

Thấy cô đặc biệt bài xích đi bệnh viện, Cố Mộ Nghiêm cúi đầu nhìn kỹ cô, ánh mắt sắc bén này làm cho Tần Tích chột dạ, vội vàng trốn sang bên cạnh, sự chột dạ của cô không có thoát khỏi con mắt của Cố Mộ Nghiêm, bỗng dưng anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái này lại dám dùng chiêu này với anh, Cố Mộ Nghiêm thiếu chút nữa giận đến giơ chân: “Thật sự không thoải mái?”

Cho thêm cô gái này một cơ hội nữa.

Tần Tích biết mới vừa rồi anh thật sự lo lắng cho mình, không thể kéo dài lừa gạt này nữa, nhỏ giọng nói: “Tôi đói rồi, cho nên dạ dày có chút khó chịu.”

Cố Mộ Nghiêm nhúu chặt chân mày: “Đói bụng? Hà Diệc không đưa em đi ăn cơm sao? Vậy các em đi ra ngoài làm cái gì?”

Dĩ nhiên Tần Tích không thể nói sự thật, suy nghĩ một chút nói: “Cậu ấy có đưa tôi đi ăn cơm, nhưng tôi ăn không quen những thức ăn kia, cho nên ăn không có bao nhiêu, vốn là tôi muốn trở về sớm chút, nhưng lúc ăn cơm Hà Diệc gặp bạn của cậu ấy, cho nên trì hoãn một ít thời gian, tôi muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại Hà Diệc lại hết pin, tôi không có ý về muộn #Sun520.#như thế này, lần sau sẽ không như vậy nữa, Cố Mộ Nghiêm, anh không được tức giận!”

Cô không phải có ý không nói cho anh biết chuyện đã xảy ra tối nay, chỉ sợ anh tức giận, hơn nữa bây giờ cô cũng không có việc gì, cho nên muốn hoá nhỏ chuyện giữa trưa, chuyện nhỏ hóa không thì tốt hơn.

Cố Mộ Nghiêm thấy đáng về cô khiêm tốn nhận lỗi, trong lòng hết giận một chút: “Lần sau đi ra ngoài nhất định phải mang theo điện thoại di động, còn nữa, không được trở về muộn như vậy, nghe chưa?”

Tần Tích vội vàng gật đầu, chỉ cần anh không tức giận, anh nói cái gì chính là cái đó.

“Đi về.” Cố Mộ Nghiêm nắm tay của cô đi vào, Tần Tích không có phản kháng, ngoan ngoãn đi theo anh.

Nhưng mới đi vào đã nhìn thấy Triệu Tử Diên đi xuống cầu thang, thấy Tần Tích trở lại, vẻ mặt Triệu Tử Diên lập tức buồn bã, đáng chết, anh Mộ Nghiêm lại tìm cô trở về, tại sao người phụ nữ này muốn trở về.

Tần Tích tự nhiên cảm nhận được ánh mắt không thân thiện đến từ Triệu Tử Diên, hận không thể ăn lấy cô.

Về mặt Triệu Tử Diên đáng thương: “Anh Mộ Nghiêm, cuối cùng thì anh cũng trở lại, anh không biết mới vừa rồi một mình em ở nhà, thật là sợ, làm em sợ muốn chết.”

Giọng điệu nũng nịu làm cho Tần Tích nổi hết cả da gà.

Cố Mộ Nghiêm lạnh nhạt trả lời: “Nếu như cô sợ, thì cô lên máy bay trở về đi.”

Triệu Tử Diên lập tức ho khan: “Khụ khụ... anh Mộ Nghiêm, đầu của em có chút choáng váng... Khụ khụ khụ...”

“Choáng váng đầu thì nghỉ ngơi trong phòng là được, không nên đi loạn ở đây.”

Triệu Tử Diên nhìn khiêu khích nhìn, trong mắt tràn đầy hài lòng, anh Mộ Nghiêm là của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ không cho phép Tần Tiệc cướp đi.

Tần Tích hơi nhúu mày, đây chính là muốn tuyên chiến với cô đúng không, được, xem ai chơi hơn ai đây, không dạy dỗ Triệu Tử Diên một chút, cô ta thật sự xem cô là Đờrêmon.

Không phải làm nũng sao? Cho là cô không biết sao.

Tần Tích ôm cánh tay Cố Mộ Nghiêm, nhẹ nhàng đứng đưa, giọng nói mềm mại, tự nhiên và thân thiết hơn so với Triệu Tử Diên mấy phần: “Mộ Nghiêm, em đói bụng rồi.”

Đây là lần đầu tiên Tần Tích gọi anh như vậy, hơn nữa còn nói dịu dàng như vậy, Cố Mộ Nghiêm rất là hưởng thụ, trong lòng ấm áp, giờ tay lên sờ sờ đầu của cô: “Muốn ăn cái gì?”

“Canh thịt bò, ngày hôm qua anh làm ăn rất ngon.”

Cố Mộ Nghiêm nắm tay của cô đi tới bên sofa: “Em ngồi xuống, anh đi làm cho em.”

Tần Tích lắc đầu một cái, cười nói: “Em làm trợ thủ cho anh có được hay không?” “Em chơi một ngày không có mệt mỏi sao?”

“Đi cùng với anh không có mệt mỏi, em giúp anh có được hay không, anh nên đồng ý với em đi, Mộ Nghiêm ~ nói ra lời không đứng đắn, đòi này cô cũng chưa từng nói ra lời mắc ói như vậy.

Cố Mộ Nghiêm hơi nhíu mày, cô gái này đi ra ngoài quăng mắt nào rồi sao? Giống như biến thành người khác vậy, nhưng mà anh thích cô thay đổi như vậy.

“Đi thôi.”

Tần Tích còn có ý kéo tay Cố Mộ Nghiêm đi tới phòng bếp, lúc đi ngang qua Triệu Tử Diên, còn đặc biệt liếc cô ta một cái, thấy mắt Triệu Tử Diên như muốn phun ra lửa, khóe miệng khẽ nhếch, hừ, chơi trò này với cô sao, cô theo đến cùng!

Trong phòng bếp, hai người phối hợp ăn ý, trong phòng khách, Triệu Tử Diên sắp tức đến bở phôi rồi, cả người run rẩy, ghê tởm Tần Tích! Ngay cả ở trước mặt cô anh Mộ Nghiêm của cô! Không biết xấu hổ! Cô ta sẽ không nhận thua.

Nửa tiếng sau, cơm tối làm xong, Tần Tích ngồi ở trên ghế ăn cơm trước tiên, Cố Mộ Nghiêm đi tới phòng khách, lại không thấy Triệu Tử Diên, nên anh đi về phía cầu thang, nhìn lên trên lầu, gọi: “Tử Diên, xuống ăn cơm!”

“Em không muốn ăn.” Triệu Tử Diên vốn là giận quá, nếu lại nhìn đến dáng vẻ anh anh em em của bọn họ, đoán chừng sẽ tiêu hóa *, hơn nữa Tần Tích làm, còn lâu cô mới ăn.

Cố Mộ Nghiêm không quan tâm cô ta nữa, một người lớn như vậy, nếu đói bụng, tự nhiên sẽ xuống ăn.

Gần đây Tần Tích rất là thích ăn cay, trong lòng ngay cả cô cũng muốn ăn cay, mới vừa rồi Cố Mộ Nghiêm thả một chút ớt, nhưng cô cảm thấy không đủ, lại còn bỏ phần ớt dư lại vào luôn, ăn thật cay thật sự thỏa mãn.

Cố Mộ Nghiêm ném thử một miếng, lông mày hơi nhíu lại, đi phòng bếp rót một ly nước ra ngoài, ngẩng đầu nhìn cô một cái, mặc dù trên trán của cô đều là mồ hôi, nhưng cô ăn rất vui vẻ.

“Ăn ớt ít thôi, dạ dày sẽ đau đó.” Cô gần đây thật sự ăn quá cay.

Tần Tích ăn một miếng thịt bò, miệng nóng #Sun520.#hùng hực, lấy tay quạt quạt gió: “Sẽ không, ăn thật ngon.”

Cố Mộ Nghiêm thấy cô giống như thật không có việc gì, mặc kệ cô, chỉ là anh không ăn vui vẻ như Tần Tích được, thỉnh thoảng sẽ phải uống một hớp nước áp vị cay trong miệng, ăn một bữa cơm, Cố Mộ Nghiêm uống bốn năm ly nước.

Hôm sau, Triệu Tử Diên dậy thật sớm, ngày hôm qua để cho người phụ nữ kia đoạt mất danh tiếng, hôm nay cô nhất định phải biểu hiện tốt một chút, để cho anh Mộ Nghiêm nhìn thấy, cô tốt hơn Tần Tần gấp trăm lần, không phải là nấu cơm sao? Cô đã từng học qua.

Triệu Tử Diên muốn làm một bữa ăn sáng thịnh soạn cho Cố Mộ Nghiêm, ngay cả trứng gà đều là hình trái tim, còn có sữa đậu nành xay, bên trong tăng thêm đậu đỏ, đậu đỏ đại biểu tương tư, tin tưởng anh Mộ Nghiêm sau khi ăn bữa ăn sáng mà cô làm, chắc chắn sẽ lau mắt nhìn cô.

Cố Mộ Nghiêm dậy rất sớm, buổi sáng Luân Đôn sương mù rất nặng, cũng có chút lạnh, thấy Tần Tích núp trong chăn ngủ say, anh cũng không đánh thức cô, rón rén đứng lên dọn dẹp, thuận tiện đi thư phòng xử lý công việc.

Lúc chín giờ, Cố Mộ Nghiêm rời khỏi thư phòng đi phòng ngủ, lại thấy Tần Tích còn ngủ trong bóng tối, cũng không có một chút ý tứ muốn thức dậy, chuyện gì xảy ra thế, trước kia cô cũng tham ngủ, nhưng cũng không giống như bây giờ, chẳng lẽ ngã là ngã bệnh.

Cố Mộ Nghiêm sờ sờ cái trán của cô, rất bình thường, không có phát sốt.

Đã chín giờ, nếu không thức dậy cũng chỉ có thể ăn cơm trưa.

Cố Mộ Nghiêm khẽ kéo chăn xuống dưới, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ giọng gọi: “Tần Tích, nên tỉnh dậy rồi, Tần Tích...”

Cô còn có chút mơ hồ, từ từ mở mắt ra, nhưng vẫn chưa có tiêu cự: “Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ.” Cố Mộ Nghiêm kéo cô ngồi dậy, cả người Tần Tích mềm nhũn, đầu tựa vào trên bả vai của anh, giống như không có xương vậy, không muốn động.

“Em gần đây là càng ngày càng ngủ nhiều đó, giống như heo.” Cố Mộ Nghiêm một tay đỡ lại eo của cô, tay còn lại vén mấy sợi tóc lên giúp cô: “Đứng lên mặc quần áo.”

“Ừ.” Tần Tích đáp một tiếng, nhưng mắt vẫn còn nhắm.

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu dĩ, chỉ có thể cầm quần áo lên mặc giúp cô, lúc này Tần Tích mới hơi mở to mắt, thấy Cố Mộ Nghiêm nghiêm chỉnh giúp cô điều chỉnh *, bên má cô đỏ lên, tuy nhiên nó không có giống lúc ban đầu, lập tức lại né tránh, thói quen quả nhiên là một cái thứ rất đáng sợ, không nhận thức

được thay đổi rất nhiều thứ.

Cà người Tần Tích mềm nhũn, mặc cho anh giúp mình, không cần tự mình làm, cô dứt khoát nhắm mắt lại ngủ, thật sự là không bỏ qua cơ hội ngủ một chút nào.

Cố Mộ Nghiêm nghĩ nhất định là tối hôm qua cô và Hà Diệc chơi quá điên, cho nên mới dẫn đến sáng sớm hôm nay mới không có tinh thần.

Kì kèo mè nheo, mặc quần áo kéo dài hơn 20 phút, Cố Mộ Nghiêm bắt đầu dỗi, anh đây là luyện tập chăm sóc đứa bé trước hay sao?

Anh mặc xong quần áo cho cô, thấy cô lại ngủ thiếp đi, muốn ngủ cũng không thể để bụng đói mà ngủ được, anh ôm cô đến phòng tắm, để cho cô ngồi ở trên ghế, nặn kem đánh răng vào bàn chải rồi nhét vào trong tay của cô: "Đánh răng nhanh lên một chút."

Tần Tích máy móc nhét bàn chải đánh răng vào trong miệng, cô không nhìn vào bàn chải, từ đầu tới cuối, ánh mắt vẫn nhắm.

Cố Mộ Nghiêm nhìn không được, khom lưng cầm lấy bàn chải đánh răng cho cô, sau đó giúp cô súc miệng, sau khi xoạt sạch sẽ, anh cầm cái ly, đưa tới bờ môi cô: "Uống nước, không được nuốt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Anh Sẽ Không Trở Lại Làm Phiền Cuộc Sống Của Em

Cố Mộ Nghiêm thấy Triệu #Sun520.ddlqd# Từ Diên ho khan, nên nói với cô ta: "Đề tôi, cô đi bên cạnh nghỉ ngơi một chút."

Triệu Từ Diên lắc đầu: "Không sao, em có thể giúp anh."

Cố Mộ Nghiêm không nói gì nữa, mà đi tới bên người Tần Tích: "Sao thế? Cũng không có một chút tinh thần nào, không phải em muốn đến đó chơi sao?"

"Tôi chỉ muốn ngủ một chút mà thôi, không cần #Sun520.ddlqd# phải để ý đến tôi."

Tần Tích không thể phủ nhận, vừa mới nhìn thấy bọn họ một người chuyển đồ, một người sắp xếp đồ, trong lòng cô đặc biệt khó chịu, cho nên lúc Cố Mộ Nghiêm tới hỏi cô, giọng điệu của cô có chút lạnh nhạt.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, thờ dãi một cái, sau đó lại tiếp tục đi sắp xếp hành lý, chẳng bao lâu đã sắp xếp xong, anh mở cửa xe ghế trước ra rồi nói với Tần Tích: "Lên xe thôi."

"Anh Mộ Nghiêm, em có thể ngồi ghế trước không, ngồi phía sau em sẽ say xe." Triệu Từ Diên đi nhanh tới.

Tần Tích cũng lười tranh giành với Triệu Từ Diên, cô ngồi phía sau vừa đúng lúc có thể ngủ, cho nên liền mở cửa phía sau ngồi lên.

Cố Mộ Nghiêm khẽ nhíu mày, hình như không đồng ý việc làm của Tần Tích, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, Triệu Từ Diên ngồi kế bên người lái, lúc nịt dây nịt an toàn thì trong mắt xẹt qua nụ cười âm hiểm.

Ghế trước là dành cho bà xã ngồi, Tần Tích làm gì có tư cách ngồi ở đây.

Thình thoảng Cố Mộ Nghiêm xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía Tần Tích, phát hiện chân mày của cô nhíu lại, cho nên anh dừng xe quay đầu lại hỏi cô: "Có chỗ nào không khỏe hay không?"

Tần Tích ngượng ngùng nói: "Không phải, chính là cảm thấy ngồi không quá thoải mái, anh không cần quan tâm tôi, lái xe đi."

Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía Triệu Từ Diên, Triệu Từ Diên vội vàng nói: "Anh Mộ Nghiêm, em ngồi phía sau thật sự sẽ say xe."

"Vậy em kiên trì một chút, sẽ #Sun520.ddlqd# đến nơi rất nhanh thôi." Cố Mộ Nghiêm quay đầu nói với Tần Tích.

"Ừ." Tần Tích gật đầu một cái, sau đó tìm một vị trí, từ từ nhắm mắt lại, gần đây cô sao thế, trước đây điều #Sun520.ddlqd# kiện khó khăn như vậy, cô vẫn sống được, còn bây giờ trôi qua rất thoải mái, cô lại cảm thấy khó chịu, quả nhiên, người vừa bắt đầu hưởng thụ sẽ trở nên hư hỏng mà.

Triệu Từ Diên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thỉnh thoảng quan tâm "Anh Mộ Nghiêm, anh muốn uống nước hay không?"

Cố Mộ Nghiêm lịch sự từ chối: "Không cần, cảm ơn."

"Vậy anh có muốn ăn gì không, em có mang theo một chút thức ăn trong túi xách."

"Từ Diên, thật sự không cần."

Trong lòng Triệu Từ Diên có chút khó chịu, không phải bởi vì sự từ chối của anh, mà bởi vì anh khách sáo và lạnh nhạt, anh không bao giờ nói cảm ơn với Tần Tích, sự chênh lệch này như vương mất và sinh trưởng ở trong lòng Triệu Từ Diên, cô ta sẽ không bỏ qua, một ngày nào đó, anh Mộ Nghiêm sẽ phát hiện cô ta tốt hơn gấp trăm lần so với Tần Tích, cô ta mới thích hợp với anh nhất.

Đến nơi, bên ngoài rơi xuống từng giọt mưa nhỏ, bầu trời che lên một lớp sương mù, nơi này đều là nhà trệt, cho nên phòng ốc phân bố rất rộng rãi, đi từ bãi đậu xe đến nơi dừng chân mất hai phút đồng hồ.

Cố Mộ Nghiêm cầm hai cái ô, đưa một cái cho Triệu Từ Diên, Triệu Từ Diên chính là muốn vui mừng nói cảm ơn thì lại phát hiện Cố Mộ Nghiêm mở một cái ô khác đưa cho Tần Tích, còn bản thân ngồi xổm trước mặt cô ta (TT), ý bảo cô ta ngồi lên.

Từ lúc ra cửa đến bây giờ, sắc mặt của cô cũng không tốt lắm, trời mưa đường trơn, coi chừng té đó.

Triệu Từ Diên căm hận nhìn Tần Tích, anh Mộ Nghiêm thế nhưng công cô ta, cô ta thật sự được cưng chiều.

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm như vậy cũng sưng sờ một chút, lui về sau một bước: "Không cần, tôi tự đi được mà."

"Nghe lời, đi lên." Cố Mộ Nghiêm hơi nghiêng đầu nhìn cô.

"Thật sự không cần, anh mau đứng lên." Tần Tích kéo Cố Mộ Nghiêm lên, mặc dù cô rất không có tinh thần, nhưng đây đường lộ cô vẫn có thể đi được.

Cố Mộ Nghiêm không nói gì nữa, cầm lấy cái ô trong tay Tần Tích, cái tay còn lại nắm bả vai của cô, để cho cô tựa vào mình, mang theo bọn họ đi đến nơi dừng chân.

Trải qua một màn vừa rồi, Triệu Từ Diên càng ghét Tần Tích hơn, hận không được lập tức đá cô đi.

Cố Mộ Nghiêm đã đặt trước phòng tốt trên mạng, cho nên mới chỉ cần đến đăng ký, cầm thẻ mở cửa phòng#Sun520.ddlqd# là được, anh đặt trước hai phòng, đưa một thẻ trong đó cho Triệu Từ Diên: "Cô lên trước đi nghỉ ngơi một chút, sau đó cùng nhau xuống dùng cơm, hành lý của cô chỉ chốc lát nữa bên này phục vụ sẽ đưa đến phòng của cô."

Triệu Từ Diên cầm thẻ mở cửa phòng bắt đầu đi rồi đi.

Cố Mộ Nghiêm đi tới bên người Tần Tích, nắm tay của cô đi trên hành lang, Tần Tích không nói gì, mặc cho anh nắm tay mình, vừa đến phòng, Tần Tích vội leo lên giường, nằm phịch ở một chỗ không hề muốn nhúc nhích.

Không bao lâu, nhân viên phục vụ đưa hành lý tới cho bọn họ, anh cho tiền bo, sau đó lấy hành lý đi vào, lấy quần áo treo lên để tắm rửa, sửa soạn xong hết, đi tới ngồi xuống mép giường, Tần Tích trở mình một cái, đưa lưng về phía anh.

Cố Mộ Nghiêm vừa muốn nói thì vang lên tiếng gõ cửa, anh nhìn Tần Tích rồi đứng dậy đi mở cửa, Triệu Từ Diên đứng ở cửa: "Anh Mộ Nghiêm . ."

"Sao thế?"

Tần Tích không có ngủ, cô biết Triệu Từ Diên tới, hai người bọn họ nói chuyện ở cửa ra vào một lúc, sau đó thì truyền đến tiếng đóng cửa, Cố Mộ Nghiêm đi cùng với cô ta, Tần Tích chống lên thân thể ngồi dậy, mang theo một chút hi vọng đi ra phòng ngủ, nhìn một vòng bên ngoài, Cố Mộ Nghiêm thật sự không có ở đây.

Cô đứng trong phòng khách, trong lòng không nói được cảm giác gì, dù sao thì chính là rất khó chịu.

Có lẽ qua 20 phút, Cố Mộ Nghiêm mới trở về, thấy cô còn nằm ở trên giường, khom lưng chạm vào gương mặt của cô: "Tần Tích, tỉnh, đừng ngủ nữa, chúng ta đi ăn một chút gì đó đi."

Cố Mộ Nghiêm thật sự sợ cô ngủ như vậy mỗi ngày, ngủ mãi sẽ sinh ra sai lầm, phải nói là theo Hà Diệc chơi mệt rồi, ngủ thêm một lát nữa là bình thường, nhưng cô vừa mới tỉnh ngủ ở trong xe, tới đây lại ngủ nữa.

"Tôi không muốn ăn." Tần Tích có chút phiền muộn trong lòng, đẩy tay anh ra: "Anh đi ăn với Triệu Từ Diên đi!"

Cố Mộ Nghiêm tự nhiên nhìn ra được cô mất hứng, nét mặt biểu lộ nụ cười: "Tức giận sao? Mới vừa rồi Từ Diên không mở được valy hành lý, cho nên anh đã đi xem một chút, nhân viên phục vụ cũng có mặt."

Tần Tích phiền lòng mãi, tức giận bật thốt lên lời: "Anh không cần giải thích với tôi, tôi không muốn biết, tôi ước gì anh với cô ta là tốt nhất, như vậy anh cũng không cần buộc tôi kết hôn với anh."

Nụ cười trên mặt Cố Mộ Nghiêm cứng lại, anh không hề chớp mắt nhìn cô, sắc mặt âm trầm: "Em lặp lại lần nữa!"

Tần Tích nhắm mắt lại không nói gì.

Cố Mộ nghiêm kéo Tần Tích dậy, chất vấn: "Mới vừa rồi em nói đều là lời thật lòng của em sao, em luôn cảm thấy anh đang ép em. . . em chưa từng có một chút tình nguyện muốn kết hôn với anh." Thấy cô im lặng, anh không khống chế được quát: "Nói chuyện!"

Tần Tích run một cái, ngay sau đó nhấc lên trông mắt từ từ nhìn anh, trong đầu loạn thành một đồng, thấy anh nhìn chăm chăm vào mình, cô theo bản năng đã nói: "Chẳng lẽ từ vừa mới bắt đầu không phải anh dùng sức mạnh thủ đoạn cứng rắn buộc tôi sao? Nếu như không anh mạnh mẽ xâm nhập vào cuộc sống của tôi, chúng ta hoàn toàn không có khả năng ở cùng nhau, Cố Mộ Nghiêm, chúng ta không thích hợp chút nào."

Cố Mộ Nghiêm từ từ buông bả vai cô ra, lui về sau một bước, trong lòng chỉ còn lại tức giận mà thôi, tràn đầy buồn bã, đúng, vừa bắt đầu anh thật sự dùng thủ đoạn cứng rắn cưỡng bức cô, nhưng anh nghĩ rằng chỉ cần anh tốt với cô, thương yêu cô, cô sẽ thay đổi cái nhìn này, sẽ cảm nhận được anh quan tâm cô thế nào, nhưng cô đã sớm dựng lên tường thành ở trong lòng rồi, anh hoàn toàn không thể vào được.

"Thật xin lỗi, là anh làm sai!"

Đột nhiên thân thể Tần Tích lại run lên một cái, đây là lần đầu tiên Cố Mộ Nghiêm nói tiếng xin lỗi, nhưng đó không phải là lý do làm cho cô hoảng sợ.

"Em yên tâm, anh sẽ hủy bỏ hôn lễ của chúng ta, sau này. . . . Anh sẽ không trở lại làm phiền cuộc sống của em nữa, bây giờ trước tiên em ở nơi này, đợi mưa tạnh, anh sẽ mua vé đưa em trở về." Cố Mộ Nghiêm nói xong, xoay người rời phòng, tay xuôi ở bên người từ từ nắm chặt lại.

Từ trước đến nay anh không biết hoá ra có một loại tình yêu như vậy, nhưng sau khi gặp Tần Tích, anh cảm nhận được, bây giờ anh lại cảm nhận được một cảm giác khác, được gọi là đau lòng, trái tim như bị hung hăng xé rách vậy, làm anh không thờ nổi, nếu như cô muốn, thì anh sẽ thành toàn cho cô.

Tần Tích ngồi ở trên giường, vẻ mặt ngây ngốc, trái tim giống bị khoét ra vậy, đầu cứ ông ông kêu loạn, mới vừa rồi trong nháy mắt khi thấy anh quay người đi, cô theo bản năng muốn đưa tay bắt anh lại, nhưng bắt được lại có thể thế nào, cô còn có thể nói gì.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm rời phòng, Triệu Tử Diên núp ở một bên lặng lẽ đi ra, mới vừa rồi cô ta vốn là muốn qua gọi anh Mộ Nghiêm đi ăn cơm, lại không nghĩ rằng thế nhưng nghe được bọn họ cãi vã, trên mặt xuất hiện một nụ cười âm hiểm, cô ta đẩy cửa đi vào.

Tần Tích nghe được tiếng bước chân, nghĩ rằng Cố Mộ Nghiêm trở lại, bỗng đứng ngẩn đầu lên, lại thấy Triệu Tử Diên, cũng không hoan nghênh mở miệng: "Cô tới làm gì, đi ra ngoài!"

"Ai nha, đừng hung dữ như vậy, tôi chỉ là muốn nói với cô mấy câu thôi, nói xong rồi đi." Triệu Tử Diên ngồi xuống trên ghế sofa, trên mặt mỉm cười rục rờ: "Nếu như tôi là cô, căn bản cũng sẽ không có mặt tiếp tục đợi ở đây, anh Mộ Nghiêm nói rồi, muốn hủy bỏ hôn ước với cô, như vậy giữa các người cũng chưa có bất kỳ quan hệ gì rồi, tôi theo anh Mộ Nghiêm làm khách du lịch, cô ở đây tính là gì, trước kia cô là vị hôn thê của anh Mộ Nghiêm, vẫn không có gì quan trọng, nhưng bây giờ cô chẳng còn cái gì, mà cô còn ở phòng mà anh Mộ Nghiêm đặt trước, dùng thứ gì đó của anh Mộ Nghiêm, đó cũng #Sun520.ddlqd#quá không biết xấu hổ, hơn nữa cô nghĩ rằng ba tháng tình cảm giữa cô và anh Mộ Nghiêm, cô có thể địch nổi hơn mười năm tình cảm của chúng tôi không?"

Tần Tích nhìn cô ta, lạnh lùng cười: "Cô có tư cách gì mà nói những lời này với tôi, rút ra ngoài!"

Lời ngoài mặt:

Không ngược ha, như vậy là vì đầy mạnh tình cảm của Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Em Làm Anh Quá Thất Vọng

Tần Tích nhìn cô ta, lạnh lùng cười: "Cô có tư cách gì mà nói những lời này với tôi, rút ra ngoài!"

"Người nên rút ra ngoài là cô." Triệu Tử Diên tức giận đứng lên.

"Cô rút hay không rút!" Tần Tích cầm cái gạt tàn thuốc trên tủ, một bộ nếu cô không đi thì ném tới.

Triệu Tử Diên cắn môi dưới, giận đến cả người run rẩy, lúc xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng mắt thấy #Sun520.ddlqd#trong gương cửa được mở ra từ bên ngoài, trên mặt cô ta là nụ cười khinh bỉ, hạ thấp giọng: "Tôi không ra thì cô có thể làm gì tôi, tôi chính là Cố thiếu phu nhân tương lai, nếu cô dám làm tổn thương tôi, anh Mộ Nghiêm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô, mà cô, chẳng qua là người có thói quen không biết xấu hổ! Chỉ là người phụ nữ quần lấy đàn ông!"

Tần Tích rất tức giận, ném cái gạt tàn thuốc trong tay về phía cô ta, thật ra thì cô chỉ muốn hù dọa Triệu Tử Diên một chút, hơn nữa cũng sẽ không có

người ngốc nghếch như vậy, đứng ở đó chờ bị đánh, cô biết Triệu Tử Diên chắc chắn sẽ tránh, nhưng cô không nghĩ rằng mình đã đoán sai, cái gạt tàn thuốc trúng ngay trán Triệu Tử Diên, sau đó rơi xuống mặt đất.

"A ——!" Triệu Tử Diên kêu thảm thiết, tay của cô ta che cái trán, máu chảy xuống qua kẽ hở ngón tay.

Cố Mộ Nghiêm đặt một phòng ở bên cạnh, muốn tới đây lấy quần áo đi tắm, vừa mới mở cửa ra thì mơ hồ nghe được trong phòng ngủ có người nói chuyện, đi tới cửa phòng ngủ thì nhìn thấy gạt tàn thuốc nện trúng cái trán của Triệu Tử Diên, trên mặt dính đầy máu.

"Tử Diên!" Nhìn thấy thân thể Triệu Tử Diên ngã xuống, Cố Mộ Nghiêm chạy tới tiếp được, ngẩng đầu nhìn Tần Tích ngồi ở trên giường, nhủ thầm nói: "Anh không biết chuyện gì xảy ra giữa các người, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng không nên dùng gạt tàn thuốc đập người, Tần Tích, em thật sự làm anh quá thất vọng!"

Nói xong, Cố Mộ Nghiêm ôm Triệu Tử Diên nhanh chóng rời phòng.

Tần Tích ngồi ngẩn ngơ trên giường, hình như còn có chút không phản ứng kịp, cô ghét Triệu Tử Diên, nhưng cô chưa từng nghĩ tới gây tổn thương cô ta bằng cách này, mình thật không phải cố ý, hơn nữa tại sao Triệu Tử Diên lại không tránh, cô ta rõ ràng có thể né tránh mà.

Lời nói sau cùng mà Cố Mộ Nghiêm vẫn còn lượn lơ bên tai cô, thủy chung xua đi không được.

—— Tần Tích, em thật sự làm anh quá thất vọng!

Lúc này Tần Tích mới hiểu được tại sao Triệu Tử Diên không tránh, bởi vì cô ta chính là muốn Cố Mộ Nghiêm thấy một màn như vậy, để cho Cố Mộ Nghiêm hiểu lầm cô, Tần Tích cảm thấy cả người rất lạnh, giống như rơi vào trong hầm băng.

Cô làm cho anh thất vọng, anh mạng theo Triệu Tử Diên đi rồi, để lại một mình cô ở đây.

Đúng vậy, Triệu Tử Diên tuy hững hờ, mà dù sao biết Cố Mộ Nghiêm lâu như vậy, Triệu Tử Diên có vị trí ở Cố Mộ Nghiêm, hơn nữa bây giờ cô và Cố Mộ Nghiêm đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi, anh nói qua sẽ hủy bỏ hôn ước, tại sao anh có thể bỏ mặc cô, thay vì ngồi ở đây chờ bị anh đuổi đi, không bằng cô tự giác một chút, chủ động rời đi, ít nhất cô còn có thể giữ một chút tự trọng cuối cùng.

Đồ của cô phần lớn là còn ở trong trang viên, chỉ mang theo mấy bộ quần áo đến đây, nhưng nếu cô muốn trở về nước, nhất định phải lấy được hộ chiếu, Tần Tích nhanh chóng xuống giường, sắp xếp đơn giản một ít đồ vật rồi đi ra bên ngoài.

Bác sĩ của khách sạn cấp cứu đơn giản trước cho Triệu Tử Diên, nhưng vẫn cần đi bệnh viện làm kiểm tra, Cố Mộ Nghiêm lái xe đưa Triệu Tử Diên đi bệnh viện, nhìn Triệu Tử Diên nhắm mắt lại dựa vào ghế, trên mặt vẫn còn vết máu, Cố Mộ Nghiêm âm thầm thở dài một cái.

Anh không biết giữa các cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại khiến Tần Tích ra tay nặng như vậy, nhưng anh nghĩ chắc phải có nguyên nhân, nếu không Tần Tích sẽ khó mà tức giận lớn như vậy, nhưng cho dù Triệu Tử Diên nói cái gì, Tần Tích vẫn không nên động thủ, nếu như Triệu Tử Diên thật sự xảy ra chuyện ở đây, làm sao anh ăn nói với nhà họ Phạm.

Trước tiên, anh sắp xếp cho Triệu Tử Diên nằm viện, sau khi anh chắc chắn không có chuyện gì, tiếp đó sẽ về khách sạn đón Tần tiếc.

Thứ nhất, trên người cô không có tiền nên không thể rời khỏi đó được, anh cũng đã gọi cho khách sạn, đưa bữa ăn đến phòng ba lần một ngày. Thứ hai, thân thể cô không thoải mái, không thích hợp đi lại, thứ ba, để cô cho một mình bình tĩnh ở nơi đó.

Mưa vẫn rơi xuống tí tách, Tần Tích che ô đi trên đường, điên cuồng muốn chạy khỏi nơi này, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thất vọng của Cố Mộ Nghiêm nữa, cho dù cô có giải thích với anh, cô không phải cố ý, đây tất cả đều là âm mưu của Triệu Tử Diên, anh có tin hay không?

—— Cô nghĩ rằng ba tháng tình cảm giữa cô và anh Mộ Nghiêm, cô có thể địch nổi hơn mười năm tình cảm của chúng tôi không?

Cho dù anh tin tưởng, nhưng trong mắt anh, cô vẫn làm sai rồi, nhưng cô cũng không cảm thấy mình làm sai, là Triệu Tử Diên tự nguyện bị đánh, trách được ai đây.

Tần Tích chỉ có thể đi theo cảm giác, nơi này là khu nghỉ mát, rất ít xe chạy trên đường, cho nên cô không dễ dàng đón được xe, nhưng luôn có một hai lái xe chạy ngang qua người cô huyết sáo, cô quay mặt đi, cố gắng hết sức đi không thèm nhìn.

Mưa càng lúc càng lớn, gió cũng càng lúc càng lớn, cái ô bị thổi làm cô lao đảo muốn ngã, vừa lúc một chiếc xe con chạy nhanh qua, bọt nước văng khắp nơi, Tần Tích phản ứng rất nhanh dùng cái ô đi ngăn cản, nhưng vẫn bị nước bùn văng đều khắp người, làm cô chật vật không chịu nổi.

Lại đi nửa tiếng đồng hồ, Tần Tích cảm thấy vừa lạnh vừa đói, ướt và lạnh mà gió lại thổi mạnh, cái ô đã biến hình, hoàn toàn che không được, toàn thân cô đã đầy bùn, mà cái ô cũng đã ời tay trong nháy mắt ngã xuống đó, sau đó gió thổi tới rất nhanh bay trở lại.

Tần Tích còn chưa kịp đứng dậy, một chiếc xe con lại ra, nước bùn lại ở tại trên người của cô một lần nữa, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, cũng may mưa lớn, chảy rào rào, rửa sạch bùn trên mặt cô, cô vừa mới chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một chiếc xe sang trọng dừng ở bên cạnh cô, cô sững sờ một chút, còn chưa kịp phản ứng, cửa phía sau mở ra, một cái tay nhanh chóng nắm cánh tay của cô, hơi dùng lực một chút, Tần Tích đã bị kéo lên, theo bản năng cô hét chói tai: "A ——"

Không thể nào, cô muốn tiền không có tiền, muốn sắc không có sắc, còn có người muốn bắt cóc cô, mất bị mù rồi sao.

Tần Tích quỳ gối trên ghế sau, tay che mắt: "Các vị đại ca, các anh trời làm người rồi, nhà tôi nghèo, không có tiền, anh trời tôi lại cũng không kiếm được lợi gì, thật sự, bây giờ các anh nhìn đáng về tôi cần phải biết tôi có nhiều thâm thương ra sao"

"Tại sao mỗi lần cô đều nói nhiều lời như vậy." Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Tần Tích sững sờ, nói lời này, chẳng lẽ là người quen? Lấy tay ra, mở mắt cẩn thận, đối diện với trên một đôi mắt sâu, cô tròn to hai mắt, đây không phải là cộc gỗ Hàn tiên sinh ngày đó sao?

"Là anh." Cô run rẩy chỉ vào anh.

Hàn Thành Nghiêu không để ý đến Tần Tích, mà ra lệnh: "Lái xe."

"Hàn tiên sinh, anh muốn đi đâu vậy?" Về mặt Tần Tích nóng nảy, tay ướt nhẹp lập tức tóm lấy tay áo của anh: "Anh sẽ không thật sự muốn bắt cóc tôi chứ, ngày đó tôi lại không đắc tội với anh mà."

Ánh mắt Hàn Thành Nghiêu rơi vào tay cô níu lấy tay áo mình, Tần Tích vội vàng buông tay ra, nhưng trên áo sơ mi trắng như tuyết của anh nhiều hơn một dấu bàn tay bẩn thỉu, cô rất lung túng, giấu tay ở phía sau, giống như đứa bé làm việc gì sai: "Thật xin lỗi, tôi không phải có ý."

"Khăn lông." Hàn thành Nghiêu ra lệnh một tiếng, vị trí kế bên tài xế đưa tới một chiếc khăn lông trắng được gấp rất gọn gàng, Hàn Thành Nghiêu nhận lấy, sau đó ném lên đầu Tần Tích: "Lau sạch sẽ."

"A, cảm ơn." Tần Tích không ngờ anh sẽ đưa khăn lông cho mình, đầy bất ngờ, sau khi nói cảm ơn, nhanh #Sun520.ddlqd#chống lau lau mặt và tóc, mà chỗ cô ngồi qua, đã trở thành màu đen, cái đệm này vừa nhìn cũng rất đắt tiền, nhưng bây giờ bị nước ướt nhẹp, chắc phải bỏ rồi.

Xong đời, nếu anh để cho mình bồi thường, cô đoán chừng bán tâm can tỷ phổi thận cũng không đủ.

Tần Tích lau lau, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, cô muốn đi vào nội thành, nhưng anh rõ ràng chính là chạy ra vùng ngoại ô, đi ngược lại mục đích của cô, trong lòng lập tức nóng nảy, cô muốn về nhà.

"Hàn tiên sinh, tôi muốn xuống xe, anh thả tôi xuống xe đi!"

Hàn Thành Nghiêu nhắm mắt dưỡng thần, không trả lời, cũng không có ý tứ để xe dừng lại.

Tần Tích thấy anh lại bắt đầu giả bộ cộc gỗ, có chút tức giận, anh rốt cuộc là ý gì đây, đột nhiên kéo cô lên xe, lại không nói chuyện với cô, anh rốt cuộc muốn làm gì? Nếu là bắt cóc, phiền toái nói với cô một tiếng có được hay không.

"Hàn tiên sinh, anh không nghe được lời nói của tôi sao, tôi muốn xuống xe, anh nhanh chóng để cho bọn họ dừng lại!"

Từ đầu đến cuối anh vẫn là đáng về người lạ chó quấy rầy, giọng Tần Tích bắt đầu vội vàng: "Hàn tiên sinh, nếu anh không cảm không điếc, có thể trả lời hay không, Hàn tiên sinh ——"

Cô âm ỉ một lúc, anh vẫn như cũ bất động như núi, chân mày cũng không nhíu một cái, Tần Tích chưa từng có gặp qua người như vậy, cô cảm thấy từng quyền đánh vào trên bông, rất là không có sức, Tần Tích tức giận ngồi ở một bên, bắt đầu nắm chặt nệm lông để trút giận.

Anh kéo chính mình lên xe, rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn dạy dỗ cô ngày đó nói năng vô lễ sao, hẳn không phải là đi, muốn dạy dỗ cô thì đã dạy dỗ ngày đó rồi.

Tần Tích trừng mắt liếc người đàn ông bên cạnh, nếu không phải ngại anh một thân mệnh mẽ lạnh lùng, cô thật sự rất muốn xông lên cho anh hai đấm, vốn cho là khó mà giải thích rõ ràng với Cố Mộ Nghiêm rồi, không ngờ còn gặp phải một thủy tổ (ông tổ), quả thật có thể tự động che giấu âm thanh chung quanh.

Bên ngoài mặc dù lại trời #Sun520.ddlqd#mưa, mà dù sao bây giờ vẫn là giữa ngày hè, cho nên cô mặc cũng không nhiều, ngồi một lát, nước trên người bốc hơi rất nhiều, thoải mái hơn.

Đi bộ trong mưa gió rất phí sức lực, còn ngồi một chỗ tê cả mông, con buồn ngủ đã đánh tới rồi, dù sao có ngủ hay không cũng trốn không thoát, còn không bằng làm sao cho thoải mái thì tốt hơn, nếu anh muốn mình, cô cũng tràn đầy năng lượng mà người ta thì có nhiều thể mạnh, cho nên cô đầu không lại, cô vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Em Làm Anh Quá Thất Vọng

Tần Tích nhìn cô ta, lạnh lùng cười: “Cô có tư cách gì mà nói những lời này với tôi, cút ra ngoài!”

“Người nên cút ra ngoài là cô.” Triệu Tử Diên tức giận đứng lên.

“Cô cút hay không cút!” Tần Tích cầm cái gạt tàn thuốc trên tủ, một bộ nếu cô không đi thì ném tới.

Triệu Tử Diên cắn môi dưới, giận đến cả người run rẩy, lúc xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng mắt thấy rong gương cửa được mở ra từ bên ngoài, trên mặt cô ta là nụ cười khinh bỉ, hạ thấp giọng: “Tôi không ra thì cô có thể làm gì tôi, tôi chính là Cố thiếu phụ nhân tương lai, nếu cô dám làm tổn thương tôi, anh Mộ Nghiêm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô, mà cô, chẳng qua là người có thói quen không biết xấu hổ! Chỉ là người phụ nữ quần lấy đàn ông!”

Tần Tích rất tức giận, ném cái gạt tàn thuốc trong tay về phía cô ta, thật ra thì cô chỉ muốn hù dọa Triệu Tử Diên một chút, hơn nữa cũng sẽ không có người ngốc nghếch như vậy, đứng ở đó chờ bị đánh, cô biết Triệu Tử Diên chắc chắn sẽ tránh, nhưng cô không nghĩ rằng mình đã đoán sai, cái gạt tàn thuốc trúng ngay trán Triệu Tử Diên, sau đó rơi xuống mặt đất.

“A ——!” Triệu Tử Diên kêu thảm thiết, tay của cô ta che cái trán, máu chảy xuống qua kẽ hở ngón tay.

Cố Mộ Nghiêm đặt một phòng ở bên cạnh, muốn tới đây lấy quần áo đi tắm, vừa mới mở cửa ra thì mơ hồ nghe được trong phòng ngủ có người nói chuyện, đi tới cửa phòng ngủ thì nhìn thấy gạt tàn thuốc nện trúng cái trán của Triệu Tử Diên, trên mặt dính đầy máu.

“Tử Diên!” Nhìn thấy thân thể Triệu Tử Diên ngã xuống, Cố Mộ Nghiêm chạy tới tiếp được, ngẩng đầu nhìn Tần Tích ngồi ở trên giường, nhủ thầm nói: “Anh không biết chuyện gì xảy ra giữa các người, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng không nên dùng gạt tàn thuốc đập người, Tần Tích, em thật sự làm anh quá thất vọng!”

Nói xong, Cố Mộ Nghiêm ôm Triệu Tử Diên nhanh chóng rời phòng.

Tần Tích ngồi ngẩn ngơ trên giường, hình như còn có chút không phản ứng kịp, cô ghét Triệu Tử Diên, nhưng cô chưa từng nghĩ tới gây tổn thương cô ta bằng cách này, mình thật không phải cố ý, hơn nữa tại sao Triệu Tử Diên lại không tránh, cô ta rõ ràng có thể né tránh mà.

Lời nói sau cùng mà Cố Mộ Nghiêm vẫn còn lượn lờ bên tai cô, thủy chung xua đi không được.

—— Tần Tích, em thật sự làm anh quá thất vọng!

Lúc này Tần Tích mới hiểu được tại sao Triệu Tử Diên không tránh, bởi vì cô ta chính là muốn Cố Mộ Nghiêm thấy một màn như vậy, để cho Cố Mộ Nghiêm hiểu lầm cô, Tần Tích cảm thấy cả người rất lạnh, giống như rơi vào trong hầm băng.

Cô làm cho anh thất vọng, anh mang theo Triệu Tử Diên đi rồi, để lại một mình cô ở đây.

Đúng vậy, Triệu Tử Diên tuy hững, mà dù sao biết Cố Mộ Nghiêm lâu như vậy, Triệu Tử Diên có vị trí ở Cố Mộ Nghiêm, hơn nữa bây giờ cô và Cố Mộ Nghiêm đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi, anh nói qua sẽ hủy bỏ hôn ước, tại sao anh có thể bỏ mặc cô, thay vì ngồi ở đây chờ bị anh đuổi đi, không bằng cô tự giác một chút, chủ động rời đi, ít nhất cô còn có thể giữ một chút tự trọng cuối cùng.

Đồ của cô phần lớn là còn ở trong trang viên, chỉ mang theo mấy bộ quần áo đến đây, nhưng nếu cô muốn trở #Sun520.#về nước, nhất định phải lấy được hộ chiếu, Tần Tích nhanh chóng xuống giường, sắp xếp đơn giản một ít đồ vật rồi đi ra bên ngoài.

Bác sĩ của khách sạn cấp cứu đơn giản trước cho Triệu Tử Diên, nhưng vẫn cần đi bệnh viện làm kiểm tra, Cố Mộ Nghiêm lái xe đưa Triệu Tử Diên đi bệnh viện, nhìn Triệu Tử Diên nhắm mắt lại dựa vào ghế, trên mặt vẫn còn vết máu, Cố Mộ Nghiêm âm thầm thở dài một cái.

Anh không biết giữa các cô rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại khiến Tần Tích ra tay nặng như vậy, nhưng anh nghĩ chắc phải có nguyên nhân, nếu không Tần Tích sẽ khó mà tức giận lớn như vậy, nhưng cho dù Triệu Tử Diên nói cái gì, Tần Tích vẫn không nên động thủ, nếu như Triệu Tử Diên thật sự xảy ra chuyện ở đây, làm sao anh ăn nói với nhà họ Phạm.

Trước tiên, anh sắp xếp cho Triệu Tử Diên nằm viện, sau khi anh chắc chắn không có chuyện gì, tiếp đó sẽ về khách sạn đón Tần tích.

Thứ nhất, trên người cô không có tiền nên không thể rời khỏi đó được, anh cũng đã gọi cho khách sạn, đưa bữa ăn đến phòng ba lần một ngày. Thứ hai, thân thể cô không thoải mái, không thích hợp đi lại, thứ ba, để cô cho một mình bình tĩnh ở nơi đó.

Mưa vẫn rơi xuống tí tách, Tần Tích che ô đi trên đường, điên cuồng muốn chạy khỏi nơi này, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt tràn đầy thất vọng của Cố Mộ Nghiêm nữa, cho dù cô có giải thích với anh, cô không phải cố ý, đây tất cả đều là âm mưu của Triệu Tử Diên, anh có tin hay không?

—— Cô nghĩ rằng ba tháng tình cảm giữa cô và anh Mộ Nghiêm, cô có thể địch nổi hơn mười năm tình cảm của chúng tôi không?

Cho dù anh tin tưởng, nhưng trong mắt anh, cô vẫn làm sai rồi, nhưng cô cũng không cảm thấy mình làm sai, là Triệu Tử Diên tự nguyện bị đánh, trách được ai đây.

Tần Tích chỉ có thể đi theo cảm giác, nơi này là khu nghỉ mát, rất ít xe chạy trên đường, cho nên cô không dễ dàng đón được xe, nhưng luôn có một hai

lái xe chạy ngang qua người cô huyết sáo, cô quay mặt đi, cố gắng hết sức đi không thèm nhìn.

Mưa càng lúc càng lớn, gió cũng càng lúc càng lớn, cái ô bị thổi làm cô lao đảo muốn ngã, vừa lúc một chiếc xe con chạy nhanh qua, bọt nước văng khắp nơi, Tần Tích phản ứng rất nhanh dùng cái ô đi ngăn cản, nhưng vẫn bị nước bùn văng đều khắp người, làm cô chật vật không chịu nổi.

Lại đi nửa tiếng đồng hồ, Tần Tích cảm thấy vừa lạnh vừa đói, ướt và lạnh mà gió lại thổi mạnh, cái ô đã biến hình, hoàn toàn che không được, toàn thân cô đã đầy bùn, mà cái ô cũng đã ời tay trong nháy mắt ngã xuống đó, sau đó gió thổi tới rất nhanh bay trở lại.

Tần Tích còn chưa kịp đứng dậy, một chiếc xe con lại ra, nước bùn lại ở tại trên người của cô một lần nữa, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, cũng may mưa lớn, chảy rào rào, rửa sạch bùn trên mặt cô, cô vừa mới chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một chiếc xe sang trọng dừng ở bên cạnh cô, cô sững sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, cửa phía sau mở ra, một cái tay nhanh chóng nắm cánh tay của cô, hơi dùng lực một chút, Tần Tích đã bị kéo lên, theo bản năng cô hét chói tai: “A ——”

Không thể nào, cô muốn tiền không có tiền, muốn sắc không có sắc, còn có người muốn bắt cóc cô, mắt bị mù rồi sao.

Tần Tích quỳ gối trên ghế sau, tay che mắt: “Các vị đại ca, các anh trời làm người rồi, nhà tôi nghèo, không có tiền, anh trời tôi lại cũng không kiếm được lợi gì, thật sự, bây giờ các anh nhìn đáng về tôi cần phải biết tôi có nhiều thâm thương ra sao”

“Tại sao mỗi lần cô đều nói nhiều lời như vậy.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Tần Tích sững sờ, nói lời này, chẳng lẽ là người quen? Lấy tay ra, mở mắt cẩn thận, đối diện với trên một đôi mắt sâu, cô tròn to hai mắt, đây không phải là cọc gỗ Hàn tiên sinh ngày đó sao?

“Là anh.” Cô run rẩy chỉ vào anh.

Hàn Thành Nghiêu không để ý đến Tần Tích, mà ra lệnh: “Lái xe.”

“Hàn tiên sinh, anh muốn đi đâu vậy?” Về mặt Tần Tích nóng nảy, tay ướt nhẹp lập tức tóm lấy tay áo của anh: “Anh sẽ không thật sự muốn bắt cóc tôi chứ, ngày đó tôi lại không đặc tội với anh mà.”

Ánh mắt Hàn Thành Nghiêu rơi vào tay cô níu lấy tay áo mình, Tần Tích vội vàng buông tay ra, nhưng trên áo sơ mi trắng như tuyết của anh nhiều hơn một dấu bàn tay bẩn thỉu, cô rất lúng túng, giấu tay ở phía sau, giống như đứa bé làm việc gì sai: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

“Khăn lông.” Hàn thành Nghiêu ra lệnh một tiếng, vị trí kế bên tài xế đưa tới một chiếc khăn lông trắng được gấp rất gọn gàng, Hàn Thành Nghiêu nhận lấy, sau đó ném lên đầu Tần Tích: “Lau sạch sẽ.”

“A, cảm ơn.” Tần Tích không ngờ anh sẽ đưa khăn lông cho mình, đầy bất ngờ, sau khi nói cảm ơn, nhanh chóng lau lau mặt và tóc, mà chỗ cô ngồi qua, đã trở thành màu đen, cái đệm này vừa nhìn cũng rất đắt tiền, nhưng bây giờ bị nước ướt nhẹp, chắc phải bỏ rồi.

Xong đời, nếu anh để cho mình bồi thường, cô đoán chừng bán tâm can tỳ phổi thận cũng không đủ.

Tần Tích lau lau, đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, cô muốn đi vào nội thành, nhưng anh rõ ràng chính là chạy ra vùng ngoại ô, đi ngược lại mục đích của cô, trong lòng lập tức nóng nảy, cô muốn về nhà.

“Hàn tiên sinh, tôi muốn xuống xe, anh thả tôi xuống xe đi!”

Hàn Thành Nghiêu nhắm mắt dưỡng thần, không trả lời, cũng không có ý tứ để xe dừng lại.

Tần Tích thấy anh lại bắt đầu giả bộ cọc gỗ, có chút tức giận, anh rốt cuộc là ý gì đây, đột nhiên kéo cô lên xe, lại không nói chuyện với cô, anh rốt cuộc muốn làm gì? Nếu là bắt cóc, phiền toái nói với cô một tiếng có được hay không.

“Hàn tiên sinh, anh không nghe được lời nói của tôi sao, tôi muốn xuống xe, anh nhanh chóng để cho bọn họ dừng lại!”

Từ đầu đến cuối anh vẫn là đáng về người lạ chó quấy rầy, giọng Tần Tích bắt đầu vội vàng: “Hàn tiên sinh, nếu anh không cảm không điếc, có thể trả lời hay không, Hàn tiên sinh ——”

Cô âm ỉ một lúc, anh vẫn như cũ bất động như núi, chân mày cũng không nhíu một cái, Tần Tích chưa từng có gặp qua người như vậy, cô cảm thấy từng quyền đánh vào trên bông, rất là không có sức, Tần Tích tức giận ngồi ở một bên, bắt đầu nắm chặt nệm lông để trút giận.

Anh kéo chính mình lên xe, rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn dạy dỗ cô ngày đó nói năng vô lễ sao, hẳn không phải là đi, muốn dạy dỗ cô thì đã dạy dỗ ngày đó rồi.

Tần Tích trừng mắt liếc người đàn ông bên cạnh, nếu không phải ngại anh một thân mảnh mẽ lạnh lùng, cô thật sự rất muốn xông lên cho anh hai đấm, vốn cho là khó mà giải thích rõ ràng với Cố Mộ Nghiêm rồi, không ngờ còn gặp phải một thủy tổ (ông tổ), quả thật có thể tự động che giấu âm thanh chung quanh.

Bên ngoài mặc dù lại trời mưa, mà dù sao bây giờ vẫn là giữa ngày hè, cho nên cô mặc cũng không nhiều, ngồi một lát, nước trên người bốc hơi rất nhiều, thoải mái hơn.

Đi bộ trong mưa gió rất phí sức lực, còn ngồi một chỗ tê cả mông, con buồn ngủ đã đánh tới rồi, dù sao có ngủ hay không cũng trốn không thoát, còn không bằng làm sao cho thoải mái thì tốt hơn, nếu anh muốn mình, cô cũng tràn đầy năng lượng mà người ta thì có nhiều thể mạnh, cho nên cô đâu không lại, cô vẫn nên nghỉ ngơi dưỡng sức trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Người Đàn Ông Cọc Gỗ

Một lát sau, Hàn Thành Nghiêu mở mắt, bên trong rất trong suốt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tần Tích làm tổ ngủ bên cạnh, cho nên cô không thấy được khoe miệng anh cong lên.

Nhưng giấc ngủ này Tần Tích cũng không thoải mái, luôn nằm mơ thấy lời nói của Cố Mộ Nghiêm, trong lòng giống như kim châm vậy.

Tần Tích, em làm anh quá thất vọng!

Những lời này giống như là điệp khúc của một bài hát vậy.

**

Mặc dù người Cố Mộ Nghiêm ở trong bệnh viện, nhưng trong lòng anh vẫn luôn lo lắng cho Tần Tích, hận không được lập tức trở về tìm cô, nhưng tình hình Triệu Tử Diên không tốt lắm, giống như não chấn thương nhẹ, bây giờ đang chụp phim kiểm tra, anh đau khổ đứng trong hành lang, anh hi vọng nhanh chóng xác nhận Triệu Tử Diên không có việc gì.

Bác sĩ đẩy Triệu Tử Diên ra ngoài, Cố Mộ Nghiêm tiến lên hỏi, bác sĩ nói chấn thương sọ não nhẹ, cần nằm viện quan sát một chút.

Triệu Tử Diên vào ở trong phòng bệnh, Cố Mộ Nghiêm nộp tiền xong, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, anh đã rời khỏi làng du lịch đã ba tiếng đồng hồ rồi, bây giờ anh muốn rời đi, nhưng khi nhìn thấy Triệu Tử Diên hôn mê nằm trên giường bệnh, anh lại có chút do dự, nhưng anh thật sự luôn lo lắng cho Tần Tích, anh muốn bản thân đi về xem một chút.

Đúng rồi, bây giờ tên nhóc Hà Diệc kia ở đây không phải sao?

Cố Mộ Nghiêm lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Hà Diệc, đoán chừng là hôm qua tên nhóc chơi suốt đêm, lúc nhận điện thoại lười biếng: “Alô...”

“Bây giờ cậu ở đâu?”

Hà Diệc lật người, mơ mơ màng màng nói: “Khách sạn.”

Cố Mộ Nghiêm nhú nhú mày: “Cậu lập tức lái xe tới bệnh viện nằm, Triệu Tử Diên nhập viện rồi, cậu tới giúp tôi chăm sóc cô ta.”

Hà Diệc sững sờ, lập tức tỉnh táo: “Triệu Tử Diên nhập viện rồi sao?”

“Ừ.”

“Nghiêm trọng không?”

“Chấn thương sọ não nhẹ, cái trán chảy máu, cần nhập viện quan sát.”

Hà Diệc lập tức ôm chân cười đến vui vẻ: “Ha ha, cuối cùng thì ông trời đã mở mắt, thu nhặt cô ta.”

“Hà Diệc!”

“Anh họ, em nói thật với anh, anh muốn em chăm sóc Triệu Tử Diên đó là điều không thể, đoán chừng em sẽ trực tiếp bỏ thuốc cho cô ta, đưa cô ta sớm lên đường một chút.” Hà Diệc ôm chân ngồi ở trên giường: “Anh họ, sẽ không bởi vì Triệu Tử Diên, lại để chị dâu cậu một mình đi.”

Cố Mộ Nghiêm trả lời: “Cô ấy ở một mình trong khu du lịch.”

“Anh họ, anh không đứng rồi, mỗi lần anh đều bởi vì Triệu Tử Diên mà bỏ lại chị dâu một mình, anh có suy nghĩ đến cảm nhận của chị dâu hay không? Em cho anh biết, khi còn bé Triệu Tử Diên thích chơi một chiêu này, cô ta luôn giả vờ bệnh đáng thương, cô ta là người vì đạt được mục đích, đó là bằng mọi giá, vì vậy không nên tin tưởng cô ta.” Trước kia Hà Diệc luôn yên lặng chịu thiệt thòi trước Triệu Tử Diên, cho nên từ đó về sau, anh thấy rõ bộ mặt thật của Triệu Tử Diên: “Anh xem anh và chị dâu chân trước tới chỗ này, Triệu Tử Diên chân sau an vị mấy bay tới, anh nói cô ta tồn tại tâm tư gì, rõ

ràng chính là muốn phá hỏng tình cảm của anh và chị dâu, anh họ, ngàn vạn lần anh không được trúng kế đầu đấy!”

“Cậu rốt cuộc có đến không!” Chuyện Hà Diệc nói anh đều biết hết, nhưng dù sao Triệu Tử Diên cũng là con gái nhà họ Phạm, anh cũng không thể thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô ta ngã ở đó mà mặc kệ được.

“Ngoại trừ chuyện này, anh để cho em làm cái gì cũng được, anh họ, lần này cho dù anh có đánh em, đánh chết em... em cũng sẽ không đi chăm sóc Triệu Tử Diên, có phải chị dâu ở khu du lịch hay không, vậy em đi tìm chị dâu.”

“Hà Diệc...”

Bên kia đã cúp điện thoại, Cố Mộ Nghiêm đứng trong hành lang, trong lòng có chút phiền não, xoay người đi tới phòng bệnh.

Chỉ là Hà Diệc đi qua chăm sóc cô cũng tốt, tránh cho một mình cô ở nơi đó suy nghĩ lung tung.

**

Lúc Tần Tích mở mắt, cảm thấy cả người mềm nhũn, cô trở mình ôm gối muốn ngủ một lúc nữa, nhưng chợt cô nghĩ đến một chuyện, cô bị người đàn ông cộc gỗ kéo lên xe, sau đó ngủ thiếp đi, bây giờ cô ở đâu đây, rõ ràng là ở trên giường.

Sau khi cô nhận ra mình ở trên giường, trong nháy mắt Tần Tích tỉnh táo, chân chừ ngồi dậy, đây là một cây cột rất lớn theo phong cách Châu Âu, màn tơ buông xuống bốn phía, có vẻ mơ hồ, cô vén màn tơ lên, trang trí rất England, thảm trên giường thật là dày.

Cô cúi đầu nhìn một chút, phát hiện quần áo ướt sũng đã bị thay thế, mà bây giờ trên người cô mặc là váy ngủ tơ tằm, là ai thay quần áo cho cô.

Còn đang nghi hoặc thì cửa mở ra, một cô gái mặc quần áo người giúp việc bước vào, nụ cười trên mặt chuẩn mực, nhưng nói Trung Quốc không có trôi chảy: “Tiểu thư cô đã tỉnh rồi, tôi tên là Lysa, rất vui khi phục vụ cho cô.”

Tần Tích vừa nghe cô nói tiếng Trung Quốc tệ như thế, vui mừng nắm lấy tay của cô: “Lysa, cô thay quần áo cho tôi phải không?”

Lysa cố gắng muốn biểu đạt rõ ràng ý của mình: “Tiên sinh bảo tôi.....thay cho cô, cô mặc quần áo ướt sũng... Lạnh... Tiên sinh lo lắng.”

Cô chỉ là một người giúp việc thấp hèn, không có tư cách phục vụ khách nhân, nhưng trong biệt thự này, cô là người duy nhất biết một chút tiếng Trung Quốc, cho nên phá lệ để cho cô đi đến chăm sóc khách, cô rất biết ơn, cho nên rất muốn làm tốt phần công việc này.

Bỗng dưng Tần Tích thờ phào nhẹ nhõm, không nghĩ đến anh cộc gỗ chỉ là một cộc gỗ nhỏ, tính tình thật chính nhân quân tử.

“Lysa, quần áo của tôi đâu?”

“Quần áo của tiểu thư.. Có chỗ rách... Tiên sinh để cho tôi... Lấy quần áo mới cho cô...” Lysa cầm một bộ quần áo sạch sẽ trên ghế bên cạnh đưa cho cô: “Thích không?”

Bây giờ cô nào còn tư cách bắt bẻ, gật đầu một cái, sau đó buông màn tơ xuống, không quen người khác nhìn cô mặc quần áo.

Tần Tích mặc quần áo xong, Lysa vội đến bên cạnh ngồi chồm hổm xuống muốn giúp cô mang giày, Tần Tích có chút không chịu nổi, nên vội vàng kéo cánh tay Lysa: “Không cần, tôi tự mình làm là được.”

Lysa nhìn những người giúp việc khác đều là phục vụ chủ nhân như vậy, nghĩ rằng mình phục vụ không tốt, cho nên trên mặt lo lắng, sợ bị đuổi đi: “Có phải... Tôi làm sai chỗ nào hay không..”

“Không phải.” Tần Tích thấy cô mau khóc, vội vàng xoa xoa tay: “Cô rất tốt, good!”

Lysa thấy Tần Tích không có ghét bỏ mình, lúc này mới yên tâm, lại từ bên cạnh rót một tách trà Bá Tước đưa cho Tần Tích, cô biết người ngủ dậy đều sẽ có chút khát nước, cho nên cô chuẩn bị trà Bá Tước.

Tần Tích ngửi thấy được một mùi thơm, nhìn bên trong tách sứ nước trà giống như màu hồ phách, lập tức bị hấp dẫn, uống hai ngụm, sau đó hỏi: “Lysa, tiên sinh nhà các cô đâu?”

Cô không hiểu tại sao người đàn ông lại đưa cô đến đây, và khi nào thì mới thả cô đi, cho nên cô muốn tìm anh hỏi cho rõ ràng, nếu như có thể, bây giờ cô muốn rời khỏi đây ngay lập tức thôi.

Mặc dù bây giờ anh có không có làm ra chuyện tổn thương với cô, nhưng khó bảo toàn sau này sẽ không, vẫn là rời đi người nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Lysa nhận lấy tách trà trong tay Tần Tích để ở một bên: “Tiên sinh ở dưới lầu... Tiên sinh nói sau khi cô tỉnh... thì dẫn cô xuống.”

Tần Tích lập tức đi tới cửa, Lysa đuổi theo, sợ cô lạc đường, Tần Tích đi theo phía sau Lysa, nhìn khắp nơi đều thông suốt, biệt thự này rốt cuộc là lớn bao nhiêu, một người sống ở nơi rộng lớn như vậy, thật là lãng phí.

Lúc xuống cầu thang, Tần Tích nhìn bên ngoài qua cửa sổ, trong lúc lơ đãng vừa hay nhìn thấy một bóng lưng ngồi cạnh bể bơi lầu dưới, bên cạnh bàn tròn nhỏ khắc hoa(hoa văn trạm trổ) mà trên bàn còn có điểm tâm và nước trà.

Lysa đi mấy bước, không nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Tích đứng ở bên cửa sổ nhìn bên ngoài: “Tiểu thư.”

Tần Tích thu hồi ánh mắt, đi theo Lysa xuống, vừa ra phòng khách cô đi thẳng tới chỗ của anh, anh đã thay ra tây trang nghiêm chỉnh, giờ phút này mặc quần áo ở nhà, nhưng vẫn cầu kỳ như cũ, anh rất cao, liếc mắt tầm 1m9 mấy, bóng lưng gầy gò mà thon dài, dáng người thì như người mẫu, nhưng cho dù anh chỉ yên lặng ngồi ở đó, thì khí thế đó vẫn làm cho người ta không dám dễ dàng tiến lên quấy rầy như cũ.

“Hàn tiên sinh!” Tần Tích đi tới bên cạnh anh, có chút tức giận chất vấn anh: “Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Hàn Thành Nghiêu đang xem tạp chí, phía trên không phải tiếng Anh cũng không phải là tiếng Trung Quốc, là chữ gì Tần Tích không nói được, nghe được lời đầu của cô anh vẫn không ngẩng đầu lên như cũ, nếu không phải đã từng nghe anh nói, và trải qua hai lần nói chuyện với nhau, thì Tần Tích sẽ cho rằng anh là câm, hoặc là người điếc.

“Hàn tiên sinh ——” Tần Tích nhìn về phía anh quát, Lysa đứng ở nơi xa hơn một chút một chút cũng có thể nghe được giọng của Tần Tích, hơi lo lắng, sợ tiên sinh sẽ trách mắng Tần Tích.

Anh vẫn duy trì thái độ của mình như cũ, không nhanh không chậm lật xem tạp chí, không để ý đến sự quấy nhiễu này chút nào, xem xong hai trang, anh tự tay bung tách trà Tích Lan uống một hớp, sau đó lại tiếp tục xem.

Tần Tích thật sự tức giận, bắt cô lại mà anh không nói lời nào, rốt cuộc thì anh muốn làm cái gì, nhìn thấy ánh mắt của anh chỉ rơi vào trên tạp chí, cô cúi xuống lấy quyển tạp chí trên đầu gối, cô nghĩ rằng anh sẽ tức giận, sẽ tức giận, nhưng không có, anh lại bung lên Hồng Trà uống hai ngụm, và không có phản ứng gì đối với việc cô lấy đi quyển tạp chí.

Anh không nhìn làm Tần Tích càng tức giận hơn, cho nên cô đi tới bên bể bơi, ném tạp chí xuống, mẹ nó!

Cô luôn hoài nghi anh có phải là người máy, hoặc hoàn toàn cũng không phải là người, dưới tình huống bình thường, có người khiêu khích mình như vậy, theo lý mà nói cũng sẽ nổi giận, nhưng anh từ đầu đến đuôi chân mày cũng không nhú một cái.

Tần Tích thờ phỉ phò ngồi trên ghế ở bàn tròn nhỏ bên kia, nhìn thấy điểm tâm phía trên, bụng đột nhiên kêu lên: “Ừng ục ừng ục...”

Cô cũng bất chấp tất cả, cầm lấy điểm tâm bắt đầu ăn, thấy bên cạnh có một cái tách không, cô cầm bình trà lên rót một tách, cho dù cô làm cái gì anh đều không có phản ứng, cô còn lịch sự làm gì.

Lúc Tần Tích đang ăn vui vẻ, nên cô không thấy Hàn Thành Nghiêu từ từ đưa mắt rơi vào trên người của cô, khóe miệng hơi cong một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Em Biết Rất Rõ Bản Thân

Lúc Tần Tích đang ăn vui vẻ, nên cô không thấy Hàn Thành Nghiêu từ từ đưa mắt rơi vào trên người của cô, khóe miệng hơi cong một chút.

“Ăn ngon không?” Đột nhiên bên cạnh truyền đến ba chữ.

Tần Tích sững sờ, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Hàn Thành Nghiêu, cô không nghĩ tới đột nhiên

anh nói như vậy, càng gây sốc hơn so với việc đột nhiên con chó mở miệng nói chuyện được vậy, nhất thời nhin không được, bỗng nhiên phun nước trà từ trong miệng ra ngoài, nước trà màu hổ phách dính trên người của anh, một áp lực vô hình đánh tới, cô vội vã bịt miệng, nhắc lên trông mắt nhìn anh lần nữa, anh rất đẹp trai, tuy nhiên nó đẹp theo kiểu lạnh lùng, nếu như anh không nói lời nào, quả thật giống như tác phẩm điêu khắc bằng đá đi ra ngoài vậy.

Mặc dù Cố Mộ Nghiêm cũng rất lạnh khốc, nhưng anh ấy là người có tình cảm hơn anh(HTN) nhiều.

“Tôi... Không phải cố ý... Ai bảo anh đột nhiên nói lời...” Tần Tích sinh lòng sợ hãi, lắp ba lắp bắp mở miệng.

Người đàn ông này quá sâu không lường được, hoàn toàn không biết chọc giận anh thì hậu quả là gì.

“Ăn ngon không?” Anh nhìn cô một lúc, sau đó mở miệng lần nữa, lần này giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, một chút cũng nghe không ra anh hỏi câu này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì.

Tần Tích khe khẽ gật đầu.

“Tiếp tục ăn!” Trong giọng nói có một chút ra lệnh.

Tần Tích đều có chút hoài nghi đến cùng có phải nghe nhầm hay không, anh không có tức giận lại cho phép cô tiếp tục ăn, thấy anh nhìn chăm chăm mình, cô nhanh chóng cầm lên một miếng điểm tâm, ăn từng ngậm từng ngậm, nói thật cô ăn chưa có no.

Cô hoàn toàn không biết người đàn ông này bắt mình đến đây rốt cuộc là muốn làm gì, nói không chừng đây là bữa ăn cuối cùng, chết cũng phải làm một con ma ăn no mới được, không được, không được, tại sao cô có thể chết, mẹ đang ở nhà chờ cô trở về, phải nói ăn no mới chạy tốt được.

Hàn Thành Nghiêu thấy cô rất là thức thời, sau đó ánh mắt dời sang chỗ khác, vốn là muốn bùng tách trà lên uống, nhưng khi nhìn đến bã vụn điểm tâm ở bên trong, cho nên anh vẫy tay gọi người giúp việc đòi một cái tách khác.

**

Trong bệnh viện Cố Mộ Nghiêm luôn cảm thấy lo lắng trong lòng, giống như là xảy ra chuyện gì vậy, anh lo lắng cho Tần Tích, cho nên gọi điện thoại cho Hà Diệc, nhưng không biết là xảy ra chuyện gì với thằng nhóc đó, mà đường dây điện thoại luôn bận, cuối cùng ở trong hành lang do dự một chút, Cố Mộ Nghiêm rốt cuộc vẫn phải không nhận được gọi điện thoại cho Tần Tích, nhưng điện thoại di động lại truyền đến lời nhắc nhở đã tắt máy.

Có phải cô không muốn nhận điện thoại của anh, cho nên tắt máy.

Mặc dù trong lòng luôn mơ hồ khó chịu, nhưng anh tự nói với mình, Tần Tích ở trong khách sạn không có việc gì, cô không biết nói tiếng Anh, trên người lại không có chứng minh lại không tiền, cô chỉ có thể ở lại khách sạn chờ anh trở lại thôi.

Cố Mộ Nghiêm vốn còn muốn gọi điện thoại trước cho quầy lễ tân khách sạn, để cho bọn họ phái người đi xem cô một chút, nhưng còn chưa có bấm, y tá đã đến thông báo Triệu Tử Diên đã tỉnh, anh ngắt điện thoại, đi nhanh về phía phòng bệnh.

Một mặt, bây giờ anh muốn biết tình hình của Triệu Tử Diên, cho dù Tần Tích là cố ý hay vô ý, cô làm tổn thương Triệu Tử Diên là sự thật, người lớn nhà họ Phạm sẽ không nghe cô giải thích nhiều như vậy, nhất định là phải thương tội, nếu như Triệu Tử Diên không có gì đáng ngại, như vậy cũng may, chuyện cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, nếu Triệu Tử Diên không tốt, sợ rằng không thể dễ giải quyết chuyện này như vậy được.

Mặt khác, anh có lòng riêng, nếu như Triệu Tử Diên không có việc gì, thì anh có thể yên tâm rời bệnh viện, về khách sạn đi xem một chút, tuy lo lắng nhưng thấy cô cũng tốt.

Triệu Tử Diên nằm trên giường bệnh, nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đi tới, trong giọng nói có suy yếu: “Anh Mộ Nghiêm..”

Cố Mộ Nghiêm đi đến bên cạnh, cúi đầu nhìn cô ta: “Sao thế, đầu còn đau không?”

Về mặt Triệu Tử Diên vẫn là vẻ thống khổ: “Vẫn rất đau, anh Mộ Nghiêm, lần này lại làm phiền anh chăm sóc cho em.”

Cố Mộ Nghiêm an ủi: “Không có việc gì, cô nghỉ ngơi cho tốt, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

“Anh Mộ Nghiêm, anh đừng đi, em sợ ở đây một mình.” Trên mặt cô ta là vẻ mặt bất lực đặc biệt làm người thương yêu.

“Tôi không đi.” Thấy cô ta như bây giờ, anh cũng không thể nào đi được.

Triệu Tử Diên cảm thấy có chút mệt mỏi, từ từ lại nhắm hai mắt lại, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, mặc dù lần này cô ta bỏ ra cái giá rất lớn để đuổi Tần Tích đi, nhưng cô ta lại cho là đây là đáng giá, cô ta đã sớm nói, Tần Tích không thể đầu lại cô ta, anh Mộ Nghiêm nhìn thấy được cảnh đó, nhất định sẽ nghĩ Tần Tích là một người phụ nữ có lòng dạ độc ác.

Và cô ta đã thành công.

Cố Mộ Nghiêm nghiêm chỉnh rót nước sôi, điện thoại di động lại vang lên, anh lấy ra vừa nhìn thấy Hà Diệc gọi tới, đi ra phòng bệnh nhận: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Anh họ...” Giọng Hà Diệc có khác thường, thậm chí có chút run.

“Sao thế?” Trong lòng Cố Mộ Nghiêm cảm thấy lo lắng càng ngày càng nghiêm trọng, giọng điệu nghiêm túc: “Hà Diệc, đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng điệu Hà Diệc rất gấp: “Anh họ, em đến khách sạn khu du lịch tìm chị dâu, nhưng trong phòng không có ai, em chỉ nghĩ chị dâu đi giải sầu gần đây, cho nên em lái xe đi ra ngoài tìm chị dâu, nhưng không có tìm được chị dâu, chỉ tìm được một chiếc ô đã bị hỏng, và hành lý rớt tại ven đường, trong lòng em cảm thấy không tốt trở về khách sạn xem máy quay, phát hiện lúc chị dâu rời khỏi khách sạn có cầm theo cái ô và hành lý đó, thế nhưng mấy thứ đó vẫn còn, nhưng không thấy chị dâu đâu, em phát hiện chị dâu rời khỏi khách sạn trước bây giờ, nhìn bộ dáng của chị ấy phải là chuẩn bị đi bộ xuống núi, em vẫn lái xe trên con đường đó, nhưng vẫn không tìm được.”

Hành lý rớt tại ven đường, cô lại không thấy?

Về mặt Cố Mộ Nghiêm như người bị sét đánh vậy, không nhận được lùi về phía sau một bước, một khí lạnh đục khoét lòng bàn chân xâm nhập cảm trực tiếp vào tim anh.

Anh không nên để cô một người ở lại khách sạn, anh nên mang theo cô cùng đi bệnh viện, nếu như anh nhìn cô, cô sẽ không biến mất.

Tên ngu ngốc kia, tại sao muốn rời khách sạn, tại sao không đợi anh trở về!

Những năm này, anh trải qua rất nhiều chuyện, nhưng mỗi một lần anh đều có thể đối phó rất bình tĩnh, nhưng bây giờ lần đầu tiên làm anh hoảng sợ.

Không được, anh muốn tỉnh táo, chỉ có như vậy anh có thể tìm thấy cô trong thời gian nhanh nhất.

“Hà Diệc, đến phòng của tôi, lấy máy vi tính tới đây, nhanh lên!”

Hà Diệc vừa nghe giọng của Cố Mộ Nghiêm cũng biết anh nghĩ ra cách: “Anh họ, anh có cách tìm được chị dâu?”

Cố Mộ Nghiêm tức giận nói: “Đừng nói nhảm nhiều như vậy, trong vòng ba mươi phút, nếu tôi không nhìn thấy cậu, thì cậu cũng đừng nghĩ gặp được Mộ Tuyết trong năm nay!”

Cố Mộ Tuyết cũng không phải em gái ruột của Cố Mộ Nghiêm, mà là có một ngày tuyết rơi, một nhà ba người họ Cố về nhà, đã thấy trước cửa nhà có một bé gái gào khóc đòi ăn, Hàn Thu thấy bé gái lạnh đến run rẩy bầy, bỗng nhiên đau lòng không thôi, bế bé vào nhà, lúc đang bà lau chùi thân thể giúp bé mới phát hiện một lá thư đặt ở trong tả, là mẹ của bé để lại, nói không thể nuôi dưỡng, cho nên mới quyết định đưa bé cho nhà họ Cố, Hàn Thu không đành lòng đưa bé đi cô nhi viện, cho nên đã thu dưỡng, gọi là Cố Mộ Tuyết, vì vậy giữa hai anh em chênh lệch nhau mười tuổi.

Năm nay Cố Mộ Tuyết mới hai mươi tuổi, bây giờ đang du học ở nước ngoài, mỗi cuối năm mới trở về, mà Cố Mộ Nghiêm sợ Hà Diệc ảnh hưởng đến việc học của Mộ Tuyết, không cho phép Hà Diệc tự mình đi nước Mĩ gặp Cố Mộ Tuyết, nếu như bị phát hiện, sau này Hà Diệc cũng đừng nghĩ gặp mặt Cố Mộ Tuyết, cho nên duy nhất có thể thấy trước mặt chính là khi lễ mừng năm mới.

“Anh họ, làm sao anh có thể như vậy!” Mặc dù trên miệng Hà Diệc kháng nghị, nhưng dưới chân cũng không dám chậm chút nào.

“Tôi sẽ như vậy, muốn gặp Mộ Tuyết thì chạy nhanh một chút cho tôi!”

Vì muốn thấy Cố Mộ Tuyết, Hà Diệc vượt qua một đường, liều mạng rút cuộc ở trong vòng ba mươi phút đưa máy vi tính đến bệnh viện, mệt mỏi thở hồng hộc, tựa vào trên vách tường thở hổn hển, trên ót tất cả đều là mồ hôi: “Anh họ, lúc này anh còn có tâm trạng chơi máy vi tính.”

Cố Mộ Nghiêm liếc cậu một cái, tìm một phòng không có người bệnh, sau đó ngồi trên ghế sa lon bắt đầu gõ bàn phím, ánh mắt chuyên chú.

Thật may là anh có dự kiến trước, nên anh đã cài đặt thiết bị theo dõi trên chiếc vòng tay của Tần Tích.

Hà Diệc tiến tới liếc mắt nhìn đã hiểu: “Anh họ, không nhìn ra, anh còn có thể chơi chiêu này, chị dâu đây là trốn không thoát khỏi ngũ chi sơn (năm ngón tay) của anh.”

**

Tần Tích ăn xong điểm tâm, muốn nói lời khách sáo với anh, nhưng dáng vẻ của anh luôn lạnh lùng, để cho cô rất là buồn bực, cô len lén quan sát, đây là giữa sườn núi, chung

quanh giống như trừ cái này trong có người, trong vòng mấy dặm xung quanh đều không thấy dấu hiệu có con người sống ở đây, nếu như cô muốn rời khỏi, thì phải dựa vào chân, mà cô chắc chắn không thể đi bộ xuống được một ngày.

Hơn nữa nơi này bảo vệ rất nghiêm ngặt, có thể nhìn thấy ở dưới lầu, đều có bảo vệ ở cửa, nói không chừng trên tường rào còn cài đặt máy báo động, không cẩn thận chạm được, cả tòa biệt thự cũng sẽ phát ra cảnh báo, quan trọng nhất là, cô không quen thuộc địa hình ở đây chút nào, lạc đường cũng không biết hỏi người như thế nào.

“Này, anh có thể nói chuyện với tôi một chút hay không?”

Tần Tích nghĩ rằng anh sẽ không để ý mình, lại không nghĩ rằng mới vừa nói xong, đã nghe thấy giọng nói của anh: “Cô muốn nói gì?”

“Đây là đâu?” Tần Tích hỏi dò.

Hàn Thành Nghiêu mắt lạnh liếc cô một cái: “Tại sao hỏi chuyện này?”

“Tôi... thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, cho nên mới tò mò hỏi một chút.”

“Tôi nghĩ rằng cô muốn chạy trốn đây.”

Nụ cười trên mặt Tần Tích

cương cứng một chút, sau đó cô lại cười khoa trương, che giấu chột dạ trong lòng: “Nơi đó, cho dù tôi muốn chạy trốn cũng phải đánh giá sức lực của mình chứ, anh không muốn thả người, cho dù tôi chấp cánh cũng khó mà bay được.”

Hàn Thành Nghiêu nhìn cô một cái, nói: “Em biết rất rõ bản thân.”

“Ha ha...” Ngoại trừ cười gượng thì Tần Tích cũng không biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Lần Sau Tôi Sẽ Đốt Căn Nhà Này

Nghe giọng của người đàn ông này, giống như không có ý định để cho cô đi, chẳng lẽ anh muốn nhốt cô ở đây sao?

Giữa hai người lại tiếp tục yên lặng, Tần Tích gãi đầu nghĩ tới bước tiếp theo nên làm cái gì, cô không thể ngồi chờ chết được, lúc này nhất định phải nghĩ cách rời đi mới được.

“Ai da!” Đột nhiên Tần Tích ôm bụng kêu rên một tiếng, Hàn Thành Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô: “Em làm sao vậy?”

Tần Tích vẫn ôm bụng kêu đau: “A! Bụng của tôi thật là đau, có thể là viêm ruột thừa cấp tính, anh mau tìm người đưa tôi đi bệnh viện, thật là đau! Thật sự rất đau!”

Viêm ruột thừa cần phải đưa đến bệnh viện làm phẫu thuật, chỉ cần xe vừa chạy đến nội thành, cô có thể nghĩ cách chạy trốn, vì muốn chiếm được sự tin tưởng của Hàn Thành Nghiêu, Tần Tích càng thêm ra sức.

Hàn Thành Nghiêu nhìn cô mấy giây, sau đó khẹp lại tạp chí, nói với Lysa bên cạnh: “Gọi bác sĩ chuẩn bị, lập tức làm phẫu thuật cho cô ấy.”

Tần Tích sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không đưa tôi đi bệnh viện?”

Hàn Thành Nghiêu trả lời: “Ở đây có phòng phẫu thuật, một viêm ruột thừa, không cần đưa đến bệnh viện phiền phức như vậy.”

Lysa nghĩ rằng cần phải phẫu thuật cho Tần Tích, vội vàng muốn đi gọi bác sĩ, Tần Tích thấy tình cảnh này, không đi bệnh viện, cô còn làm cái rắm gì chứ, cô cũng không muốn để cho bác sĩ quý quái cắt một dao trên bụng của mình, cô gọi Lysa lại: “Không... không cần... Giống như không còn đau nữa... Có thể chỉ là ăn quá no mà thôi...”

Cô mới vừa nói xong, anh đột nhiên bắn tới một ánh mắt lạnh lẽo về phía cô, tim Tần Tích run lên khi thấy ánh mắt kia, cười thật to: “Ha ha...”

“Em chính là muốn rời đi.” Giọng Hàn Thành Nghiêu rất ngắn gọn, gần như là chắc chắn.

Tần Tích cứng rắn nhấn mạnh: “Tôi mới vừa rời bụng thật đau...”

“Lần sau đừng chơi trò lừa bịp này nữa.” Nói xong, Hàn Thành Nghiêu đứng lên chuẩn bị rời đi.

Anh biết mới vừa rồi cô đều là giả bộ? Người đàn ông này thật ra thì đã sớm nhìn thấu cô tất cả, thật sự là quá đáng sợ, thay vì chơi mưu kế với người khủng khiếp này, còn không bằng nói cho rõ ràng.

Bỗng dưng Tần Tích đuổi theo, giang hai cánh tay chắn đường anh đi, trên mặt có nghiêm túc: “Hàn tiên sinh, tại sao anh không để cho tôi rời khỏi, tôi giống như không có đặc tội với anh?”

“Để cho em ở lại thì em ở lại đi!” Hàn Thành Nghiêu vòng qua cô.

Tần Tích xoay người nhìn bóng lưng của anh quát: “Nhưng tôi không muốn ở lại, tôi muốn rời đi, tôi muốn rời đi ngay lúc này, anh có nghe không?”

Hàn Thành Nghiêu dừng bước lại, hơi nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có sự lạnh lùng: “Không muốn ở lại cũng phải ở lại.”

Tần Tích chán nản, cô ngã chết mười tám đời mới gặp phải anh, anh đúng là bệnh thần kinh.

Hàn Thành Nghiêu vừa đi vào phòng khách, ngay sau đó một người đàn ông đi vào từ cánh cửa khác, nhìn Hàn Thành Nghiêu trên mặt có cung kính: “Hàn tiên sinh, lão quý Hán Hưng đến Luân Đôn rồi, hơn nữa còn tổ chức một buổi đấu giá, muốn mời ngài tham dự vào ngày mai, có cần từ chối không?”

Chu Sâm biết Hàn tiên sinh cũng không muốn hợp tác với lão quý Hán Hưng, vì người rất là *, như lạm dụng tình dục với trẻ em, vì mục đích không chừng thủ đoạn nào, thậm chí không tiếc hy sinh vợ của mình, trước kia đã gọi lời mời nhiều lần cho Hàn tiên sinh, nhưng đều bị từ chối.

Hàn Thành Nghiêu suy nghĩ một chút nói: “Không, tôi đi.”

“Hàn tiên sinh?” Chu Sâm bất ngờ.

Trên mặt của anh lạnh lùng: “Nếu lão quý đã tự mình đến đây, nhất định đoán được tôi chắc chắn sẽ tham dự, cho dù lần này tôi không đi, ông ta cũng sẽ nghĩ cách để cho tôi đi.”

“Vậy cần giúp ngài chuẩn bị bạn gái sao?” Chu Sâm hỏi, Hàn tiên sinh cũng không có bạn gái cố định, cho nên nếu như lúc cần bạn gái, đều là Chu Sâm chuẩn bị.

Hàn Thành Nghiêu xoay người nhìn về phía Tần Tích: “Không cần, cô ấy là được rồi.”

Tần Tích tức giận đến đi tới đi lui, đột nhiên phát hiện Hàn Thành Nghiêu nhìn mình, ánh mắt kia không đơn giản, giống như là đang tính toán gì đó.

Anh lại đang đánh mưu ma chước quỷ gì, nhưng cho dù anh đánh cái mưu ma chước quỷ gì, cô sẽ không bao giờ muốn cô phối hợp với anh.

Khi Chu Sâm thấy Tần Tích, liếc mắt một cái đã nhận ra cô, Chu Sâm đã khắc sâu ấn tượng với cô, ngày đó ở trong phòng bao, cô gái này bị Phương Luân bắt tới uống rượu cùng với Hàn tiên sinh, cuối cùng cô gái này không chỉ phá hủy sân khấu của Phương Luân trước mặt mọi người, mà còn rống với Hàn tiên sinh, vậy mà Hàn tiên sinh không có hành động xử lý cô gái này.

Càng làm cho anh ta bất ngờ là, bây giờ cô gái này lại xuất hiện trong biệt thự tư nhân của Hàn tiên sinh, đây là lần đầu tiên Hàn tiên sinh đưa phụ nữ đến đây.

Sau khi Chu Sâm đi, Hàn Thành Nghiêu lên thư phòng, nhưng không khóa cửa, Tần Tích quanh quẩn ở cửa, nhìn thấy anh cũng không để ý, tự nhiên rút một quyển sách từ trên giá sách, sau đó đi tới ngồi xuống trên ghế sa lon.

Tần Tích nằm dài ở trên ghế nhìn Hàn Thành Nghiêu, nếu người đàn ông này thu lại hơi thở lạnh lùng, đến lúc đó có vẻ hào hoa phong nhã, hơn nữa người đàn ông này giống như rất thích đọc sách, ít nhất ở nơi này vào buổi sáng, anh đã xem cuốn thứ ba rồi.

Cô vốn là muốn hỏi anh mới vừa rồi nhìn cô là có ý gì, nhưng nghĩ nghĩ hay là thôi đi, hỏi anh cũng không nhất thiết sẽ nói cho mình, cần gì tự làm mất mặt, lung lay một lát, cô xoay người đi xuống lầu dưới, đứng ở bên cạnh bể bơi, đôi tay chống nạnh mắng chửi người.

Hàn Thành Nghiêu đứng bên cửa sổ tầng trên, cầm sách trong tay, ánh mắt rơi vào trên người của cô, thấy cô cảm xúc kích động mắng chửi bậy, ánh mắt dịu dàng, giống như người bị chửi không phải là mình vậy.

Nhìn một lúc, anh rời khỏi cửa sổ.

Mắng chửi người không có hà tiện chút nào, Tần Tích thấy vườn hoa bên cạnh nở đầy hoa tươi, tranh đua sắc đẹp, rất đẹp, nhưng khi Tần Tích nhìn thì tức giận hơn, đáng chết, anh không để cho cô rời đi, cô sẽ phá hủy vườn hoa của anh, một trận lửa thiêu đốt nơi này.

**

Một tiếng sau, Hàn Thành Nghiêu từ thư phòng bước ra, lúc anh xuống cầu thang, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy cô đang cúi xuống ghé dựa cạnh hồ bơi, hình như tay bị thương, đang dùng giấy lau, cho nên anh quay đầu lại gọi một tiếng: “Lysa.”

“Hàn tiên sinh.” Lysa vội vàng đi tới.

“Đi gọi bác sĩ Cố Duy tới đây.”

Cố Duy là bác sĩ riêng của Hàn Thành Nghiêu, nhìn thấy Lysa tới gọi mình, anh cho rằng Hàn Thành Nghiêu đã xảy ra chuyện gì, cầm hòm thuốc nhanh chóng tới đây, kết quả phát hiện Hàn Thành Nghiêu thật tốt, còn gọi mình tới đây làm gì?

Hàn Thành Nghiêu giống như liếc nhìn Cố Duy, sau đó mang theo anh ta đi về phía bể bơi, lúc này Cố Duy mới phát hiện ra, lúc nào thì nơi này nhiều hơn một cô gái nhỏ Trung Quốc xinh đẹp đây, giống như búp bê sứ vậy, rất đáng yêu.

Tần Tích nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu đi tới, nên cô kéo tay áo xuống, Hàn Thành Nghiêu bắt được cánh tay cô, nhìn vết xước trên cánh tay cô, hình như là bị xước bởi gai của hoa, anh khẽ nheo mắt lại, nghiêng đầu nhìn về phía bên kia, lập tức giăng đầy mây đen.

Cố Duy cũng theo ánh mắt của Hàn Thành Nghiêu, hít vào một hơi.

Hoá ra là hoa tươi nở rộ trong vườn hoa, giờ phút này tiêu điều, cành lá tan tác, giống như là bị người phá hư xung quanh vậy, mà đầu sỏ gây nên rõ ràng chính là cô gái nhỏ Trung Quốc trước mắt này.

Hoa tươi trồng ở nơi này được Hàn tiên sinh chuyển về từ New Zealan, hoa tươi cũng không thích ứng với không khí lạnh của Luân Đôn, cho nên người làm vườn dốc bao công sức mới nuôi sống được cái khoảng không gian này, nhưng bây giờ đã bị phá hủy rồi, cũng khó trách Cố Duy sẽ giật mình như thế.

Tần Tích thấy vẻ mặt Hàn Thành Nghiêu thay đổi trong nháy mắt, trong lòng run lên, ai bảo anh không thả cô đi, đây chính là giá cao, mặc dù Tần Tích cố gắng bình tĩnh, nhưng cô vẫn có chút sợ hãi, có phải anh tức giận đến muốn bóp chết mình không.

Về mặt Hàn Thành Nghiêu âm thầm, không nói một lời, Tần Tích nuốt nước miếng một cái uy hiếp nói: “Cái đó, anh tốt nhất thả tôi đi, nếu không lần sau tôi sẽ đốt căn nhà này.”

Thế nhưng uy hiếp không có một chút lực nào, rất mềm yếu.

“Ha ha.” Cổ Duy không nhịn được cười ra tiếng, đây là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với Hàn Thành Nghiêu như vậy, trong lòng có chút bội phục cô gái nhỏ này, lá gan không nhỏ nha.

Lúc đầu Tần Tích bị Hàn Thành Nghiêu hù sợ, cho nên không để ý tới còn có một người sau lưng Hàn Thành Nghiêu, nghe được tiếng cười, cô nhìn sang, vừa thấy ngay lập tức bị hấp dẫn, đây là một người đàn ông thoạt nhìn rất thoải mái, như gió xuân thổi vào mặt, anh không có sự nghiêm túc như Cổ Mộ Nghiêm, cũng không có bất cần nhân tình (không hợp tình người như Hàn Thành Nghiêu, nghiêm chỉnh mà nói, dáng dấp của anh cũng không có đẹp trai như Cổ Mộ Nghiêm hay Hàn Thành Nghiêu, nhưng trên sông mũi của anh mang lấy mất kiếng gọng vàng, bộ dáng đó chính là làm cho người khác có cảm giác rất đặc biệt, làm cho người ta nhìn còn muốn nhìn thêm lần nữa.

Cổ Duy cảm thấy được Tần Tích đang nhìn mình, gương mặt cười một tiếng, khẽ gật đầu như chào hỏi với cô, Tần Tích giống như thấy trong khoảnh khắc đó tất cả hoa tươi trên toàn thế giới đều nở rộ, trong không khí giống như còn có thể ngửi được mùi thơm của hoa, khiến người ta say mê, thật sự là một người đàn ông đặc biệt.

Hàn Thành Nghiêu thấy con người Tần Tích cũng mau rơi vào trên người Cổ Duy, ngón tay khẽ dùng sức, Tần Tích chợt hồi hồn, rất nhanh sau đó cúi đầu xuống, thấy Hàn Thành Nghiêu nắm cánh tay của mình, cô len lén muốn rút trở về, nhưng làm gì được chứ, lực độ anh nắm cũng không nhỏ.

“Ha ha ——” Lần này Cổ Duy thật sự không nhịn được cười ra tiếng, Hàn tiên sinh mới vừa rồi có hành động như vậy, thật sự giống như người chồng ghen tuông vậy.

Hàn Thành Nghiêu trợn mắt nhìn Cổ Duy, hừ lạnh nói: “Xem ra, cậu thật sự muốn chào hỏi với Tiểu Hắc.”

Lập tức Cổ Duy lại không dám cười, khôi phục nghiêm chỉnh: “Không muốn.”

Tiểu Hắc của Hàn Thành Nghiêu không nhỏ chút nào, mà là một con chó Ngao Tây Tạng hung mãnh nhất màu trắng, chỉ có mấy giây mà nó có thể xé người thành từng mảnh nhỏ, trong vòng mười mét, không có người nào dám đến gần, nhưng Tiểu Hắc rất nghe lời Hàn Thành Nghiêu, gọi nó nằm, nó sẽ tuyệt đối không dám ngồi.

Hàn Thành Nghiêu buông tay Tần Tích ra, mặt âm thầm quay người đi.

Tần Tích nghĩ rằng anh sẽ bóp chết mình, nhưng không ngờ anh chỉ đi như vậy, đây hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, tại sao anh không tức giận, không tức giận? Tốt nhất là tức giận rồi đuổi cô ra ngoài chứ.

Cổ Duy đẩy mất kiếng một cái, mỉm cười nhìn Tần Tích: “Tay của cô là bị hoa đâm bị thương thôi.”

Mới vừa rồi lúc Hàn Thành Nghiêu gọi mình đến đây, đoán chừng cũng không ngờ tới tay của cô gái nhỏ Trung Quốc này bị thương là bởi vì phá nát vườn hoa của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Cô Phải Tìm Cách Chạy Trốn

Mặc dù Tần Tích rất không quen cách ăn mặc thế này, nhưng vừa nghĩ tới có thể rời khỏi nơi này ngay lập tức, nên cô cố gắng chịu đựng, cầm váy lên đi xuống lầu dưới, nhưng cô rất ít khi mang giày cao gót cho nên đi bộ xiêu xiêu vẹo vẹo, rất khó khăn mới đi xuống lầu.

"Tiên sinh, Tần tiểu thư ra rồi." Hàn Thành Nghiêu ngồi trong xe, đột nhiên nghe được giọng nói của Chu Sâm, ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài và nhìn thấy Tần Tích nâng váy từ từ đi về phía bên này, mặc dù dáng đi rất không xinh đẹp, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô chút nào, ngược lại làm cho anh không dời mắt nổi, hoá ra vẫn có người phụ nữ có thể hấp dẫn sự quan tâm của anh.

Giống như lần đầu tiên lúc gặp mặt, ngay cả Phương Luân cũng không dám nói chuyện lớn tiếng với mình, nhưng cô lại dám mở miệng nói ra lời như vậy, cô cũng là người duy nhất dám ném tạp chí trên tay anh vào hồ bơi, hơn nữa người phụ nữ này còn cả gan phá hủy hết vườn hoa mà anh vất vả vun trồng trong chốc lát, mỗi một chuyện người phụ nữ này gây ra đều đều trêu chọc đến anh, nhưng không biết bắt đầu từ một phút kia, anh phát hiện mình có hứng thú say mê cô, tác động sâu sắc vào trong tim anh, cho nên nhìn thấy cô nhếch nhác trên đường ở trong mưa, mới có thể mang cô trở về.

Từ trong kính chiếu hậu Chu Sâm nhìn thấy ánh mắt Hàn Thành Nghiêu không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Tần Tích, lập tức trong lòng hơi trầm xuống, người phụ nữ này không nên xuất hiện trong cuộc sống của Hàn tiên sinh, bởi vì người phụ nữ này rất có thể sẽ trở thành điểm yếu của Hàn tiên sinh.

Lúc Tần Tích đi tới bên cạnh xe, cửa sau xe mở ra, cô ngồi vào đối diện với ánh mắt của Hàn Thành Nghiêu, Tần Tích bị anh nhìn nên có chút không được tự nhiên, thẹn quá thành tức giận chất vấn: "Này, tại sao anh yêu cầu bọn họ trang điểm tôi thành như thế này?"

Nếu như bị Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy cô mặc thành như vậy, không biết sẽ phát bao nhiêu hỏa đấy.

Cố Mộ Nghiêm?

Đột nhiên vẻ mặt Tần Tích cương cứng một chút, trong đáy mắt xẹt qua vẻ đau thương, bây giờ anh nào còn quan tâm đến cô, bây giờ chỉ sợ trong lòng trong mắt anh đều là Triệu Tử Diên, liên tưởng không thấy sợ rằng cũng không biết thôi. Sợ rằng ngay cả cô biến mất cũng không biết nữa đấy chứ

Hàn Thành Nghiêu cảm thấy Tần #Sun520.ddlqd#Tích mất thần, hơn nữa trên mặt có khổ đau, lập tức âm trầm xuống: "Em nghĩ đến ai?"

Nghe được giọng nói của anh, Tần Tích chợt hồi hồn, giấu đi cảm giác trong lòng, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ mở miệng: "Không có ai."

Hàn Thành Nghiêu nhíu mắt lại, trên mặt luôn luôn như một lãnh khốc vô tình, anh nói với Chu Sâm: "Lái xe."

Tần Tích theo bản năng vuốt vuốt cánh tay, cũng không phải bởi vì lạnh, mà là mặc như thế này làm cho cô không có cảm giác an toàn, trước kia cô cũng mặc qua áo váy ngắn, nhưng hoàn toàn không phải như thế này.

Cô sẽ không thừa nhận là cô bị Cố Mộ Nghiêm làm ảnh hưởng.

Đột nhiên, một cái áo khoát choàng vào trên người của cô, còn mang theo nhiệt độ ấm áp, Tần Tích nghiêng đầu nhìn Hàn Thành Nghiêu, nhưng chỉ nhìn thấy anh mặc áo sơ mi, Tần Tích cúi đầu nhìn quần áo trên người, một khí lạnh đánh tới, mang theo mùi đặc biệt của người đàn ông, rất là nhẹ nhàng khoan khoái, tuy nhiên nó làm cho cô theo bản năng có chút bài xích, cô giống như vẫn thích mùi đàn hương trên người Cố Mộ Nghiêm hơn.

Ngừng!

Cô không cần suy nghĩ nữa, cô và Cố Mộ Nghiêm đã không có bất kỳ quan hệ gì nữa rồi.

Tần Tích vốn là muốn trả lại áo khoát cho Hàn Thành Nghiêu, nhưng ngắm lại vẫn không nên, dù sao có khoác áo khoát cũng không tốt hơn được, nhưng ít nhất có thể che được một chút.

Toàn bộ hành trình Hàn Thành Nghiêu đều rất yên tĩnh, Tần Tích tự nhiên cũng không nói gì với anh, cho nên anh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ ngăn người, hoặc nhắm mắt lại ngủ, trong năm sáu tiếng đã trở lại nội thành, cô trải qua như thế.

Lúc đầu Tần Tích nghĩ rằng có thể tìm được cơ hội chạy trốn trên đường về, nhưng sau khi lái xe về nội thành, xe vẫn không ngừng, cho đến khi xe dừng lại trước nhà hàng bên cạnh sông Thames.

Đây không phải là nơi lần đầu tiên bọn họ gặp mặt sao? Ngày đó chuyện đã xảy ra thật sự quá khắc sâu ấn tượng, Tần Tích muốn quên nhưng không quên được, cho nên Tần Tích có chút bài xích với nơi này, rất không muốn đi vào.

Anh đưa cô đến nơi này làm cái gì?

Hàn Thành Nghiêu dẫn đầu xuống xe, mở cửa xe đưa tay cho cô, Tần Tích không có nắm, mà tự mình xuống xe: "Chúng ta đến đây làm gì?"

Hàn Thành Nghiêu nhìn bàn tay, từ từ thu hồi lại xuôi ở bên người, thái độ trước sau như một làm cho người ta nhìn không thấu: "Đi vào sẽ biết."

Tần Tích đi theo Hàn Thành Nghiêu vào, lần này đi tới tầng lầu cao hơn, tầng 12, vừa ra thang máy Tần Tích đã nhìn thấy Phương Luân đợi bên cạnh.

Phương Luân nhận được tin của lão quý, cho nên tự mình đến đây nghênh đón Hàn Thành Nghiêu, khi nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu, anh ta nhiệt tình nghênh đón: "Hàn tiên sinh, hoan nghênh tham gia tiệc rượu hôm nay."

Hàn Thành Nghiêu khẽ gật đầu, hình như cũng không muốn nói quá nhiều, chỉ thờ ơ hỏi một câu: "Lão quý đâu?"

"Lão quý đã đến, đang chờ Hàn tiên sinh, Hàn tiên sinh mời đi bên này." Phương Luân làm một hành động, Hàn Thành Nghiêu cất bước đi vào, nhưng khi Phương Luân thấy Tần Tích đi theo sau lưng Hàn Thành Nghiêu thì con ngươi cũng sắp rơi ra ngoài, lần trước bị người phụ nữ này phá hủy đài, cuối cùng bị Hà Diệc mang đi, sao bây giờ lại ở sau lưng Hàn Thành Nghiêu, chẳng lẽ bây giờ cô ấy là người phụ nữ của Hàn tiên sinh?

Không ngờ người phụ nữ này lại có bản lĩnh như vậy.

Tần Tích và Phương Luân liếc nhau một cái, sau đó nhanh chóng dời đi ánh mắt, Phương Luân lại đang ở đây, chẳng lẽ lại cần nói về việc hợp tác, hay là lần trước hợp tác không thành?

Phương Luân đưa Hàn Thành Nghiêu đến phòng bên cạnh hội sảnh bữa tiệc, lúc Tần Tích muốn đi theo Hàn#Sun520.ddlqd# Thành Nghiêu vào lại bị Phương Luân ngăn lại, Hàn Thành Nghiêu xoay người nhìn anh ta.

"Hàn tiên sinh, lần này lão quý muốn một mình đàm phán với ngài, cho nên có thể phiền toái vị tiểu thư này chờ ở bên ngoài, ngài yên tâm, bên ngoài có người của chúng tôi, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm." Phương Luân dè dặt trả lời, vốn cho là Hàn Thành Nghiêu sẽ không để ý đến mình, nhưng không

ngờ Hàn Thành Nghiêu lại mở miệng nói với Tần Tích: "Em ở bên ngoài chờ tôi."

"Ừ." Tần Tích gật đầu một cái.

Vốn là cô cũng không muốn muốn đi vào, nhưng thấy Hàn Thành Nghiêu đi vào cô cũng theo bản năng đi theo, tuy nói chưa ăn thịt heo, nhưng dầu gì cô cũng từng theo đuổi rất nhiều bộ cổ hoặc diễn trò chết, cảnh tượng bên trong không thiếu được lão đại xã hội đen đàm luận, suy nghĩ một chút đã cảm thấy chán nản, có thể không đi vào thì tốt hơn.

"Bên cạnh có ghế sa lon nghỉ ngơi, cô có thể đến đó ngồi xuống." Phương Luân tận lực lễ phép dùng từ, dù sao cũng là người Hàn Thành Nghiêu mang tới.

Hàn Thành Nghiêu thấy cô đi tới khu ghế sa lon ngồi xuống, thu hồi tầm mắt, sau đó mang theo Chu Sâm đi theo Phương Luân.

Cửa chính của hội sảnh tiệc rượu cũng không hoàn toàn khép kín, cho nên Tần Tích vẫn có thể thấy cảnh tượng bên trong, mọi người đều ăn mặc rất là xinh đẹp, khó trách Hàn Thành Nghiêu sẽ cho người trang điểm cho cô thành như vậy, Tần Tích chán đến chết, chỉ có thể ngán người, cách một lúc lại có mấy người nước ngoài đến bắt chuyện, nhưng Tần Tích nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cho nên đều không ngừng phát tay bầy tỏ từ chối, vì không muốn bị quấy rầy nữa, cho nên Tần Tích đổi một vị trí, ngồi trên một chiếc ghế ở trong góc.

Tần Tích vốn là muốn nhân cơ hội chạy trốn, nhưng cửa thang máy đều là người của Phương Luân, mà căn phòng nằm trong góc chết, cho nên hoàn toàn cũng không có cách nào khác.

"Ừng ực ừng ực. . ." Bụng Tần Tích kêu lên, nhìn thấy trong hội sảnh tiệc rượu đặt các món bánh ngọt và thức ăn, cô đứng dậy đi vào, bữa tiệc này hình như là họ tổ chức cho Phương Luân, nhưng bây giờ nghĩ đến, chắc chắn đây là lý do Phương Luân muốn mời Hàn Thành Nghiêu đến.

Thật không biết hợp tác cái gì, như thế này mà phí tâm tư muốn mời Hàn thành Nghiêu ra mặt.

Tần Tích cảm bánh ngọt đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, cô không gây sự chú ý đến ai, cô ném thử một miếng, miễn miễn cường cường, chỉ có bánh bao không tệ, chạy trốn thì cần phải có sức, nếu không ăn no sao cô có sức được chứ.

Dù sao, cô phải nghĩ cách chạy trốn, nếu không lại bị Hàn Thành Nghiêu mang về trên núi, cũng không biết có còn cơ hội hay không.

Tần Tích đang ăn, đột nhiên trên bà vai nhiều hơn một bàn tay, cô lập tức phòng bị ngẩng đầu, đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang mỉm cười đứng ở sau lưng cô, nhìn ra được là làm kinh doanh, vóc người trung bình, hơi mập, trong tay cầm một ly rượu: "Tôi có thể ngồi ở đây được không?"

"Thật xin lỗi, nơi này đã có người rồi, anh ấy lập tức sẽ tới đây." Tần Tích không thích ánh mắt ông ta nhìn mình, đặc biệt không thoải mái.

"Cô nói dối, tôi nhìn thấy một mình cô đi vào, nơi này làm gì có người đến chứ." Cô vừa đi vào ông ta đã chú ý tới người phụ nữ này rồi, eo thon, khuôn mặt xinh đẹp, quả thật làm cho lòng ông ta ngứa ngáy.

Gần đây chơi một ít gái Tây, nhưng ông ta phát hiện gái Tây cũng quá coi mở, ông vẫn thích thẹn thùng hơn, muốn từ chối lại ra về mời chào như phụ nữ phương Đông, ông ta thích nhìn thấy dáng vẻ họ sợ hãi khóc lóc.

Tần Tích thấy ông ta ngồi xuống, cô lập tức đứng dậy, muốn rời đi, nhưng không ngờ lại ông ta nắm lấy cổ tay, cô nhú mày nhìn ông ta: "Ông buông tay."

"Cô không đi tôi sẽ tha cho cô, đừng sợ, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô mà thôi." Ông thích cảm giác này, phải dùng một chút sức lực, hơn nữa phụ nữ mà vừa mới mở miệng đã đồng ý đi với ông ta, thật sự là có chút chán.

"Tôi không muốn nói chuyện với ông!" Về mặt Tần Tích có chút tức giận.

"Không muốn nói cũng phải nói." Đột nhiên ông ta kéo xuống, Tần Tích bị buộc ngồi ở trên ghế, hừ lạnh nói: "Cô già bộ thanh cao gì chứ, cô mặc như vậy, một mình đến nơi này, không phải là vì tìm đàn ông sao, cô nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?"

"Bệnh thần kinh!" Tần Tích tức giận hất tay của ông ta ra, đứng dậy lần nữa, nhưng ông ta lại mau hơn cô một bước ngăn cản đường đi của cô, khu vực này ngăn cách với khu ăn uống bởi một bồn, tạo thành một nơi tương đối độc lập, người bên ngoài cũng không có chú ý tới một màn bên này.

Ánh mắt ông ta rơi vào ngực Tần Tích: "Tôi đã thích cô như vậy, chỉ cần cô chịu theo tôi một lần, tiền không phải vấn đề, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, hơn nữa tôi sẽ rất dịu dàng."

Tần Tích cảm thấy chán ghét ông ta, quả thật chán ghét muốn ói, cho nên cô cầm nước uống trên bàn tạt vào trên mặt của ông ta: "Cút ngay!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Cổ Mộ Nghiêm Xuất Hiện

Tần Tích cảm thấy chán ghét về mặt ông ta, quả thật chán ghét muốn ói, cho nên cô cầm nước uống trên bàn tạt lên trên mặt của ông ta: "Cút ngay!"

Hành động của Tần Tích cũng hoàn toàn khiến ông ta phát điên, ông ta lau nước trên mặt, về mặt trở nên hung dữ: "Gái điên thúì, hôm nay ông chắc chắn nằm trên mày!"

Người đàn ông nói, một tay đặt Tần Tích trên ghế, một tay sờ soạn trên chân dài của cô, thấy cô da thịt trắng như tuyết, ông ta càng thêm kích động. Tần Tích rất sợ, nếu hôm nay bị người đàn ông này làm nhục, cô chắc chắn sẽ điên mất, trên khuôn mặt người đàn ông có nụ cười lạnh lẽo, một tay bắt được tay không an phận của cô, một tay vén váy của cô lên, Tần Tích tức giận sợ hãi tới cực điểm, đang lúc cô sắp tuyệt vọng, thì một dòng máu tươi ảm phun trên mặt Tần Tích, mà người đàn ông trên người cô co giật dữ dội, ông ta buông Tần Tích ra, tay nắm chặt vai đầm máu tươi, chậm rãi quỳ trên mặt đất.

Tần Tích theo bản năng lau nước trên mặt, lúc này mới phát hiện hoá ra lại là máu, lập tức cả người ngu ngơ, đầu trống rỗng, rồi sau đó cô cảm thấy một đôi cánh tay mạnh mẽ kéo cô từ trên ghế lên, cô bị ôm vào một trong ngực ấm áp, lúc Tần Tích nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu, bỗng nhiên cô buông lỏng sợ hãi, nước mắt cũng không nhận được nữa rơi xuống, cô hoàn toàn không dám nghĩ, nếu Hàn Thành Nghiêu không đến, tiếp đó chuyện gì sẽ xảy ra.

Hàn Thành Nghiêu nhìn thấy cô khóc lớn suy sụp, hàng năm trái tim lạnh lẽo bỗng dưng đau nhói, rất khó chịu, anh không biết nên làm sao để an ủi, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, dùng hành động nói cho cô biết, bây giờ đã an toàn, có anh ở đây, không có ai có thể làm cô tổn thương được.

Chu Sâm thấy một màn như vậy, khẽ nhủ mày, hình như anh không đồng ý với cách đối xử của Hàn Thành Nghiêu với Tần Tích, vì cô sẽ trở thành mối uy hiếp đối với Hàn tiên sinh, đó là có hại hơn là có lợi đối với Hàn tiên sinh.

"Giết ông ta." Trong mắt Hàn Thành Nghiêu tràn đầy sát khí, phản phó với Chu Sâm.

Chu Sâm gật đầu, khẩu súng lên cò lần nữa, từ từ đi tới sau lưng người đàn ông kia, Chu Sâm nheo mắt lại, chĩa họng súng ngay huyệt thái dương của người đàn ông, cả người đàn ông kia run rẩy, trợn to hai mắt, như bị thần chết hút hồn vậy: "Không được. . . Đừng có giết tôi. . . Cầu xin anh đừng có giết tôi. . ."

Đang lúc Chu Sâm muốn bóp cò, bị một giọng nói hét ngừng: "Đợi một chút."

Chu Sâm nhìn sang, lại thấy lão quỷ mang theo Phương Luân đi tới, lão quỷ liếc mắt nhìn Chu Sâm nắm lấy Lý Thành, khẽ cau mày, nhưng mà trên mặt lại mỉm cười: "Hàn tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh lại làm lớn chuyện như vậy."

Về mặt Hàn Thành Nghiêu u ám, trên người phát ra khí thế lạnh lùng: "Ông ta đáng chết!"

Lão quỷ là ai, vừa nhìn thấy Tần Tích khóc thành như vậy, đã biết rõ chuyện gì xảy ra, vừa tức giận vừa khinh bỉ nhìn Lý Thành một cái, lão già đáng chết, lại dám đụng phụ nữ của Hàn Thành Nghiêu, nếu không phải Lý Thành còn có ích đối với ông, ông mới không quan sống chết của Lý Thành, thật là thất bại nhiều hơn là thành công.

"Hàn tiên sinh, xin anh bớt giận, quả thực Lý Thành đáng chết, nhưng xin nể tình tôi, tha cho ông ta một mạng, chặt một tay của ông ta như một sự trừng phạt, anh xem có thể không?" Lão quỷ nhìn Hàn Thành Nghiêu tuấn lạnh khuôn mặt, khách khí hỏi.

Người đàn ông này đáng đáp thật sự đẹp trai, nếu anh ta không phải là Hàn Thành Nghiêu, ông chắc chắn sẽ thu anh thu vào tay, đáng tiếc anh là Hàn Thành Nghiêu, là một người đàn ông không thể chạm vào được, lão quỷ cảm thấy rất tiếc hận.

"Ông ta phải chết!" Trong mắt Hàn Thành Nghiêu xuất hiện một luồng sát khí.

Tần Tích trở lại bình thường từ trong sợ hãi, nghe được lời nói của Hàn Thành Nghiêu cô khẽ nâng đầu lên, cô có thể cảm nhận được không khí đã lan rộng thành một bầu không khí nghiêm trọng, người đàn ông mới vừa rồi ngăn cản Hàn Thành Nghiêu giết Lý Thành, Tần Tích biết là lão quỷ lão đại của Phương Luân, mà ở đây lại là địa bàn của lão quỷ, nếu Hàn Thành Nghiêu giết người của lão quỷ ở đây, chỉ sợ. Hơn nữa chẳng biết lúc nào, người lúc đầu trong đại sảnh bữa tiệc đã bị đẩy ra ngoài rồi, thay vào đó là mười người đàn ông mặc tây trang đen, mơ hồ có thể thấy giắt súng bên hông, chỉ cần lão quỷ ra lệnh một tiếng có thể xông lên ngay lập tức.

Mặc dù cô rất muốn giết người đàn ông này, nhưng cô cũng không muốn gây phiền toái cho Hàn Thành Nghiêu, dù sao nơi này là địa bàn của lão quỷ, mà Hàn Thành Nghiêu cũng không mang nhiều người, chỉ có năm người, chênh lệch quá lớn, về cơ bản là một người địch với ba.

Dường như Hàn Thành Nghiêu cảm nhận được lo lắng của cô, cúi đầu cho cô một ánh mắt an tâm, nhưng Tần Tích vẫn nhỏ giọng nói: "Hàn Thành Nghiêu, đi thôi. . ."

"Đợi ông ta chết rồi chúng ta đi." Hàn Thành Nghiêu cười đến lạnh lùng, ra lệnh cho Chu Sâm: "Giết ông ta!"

Chu Sâm đưa tay lên lần nữa, chĩa họng súng ngay huyệt thái dương của Lý Thành, Lý Thành bị sợ đến run rẩy, nói năng lộn xộn: "Lão quỷ. . . Cứu tôi. . . Cứu tôi. . . Tôi còn có ích đối với ông, tôi không thể chết được, cứu cứu tôi!"

Lão quỷ nhủ mày, thật ra thì ông rất không muốn đối địch với Hàn Thành Nghiêu, nhưng Lý Thành quả thực có ích rất lớn đối với ông ta, bây giờ Lý Thành vẫn không thể chết được, suy nghĩ một lúc, lão quỷ nhìn Hàn Thành Nghiêu, về mặt có nghiêm túc: "Hàn tiên sinh, như vậy đi, tôi dùng một tỷ mua mạng của Lý Thành, hơn nữa lão quỷ tôi nợ anh một cái nhân tình, như thế nào?"

"Hôm nay tôi chắc chắn phải lấy được mạng của Lý Thành!" Hàn Thành Nghiêu vừa dứt lời, những người bên cạnh lão đều móc súng, động tác nhất trí chia hòng súng về phía Hàn Thành Nghiêu bọn họ.

Tần Tích nhìn thấy cảnh này, trong lòng căng thẳng, nếu nói không sợ hãi là giả, cô không ngờ chuyện lại ầm ỹ thành ra như vậy.

Đối mặt với hòng súng đen sì, Hàn Thành Nghiêu bất động như núi, cười lạnh nhìn lão quý: "Ông chắc chắn vì Lý Thành mà đối địch với tôi?"

Lão quý chậm rãi nheo mắt lại, vẫn không có hạ lệnh động thủ, có thể thấy được trong lòng vẫn còn có chút do dự, Lý Thành đáng chết, chờ ông ta không còn giá trị lợi dụng nữa, mình nhất định sẽ giết Lý Thành cho hả giận.

"Hàn tiên sinh, tôi cũng không nghĩ như vậy, nhưng Lý Thành vẫn còn có ích với tôi, cho nên ông ta không thể chết được, nếu anh chịu thả Lý Thành, tiền không phải vấn đề, tôi cũng nguyện ý thay Lý Thành nói xin lỗi với vị tiểu thư này."

Hàn Thành Nghiêu nháy mắt ra hiệu cho Chu Sâm, Chu Sâm nắm lấy cổ áo Lý Thành, nói với lão quý phía bên kia: "Nếu như các người muốn ông ta còn sống, toàn bộ tránh ra cho tôi!"

Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, lão quý sẽ không chủ động nổ súng, cho nên vẫy tay để cho thủ hạ tránh ra, Hàn Thành Nghiêu che chở Tần Tích đi ra phía ngoài, Chu Sâm tóm Lý Thành cản ở phía sau, ánh mắt nhìn chăm chú vào từng hành động của lão quý.

Lão quý dẫn người đuổi theo, nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu đứng trong thang máy, lúc cửa sắp đóng lại ông ta mở miệng nói: "Hàn tiên sinh, kính xin giao Lý Thành cho tôi, nếu không các người chắc chắn sẽ tìm không thấy lối ra của khách sạn này."

Hàn Thành Nghiêu lạnh lùng nhìn ông ta, hiển nhiên là rất không đồng ý với lời của ông ta, lão quý sắc mặt khó coi, sau đó nhìn cánh cửa ding một tiếng đóng lại: "Đuổi theo, mang Lý Thành trở lại cho tôi."

Hàn Thành Nghiêu, đây là mày bực tao đấy!

Tần Tích kinh hồn bạt vía, nghĩ rằng rốt cuộc có thể rời đi an toàn, nhưng ai ngờ, chiến tranh chân chính giờ mới bắt đầu, bọn họ vừa ra thang máy, một viên đạn trúng trên cửa, Hàn Thành Nghiêu bảo vệ Tần Tích ở sau lưng, cầm súng bắn trả, thừa dịp lúc bên kia tránh né, mang theo Tần Tích nhanh chóng đi ra thang máy.

Kỹ thuật bắn súng của Hàn Thành Nghiêu rất lợi hại, anh không dễ dàng ra tay, nhưng một khi ra tay chính là lấy tính mạng người ta, hơn nữa bắn súng cũng là chính giữa điểm yếu, người bên kia chết không kịp gảy gươm, Tần Tích nhìn thấy khiếp sợ không thôi.

P phía ngoài bắn nhau rất dữ dội, Hàn Thành Nghiêu đẩy Tần Tích về phía Chu Sâm, ra lệnh cho cậu ta: "Đưa cô ấy rời khỏi đây, đưa đến một nơi an toàn!"

Chu Sâm biết Hàn Thành Nghiêu muốn tự tay giết chết lão quý, nhưng Chu Sâm rất lo lắng: "Hàn tiên sinh, để tôi lưu lại giúp anh."

"Cậu chỉ cần bảo đảm an toàn của cô ấy là được!" Hàn Thành Nghiêu nói với Chu Sâm xong, sau đó anh nhìn Tần Tích: "Em theo Chu Sâm rời đi nơi này, tôi rất mau sẽ tìm đến em."

"Anh không đi sao?" Thấy anh bảo vệ mình như vậy, trong lòng Tần Tích rất biết ơn anh.

"Em đi trước đi, yên tâm, tôi không sao đâu." Hàn Thành Nghiêu nói.

Chu Sâm bắt Lý Thành lại, chuẩn bị bắt người đàn ông này làm lá chắn.

Tần Tích nhìn Hàn Thành Nghiêu nói: "Bản thân anh cẩn thận một chút!"

Hàn Thành Nghiêu gật đầu một cái, sau đó bắt đầu đánh yểm trợ, Chu Sâm nhắm ngay cơ hội mang Tần Tích đi đến gần cửa, nhưng mới mở cửa, phát hiện bên ngoài vẫn còn có một nhóm người, không biết là địch hay bạn, cho nên Chu Sâm không dám dễ dàng đi ra ngoài, mà quan sát tình huống bên ngoài.

Bây giờ bọn họ bị kẹp ở giữa, nhìn trận chiến này, Tần Tích khản trương không dứt, mà thân Lý Thành trúng hai phát, che vết thương nằm ở một bên, Lý Thành tự nhiên biết Hàn Thành Nghiêu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, cho nên ông ta tính toán chạy đi thừa dịp Chu Sâm tập trung sự chú ý ở phía ngoài, nhưng bởi vì bị thương, hành động bất tiện, vừa động một chút đã kinh động đến Tần Tích, nên cô chộp lấy con dao ăn rơi xuống đất bên cạnh, kẹp ở cổ Lý Thành, giọng nói run rẩy: "Không được nhúc nhích!"

Lập tức Lý Thành không dám nhúc nhích, thận trọng nói: "Tôi không nhúc nhích, tôi không nhúc nhích!"

"Nhúc nhích lần nữa thì tôi giết chết anh!" Bây giờ Tần Tích thần kinh đều căng thẳng, Lý Thành nhếch nhác nằm ở đó, đột nhiên, anh trợn to hai mắt, chỉ chỉ sau lưng Tần Tích: "Cẩn thận!"

Tần Tích theo bản năng quay đầu lại, nhưng ngay lúc này, Lý Thành từ trên mặt đất cầm lên con dao ăn, ra sức chống lên thân thể, nắm lấy bả vai Tần Tích kéo lui về phía sau, Chu Sâm quay đầu lại nhìn thấy Tần Tích rơi vào trong tay Lý Thành, trên mặt có phần nộ, người phụ nữ này thật sự sẽ gây chuyện, nếu không phải Hàn Thành Nghiêu giao phó nhất định phải bảo đảm an toàn của cô ta, anh mới lười phải cứu người phụ nữ này đấy.

Anh thừa dịp Lý Thành còn chưa có phát hiện mình đã biết, bắn một phát súng về phía tay đang cầm dao của Lý Thành, lập tức dao rơi trên mặt đất, Lý Thành đau đến co quắp.

Tần Tích mới vừa rồi bị Lý Thành siết cổ, bây giờ vừa buông lỏng đứng nơi đó ho hai tiếng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Chu Sâm: "Cám ơn."

Thật ra thì cô biết Chu Sâm rất không thích mình, sẽ cứu cô hoàn toàn là bởi vì Hàn Thành Nghiêu ra lệnh.

Chu Sâm không nói gì, đi tới bên người Lý Thành, lạnh lùng uy hiếp nói: "Ông muốn sống lâu một chút thì an phận cho tôi, nếu không bây giờ tôi có thể tiễn ông lên đường."

Ngay vào lúc này, người của lão quý xuất hiện, Chu Sâm phản ứng rất nhanh, một hơi đã giải quyết mấy người, nhưng cho dù Chu Sâm lợi hại hơn nữa, cuối cùng anh chỉ có một mình, nếu cứ đánh tiếp như vậy, sớm muộn không phải là đối thủ.

Chu Sâm khề cau mày, núp ở phía sau cây cột, phía ngoài rốt cuộc là ai, nhìn đáng sợ không phải cùng bên với lão quý, nhưng cũng không phải người của mình.

Lúc này không cho Chu Sâm suy nghĩ quá nhiều, lại có đạn quét qua rồi, anh bắn trả nhẩn tằm, rất nhanh ngã xuống, trong không khí có nồng đậm mùi máu tươi, làm Tần Tích rất khó chịu, cô chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, nói không sợ đó là giả, nhưng bây giờ cô chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh.

Sau khi giải quyết xong người của lão quý đuổi tới, Chu Sâm đi tới cửa bên, lên toàn bộ đạn, sau đó hét về phía bên ngoài, trên mặt có vẻ phẫn nộ: "Các người trên đường là ai?"

Tần Tích núp ở bên cạnh cửa, len lén nhìn ra phía ngoài, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở chính giữa thì trong nháy mắt hốc mắt cô đỏ lên, kích động chạy ra ngoài, Chu Sâm vội vàng ngăn cô: "Cô điên rồi, còn chưa biết là địch hay bạn. . ."

"Anh ấy đến tìm tôi." Tần Tích không để ý Chu Sâm ngăn cản, đẩy cửa ra chạy đi, sau đó chậm rãi dừng lại bước chân, mắt không hề chớp mắt nhìn Cố Mộ Nghiêm, trong lòng tức uất ức lại kích động, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy Tần Tích, lập tức bước lên kéo cô vào trong ngực, ôm rất chặt rất chặt, nhưng trên miệng lại mắng: "Cô gái ngốc, không lo đợi ở khách sạn, chạy loạn khắp nơi cái gì!"

Tần Tích nằm trong ngực Cố Mộ Nghiêm, mắt hồng hồng, giọng nói giống như là bị cái gì ngăn chặn lại vậy, âm thanh gì cũng không phát ra được.

Cố Mộ Nghiêm buông cô ra, vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới: "Bị thương không? Nói cho anh biết!"

Tần Tích nhìn anh, nước mắt đã chảy rơi xuống, sau đó lắc đầu một cái, Cố Mộ Nghiêm mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày nay anh tìm cô cũng sắp điên mất rồi, anh luôn dõi theo tin tức trong vòng tay cô, nhưng lúc mới bắt đầu luôn không tìm được vị trí của cô, nơi đó bị nhiễu sóng rất mạnh, cho nên anh không lần ra dấu vết được, cho tới buổi sáng hôm nay anh mới lần ra được tin tức của cô, thật may là cuối cùng thì anh tìm được cô, may mắn là cô không có bị thương.

"Cô gái ngốc, ai đồng ý cho em tự mình rời khách sạn, chạy loạn cái gì!" Cố Mộ Nghiêm thật sự là vừa tức vừa giận, trước không tìm được cô, anh thật sự rất sợ khi nhìn thấy cô bị thương.

Tần Tích uất ức nước mắt rơi xuống lần nữa: "Anh không quan tâm đến tôi? Vậy tôi đi đâu thì có quan hệ gì đến anh! Hơn nữa còn là anh bỏ lại tôi trước."

"Em muốn chọc anh tức chết có phải hay không! !" Cố Mộ Nghiêm nhìn cô chằm chằm, gần như bị tức hộc máu.

Tần Tích mím môi môi đỏ mọng, nước mắt rơi xuống từng giọt, tràn đầy đều là uất ức.

Cố Mộ Nghiêm giận đến cả người thấy đau, cô không có bản lĩnh khác, chứ bản lĩnh chọc giận anh đến là giỏi.

Hà Diệc thấy hai người lại ồn ào, vội vàng đi lên: "Ai nha, thật vất vả mới gặp mặt, các người cũng đừng âm ỉ, chị dâu, mau trở về cùng với anh họ đi thôi, chị họ hét anh họ tùy thích, cho chị ấm* có được hay không!"

Tần Tích tròn mắt nhìn Hà Diệc, ai muốn người đàn ông này ấm* chứ!

Cố Mộ Nghiêm mới vừa rồi có chút không xuống đài được, Hà Diệc đến đây nói lời này, coi như là giải vây giúp anh, lập tức cho Hà Diệc một ánh mắt tán thưởng, coi như thăng nóc này có ích.

Chu Sâm đi tới, nhìn Tần Tích, giọng nói nguội lạnh, cảnh cáo nói: "Tần tiểu thư, cô đã có người, vậy thì mời cách xa Hàn tiên sinh một chút, không cần lại xuất hiện trước mặt của Hàn tiên sinh!"

Anh có thể cảm thấy quan hệ của người đàn ông này và Tần Tích không giống bình thường, như vậy tốt nhất, anh không hy vọng người phụ nữ này lại xuất hiện bên cạnh Hàn tiên sinh, cô chỉ sẽ liên lụy Hàn tiên sinh, sẽ trở thành điểm yếu của Hàn tiên sinh, chỉ làm cho nhiều kẻ địch thêm một cơ hội đánh bại

Hàn tiên sinh.

Tần Tích không hiểu trong lời nói của Chu Sâm có ý gì, giống như là cô và Hàn Thành Nghiêu có cái gì đó vậy, chỉ là cô cũng không muốn biết, bởi vì sau này cô nghĩ cô sẽ không gặp mặt Hàn Thành Nghiêu nữa, hai ngày nay chỉ là một nhạc đệm mà thôi.

Cố Mộ Nghiêm nghe được lời nói không hay của Chu Sâm, trông mắt ngưng tụ, người phụ nữ của anh, là tùy tiện có thể cảnh cáo sao?

Anh vừa muốn ra tay dạy dỗ Chu Sâm, Tần Tích vội vàng bắt được tay của Cố Mộ Nghiêm, nói: "Anh ta mới vừa rồi đã cứu tôi."

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm chậm rãi rũ tay xuống, xoay người nói với Chu Sâm: "Tôi muốn đi trước, làm phiền anh nói với Hàn tiên sinh một tiếng, mới vừa rồi cảm ơn anh ấy giúp tôi."

Lúc Cố Mộ Nghiêm ôm lấy Tần Tích rời đi, anh lạnh giọng nói với Chu Sâm: "Lần sau nói chuyện khách khí một chút, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu!"

Mặc dù anh rất giận Tần Tích đi cùng với Hàn thành Nghiêu, anh có thể nói với cô, mắng cô, nhưng người khác thì không được, nếu không phải là nhìn thấy Chu Sâm cứu Tần Tích một mạng, mới vừa rồi anh chắc chắn sẽ dạy dỗ người đàn ông này.

Anh muốn Chu Sâm biết, không phải là ai cũng có thể tùy tiện cảnh cáo!

Về mặt Chu Sâm lạnh lùng, xoay người rời đi, bây giờ người phụ nữ này rời đi là tốt nhất.

Tần Tích bị Cố Mộ Nghiêm mang đi không lâu sau, đàn em của Hàn Thành Nghiêu đã chạy tới, bao vây đám người của lão quý, địa bàn đổi chủ.

.

Hà Diệc lái xe, Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích ngồi ở phía sau, dọc theo đường đi, về mặt Cố Mộ Nghiêm đen lại, vừa nghĩ tới cô và người đàn ông khác quần lầy, trong lòng cũng rất tức giận, cô gái này thật đúng là để cho không hỏi anh lo lắng.

Đột nhiên, Cố Mộ Nghiêm thấy quần áo Tần Tích mặc trên người, không nhịn nổi giận, nói: "Em mặc gì đây, như gái đứng đường vậy, trở về lập tức đổi cho anh!"

Tần Tích tức giận trả lời: "Tôi mặc cái gì là tự do của tôi."

"Em . . . ! ! ! " Cố Mộ Nghiêm lại bị cô làm tức giận cả người thấy đau: "Có phải em bán lãnh hay không, nói một câu đáp một câu đúng là một đại độc kiêu, ngay cả nói chuyện cũng ngang khí!"

"Đại độc kiêu? Ai vậy?" Tần Tích không có kịp phản ứng, có chút mơ hồ hỏi.

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích, sau đó mở miệng nói: "Em có biết thân phận của Hàn Thành Nghiêu không?"

Tần Tích thành thật lắc đầu, lúc này mới hai ngày cô có thể biết cái gì, hơn nữa Hàn Thành Nghiêu giống như một cục gỗ, muốn moi tin tức từ trong miệng của anh, còn khó hơn so với lên trời.

Cố Mộ Nghiêm hơi nhíu nhíu mắt lại, chợt nở nụ cười: "Nhìn ngoài mặt thì Hàn Thành Nghiêu như làm ăn, nhưng riêng anh ta bí mật buôn thuốc súng, thứ người đi giết người phóng hỏa không chỗ nào không làm, vì tiền cái gì cũng làm được, hơn nữa theo anh được biết, Hàn Thành Nghiêu cũng không phải một người tốt tính, nghe nói tính cách anh ta tàn bạo không chịu nổi, hành hạ đến chết thành tính, rất là *, em cái gì cũng không biết lại dám đi cùng anh ta, em chán sống phải không?"

Hà Diệc ở trước mặt nghe được thiếu chút nữa cười ra tiếng, anh họ vì để cho chị dâu cách xa người đàn ông này một chút, cư nhiên hù dọa chị dâu như vậy, anh họ thật sự là rất xấu xa.

Tần Tích bị anh dọa nên瑟瑟 một chút, thật không có nhìn ra Hàn Thành Nghiêu lại là người như vậy.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích vẫn nửa tin nửa ngờ, lại bổ sung nói: "Cách loại người này xa một chút, đừng tưởng rằng mỗi người đều giống như anh, móc tim móc phổi hết cho em, anh cho em biết, dính líu quan hệ với Hàn thành Nghiêu sẽ phiền toái không ngừng, nếu em xảy ra chuyện, em để cho mẹ em làm thế nào? Người đầu bạc tiền người đầu xanh sao?"

Tần Tích nghe anh nói kinh khủng như vậy, không tự chủ gật đầu một cái.

Cố Mộ Nghiêm hài lòng cười một tiếng, tin tưởng về sau Tần Tích thấy Hàn Thành Nghiêu cũng sẽ đi lối khác .

Hà Diệc nói thầm ở trong lòng, anh họ thật sự quá phúc hắc rồi.

Tần Tích suy nghĩ một chút lại có chút hoài nghi, con người của Hàn Thành Nghiêu rất lạnh lùng, nhưng hôm nay anh ta cứu mình, nếu không phải là anh, mình đã xong đời rồi, hơn nữa giam lỏng cô ở biệt thự hai ngày nay, Hàn Thành Nghiêu đối với cô như thế, biểu hiện được coi như quân tử.

"Cái đó. . . Tôi cảm thấy có phải nghe sai đồn bậy bạ hay không, dường như Hàn Thành Nghiêu không có xấu như anh nói! Hơn nữa hôm nay anh ta

còn đã cứu tôi."

Cố Mộ Nghiêm nổi đóa, cô còn nói giúp người đàn ông kia: "Em biết cái gì, cái gì gọi là nguy trang, chính là như vậy, nếu như bị em liếc mắt một cái thấy ngay, vậy thì anh còn giả trang làm cái gì, sớm đã bị người đâm bị thương rồi, thấy ngốc chưa!"

Tần Tích cảm thấy quan tâm đến lời nói của Cố Mộ Nghiêm, vừa định gật đầu, nhưng lại nghĩ đến hình ảnh anh ôm Triệu Tử Diên rồi đi, còn có lời nói anh từng nói với bản thân, cho nên cô quay đầu nói: "Anh không phải là thất vọng với tôi sao? Anh còn tới quan tâm tôi làm gì?"

Cố Mộ Nghiêm bị nghẹn ở ngực, trên dưới đều không được.

Hà Diệc nhìn thấy dáng vẻ của Cố Mộ Nghiêm, cũng nhịn không được nữa bật cười, hình ảnh như vậy thật là khó được nha, chị dâu thật sự không tồi, anh đều muốn vỗ tay.

Cố Mộ Nghiêm tức giận nói: "Chúng ta còn chưa có hủy bỏ kết hôn đâu, cho nên bây giờ anh vẫn có quyền quản em!"

Đời này chỉ có anh mới có thể mặc kệ cô.

**

Cố Mộ Nghiêm mang theo Tần Tích trở lại trang viên, Tần Tích trở lại đã đi lên lầu, Cố Mộ Nghiêm đi lên theo, thấy cô đang thu dọn quần áo và lấy giấy hộ chiếu của mình, anh khẽ nhíu mày: "Em làm gì đấy?"

Tần Tích cũng không quay đầu lại mà nói: "Mua vé trở về nước!"

"Em bây giờ vẫn không thể trở về." Cố Mộ Nghiêm tiến lên lấy hộ chiếu từ trong tay cô.

Tần Tích chất vấn: "Tại sao tôi không thể trở về hả? Chúng ta lập tức sẽ phải hủy bỏ hôn lễ, đến lúc đó chúng ta sẽ không có quan hệ gì cả, tôi muốn đi đâu là tự do của tôi."

Cố Mộ Nghiêm rất giận dữ, nhưng vẫn áp chế lại: "Chúng ta muốn hủy bỏ hôn lễ, nhưng bây giờ vẫn chưa hủy bỏ, cho nên em bây giờ vẫn là vị hôn thê của anh, chờ sau khi về nước chúng ta sẽ hủy bỏ hôn lễ, đến lúc đó em muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ em phải nghe lời của anh, bởi vì bây giờ anh vẫn là vị hôn phu của em!"

Muốn hủy bỏ hôn lễ, cô đừng mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cố Mộ Nghiêm Ra Chiêu (Quan Trọng)

Cố Mộ Nghiêm rất giận dữ, nhưng vẫn áp chế lại: "Chúng ta muốn hủy bỏ hôn lễ, nhưng bây giờ vẫn chưa hủy bỏ, cho nên em bây giờ vẫn là vị hôn thê của anh, chờ sau khi về nước chúng ta sẽ hủy bỏ hôn lễ, đến lúc đó em muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ em phải nghe lời của anh, bởi vì bây giờ anh vẫn là vị hôn phu của em!"

Muốn hủy bỏ hôn lễ, em đừng mơ tưởng!

"Cố Mộ Nghiêm, anh trả hộ chiếu lại cho tôi."

"Sau khi về nước anh sẽ trả lại cho em, bây giờ tạm thời anh sẽ giữ." Cố Mộ Nghiêm xoay người ra khỏi phòng, tâm trạng rất buồn bực.

Tần Tích thờ phỉ phò ngồi lên trên giường, cô không muốn nhìn thấy hình ảnh Cố Mộ Nghiêm và Triệu Tử Diên đi chung với nhau.

Hà Diệc đang tùy tiện ngồi trên salon tầng dưới, vừa chơi điện thoại di động vừa ăn trái cây, đang cao hứng thì mắt liếc thấy Cố Mộ Nghiêm đi xuống với vẻ mặt u ám, dáng vẻ kia chắc chắn là do chị dâu gây ra rồi, trong lòng Hà Diệc cười to mấy tiếng, nhưng anh không dám biểu hiện ra trên mặt chút nào.

Trước kia chưa từng có người có thể chiếm được tốt ở trước mặt anh họ, nhưng bây giờ, anh họ của anh cuối #Sun520.ddlqd#cùng đã gặp được khắc tinh rồi, sau này phải ôm chắc bắp đùi chị dâu thật tốt mới được, đúng vậy nha.

Hà Diệc rất muốn cười, nhưng lại cố gắng kìm nén, cho nên cả khuôn mặt đều là co quắp, Cố Mộ Nghiêm đi tới #Sun520.ddlqd# bên sa lon, tự nhiên nhìn thấy vẻ mặt Hà Diệc muốn cười lại không dám cười.

"Anh họ, nhanh ngồi, anh nói chuyện với chị dâu như thế nào?" Hà Diệc biết rõ còn hỏi, nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm vấp phải trắc trở, không phải trong lòng có một chút thoải mái sao.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm ngồi xuống, đột nhiên hỏi: "Cậu rất vui về?"

"Anh họ, hoàn toàn không có." Cố cũng không thể thừa nhận, nếu không chắc chắn sẽ bị chinh rất thảm.

Cố Mộ Nghiêm rất tức giận nói: "Không sao, vui vẻ nhiều một chút, bởi vì sau này cậu sẽ không cười được, bởi vì tôi quyết định chờ Mộ Tuyết trở lại mừng năm mới, tôi sẽ sắp xếp đính hôn cho con bé, dĩ nhiên, không phải là cậu."

Hà Diệc nghe thế cũng cười không nổi, anh họ thật quá phúc hắc rồi, hoàn toàn chèn ép anh xuống bảy tấc, anh nói lấy lòng: "Anh họ, thật ra thì giữa anh và chị dâu không phải là không thể cứu vãn, quan trọng là dùng cách gì, ở đây em có một cách, anh có muốn thử một lần hay không?"

Cố Mộ Nghiêm liếc anh một cái: "Nói!"

Hà Diệc cười hắc hắc, đi tới bên cạnh Cố Mộ Nghiêm, cười đến vô cùng ái muội, sau đó bắt đầu nói nhỏ bên tai Cố Mộ Nghiêm.

Cố Mộ Nghiêm lắng nghe chân mày hơi nhíu lại, có thể dùng cách này được không? Đừng biến khéo thành vụng.

"Thằng nhóc này, nếu cậu dám ra chủ ý cùi bắp, chờ Mộ Tuyết trở lại, tôi sẽ không để cho con bé đính hôn."

"Anh họ, tin tưởng em, tuyệt đối không sai." Hà Diệc vỗ ngực nói.

"Cuối cùng tin tưởng cậu một lần!" Nếu thất bại, thằng nhóc này nhất định phải chết.

Hà Diệc cũng rất coi thường nói: "Yên tâm đi, chút chuyện tình này đối với em mà nói hoàn toàn chính là chút lòng thành. . ."

Tần Tích xuống lầu nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm và Hà Diệc đang nói chuyện, mặt Cố Mộ Nghiêm nhìn anh ta, lòng Hà Diệc vẫn tràn đầy tin tưởng, chẳng qua là khi hai người thấy cô, lập tức không nói chuyện nữa, giống như có mấy lời không muốn để cho cô nghe được vậy.

Bọn họ đang nói cái gì? Chẳng lẽ có liên quan với cô sao?

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Tích một cái, sau đó đứng dậy nói với Hà Diệc: "Tôi đi bệnh viện, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

"Vậy tôi nay anh có trở về không?" Hà Diệc làm bộ như lơ đãng hỏi.

"Xem tình hình đã, quá muộn tôi sẽ không trở lại."

Mặc dù Tần Tích đi vào phòng bếp, nhưng vẫn theo bản năng lắng nghe bọn họ nói cái gì, nghe được buổi tối Cố Mộ Nghiêm có thể sẽ không trở lại, trong lòng cô có chút khó chịu, không phải đã nhắc nhở chính mình, chuyện anh và Triệu Tử Diên đã không có liên quan gì với cô, cho nên anh có trở về không cũng không liên quan gì đến cô, đúng, chính là như vậy.

Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy Tần Tích đi vào phòng bếp, khẽ nhíu mày, Hà Diệc lại phát tay với anh, ý bảo anh đi mau, Cố Mộ Nghiêm do dự một chút, vẫn quay người đi, Hà Diệc vẫn ngồi trên ghế sa lon chờ Tần Tích ra ngoài, một lát sau, thấy Tần Tích ra ngoài, Hà Diệc mở miệng: "Chị dâu, tại sao vừa rồi chị không ngăn cản anh họ đi bệnh viện? Triệu Tử Diên theo đuổi anh họ đã lâu rồi, chị biết nữ đuổi theo nam đều là cách tăng lựa chọn, nếu như Triệu Tử Diên có lòng dụ hoặc."

Tay Tần Tích bùng cái ly run rẩy, tức giận nói: "Anh ấy đã không còn liên quan gì với tôi rồi, anh ấy với ai muốn ở chung một chỗ là tự do của anh ấy, còn có sau này cậu không được gọi bậy, tôi không có kết hôn với anh ấy nữa, tôi cũng không phải chị dâu của cậu."

Anh lựa chọn ở lại bệnh viện bởi Triệu Tử Diên, về mặt Tần Tích bình tĩnh, nhưng cảm giác trong lòng rất buồn.

Hà Diệc cẩn thận quan sát vẻ mặt của cô, hỏi rất chậm rãi: "Chị dâu, chị thật sự muốn huỷ bỏ hôn nhân với anh họ sao, chẳng lẽ chị thật sự không thích anh họ chút nào sao?"

Tần Tích há miệng, nhưng một câu cũng không nói được, khi đối diện với ánh mắt của Hà Diệc thì cô tức giận: "Tính anh ấy thúi như vậy, dĩ nhiên tôi không thích anh ấy, tôi đi lên trước đây!"

Dường như Tần Tích sợ Hà Diệc hỏi thêm nữa, nên cô nhanh chóng đi lên, đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, cô để ly nước lên trên bàn, nhìn lên trần nhà ngẩn người, suy nghĩ không tự chủ lại nghĩ đến trên người Cố Mộ Nghiêm, trong đầu tràn đầy hình ảnh của anh và Triệu Tử Diên, anh sẽ gọt trái cây cho Triệu Tử Diên, sẽ cho Triệu Tử Diên uống thuốc sao? Bọn họ nói chuyện phiếm sẽ trò chuyện những gì?

Đáng chết, cô nghĩ chuyện này để làm gì, Cố Mộ Nghiêm và cô hoàn toàn đã xử lý xong rồi, anh với Triệu Tử Diên như thế nào, không có liên quan gì đến cô, cho nên cô không cần suy nghĩ nữa.

Tần Tích kéo chăn đắp thân mình, nhưng không xua được những hình ảnh kia đi, cô phiền não đứng dậy đi rửa mặt bằng nước lạnh, vỗ vỗ gương mặt, lúc này mới đuổi đi những hình ảnh đáng ghét kia.

Đêm đó, Cố Mộ Nghiêm không có trở về, Tần Tích trần trọc trở mình, giằng co thật lâu mới ngủ được, hôm sau, khi Hà Diệc thấy Tần Tích, thiếu chút nữa không nhận được cười thành tiếng, mắt quầng thâm đen như kho báu quốc gia vậy: "Chị dâu, tối hôm qua không ngủ ngon sao?"

"Ừ." Về mặt Tần Tích có chút vô lực.

Hà Diệc giả vờ ngạc nhiên: "Sao thế? Chuyện gì đã xảy ra? Nếu em có thể giúp, chị nhất định phải nói với em."

Tần Tích miễn cưỡng cười cười: "Không có việc gì, có thể là không quen khí hậu, nhất thời không quen sự khác biệt ở đây."

Hà Diệc nhún mày: "Không quen khí hậu? Chị dâu không phải tới đây đã nhiều ngày sao? Tại sao còn không thích nghi?"

"Không biết." Tần Tích không muốn sẽ tiếp tục chủ đề này.

Hà Diệc nhếch môi cười, hiển nhiên không tin lý do mà cô nói: "Đúng rồi, anh họ mới vừa rồi gọi điện thoại về nói, hôm nay Triệu Tử Diên có thể xuất viện, sau đó bọn họ sẽ trở lại, vừa lúc có thể cùng ăn sáng với chúng ta."

Tần Tích sững sờ, bọn họ muốn cùng nhau trở về rồi.

Ngay vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động, Hà Diệc cười nói: "Phải là anh họ bọn họ trở lại."

Tần Tích nhìn về phía cửa, tay phải Cố Mộ Nghiêm ôm vai dìu Triệu Tử Diên đi tới, tay trái xách theo hành lý đơn giản, giữa hai người bọn họ ở rất gần, người không biết nhất định sẽ hiểu lầm bọn họ là tình nhân, Tần Tích không biết nên làm sao để hình dung tâm trạng của mình lúc này, mà lúc này truyền đến cuộc đối thoại của bọn họ từ ngoài cửa.

Giọng nói dịu dàng của Cố Mộ Nghiêm truyền đến: "Có mệt hay không, có muốn lên lầu nghỉ ngơi một chút hay không?"

Giọng Triệu Tử Diên rất là ngọt ngào: "Em không mệt, cũng nằm xong nhiều ngày rồi, em muốn đi nhiều một chút, anh Mộ Nghiêm, em muốn uống nước."

Cố Mộ Nghiêm cười trả lời: "Được, chờ em sau khi ngồi xuống anh sẽ đi lấy nước cho em."

"Anh Mộ Nghiêm, anh đối với em thật tốt."

Khi Triệu Tử Diên thấy Tần Tích ngồi trên ghế sa lon, thái độ bỗng dưng cứng đờ, sao người phụ nữ này lại vẫn ở đây, da mặt thật sự quá dày mà, huy bỏ hôn lễ với anh Mộ Nghiêm rồi mà cô ta vẫn còn ở nơi này ăn không uống không, không biết xấu hổ mà.

Hơn nữa hai ngày nay anh Mộ Nghiêm không có tới bệnh viện nhìn cô, chắc chắn là vì Tần Tích, đáng ghét, tại sao Tần Tích nhất định phải giành với cô.

Triệu Tử Diên cố ý dựa vào trong ngực Cố Mộ Nghiêm: "Anh Mộ Nghiêm, đầu của em có chút choáng váng."

"Nhanh ngồi xuống." Cố Mộ Nghiêm đỡ Triệu Tử Diên ngồi trên ghế sa lon.

Triệu Tử Diên khiêu khích nhìn Tần Tích, sau đó quay đầu nói với Cố Mộ Nghiêm: "Anh Mộ Nghiêm, anh cũng mau ngồi xuống nghỉ ngơi."

"Anh không mệt, anh đi rót nước cho em." Cố Mộ Nghiêm đi tới phòng bếp, đôi khi anh nghĩ, tại sao Tần Tích không giống như Triệu Tử Diên, khéo léo nghe lời như vậy, không cãi nhau với anh? Vì cái gì phải muốn rời khỏi anh chứ? Anh đối với cô chưa đủ tốt sao?

Tần Tích ngồi ở bên kia, thế nhưng lúc này như người trong suốt vậy, sau khi Cố Mộ Nghiêm trở lại cũng chưa từng nhìn cô một cái, cũng chưa từng nói với cô một câu nào, toàn bộ ý định giống như đều trên người Triệu Tử Diên, Tần Tích khẽ nấp mấy môi đỏ mọng, quay đầu không nhìn tới anh đang thì thầm với người phụ nữ kia.

Trước kia cô không luôn hy vọng kết hôn với Cố Mộ Nghiêm, cố gắng phải sạch quan hệ với Cố Mộ Nghiêm, nhưng tại sao giờ phút này trở thành người trong suốt trong mắt của anh, trong lòng cô sẽ có chút khó chịu, giống như là mất đi cái gì.

Hà Diệc làm người ngoài cuộc, luôn quan sát Tần Tích, nhìn thấy cô không biểu hiện gì, hơi lo lắng, chẳng lẽ chị dâu thật sự không thích anh họ sao? Theo kinh nghiệm của anh thì chuyện này là không thể nào.

"Anh Mộ Nghiêm, chúng ta ăn gì vào buổi sáng?" Sau khi Triệu Tử Diên uống nước xong, hỏi.

Cố Mộ Nghiêm nhận lấy chén nước đặt ở trên bàn trà, liếc mắt nhìn thời gian trên cổ tay: "Anh đã gọi điện thoại, đồ ăn rất mau sẽ đưa tới."

Bữa ăn sáng đưa tới đặt ở trên bàn, Triệu Tử Diên đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Anh Mộ Nghiêm, anh ngồi ở đây."

Sau khi Cố Mộ Nghiêm ngồi xuống, thấy Tần Tích và Hà Diệc vẫn còn đứng ở phòng khách, nhìn về phía hai người nói: "Tới dùng cơm đi."

Tần Tích đứng dậy, đi lên lầu, Hà Diệc hỏi: "Chị dâu, chị đi đâu? Không ăn cơm sao?"

"Cậu ăn đi, tôi không muốn ăn." Nói xong, Tần Tích lên lầu.

Lời ngoài mặt:

Ngày mai có thể sẽ có một, bởi vì bây giờ tôi có chút không quá thoải mái, đầu rất choáng váng, không muốn gõ chữ, sáng sớm ngày mai lại muốn đi ra ngoài, buổi tối mới trở về, cho nên có thể không rảnh gõ chữ, chủ nhật bình thường cập nhật, nhưng không phải rạng sáng, là cập nhật ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Rốt Cuộc Anh Muốn Làm Thế Nào

Tần Tích đứng dậy, đi lên lầu, nên Hà Diệc hỏi: "Chị dâu, chị đi đâu? Không ăn cơm sao?"

"Cậu ăn đi, tôi không muốn ăn." Nói xong, Tần Tích lên lầu.

Triệu Tử Diên nhìn thấy một màn này, trong mắt thoáng qua vẻ vui sướng, mâu thuẫn của bọn họ huyền ảo càng lớn càng tốt, như vậy cô có thể hoàn toàn đuổi đi Tần Tích từ bên người anh Mộ Nghiêm.

Hà Diệc đi tới bên cạnh bàn ăn, liếc mắt nhìn thấy Triệu Tử Diên, sau đó ngồi đối diện với Cố Mộ Nghiêm.

"Anh Mộ Nghiêm, anh mặc kệ cô ta đi, mau ăn đồ thôi." Triệu Tử Diên rót sữa tươi đặt ở trước mặt Cố Mộ Nghiêm.

Hà Diệc ngoáy ngoáy lỗ tai: "Gi vậy chứ, ảm ỉ như vậy, ăn bữa sáng cũng làm cho người ta không yên, vo ve, con muỗi đáng chết!"

"Anh . ." Triệu Tử Diên nhìn chằm chằm Hà Diệc, vẻ mặt Hà Diệc ngây thơ: "Tôi lại không nói cô vo ve, cô có thể hay không đừng . . kêu gào ở đây, nếu tự cô cảm thấy cô rất vo ve, đã như vậy thì ngậm miệng lại!"

Triệu Tử Diên bị lời nói của Hà Diệc chặn lại nói không ra lời, cắn răng nghiêng lợi, cố gắng nhịn xuống: "Hừ!"

Đợi cô gà cho Cố Mộ Nghiêm, cô chính là chị dâu của Hà Diệc, đến lúc đó sẽ dạy dỗ anh ta cũng không muộn.

Cố Mộ Nghiêm không có tâm trạng đi quản hai người bọn họ cãi nhau, ánh mắt nhìn về phía trên lầu, ngay vào lúc này, Tần Tích đeo túi xách xuống, sau đó đi ra phía ngoài, Cố Mộ Nghiêm lập tức đứng dậy ngăn lại, nhú mày thật chặt: "Em đi đâu?"

"Tôi đi đâu không cần nói với anh, anh quản tốt người của anh là được." Tần Tích nói xong, vòng qua Cố Mộ Nghiêm tiếp tục đi ra phía ngoài, ai ngờ Cố Mộ Nghiêm nhanh hơn cô một bước, đóng cửa lớn lại, và khóa luôn.

Tần Tích nhìn chằm chằm anh: "Anh đây là ý gì?"

"Không có ý gì." Cố Mộ Nghiêm xoay người đi về phía bàn ăn, tiếp tục ngồi ở trên ghế ăn mấy thứ linh tinh.

Triệu Tử Diên làm bộ cái gì cũng không biết hỏi: "Anh Mộ Nghiêm, các người thế nào? Có phải bởi vì em hay không, cho nên chọc giận cô ấy mất hứng!"

Cố Mộ Nghiêm liếc mắt nhìn thấy Tần Tích còn đứng ở cửa lớn, nghiêng đầu dịu dàng quan tâm nói với Triệu Tử Diên: "Không phải là bởi vì em, nhanh ăn cơm đi, em không phải là rất thích ăn thịt xông khói sao? Lạnh ăn sẽ không ngon."

"Dạ." Vẻ mặt Triệu Tử Diên vui sướng, anh Mộ Nghiêm bắt đầu quan tâm đến cô, anh nhất định là cảm thấy mình mới là người thích hợp với anh nhất.

Tần Tích nghe được đối thoại của bọn họ, cô nhìn cửa lớn bị khóa chặt, tức giận, xoay người đi lên lầu.

Hà Diệc ngồi ở đối diện liếc mắt nhìn Cố Mộ Nghiêm, hơi nhú mày, anh họ càng ngày càng phức tạp rồi.

Tần Tích ngồi ở trong phòng, cảm thấy một dòng khí đè ở ngực, ngồi nằm thế nào đều không thoải mái, anh rốt cuộc là có ý gì, tại sao không để cho cô đi ra ngoài.

Một lát sau, cô cảm thấy khát nước, liếc mắt nhìn thời gian, nghĩ tới phía dưới đã ăn xong bữa sáng rồi, cô cầm ly trên đầu tủ đi xuống, nhưng mới vừa đi xuống đã nhìn thấy vẻ mặt Triệu Tử Diên hạnh phúc ôm anh: "Anh Mộ Nghiêm, em rất yêu mến anh!"

Cố Mộ Nghiêm vốn muốn đẩy Triệu Tử Diên ra, nhưng mắt liếc thấy Tần Tích xuống lầu, tay của anh rũ xuống không để lại dấu vết, mặc cho Triệu Tử Diên ôm mình.

Tần Tích đứng đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt rơi vào trên người của bọn họ, trong lòng giống như là một ngọn lửa bị xăng gội lên vậy, ngọn lửa càng cháy càng mạnh hơn rồi, đưa mắt nhìn đại khái năm giây, cô cố gắng giữ bình tĩnh đi tới phòng bếp, khi trở ra, cũng không nhìn bọn họ một cái.

Buổi trưa, Hà Diệc lên lầu gọi Tần Tích ăn cơm, Tần Tích vốn không muốn đi xuống, nhưng nghĩ lại, tại sao cô phải vì bọn họ mà đói bụng mình, cho nên đi xuống.

Trên bàn ăn, thức ăn rất phong phú, Tần Tích vừa nhìn thấy trên bàn rất nhiều món ăn đều rất hợp khẩu vị của cô, lại cảm thấy bụng đói hơn rồi, mới vừa ngồi xuống cầm đũa lên thì nghe được Triệu Tử Diên đối diện phát ra giọng vui mừng: "Anh Mộ Nghiêm, anh đối với em thật tốt, làm toàn bộ đều là món em thích ăn."

Tần Tích kinh ngạc ngẩng đầu lên, một bàn thức ăn này toàn bộ đều là anh làm sao? Là anh đặc biệt làm theo yêu thích của Triệu Tử Diên, trong nháy mắt, trong lòng chảy qua chua xót, lúc bọn họ ở bên nhau, anh sẽ hướng dẫn cô nấu cơm, hiếm khi tự mình bắt tay vào làm, hoá ra anh cũng có thể vì người kia, dụng tâm làm một bữa trưa phong phú như vậy.

Ban đầu cảm thấy món ăn rất ngon miệng, nhưng giờ lại cảm thấy như nghẹn ở cổ họng, khó có thể nuốt xuống.

Hà Diệc cũng hơi có chút kinh ngạc, anh họ lại còn biết nấu ăn, anh còn tưởng rằng gọi mua đồ ăn bên ngoài đây.

Cố Mộ Nghiêm thấy Tần Tích hạ rú mắt, trên mặt không có một chút biểu cảm nào, anh gấp một miếng thịt đến trong chén Triệu Tử Diên, cố ý cất cao giọng: "Tử Diên, ăn nhiều một chút, nếu em thích ăn, buổi tối anh sẽ làm cho em ăn."

Triệu Tử Diên ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt cảm động: "Anh Mộ Nghiêm, em cảm thấy mình thật hạnh phúc!"

Động tác Tần Tích ăn cơm dừng hai giây, sau đó dùng sức gấp hai đũa cơm, từ đầu đến cuối không có ngẩng đầu nhìn đối diện một cái.

"Chị dâu, đừng chỉ ăn cơm, nhiều món ăn như vậy, chị nếm thử một chút đi." Hà Diệc gấp thịt cho Tần Tích, thấy dáng vẻ Triệu Tử Diên vui vẻ không thôi, Hà Diệc đã cảm thấy ngán, thật không biết tại sao anh họ có thể nói ra những lời đó, anh họ cấp bậc quả nhiên cao.

"Gần đây giảm cân, không ăn thịt." Tần Tích đẩy miếng thịt qua một bên, thịt bò cách thủy là Cố Mộ Nghiêm làm vì Triệu Tử Diên, cô còn lâu mới ăn đây.

"Chị lại không mập, hơn nữa, mặc kệ chị mập hay gầy, anh họ đều thích chị." Hà Diệc ngẩng đầu lên hỏi một câu: "Đúng không, anh họ."

Hà Diệc vừa hỏi xong, trên bàn ăn yên lặng mấy giây, động tác của tất cả mọi người đều ngừng lại, Tần Tích nắm chặt chiếc đũa.

Cố Mộ Nghiêm liếc mắt Tần Tích, nói với Hà Diệc: "Nói nhiều như vậy, ăn cơm"

Dáng vẻ cô không muốn dính líu một chút quan hệ gì với anh, làm sao anh có thể nói ra chữ "Đúng" được đây.

Tần Tích ăn nửa chén cơm thì để đũa uống, đũa cũng không chạm qua một món ăn nào trên bàn, Cố Mộ Nghiêm nhìn cô, vẫn là nhìn không được quan tâm hỏi: "Ăn không ngon sao? Tại sao ăn ít như vậy?"

"Anh chăm sóc tốt những người bên cạnh là được, tôi ăn nhiều ăn ít không cần anh lo lắng." Tần Tích đứng dậy, xoay người rời đi phòng ăn.

Triệu Tử Diên nhìn bóng lưng Tần Tích, cố ý cất cao giọng: "Anh Mộ Nghiêm, anh mặc kệ cô ấy đi, thật xem mình là rung tâm rồi, cũng không nhìn bây giờ đứng trên địa bàn của ai, cũng không có lễ phép chút nào."

"Tử Diên!" Vẻ mặt Cố Mộ Nghiêm lạnh lùng

Vẻ mặt Triệu Tử Diên ngây thơ nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Em chỉ là không thích cô ấy đối với anh như vậy mà thôi."

Hà Diệc nhìn cảnh này, nói với Cố Mộ Nghiêm: "Anh họ, anh làm quá mức rồi!"

"Cái gì làm quá mức?" Đầu Triệu Tử Diên đầy dấu chấm hỏi, nhưng Hà Diệc cũng không có một chút ý tứ nào muốn trả lời cô ta, Triệu Tử Diên tức giận cũng không được, nghĩ tới sớm muộn gì cũng dạy dỗ Hà Diệc một chút.

Cố Mộ Nghiêm thu mắt lại, nhìn thức ăn đầy bàn, đột nhiên cũng không muốn ăn chút nào, để đũa xuống nói: "Các người từ từ ăn, tôi ăn no rồi."

Triệu Tử Diên thấy anh đứng dậy, vội vàng nói: "Anh Mộ Nghiêm"

Cố Mộ Nghiêm không có dừng lại bước chân, đi lên lầu, trên mặt có chút buồn bã, sự quan tâm của anh, dáng vẻ cô luôn là một bộ ghét bỏ, anh đối tốt với cô, cô lại liều mạng khước từ, Tần Tích ơi Tần Tích, rốt cuộc muốn anh làm sao, em mới có thể giống như Triệu Tử Diên như vậy, thoáng cho một chút phản ứng vui sướng.

**

Tần Tích vẫn muốn trở về nước, ở đây giống như con chim bị nhốt trong lồng tre vậy, mỗi ngày nhìn Triệu Tử Diên đi theo phía sau mông Cố Mộ

Nghiêm, chỉ là Cố Mộ Nghiêm không có ý muốn về nước, cô hỏi anh lúc nào thì trở về, anh nói bây giờ Triệu Tử Diên không thích hợp với mấy bay, chờ thân thể Triệu Tử Diên khá hơn một chút lại nói.

Lại là vì Triệu Tử Diên.

Anh yêu Triệu Tử Diên rồi sao?

Lúc anh cảm thấy vì tính làm việc ở phòng khách, Triệu Tử Diên dựa sát bên cạnh anh, bụng trà dâng nước, phục vụ rất chu đáo, Tần Tích cố gắng không để cho mình phải nhìn thấy, coi bọn họ như không khí, nhưng mắt chính là không kiểm soát được, càng nhìn thấy thì trong lòng càng khó chịu hơn.

Mấy ngày nay, Triệu Tử Diên và Cố Mộ Nghiêm gần như là dính vào nhau, mỗi ngày anh làm các món ăn khác nhau cho Triệu Tử Diên ăn, Triệu Tử Diên thoáng nói một tiếng không thoải mái, anh sẽ lập tức buông công việc trên tay đi chăm sóc cô ta.

Đa số thời gian là Tần Tích ở trong phòng trên lầu, không muốn đi xuống lầu nhìn đến bọn họ, nhưng có lúc tiếng cười hạnh phúc của Triệu Tử Diên sẽ truyền vào xuyên qua vách tường.

Mấy ngày nay, Tần Tích ăn rất ít, cho dù mỗi bữa đều là thức ăn phong phú, nhưng cô rất ít khi chạm vào, bởi vì cô biết, những thứ này đều không phải làm cho cô.

Mấy ngày gần ngủi, Tần Tích rõ ràng gầy rất nhiều, bây giờ khuôn mặt nhỏ như cỡ bàn tay, hơn nữa dạ dày thường xuyên khó chịu, cứ muốn ói, nhưng cái gì cũng phun không ra, làm cho cô khó chịu không thôi.

Tần Tích từ dưới lầu đi lên, vừa mới chuẩn bị vào phòng, Triệu Tử Diên đi ra từ bên cạnh, đôi tay cô ta ôm ngực nhìn Tần Tích: "Cô còn muốn ở lý đây bao lâu hả?"

Tần Tích cười lạnh nói: "Liên quan gì tới cô, tôi lại không giam ở trên địa bàn của cô."

"Thật sự không biết xấu hổ, nếu tôi là cô, đã sớm không ở nổi nữa, cô cũng thấy đấy, anh Mộ Nghiêm đối với tôi rất tốt, chúng tôi sẽ kết hôn sớm, cho nên tôi lấy danh nghĩa Cố thiếu phu nhân tương lai thông báo với cô, nhanh rút ra ngoài, tôi không cho phép cô ở đây nữa." mấy ngày nay, cô luôn chờ đợi Tần Tích rời đi, nhưng hình như anh Mộ Nghiêm không muốn để cho cô đi, nếu cứ tiếp tục tiếp tục như vậy, khó đảm bảo hai người sẽ không quay lại với nhau, cho nên thừa dịp hôm nay anh Mộ Nghiêm có chuyện đi ra ngoài, cô muốn đuổi Tần Tích đi, chấm dứt tai họa về sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Em Là Người Phụ Nữ Ngốc Nhất Trên Thế Giới

Tần Tích bật cười một tiếng: "Danh nghĩa Cố thiếu phu nhân tương lai? Chờ cô thật sự rồi trở lại nói những lời này với tôi."

Không biết vì sao, lúc Triệu Tử Diên nói câu này, cô cảm thấy rất chói tai.

"Cô. . ." Triệu Tử Diên tức giận: "Cô cho rằng cô tiếp tục ở đây thì có thể cùng anh Mộ Nghiêm quay lại với nhau sao? Tôi cho cô biết, anh Mộ Nghiêm đã không thích cô, anh ấy chỉ nhìn về mặt tình cảm trước kia cho nên không có tự mình đuổi cô đi, thức thời, cô đi nhanh lên."

"Nếu cô thật sự muốn tôi đi như vậy, để cho Cố Mộ Nghiêm tự mình đến nói với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không ở lâu một phút!" Tần Tích đã có ác cảm với Triệu Tử đến một mức độ nhất định, cô trả lời rất không kiên nhẫn: "Bây giờ mời cô rời đi, đừng đứng trước cửa phòng của tôi."

Triệu Tử Diên thấy cô không đi, trong lòng khó nén sôi ruột, nếu chờ anh Mộ Nghiêm trở về, cô không có cách nào đuổi Tần Tích đi được nữa, không được, nhất định phải nghĩ cách mới được, mấy ngày nay, mặc dù anh Mộ Nghiêm rất chăm sóc cô, nhưng cô cảm thấy đó không phải là phát ra từ đáy lòng anh Mộ Nghiêm, giống như làm vì cái gì đó vậy.

Tần Tích thấy cô ta ngăn cản không đi, đã không muốn nói với cô ta một câu nào nữa, nên đưa tay đẩy cô ta sang một bên, Triệu Tử Diên vừa tức giận định nặng Tần Tích, nhưng lại nhìn thấy nơi cầu thang, có một vệt bóng khúc xạ ở trên vách tường, cô lập tức thuận thế ngã trên mặt đất, uất ức nói không dứt: "Tôi thật sự chưa từng nghĩ phải phá hư tình cảm của cô với anh Mộ Nghiêm, tôi chỉ thấy tâm trạng cô gần đây không tốt, muốn trò chuyện với cô mà thôi. . ."

Hai giây đầu, Tần Tích có chút không phản ứng kịp, nhưng ngay sau đó mới biết chuyện gì xảy ra, quay đầu lại quả nhiên thấy Cố Mộ Nghiêm đứng tại đầu bậc cầu thang, ánh mắt đang nhìn bên này, thu hết cảnh này vào mắt.

Lại muốn diễn khổ nhục kế sao?

Trong lòng Tần Tích rất bình tĩnh, cũng không có hốt hoảng, cứ như vậy nhìn Cố Mộ Nghiêm từng bước một đi về phía bên này, đứng nơi cách cô hai mét nhìn mình.

Triệu Tử Diên vẫn té xuống đất, làm bộ đáng thương nhìn anh: "Anh Mộ Nghiêm, anh không nên trách Tần Tích, là em không có đứng vững, không có liên quan đến Tần Tích. . ."

"Mới vừa rồi không có liên quan đến tôi một chút nào." Tần Tích chợt nở nụ cười, đưa tay kéo Triệu Tử Diên đứng lên từ nơi đó, Triệu Tử Diên sững sờ, không biết Tần Tích đến cùng muốn làm gì, lúc Cố Mộ Nghiêm nhìn chăm chú, cô ta vẫn đưa tay cho Tần Tích, cô ta vừa mới đứng vững, còn chưa kịp đứng vững, đã bị tát một cái rất mạnh trên gương mặt rồi, sau đó thì nghe được Tần Tích nói: "Nhưng bây giờ có liên quan đến tôi rồi đó, tôi đã sớm muốn đánh cô, vẫn không tìm được cơ hội, bây giờ cô tự mình chủ động đưa tới cửa khiêu khích tôi, không đánh vậy thì rất xin lỗi mình!"

Nếu muốn coi cô thành một người phụ nữ có lòng dạ độc ác, nếu cô không làm chút gì, thì thật sự là phụ lòng ý của bọn họ rồi.

"Cô. . ." Triệu Tử Diên bụm mặt, không thể tin được ngay trước mặt Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích lại dám đánh cô ta.

"Cô cái gì mà cô, không muốn chịu một bạt tay nữa thì cầm miệng cho tôi, tôi đã nhìn cô rất lâu rồi!" Tần Tích trợn mắt nhìn cô ta.

Cố Mộ Nghiêm nheo mắt lại nhìn cảnh này, im lặng.

Tần Tích xoay người nhìn Cố Mộ Nghiêm, trên mặt lại vẫn mang theo ý cười: "Thấy rõ chưa, là tôi đánh cô ta, ai kêu cô ta nọ miệng, không phải là xông tới trước mặt của tôi để cho tôi đánh, nếu anh không muốn cô ta bị đánh nữa, thì nhanh chóng trả lại hộ chiếu cho tôi, nếu không lần sau cũng không chỉ dừng lại một cái tát đơn giản như vậy!" Nói xong, đẩy cửa ra ngăn cản Triệu Tử Diên, đi vào phòng, hung hăng đóng cửa lại.

Triệu Tử Diên bụm mặt, uất ức nhìn anh, hốc mắt hồng hồng: "Anh Mộ Nghiêm. . ."

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô ta, nhíu chặt chân mày: "Cô nói gì với cô ấy?"

Đột nhiên Triệu Tử Diên khóc, giọng nghẹn ngào trả lời: "Em cái gì cũng không nói, em chỉ nhìn thấy tâm trạng Tần Tích gần đây không tốt, muốn trò chuyện với cô ấy, để cho cô ấy vui vẻ một chút, nhưng ai ngờ, cô ấy rất tức giận, còn mắng em . . . em muốn giải thích, cô ấy lại đẩy em một cái, anh Mộ Nghiêm, em không có làm sai điều gì? Tại sao cô ấy không thích em?"

Cố Mộ Nghiêm còn chưa lên tiếng, bỗng dung cửa được mở ra, Tần Tích kéo hành lý đi ra, nhìn cũng không nhìn Triệu Tử Diên, mà nói với Cố Mộ Nghiêm: "Xin anh trả lại hộ chiếu cho tôi!"

"Em muốn đi đâu?" Cố Mộ Nghiêm nắm lấy tay cô cầm hành lý.

Tần Tích vung tay của anh ra: "Cái này không cần thiết nói cho anh biết, anh cũng thấy đấy, tôi chính là một phụ nữ lỗ mãng không biết nói đạo lý, nếu anh để cho tôi tiếp tục đợi ở đây, Triệu Tử Diên của anh đã có thể thâm hơn."

Cố Mộ Nghiêm nhìn chăm chăm cô, tại sao gọi Triệu Tử Diên của anh!

"Anh Mộ Nghiêm, nếu Tần Tích đợi ở đây không vui, vậy hãy để cho cô ấy quay về trước đi." Triệu Tử Diên ở bên cạnh nhỏ giọng trả lời.

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiêm không nói lời nào, đã chán nản, kéo theo vali hành lý đi ra ngoài, Cố Mộ Nghiêm muốn lập tức đuổi theo cô, Triệu Tử Diên lại đột nhiên kêu một tiếng: "A ——"

Cố Mộ Nghiêm dừng bước lại nhìn cô, Triệu Tử Diên ôm đầu nói: "Anh Mộ Nghiêm, đầu em đau quá, đau quá. . ."

"Bảo Hà Diệc đưa cô đi bệnh viện." Cố Mộ Nghiêm nói xong, nhanh chóng đuổi theo, anh chỉ biết không thể để cho Tần Tích lại biến mất ở trước mặt anh một lần nữa, lần trước bởi vì Triệu Tử Diên, anh đã vứt bỏ Tần Tích hai ngày, lần này, anh không muốn bởi vì bất kì ai mà đánh mất cô nữa.

Hà Diệc uống hết nước chuẩn bị lên lầu ngủ trưa, mới vừa đi tới cửa cầu thang đã nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm vội vã lao xuống, không hiểu hỏi: "Anh họ, đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Mộ Nghiêm không trả lời, sai bước chạy đi, nhưng đuổi đến lối đi bộ thì không nhìn thấy bóng dáng của Tần Tích nữa, cô không thể nào đi nhanh như vậy, khả năng duy nhất là cô đón xe, anh lại đi trở về, lái xe một đường đuổi theo, chú ý xe taxi trên đường, nhưng hành khách ngồi bên trong đều không phải là cô.

Người phụ nữ ngốc, chẳng lẽ cô nhìn không ra được, anh không muốn cho cô đi chút nào sao? Lấy đi hộ chiếu của cô, không muốn trở về nước, chính là không hi vọng hủy bỏ hôn ước.

Tần Tích ngồi trong xe taxi, đầu dựa vào trên cửa sổ xe, ngoác nhìn một điểm nào đó trong không khí, trên người cô không có hộ chiếu, rời khỏi biệt thự cũng không thể trở về không nước được, nhưng tiếp tục đợi ở nơi đó, cô cảm thấy ngay cả thở cũng sẽ trở nên khó khăn, cô sợ thấy Cố Mộ Nghiêm vì Triệu Tử Diên mà hỏi tại sao mình động thủ, cho nên cô chạy đi.

Lần trước cô làm Triệu Tử Diên bị thương, anh nói thật sự thất vọng về cô, lần này cô ở trước mặt anh, tát Triệu Tử Diên một cái, chắc chắn trong lòng anh càng thêm tức giận, cô rời đi sẽ vừa đúng như ý của anh.

Ngay vào lúc này, tài xế mở miệng nói chuyện, Tần Tích nghe có chút không hiểu, nhưng mơ hồ đoán được, có lẽ biết hỏi điểm đến của cô, trong lúc nhất thời Tần Tích không biết nên nói gì.

Cô đối với đất nước rất xa lạ này, hơn nữa trên người cũng không nhiều tiền, cô có thể đi đâu đây.

Nhớ tới những người không có tiền sẽ ở nhà ga xe lửa vào buổi tối, Tần Tích suy nghĩ một chút để cho tài xế đến nhà ga, sau khi xuống xe, cô nhìn thấy một hiệu sách, cô đi vào mua một quyển tự điển Trung Anh, nghĩ rằng sẽ cần nó trong trường hợp nào đó.

Trong nhà ga rất nhiều người, trên ghế ngồi đầy người, hoàn toàn không có chỗ ngồi trống, Tần Tích kéo theo hành lý không biết nên đi đâu, thật vất vả, cô mới im được ghế trống ở trong góc, cô chậm rãi ngồi xuống, mờ mắt nhìn bốn phía, trong nháy mắt, trong lòng cô cảm thấy cô đơn.

Người chung quanh nói nhưng cô nghe không hiểu ngôn ngữ, mọi người cảnh tượng vội vã, không ai sẽ quan tâm cô là ai, tại sao ngồi ở đây.

"Tần Tích——"

Đột nhiên, đài phát thanh trong nhà ga truyền đến giọng nói tiếng Trung Quốc quen thuộc, cô sững sốt một chút, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía cái loa, cho là mình xuất hiện ảo giác, ngay lúc cô không chắc chắn, giọng nói truyền đến lần nữa.

"Tần Tích, em ở trong đó, anh là Cố Mộ Nghiêm, tới quầy phục vụ tìm anh, anh chờ em ở đó!" Cố Mộ Nghiêm nói truyền thanh xong, chăm chú nhìn hình ảnh theo dõi bên cạnh, anh biết cho dù anh nói như vậy, Tần Tích tuyệt đối cũng không sẽ đến quầy phục vụ tìm anh, ngược lại càng trốn kỹ hơn, thông qua máy giám sát, anh biết cô ở trong nhà ga, nhưng người ở đây nhiều như dòng chảy, tìm từng cái một không biết muốn tìm bao lâu, hơn nữa anh suy đoán, bây giờ cô ở trong một góc, nghe được truyền thanh, cô nhất định sẽ tránh, quả nhiên, sau đó rất nhanh thông qua máy giám sát anh đã nhìn thấy Tần Tích kéo hành lý đi về phía cửa.

Cố Mộ Nghiêm nói cảm ơn với nhân viên làm việc, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, chặn Tần Tích tại cửa ra vào, sau đó anh tự tay níu cánh tay của cô lại, kéo cô đến một nơi hẻo lánh bên cạnh.

Tần Tích hất tay của anh ra, có chút tức giận quát: "Cố Mộ Nghiêm, anh còn tới tìm tôi làm gì, anh không phải là đã lựa chọn không nhìn tôi sao? Đã như vậy, tôi rời khỏi không phải vừa vâng thuận ý của anh sao, tại sao anh muốn tới, anh rốt cuộc muốn thế nào hả?"

Cố Mộ Nghiêm giữa chặt bả vai của cô, cũng không nhịn được quát với cô: "Ai không nhìn em, rõ ràng vẫn lựa chọn không nhìn người là em, là em coi anh như không khí, là em thờ ơ đối với anh, vì sao anh muốn tới? Anh rốt cuộc phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ em không biết sao? Đúng, em thật sự không biết, bởi vì em vẫn luôn đang giả vờ câm điếc, em luôn đều ở đây lựa chọn trốn tránh, em làm sao có thể biết! Người phụ nữ này không có tim không có phổi, hành hạ anh em rất vui vẻ có phải hay không!"

Tại sao cho dù anh làm cái gì, cô đều không cảm nhận được.

Tần Tích nhìn về mặt Cố Mộ Nghiêm có quá nhiều sự thất vọng và đau lòng, trong lúc nhất thời ngậm ngẫn cả người, lời này của anh là có ý gì, chẳng lẽ? Không, không thể nào.

"Tôi làm sao sẽ không biết, tôi biết rõ anh thích Triệu Từ Diên, tôi biết rõ anh cẩn thận đối với cô ta, tôi cũng biết anh mỗi ngày không ngại cực khổ nấu cho cô ta ăn, luôn ở cùng với cô ta."

Cố Mộ Nghiêm thở dài một hơi: "Em là người phụ nữ ngốc nhất trên thế giới!" Anh làm những thứ kia thật sự là vì Triệu Từ Diên sao? Tại sao cô không cảm thấy tại sao anh muốn làm như vậy? Chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của một người phụ nữ ngốc nghếch mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Anh Không Có Ghét Bỏ Em ... Chính Em Tự Ghét Bỏ Bản Thân Mình

"Tôi làm sao sẽ không biết, tôi biết rõ anh thích Triệu Từ Diên, tôi biết rõ anh cẩn thận đối với cô ta, tôi cũng biết anh mỗi ngày không ngại cực khổ nấu cho cô ta ăn, luôn ở cùng với cô ta."

Cố Mộ Nghiêm thở dài một hơi: "Em là người phụ nữ ngốc nhất trên thế giới!" Anh làm những thứ kia thật sự là vì Triệu Từ Diên sao? Tại sao cô không cảm thấy tại sao anh muốn làm như vậy? Chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của một người phụ nữ ngốc nghếch mà thôi.

"Anh mới..." Tần Tích còn chưa nói hết lời, Cố Mộ Nghiêm đã cúi người ngăn chặn mọi đồ mọng của cô, lấy tất cả kháng nghị của cô, tất cả sự không hài lòng nuốt vào trong bụng, nụ hôn này đầy thâm tình và thô bạo, cánh tay ôm chặt lấy cô, hận không được nhét cô vào trong thân thể.

Một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn hai má đỏ hồng của cô, trong mắt có ý cười: "Anh đối tốt với Triệu Từ Diên, em ghen có đúng hay không!"

"Tôi..." Tần Tích vừa định phản bác, nhưng lại bị ngăn một lần nữa, anh không muốn nghe cô nói, miệng người phụ nữ này nói một đường nhưng trong

lòng lại suy nghĩ một nẻo.

Tần Tích hoàn toàn đã không phản kháng được, bị anh đặt ở trên vách tường, ngẩng đầu lên nhận lấy nụ hôn của anh.

Cố Mộ Nghiễm thấy cô không thở nổi, lúc này mới buông cô ra, nhưng cánh tay vẫn ôm cô thật chặt, đột nhiên, anh bèn nhảy nhận ra sự nguy hiểm, ánh mắt liếc thấy mấy người áo đen ở trong đám người qua lại cách đó không xa, về mặt kia khí thế kia, Cố Mộ Nghiễm đã biết chắc chắn không phải là người bình thường, mà là sát thủ chuyên nghiệp.

"Đi!" Cố Mộ Nghiễm nắm lấy cổ tay của Tần Tích, kéo cô đi về phía trước.

Tần Tích thấy vẻ mặt anh thay đổi, biết chắc chắn gặp phải chuyện không tốt, lo lắng hỏi: "Sao thế?"

"Nếu anh nói chúng ta sẽ chết hôm nay, em có sợ hay không?" Tuy Cố Mộ Nghiễm nói lời như vậy, nhưng trên mặt lại có cười khê.

Có người muốn tính mạng của anh, lần trước ở KTV Hoàng Triều bởi vì đột nhiên Tần Tích làm thất bại, nhưng dường như đối phương cũng không buông tha, đã theo tới Luân Đôn, mấy ngày nay, anh đã nhận ra.

Tần Tích nghe được lời nói của Cố Mộ Nghiễm, đã nghĩ tới lần trước cùng Hàn Thành Nghiêu ở nhà hàng River Thames gặp phải bắn nhau, đến bây giờ nhớ tới còn có chút sợ, sắc mặt khê thay đổi, nói thật: "Tôi không muốn chết."

Cố Mộ Nghiễm nhìn cô một cái: "Vậy hãy theo sát anh, không được buông tay anh."

Tần Tích vừa nghe, theo bản năng nắm chặt tay của anh, bước chân cũng càng nhanh hơn, Cố Mộ Nghiễm cũng không đưa cô đi đường lớn, mà lựa chọn đi hẻm nhỏ, nơi này kiến trúc xây dựng giống như con phố nhỏ cũ của Bắc Kinh, có chút rắc rối phức tạp, Tần Tích đi cũng không phân rõ phương hướng, có thể là bởi vì tinh thần căng thẳng, cô giống như có thể nghe tiếng bước chân phía sau dần dần đến gần phía, sắc mặt trắng bệch.

Cố Mộ Nghiễm cảm thấy cô lo lắng: "Không phải sợ, anh sẽ không để cho người khác làm tổn thương em!"

Tần Tích thấy Cố Mộ Nghiễm lấy ra một thanh súng lục nhỏ từ trên người, rất đẹp, nếu nói đây là một cái tác phẩm nghệ thuật, quả thực là hoàn mỹ không tì vết, cô kinh ngạc nói: "Anh cũng có súng?"

"Ừ, bình thường có thể lấy ra dọa người." Cố Mộ Nghiễm vẫn có tâm tình nói đùa với cô, dắt cô xuyên qua hẻm nhỏ, đột nhiên Tần Tích nhìn thấy điều quen thuộc, nghiêng đầu có chút lo lắng nói với Cố Mộ Nghiễm: "Anh có phải lạc đường hay không, mới vừa rồi chúng ta đã đi qua nơi này."

"Anh biết." Anh cũng không tính trốn, mà muốn tìm cơ hội giết hết người theo dõi anh.

"Anh biết?" Tần Tích rất là lo lắng: "Anh đến cùng muốn làm cái gì?"

"Giết bọn họ." Giọng nói của Cố Mộ Nghiễm hơi hệt, Tần Tích lại tròn to hai mắt: "Một mình anh sao?"

Anh lợi hại hơn nữa, hai quả đầu cũng khó địch bốn tay.

"Không phải còn có em giúp anh nữa hay sao?" Cố Mộ Nghiễm nhìn cô.

"Tôi?" Tần Tích không dám tin, vội vàng khoát tay: "Tôi không biết."

Giết cá cô cũng không dám, chứ nói chi là giết người.

Cố Mộ Nghiễm nói: "Không sao, nếu anh chết, anh nhất định sẽ kéo em cùng chết, như vậy anh sẽ không cô đơn trên đường xuống hoàng tuyền."

Tần Tích nhìn anh, tâm trạng vốn căng thẳng nhưng khi nghe lời anh nói thì thả lỏng một chút, cô tin anh sẽ không chết, nhưng vẫn có chút lo lắng an ủi anh, ngoài miệng lại nói: "Tôi mới không cần chết cùng với anh đâu!"

"Em là người phụ nữ của anh, anh sẽ không để cho em có cơ hội kết hôn với người khác sau khi anh chết." Nếu thế anh không phải là giận đến nổi nhảy ra từ trong quan tài sao.

Tần Tích nghe được câu nói bá đạo này, không chỉ không tức giận, trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào.

Ngay vào lúc này, đột nhiên trước mặt truyền đến súng vang, Cố Mộ Nghiễm sợ có mai phục ở phía trước, cho nên sử dụng thủ dò xét, Tần Tích cũng sờ, lúc nào thì bọn họ lại ở phía sau sát thủ, hoá ra người đàn ông này luôn vòng quanh là vì tận dụng lợi thế của mình.

Khi đi qua một sân, Cố Mộ Nghiễm dắt cô đi vào, để cho cô núp ở bên trong: "Ở đây chờ anh, không được ra ngoài!"

Cô an toàn hơn khi ở trong này, hơn nữa anh cần tập trung đối phó những người đó, nếu không thì anh sẽ chết, cô cũng tuyệt đối sẽ không có cơ hội sống sót, chỉ có anh còn sống mới có thể bảo đảm an toàn của cô.

"Anh thì sao?" Một tay Tần Tích nắm lấy bàn tay của anh, hỏi có chút lo lắng: "Anh đi giải quyết bọn họ sau đó trở lại đón em." Cố Mộ Nghiễm nói xong thì muốn đóng cửa lại, Tần Tích vội vàng ngăn, dặn dò: "Vậy anh cẩn thận một chút!"

Cố Mộ Nghiêml đưa mắt nhìn cô hai giây, tiếp đó ôm cô vào trong ngực, cầm đặt ở trên đầu cô, không bao lâu, anh đã buông cô ra, sau đó đóng cửa sân nhỏ lại.

Tần Tích núp ở trong nhà, hoá ra người ở nơi này đã chuyển đi rồi, chỉ còn lại vật dụng trong nhà đầy bụi bặm, cô tìm cái ghế ngồi xuống, tay khăn trương xoắn ở chung một chỗ, cô biết đi theo Cố Mộ Nghiêml sẽ trở thành gánh nặng của anh, ở đây chờ anh mới là tốt nhất, nhưng trong lòng sẽ càng lo lắng hơn, nhìn không thấy người sẽ không khỏi suy nghĩ lung tung.

Không lâu, cô đã nghe được một trận tiếng súng, phải là khai chiến, vô cùng kịch liệt, cô không nhìn được đứng lên, tay có chút run rẩy, muốn mở cửa đi ra xem một chút.

Mẹ nó, chết thì chết thôi.

Tần Tích nhặt một đoạn ống thép từ trong sân nhỏ, dè dặt đi ra ngoài, đến gần tiếng súng bên kia, mặc dù tiếng súng không xa, nhưng nơi này là hẻm nhỏ, Tần Tích lại chưa quen thuộc đường, cho nên thủy chung không tìm được, cảm thấy tiếng súng đang ở tường đối diện, nhưng vừa đi qua lại thấy không phải.

Thật không biết đầu óc Cố Mộ Nghiêml là cái gì, cô nghi ngờ trong đầu anh có phải cây GPS vào hay không.

Tần Tích đi dựa vào trục gác, không thể nghĩ đến lại tìm được Cố Mộ Nghiêml, khi thấy cô xuất hiện, khẽ nhủ mày: "Không phải bảo em chờ anh ở đó hay sao?"

"Mới vừa rồi anh không phải bảo tôi giúp anh hay sao?" Tần Tích chu miệng.

Cố Mộ Nghiêml nhìn một đoạn ống thép trên tay cô, mỉm cười, giơ tay lên sờ sờ đầu của cô: "Được, muốn sống cùng nhau sống, nếu như em muốn chết, anh chắc chắn sẽ đi cùng em!"

"Tôi sẽ không chết, tôi vẫn chưa có kết hôn còn chưa có sinh đứa nhỏ, có rất nhiều chuyện chưa nếm thử, ông trời còn lâu mới nhẫn tâm để cho tôi đi cùng anh!"

"Cũng được, lần này nếu chúng ta không chết, anh đến lúc đó có thể làm rất nhiều việc cùng với em, tỷ như để cho em cảm thụ cảm giác sanh con, một lần không đủ vậy thì hai lần, hai lần không đủ còn có thể tới ba lần, ít nhất em nếm thử đủ rồi mới thôi!"

"Cố Mộ Nghiêml!" Giương mặt Tần Tích đỏ bừng: "Đứng đắn một chút, bây giờ anh còn có tâm trạng nói đùa."

Cố Mộ Nghiêml sờ sờ đầu của cô, sau đó để cho cô theo sát mình, bắt đầu đối phó đám người kia, Tần Tích thấy được không ít vết máu, trên người Cố Mộ Nghiêml không có vết thương, có thể thấy được đối phương bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ.

Tần Tích vẫn nhìn chăm chú vào phía sau Cố Mộ Nghiêml, trong tay nắm chặt ống thép, khăn trương nên chảy mồ hôi đầy mặt, tiếng súng chói tai khiến sợ hơn lúc đầu đến từ phía sau, cô tập trung tinh thần cao độ, chỉ cần sau lưng có người xông tới, cô dùng sức đập xuống.

Không biết đã trải qua bao lâu, bả vai Tần Tích bị nắm chặt, cô theo tính phản xạ sẽ xoay người đập xuống, Cố Mộ Nghiêml lập tức nắm giữ: "Là anh!"

Tần Tích vội vàng hỏi thăm: "Bọn họ đâu?"

"Trón rồi."

Bỗng dưng Tần Tích thờ phào nhẹ nhõm, ngón tay buông lỏng, ống thép rơi trên mặt đất, lại khéo đập trúng chân của mình, cô lập tức ngồi xồm xuống ôm chân: "Đau."

Cố Mộ Nghiêml rất là bất đắc dĩ nhìn cô một cái, đứng ở trước mặt cô, lấy tay của cô ra: "Anh xem một chút."

"Tôi có phải vụng về lắm hay không!" Tần Tích nhìn anh hỏi.

"Có một chút." Cố Mộ Nghiêml quỳ một chân xuống đất, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, cởi vớ của cô ra, nơi bị đập trúng đã đỏ lên: "Không nghiêm trọng, trở về bôi chút thuốc là được."

Tần Tích ngồi ở trên đùi của anh, tay gác lên vai của anh, chu môi nói: "Sao anh không học nhân vật nam chính trong phim truyền hình nói điều tốt đẹp chứ."

Cố Mộ Nghiêml giúp cô mang vớ, trên mặt xuất hiện một chút ý cười: "Làm người phải thành thực."

"Hừ!" Tần Tích tức giận.

Cố Mộ Nghiêml thấy bên má cô phồng lên, cảm thấy vô cùng đáng yêu, đưa tay捏捏, Tần Tích vội vàng đẩy tay của anh ra: "Tay anh cảm vớ nên không được chạm vào tôi!"

"Anh cũng không có ghét bỏ vớ của em thôi, chính em ghét bỏ chính mình." Anh buộc lại dây giày, đỡ cô đứng lên, sau đó dắt cô đi ra phía ngoài.

"Anh đã tới đây rồi sao?" Tần Tích thấy đáng vẻ anh quen cửa quen nẻo.

Cố Mộ Nghiêm trả lời: "Không có."

"Vậy tại sao anh lại không lạc đường?"

"Em cho rằng ai cũng giống em, ngốc đến muốn chết, nơi đi vào hẻm nhỏ có treo bản đồ." Cô ở bên cạnh anh, dĩ nhiên anh sẽ không bắt cần như vậy, đi vào trước, anh đã lấy bản đồ xuống rồi.

"Cố Mộ Nghiêm!" Tần Tích dừng lại bước chân, tức giận tròn mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Cố Mộ Nghiêm, Không Cần Lo Cho Tôi

Edit: Sun520

"Em cho rằng ai cũng ngốc giống em, ngốc đến muốn chết, nơi đi vào hẻm nhỏ có treo bản đồ." Cô ở bên cạnh anh, dĩ nhiên anh sẽ không bắt cần như vậy, trước khi đi vào, anh đã lấy bản đồ xuống rồi.

"Cố Mộ Nghiêm!" Tần Tích dừng lại bước chân, tức giận tròn mắt nhìn anh.

Anh tự tay dắt cô, nhin cười nói: "Được rồi, chúng ta rời khỏi nơi này trước, chờ đi về, em muốn thế nào thì sẽ thế đó!"

Tuy nói mấy người kia trốn rồi, nhưng có thể sẽ kêu người trở lại nữa, một mình anh đến cũng không nổi nào, nhưng có cô ở bên người, anh không dám mạo hiểm.

Tần Tích cũng biết bây giờ không phải là lúc nổi giận, mặc cho anh lôi kéo mình đi ra phía ngoài, nhưng không ngờ còn chưa đi ra ngõ nhỏ, đột nhiên Cố Mộ Nghiêm dừng lại bước chân, Tần Tích ngẩng đầu lên vừa định hỏi anh sao vậy, Cố Mộ Nghiêm bước một bước dài chắn trước người của cô, Tần Tích còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy bốn người đi ra từ chỗ rẽ phía trước cách đó 20m, trong tay toàn bộ cầm súng, từng bước một đi đến gần bọn họ, Tần Tích theo bản năng #Sun.lqd#đưa tay nắm lấy tay của Cố Mộ Nghiêm muốn lui về phía sau, nhưng Cố Mộ Nghiêm vẫn không nhúc nhích, rất nhanh, phía sau nơi khúc quanh cũng đi ra bốn người, mà hai người bọn họ bị ngăn ở giữa hẻm nhỏ, hai bên đều là tường viện, không có đường nào có thể trốn thoát.

Tay Cố Mộ Nghiêm che ở trước mặt của Tần Tích, vây lấy cô bảo vệ ở giữa mình và vách tường, có vẻ như hôm nay không phải chỉ phải ra một đội người theo đuổi giết mình, mà người chạy trốn trước đó phát tín hiệu cho người ở gần đó, những người gần đó chạy tới ngay lập tức.

Hai bên bao vây người cũng không lập tức nổ súng, mà đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn bọn họ chằm chằm, một người đàn ông trong đó đi lên từ phía sau, cười lạnh nhìn anh nói: "Cố Mộ Nghiêm, không ngờ mày cũng có hôm nay."

Cố Mộ Nghiêm nhìn người đàn ông cầm đầu nói: "Cô ấy là vô tội, thả cô ấy đi, tao tùy ý mày xử trí."

Trên khuôn mặt người đàn ông thượng tràn đầy thù hận: "Đừng mơ tưởng, ban đầu tao cũng van xin mày thả cha tao ra, nhưng còn mày, thế nhưng đưa ông ấy vào nhà tù, để cho người đánh chết ông ấy ở trong chốn, mày có biết khi tao nhìn thấy cha tao chết không nhắm mắt, tao hận mày nhiều thế nào hay không?"

Tần Tích đứng ở sau lưng Cố Mộ Nghiêm, nhỏ giọng hỏi: "Anh ta nói đều là thật sao?"

"Cha của anh ta thật sự là anh đưa vào tù, là trừng phạt đúng tội, vốn là nên tiếp nhận trừng phạt của luật pháp, nhưng ai ngờ bên trong có kẻ thù, kết quả đi vào thì bị người ta cho người giết chết, em biết người bên cạnh anh ta là thủ hạ của ai không?"

"Ai?"

"Hàn Thành Nghiêu, có nhiều thủ hạ thì chính là lão đại, em nhìn thấy rồi, có phải lạm sát kẻ vô tội hay không, người tàn bạo nhẫn tâm." Lúc này, Cố Mộ Nghiêm vẫn không quên bồi thêm một chút.

Tần Tích nắm lấy cánh tay anh: "Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào? Hết đường rồi!"

Cố Mộ Nghiêm hơi nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt tươi cười: "Xem ra chỉ có một con đường chết."

Tần Tích vốn là có chút lo lắng và sợ hãi, nhưng nhìn đến đáng vẻ anh vẫn giống như thật sự thoải mái, cô giảm bớt sợ một chút, chẳng qua là nhin không

được nói: “Đều phải chết mà anh còn cười?”

“Bởi vì có em cùng với anh, mặc dù không có kết hôn phía trên, nhưng sau khi đi xuống còn có thể bổ sung một hôn lễ, có bà xã đương nhiên là phải cười, tốt hơn so người cô đơn.”

“Anh có thể nói nghiêm chỉnh chút hay không.” Tần Tích cau mày.

Cố Mộ Nghiêm hài lòng mong đợi nhìn cô: “Được rồi, anh nghiêm chỉnh một chút, chúng ta bây giờ sẽ phải chết ngay lập tức, em muốn tỏ tình với anh hay không, nói em yêu anh? Nếu không nói sẽ không có cơ hội đó!”

Tần Tích không muốn đề ý đến anh, không trả lời.

Trên người Vạn Nghị tản ra hơi thở giết #Sun.lqd#người, âm ngoan nhìn anh chăm chăm: “Cố Mộ Nghiêm, hôm nay không giết mày, khó giải được mối hận trong lòng của tao, tao cũng muốn cho mày nếm thử một chút cảm giác bị người đánh chết.”

Cố Mộ Nghiêm nhỏ giọng dặn dò cùng Tần Tích: “Sau khi anh ngăn chặn bọn họ, em tìm được cơ hội chạy về phía trước, con đường này đi thẳng mà có thể chạy thẳng ra, nhớ không nên quay đầu lại, sau khi rời khỏi đây thì đi tìm Hà Diệc.”

“Vậy còn anh thì sao?” Tần Tích có chút lo lắng cho anh.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô lo lắng cho mình, giương môi cười một tiếng: “Nếu như mà hôm nay anh thật sự chết rồi, em có khóc hay không?”

“Cố Mộ Nghiêm!” Cô lo lắng gần chết, anh vẫn còn có tâm trạng nói đùa với cô.

Người của hai bên tiến tới gần, về mặt Cố Mộ Nghiêm trở nên nghiêm túc, đẩy cô sang một bên, sau đó nghênh đón, trên mặt Vạn Nghị có tự tin, những người này là anh ta tuyển chọn từ trong một ngàn người được một người, toàn bộ đều có bản lĩnh hạng nhất, muốn thoát khỏi tay những người này, quả thực là chuyện không thể nào.

Anh ta phải giải quyết Cố Mộ Nghiêm ở Luân Đôn, nếu Cố Mộ Nghiêm về nước, chuyện sẽ trở nên rất khó giải quyết, bởi vì không thể khinh thường thế lực nhà họ Cố trong nước được. Cố Mộ Nghiêm và tám người kia quần lấy nhau, gần người như vật lộn độ sức, mặc dù anh lấy một chọi tám, nhưng anh không để cho đối phương chiếm được tiện nghi.

Tần Tích dán lưng thật chặt ở trên vách tường, ánh mắt luôn rơi vào trên người Cố Mộ Nghiêm, mới bắt đầu còn lo lắng anh sẽ thua thiệt, nhưng dần dần phát hiện, bản lĩnh của anh rất giỏi, quả thực là thành thạo.

Đối phương cũng phát hiện khó đối phó với Cố Mộ Nghiêm, một người trong đó móc ra một khẩu súng, nhắm ngay bả vai của Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích trợn to hai mắt, hét to: “Cẩn thận!”

Cố Mộ Nghiêm hơi nheo mắt lại, một cú đá ngang, ngay giữa cổ tay của đàn ông, súng từ trong tay văng ra, Cố Mộ Nghiêm phi thân đi đón khẩu súng, một vòng tuyệt đẹp lộn xuống quỹ một chân xuống đất, sau đó nhanh chóng bắn một phát súng, ngay giữa ấn đường, một người sát thủ trong đó thẳng đờ ngã xuống.

Vạn Nghị đứng ở bên ngoài hỗn chiến, cầm theo súng đi về phía Tần Tích, hình như người phụ nữ này rất quan trọng đối với Cố Mộ Nghiêm, chỉ cần phải bắt được người phụ nữ này, còn sợ Cố Mộ Nghiêm không ngoan ngoãn đầu hàng.

Tần Tích luôn nhìn chăm chú vào Cố Mộ Nghiêm, cho nên không có phát hiện Vạn Nghị đến gần mình, nhưng Cố Mộ Nghiêm phát hiện, anh giờ tay muốn bắn súng, lại phát hiện trong khẩu súng này chỉ còn lại một phát đạn cuối cùng mới vừa rồi, lông mày anh cau lại, muốn thoát khỏi người chung quanh chạy tới bên cạnh cô, nhưng người bên cạnh không tiến công, chỉ phòng thủ, hình như chính là muốn kéo anh, anh lo lắng hét lên với cô: “Đi mau!”

Tần Tích xoay người muốn chạy, nhưng không ngờ mới quay người lại đã đối mặt với nòng súng đen như mực, bỗng dưng cô dừng lại bước chân, Vạn Nghị cười lạnh: “Cố Mộ Nghiêm, nhìn cho rõ cô ta chết thế nào.”

Cố Mộ Nghiêm thấy tay Vạn Nghị đã đặt ở trên cò súng, lạnh lùng nói: “Vạn Nghị, ân oán của tao với mày không liên quan đến cô ấy, người nào làm người đó chịu, mày muốn báo thù thì đến giết tao, giết một người phụ nữ tay không tác sát*(trong tay không có bất kì khí giới nào) thì tính là gì đàn ông!”

Vạn Nghị nghe vậy, âm trầm cười một tiếng: “Muốn tao không giết cô ta cũng có thể, mày giúp cô ta nhận một phát súng đi.”

“Đừng!” Tần Tích vội vàng lắc đầu.

Vạn Nghị hét lên với cô: “Cô câm miệng cho tôi, nếu không tôi lập tức giết chết cô đó!”

Cố Mộ Nghiêm đứng giữa đám người, không chút suy nghĩ nói: “Được.”

“Ha ha, không ngờ Cố thiếu gia máu lạnh vô tình lại là một người si tình.” Vạn Nghị nhắm hòng súng ngay Cố Mộ Nghiêm: “Trốn thật mau một chút, lập tức sẽ chết thì không có ý nghĩa, nhưng nếu mày không có bị thương, vậy thì đến phiên cô ta đổ máu, cho nên dành một chút thời gian mà suy nghĩ.”

Tần Tích cảm thấy người đàn ông này nhất định chính là một *, không để cho Cố Mộ Nghiêm chết, nhưng cũng không để cho Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn tránh.

Trên mặt Cổ Mộ Nghiêm không sợ chút nào, rất bình tĩnh: “Nổ súng đi.”

Tần Tích kinh hoàng kêu lên: “Anh không được nghe anh ta, Cổ Mộ Nghiêm, không cần lo cho tôi!”

Cổ Mộ Nghiêm không có nhìn cô, mà không hề chớp mắt nhìn Vạn Nghị, Vạn Nghị nheo mắt lại, nhắm ngay tim Cổ Mộ Nghiêm, sau đó không chút do dự bóp cò súng, đạn thể như chẻ tre, kích thích một dòng khí lưu, muốn đặt vào bình thường thì Cổ Mộ Nghiêm có thể tránh thoát, nhưng hôm nay anh không, chỉ là hơi di động thân thể, nhường cho viên đạn đánh vào bả vai, lập tức máu nhiễm đỏ quần áo của anh, anh rên lên một tiếng, thân thể hơi lắc một chút.

Tần Tích cứ như vậy trơ mắt nhìn anh tiếp nhận viên đạn, hoảng sợ kêu to ra tiếng: “Cổ Mộ Nghiêm!”

“Anh không sao.” Cổ Mộ Nghiêm an ủi, nhìn cô một cái, sau đó nhìn Vạn Nghị nói: “Có thể thả cô ấy đi.”

Đột nhiên Vạn Nghị cười to lên: “Cổ Mộ Nghiêm, mày quá ngây thơ hay không, tao chính là muốn mày khổ sở, tại sao có thể để cho cô ta đi, hôm nay tao không chỉ muốn mày chết, cô ta cũng phải chết.” Nói xong, khẩu súng trong tay của anh ta nhắm ngay đầu Tần Tích lần nữa: “Đừng trách tao, muốn trách thì trách tại sao cô ta là người của Cổ Mộ Nghiêm!”

Thân thể Tần Tích trong nháy mắt căng thẳng, bắp chân không khỏi run rẩy, chẳng lẽ hôm nay cô sẽ chết ở đây sao? Cô chết rồi, mẹ làm sao bây giờ?

Trong lòng Cổ Mộ Nghiêm rất lo lắng, động tác trên tay cũng càng ngày càng bén nhọn, anh liều mạng muốn chạy tới bên cạnh cô, nhưng đánh ngã một người, lại có người thứ hai xông lên.

“Vạn Nghị, nếu mày dám giết cô ấy, tao sẽ không bỏ qua cho mày, nếu giết cô ấy, tao muốn bọn mày chôn theo cô ấy!”

“Bây giờ bản thân mày khó đảm bảo, lại vẫn dám uy hiếp tao, Cổ Mộ Nghiêm, hôm nay tao muốn nhìn thấy mày chấp cánh bay đi như thế nào!”

Tần Tích nuốt nước miếng một cái, trong lòng sợ muốn chết, từng bước một theo vách tường lui về phía sau, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Mà cùng lúc đó, nơi khúc quanh của ngõ hẻm, có một bóng dáng thon dài đứng ở đó, thu hết một màn trước mặt vào mắt, trên mặt đẹp trai có lạnh lùng, nhìn một lúc nhưng hình như cũng không tính toán nhúng tay, đang lúc anh ta xoay người tính toán lúc rời đi, ngoài ý muốn nhìn thấy dáng vẻ Tần Tích, bước tiến của anh dừng lại, có chút không dám tin.

Lại là cô ấy, khi ở trong phòng của khách sạn, cô ấy giúp mình băng bó qua vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Phải Đi Cùng Nhau

Edit: Sun520 –

Mà cùng lúc đó, nơi khúc quanh ngõ hẻm, có một bóng dáng thon dài đứng ở đó, thu hết một màn trước mặt vào mắt, trên mặt đẹp trai có lạnh lùng, nhìn một lúc nhưng hình như cũng không tính toán nhúng tay, đang lúc anh ta xoay người tính toán rời đi, ngoài ý muốn nhìn thấy dáng vẻ Tần Tích, bước tiến của anh dừng lại, có chút không dám tin.

Lại là cô ấy, ở trong phòng ăn của khách sạn, cô ấy giúp mình băng bó vết thương.

Lưu Sâm cũng không phải là một người thích xen vào chuyện của người khác, ân oán của người khác không có quan hệ gì với anh ta, ai thua ai thắng, anh ta không có quan tâm chút nào, nhưng người phụ nữ này đã từng giúp anh ta, anh ta còn thiếu cô một món nợ ân tình, nếu hôm nay gặp được, sẽ hoàn trả nhân tình này thôi.

Anh ta móm súng ra, nhưng bởi vì thân thể Tần Tích vừa lúc chắn lại Vạn Nghị, cho nên hơi không chú ý có thể sẽ làm bị thương cô, Lưu Sâm nhìn một chút, sau đó di chuyển hòng súng, bắn những người xung quanh Cổ Mộ Nghiêm, những người kia bị bắn trúng tìm tòi phía sau, ngã xuống tại chỗ.

Mà thỉnh linh xảy ra một màn làm mọi người khiếp sợ, Cổ Mộ Nghiêm biết đạn đánh tới là đầu hẻm, nhưng sẽ là ai ở đó? Nếu như Hà Diệc dẫn người đến, không thể không xuất hiện.

Vạn Nghị cảnh giác ngay lập tức, vốn là muốn giết Tần Tích, nhìn thế cũng dừng lại, mà nhìn chăm chăm cuối hẻm: "Ai đó? Có bản lĩnh thì đi ra ngoài, núp ở chỗ đánh lên thì tính là gì!"

Lưu Sâm cũng không tính xuất hiện.

Tần Tích có chút không dám tin, là ai sẽ giúp mình? Nhưng mà may mắn có người này, nếu không cô chắc chắn đã chết.

Vạn Nghị không rõ sức mạnh của đối phương nên không thể dễ dàng tiếp cận, ra hiệu cho hai người đang vây quanh Cố Mộ Nghiêm nhìn chăm chăm đầu hẻm

Luru Sâm dựa vào vách tường, trên mặt có hơi thở tiêu sát, ngay vào lúc này, anh ta cảm thấy điện thoại di động rung lên trong quần, anh ta móc ra nhìn và nhận: "Alô."

Bên trong truyền đến tiếng nói nhạo báng: "Sâm, cậu cũng không phải là người không đúng giờ, hôm nay chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ gặp phải mỹ nữ, cho nên đi đường không được rồi hả?"

"Gặp phải một chút chuyện, muốn trì hoãn một chút thời gian." Luru Sâm vừa nói vừa nhìn chăm chú vào tình hình bên kia.

"Chuyện gì? Cần giúp không?" Giọng điệu đối phương nghe càng giống như là xem kịch vui.

Luru Sâm lạnh nhạt nói: "Không cần."

"Bây giờ cậu ở đó, tôi đến tìm cậu." Luru Sâm là một người quan niệm thời gian rất mạnh, anh đã hứa chuyện gì, trừ phi trời sập, nếu không anh ta nhất định sẽ xuất hiện đúng giờ, hôm nay thế nhưng xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, thật sự là tò mò rốt cuộc anh ta gặp phải chuyện gì.

Luru Sâm nói một cái địa chỉ, bên kia cúp điện thoại thật nhanh, Vạn Nghị đưa mắt rơi vào trên người của Tần Tích lần nữa, người kia hình như là muốn cứu người phụ nữ này, Vạn Nghị định dùng Tần Tích dẫn người kia ra ngoài, chỉ cần đối phương vừa xuất hiện, thủ hạ của anh ta sẽ bắn không thương tiếc.

Vạn Nghị nhắm họng súng ngay Tần Tích lần nữa.

Thân thể Tần Tích cứng đờ lần nữa, không biết rằng vận số có thể may mắn như vậy hay không, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi lần nữa.

"Chú chú ——!"

Nhưng Vạn Nghị còn chưa có bóp cò, rồi lại vang lên hai tiếng súng, mà vốn là hai người giờ súng nhắm ngay đầu hẻm đã ngã thẳng xuống, toàn bộ là trúng giữa tim, một phát chết ngay.

Vạn Nghị trợn to hai mắt, trước đây hai người đó đã từng là một tay súng bắn tỉa, bách phát bách trúng, nhưng bây giờ hai người này lại vẫn chưa kịp nổ súng đã bị người bắn chết, nói rõ người núp trong bóng tối cũng không đơn giản, anh ta rất muốn giết Cố Mộ Nghiêm, bởi vì khó có được cơ hội, bỏ lỡ cơ hội lần này có thể sẽ không có cơ hội như vậy nữa, vậy thì anh ta vĩnh viễn cũng không báo được thù rồi, nhưng người này lại rõ ràng cho thấy đang giúp Cố Mộ Nghiêm, nếu anh ta tùy tiện động thủ, chỉ sợ người chết tiếp theo chính là anh ta rồi.

Bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ cứ trơ mắt để Cố Mộ Nghiêm đi? Không, anh ta không cam lòng.

Vạn Nghị suy nghĩ một lúc, lấy Tần Tích làm lá chắn, nhìn về phía đầu hẻm, hô: "Ra ngoài, nếu không tôi giết cô ta ngay lập tức!"

Đầu hẻm hoàn toàn yên tĩnh, nếu không phải là đã chết ba người rồi, Vạn Nghị cũng sẽ hoài nghi tất cả đều là ảo giác của anh ta.

Luru Sâm đứng cuối hẻm nhỏ thì thấy một bóng dáng tiêu sái đi tới, một thân áo khoát màu đen, trên mặt vẫn đeo mắt kính, có vẻ cực kỳ phong lưu, Luru Sâm nhìn thấy khẽ nhíu mày.

Người đàn ông vừa đến liếc mắt nhìn tình hình, chân mày cau lại, trên mặt đều là đùa giỡn: "Lúc nào thì Sâm luôn luôn lạnh lùng thế nhưng lại xen vào việc của người khác? Không phải là nhìn trúng cô ta chứ."

"Tôi nợ cô ấy một cái nhân tình, hôm nay phải trả cho cô ấy mà thôi."

Người đàn ông khoanh tay trước ngực: "Vậy làm sao bây giờ? Đi ra ngoài hay không đi ra ngoài?"

"Cậu nói đi?"

"Khó trách cậu lại thẳng thắn nói cho tôi biết địa chỉ, hoá ra là cậu là định dụ dỗ tôi cùng một chỗ, Sâm, cậu cũng #Sun.lqd#quá đáng ghét đi."

"Tôi không có buộc cậu, là chính cậu vội vàng tới, trách được ai chứ." Luru Sâm liếc anh ta một cái.

Người đàn ông liếc mắt một cái đã nhận ra Vạn Nghị: "Bọn họ chính là thủ hạ của Hàn Thành Nghiêu, cậu chắc chắn muốn gây sự với Hàn Thành Nghiêu sao?"

"Trước kia cũng không phải là chưa từng gây sự." Luru Sâm thờ ơ.

"Được rồi." Trong mắt của người đàn ông lại không nóng không vội, đột nhiên làm bộ hét về phía bên kia: "Đừng bắn, tôi lập tức ra ngoài, ngàn vạn lần đừng bắn!"

Lưu Sâm nhìn không được, đá anh ta một cái, anh ta lao đảo ngã ra ngoài, sau đó quay đầu lại mắng: "Cậu muốn tôi chết có phải hay không, không thấy bên kia tất cả đều là nòng súng sao."

Cách một khoảng cách nhất định, cho nên Vạn Nghị cũng không thấy rõ ràng diện mạo của anh ta, nhưng biết rõ đối phương không phải là nhân vật nhỏ, cho nên không dám tùy tiện nổ súng: "Anh là ai? Tại sao xen vào việc của người khác?"

Vạn Nghị vừa hỏi xong, Lưu Sâm đi ra từ bên cạnh, sau đó hai người đi tới bên này, hai khí thế mạnh mẽ cuốn tới, Vạn Nghị cảm súng cũng không nhận được lui về sau một bước, khi thấy rõ dáng vẻ của hai người thì lập tức trợn to hai mắt, hoá ra là bọn họ.

Trong đó, một vị là Thiếu chủ bang phái lớn nhất Nhật Bản, một vị khác là một trong những sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trong cái vòng tròn này, muốn giết người chưa bao giờ thất thủ, hai người này đều không phải là người dễ trêu chọc, nhưng bọn họ đều đến giúp Cố Mộ Nghiêm, chẳng lẽ anh ta nhất định giết không được Cố Mộ Nghiêm.

Mà những người quần lấy Cố Mộ Nghiêm cũng dừng lại, bởi vì Cố Mộ Nghiêm bị thương, hơn nữa thể lực tiêu hao một chút, cho nên trên trán toàn bộ đều là mồ hôi, sắc mặt có chút tái nhợt, Tần Tích vội vàng tiến lên đỡ anh: "Anh làm sao vậy?"

Cố Mộ Nghiêm thấy sự lo lắng trong mắt cô, khóe miệng nâng lên nụ cười: "Em quan tâm anh hả?"

Tần Tích tức giận trả lời: "Chưa từng thấy qua người bị thương còn cười đến vui vẻ như vậy."

Cố Mộ Nghiêm kéo Tần Tích vào trong ngực, Tần Tích không dám giãy giụa, sợ kéo đau vết thương của anh: "Anh làm gì đấy, buông tôi ra nhanh lên!"

Người đàn ông này cũng không nhìn bây giờ là ở trường hợp nào.

"Em quan tâm đến anh có đúng hay không?" Mặt Cố Mộ Nghiêm tái nhợt tiến tới trước mặt của Tần Tích.

Tần Tích nhìn thấy vết thương của anh không ngừng chảy máu, nhớ tới mới vừa rồi anh thay mình đỡ một phát súng, do dự một chút, vẫn gạt đầu một cái.

"Anh biết mà." Nụ cười trên mặt Cố Mộ Nghiêm sâu hơn.

Vạn Nghị nhìn Lưu Sâm bọn họ: "Chúng ta luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, hôm nay tại sao nhúng tay chuyện của tôi."

Lưu Sâm nhìn Tần Tích một cái rồi nói với Vạn Nghị: "Bởi vì cô ấy không thể chết được."

Tần Tích nghe xong lời này ngẩng đầu lên nhìn sang, khi nhìn thấy Lưu Sâm thì hơi kinh ngạc, đây không phải là người đàn ông mà cô gặp ở nhà hàng Diệp 11h sao? Không nghĩ tới hôm nay lại là anh ta cứu mình.

Vạn Nghị suy tư chốc lát trả lời: "Được, tôi đồng ý với anh, anh có thể đưa người phụ nữ này đi, nhưng anh ta phải ở lại."

Anh ta chỉ muốn mạng của Cố Mộ Nghiêm, nếu như thả người phụ nữ này có thể để cho bọn họ rời đi, cũng chưa hẳn là không thể.

Lưu Sâm không trả lời, mà nhìn về phía Tần Tích.

"Tôi sẽ không đi một mình, anh ấy phải đi cùng với tôi, nếu anh ấy không đi tôi cũng không đi!" Tần Tích nghe vậy, lập tức ôm thật chặt eo của Cố Mộ Nghiêm, chỉ sợ có người đột nhiên kéo cô đi vậy.

Bởi vì mất máu quá nhiều, bước chân của Cố Mộ Nghiêm có chút không vững, nhưng bây giờ thấy cô như vậy, trong lòng ấm áp, không có phí công thương nha đầu này.

Nghe vậy, người đàn ông bên cạnh Lưu Sâm nhìn về phía Tần Tích, khi mới nhìn, anh ta hơi bị sốc, cô bé này... Giống như đã từng gặp qua, nhưng lại nghĩ không ra.

Không hiểu, anh ta thể nhưng có chút cảm thấy quen thuộc và gần gũi, thật sự là kỳ lạ, rõ ràng đây là lần đầu tiên anh ta thấy cô bé này.

Lưu Sâm mắt lạnh nhìn Vạn Nghị: "Cô ấy không thể chết được."

"Tôi cũng bảo vệ mạng của cô ấy." Người đàn ông bên cạnh Lưu Sâm cũng mở miệng, vốn là chỉ là đến xem kịch #Sun.lqd#vui, nhưng chợt không biết thế nào, anh ta không muốn nhìn thấy cô gặp chuyện không may, theo bản năng muốn bảo vệ cô.

Lúc nào thì bản thân mình lại có nhiều sự đồng cảm đây.

"Các người là muốn đối nghịch với Hàn tiên sinh phải không?" Vạn Nghị nhìn bọn họ.

Người đàn ông nhún nhún vai, mặt coi thường: "Cũng không phải là chưa từng đối nghịch."

Ngay vào lúc này, sau lưng truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, mọi người nhìn sang, một nhóm người đi vào từ nơi khúc quanh, mà dẫn đầu bất ngờ chính là Hàn Thành Nghiêu, cả người anh tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, khí thế mạnh mẽ cuốn tới, có khí phách của một vị vua.

Người đàn ông đứng bả vai Luru Sâm: "Này, nói Tào Tháo thế nào, Tào Tháo đến liên ả?"

Luru Sâm không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào Hàn Thành Nghiêu.

Vạn Nghị thấy Hàn Thành Nghiêu, trên mặt có kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã cung kính hô: "Hàn tiên sinh."

Chu Sâm đứng ở bên cạnh Hàn thành Nghiêu, khi nhìn thấy Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm, mày nhăn lại.

"Chào, đã lâu không gặp!" Người đàn ông phát tay về phía Hàn Thành Nghiêu, giống như là bạn bè lâu ngày gặp lại vậy. "Sao mỗi lần gặp mặt, anh đều giống như người khác thiếu anh mấy triệu vậy, có thể cười một cái hay không."

Lời ngoài mặt:

Ngày mai có thể còn sẽ có một chương, nếu như có sẽ trước 7h tối, nếu như không có, vậy thì tôi không có chạy về đánh chữ, 9. 16 số bình thường Cập Nhật, ngày đó tôi cố gắng bù đắp cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Em Có Yêu Anh Không?

"Chào, đã lâu không gặp!" Người đàn ông phát tay về phía Hàn Thành Nghiêu, giống như là bạn bè lâu ngày gặp lại vậy. "Sao mỗi lần gặp mặt, anh đều giống như người khác thiếu anh mấy triệu vậy, có thể cười một cái hay không."

Hàn Thành Nghiêu mắt lạnh nhìn anh ta một cái, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm, khi nhìn thấy hai người ôm nhau, trong ánh mắt sắc bén có thể làm cho người chết rét.

Cố Mộ Nghiêm tự nhiên cũng nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu, một tay anh ôm lấy Tần Tích, ánh mắt sắc bén đối diện với Hàn Thành Nghiêu, không phải ai cũng có thể cướp người phụ nữ này của anh, cho dù anh ta cũng không được.

Tần Tích cảm thấy trong bầu không khí đầy áp lực, ánh mắt giữa bọn họ nhìn qua lại, chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn họ? Bây giờ Cố Mộ Nghiêm bị thương, Hàn Thành Nghiêu lại dẫn theo nhiều người như vậy, Tần Tích có chút lo lắng.

Người đàn ông đứng ở một bên đùa giỡn nhìn một màn này, tay xoa xoa cằm, không ngờ khối băng lớn Hàn Thành Nghiêu cũng sẽ thích phụ nữ, hơn nữa còn là phụ nữ đã có chủ, chỉ là người đàn ông bên cạnh cô bé giống như cũng không phải là đèn đã cạn dầu, xem ra thật sự có kịch hay để xem rồi.

Sau khi Cố Mộ Nghiêm và Hàn Thành Nghiêu nhìn nhau một lúc lâu, ai cũng không có mở miệng nói lời nào, không biết còn tưởng rằng hai người vừa ý nhau, Tần Tích có chút nóng nảy, đến lúc nào rồi, có gì để nhìn chứ, máu chảy trên bả vai cũng không phải là hệ thống cung cấp nước uống, len lén kéo kéo tay áo Cố Mộ Nghiêm.

"Chúng ta tìm cách rời đi nhanh lên, cần phải xử lý vết thương của anh."

Cố Mộ Nghiêm nghe được lời quan tâm của Tần Tích, ý cười hiện lên trên mặt, có chút hả hê nhìn Hàn Thành Nghiêu một cái, muốn cướp người phụ nữ của anh, người đàn ông này nhất định chính là đang nằm mơ, cô không chỉ có người là anh, mà trái tim cũng là của anh.

Hàn Thành Nghiêu nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Cố Mộ Nghiêm, sự lạnh lùng trong mắt gần như là có thể làm người chết rét.

Vạn Nghị rất là thông minh, liếc mắt đã nhìn ra quan hệ tế nhị giữa ba người, vội vàng ở bên cạnh quạt gió thổi lửa: "Hàn tiên sinh, chúng ta có muốn giết anh ta hay không, sau đó đoạt lấy cô ấy!"

Ánh mắt Hàn Thành Nghiêu rơi vào trên người Tần Tích, còn chưa kịp mở miệng đã nghe được Tần Tích vội vàng nói: "Nếu như anh ấy chết, tôi cũng sẽ không sống! Chỉ là trước khi chết tôi vừa sẽ nghĩ cách báo thù, trừ khi bây giờ anh giết chết chúng tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Tần Tích không tự chủ nắm lấy tay của Cố Mộ Nghiêm, bây giờ anh đang bị thương, Hàn Thành Nghiêu lại có nhiều người như vậy.

Cố Mộ Nghiêm giống như đồ lộ mặt vậy, ngọt ngào, cảm thấy toàn thế giới đã trở nên rất tốt đẹp, vết thương giống như cũng không còn đau nữa rồi.

So với sự vui vẻ của Cố Mộ Nghiêm, sắc mặt của Hàn Thành Nghiêu quả thực là lạnh lẽo đến cực hạn, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám uy hiếp anh.

"Ha ha, Sâm nhìn thấy không? Hàn Thành Nghiêu thế nhưng thích một người phụ nữ khác." Người đàn ông nói xong lại nhìn Hàn Thành Nghiêu: "Sao thế? Có muốn thừa dịp bây giờ giết chết tình địch hay không, nhưng nếu anh giết người đàn ông của cô ấy, đoán chừng cả đời này cô ấy cũng sẽ hận anh."

Tần Tích nghe anh ta nói, hơi kinh ngạc, không dám tin nhìn Hàn Thành Nghiêu, anh ta, anh ta không phải là thích mình chứ? Nhưng bọn họ chỉ mới ở chung với nhau hai ngày, hơn nữa còn chung đụng không được vui vẻ lắm.

"Hàn tiên sinh, có muốn hay không..." Vạn Nghị hận không được lập tức róc xương lóc thịt Cố Mộ Nghiêm, nhưng lời còn chưa nói hết đã nghe được giọng nói lạnh lùng của Hàn Thành Nghiêu: "Đi!"

"Hàn tiên sinh!" Vạn Nghị tròn to hai mắt.

Hàn Thành Nghiêu quăng ánh mắt hung ác về phía Vạn Nghị: "Tôi nói đi không nghe thấy phải không?"

Vạn Nghị sợ cúi đầu, không dám nói thêm gì nữa: "Vâng."

Chu Sâm thủy chung không nói một lời, nhưng khi nhìn về phía Hàn Thành Nghiêu trong ánh mắt lại có lo lắng.

Hàn Thành Nghiêu xoay người đi ra phía ngoài, Chu Sâm thủy chung đi theo, Vạn Nghị ở lại tại chỗ, trong mắt tràn đầy không cam lòng, thật vất vả mới làm cho Cố Mộ Nghiêm bị thương, nếu mất đi cơ hội này, sau này muốn giết Cố Mộ Nghiêm nhất định chính là ảo tưởng.

Thừa dịp mọi người không đề phòng, Vạn Nghị móc súng ra, bắn một phát súng về phía Tần Tích, giết không được Cố Mộ Nghiêm, anh ta sẽ để cho Cố Mộ Nghiêm khổ sở cả đời, chỉ cần người phụ nữ này chết đi.

Một phát súng này tới đột nhiên, Cố Mộ Nghiêm muốn kéo Tần Tích ra đã không kịp nữa rồi, cho nên anh không chút do dự ôm cô xoay tròn nửa vòng, thay cô đỡ một phát súng, Cố Mộ Nghiêm rên lên một tiếng.

Tần Tích bối rối, khi cảm thấy thân thể của anh trượt xuống, cô vội vã ôm lấy anh, nhưng lòng bàn tay lại truyền đến cảm giác ẩm áp, cô giờ tay lên vừa nhìn, toàn bộ tay đều dính đầy máu đỏ tươi, giọng của cô trở nên run rẩy: "Cố Mộ Nghiêm!"

Tay anh vốn ôm chặt cô dần dần trượt xuống, vô lực xuôi ở bên người, Tần Tích kinh hoàng không dứt, muốn ôm chặt anh, nhưng bởi vì hơi sức không đủ, hai người ngược lại ngã trên mặt đất, hốc mắt Tần Tích đỏ, khóc đến nghẹn ngào: "Cố Mộ Nghiêm, anh không được chết, anh không được có chuyện gì, tại sao anh muốn đỡ thay tôi, tại sao anh ngốc nghếch như vậy, anh thật sự coi mình là kim cương sao?"

Sắc mặt Cố Mộ Nghiêm càng tái nhợt hơn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, anh miễn cưỡng mở mắt ra, khẽ động mép một cái: "Em có yêu anh không?" "Bây giờ anh hỏi cái này để làm gì, tôi đưa anh đi bệnh viện." Tần Tích nhìn anh chằm chằm, đã là lúc nào rồi, còn có ý định hỏi đến chuyện này.

Trên mặt Cố Mộ Nghiêm hiện lên ý cười, chỉ là có vẻ vô lực, anh mấp máy cánh môi: "Nói em yêu....." Nhưng lời của anh còn chưa nói xong đã nhận không được bất tỉnh, hù dọa Tần Tích điên rồi, nước mắt giống như hạt châu đứt dây vậy, liều mạng lắc lắc thân thể của anh: "Cố Mộ Nghiêm, anh không được chết, anh không được làm em sợ, Cố Mộ Nghiêm——"

Tần Tích muốn đỡ anh đứng dậy, nhưng hơi sức có hạn, cô hoàn toàn không đỡ nổi anh, cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đang rơi lệ lên, nhìn Lưu Sâm cầu xin: "Van xin anh giúp tôi một chút."

Lưu Sâm đi tới ngồi xổm xuống, sờ sờ mạch của Cố Mộ Nghiêm, nói với Tần Tích: "Rất xấu, phải lập tức đưa đi bệnh viện mới được."

"Được." Tần Tích nhanh chóng gạt đầu một cái.

Lưu Sâm liếc mắt nhìn người đàn ông đứng ở đằng kia không động, khẽ nhíu mày, "Còn không qua đây đỡ anh ta đến bệnh viện."

"Tại sao muốn tôi đỡ." Người đàn ông nhìn chằm chằm Lưu Sâm, người này xem anh ta là culi mà sử dụng sao.

Tần Tích nước mắt lăn chã nhìn anh ta: "Cầu xin anh."

Người đàn ông thấy mắt Tần Tích sưng đỏ, có chút phiền não phát tay một cái: "Tôi có thể đỡ, nhưng cậu nợ tôi một cái nhân tình!"

Động tác của người đàn ông thô lỗ cồng Cố Mộ Nghiêm trên lưng, tức giận hỏi Lưu Sâm: "Tại sao cậu không cồng anh ta."

"Bởi vì tôi mặc quần áo màu trắng, dễ bẩn, cậu mặc chính là màu đen, làm dơ không nhìn thấy." Lưu Sâm lễ thẳng hùng hồn trả lời.

Người đàn ông lại tròn mắt nhìn Lưu Sâm, đây là lý do thôi nát gì, anh ta cũng thật biết mượn hoa hiến Phật.

Tần Tích đỡ Cố Mộ Nghiêm, nhìn gò má của anh không có chút máu, trong lòng không khỏi run lên.

Đến bệnh viện tư nhân, Cố Mộ Nghiêm rất nhanh được đưa vào phòng giải phẫu, tay Lưu Sâm cầm ở trong túi quần, thấy ánh mắt anh thỉnh thoảng rơi vào trên người Tần Tích, hình như có một chút tìm tòi nghiên cứu, anh ta đi tới hỏi: "Cậu đang nhìn cái gì? Cô ấy có gì không thích hợp à?"

"Không phải." Người đàn ông lắc đầu một cái, chẳng qua là cảm thấy cảm giác đối với cô ấy có chút kỳ lạ, tại sao không nói ra nguyên nhân kì lạ được, chỉ biết là một loại cảm giác đặc biệt rất kỳ lạ.

"Lạc Thiên, đi thôi." Lưu Sâm xoay người đi về phía bên ngoài bệnh viện.

Lạc Thiên?

Tần Tích nghe được cái tên này, đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại muốn không đứng lên ở nơi đó nghe qua, lúc quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, chỉ thấy bóng lưng bọn họ đi xa.

**

Khi Cố Mộ Nghiêm tỉnh lại, đã là tối ngày thứ ba rồi, căn phòng có chút u ám, ngoài cửa sổ chỉ có màu vàng ám của đèn đường, anh quan sát căn phòng, là bệnh viện, * đầu tù đề hộp giữ nhiệt, trong không khí có hương thơm quen thuộc, lập tức trong lòng an tâm.

Tần Tích vắt khăn lông trong phòng tắm, định lau tay chân cho Cố Mộ Nghiêm, tuy nhiên không cẩn thận làm ướt quần áo trên người, quần áo ướt nhẹp dính vào trên người rất không thoải mái, cô để khăn lông xuống đi ra ngoài, tính toán đổi một bộ quần áo.

Nơi này là phòng khách VIP của bệnh viện, có phòng khách có phòng ngủ và phòng bếp, đầy đủ mọi thứ, vì chăm sóc Cố Mộ Nghiêm, Tần Tích đã lấy mấy bộ quần áo tới đây, cô mở tủ treo quần áo, chọn một cái áo ngủ, không chút suy nghĩ bắt đầu thay quần áo ở trong phòng, chủ yếu là hai ngày nay Cố Mộ Nghiêm không có một chút chiều hướng muốn tỉnh lại, cô bị sợ đến mức thỉnh thoảng sẽ gọi bác sĩ tới kiểm tra, chỉ sợ anh trở thành người thực vật.

Mặc dù căn phòng có chút mờ mờ, nhưng mượn đèn đường ngoài cửa sổ, ngược lại có vẻ càng thêm mộng lung và duy mỹ, Cố Mộ Nghiêm nhìn phản lung của Tần Tích, không tự chủ nuốt nước miếng một cái, trên dưới cổ họng hoạt động, trong lòng có chút ngứa.

Tần Tích đưa lưng về phía *, cho nên cũng không biết Cố Mộ Nghiêm đã tỉnh, thay toàn bộ quần áo trên người, sau đó xoay người đi trở về phòng tắm lần nữa, Cố Mộ Nghiêm nhắm hai mắt lại ngay lập tức.

Cầm khăn ra ngoài, Tần Tích cẩn thận vén chăn lên, sau đó vén tay áo của anh, bắt đầu lau cánh tay và lòng bàn tay của anh, người đàn ông này tỉnh dậy phải sạch sẽ, nếu đột nhiên tỉnh lại phát hiện không tắm mấy ngày, đoán chừng sẽ không chịu nổi.

Động tác của cô rất dịu dàng cũng rất cẩn thận, khi Cố Mộ Nghiêm cảm thấy ngón tay của cô xẹt qua lòng bàn tay của anh thì cổ họng của anh căng thẳng, mới vừa rồi miễn cưỡng đè nén xuống đi khó nhịn lại túa đi lên, anh không nhịn được trở tay cầm tay cô, khẽ dùng sức kéo, cô không ngờ tới đột nhiên anh sẽ tỉnh lại, lập tức ngã ở trên lồng ngực của anh, Tần Tích kinh ngạc vì anh tỉnh, vừa mới chuẩn bị hỏi anh như thế nào, đôi môi đã bị chặn lại.

"Ưm ưm ưm... Cố Mộ Nghiêm..." Cô đánh bờ vai của anh, Cố Mộ Nghiêm rên lên một tiếng, buông lỏng cô ra, Tần Tích có chút luống cuống, lo lắng hỏi: "Làm anh đau sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ai bảo anh đột nhiên hôn... Hôn em..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ghen?

"Ưm ưm ưm... Cố Mộ Nghiêm..." Cô đánh bờ vai của anh, Cố Mộ Nghiêm rên lên một tiếng, buông lỏng cô ra, Tần Tích có chút luống cuống, lo lắng hỏi: "Làm anh đau sao? Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ai bảo anh đột nhiên hôn... Hôn em..."

Cố Mộ Nghiêm đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, luồn vào mái tóc đến sau tai, đột nhiên mở miệng nói: "Tần Tích, gả cho anh đi."

Tần Tích nằm ở trên ngực của anh, bị anh thỉnh thoảng xảy ra những lời này làm cho có chút không phản ứng kịp, rồi sau đó nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, nhưng lại vẫn còn có chút trốn tránh, cô thu liễm hạ đôi mắt nhỏ giọng nói: "Tại sao đột nhiên nói lời như vậy, anh nên dưỡng thân thể cho tốt trước đi đã."

Cố Mộ Nghiêm muốn ngồi dậy, Tần Tích vội vàng ngăn, lo lắng nói: "Anh đừng cử động, vết thương của anh còn chưa lành, sẽ vỡ ra đó."

Anh cố chấp ngồi dậy, nắm tay của cô, nhìn chăm chăm vào mắt của cô nói: "Tần Tích, gả cho anh được không? Đời này anh chỉ muốn kết hôn với em thôi."

Tần Tích im lặng một chút, ngay từ lúc bắt đầu cô bị ép đi cùng với anh, cho nên cô luôn muốn chạy trốn để rời khỏi anh, nhưng trải qua mấy ngày nay ở chung, cô biết mình đã thích người đàn ông này rồi, nhưng nghĩ đến cuộc sống sau hôn nhân, trong lòng cô thấp thỏm và lo lắng, cô và Cố Mộ Nghiêm thật sự thích hợp sao? Thật sự có thể ở chung một chỗ cả đời sao? Cô không có chắc chắn chút nào, không phải là bởi vì anh không tốt, mà bởi vì rất nhiều nhân tố bên ngoài, giữa bọn họ có sự khác biệt về văn hóa và bối cảnh.

Cố Mộ Nghiêm sao lại không nhìn ra sự do dự của cô chứ, giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói lời giống như tuyên thệ: "Tần Tích, làm bà xã anh đi, đời này anh sẽ tốt với em." Nói xong, anh nhẹ nhàng hôn môi của cô, mà tay cũng bắt đầu không an phận, thời kỳ này không thể không dùng thủ đoạn được.

Tần Tích có chút ngượng ngùng, lại không dám đẩy anh quá sức, sợ đụng vết thương của anh: "Cố Mộ Nghiêm... Không cần... Ưm ưm ưm... Vết

thương của anh..."

"Đồng ý với anh được không?" Môi của anh dán vào môi của cô, nhẹ nhàng ní non.

Tần Tích bị anh làm cho có chút khó chịu, vừa rối rắm trong ý nghĩ của mình, vừa muốn chống lại tay làm loạn của anh: "Đừng mà..."

Tay Cố Mộ Nghiêm càng thêm một đường đi xuống, Tần Tích kêu lên, vội vàng nắm lấy cánh tay anh, liều mạng lắc đầu: "Không được."

"Này có đồng ý hay không?" Cố Mộ Nghiêm biết mình làm như vậy có chút hèn hạ, nhưng anh không muốn mất cô, hơn nữa anh cũng có thể cảm thấy cô không thờ ơ đối với mình.

Tần Tích mở ra cặp mắt mông lung, đối diện với đôi mắt đen tối của anh, ở trong đó tràn đầy đều là tình cảm và chân thành, trong lòng cô vừa động, bật thốt lên đồng ý: "Được."

Cố Mộ Nghiêm mỉm cười thỏa mãn, nhưng tay cũng không có rút lui, ngược lại càng thêm quạt gió thổi lửa, Tần Tích bị anh trêu chọc nên khó chịu: "Đừng như vậy....."

"Vậy em có yêu anh hay không?" Cố Mộ Nghiêm được vui đòi tiên hỏi.

Tần Tích có chút tức giận: "Em không biết!"

"Không biết?" Cố Mộ Nghiêm đề cao âm cuối, bắt đầu gia tăng hỏa lực trêu chọc.

Tần Tích thật sự không chịu nổi, cuối cùng chỉ có thể chịu thua: "Yêu, em yêu, nhanh buông em ra."

"Em yêu cái gì?" Cố Mộ Nghiêm cố ý muốn cô nói ra chữ kia.

Người đàn ông này thật là!

Tần Tích nhìn anh chằm chằm: "Yêu anh... Được chưa... Nhanh buông em ra..."

Lúc này nếu anh còn có thể nhịn được, thì anh không phải là đàn ông, mới vừa rồi lúc trêu chọc Tần Tích, bản thân Cố Mộ Nghiêm đã sớm sắp không nhịn nổi, nếu không phải muốn ép cô nói ra lời nói trong lòng, anh hoàn toàn không nhịn được tới bây giờ, vì đã lấy được sự đồng ý, cho nên anh cũng không tiếp tục nhịn nữa.

Trong khi Tần Tích kêu lên, anh hung hăng xông vào.

"Cố Mộ Nghiêm... A... Anh... Đáng ghét...!" Tần Tích không nhịn được gọi một tiếng, sớm biết anh sẽ như vậy, mới vừa rồi cô không nên nói những lời kia, lúc đầu cô nghĩ nói rồi, thì anh sẽ bỏ qua cho cô, nhưng không ngờ anh từ đầu đến đuôi không có ý định muốn tha cho cô.

"Ngoan..." Cố Mộ Nghiêm tà mị cười một tiếng, bình tĩnh hôn cô một cái.

Mặc dù Tần Tích không nhịn được *, nhưng lý trí luôn nhắc nhở cô: "Vết thương của anh..."

"Chỉ cần em ngoan ngoãn phối hợp thì không sao." Cố Mộ Nghiêm dụ dỗ nói.

Đáng ghét, người đàn ông này là ăn hết cô sao? Sau khi Tần Tích thoáng phản kháng, Cố Mộ Nghiêm đã bắt đầu kêu đau, làm cho tay chân Tần Tích luống cuống, chỉ có thể nằm ở đó mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

**

Cố Mộ Nghiêm bị thương hơn nữa tiêu hao không ít thể lực, cho nên khi Tần Tích tỉnh lại, Cố Mộ Nghiêm còn đang ngủ, cô nhẹ nhàng nâng *, mới từ phòng tắm rửa mặt xong ra ngoài thì nhìn thấy điện thoại di động nhấp nháy ở * đầu tủ, nhìn thấy Hà Diệc điện tới, cô đi ra phòng khách bên ngoài phòng ngủ nhận: "Àlo, Hà Diệc."

"Chị dâu, em có việc gấp muốn về nước một chuyến, thuận tiện đưa con nhóc Triệu Tử Diên chết tiệt này đi luôn, tuyệt đối sẽ không để cho cô ta quấy rầy cuộc sống của chị dâu và anh họ, chị và anh họ hãy ân ái ở đây chế tạo cháu nhỏ cho em đi..."

"Hà Diệc." Gờ má Tần Tích khẽ ửng hồng.

Chợt bên kia truyền đến giọng nói chống đối của Triệu Tử Diên: "Hà Diệc chết tiệt, anh buông tôi ra, tôi không muốn trở về, anh nhanh buông tôi ra...."

"Câm miệng." Hà Diệc nhìn Triệu Tử Diên, quát: "Cô cho rằng tôi muốn cùng cô cùng nhau trở về à, con nhóc chết tiệt, cẩn thận tôi đánh cô.."

Tần Tích khẽ cau mày: "Hà Diệc, sao cậu đưa cô ta đi được?"

Hà Diệc vừa nghe đến tiếng Tần Tích, giọng nói lập tức thay đổi, không giống mới vừa rồi hung dữ như vậy: "Không sao cả, cô ta không quá an phận, cho nên em sẽ trói tay của cô ta lại, chị dâu yên tâm, chờ lên máy bay em sẽ cởi trói cho cô ta, em cũng không tin cô ta vì không đi trở về, có thể nhảy từ

trên máy bay xuống phải không, chuyện của Triệu Tử Diên chị không cần phải lo lắng, chị hãy cùng anh họ ăn thật khỏe là được, được rồi, em không nói với chị nữa, không kịp máy bay rồi!"

Tần Tích còn chưa kịp nói chuyện, bên kia Hà Diệc đã cúp điện thoại.

Khi Cố Mộ Nghiêm tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên thấu cửa sổ chiếu vào, các ánh sao in trên thảm trải sàn, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, anh vén chăn lên hạ *, trên bàn vai và sau lưng cũng quần băng gạc, anh đẩy cửa phòng tắm ra, bên trong không có ai, phòng khách cũng không có ai, cả bệnh viện trong phòng cũng không có người.

Cô ấy đi đâu rồi?

Cố Mộ Nghiêm không sợ cô chạy, mà tỉnh lại không thấy cô, trong lòng rất buồn bực, xoay người lại cầm một cái áo sơ mi mặc vào, mới vừa đi ra phòng ngủ, cửa đã truyền đến âm thanh của chìa khoá, Tần Tích xách theo điểm tâm trở lại, Cố Mộ Nghiêm đi tới ôm lấy cô, giọng lười biếng: "Em đi đâu vậy?"

Tần Tích vỗ vỗ tay anh ở trên eo mình: "Đi mua điểm tâm, nhanh buông em ra."

Cố Mộ Nghiêm không có buông ra, mà ôm lấy cô đi về phía bàn ăn, nhìn thấy cô lấy ra mấy món điểm tâm, tất cả đều rất nhẹ nhàng: "Lần sau lúc ra cửa nhớ nói với anh một tiếng."

"Anh đang ngủ."

"Vậy cũng có thể kêu anh tỉnh mà, anh không thích tỉnh lại không thấy em đâu....." Cố Mộ Nghiêm vui đầu vào trong tóc của cô, ngửi hương thơm thuộc về cô.

Khóe miệng Tần Tích không nhịn được khẽ nâng lên.

Ăn điểm tâm, Cố Mộ Nghiêm muốn xuất viện, Tần Tích muốn cho anh ở thêm hai ngày, nhưng Cố Mộ Nghiêm không thích, cuối cùng chỉ có thể xuất viện trở về trang viên, vừa đẩy cửa ra, bên trong rất là an tĩnh, Cố Mộ Nghiêm tò mò hỏi: "Bọn họ đâu rồi?"

Tần Tích trả lời: "Trở về nước rồi."

"Trở về nước? Cùng nhau trở về nước?" Cố Mộ Nghiêm biết tính tình của Hà Diệc, tuyệt đối sẽ không ngồi chung một máy bay với Triệu Tử Diên.

Tần Tích tức giận tròn trừng mắt nhìn anh: "Sao thế, không bỏ được à, nếu không bỏ được thì bây giờ đuổi theo nói không chừng còn kịp đó, hừ."

Cố Mộ Nghiêm quay đầu lại nhìn cô, thấy cô thờ phỉ phò nhìn mình chằm chằm, anh cũng không giận, ngược lại rất vui vẻ hỏi: "Ghen hả?"

"Ai thèm ghen!" Tần Tích xoay người đóng cửa lại, sau đó đi lên lầu, Cố Mộ Nghiêm theo sau: "Thật sự tức giận sao?"

"Không có!" Nhưng trong giọng điệu kia xen lẫn tức giận nhưng không có giống như cô nói như vậy.

Không thấy nụ cười trên mặt Cố Mộ Nghiêm, lúc cô đi vào phòng ngủ chuẩn bị nhốt anh ở bên ngoài, thì anh một tay đặt cô trên vách tường, Tần Tích sùng sốt một chút, bàn tay để trên lồng ngực của anh: "Anh làm gì đấy?"

"Anh sẽ thuận miệng hỏi một chút, không có ý tứ gì khác, bọn họ đi vừa đúng, ai cũng đừng quấy rầy chúng ta."

"Hừ, thuận miệng hỏi một chút, em nhớ hai ngày trước có người nào đó được gọi là quan tâm đầy đủ, như hình với bóng....." Tần Tích vừa nghĩ tới những hình ảnh kia, trong lòng đã tức lên.

Cố Mộ Nghiêm có chút dở khóc dở cười, ho nhẹ một tiếng nói: "Những thứ kia đều không phải là thật."

Tần Tích nhìn anh quát: "Đó đều không phải là thật, cái gì mới là thật, em chưa bao giờ biết rằng hoá ra anh có thể làm nhiều món ăn như vậy, còn kém bữa tiệc Mãn Hán thôi." Ngay sau đó Tần Tích hành động không giống bình thường học cách Triệu Tử Diên lúc ấy đã nói: "Anh Mộ Nghiêm, anh đối với em thật tốt, làm tất cả đều là món ăn em thích..... Những thứ này chẳng lẽ là giả sao hả?"

Cố Mộ Nghiêm vội vã giải thích: "Thật ra thì những thức ăn kia là anh làm cho em ăn, em không thấy tất cả đều theo khẩu vị của em sao? Triệu Tử Diên cũng thích, đây tuyệt đối là trùng hợp, hơn nữa anh sẽ đối với Triệu Tử Diên, tất cả đều là bởi vì em, ai bảo em luôn bỏ rơi anh đây, luôn nói muốn rời đi, anh không có cách nào khác, mới nghe lời của Hà Diệc, diễn những thứ kia cho em xem, chính là muốn nhìn phản ứng của em mà thôi."

Tần Tích kinh ngạc, không dám tin hỏi: "Diễn cho em xem? Hà Diệc này có ý ở trước mặt em nói những lời đó sao?"

"Ừ." Cố Mộ Nghiêm gật đầu một cái.

"Các người... Các người thật là đáng ghét..." Tần Tích nhìn anh chằm chằm.

Lời ngoài mặt:

Còn có một chương, khoảng một giờ rưỡi chiều

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Chương 89

Cố Mộ Nghiêm cười nói: "Vâng, chúng tôi đáng ghét, nhưng nếu không làm thế, thì làm sao có thể bức ra những lời từ trong lòng em đây?"

"Tránh ra, không được đi theo em." Tần Tích nhìn anh chăm chăm, nhớ tới bức tức trong lòng cô mấy ngày nay, cô đã nổi giận, còn tưởng rằng anh thật sự thích Triệu Tử Diên, mỗi ngày nhìn hai bọn họ như hình với bóng, cô đã cảm thấy rất buồn, bọn họ thật sự là quá đáng ghét mà.

Cố Mộ Nghiêm dụ dỗ nói: "Được rồi, đừng nóng giận, em lập tức sẽ phải làm cô dâu, tức giận sẽ khó coi."

"Em không muốn nói chuyện với anh."

"Anh muốn nói với em là được." Cố Mộ Nghiêm nhún mày.

Tần Tích đẩy anh, không thể không tức giận: "Anh.... Em không muốn gả cho anh.... Anh là kẻ lừa đảo..."

"Nhưng chính miệng em đồng ý, không thể đổi ý được."

"Em chính là không gả đó." Tần Tích tức đến đỏ mặt.

"Không gả đúng không, được rồi." Cố Mộ Nghiêm nói xong, một tay bế ngang người cô, sau đó đi về phía phòng ngủ, Tần Tích giãy giụa: "Anh làm gì đây?"

"Em nói đi?" Trong ánh mắt Cố Mộ Nghiêm có mấy phần tà mị, Tần Tích nhớ lại lúc ở bệnh viện, anh làm thế nào để mình đồng ý gả cho anh, tức thì gò má trở nên đỏ bừng, vội vàng chịu thua nói: "Không được, bây giờ là ban ngày... Anh đừng như vậy.."

Cố Mộ Nghiêm đặt cô ở trên giường, hai tay chống bên cạnh người cô: "Vậy em gả hay không gả đây hả?"

Nếu cô dám nói không gả, anh sẽ lập tức động thủ.

Cố Mộ Nghiêm thấy đáng về Tần Tích then thùng thì trong lòng ngứa ngáy, càng thêm không nhịn được muốn trêu chọc cô, tay từ từ sờ eo của cô, giọng nói trở nên khàn khàn: "Không đồng ý đúng không?"

Tần Tích cắn môi, bị anh nhìn chăm chú nên cả người mềm nhũn, cuối cùng nhỏ giọng nói: "Anh đã như vậy, em có thể không gả sao?"

Cố Mộ Nghiêm nháy mắt mỉm cười, nhìn cô thật sự xấu hổ, sau đó kéo cô lên rồi ngồi xuống.

Hai người ở đây đợi một tuần lễ, chờ vết thương của Cố Mộ Nghiêm không có gì nghiêm trọng, hơn nữa Hàn Thu gọi điện thoại thúc giục, gọi bọn họ nhanh lên trở về chuẩn bị hôn lễ, vì thế hai người mới quyết định trở về nước.

Trong sân bay, Cố Mộ Nghiêm nắm tay Tần Tích, hai người đi về phía cửa đăng ký, mà cùng lúc đó, bên cạnh cây cột cách đó không xa có một người đàn ông và một phụ nữ, bọn họ nhìn chăm chú vào bàn tay nắm chặt của hai người, trên mặt của người phụ nữ thoáng hiện sự ác độc: "Đều do người phụ nữ kia làm rồi, bằng không tôi có thể giết chết anh ta ở KTV Hoàng Triều, thật là đáng tiếc!"

"Không nghĩ đến anh ta đã bị thương thật nặng rồi, thế nhưng vẫn có thể để cho anh ta chạy thoát, có lẽ mạng anh ta thật sự chưa đến đường cùng đi, từ nhỏ đến lớn, vận mệnh của anh ta vẫn luôn rất tốt, tất cả mọi người giúp anh ta, tất cả mọi người vây xung quanh anh ta." Người đàn ông bên cạnh mở miệng, trong mắt thoáng qua hận ý.

"Mệnh không có đến đường cùng? Ha ha, sớm muộn cũng có một ngày tôi chắc chắn sẽ đích thân giết chết anh ta, chắc chắn!" Người phụ nữ nói xong, xoay người rời khỏi sân bay.

**

Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích trở về lại rất bận rộn, hôn lễ bố trí đến lúc đó không cần bọn họ quan tâm, chỉ chụp hình cưới và thử lễ phục đã đủ mệt, mà không phải chỉ như vậy, mới vừa thử lễ phục xong Cố Mộ Nghiêm đã nhận được điện thoại của công ty, có chuyện khẩn cấp cần anh xử lý, cho nên anh phải về công ty một chuyến.

"Anh phải đi trước, em có thể xem lại một chút, chọn cái em thích, sau đó anh sẽ cho tài xế tới đón em trở về, một mình em không nên chạy loạn ở đây, biết không?" Cố Mộ Nghiêm dặn dò.

"Ồ." Tần Tích gật đầu một cái: "Vậy tối nay anh trở về sao?"

Cố Mộ Nghiêm nhú mày, đùa giỡn nhìn cô: "Sao thế? Còn chưa đi đã bắt đầu nhớ anh hả?"

Tần Tích đỏ mặt: "Đầu có đâu, tự mình đa tình, anh đi nhanh một chút."

"Ăn ở hai lòng* (nghĩ một đường nói một nẻo), nhớ anh thì nói, sẽ không mất mặt đâu." Cố Mộ Nghiêm véo gương mặt của cô.

"Anh đi nhanh đi!" Gương mặt Tần Tích đỏ rực, giống như chảy máu vậy.

Tần Tích đưa Cố Mộ Nghiêm đi ra ngoài, trước khi lên xe, anh lại quay đầu dặn dò: "Ngoan một chút, không cho nói chuyện với người đàn ông khác, không được gặp người không nên gặp, muốn gọi cho anh bất cứ lúc nào....."

"Anh nói xong chưa." Tần Tích nhìn anh chằm chằm, người đàn ông này có tính chiếm hữu thật sự mạnh mẽ, dứt khoát mua sợi dây cột trên eo của cô, tiếp tục như thế này nữa, cô đoán chừng ra cửa đều muốn che khăn xung quanh mặt rồi.

Anh thật sự là rất bá đạo!

Sau khi Cố Mộ Nghiêm đi rồi, Tần Tích cũng muốn đi về, thật sự là có chút mệt rồi, cô gọi điện thoại cho tài xế, có lẽ nửa giờ thì sẽ đến nơi này, cô muốn đi đến nơi gần đây, khoảng thời gian này đám người có chút đông đúc, có lúc trên căn bản là vai chen vai, tay Tần Tích xách bao lớn bao nhỏ, nghĩ tới hay là đi uống ly nước chờ vậy, nhưng còn chưa đi vào trong tiệm thì gặp phải một đôi tình lữ gây gổ, nữ bị nam hung hăng đẩy một cái, đột nhiên lui về phía sau đụng phải Tần Tích, đang lúc cô sắp té lún trên đất, đột nhiên một cái tay ôm lấy eo của cô, khiến cô tránh khỏi lúng úng khi ngã xuống đất lúng, Tần Tích bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm.

Người này rất là thân sĩ, đợi cô đứng vững thì thu tay lại tay ngay sau đó, Tần Tích ngẩng đầu lên nghĩ muốn cảm ơn, thì nhìn thấy làn da của người đàn ông trắng rất hiếm, nhưng không có vẻ ẻo lả như mẹ, ngược lại phát ra một loại sắc thái quý tộc, mặc tây trang màu đen, giống như hoàng thất vương giả, rất cao quý, trên mặt của anh ta thủy chung là nụ cười âm áp.

"Cám ơn." Tần Tích cũng mỉm cười.

"Không cần cảm ơn." Anh ta nhìn Tần Tích nói: "Cô muốn đi đâu?"

Tần Tích chỉ chỉ tiệm cà phê bên cạnh: "Chuẩn bị đi uống ly nước."

"Cùng nhau đi, tôi cũng muốn uống một ly."

Tần Tích không nghĩ anh ta sẽ nói như vậy, nhớ tới lúc gần đi Cố Mộ Nghiêm đã dặn dò: "Tiên sinh, chuyện mới vừa rồi thật sự rất cảm ơn anh, nhưng cùng với nhau thì thôi đi, bạn của tôi đã đến rồi, tôi đi trước đây."

"Cô thật sự không có ý định ở bên tôi sao?" Trên khuôn mặt người đàn ông xuất hiện ý cười.

Tần Tích quay đầu lại nhìn anh ta, nhấn mạnh: "Tiên sinh, tôi đã có vị hôn phu, chúng tôi sẽ sớm kết hôn."

Mặc dù cô cũng không cảm thấy mình rất ưu tú, có thể hấp dẫn sự chú ý của anh ta, nhưng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện cái gì lạn đào hoa, cho nên vẫn là để ngửa ngọng nhờ, tránh cho Cố Mộ Nghiêm lại ghen loạn, lần sau ra cửa thật sự bảo cô đeo khăn che mặt.

"Tôi biết rõ." Nụ cười của người đàn ông càng sâu.

"Anh biết?" Tần Tích nhú mày: "Anh là ai?"

"Lần này, tôi trở lại chính là vì tham gia hôn lễ của em và Cố Mộ Nghiêm, chắc chắn em không biết tên của tôi, tôi tên là Cố Trạch Giai, là anh họ của Mộ Nghiêm."

"Anh họ của Mộ Nghiêm sao?" Trong lòng Tần Tích vẫn còn có chút phòng bị, cô thật sự không có nghe Cố Mộ Nghiêm nói tới còn có một người như vậy.

"Có vẻ như Mộ Nghiêm thật sự không nói với em về tôi rồi, thật đúng là làm cho người ta đau lòng mà." Tuy nói lời như vậy, nhưng trên mặt của anh ta không nhìn ra dấu vết đau lòng chút nào.

"Anh thật sự là anh họ của Mộ Nghiêm sao?"

"Không thể giả được, đi thôi, tôi vừa vặn muốn đi thăm ông nội, cùng nhau trở về thôi." Anh ta đóng cửa chìa khoá xe trong tay, thấy trên mặt Tần Tích vẫn còn hoài nghi, anh ta cười nói: "Còn chưa tin tôi sao? Nếu không thì, tôi tự mình gọi điện thoại cho dì Hàn Thu?"

Tần Tích chăm chú nhìn anh, giữa hai lông mày không giống với Cố Mộ Nghiêm, nhưng cái loại đó quý khí đến cảm thấy rất là đồng nhất, chỉ là lòng người khó dò.

Cố Trạch Giai lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, nói mấy câu, sau đó đưa cho Tần Tích: "Ông nội bảo em nghe điện thoại."

"Ông nội?" Tần Tích sững sốt một chút nhưng vẫn nhận lấy, bên trong là giọng của Cố Chấn Đình: "Tiểu Tích à, con gặp Trạch Giai sao? Mau cùng nó trở về thôi."

"A, được ạ, ông nội." Sau khi Tần Tích cúp điện thoại, đưa điện thoại di động cho anh ta, trên mặt có chút lúng túng, không ngờ anh ta thật sự là anh họ của Cố Mộ Nghiênnr "Mới vừa rồi xấu hổ quá..."

Cố Trạch Giai lấy điện thoại lại: "Không sao, có câu nói không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, đi thôi."

Tần Tích lên xe, tò mò hỏi thăm: "Làm sao anh biết em là ai?"

"Xem qua hình của em, người thật và hình đều xinh đẹp như nhau, cho nên mới vừa rồi mới liếc mắt một cái đã nhận ra em, đúng rồi, em gọi là Tần Tích."

"Dạ." Tần Tích khách sáo khẽ lên tiếng.

Bây giờ mặc dù chứng thật anh ta thật sự là anh họ của Cố Mộ Nghiênnr, nhưng trước vẫn chưa nghe nói qua có một người như vậy, đột nhiên xuất hiện, dĩ nhiên là cảm thấy lạ, chỉ là cô có chút nghi ngờ, tại sao ở nhà họ Cố chưa bao giờ có người đề cập tới Cố Trạch Giai, là bởi vì có ẩn tình gì sao?

Dọc theo đường đi, hai người nói câu được câu không.

Khi xe sắp lái đến cửa lớn nhà họ Cố, Tần Tích đã nhìn thấy ông đứng ở cửa lớn ngóng trông, khi nhìn thấy Cố Trạch Giai xuống xe, hốc mắt đều đỏ, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Cuối cùng thì thằng nhóc này cũng trở lại."

Cố Trạch Giai cười trả lời: "Vốn nên trở về sớm chút thăm ông, nhưng gần đây quá bận rộn, cho nên mới trở lại lúc này."

"Cha con đâu?" Cố Chấn Đình hỏi: "Nó không trở lại sao?"

"Chân của cha bị trật rồi, không thích hợp ngồi máy bay, cho nên lần này không thể trở về, nhưng cha bảo con gọi lời thăm hỏi ông."

"Tại sao mỗi lần muốn nó trở lại, nó không phải bị thương chỗ nào thì chính là con bị thương, nó có ý không muốn trở về gặp ông mà thôi."

Cố Trạch Giai trả lời: "Ông nội, ông đây có thể oan uổng cha, lần này hôn lễ của Mộ Nghiênnr, cha muốn cha trở lại hơn bất kì ai, được rồi, cha nói chờ vết thương chân của cha lành, ông ấy nhất định trở lại tự mình nhận lỗi với ông."

Hàn Thu đi ra, khi nhìn thấy Cố Trạch Giai, sắc mặt khẽ hơi thay đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường: "Cha, bên ngoài lạnh, đi vào trước đi."

Cố Chấn Đình và Cố Trạch Giai đi ở phía trước, Hàn Thu và Tần Tích đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi thăm Tần Tích: "Hôm nay Trạch Giai vừa trở về, sao con gặp cậu ấy? Mộ Nghiênnr đâu rồi, sao không có trở về chung với con?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cô Ấy Mang Thai

Cố Chấn Đình và Cố Trạch Giai đi ở phía trước, Hàn Thu và Tần Tích đi ở phía sau, nhỏ giọng hỏi thăm Tần Tích: "Hôm nay Trạch Giai vừa trở về, sao con gặp cậu ấy? Mộ Nghiênnr đâu rồi, sao không có trở về chung với con?"

Tần Tích trả lời: "Công ty có chuyện đột xuất, anh ấy đi về trước, con gặp anh họ ở trên đường."

Gặp được trên đường? Làm sao sẽ trùng hợp như vậy? Hàn Thu nhìn Cố Trạch Giai trước mặt một cái.

Bởi vì Cố Trạch Giai trở lại, ông nội đặc biệt vui mừng, nói với nhà bếp làm bữa ăn tối phong phú, mọi người ngồi ở trên bàn đều vui vẻ hòa thuận, chỉ có Tần Tích cảm thấy không liên quan, Cố Mộ Nghiênnr không có ở đây, cô cảm thấy như thiếu một cái gì đó, cũng không biết lúc nào thì anh mới trở về, cô muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại sợ anh cười nhạo mình, cho nên vẫn là kiềm chế, nghĩ tới hết bận, anh tự nhiên sẽ trở lại.

Sau khi ăn xong Tần Tích trở về phòng, đứng ở trên ban công hóng gió, một lát sau, vang lên tiếng gõ cửa, Tần Tích nghĩ là Hàn Thu, nên nhanh chóng đi mở cửa, nhưng không ngờ là Cố Trạch Giai đứng ở bên ngoài, có chút ngoài ý muốn hỏi: "Anh họ, có chuyện gì sao?"

Cố Trạch Giai mỉm cười nhìn cô: "Anh muốn đi xung quanh đây nhưng không quen thuộc lắm, cho nên muốn hỏi em có thể đi với anh được không."

Tần Tích vốn là muốn từ chối, nhưng nghĩ lại dù sao anh ta cũng là anh họ của Cố Mộ Nghiênnr, nên gật đầu: "Được, anh chờ em một chút."

"Vậy anh chờ em ở dưới lầu." Nói xong, Cố Trạch Giai xoay người xuống lầu.

Tần Tích thay quần áo rồi đi xuống, Cố Trạch Giai nghe được tiếng bước chân ngừng đầu lên, Tần Tích một thân tay ngắn thêm quần short, đơn giản nhưng lộ ra một dòng thanh xuân bức người, trên khuôn mặt xinh xắn có một chút bướng bỉnh, trong giây phút đó tim của anh đập mạnh lên, đứng dậy: "Xong chưa?"

"Đi thôi." Tần Tích gật đầu một cái.

Hai người trên đường phố đi bộ gần đó, buổi tối mùa hè nóng bức, nhưng thật ra là lúc lạnh nhất, gió nhẹ, cảm thấy một hương vị cháy sém của ánh mặt trời, trên đường, có người bán mít quả, Tần Tích cảm thấy ở trong đó tràn đầy mùi vị tuổi thơ, không nhịn được nhìn thêm một chút, Cố Trạch Giai đi tới mua một gói đưa cho cô: "Xem có dễ ăn hay không."

"Thật xin lỗi, em gần đây đau răng, không thể ăn đồ ngọt, nếu không, anh ăn đi." Tần Tích có chút ngoài ý muốn nhìn anh, mặc dù anh là anh họ của Cố Mộ Nghiêm, nhưng không thích hợp gần gũi cho lắm.

"Nếu đau răng, thật sự không thể ăn đồ ngọt." Cố Trạch Giai hạ mắt xuống, mở gói ra ăn, có thể mùi vị thật là ngon, trên mặt của anh luôn có một ý cười nhàn nhạt.

Tần Tích nhìn anh, hơi bị sốc, mặc dù anh ta và Cố Mộ Nghiêm là anh em, nhưng phong cách hai người thật sự không có giống nhau chút nào, một người là không được tới gần, cả ngày nghiêm mặt, một giống như làn gió, sẽ không làm cho người quá mạnh mẽ xâm lấn tính, chỉ là không biết có phải ở cùng với Cố Mộ Nghiêm quá lâu, cho nên cô thích phong cách xử lý của Cố Mộ Nghiêm hơn.

Cố Trạch Giai ăn một viên kẹo hồ lô cũng không ăn nữa, nghiêng đầu nhìn Tần Tích, lại thấy cô vừa đi trên đường vừa đá viên đá, nhảy nhót nhót, có vẻ không có an phận chút nào, thật sự rất muốn tưởng tượng cô sẽ cùng Cố Mộ Nghiêm tính tình nghiêm cẩn ở chung một chỗ, chỉ là nói chuyện làm việc tuy không có nửa điểm dịu dàng, nhưng tính tình đến lúc đó lại rất đáng yêu, làm cho người ta không khỏi nghĩ muốn tới gần.

Lúc ăn tối, Tần Tích cảm thấy không ngon miệng, bây giờ đi, đột nhiên cảm thấy đói bụng, nghiêng đầu nói với Cố Trạch Giai: "Anh họ, nếu không chúng ta ăn khuya rồi trở về, em mời anh, coi như cảm ơn anh hôm nay đưa em trở lại."

Cố Trạch Giai cười nói: "Em đã gọi anh một tiếng anh họ, vậy em cũng không cần khách sáo với anh như thế."

"Dạ." Tần Tích đáp một tiếng, sau đó cùng với Cố Trạch Giai đi vào một cửa hàng nhỏ, Tần Tích giống như quá quen thuộc, cũng không nhìn thực đơn, nhún nhún gọi mấy món ăn, ông chủ cũng hết sức nhiệt tình, thức ăn được đưa lên, Tần Tích nói: "Mau nếm thử, món ăn ở đây rất ngon đó."

Cố Trạch Giai rất tao nhã ăn một miếng, sau đó nhìn cô hơi bị sốc: "Quả thật là ăn rất ngon."

"Đúng vậy." Tần Tích hài lòng, sau đó ăn rất nhanh, động tác của cô không lịch sự giống Cố Trạch Giai, ăn cơm vốn chính là một chuyện hưởng thụ, cho nên thoải mái là được.

Cố Trạch Giai nhìn Tần Tích nhếch môi cười.

Hai người ăn khuya trở về, lúc lên lầu, Tần Tích khách sáo nói với anh ta: "Anh họ, vậy em đi lên trước, anh nghỉ ngơi sớm một chút."

"Được." Cố Trạch Giai gật đầu.

Tần Tích trở về phòng nằm lên giường, có chút trần trọc trở mình, bây giờ Cố Mộ Nghiêm đang làm gì? Anh có ăn cơm chưa?

Đột nhiên cảm thấy không có Cố Mộ Nghiêm ở đây, cuộc sống cũng trở nên không vui vẻ.

Hôm sau, chín giờ Tần Tích mới dậy, Hàn Thu không để cho ai quấy rầy cô, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, Tần Tích chuẩn bị xé chiều hôm nay đi về nhà xem một chút, dọn dẹp xong xuống lầu thì nghe được một giọng nữ bên nhón: "Hừ, mấy giờ rồi, thật sự không có một chút tự giác mà."

Tần Tích nhìn qua thì thấy Triệu Tử Diên oán hận nhìn mình chằm chằm, cô mỉm cười: "Không muốn bị người trói lại ném ra ngoài, miệng cũng đừng chanh chua như vậy."

Triệu Tử Diên nghe được lời nói của Tần Tích, vẻ mặt đầy tức giận, thẳng nhóc Hà Diệc lại dám trói cô lên máy bay, chắc chắn là người phụ nữ này chỉ điểm, hơn nữa cô bỏ ra rất nhiều nhưng không thể khiến anh Mộ Nghiêm đuổi cô ta đi, cô ta thật sự là quá không cam lòng rồi.

"Cô đừng vui mừng quá sớm, lần trước cô dám đánh tôi, ngay cả mẹ tôi cũng chưa từng đánh tôi như cô, tôi nhất định sẽ trả lại cho cô bạt tay đó." Triệu Tử Diên vọt tới trước mặt của Tần Tích, giơ tay lên muốn tát xuống, Tần Tích không ngờ Triệu Tử Diên lại dám động thủ trong phòng cách nhà họ Cố, cho nên trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, lúc cô nghiêng đầu tránh thoát thì một giọng hét lớn truyền đến: "Dừng tay!"

Tần Tích nghĩ là Cố Mộ Nghiêm trở lại, nhanh chóng nhìn sang, lại không nghĩ rằng người từ bên ngoài đi vào là Cố Trạch Giai, trong mắt của cô thoáng qua thất vọng, không phải anh ấy.

Về mặt của Cố Trạch Giai nghiêm túc, đi tới bên người Triệu Tử Diên, nhíu mày nói: "Tử Diên, cô thật là quá đáng!"

Mắt Triệu Tử Diên đỏ lên vì tức: "Anh Trạch Giai, ngay cả anh cũng giúp cô sao, tại sao anh và anh Mộ Nghiêm đều phải giúp người phụ nữ này, cô ta

có gì tốt."

"Từ Diên, tôi không thiên vị bên nào, mà cô muốn đánh người chính là cô không đúng, cô ấy là nàng dâu của nhà họ Cố, muốn dạy dỗ cũng không tới phiên cô tới dạy dỗ, hiểu không? Về sau không được hồ đồ nữa."

Lúc này Tần Tích mới nhìn Cố Trạch Giai, trong ngày thường trên mặt của anh đều có nụ cười nhàn nhạt, trông rất dịu dàng, cho tới bây giờ nghĩ tới hoá ra là lúc anh nổi giận cũng có thể nghiêm túc như vậy.

"Trạch Giai." Triệu Từ Diên dậm chân.

"Được rồi, không nói nữa!" Cố Trạch Giai nhìn chằm chằm Triệu Từ Diên, Triệu Từ Diên quay đầu đi, hình như rất sợ Cố Trạch Giai.

Triệu Từ Diên tức giận ngồi trên ghế sa lon, nhìn Tần Tích ngồi ăn điểm tâm đối diện, không nhìn được bật thốt lên: "Cô còn có tâm tình ăn sao, cô biết cô làm hại Phạm Thành Trạch có nhiều khổ thế nào không? Nếu cô còn có chút lương tâm, cô nên đi xem anh ấy một chút."

Cho dù dùng cách gì, cô nhất định sẽ ngăn cản Tần Tích gả cho anh Mộ Nghiêm.

Động tác Tần Tích dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: "Thầy Phạm thế nào?"

Triệu Từ Diên cười lạnh: "Hừ, cô muốn biết thì chính mình tự đi xem, hỏi tôi làm gì?"

Tần Tích nhú mày, tuy nói bây giờ người trong lòng cô là Cố Mộ Nghiêm, nhưng dù sao thầy Phạm đã từng giúp cô, ở trong lòng của cô thầy Phạm là sự tồn tại đặc biệt, cô hi vọng thầy thật sự tốt.

Nhưng cô cũng không hy vọng hôn lễ cùng với Cố Mộ Nghiêm xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, hơn nữa Cố Mộ Nghiêm cũng không thích mình và thầy Phạm qua lại gần gũi.

Cố Trạch Giai ngồi ở một bên lật xem tạp chí, khi nghe thấy đối thoại các cô, đôi mắt khẽ nhú một cái.

Hàn Thu nghe được quản gia nói Triệu Từ Diên, bà vội chạy về, hôm nay lúc con trai gọi điện thoại về, Tần Tích còn đang ngủ, cho nên bà nhận điện thoại, ở trong điện thoại con trai dặn đi dặn lại, nhất định phải chăm sóc tốt cho Tần Tích, nếu xảy ra chuyện gì, bà thật có lỗi với lời dặn dò của con trai.

"Bác gái." Triệu Từ Diên thấy Hàn Thu trở lại, đứng dậy chào hỏi, Hàn Thu miễn cưỡng mỉm cười: "Từ Diên tới à, nhanh ngồi."

Nếu Triệu Từ Diên không kiêu căng tùy hứng như vậy, có lẽ mình yêu thích cô ta hơn một chút, nhưng bây giờ con trai đã muốn kết hôn, cô ta còn dây dưa không rõ, ấn tượng Hàn Thu đối với Triệu Từ Diên cũng không thật sự tốt, chỉ ngại quan hệ của hai nhà, cho nên cũng không biết nói gì.

Hàn Thu ngồi ở bên cạnh Tần Tích, dùng ngón tay giúp cô chỉnh sửa tóc một chút, trên mặt có chân chính thương yêu, sau đó bảo người giúp việc bưng một chén cháo gà ra ngoài, Hàn Thu cười nói: "Cái này hầm thật nhiều giờ, con uống nhiều một chút, đi Luân Đôn một chuyến trở lại, cả người đều gầy."

"Bác gái, con đi trước, lần sau trở lại thăm bác." Triệu Từ Diên không nhìn nổi dáng vẻ Tần Tích chứng tình phùng nguyệt*(sao quanh trăng sáng), giận dữ đứng dậy rời đi.

Kết quả Tần Tích vừa mới chuẩn bị, nhưng không ngờ vừa nghe tới cháo gà, chân mày đột nhiên lập tức nhíu lại, đột nhiên muốn buồn nôn, cô lập tức che miệng, sắc mặt biến đổi.

Hàn Thu thấy vẻ mặt cô có cái gì không đúng, vội vàng hỏi thăm: "Tiểu Tích, con làm sao vậy?"

Tần Tích cũng không chịu được nữa rồi, chạy về phía nhà vệ sinh, nằm ở trên bồn rửa tay nôn mửa liên tục, Hàn Thu sợ hết hồn, vội vàng đi tới, nhưng trên mặt lại mỉm cười, chẳng lẽ Tiểu Tích mang thai? Tuyệt đối sẽ không sai.

Cố Trạch Giai ngồi ở bên ngoài, trong mắt thoáng qua vẻ kinh dị, không ngờ cô ấy lại mang thai.

Hàn Thu lòng thầm vui sướng, bà sẽ sớm làm bà nội rồi, nếu con trai của bà biết mình đã làm cha, nhất định rất vui mừng, nhà họ Cố bọn họ sẽ là ba đời đồng đường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Anh Có Tin Em Không?

Hàn Thu lòng thầm vui sướng, bà sẽ sớm làm bà nội rồi, nếu con trai của bà biết mình đã làm cha, nhất định rất vui mừng, nhà họ Cố bọn họ sẽ là ba đời đồng đường rồi.

Tần Tích dùng nước súc miệng, sắc mặt có chút nhợt nhạt, Hàn Thu đỡ cô ngồi xuống: "Tình huống này đã bao lâu rồi con?"

"Sau khi đi Luân Đôn, có thể là vừa trở về cho nên không quen khí hậu, lúc mới vừa đi dạ dày cũng rất khó chịu, luôn muốn ói."

Hàn Thu nghe xong lời này, nhìn dáng vẻ Tiểu Tích dường như không biết mình đã mang thai: "Tiểu Tích, con nói cho mẹ, tháng này kinh nguyệt đến chưa con?"

Trên mặt Tần Tích có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút nói: "Vẫn chưa ạ, chẳng qua việc này con không thể quyết định được, bởi mỗi tháng sẽ có trước hoặc lùi về sau mấy ngày."

Hàn Thu càng vui vẻ: "Con không phải là không quen khí hậu thay đổi, chắc chắn là mang thai rồi đó."

"À? Mang thai?" Tần Tích tròn to hai mắt: "Không... không thể nào..."

Làm sao cô sẽ mang thai, cô vẫn chưa kết hôn, mặc dù sẽ phải lập tức kết hôn, nhưng cô vẫn còn nhỏ, mới hơn hai mươi, bản thân cô vẫn như đứa bé, sao lại xui xẻo hồ đồ đã mang thai rồi, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ đâu.

Hàn Thu nhìn thấy Tần Tích sửng sốt ngồi đó, trấn an nói: "Tiểu Tích, con đừng sợ, làm mẹ là một chuyện rất hạnh phúc, con sẽ cảm thấy có toàn thể giới, nếu Mộ Nghiêm biết chuyện này chắc chắn sẽ rất vui mừng, mẹ sẽ gọi điện thoại cho nó ngay đây."

Đầu Tần Tích có chút rối loạn: "Mẹ, không được, con muốn tự mình nói cho anh ấy biết."

"Được được được." Hàn Thu rất vui mừng, mong cháu trong một thời gian dài sẽ đến ngay lập tức, sau đó bà vội kêu người đến sửa lại phòng trẻ một chút.

Cố Trạch Giai nhìn thấy Tần Tích có chút sửng sốt đi ra, tay để ở trên bụng, biết mình suy đoán đúng, cô thật sự mang thai, không hiểu tại sao, tự nhiên lại có một cảm giác khó chịu đánh tới tận đáy lòng.

Buổi chiều, Hàn Thu đưa Tần Tích đi bệnh viện làm kiểm tra, lúc nào cũng dìu cô, chỉ sợ cô bị đụng ngã, cẩn thận, trước đó Hàn Thu đã hẹn bác sĩ, cho nên đến không cần xếp hàng, trực tiếp đi phòng làm việc.

Tần Tích làm một loạt kiểm tra, cần chờ mấy giờ mới có thể lấy được kết quả, cho nên họ đi đến nhà hàng gần bệnh viện để ăn, Hàn Thu mới vừa ngồi xuống phát hiện điện thoại di động rơi bên trong phòng làm việc của bác sĩ, Tần Tích vốn muốn đi lấy giúp bà, nhưng Hàn Thu vội vàng ngăn cản cô: "Con ngồi yên đi, mẹ tự đi lấy là được, nhanh ăn đi, đừng để đói bụng đó."

Sau khi Hàn Thu Ly rời đi, Tần Tích ngồi tại chỗ, tay chống cằm, nhìn người đến người đi ngoài cửa sổ, tay không tự giác sờ lên bụng, ở Luân Đôn xảy ra nhiều chuyện như vậy, đứa bé này lại vẫn còn sống trong bụng của cô, sinh mạng thật ngoan cường, đứa bé này sinh ra sẽ giống ai đây? Mũi phải giống như Cố Mộ Nghiêm, như vậy mới cao và thẳng, lông mày cũng phải giống như anh, à, thông minh cũng phải giống như anh, mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng phải giống hoàn toàn như Cố Mộ Nghiêm mới thông minh hơn cô.

Tần Tích nghĩ đi nghĩ lại không nhận được cười ra tiếng, giống như mang thai cũng không phải kinh khủng như vậy, trong lòng sinh ra một chút mong đợi.

Ngay vào lúc này, điện thoại cô để ở trên bàn điện thoại đổ chuông, khi nhìn thấy là điện thoại của Cố Mộ Nghiêm, cô vội vã nhận: "Alô..."

Cố Mộ Nghiêm cầm áo khoác chuẩn bị xuống lầu: "Em ở đâu vậy?"

"Em ở bên ngoài."

"Gặp bạn sao?"

"Không phải..." Tần Tích suy nghĩ một chút lại dối lời nói, nói dối: "Phải.. Là gặp bạn..." Nói đến phần sau, cô hận không được đập một cái cho mình chết đi, không phải cô giấu đầu hở đuôi sao?

Cố Mộ Nghiêm nghe được cô lấp ba lấp báp: "Có phải em làm chuyện xấu gì đó ở sau lưng anh không hả?"

"Không có, không có."

"Tốt nhất là không có."

Tần Tích suy nghĩ một chút hỏi: "Anh vẫn còn ở công ty sao?"

"Ừ, có thể buổi tối mới có thể trở về." Thật ra thì Cố Mộ Nghiêm đã ngồi vào trong xe, chỉ là muốn cho cô một kinh ngạc, cho nên mới không nói cho cô.

"Dạ." Tần Tích cụp mắt, vuốt vuốt cái ly trước mặt.

Cố Mộ Nghiêm nghe ra cảm xúc của cô giảm xuống, quan tâm hỏi: "Sao thế? Tâm trạng không tốt sao?"

"Không có, anh bận rộn đi, buổi tối nói tiếp, em cúp đây." Tần Tích đặt điện thoại di động, úp mặt trên mặt bàn, tâm tình có chút phức tạp, chợt nghe một loạt tiếng bước chân, Tần Tích nghĩ là Hàn Thu trở lại, ngẩng đầu lên xoay người lại thấy Phạm Thành Trạch đi về phía cô, cô vội vã đứng lên, có chút kinh ngạc nói: "Phạm, thầy Phạm..."Giờ phút này Phạm Thành Trạch mất đi ánh mặt trời ngày xưa, có vẻ có chút chán chường, giữa hai lòng mày đều là mệt mỏi, nụ cười cũng có vẻ mệt mỏi, trong lòng Tần Tích không cảm giác gì.

Phạm Thành Trạch đi tới trước mặt của cô: "Tôi hẹn với Từ Diên đến đây ăn cơm, lúc tôi mới vừa vào tôi còn tưởng rằng nhìn lầm rồi, nghe nói em cùng với Cố Mộ Nghiêm đi nghỉ phép ở Luân Đôn."

Tần Tích lúng túng mỉm cười: "Xem như thế đi."

Phạm Thành Trạch không nói gì, không hề chớp mắt nhìn cô, Tần Tích cảm thấy không khí có chút cứng ngắt, cho nên tìm một đề tài: "Thầy Phạm, thầy gần đây như thế nào."

Trong mắt Phạm Thành Trạch lóe ra một chút ánh sáng: "Em quan tâm tôi có đúng hay không, trong lòng của em vẫn có tôi."

Thấy anh chán chường như thế, Tần Tích không đành lòng làm tổn thương anh một lần nữa, cô chỉ quan tâm thăm hỏi anh như một người bạn bình thường, hơn nữa bây giờ cô rất yêu Cố Mộ Nghiêm, trong lòng cũng không có những người khác rồi.

"Thầy Phạm, trong trái tim của tôi, thầy vĩnh viễn đều là thầy giáo của tôi."

Anh ta có chút kích động nắm lấy cánh tay của cô: "Nhưng anh không muốn chỉ làm thầy giáo của em, anh muốn cưới em, em biết không? Em vẫn thích anh sao? Chỉ cần em gật đầu, anh có thể lập tức dẫn em đi."

Tần Tích bị anh nắm có đau một chút, trong mắt có áy náy: "Thầy Phạm, đứng..."

"Không nên nói những lời này, không nên!" Một tay Phạm Thành Trạch kéo lấy cô vào trong ngực, giọng nói có chút đau khổ: "Anh không muốn nghe em nói thật xin lỗi! Rõ ràng là anh gặp em trước, tại sao người đi cùng với em không phải là anh."

Tần Tích bị anh hù sợ, vừa định đẩy anh ra thì nghe được một tiếng quen thuộc quát lớn: "Buông cô ấy ra!"

"Anh." Một tiếng này là giọng của Triệu Từ Diên, khi nhìn thấy bọn họ ôm nhau, thoáng qua trong mắt một chút ý cười, vốn nghĩ thế nào chia rẽ cô ta và Cố Mộ Nghiêm, không nghĩ tới ngay cả ông trời cũng đang giúp cô ta(TTD), nhìn thế này anh Mộ Nghiêm sẽ biết Tần Tích là phụ nữ lăng lợ cỡ nào.

Tần Tích vội vàng đẩy Phạm Thành Trạch ra, sau đó đối diện với ánh mắt tức giận của Cố Mộ Nghiêm, cô có chút luống cuống: "Chuyện không phải như anh nghĩ, anh không được nghĩ lung tung."

Triệu Từ Diên đứng ở bên cạnh nói xong, trên mặt rõ ràng là vẻ có kịch hay để xem: "Không phải như vậy thì như thế nào, trước mặt mọi người lại lời lời kéo kéo với đàn ông, Tần Tích, cô thật không biết xấu hổ, anh Mộ Nghiêm nhìn thấy cô, Tần Tích căn bản cũng không phải là phụ nữ an phận, nhất định là cô quyến rũ anh ấy trước."

Tần Tích tức giận: "Triệu Từ Diên, cô không được nói hươu nói vượn."

"Tôi nói hươu nói vượn, đây chính là anh Mộ Nghiêm tận mắt thấy, cô nghĩ anh Mộ Nghiêm mù sao?" Đôi tay Triệu Từ Diên ôm ngực.

Tần Tích nhìn Cố Mộ Nghiêm, không muốn giải thích nhiều, rất nghiêm túc hỏi một câu: "Em và thầy Phạm thật sự là trong sạch, anh có tin em không?"

Cố Mộ Nghiêm im lặng, không nói một lời, Tần Tích nhìn anh một lúc, trong lòng xẹt qua một nỗi đau, bọn họ sẽ phải kết hôn, nhưng anh lại không tin mình, hôn nhân như vậy vững chắc sao? Cho dù kết hôn, sau đó bọn họ đi con đường như thế nào đây.

"Từ đầu tới cuối anh không tin em, cho nên anh luôn không hi vọng em gặp thầy Phạm, không hi vọng em tiếp xúc quá nhiều với người đàn ông khác, trước kia còn chưa tính, nhưng bây giờ chúng ta đã đi đến một bước này, anh chính là không tin em, Cố Mộ Nghiêm, trong lòng anh em không đáng giá tin tưởng như thế sao?" Tần Tích nhìn anh: "Tạm hoãn hôn lễ của chúng ta trước, em nghĩ chúng ta đều cần tỉnh táo suy nghĩ một chút, chúng ta rốt cuộc có thích hợp ở chung một chỗ hay không."

Tần Tích nói với Cố Mộ Nghiêm xong, đi ngang qua người anh, anh đứng tại chỗ, đầu anh lập tức vang lên, giống như lập tức sẽ mất đi thứ gì quan trọng vậy, cả ngón tay nhón đều đang run rẩy.

Anh không tin cô hay sao?

Nhưng khi nhìn thấy cô và Phạm Thành Trạch ở chung một chỗ, anh đã không trấn áp được sự tức giận trong lòng.

Phạm Thành Trạch đứng ở bên cạnh, ngược lại thấy rõ ràng một chút, Tần Tích thật sự yêu Cố Mộ Nghiêm, cho nên Cố Mộ Nghiêm không tin tưởng, đối với cô mà nói là một tổn thương rất lớn.

"Thật ra thì anh nên tin cô ấy, bởi vì từ đầu tới cuối tôi là người luôn quán quýt làm phiền cô ấy, cô ấy không phản bội anh, mới vừa rồi cô ấy đã từ chối tôi, là tôi mình không cam lòng, cho nên mới ôm cô ấy, anh mau đuổi theo cô ấy đi, đừng làm cho cô ấy đau lòng."

Anh yêu Tần Tích, nếu anh không mang hạnh phúc đến cho cô ấy, thì anh sẽ chúc phúc cho cô vậy, mặc dù nhìn cô và người khác ở chung một chỗ, anh rất khổ sở, nhưng anh tin tưởng mình nhất định sẽ vượt qua được, có lúc yêu một người cũng không nhất định phải lấy được, cũng có thể là thành toàn.

Cố Mộ Nghiêm đuổi theo ngay lập tức, trong mắt có ảo não, tại sao anh không tin cô chứ, anh thật sự đáng chết!

Triệu Tử Diên nghe Phạm Thành Trạch nói ra nói như vậy, thật sự sắp bị anh ta làm cho tức chết: "Anh rốt cuộc đang nói cái vậy hả, nếu như anh yêu Tần Tích, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất chia rẽ bọn họ, tình yêu của mình là cần dựa vào chính mình đi tranh thủ, rốt cuộc anh có biết hay không hả? Tần Tích đã nói không kết hôn rồi, nếu anh ấy khẳng định anh và Tần Tích có gì đó, thì cô ta và anh Mộ Nghiêm cũng không có cách nào để ở cùng một chỗ."

"Tình yêu dựa vào thủ đoạn thì thật ư có thể lâu dài sao? Triệu Tử Diên, cô tỉnh táo một chút đi, không cần lại đi quấy rầy cuộc sống của người khác." Phạm Thành Trạch nói xong, xoay người rời khỏi nhà hàng.

Bây giờ Triệu Tử Diên đâu còn có tâm tình mà ăn cơm, nên thờ phỉ phò rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Cô Muốn Trở Lại Bên Cạnh Anh Ta Sao?

Edit: Sun520 – DDLQĐ

Một toà nhà lớn cao tầng nằm ở khu vực xa hoa nhất Phụng Thành, một bóng dáng thon dài gầy gò đứng ở trước cửa #Sun.lqd#sổ sát đất, anh ta sững sờ nhìn xuống tầng dưới, trong lòng lại mơ hồ có một chút kích động, cô ấy sống ngay trong thành phố này, có lẽ ngày mai ở một đường phố nào đó, anh ta có thể nhìn thấy cô lần nữa.

Lần trước cô vì người đàn ông khác lại nói với anh như vậy, anh rất tức giận rất buồn bực, nhưng anh không thể động thủ, sợ sự thật giống như lời Lạc Thiên, nếu anh thật sự làm thương tổn người đàn ông kia, thì cả đời này cô sẽ hận anh mất.

Cho đến khi cô rời Luân Đôn trở lại Phụng Thành, anh cũng đến đây, mặc dù biết bên người cô đã có người khác, nhưng anh vẫn không khống chế được.

Chu Sâm liếc mắt nhìn thời gian, nhắc nhở: "Hàn tiên sinh, cũng sắp đến giờ ngài hẹn gặp Lương tổng rồi."

"Đi thôi." Hàn Thành Nghiêu xoay người đi tới cửa, Chu Sâm nhanh chóng đuổi theo, anh ta không hiểu tại sao Hàn tiên sinh muốn tới thành phố này, thế lực kinh doanh của bọn họ vẫn luôn ở nước ngoài, nhưng ngày hôm qua, Hàn tiên sinh quyết định dứt khoát lựa chọn trở lại Phụng Thành, hơn nữa lại hẹn gặp Lương Hạo.

Anh ta nghi vấn đầy bụng, nhưng lại không dám hỏi, bởi vì chuyện mà Hàn tiên sinh quyết định rồi, anh ta không có tư cách hỏi nhiều.

Hàn Thành Nghiêu ngồi ở phía sau, quay cửa sổ xe xuống, nhìn phong cảnh bên đường, cô ấy cũng đã từng đi qua con đường này, giống như anh nhìn phong cảnh, xe chợt dừng lại, Hàn Thành Nghiêu khẽ nhíu mày: "Chuyện gì xảy ra?"

Chu Sâm quay đầu lại báo cáo: "Hàn tiên sinh, phía trước kẹt xe rồi."

Qua hơn mười phút, xe đi phía trước di chuyển có lẽ chừng 100m, trên mặt Hàn Thành Nghiêu hơi thiếu kiên nhẫn.

Sau khi Tần Tích chạy ra khỏi nhà hàng, cảm thấy rất là mờ mịt, không biết nên đi đâu, suy nghĩ một chút vẫn là quyết định đi về nhà một chuyến, vốn muốn đón xe, nhưng không ngờ đoạn đường này bị chặn lại, cho nên cô tính toán đi tới ngã tư đường phía trước sẽ đón xe.

Cô cúi đầu đi, tâm tình có chút sa sút, không biết anh ấy có đến tìm mình hay không, theo như tính cách của anh cũng sẽ không đi, đáng ghét, tại sao anh không tin mình chứ.

Càng nghĩ, trong lòng Tần Tích vẫn cảm thấy khó chịu, nhìn thấy bên chân có cục đá, theo bản năng đá một cái, nhưng không nghĩ rằng cục đá lại nện vào cửa sổ của một chiếc xe sang trọng, phát ra một tiếng keng, trong lòng Tần Tích trầm xuống, xong đời, cô vốn muốn chạy trốn, nhưng cửa sổ xe đã quay xuống mất rồi, cô nhắm mắt đi tới: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý..."

Rắc rắc một tiếng, cửa xe được mở ra, #Sun.lqd#Tần Tích cho là chủ xe muốn xuống mắng cô, theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhưng không nghĩ đến bên trong tuyền ra một giọng nói đàn ông đầy bá đạo: "Đi lên!"

Tần Tích sững sờ, a, giọng nói này sao quen thuộc như vậy, giống như Hàn Thành Nghiêu? Cô khom lưng nhìn vào, người đang ngồi bên trong không phải là Hàn Thành Nghiêu sao, cô tròn to hai mắt: "Sao anh lại ở đây?"

Hàn Thành Nghiêu mặt không nhìn cô, lập lại lần nữa: "Lên xe!"

"Anh muốn đưa tôi đi? Không cần, bây giờ kẹt xe còn không bằng tôi đi bộ nhanh hơn." Cô cũng không quên chuyện thù hận của anh muốn giết Cố Mộ Nghiêm.

"Lên xe!" Lần này trong giọng nói mang theo ý không thể cãi lời.

Lúc này, dòng xe chạy đang chậm rãi bắt đầu di chuyển đến phía trước, phía sau xe đang không ngừng ầm còi, mà dáng vẻ của Hàn Thành Nghiêu là nếu cô không lên xe thì anh ta cũng không đi, tài xế phía sau từ trong cửa xe đưa đầu ra ngoài la mắng: "Rốt cuộc có đi hay không, không đi cũng đừng ở trước mặt cản đường chứ!"

Tần Tích lúng túng, cuối cùng không thể không lên xe, dựa vào cửa sổ xe ngồi xuống, có khoảng cách nhất định với anh ta, Chu Sâm nổ máy xe.

Hàn Thành Nghiêu duy trì dáng vẻ trước sau như một, lạnh nhạt ngồi ở một bên, không có ý tứ muốn chủ động tìm đề tài nói chuyện, Tần Tích ho nhẹ một tiếng: "Cái đó... Anh tới đây thăm người thân hay là thăm bạn vậy?"

Hàn Thành Nghiêu nghiêng đầu nhìn cô một cái, khẽ nhíu mày: "Không thăm người thân không thăm bạn, thì tôi không thể đến đây sao?"

Tần Tích thấy anh có chút khó chịu, vội vàng khoát tay: "Không phải, không phải, anh là đại gia, đến mặt trăng cũng không có người dám cản anh đâu." Chẳng qua là cảm thấy anh đang êm đẹp ở Luân Đôn, không có việc gì thì đến đây làm gì.

Anh ta không có việc gì đi mặt trăng làm gì, thật không biết trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ gì, trong mắt Hàn Thành Nghiêu thoáng qua ý cười.

Tần Tích ngồi ngồi đã cảm thấy có chút khát nước, cảm thấy khô cổ họng, nhưng lại ngượng ngùng hỏi anh muốn nước, cho nên chịu đựng, đột nhiên chai nước suối đưa tới trước mặt cô, Tần Tích có chút ngoài ý muốn nhìn anh ta, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt của Hàn Thành Nghiêu, cô do dự một chút nhận lấy: "Cảm ơn."

Hàn Thành Nghiêu thu tay lại, làm bộ như lơ đãng hỏi thăm: "Làm sao một mình em ở bên ngoài, anh ta đâu rồi?"

Tần Tích biết người anh hỏi là ai, trong lòng có chút uất ức, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Anh ấy đang ở công ty, một mình tôi đi ra ngoài là bởi vì tôi có hẹn với bạn."

Hàn Thành Nghiêu tự nhiên không có bỏ qua nỗi mắt mắ chợt lóe qua trong mắt cô, không tiếp tục hỏi nữa, mà dời đi đề tài: "Ăn cơm chưa?"

Tần Tích lắc đầu một cái.

Hàn Thành Nghiêu nói với Chu Sâm: "Đi nhà hàng."

Chu Sâm có chút do dự, nhưng dù sao vẫn nói ra khỏi miệng: "Nhưng mà, Hàn tiên sinh, sắp đến thời gian ngài hẹn gặp Lương tổng rồi."

Vì một phụ nữ mà thay đổi kế hoạch ban đầu, có đáng giá hay không?

Mắt Hàn Thành Nghiêu nhíu lại, sau đó dùng ngôn ngữ Tần Tích nghe không hiểu nói: "Chu Sâm, lúc nào thì tôi làm việc cần cậu đến quơ tay múa chân sao?"

Anh ta lại làm sao không nhìn ra Chu Sâm không thích Tần Tích, chỉ lúc trước Chu Sâm không có biểu hiện rõ ràng như vậy, anh cũng mắt nhắm mắt mở rồi, nhưng hôm nay đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh rồi.

Trong lòng Chu Sâm cả kinh, biết lần này Hàn Thành Nghiêu tức giận, vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, Hàn tiên sinh, là tôi lảm nhảm, sẽ không có lần sau."

Hàn Thành Nghiêu nói: "Ngày mai, cậu không cần đi theo tôi nữa, cậu trở về Luân Đôn đi."

"Hàn tiên sinh!" Chu Sâm không dám tin, anh ta đi theo bên cạnh Hàn tiên sinh nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có chuyện bị điều cách, hơn nữa anh ta biết, nếu như lần này bị điều cách, sau này anh ta có thể sẽ không có cách nào đi theo Hàn tiên sinh được nữa.

Tần Tích nghe hai người bọn họ nói chuyện bô lô ba la, cô hoàn toàn nghe không hiểu ngôn ngữ này, dáng vẻ #Sun.lqd#Chu Sâm một bộ rất nhiều đã kích, mà cô cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo từ trên người của Hàn Thành Nghiêu, chuyện gì xảy ra?

"Hàn tiên sinh, xin cho tôi thêm #Sun.lqd#một cơ hội nữa." Anh ta thật sự không muốn rời đi.

Hàn Thành Nghiêu nhìn thấy vẻ mặt Tần Tích kỳ quái nhìn bọn họ, im lặng một lúc sau mới mở miệng: "Không có cơ hội lần thứ hai."

"Vâng." Chu Sâm nghiêm cẩn trả lời.

Chỉ chốc lát sau, xe dừng ở cửa nhà hàng, Tần Tích nhìn một cái cũng biết rất sang trọng, ăn một bữa tối ở đây cũng đủ cho cô ăn nửa năm.

Hàn Thành Nghiêu thấy cô ngồi không nhúc nhích, nói với cô: "Xuống xe."

Sau khi Tần Tích xuống xe, nhìn mình một thân cao bồi T-shirt, cũng không có ý tứ bước vào, nhưng đi theo Hàn Thành Nghiêu, cũng không có người dám ngăn cô lại, lúc lên cầu thang, Tần Tích không có nhìn xung quanh giống như trước kia, bởi vì bây giờ trong bụng của cô đã có bảo bảo, tay của cô sờ bụng một cái, trong lòng có cô cảm thấy kỳ lạ.

Hàn Thành Nghiêu vừa tiến đến lập tức trở thành tiêu điểm chú ý, cũng đúng, bởi dáng vẻ anh vốn là rất đẹp trai, hơn nữa chia vào anh mang dòng máu lai, đi đến đâu cũng sẽ nổi tiếng, Tần Tích đều thấy rất nhiều nữ phục vụ đỏ mặt.

Dường như Hàn Thành Nghiêu rất không vui vẻ khi bị nhìn chăm chú thế này, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, cả người mang theo khí thế lạnh lùng người lạ chớ quấy rầy, bị sợ đến vốn là tim còn đập mặt còn đỏ nhưng phục vụ lập tức cúi đầu, không dám nhìn nhiều nữa.

Người đàn ông này thật giống Cố Mộ Nghiêm, Cố Mộ Nghiêm gặp phải chuyện khó chịu, cũng sẽ toát lên khí ép mạnh mẽ, người bị sợ đều không dám nói lớn tiếng một chút nào, nhưng điểm khác nhau chính là, áp lực của Cố Mộ Nghiêm nắm thả tự nhiên, còn Hàn Thành Nghiêu hình như là một khi thả ra thì sẽ thu không trở về, cả phòng ăn cũng tràn ngập hơi thở lạnh lẽo.

Tần Tích đi theo Hàn Thành Nghiêu cũng cảm thấy chán nản, không nhịn được nói, "Bọn họ đều rất sợ anh."

Hàn Thành Nghiêu nhìn cô một cái: "Đáng tiếc Cố Mộ Nghiêm không sợ tôi."

"Điều đó là chắc chắn rồi." Tần Tích không chút suy nghĩ trả lời lại, trên mặt rất kiêu ngạo, Cố Mộ Nghiêm là ai chứ, nếu đơn giản thì không phải là người bình thường, cô không nhìn thấy anh sợ qua cái gì, ngay cả súng chia vào mình mà mắt vẫn không nháy một cái, suy nghĩ một chút vẫn là hoàn toàn khâm phục anh.

"Em cũng không sợ tôi." Hàn Thành Nghiêu lại nói: "Rất tốt."

Tần Tích không hiểu ý nghĩa của câu này là gì, nhưng cô thông minh không có hỏi, vào phòng riêng, quản lý tự mình đi vào chọn món, Tần Tích nhìn thấy quản lý rất ân cần, nhưng Hàn Thành Nghiêu lại không thương thức sự nhiệt tình này, lúc vừa nhú mày, Tần Tích vội vàng nói: "Anh đừng vội, nhanh đưa món ăn ngon lên là được."

Lại ân cần đi xuống, cẩn thận mạng nhỏ cũng bị mất.

"Vâng vâng vâng, tôi là Đặng Kiệt, gọi tôi Tiểu Đặng là được, có chuyện gì cũng có thể gọi tôi." Tay Đặng Kiệt đưa danh thiếp đến, trong lòng hi vọng nhìn Hàn Thành Nghiêu: "Tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi."

Hàn Thành Nghiêu không có nhận lấy, mà lạnh lùng phun ra hai chữ: "Đi ra ngoài!"

Tần Tích cũng ý bảo anh ta nhanh đi ra ngoài, lúc này Đặng Kiệt mới hiểu ngầm trong lòng, không dám nói nhiều nữa, rất nhanh, thức ăn đã lên đủ, nhìn thức ăn đầy bàn phong phú, Tần Tích nuốt nước miếng một cái, Hàn Thành Nghiêu rất lịch sự đưa thìa cho cô, còn giúp cô múc canh, Tần Tích không dám nhận, vội vàng nói: "Hàn tiên sinh, tôi tự mình ăn được rồi."

Đây là lần đầu tiên Hàn Thành Nghiêu phục vụ người khác, mình chưa ăn, ngược lại còn giúp cô chia thức ăn, Tần Tích thấy Hàn Thành Nghiêu lại gấp thức ăn tới đây, vội vàng dùng tay che chén, nhìn anh ta cười gượng: "Anh đừng khách sáo như vậy, không tự nhiên cho lắm."

Hàn Thành Nghiêu nhìn cô một cái, một lúc sau mới nói: "Tôi thấy người đàn ông khác theo đuổi phụ nữ đều như vậy, em không thích sao?"

Tần Tích thiếu chút nữa thì bị nghẹn, thật vất vả mới nuốt xuống được, sau đó nói nghiêm túc: "Hàn tiên sinh, tôi có người trong lòng rồi, hơn nữa tôi sẽ sớm kết hôn."

Hàn Thành Nghiêu để thìa xuống: "Sẽ sớm kết hôn, vẫn còn chưa kết hôn, cho nên tôi vẫn còn cơ hội."

Tần Tích nghe lời anh ta nói đầy khiếp sợ, cho dù cô không ở chung một chỗ với Cố Mộ Nghiêm, cô cũng sẽ không cùng với anh ta, cô cũng không muốn nhảy từ hố lửa này đến một hố lửa của người khác.

"Hàn tiên sinh, anh đừng lãng phí thời gian ở trên người của tôi, thật sự, tôi rất cảm ơn anh ưu ái, nhưng tôi lại cảm thấy anh sẽ tìm được người phụ nữ tốt hơn."

"Tôi sẽ khiến em yêu tôi thôi." Hàn Thành Nghiêu nói mười phần bá đạo.

"Trái tim của tôi đã cho người khác #Sun.lqd#rồi, tôi sẽ không yêu anh."

"Cho dù trái tim của em cho người khác, tôi cũng sẽ đoạt trở về, bây giờ ăn cơm thôi." Hàn Thành Nghiêu cầm thìa lên lần nữa, gấp một mảnh thịt đặt ở trong chén của cô.

Tần Tích nhìn anh, không hiểu tại sao anh và Cố Mộ Nghiêm đều bá đạo như vậy, hoàn toàn không chú ý cảm giác của người khác, dám áp đặt nghĩ của mình trên thân người khác, cô ghét cảm giác này, bọn họ có thể tôn trọng cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 92.2

Cố Mộ Nghiêm đuổi theo nhưng không thấy người, trên mặt anh tràn đầy nóng nảy, lấy điện thoại di động ra gọi #Sun.lqd#điện thoại cho cô, lại truyền đến nhắc nhở máy đã tắt máy, anh sai lầm rồi, anh nên tin cô mới phải.

Anh chân trước mới vừa đi không lâu, Hàn Thu chân sau đã từ bệnh viện trở lại, lại không thấy Tần Tích, hỏi thăm quản lý nhà hàng mới biết mới vừa rồi xảy ra tranh cãi ở đây, Tần Tích chân trước chạy đi, chân sau một người đàn ông đuổi theo, Hàn Thu suy đoán chắc chắn là Cố Mộ Nghiêm.

Mộ Nghiêm cũng thật là, bây giờ Tiểu Tích mang thai, cũng không quan tâm một chút, chạy đi như vậy nếu có chuyện xảy ra thì làm thế nào.

Hàn Thu gọi điện thoại cho Cố Mộ Nghiêm, nhưng máy vẫn ở chế độ bận, nghĩ thầm nói không chừng bọn họ đã đi về trước, nên bà đi về gặp rồi nói sau.

**

Tần Tích và Hàn Thành Nghiêu ra khỏi nhà hàng, cô muốn rời đi, nên nói với Hàn Thành Nghiêu: "Hôm nay cảm ơn anh, thời gian không còn sớm, tôi phải trở về."

Dù sao cô cũng cùng đi với mẹ, không thấy cô nhất định mẹ sẽ lo lắng, hay trở về trước, tránh cho mẹ lo lắng.

Hàn Thành Nghiêu vừa nghĩ tới cô phải trở về bên cạnh người đàn ông kia, trong lòng đã cảm thấy rất khó chịu, một tay nắm cánh tay của cô, kéo cô đi về phía xe.

Tần Tích không chịu đi, tay ôm cây cột, chết sống không buông tay: "Hàn Thành Nghiêu, sao anh lại muốn bắt cóc tôi hả?"

Tại sao cô xui xẻo như vậy!

"Buông tay!" Hàn Thành Nghiêu lạnh lùng phun ra hai chữ.

Sao cô lại bài xích đi cùng với anh.

Tần Tích lắc đầu một cái: "Tôi không, tôi muốn trở về."

Về mặt Hàn Thành Nghiêu lạnh lẽo, anh không tốt với cô sao? Tại sao cô không muốn ở bên cạnh anh lâu hơn một chút.

Tần Tích thấy về mặt anh lạnh lùng nhìn mình, chớp mắt mấy cái, dùng giọng thương lượng: "Hàn Thành Nghiêu, tôi thật sự phải về, hãy để cho tôi về có được hay không."

Lần này chỉ cần có thể an toàn rời đi, về sau thấy Hàn Thành Nghiêu, cô nhất định chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

"Buông tay!" Giọng Hàn Thành Nghiêu đã có tức giận.

Tần Tích sợ thật làm phát bực rồi, anh dùng thủ đoạn cường chế, ngộ nhờ thương tổn được đứa bé, vì đứa bé, Tần Tích không thể không buông tay ra, bắt đầu đi theo Hàn Thành Nghiêu lên xe.

Hàn Thành Nghiêu ngồi trên xe, không có nói chuyện với cô, trong xe yên lặng lạnh lẽo.

Tần Tích chu mỏ, anh ta có gì phải tức giận chứ, làm ơn, cô mới chính là người bị hại có được hay không.

**

Cố Mộ Nghiêm lái xe khắp nơi tìm Tần Tích, nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô, ngược lại ở trên đường đụng phải Lương Hạo và Lí Mặc, hai người vừa nhìn về mặt của anh thì tràn đầy tò mò nên hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Cố Mộ Nghiêm cũng rất buồn bực, nên nói đại khái mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay một lần, kết quả là nhận được hai ánh mắt rất là khi dễ.

Lương Hạo ngồi ở trên đầu xe cười ha ha: "Tôi nói cậu thường ngày cũng thật thông minh, tại sao vừa gặp phải chuyện tình cảm, cậu lại ngốc nghếch như vậy, tình huống như thế làm sao cậu có thể để cho cô có cơ hội chạy mất chứ, nên trực tiếp gánh về đi ném lên giường dạy dỗ lại."

Lí Mặc và Lương Hạo một xướng một họa: "Đúng là, lúc này ngàn vạn lần không được nói lý lẽ với phụ nữ, theo như trên tường dùng lại cường hôn, chuyện gì cũng không có, ai, người không có kinh nghiệm yêu chính là đáng thương, lần sau mời anh ăn cơm, để anh dạy dỗ cậu đối phó với sinh vật phụ nữ này."

"Hai người các cậu xong chưa!" Cổ Mộ Nghiêm cảm tức nhìn phát đi, anh đã vội muốn chết, bọn họ vẫn còn nói mát ở nơi này: "Tìm người giúp tôi nhanh lên."

Lí Mặc lên xe trước nhưng vẫn đứng ở đó nói: "Cậu à, nếu cậu yêu người ta như vậy, mới vừa rồi tại sao còn muốn để cho cô ấy có ý nghĩ chạy trốn, ở trước mặt tình địch, đầu tiên phải nhất trí đối ngoại, xem ra là khen ngược cậu rồi, làm cho phụ nữ của mình tức giận bỏ chạy, bây giờ lại tìm đây thành." "Lí Mặc!"

Lương Hạo vỗ vỗ bả vai Lí Mặc: "Được rồi, không thấy người khác gấp đến độ định đầu muốn bốc khói sao? Cậu mà nói thêm câu nữa, tôi dám bảo đảm, cậu ấy có thể đánh cậu ngay tại chỗ, không thể chọc người đàn ông sắp thất tình."

Ba người bọn họ tách ra tìm, tìm hai giờ vẫn không tìm được Tần Tích, Cổ Mộ Nghiêm truy tung vòng tay trên cổ tay của Tần Tích trong máy tính, nhưng phát hiện hoàn toàn không thể tìm được, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ cô ấy gặp phải nguy hiểm, sắc mặt Cổ Mộ Nghiêm căng thẳng, gần như đông thành băng.

Lương Hạo và Lí Mặc nhìn thấy vậy cũng không dám nói đùa nữa, nếu Tần Tích thật sự gặp chuyện không may, Cổ Mộ Nghiêm không nổi điên mới là lạ, hai người lập tức triệu tập thủ hạ, toàn thể xuất động đi tìm, bọn họ nhiều người như vậy cũng không tin không tìm được một phụ nữ.

Lí Mặc thấy Cổ Mộ Nghiêm không nói một lời ngồi ở đằng kia, gãi gãi đầu, suy nghĩ một lý do xấu nhất: "Cậu đừng vội, nói không chừng cô ấy đi nơi nào đó có tín hiệu tương đối kém, không nhất định là bị bắt cóc, nơi này là cửa địa bàn của tôi, ai dám động đến cô ấy!"

Lương Hạo liếc mắt với Lí Mặc, đó là vệ tinh truy tung, trừ phi có chuyên môn quá nhiều tín hiệu, nếu không thì tuyệt đối không thể nào không truy tìm được, còn tín hiệu kém, thua thiệt cậu ta nghĩ ra.

**

Tần Tích bị Hàn Thành Nghiêu dẫn tới trong khách sạn, cô được sắp xếp ở phòng khách, Hàn Thành Nghiêu ở sát vách cô, không có ý tứ thừa dịp sàm sỡ cô, nên nói theo phương diện nào đó, Hàn Thành Nghiêu vẫn tương đối thân sĩ.

Kế hoạch của Tần Tích là chạy trốn nửa đêm, cho nên cô làm bộ mệt mỏi về phòng trước, thật vất vả đến hai giờ đêm, cô lén lén lút lút mở cửa, tuy nhiên cô phát hiện có hai người đứng ở cửa, vừa nhìn thấy cô mở cửa, ánh mắt của hai người đồng loạt nhìn về phía cô, Tần Tích tức xạm mặt lại, không phải chứ, phòng cô phòng đến mức này.

Cô 'Đụng' một tiếng đóng sầm cửa, không thể không trở lại phòng một lần nữa, Hàn Thành Nghiêu đáng ghét, rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Thật không nên lên xe của anh ta, xem ra thật sự là lên thuyền giặc rồi.

Vậy mà Cổ Mộ Nghiêm cũng không tìm đến cô.

Nếu không thể đi, thì chỉ có thể ngủ, Tần Tích chấp nhận nằm lên giường, có thể là bởi vì mang thai, cho nên chỉ chốc lát sau cô đã ngủ, cho đến mặt trời lên cao mới dậy.

Trong khách phòng cách vách, Hàn Thành Nghiêu ngồi trên ghế sa lon xem tạp chí, Chu Sâm đứng ở một bên, thỉnh thoảng nhìn thời gian trên cổ tay, rất muốn nhắc nhở sắp đến thời gian hẹn giữa Hàn tiên sinh và Lương tổng, vốn là ngày hôm qua đã hẹn ước, nhưng bởi vì muốn dẫn một người phụ nữ đi ăn cơm, mà đây cái này hẹn tới hôm nay, nếu hôm nay đến trễ, sợ đối phương sẽ cho rằng bọn họ không có thành ý, đến lúc đó muốn hợp tác sẽ khó khăn.

Chỉ là có ngày hôm qua vết xe đổ, Chu Sâm lại không dám nhiều lời, quân chi gấp đi nữa cũng yên lặng đứng chờ ở đằng kia.

Quả nhiên phụ nữ là gieo họa, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng khiến Hàn tiên sinh thay đổi nguyên tắc của mình.

Lúc Tần Tích thức dậy, đã sắp buổi trưa, cô rửa mặt xong bị đưa đến phòng của Hàn Thành Nghiêu, trên bàn đã bày đầy thức ăn, Hàn Thành Nghiêu nhìn thấy cô đi tới, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

Tần Tích cũng không nhìn động tác của anh, lựa chọn ngồi ở đối diện với anh, sau đó cầm đũa lên ăn, bây giờ cô là một người ăn hai người bỏ, cho nên vẫn không cần giận dữ, cô muốn cho bảo bảo khỏe mạnh ra đời.

Mà cùng lúc đó bên kia, cả đêm Cổ Mộ Nghiêm cũng không có ngủ, về mặt càng nghiêm túc, chớ nhìn dáng vẻ anh rất bình tĩnh, thật ra thì đã sớm sắp điên, mà Lí Mặc và Lương Hạo thấy Cổ Mộ Nghiêm như vậy cũng không còn dám đi ngủ, hai người ở một bên len lén không ngừng ngáp.

Lương Hạo liếc mắt nhìn thời gian trên cổ tay, hạ thấp giọng nói với Lí Mặc: "Tôi hẹn gặp một người lúc một giờ chiều, đi trước đây."

Lí Mặc vội vàng bắt tay anh ta lại: "Không phải chứ, cậu muốn để lại một mình tôi ở đây sao, không nhìn thấy vẻ mặt của cậu ấy sao? Cậu sẽ không sợ sau đó cậu ấy thật sự đánh tôi sao?"

"Ngày này năm sau tôi sẽ đốt tiền cho cậu." Lương Hạo vỗ vỗ bờ vai của anh ta, vuốt y phục đi ra ngoài.

Lí Mặc vụng trộm nhìn Cổ Mộ Nghiêm một cái, nghĩ thầm rốt cuộc người phụ nữ kia chạy đi đâu, nhiều người đi ra ngoài đều đang không tìm được, lại không tìm được, anh ta đoán chừng Cổ Mộ Nghiêm thật sự muốn nổi điên.

Cơm nước xong, Tần Tích đã nhìn thấy dáng vẻ Hàn Thành Nghiêu muốn đi ra ngoài, cô đề nghị ở khách sạn chờ anh ta trở về, định tìm cơ hội chạy đi,

đáng tiếc Hàn Thành Nghiêu không yên lòng, để cho cô đi theo mình.

Hàn Thành Nghiêu thấy đáng về Tần Tích không tình nguyện lên xe: "Em muốn trở lại bên cạnh anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Anh Muốn Học Cách Tin Tưởng Cô

Cơm nước xong, Tần Tích đã nhìn thấy đáng về Hàn Thành Nghiêu muốn đi ra ngoài, cô đề nghị ở khách sạn chờ anh ta trở về, định tìm cơ hội chạy đi, đáng tiếc Hàn Thành Nghiêu không yên lòng, để cho cô đi theo mình.

Hàn Thành Nghiêu thấy đáng về Tần Tích không tình nguyện lên xe: "Em muốn trở lại bên cạnh anh ta?"

Tần Tích muốn nói dĩ nhiên, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Thành Nghiêu, cô nuốt xuống lời nói cứng rắn bên môi, bây giờ cô không phải một mình, vẫn nên ít đặc tội với anh ta thì tốt hơn, nhưng tại sao cô gặp phải mọi người hung dữ như vậy, Cố Mộ Nghiêm, Hàn Thành Nghiêu cũng thế, thật là đủ rồi.

Hàn Thành Nghiêu hẹn gặp Lương Hạo ở biệt thự làng du lịch, nhưng không ngờ mới vừa xuống xe, bọn họ đã thấy người quen, Lão quý cũng nhìn thấy bọn họ, lộ ra nụ cười ma quỷ: "Hàn tiên sinh, không thể nghĩ đến gặp anh ở Phụng thành."

Tần Tích nhìn nét mặt của Hàn Thành Nghiêu thì có thể thấy được anh ta rất chán ghét Lão quý, trên căn bản cũng không muốn nói với ông ta một câu nào.

Về mặt Lão quý ngạo mạn: "Hàn tiên sinh, lần trước nhiều người cũng không giết chết được tôi, có phải cảm thấy thủ hạ mình rất vô dụng không."

Hàn Thành Nghiêu lộ ra một nụ cười lạnh: "Lần sau nhất định sẽ muốn mạng của mày!"

"Ha ha... Tao chờ."

Hàn Thành Nghiêu mang theo Tần Tích đi vào, Lão quý đứng ở phía sau nhìn bóng lưng bọn họ, trong mắt tràn #Sun.lqd#đầy tính toán, Hàn Thành Nghiêu, ở nước Anh tao bán cho mày ba phần mặt mũi, thế nhưng nơi này là Trung Quốc, mày cho rằng tao còn có thể sợ mày hay sao? Tao sẽ để cho mày có đến mà không có về.

Tần Tích đi theo Hàn Thành Nghiêu không bao lâu, thì thấy một người đàn ông tuần tú đứng ở cửa một ngôi biệt thự, một bộ tây trang rất là chỉnh tề.

Dương Tiệp Thần là trợ lý đắc lực của Lương Hạo, nhận được thông báo của Lương Hạo, sáng sớm Dương Tiệp Thần đã đợi ở cửa, khi nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu xuất hiện, anh ta liền nghênh đón, lễ phép mở miệng: "Hàn tiên sinh, Lương tổng lập tức tới ngay, xin ngài đi vào trước ngồi một chút."

Hàn Thành Nghiêu người này không thích nhất chính là việc chờ đợi, cho nên chân mày thoáng vừa nhíu, Dương Tiệp Thần bị khí thế trên người anh ta chấn động, thái độ cung kính hơn, trong lòng lại điên cuồng mắng, khi nào thì lão đại tới à? Nghe nói tối hôm qua vì một người phụ nữ, lão đại thiếu chút nữa xóc lên cả Phụng thành, cũng không biết lúc nào thì chộc * nọ, phụ nữ chính là họa thủy, tuyệt đối không thể chạm vào.

Có lẽ là đợi khoảng mười phút, trên mặt Hàn Thành Nghiêu toát ra sự không kiên nhẫn mà không dễ dàng phát giác ra được, nhưng cho dù chỉ là như vậy, một cảm giác bị áp bức cũng vòng quanh ở bốn phía, Dương Tiệp Thần thỉnh thoảng nhìn về phía đồng hồ trên cổ tay, trong lòng có chút run sợ khi đối mặt với Hàn Thành Nghiêu, nhưng lại không thể rời đi, thật là hành hạ mà.

Nhưng mà hôm nay sau khi gặp qua Hàn Thành Nghiêu, Dương Tiệp Thần cũng coi như biết vì sao Hàn Thành Nghiêu có thể xưng bá ở nước Anh, khí thế kia thật không có mấy người có thể so được.

Lương Hạo ngồi ở trong xe, sau đó tiếp điện thoại di động, bên kia Lí Mặc đề thấp giọng gào thét: "Làm xong việc đến đây sớm một chút đó."

Một mình anh ta đối mặt với Cố Mộ Nghiêm, thật sự là rất khủng bố mà.

"Miệng của cậu thật sự giống bà xã của người khác." Về mặt Lương Hạo nhẹ nhõm: "Đừng sợ, nếu lại không tìm được người phụ nữ kia, cậu nhiều lắm là đi bệnh viện ở mười ngày nửa tháng thôi mà, không chết người được, ngoan."

Lí Mặc giận quát: "Ngao em gái cậu, cậu dụ dỗ chó à!"

"Cậu là chó sao?" Lương Hạo còn có tâm tình nhạo báng anh ta, thấy bóng dáng Dương Tiệp Thần xuất hiện trong tầm mắt, anh ta nói: "Được rồi, đừng có nhiều chuyện nữa, tôi đến rồi, sau này lại nói."

"Sớm đến đây một chút ——!"

Lương Hạo trực tiếp cúp điện thoại, còn chưa có xuồng xe đã nhìn thấy Dương Tiệp Thần có chút vội vàng chào đón, Lương Hạo rất là không nhanh không chậm, chậm chậm "Sao thế?"

Dương Tiệp Thần giống như thấy cứu tinh vậy, còn kém xông lên hung hăng hôn anh ta một chút: "Lão đại, cuối cùng anh cũng đến."

"Vội cái gì." Lương Hạo cầm tay ở trong túi.

"Hàn tiên sinh đã đợi anh mười lăm phút rồi, anh mau vào đi thôi." Anh thật sự không chịu nổi về áp bức này, cho nên mới kiếm cớ ra ngoài.

Lương Hạo liếc mắt nhìn Dương Tiệp Thần, sau đó cất bước đi vào bên trong, nhưng mới đi hai bước, sau lưng đã truyền đến giọng nói của Lão quý: "Lương tổng, gặp anh một lần thật đúng là không dễ dàng."

Lương Hạo dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn người dần dần đi tới, Lão quý, anh ta có nghe nói qua, chỉ là không có hợp tác qua, Lương Hạo cảm thấy việc làm của Lão quý thật sự không có đạo đức, dù là chuyện gì, chỉ cần có thể kiếm tiền, chuyện ghê tởm gì cũng làm, chỉ là trong ngày thường hai người gần như không có giao tiếp gì, lần này thế nhưng đặc biệt tới nơi này tìm anh ta.

"Lão đại." Dương Tiệp Thần nhìn về phía Lương Hạo, Lương Hạo không biến sắc nhìn Lão quý: "Không biết tìm tôi có chuyện gì?"

Lão quý nói: "Muốn bàn với Lương tổng một vụ giao dịch, không biết Lương tổng có thể cho tôi một chút thời gian được không."

"Thật là vô cùng thật xin lỗi, tôi đã hẹn khách, sợ rằng phải đợi lần sau rồi." Lương Hạo áy náy mỉm cười, anh ta không có hảo cảm đối với Lão quý, cũng không còn hứng thú hợp tác với ông ta.

Đôi mắt Lão quý nhú lại, tay xoa xoa chiếc nhẫn dừng lại: "Lương tổng nói khách không phải là Hàn Thành Nghiêu Hàn tiên sinh chứ?"

"Không sai."

Trong mắt của Lão quý thoáng qua sự tàn ác, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Vậy lần sau tôi trở lại quấy rầy Lương tổng."

Lương Hạo gật đầu một cái, sau đó xoay người đi vào, Dương Tiệp Thần bước nhanh đuổi theo, Dương Tiệp Thần cũng không bắt ngờ với quyết định của Lương Hạo, người có chút đầu óc, giữa Lão quý và ở Hàn Thành Nghiêu, mắt cũng sẽ không bị mù mà lựa chọn Lão quý, trừ phi đầu óc người nọ thật sự là nước vào.

Tần Tích ngồi ở một bên, trong lòng vẫn tính toán phải chạy trốn như thế nào, làm thế nào mới có thể khiến Hàn Thành Nghiêu bỏ qua cho mình, cho dù hôm nay như thế nào, cô đều chắc chắn phải rời đi mới được.

Ngay vào lúc này, Lương Hạo đi tới, liếc mắt thấy được Hàn Thành Nghiêu, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc, không thể nghĩ đến có người đàn ông đáng đáp tuần tú như vậy, tuy nhiên nó không có chút nào có vẻ vương giả, cả người tản ra hơi thở vương giả.

"Hàn tiên sinh, thật xin lỗi, để cho anh chờ lâu."

Một giọng nói ôn hòa cắt đứt suy nghĩ của Tần Tích, cô ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi tới, anh ta một bộ binh thường màu trắng, trong lịch sự lại lộ ra một dòng khí phách, chắc hẳn đây chính là người mà Hàn Thành Nghiêu muốn gặp hôm nay.

Hàn Thành Nghiêu chậm rãi đứng dậy, khẽ nhíu mày: "Lương tổng thật đúng là người luôn bận rộn, gặp mặt thật không dễ dàng."

Chẳng qua chỉ đợi mười lăm phút, Hàn Thành Nghiêu đã rất không hài lòng, nếu Lương Hạo không tới, Tần Tích đoán chừng Hàn Thành Nghiêu sẽ trực tiếp rời đi.

"Hàn tiên sinh nói đùa." Lương Hạo đi tới, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, ánh mắt lại liếc thấy một cô gái ngồi bên cạnh, vốn là mới bắt đầu chỉ là kinh ngạc thế nhưng bên người Hàn Thành Nghiêu lại xuất hiện phụ nữ, không phải đều nói Hàn Thành Nghiêu không có hứng thú với phụ nữ hay sao? Cho nên khó tránh khỏi nhìn nhiều một chút, thế nhưng vừa nhìn thấy khiến Lương Hạo cho kinh sợ ngay.

Bọn họ tìm kiếm người phụ nữ này ở bên ngoài nghiêng trời lệch đất, mà cô lại đang nơi này, đây không phải là Tần Tích thì còn có thể là ai.

Tần Tích tự nhiên cũng đã nhận ra #Sun.lqd#ánh mắt kinh ngạc của Lương Hạo, hơi không hiểu, cô có gì không thích hợp sao?

Làm sao cô sẽ chung một chỗ với Hàn Thành Nghiêu? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lương Hạo theo bản năng lấy ra điện thoại di động nói cho Cố Mộ Nghiêm, nhưng chợt thấy Hàn Thành Nghiêu nhìn mình chằm chằm, anh ta nở nụ cười, ưu nhã đứng dậy: "Thật xin lỗi, xin lỗi không tiếp được."

Nhưng vừa mới đi ra khỏi, Lương Hạo rất kích động, bấm số di động của Cố Mộ Nghiêm nói rằng: "Tôi tìm được người phụ nữ của cậu ——"

Khi Cố Mộ Nghiêm từ chỗ Lương Hạo biết được Tần tiếc cùng Hàn Thành Nghiêu đi chung với nhau, chân mày anh nhíu thật chặt, khó trách ngày hôm qua anh không tìm được, hoá ra là cô ở bên người của Hàn Thành Nghiêu, nhưng tại sao bọn họ có thể ở cùng nhau? Hàn Thành Nghiêu không phải vẫn luôn ở nước Anh phát triển sao? Hay là giữa bọn họ thật ra vẫn luôn liên hệ.

Nghĩ đến khả năng này, tay Cố Mộ Nghiêm nắm chặt điện thoại di động, đột nhiên, bên tai vang lên lời nói trước khi cô chạy đi ngày hôm qua.

—"Từ đầu tới cuối anh không tin em, cho nên anh luôn không hi vọng em gặp thầy Phạm, không hi vọng em tiếp xúc quá nhiều với người đàn ông khác, trước kia còn chưa tính, nhưng bây giờ chúng ta đã đi đến một bước này, anh chính là không tin em, Cố Mộ Nghiêm, trong lòng anh em không đáng giá tin tưởng như thế sao?"

Bỗng dưng, Cố Mộ Nghiêm nhắm mắt lại mấy giây, anh muốn học sẽ tin tưởng cô, anh đã tổn thương cô một lần, lần này không thể tổn thương cô nữa, anh nhất định phải tỉnh táo một chút.

"Lương Hạo, để mắt đến cô ấy."

Lương Hạo gật đầu: "Được, tôi tận lực kéo, cậu qua đây nhanh lên!"

Cố Mộ Nghiêm cúp điện thoại vội chạy đến chỗ Lương Hạo, anh nhất định phải biết rõ chân tướng, ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Hàn Thành Nghiêu lại đột nhiên xuất hiện ở Phụng thành, lại trùng hợp gặp gỡ với Tần Tích như vậy.

Lương Hạo đi vào như không có chuyện gì xảy ra, sau khi ngồi xuống nói mấy câu với Hàn Thành Nghiêu, đột nhiên nói: "Hàn tiên sinh, về chuyện hợp tác của chúng ta tôi muốn bàn bạc với một mình anh, cho nên có thể mời người bên cạnh đi thiên sảnh nghỉ ngơi một chút hay không."

Trong lòng Tần Tích vui mừng, tuy nhiên lại không dám biểu hiện rõ ràng.

Hàn Thành Nghiêu suy nghĩ chốc lát, liếc mắt nhìn Tần Tích nói với Chu Sâm: "Không được rời khỏi cô ấy, bảo vệ tốt an toàn của cô ấy, nếu có gì sai sót, cậu về nước Anh cho tôi."

"Dạ, Hàn tiên sinh." Chu Sâm trả lời.

Tần Tích căng thẳng trong lòng, linh Chu Sâm không kém, hơn nữa riêng Hàn Thành Nghiêu ra lệnh, bị anh ta nhìn chăm chăm, làm sao cô chạy trốn đây, Hàn Thành Nghiêu nói để cho Chu Sâm bảo vệ mình, nhưng cô nghĩ chính là giám sát.

Lương Hạo nghe được lời nói của Hàn Thành Nghiêu, hơi híp mắt một cái, gọi Dương Tiệp Thần đến, nhỏ giọng nói với anh ta mấy câu, sau đó để cho Dương Tiệp Thần dẫn bọn họ đi thiên sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cố Mộ Nghiêm Hoàn Toàn Nổi Giận

Chu Sâm và Tần Tích vừa mới ngồi xuống, Dương Tiệp Thần rời đi một lát, không lâu, người giúp việc bưng lên trà bánh đặt ở trước mặt bọn họ, Tần Tích không động, Chu Sâm cũng không nhúc nhích.

Dương Tiệp Thần đi tới thấy Chu Sâm mặt lạnh ngồi ở đằng kia, anh ta vội vả làm mặt dày tiến lên trước: "Có khát hay không, có muốn uống chút nước hay không?"

"Không cần, cảm ơn." Chu Sâm ngồi yên.

"Vậy thì ăn một chút gì đi, Hàn tiên sinh theo Lương tổng chúng tôi nhất thời bàn bạc không xong." Dương Tiệp Thần rất là ân cần, gấp một miếng điểm tâm trong đĩa nhỏ đến trước mặt Chu Sâm, sau đó bưng lên đưa tới, giống như dụ dỗ con dâu vậy.

"Không cần, cảm ơn."

Dương Tiệp Thần nhiệt tình không dứt: "Ăn một chút đi, ăn thật ngon."

Về mặt Tần Tích kì quái nhìn Dương Tiệp Thần, người này không phải là. . . GAY chứ.

Chu Sâm đối mặt với sự nhiệt tình của Dương Tiệp Thần, tròn mắt đều không nháy, lạnh nhạt trả lời: "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

"Vậy anh thích ăn cái gì, tôi cho người đi lấy." Dương Tiệp Thần vừa nói tới đây câu, con người Tần Tích cũng mau trợn mắt ra, phải nói Dương Tiệp Thần không phải GAY, đánh chết cô cũng không tin.

"Cái gì cũng không dùng." Bởi vì thân ở hoàn cảnh này, Chu Sâm đối với tất cả đều tràn đầy tính cảnh giác, người khác cho đồ anh ta luôn luôn đều không động vào.

Dương Tiệp Thần thấy Chu Sâm thủy chung không chút cử động, làm bộ tức giận nói: "Cái người này người thật không có ý tứ!"

Mắt Chu Sâm vẫn không nháy một, không có chịu ảnh hưởng chút nào.

Dương Tiệp Thần xoay người rời đi thiên sảnh, đứng ở bên ngoài không ngừng bắt đầu óc, lão đại cho anh ta nhiệm vụ cũng quá gian khổ đi, Chu Sâm một bộ hần là lang bà ngoại giá thể, thật là đủ rồi.

Tần Tích liếc mắt Chu Sâm ngồi ở bên cạnh, nghĩ tới muốn dùng cách gì mới có thể rời khỏi anh ta, anh ta là người của Hàn Thành Nghiêu, trừ Hàn Thành Nghiêu không ai có thể bảo anh ta rời đi.

Đang lúc Tần Tích mau gãi rách da đầu, điện thoại Chu Sâm vang lên, anh ta lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, sau đó đứng dậy đi về phía cửa sổ, mới bắt đầu anh ta còn thỉnh thoảng chú ý Tần Tích, nhưng thấy cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sa lon, đáng vẻ rất là an phận, dần dần cứ yên tâm xuống, nhưng không biết, Tần Tích đang tìm cơ hội thích hợp nhất để chạy trốn.

Thấy Chu Sâm đối mặt với bên ngoài, cô cẩn thận đứng dậy, thăm trên mặt đất thật dày, cho nên cũng không có nghe thấy âm thanh bước đi, cô vừa chú ý Chu Sâm, vừa đi tới cửa, chờ sau khi đi ra thiên sảnh, cô tìm kiếm đường ra khắp nơi, nhìn thấy một cửa sau, cô không chút suy nghĩ rời đi từ chỗ đó.

Nơi này làng du lịch gọn gàng cũng không sai biệt lắm, không quen người rất dễ lạc đường, Tần Tích thật là, sau khi chạy ra biệt thự Lương Hạo, cô nhìn phong cảnh cũng không sai biệt lắm, thật sự không phân rõ mới vừa rồi là từ chỗ tiến vào, nhưng cô không dám dừng lại, này nói không chừng là duy nhất một lần cơ hội chạy trốn, nếu bỏ lỡ có thể sẽ không có, cho nên cô dựa vào trực giác chạy về phía trước.

Lão quý ngồi ở trong xe ven đường, có chút phiền não hút thuốc, đáng chết Lương Hạo, thế nhưng vì Hàn Thành Nghiêu mà từ chối mình, ông ta cũng sẽ không buông qua cho hai người bọn họ, ông ta nhất định phải cho bọn họ một chút màu sắc xem một chút, vừa lúc đó, đột nhiên ông ta nhìn thấy một bóng người chạy về phía bên này, mắt hắn híp lại, đây không phải là người phụ nữ đi theo bên cạnh Hàn Thành Nghiêu sao? Lần trước thì ra là vì nữ nhân này, mình thiếu chút nữa chết ở trong tay Hàn Thành Nghiêu, thật may là ông ta phúc lớn mạng lớn mới may mắn tránh được.

Người phụ nữ này thật giống như rất quan trọng đối với Hàn Thành Nghiêu, nếu ông ta bắt lấy người phụ nữ này, đến lúc đó xem Hàn Thành Nghiêu còn không ngoan ngoãn nghe lời.

Lão quý lại thâm sâu hít một hơi khói, sau đó phân phó với người phía tay lái phụ: "Đi bắt lấy người phụ nữ kia, nhớ, phải sống."

Ngay lập tức người ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhanh chóng đẩy cửa xuống xe, sau đó bắt đầu lặng yên không tiếng động đến gần Tần Tích.

Tần Tích vừa chạy vừa quay đầu lại, có lẽ là ngây ngốc bên cạnh Cố Mộ Nghiêm đã lâu, cô giống như cũng có thể ngủ được hơi thở nguy hiểm, cô không dám dừng lại, nhưng còn chưa có chạy đi vào, một bóng người từ bên cạnh xông tới, lập tức ngăn cản đường đi của cô, trong lòng Tần Tích cả kinh, xoay người muốn chạy về, nhưng động tác người kia rất nhanh, mấy bước xa lại ngăn cản cô.

"Nếu không muốn chết tốt nhất ngoan ngoãn." Trong tay người kia cầm dao, trên mặt đầy hung ác.

Tần Tích không phản kháng được nên bị bắt đến trước mặt của Lão quý, người nọ khế đẩy, Tần Tích đụng phải trên xe, cửa sổ xe quay xuống, lộ ra gương mặt của Lão quý, Tần Tích không nhận được lùi về phía sau một bước: "Là ông."

"Không sai, chính là tôi." Lão quý chậm rãi đẩy cửa xuống xe, trên mặt cười rất là âm trầm: "Lần trước bởi vì cô, tôi thiếu chút nữa chết rồi, lần này cô nói tôi nên hành hạ cô như thế nào mới có thể làm cho tôi hết giận đây?"

Tần Tích phòng bị nhìn ông ta, cố gắng cố giả bộ bình tĩnh: "Chuyện không liên quan đến tôi, là bạn của ông ra tay trước."

Lão quý quan sát cô, thấy bộ dáng cô xinh đẹp, trong lòng mắt lộ ra vẻ buồn bực, dâng lên một ý nghĩ tà ác, ông ta không cảm thấy hứng thú với phụ nữ này, nhưng tại sao Hàn Thành Nghiêu lại có hứng thú thật lớn, mà cô là người phụ nữ của Hàn Thành Nghiêu, ông ta chợt rất muốn hiểu rõ người phụ nữ này rốt cuộc có cái gì đặc biệt, thế nhưng có thể hấp dẫn người đàn ông lãnh khốc vô tình đó.

Tần Tích nhìn thấy trong mắt Lão quý không có ý tốt, trong lòng trầm xuống: "Ông muốn làm gì?"

Lão quý xoa xoa cằm, cười đến nham hiểm: "Theo tôi một lần, tôi có thể để cho da thịt cô ít bị khổ, như thế nào? Có muốn làm giao dịch này với tôi hay không."

Tần Tích nhìn ông ta chăm chăm: "Đừng mơ tưởng!"

Để cho cô theo biến thái đáng chết một lần, còn không bằng giết cô đi.

"Buống bỉnh như vậy sao?" Lão quý từng bước một đến gần Tần Tích, cô muốn lui về phía sau né tránh, nhưng lập tức lại có một cánh tay từ phía sau kèm ở bả vai của cô, cô hoảng sợ giãy giụa: "Buông tôi ra, buông tôi ra!"

Lão quý đứng ở trước mặt của cô, sờ soạng gương mặt của cô: "Hàn Thành Nghiêu có sờ qua cô như vậy hay không? Anh ta sờ qua cô chỗ nào? Mau nói cho tôi biết đi?"

"Ông cho rằng mỗi người đều giống ông biến thái như vậy sao? Tần Tích tức giận mắng: "Ông buông tôi ra."

Lão quý đưa tay nhéo một cánh tay của cô, Tần Tích kêu thảm một tiếng, nơi bị nhéo rất nhanh đã ứng đỏ, Lão quý rất là hưng phấn, xuống tay càng không lưu tình, không bao lâu, cánh tay Tần Tích sẽ không một chỗ hoàn chỉnh, toàn bộ đều là dấu vết tím bầm, nhưng hiển nhiên đã không thể thỏa mãn hứng thú của Lão quý.

"Giữ chặt cô ta cho tao, tao muốn lột quần áo cô ta roi xuống!"

Tần Tích bắt đầu lo lắng, vội vàng nắm chặt quần áo, nhưng lập tức có người đi tới giữ chặt cánh tay của cô, không cho cô lộn xộn, Lão quý hưng phấn xoa xoa tay: "Mặc dù tôi trước không được Hàn Thành Nghiêu, nhưng trên người phụ nữ của anh ta cũng là thật tốt, ha ha."

Tần Tích thấy Lão quý đưa bàn tay tới đây, cô hoảng sợ giãy dụa thân thể, nhưng cánh tay lại bị người của hai bên bóp làm đau: "Biến thái chết tiệt, sao ông không chết luôn đi, ông sống ở trên thế giới này nhất định chính là ô nhiễm không khí, tôi nguyện rửa ông đoạn tử tuyệt tôn!"

"Phụ nữ thú!" Lão quý tức giận quăng nạng một tát, Tần Tích đầu bị đánh chéch, đầu lập tức liền ông, trong miệng một dòng mùi máu tươi: "Trói cô ta trên thân cây."

Rất nhanh, Tần Tích đã bị cột vào trên một thân cây, Lão quý nhận lấy roi đưa tới bên cạnh, cười đến âm trầm: "Chơi rất khá, tao thích thấy trên người phụ nữ hiện đầy vết sẹo, thật sự rất đẹp! Hôm nay tao sẽ cho mày trở nên rất đẹp, bởi vì mày là người phụ nữ của Hàn Thành Nghiêu, xông cái này, tao đều sẽ đối xử tốt nhất với mày."

Lập tức sắc mặt Tần Tích tái nhợt, tay muốn che chở bụng, tuy nhiên nó bị trói chặt, hoàn toàn là không thể động đậy, nhìn thấy Lão quý lay động roi, cô dùng sức giãy giụa, sợi dây mài hồng da thịt, nhưng cô liều mạng, chỉ muốn không làm cho lão quý tổn thương đứa bé của cô.

"Ha ha, sợ sao? Không phải sợ, đau mới có nhiều cảm giác hơn." Lão quý giờ roi lên, nặng nề quất vào trên đùi Tần Tích, cô không nhịn được kêu thảm một tiếng, răng trắng tinh cắn rách đầu lưỡi, trên trán hiện đầy mồ hôi lạnh, tuy nhiên nó cũng may mắn một roi này không có roi vào trên bụng của cô.

Đứa bé của cô, cô không muốn mất đi đứa bé này.

Lão quý hưng phấn bản thân bất lực, cả người đều đang run rẩy: "Có phải rất sướng khoái hay không, sau đó tao sẽ làm cho mày thoải mái hơn."

Vừa một cây roi roi xuống, lần này đánh trúng bả vai của cô, Tần Tích đau đến không nhịn được nghĩ muốn cuộn mình lại, nhưng bởi vì bị trói, cho nên cô ưỡn ẹo thân thể, giống như là muốn vặn gãy thân thể của mình vậy.

Đau quá.

Cả người Tần Tích đều là nóng hừng hực, cô cảm thấy hôm nay rất có thể cô sẽ chết tại đây trong, nhưng cô thật sự không cam lòng, cô muốn sinh hạ bảo bảo trong bụng, muốn nhìn một chút dáng dấp bé rút cuộc là giống cô hay giống anh nhiều hơn chút, mồ hôi hiện đầy cả khuôn mặt của cô, trong ngượng ngùng, cô giống như thấy được Cố Mộ Nghiêm đi về phía cô.

Nhưng vừa trước hết roi xuống, đau đớn kéo Tần Tích về thực tế, đầu cô đã ông, cả thân kinh giống như là sắp hút thân thể ra vậy.

Cố Mộ Nghiêm vốn định mang người đến thẳng biệt thự của Lương Hạo, nhưng lúc xe sắp đến, thế nhưng anh lại thấy vòng tai rơi dưới đất, anh xuống xe nhặt lên, một anh đã nhận ra đây là Tần Tích, bởi vì vừa mới mưa, cho nên chung quanh có mấy bước chân lộn xộn, trong đó có một dấu giày tương đối nhỏ, Cố Mộ Nghiêm đoán là của Tần Tích, anh vội vàng đuổi theo theo dấu chân, lại thấy làm hình ảnh đời này đều anh khó quên được, máu gần như là đông lại trong khoảnh khắc, gan mật đều vỡ.

Tần Tích máu thịt be bét bị cột lên cây, sắc mặt tái nhợt không có một chút màu máu, đầu vô lực rũ thấp, từng giọt mồ hôi theo cảm nhỏ giọt xuống đất.

Vạn Kiệt thấy Tần Tích thảm thiết một màn, không nhịn được hít vào một hơi, thậm chí anh ta không dám nhìn tới sắc mặt của Cố Mộ Nghiêm, anh ta biết lần này Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn nổi giận rồi, ai cũng không ngăn cản được Cố Mộ Nghiêm.

Trước kia Cố Mộ Nghiêm phát giận một lần, Vạn Kiệt may mắn chính mắt nhìn thấy, từ đó về sau, anh ta cầu nguyện chuyện như vậy không cần thấy nữa, bây giờ nhớ lại còn có chút sợ, thế nhưng lần chỉ sợ chỉ có hơn chớ không kém.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Không Phải Là Anh Đang Khóc Đấy Chứ

Vạn Kiệt thấy Tần Tích thảm thương, không nhịn được hít vào một hơi, anh thậm chí không dám nhìn đến sắc mặt của Cố Mộ Nghiêm, anh biết lần này Cố Mộ Nghiêm hoàn toàn nổi giận rồi, không ai ngăn cản được Cố Mộ Nghiêm cả.

Trước kia Cố Mộ Nghiêm đã từng tức giận một lần, Vạn Kiệt may mắn chính mắt nhìn thấy, từ đó về sau, anh cầu nguyện không cần thấy chuyện như

vậy lần nữa, bây giờ nhớ lại còn có chút sợ, thế nhưng lần này chỉ sợ tôi tệ hơn.

Lão quý dưới sự nhắc nhở của đàn em, lão ta mới phát hiện mình đã bị bao vây, lão ta nhanh chóng xoay người thì đã nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm từng bước một đi tới bên này, cả người hơi thở kinh khủng làm lão quý không nhận được lui về phía sau, có chút sợ hãi ra tiếng: "Cố đại thiếu, vì sao ngài đến đây?"

Ngoại trừ Hàn Thành Nghiêu, đây là người duy nhất có thể làm cho lão ta cảm thấy sợ.

Cố Mộ Nghiêm không có nhìn lão quý, ngay cả không nhìn thấy những ánh mắt sợ hãi chung quanh, trong mắt của anh chỉ có Tần Tích đậm đà máu tươi, không có ai biết, tay anh xuôi ở bên người thật ra thì đang run rẩy.

Lão quý nhìn Cố Mộ Nghiêm đi qua trước mặt mình, sợ đến nỗi rơi cây roi trong tay xuống đất, lão ta không biết tại sao Cố Mộ Nghiêm lại xuất hiện ở đây? Khi nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm tháo dây, dịu dàng tiếp được thân thể cô trượt xuống thì lão quý hít vào một hơi, thân thể mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Cô ta không phải là người phụ nữ của Hàn Thành Nghiêu hay sao?

Cố Mộ Nghiêm quỳ trên mặt đất ôm cô, tay lau vết bẩn trên gò má cô, giọng nói đè nén đến mức tận cùng, cuối cùng trở nên rất khàn, thậm chí mang theo một chút nghẹn ngào: "Thật xin lỗi, anh sai rồi, anh không nên không tin em, anh sai rồi, thật xin lỗi..."

Tần Tích từ từ mở mắt, khi nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm, nước mắt của cô rốt cuộc không nhận được rơi xuống.

Cố Mộ Nghiêm thương yêu nhìn cô, trong mắt tràn đầy đau lòng, giọng nói rất dịu dàng: "Sẽ không có lần sau, anh hứa, tha thứ cho anh có được hay không?"

"Được." Tần Tích cố gắng mỉm cười, khó khăn trả lời.

"Nhắm mắt lại, cái gì cũng không cần nhìn, cái gì cũng không cần nghe, năm phút sau anh đưa em về nhà." Cố Mộ Nghiêm thương tiếc sờ sờ gương mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng để cho cô tựa vào thân cây, cởi áo khoác che lên trên đầu của cô.

Trong tầm mắt của Tần Tích tối đen ddienn daann lee qy doonnhư mực, cô chậm rãi nhắm mắt lại, bởi vì có anh ở đây, cho nên cô rất an tâm, cô biết không có ai có thể làm tổn thương cô.

Cố Mộ Nghiêm chậm rãi đứng dậy, nhìn Tần Tích đầy thương yêu, tất cả biến mất trong khoảnh khắc đó, thay vào đó là như mưa to gió lớn giống như sự phẫn nộ, lập tức khiến người chung quanh đều sợ hãi, rồi rút lui về phía sau, nhưng bọn họ mới lùi một bước, đã có người cầm súng chia vào eo của bọn họ từ phía sau.

Lão quý nhìn Cố Mộ Nghiêm đi về phía mình, Lão ta bị sợ đến thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất, run run nói: "Cố đại thiếu, tôi... Tôi nghĩ cô ấy là người của Hàn Thành Nghiêu, tôi thật sự không biết cô ấy là người của ngài, nếu sớm biết là người của ngài, cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám động đến cô ấy..."

"Có mắt không trông, cho nên mày phải chết!" Cả người Cố Mộ Nghiêm tản ra một cỗ chém giết.

"Cố đại thiếu, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi." Lão quý phù phù một tiếng, té quỵ dưới đất: "Van cầu ngài tha cho tôi một mạng, về sau nếu như tôi có chỗ hữu dụng, tôi nhất định không màng sống chết, sẽ không ngăn ngài!"

Cố Mộ Nghiêm theo trên cao nhìn xuống Lão ta, cười lạnh, chậm rãi súng lên đạn, Lão quý cúi đầu đột nhiên nâng lên, trợn to hai mắt, bị sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần: "Cố đại thiếu, van cầu ngài tha cho tôi một mạng, van cầu ngài mà!"

"Dám đụng đến người phụ nữ của tao, mày chính là muốn tìm chết." Cố Mộ Nghiêm nhắm họng súng ngay huyệt thái dương của Lão quý.

Hai mắt lão quý không dám nhắm một, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu theo gương mặt đi xuống, như là đã không có đường rồi, chẳng phóng tay một lần, chỉ cần lão ta có thể chịu đựng Cố Mộ Nghiêm, thì Lão ta còn có đường sống, nhưng lúc này tay Lão quý lại lạnh lẽo đi tới eo, nhưng còn chưa có móc ra, vang lên một tiếng súng, Lão quý hét thảm một tiếng, té xuống đất khóc, tay phải đầm đìa máu tươi, Lão ta nhếch nhác trên mặt đất bò lên phía trước: "Đừng có giết tôi, tôi không muốn chết, đừng có giết tôi....."

Cố Mộ Nghiêm cất súng, trong lòng Lão quý vui mừng, cho là Cố Mộ Nghiêm buông tha mình, nhưng một giây kế tiếp, Cố Mộ Nghiêm khom lưng nhặt roi trên đất lên, trước hết nhắm tâm quát vào trên người của Lão quý, nhìn Lão ta đang trên đất không ngừng lăn lộn, cầu xin tha thứ, nhiệt độ trong mắt của anh một chút cũng không có tan ra: "Mày đã thích roi như vậy, vậy thì tao dùng đồ mày thích tiến mày lên đường."

Tiếng kêu thảm thiết thê lương không ngừng truyền đến, cho đến trên người Lão quý không một nơi hoàn hảo, cả người mặt giống như là bị hủy vậy, máu thịt be bét, máu tươi nhuộm đất dưới chân anh, nhưng Cố Mộ Nghiêm không có ý tứ muốn dừng tay chút nào, cho đến khi Lão quý chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

ddienn daann lee qy doon

Vạn Kiệt đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, anh ta biết ai cũng không ngăn cản được Cố Mộ Nghiêm, trong ngày thường, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của Cố Mộ Nghiêm, mọi người nói giỡn một chút không quan trọng, nhưng một khi vừa chạm đến ranh giới cuối cùng của Cố Mộ

Nghiêm, khi đó ai nói anh đều sẽ không nghe nữa, hơn nữa Lão quý vốn là đáng chết, ngay cả khi họ nhìn thấy Tần Tích sẽ không thể kìm nén sự tức giận, dù là tự nhìn đến Tần Tích cũng sẽ ức chế mà không thể không tức giận được, huống chi là Cố đại thiếu.

Hơn nữa phải có một con đường để cho Cố đại thiếu phát tiết, Cố đại thiếu hận Lão quý, nhưng anh càng hận chính mình hơn, hận mình không có bảo vệ tốt Tần Tích, hận mình khiến Tần Tích bị thương.

Phương Luân vốn là muốn tới nơi này hội hợp cùng với người của lão quý, nhưng lại không ngờ còn chưa có đến gần đã nhìn đến một màn này, chỉ có thể núp ở một bên, trơ mắt nhìn Lão quý chết ở trong tay Cố Mộ Nghiêm, anh ta không dám tiến lên cứu, Cố Mộ Nghiêm thật sự là quá đáng sợ, cùng trong ngày thường trên ti vi nhìn thấy quả thật tưởng như hai người. Phương Luân không dám chờ lâu, sợ bị người của Cố Mộ Nghiêm phát hiện, lặng lẽ chạy.

Sau khi Chu Sâm cúp điện thoại mới phát hiện không thấy Tần Tích, anh ta không dám báo cho Hàn Thành Nghiêu, vội vàng đi ra tìm, nhưng không tìm được Tần Tích, lại phát hiện mặt đất có một vũng máu tươi, nhất định là đã xảy ra chuyện, lòng Chu Sâm căng thẳng, lại không dám giấu giếm, vội vàng trở về báo cáo với Hàn Thành Nghiêu.

Hàn Thành Nghiêu vội vàng chạy tới, tra xét hoàn cảnh chung quanh, trên cây rõ ràng có dấu vết buộc, mặt đất loang lổ vết máu, cùng với cách đó không xa còn có một cây roi da bị vứt bỏ.

Chu Sâm cầm roi lên, chỉ thấy trên roi có một dấu hiệu Khô Lâu: "Hàn tiên sinh, đây là Lão quý gì đó."

Hàn Thành Nghiêu đứng ở bên cây, ngón tay sờ sờ vết roi trên thân cây, sau đó thấy một mảnh vải rách, anh ta khom lưng nhặt lên, trong mắt lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt sợ hãi, đây là quần áo của Tần Tích.

Chu Sâm cẩn thận thăm dò đi qua báo với Hàn Thành Nghiêu: "Nơi này có hai nhóm người đã tới, nhóm đầu tiên chính là người của Lão quý, sau đó không lâu tới nhóm thứ hai, bọn họ mang theo tiểu thư Tần, trên đất những vết máu kia chính là người của Lão quý để lại."

Bỗng nhiên Hàn Thành Nghiêu nhớ lại người đàn ông đã từng đứng ở bên cạnh Tần Tích, Cố Mộ Nghiêm, nhất định là anh ta.

Là anh ta cứu đi Tần Tích? Cô ấy có khỏe không?

Hàn Thành Nghiêu từ từ siết chặt mảnh vải trong tay, tại sao mỗi lần cô ấy gặp nguy hiểm, người kịp thời xuất hiện đều không phải là mình.

"Hàn tiên sinh, thật xin lỗi." Chu Sâm cúi thấp đầu nói xin lỗi.

Hàn Thành Nghiêu không nói một lời, bây giờ anh chỉ muốn biết rốt cuộc cô bị thương như thế nào?

**

Tần Tích nằm bệnh viện ba ngày ba đêm, trong lúc không ngừng phát sốt hạ sốt, cả người cũng mơ mơ màng màng, đang hôn mê, cô ni non gọi: "Cố Mộ Nghiêm, cứu em..."

"Anh ở đây, đã không sao rồi." Cố Mộ Nghiêm cầm tay của cô, nhẹ giọng dụ dỗ, nội tâm tự trách không dứt, một tắc cũng không rời coi chừng nàng.

Ba ngày nay, Cố Mộ Nghiêm chưa từng chớp mắt, luôn chú ý tình hình của cô, may mắn, toàn bộ đều là vết thương ngoài da, chỉ cần vết thương không lây cũng sẽ không có cái gì đáng ngại, nhưng khi nhìn đến từng vết roi trên người của Tần Tích, Cố Mộ Nghiêm cảm thấy rất chói mắt, ra lệnh cho bác sĩ đứng đợi lệnh ở bên ngoài: "Không cho phép để lại sẹo."

Vạn Kiệt nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Cố Mộ Nghiêm, nhỏ giọng nói: "Cố đại thiếu, cậu đi sát vách nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta ở chỗ này coi chừng, thiếu phu nhân tỉnh chúng ta lập tức thông báo cho cậu."

"Không, tôi muốn tự mình đợi cô ấy tỉnh lại." Cố Mộ Nghiêm đóng cửa lại, lần nữa đi tới * bên, nhìn thấy thân thể cô nhỏ nhắn yếu ớt lại muốn chịu đựng khổ sở lớn như vậy, Cố Mộ Nghiêm lại ghét bản thân mình, nếu anh lựa chọn tin tưởng cô, cô cũng sẽ không chạy đi, nếu như không chạy đi, cô cũng sẽ không gặp phải những thứ nguy hiểm này.

Cố Mộ Nghiêm ngưng mắt nhìn về mặt Tần Tích ngủ, khom lưng hôn lên trán của cô: "Thật xin lỗi."

Trong phòng rất yên tĩnh, Cố Mộ Nghiêm cầm tay của cô, không hề chớp mắt nhìn cô, không biết qua bao lâu, đột nhiên, anh cảm thấy ngón tay của cô bỗng nhúc nhích, anh lập tức đứng dậy, cúi người nhìn cô, trong mắt có vui mừng, dưới cái nhìn chăm chăm của anh, lông mi Tần Tích run rẩy mấy cái, sau đó chậm rãi mở ra.

Cố Mộ Nghiêm thậm chí không dám nháy mắt, sợ đây là ảo giác của mình.

Tần Tích cảm thấy giọng nói rất tốt, chuyển động mấy cái con ngươi đã nhìn thấy mặt của Cố Mộ Nghiêm, thấy anh ngờ ngác đang nhìn mình, cô nở nụ cười: "Em muốn uống nước..."

Cố Mộ Nghiêm vội vàng xoay người đi rót nước, sau đó nhẹ nhàng đỡ cô dậy, để cho cô tựa vào trong ngực của mình, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, chỉ sợ làm cô đau.

Tần Tích đã uống vài ngụm nước ấm, bỗng cảm thấy giọng nói thư thái rất nhiều, Cố Mộ Nghiêm để ly xuống, lại ngồi ở trên giường vừa nhìn cô, từ đầu

đến cuối vẫn không lên tiếng, Tần Tích cảm thấy anh là lạ: "Sao thế?"

Cố Mộ Nghiêm lại lập tức quay lưng lại, Tần Tích bị động tác của anh làm cho không hiểu ra sao, vừa định ddienn daann lee qqy doon mở miệng nói chuyện lại nhìn thấy anh giờ tay lên giống như đang lau cái gì trên mặt, tim Tần Tích đau nhói, anh không phải là đang khóc đấy chứ.

Lời ngoài mặt:

Phiền toái quãng điếm phiếu đề cử nha, phiền toái quãng điếm vé tháng nha, ai yêu này, giao cho tôi một cái cơ hội chạy nước rút một bảng truyền mới sao!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đứa Nhỏ Vẫn Còn Sao?

Cố Mộ Nghiêm xoay người đi, Tần Tích không hiểu anh muốn làm gì, cô đang muốn mở miệng nói chuyện thì thấy anh dơ tay lên giống như quệt đi cái gì đó ở trên mặt, lòng Tần Tích quặn lại, không phải anh đang khóc đấy chứ?

Thân thể Tần Tích di chuyển, nhưng cô vừa mới động nhẹ, Cố Mộ Nghiêm ở bên cạnh đã nhanh chóng đè bả vai Tần Tích lại, đầu lớn cúi xuống như không muốn cho cô thấy vẻ mặt của mình lúc này, nhưng khi nghe thấy tiếng nói của anh, Tần Tích vẫn thấy sự khác thường trong đó.

“Đừng động đây, nếu không miệng vết thương sẽ bị rách ra”

“Cố Mộ Nghiêm, em không sao đâu.”

Đàn ông không bao giờ rơi lệ, huống chi đây là Cố Mộ Nghiêm, khi thấy anh khóc khi cố gắng mình, trong lòng Tần Tích nhói đau, không biết nói gì.

Anh vẫn không nói gì, Tần Tích xoay tay lại nắm lấy tay anh, trên mặt hiện lên nụ cười nhẹ: “Em không có yếu ớt như vậy, hai ngày nữa là ổn thôi mà.”

Khi cô nói xong, anh vẫn trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới mở miệng: “Thật xin lỗi, anh không nên nghi ngờ em”

Anh nghĩ lại lúc cô mếu máo khóc khi mới tỉnh dậy, nhưng cô không phải chỉ khóc mà còn nhìn về phía anh mà cười nhẹ, khi đó anh mới thấy mình thật đáng ghét, hận không thể tát cho mình mấy cái, có lẽ nếu làm như vậy anh mới cảm thấy dễ chịu hơn chút ít.

Tần Tích ngược đầu lên nhìn anh: “Không được có lần sau.”

Cố Mộ Nghiêm xoa đầu cô, vành mắt hồng hồng: “Anh hứa với em, đây nhất định là lần cuối cùng.”

Đôi mắt Tần Tích di chuyển, nói: “Sau này anh không được hung dữ với em nữa, không phải, mà là anh không được trừng mắt nhìn em nữa, cũng không được bắt ép em mặc những bộ quần áo mà em không thích, cũng không được lớn tiếng quát em, không được nghi ngờ em bất cứ điều gì. Cuối cùng, anh phải đáp ứng với em mỗi ngày chỉ vận động ba lượt, mỗi lượt không được hơn nửa tiếng...”

Cứ thêm một từ phát ra từ miệng cô, khuôn mặt Cố Mộ Nghiêm lại đen thêm một chút, khi nghe thấy câu cuối cùng thì triệt để không có ánh sáng.

“Anh có đồng ý không?”

“Chuyện khác anh sẽ cố gắng thay đổi, còn việc cuối cùng thì không bàn cãi.” – Vốn hắn đã khắc chế chính mình khi làm việc kia, hắn không thể sống được nếu đồng ý điều kiện cuối cùng của cô.

“Nhưng mà...” – Tần Tích đang định mở miệng nói chuyện thì bị ánh mắt dọa người của Cố Mộ Nghiêm dọa trở về, cô lắp bắp: “Rõ ràng anh đã đồng ý là không được trừng mắt với em mà.”

“Việc này không phải cứ đồng ý là có thể thay đổi.” – Trán Cố Mộ Nghiêm căng đầy hắc tuyến.

Trong mắt Tần Tích lóe lên tia giao hoạt: “Nếu anh đáp ứng yêu cầu cuối cùng của em thì em sẽ bỏ qua việc này.”

Cố Mộ Nghiêm đen mặt, anh lạnh lùng bác bỏ lời cô: “Những chuyện khác anh sẽ cố gắng, còn cái cuối cùng thì không cần thương lượng.”

“Hừ” – Tần Tích giả vờ tức giận quay lưng lại với anh.

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu nhìn cô, dù sao anh cũng không thể đồng ý việc này, cứ để cô tức giận vậy. Cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa, Cố Mộ Nghiêm mở cửa thì thấy Hàn Thu đang đứng ở ngoài: “Con trai, tiểu Tích sao rồi?”

“Đã tỉnh rồi.” – Cố Mộ Nghiêm để Hàn Thu tiến vào, sau đó chậm rãi đóng cửa lại.

Khi Hàn Thu tiến vào thì thấy khuôn mặt Tần Tích vẫn bình thường, trái tim như bị tảng đá đè nặng của bà liền dịu xuống, trái lại khuôn mặt tuấn tú của Cố Mộ Nghiêm lại gầy đi trông thấy: “Con cứ đi nghỉ ngơi đi, ở đây đã có mẹ chăm sóc cho tiểu Tích rồi.” diễn đàn lee quý đồnn

“Con không sao.” – Cố Mộ Nghiêm nghiêm túc nói.

“Cái gì mà không sao, ba ngày không nghỉ ngơi, giờ mắt con giờ đã sưng húp lên rồi, chẳng khác con thỏ nhỏ là mấy.” – Hàn Thu nói. Bà biết bây giờ chỉ có Tần Tích mới có thể khuyên Cố Mộ Nghiêm đi nghỉ ngơi.

Tần Tích vừa nghe thấy anh đã mấy ngày không nghỉ ngơi thì đau lòng không thôi: “Anh nghe mẹ trở về nghỉ ngơi đi, nếu không thì chiều nay ai tới chăm sóc em, dù sao em cũng không thể để mẹ nửa đêm còn phải tới chăm sóc em được.”

“Đừng vậy đó.” – Hàn Thanh gật đầu thuyết phục thêm: “Con trở về tắm rửa nghỉ ngơi đi rồi chiều hẵng qua đây chăm sóc tiểu Tích, mẹ hứa với con sẽ không để con bé thiếu một sợi tóc.”

Cố Mộ Nghiêm không nói gì, Tần Tích thấy vậy liền nghiêm túc nhìn anh: “Chú Cố, chú mau trở về nghỉ ngơi đi, nếu không con sẽ không để ý tới chú nữa.”

Anh nghĩ mình là robot hay người máy chắc, ba ngày không nghỉ ngơi như vậy, cho dù anh có khỏe hơn người thường ra sao cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, thân thể không thể chống đỡ được.

Cuối cùng Cố Mộ Nghiêm mới nghiêm túc gật đầu: “Mẹ, bây giờ con giao cô ấy cho mẹ, buổi chiều con sẽ đến.”

Tần Tích thấy bây giờ mới 12 giờ đúng, nếu buổi chiều trở lại đây thì chắc chắn anh không nghỉ ngơi được quá 4 tiếng: “Bốn giờ không được đến đây, tám giờ hẵng tới, nếu không em sẽ không cho mẹ mở cửa.”

Cố Mộ Nghiêm suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu: “Vậy tám giờ anh tới.”

Hàn Thu thấy anh đáp ứng nhưng lại luyến tiếc không muốn lê chân liền nhanh chóng chạy đến đẩy anh ra ngoài cửa: “Được rồi, con phải mau trở về mà nghỉ ngơi đi, nếu không ai sẽ chăm sóc tiểu Tích.”

Khi thấy Cố Mộ Nghiêm đi, Hàn Thu mới đóng cửa mà đi vào, bà lấy đồ ăn ra, Tần Tích vừa ngửi thấy mùi thơm cái bụng liền rục rịch: “Mẹ, thật là thơm.”

“Ừ, bây giờ sáng hôm nay mới hầm lại nên canh đã bị mất màu rồi, con uống nhiều một chút.” – Hàn Thu mỉm cười.

Đầu Tần Tích tựa vào gối, cô cảm động nói: “Cảm ơn mẹ.”

Hàn Thu vỗ nhẹ vào lưng cô: “Một tiếng mẹ này đại biểu cho chức trách của mẹ đối với con, cảm ơn làm gì chứ.” Bà đi tới bên Tần Tích, đưa canh đến bên miệng cô, Tần Tích không động đậy, cô xoa nhẹ cái bụng của mình, đau đớn nói: “Mẹ...” Đứa nhỏ của cô còn hay không?

Những lời này không thể phát ra bởi vì cô rất sợ hãi, không muốn nghe đáp án mà mình luôn muốn trốn tránh.

Hàn Thu biết cô muốn hỏi cái gì, bà dịu dàng cười: “Con yên tâm, đứa nhỏ vẫn còn, nó rất kiên cường, bác sĩ nói nó vẫn khỏe mạnh ở trong bụng con.”

Tần Tích thờ dãi một hơi, may mắn vì đứa nhỏ không có việc gì, nếu không cô không thể tha thứ cho mình: “Mẹ, Mộ Nghiêm có biết chuyện đứa nhỏ không?”

“Bởi vì con nói muốn tự mình nói cho nó biết nên ta vẫn giữ bí mật chuyện này, kể cả bác sĩ cũng vậy.” Hàn Thu lại đưa canh đến bên miệng cô: “Con phải uống nhiều mới tốt được, sau đó dùng thuốc bổ.”

“Mẹ, mẹ con có biết chuyện này không?” – Người mẹ mà Tần Tích nói đến là Tiểu Nghệ

Hàn Thu lắc đầu: “Không có, Mộ Nghiêm sợ mẹ con lo lắng nên không nói chuyện con nhập viện cho bà ấy biết, chỉ nói con cùng nó đi ra ngoài công tác, cho nên trong thời gian tới sẽ không trở về được. Mẹ mới đi xem bà ấy, bà ấy vẫn khỏe mạnh chỉ là rất nhớ con, tiểu Tích, về sau chúng ta là người một nhà, mẹ con chính là người thân của chúng ta, chúng ta sẽ chăm sóc cho bà ấy, con đừng lo lắng, cứ nghỉ ngơi cho tốt là được rồi.”

“Mẹ, con thật sự cảm ơn người.” – Hốc mắt Tần Tích đỏ ửng, thật may mắn khi cô có thể gặp được người mẹ chồng tốt như vậy, bà không hề chê gia thế, bằng cấp của cô, cho dù quá khứ rất đau khổ, nhưng cô tin rằng cuộc sống của cô và mẹ trong tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Hàn Thu lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, mau ăn canh.”

“Vâng.” – Nghĩ đến đứa bé ở trong bụng, cô nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, sẽ để nó chào đời một cách bình an và vui vẻ.

~...~

Vừa về đến nhà, Cố Mộ Nghiêm đang định lên lầu thì thấy Cố Mộ Giai, anh bình tĩnh lên tiếng trước: “Anh”

“Ừ” – Khuôn mặt Cố Trạch Giai bình tĩnh, hần do dự một lúc: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Đã tỉnh.” – Cố Mộ Nghiêm trả lời.

Hai người lạnh nhạt nói chuyện với nhau, không hề thân thiết với nhau như trước nữa, giữa hai người dường như bị ngăn cách. [đianlequyydôn](#)

“Em lên nghỉ ngơi đi.” – Cố Trạch Giai giương mắt nhìn lên cầu thang, Cố Mộ Nghiêm thấy hần như thế cũng chỉ gật đầu, chậm rãi đi lên tầng.

Trước đây tình cảm của hai người rất tốt, nhưng trước đó gia đình hai nhà xảy ra nhiều chuyện nên ba của Cố Trạch Giai dứt khoát lòi hần chuyển ra ngoài, sau đó hần cùng ba mình cũng ít khi trở về nên tình cảm cũng mờ nhạt dần.

Nhớ khi đó anh chạy xuống lầu vụng trộm gọi điện cho Cố Trạch Giai nhưng lại nghe thấy hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tao hận mày, tao hận tất cả mọi người, không cần gọi cho tao, tao ghét mày!”

Cố Mộ Nghiêm vĩnh viễn nhớ ngày hôm đó, khi trưởng thành, Cố Trạch Giai lâu lâu cũng về thăm ông nội nhưng lúc đó bọn họ đã sớm trở thành hai người xa lạ, thậm chí lau hay cãi nhau.

Cố Trạch Giai ngồi trên ghế Sofa lật từng trang báo, nhưng sự thật là một chữ cũng chưa lọt vào trong đầu hần.

Cô ấy tỉnh là tốt rồi.

Trên lầu, Cố Mộ Nghiêm lật người, ngửi mùi thơm của Tàn Tích trên giường, anh nhắm mắt lại. Không biết ngủ được bao lâu thì nghe thấy dưới lầu có tiếng động, Cố Mộ Nghiêm mở to mắt, xóc chân đi xuống lầu, vừa định mở cửa thì nghe thấy âm thanh lú rú.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Sinh Bốn

Editor: Dịch Từ Hiên

Lúc nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đi xuống, Hà Diệc liền hưng phấn kêu lớn: “Biểu ca, anh đã tỉnh dậy rồi, mau mau xuống đây ăn với em, hôm nay em mua rất nhiều đồ ngon.”

Mặt Cố Mộ Nghiêm đen xì, ai là người thả tên tiểu quỷ âm ỉ này ra vậy.

Cố Mộ Nghiêm đi xuống cầu thang mới phát hiện nhà mình cực kì náo nhiệt, không phải chỉ có một người, Cố Trạch Giai an tĩnh ngồi một bên cầm điều khiển từ xa xem TV, trên sàn nhà có một cái thảm rất lớn, trên đây có đầy đủ đồ ăn, Cố Đình và Cố Chấn Đình đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, ở phía sau là một người đàn ông, trong tay đang bê khay đồ ăn, thấy Cố Mộ Nghiêm thì lên tiếng chào hỏi: “Đã tỉnh rồi sao Mộ Nghiêm? Mau lại đây ăn chút đồ đi”

Hà Thần thấy bộ dáng tham ăn tục uống của Hà Diệc thì không nhịn được mà trách mắng: “Thằng nhóc này, nhìn em ăn giống như người nhà ngược đãi không cho em ăn vậy.”

Hà Diệc cây ngay không sợ chết đứng nói: “Trong nhà thật sự là ngược đãi em, mẹ ngày nào cũng làm những đồ ăn mà anh thích, nhưng những thứ đó anh thích chứ em không thích, mọi người hợp lại khi dễ em.”

“Thằng nhóc này, nếu như ba ở đây thì sẽ đánh chết em.” – Hà Thần vỗ nhẹ đầu Hà Diệc.

Nhóc con chạy tới ôm bấp đùi Cố Mộ Nghiêm: “Biểu ca, anh xem anh ấy kia, anh thay em đánh anh ấy đi!”

Cố Mộ Nghiêm liếc xéo, đây là việc của người nhà mấy người, liên quan gì đến tôi cơ chứ, nếu có thể thì mau mau tránh ra chỗ khác!

Hà Diệc thấy anh như vậy thì phụng phịu lên án: “Biểu ca, bây giờ anh cũng không giúp em, có phải các anh đều thấy em nhỏ tuổi nên túm vào khi dễ đúng không, chẳng ai thương em cả!”

Hà Thần vút nhóc con lên ghế Sofa: “Giờ đến cả đồ ăn cũng không làm em ngậm miệng lại có phải hay không”

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười, ba mẹ Hà Diệc và chị dâu trong tay dắt hai đứa bé bốn tuổi béo tròn, Hà Thần dang tay ra muốn ôm chúng vào lòng thì bị ghế lạnh, hai đứa bé đều chạy qua hần mà đến ôm chân Cố Mộ Nghiêm, Hà Thần lệ rơi đầy mặt, hần bị thất sủng rồi.

Cố Mộ Nghiêm nhìn hai thằng nhóc đang ôm đùi mình, khẽ nhủ mày, Tiểu Nhu Mẽ nắm gấu quần của anh: “Cháu muốn cười ngửa, cháu muốn cười

ngựa.”

“Ngây thơ” – Tiểu Thang Viên nhìn người chị đẻ trước mình mấy giây, trực tiếp hừ một cái rồi quay ra dứt quần anh: “Không cần cưỡi ngựa, cháu muốn chơi cảnh sát...kẻ trộm”

Tiểu Nhu Mễ không nghe: “Cháu không muốn chơi cảnh sát, cháu muốn cưỡi ngựa...”

“Không cần để ý đến chị ấy, chúng ta đi chơi cảnh sát và kẻ trộm.” – Tiểu Thang Viên kéo ống quần Cổ Mộ Nghiêm, nhưng bởi vì không đủ lực nên cái chân sừng sững như gốc cây đại thụ của anh vẫn không hề di chuyển.

Cổ Mộ Nghiêm nghe hai đứa nhóc đang ôm chân mình mà cãi nhau thì cảm thấy đau đầu vô cùng, anh không phải ba của chúng nó, vậy thì tại sao phải chơi trò cưỡi ngựa, dựa vào cái gì mà phải chơi trò cảnh sát và kẻ trộm với bọn mị, hai tên nhóc con này thật ngây thơ.

Những kẻ đang ngồi ăn sợ hãi vô cùng, nghe thấy câu nói của Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ thì khản trương kinh khủng, lo lắng nhìn chằm chằm Cổ Mộ Nghiêm, bọn hắn biết anh không chỉ không kiên nhẫn với trẻ con mà còn cực kì ghét những đứa bé ăm ỉ, Cổ Mộ Nghiêm mà tức giận thì chắc chắn hai đứa trẻ sẽ bị đánh đòn.

Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ sẽ không thể chịu nổi.

Hà Thần biết tình hình của Cổ Mộ Nghiêm, đang muốn đi đến mang Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ ra, không biết vì sao khi đứng trước mặt Cổ Mộ Nghiêm Hà Thần liền mất đi thân phận ba ruột của hai đứa nhóc, bọn chúng kiên quyết ôm chặt lấy hai chân của Cổ Mộ Nghiêm, không muốn đi với Hà Thần. @điển^^^Đàn@Lê&&&Quý^^Đôn

Tiểu Nhu Mễ là tiểu nữ tử, từ nhỏ cô bé đã thích trai đẹp, cô bé quay ra nói với Hà Thần: “Không, chú nhỏ đẹp trai hơn ba ba.”

Hà Thần bị bảo bối đã kích, con gái không thích mình nữa rồi.

“Tiểu Thang Viên, ba với con cùng nhau chơi đi” – Hà Thần mang ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn con trai.

Ai ngờ tiểu thang viên cũng không cho ba mình chút mặt mũi nào, trực tiếp từ chối: “Không cần”

Hà Diệc cười lớn, nó lăn lộn trên ghế sofa, cố gắng kiềm chế tiếng cười.

Cổ Mộ Nghiêm dơ tay nhắc hai đứa nhóc đang bám chân mình lên, Hà Thần thấy vậy thì lo lắng nói: “Em cẩn thận chút, hai đứa nó vẫn còn nhỏ.”

Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ không hiểu sự lo lắng của ba ba mình, giống như rất vui khi được Cổ Mộ Nghiêm nhắc lên không trung, hai đứa nhóc cười hi hi, cùng nhau nói: “Chơi với chú nhỏ thích hơn chơi với ba ba.” @Dịch@Tư@Hiên

“Hahaha...” – Trong phòng vang lên tiếng cười lớn của Hà Diệc, cậu nhóc ôm bụng lăn lộn.

Hà Thần bị đã kích nghiêm trọng, Cổ Mộ Nghiêm vẫn được yêu thích hơn hẳn, bây giờ hai bảo bối cũng thích Cổ Mộ Nghiêm ôm ấp, nghĩ đến việc hẳn phải chạy theo đồ cái này, mua cái kia kết quả cũng không bằng việc Cổ Mộ Nghiêm xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Cổ Mộ Nghiêm mang hai đứa nhóc vút lên ghế sofa, kết quả hai bên cánh tay đều bị ôm chặt, bắt buộc anh phải ngồi xuống, hai đứa nhóc thấy thế liền nhào vào lòng anh, Tiểu Nhu Mễ lấy tay của mình để lên cổ Cổ Mộ Nghiêm, Tiểu Thang Viên thấy thế thì cũng muốn: “Em trai hư hỏng, ba ba mau đến ôm em trai đi.”

“Chị mới hư hỏng” – Tiểu Thang Viên không yếu thế nói

Mặt Cổ Mộ Nghiêm nghiêm lại: “Không được ăm ỉ, nếu không chú sẽ đánh mông.” @điển@đàn@lê@quý@đôn

Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ lập tức an tĩnh trở lại, hai đứa nhóc mở to mắt nhìn Cổ Mộ Nghiêm khiến cho anh cảm thấy mình tội ác tày trời.

Hai đứa nhóc không an tĩnh được bao lâu thì bắt đầu lú lú lại, thân thể béo tròn tìm vị trí thoải mái nhất mà nằm trong lòng anh.

Cổ Mộ Nghiêm đỡ lấy bọn chúng, sợ hai đứa nhóc bị té ngã, đứa nhỏ thật phiền toái, không thể dừ dừ với chúng, cũng không thể đánh chúng.

Cổ Chấn Đình thích thú nhìn hai đứa nhóc: “Mộ Nghiêm, con cùng Tiểu Tích cố gắng lên, nhanh chóng sinh mấy đứa nhỏ, nhìn Hà Thần mới mấy tháng đã có hai tiểu quỷ này rồi.”

Hà Thần tự hào, liếc xéo Cổ Mộ Nghiêm như muốn nói em thấy không, anh so với em lợi hại hơn nhiều

Cổ Mộ Nghiêm tròn mắt nhìn Hà Thần, anh làm sao có thể thua Hà Thần, anh nhất định sẽ sinh ba, không, sinh bốn cho hắn xem.

Cổ Trạch Giai đang an tĩnh ngồi một bên cũng nghiêng đầu nhìn về phía này.

Lý Hàm nhìn về mặt ngây thơ của chồng mình thì lắc đầu, đàn ông khi yêu thì cực kì ngây thơ.

Hà Thần đến ôm bà vai Lý Hàm, nhỏ giọng nói: “Vợ yêu, có phải anh rất lợi hại hay không?”

Lý Hàm tròn mắt, cô không nghĩ anh lại ngây thơ như vậy.

“Không có gì cả.” Cố Mộ Nghiêm nhìn đồng hồ trên cổ tay, anh vút hai tiểu gia hỏa nghịch ngợm vào lòng Hà Thần sau đó phúi mông đứng dậy: “Đã đến lúc phải tới bệnh viện rồi.” @@@@Đđlđ@@@@

Cố Đình mở miệng: “Mộ Nghiêm, nếu tiểu Tích có thể xuất viện thì mau mau đưa nó về, ở nhà so với bệnh viện thoải mái hơn nhiều, thuận tiện chúng ta cùng nhau chăm sóc nó.”

“Ừm, con biết” – Cố Mộ Nghiêm nói.

Tiểu Thang Viên và Tiểu Nhu Mễ bị ném lên người Hà Thần thì coi hấn như một tấm đệm, Tiểu Thang viên trực tiếp để mông lên mặt Hà Thần.

Hà Thần không dám đẩy Tiểu Thang Viên, một tay vẫn chuẩn bị để đỡ cậu nhóc, sợ mình làm ngã bé: “Anh trai, mau đến ôm bọn nó đi.”

Lý Hàm đi đến, cô khom lưng ôm Tiểu Thang Viên, Tiểu Thang Viên không biết ba mình đang rất sợ hãi, nó khanh khách cười với Lý Hàm

Hà Thần biết được chúng nó chính là ma quỷ nghịch ngợm khoác áo thiên sứ.

Hàn Thu sợ Tần Tích nhầm chán liền đi đến chỗ khoa sơ sinh mượn vài cuốn sách về, Tần Tích vui mừng ra mặt, Hàn Thu mỉm cười, ngồi im cũng rất nhầm chán nên bà quyết định cầm bình nước ra ngoài.

Thời điểm Cố Mộ Nghiêm tới Tần Tích còn đang ngủ, anh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào sau đó phát hiện đầu nàng đang dựa vào một quyển sách, anh nhìn thấy tất cả đều là về thai nhi. d@đàn@lê@quý@đôn

Bóng đen che khuất mình, Tần Tích mở mắt ra thì phát hiện Cố Mộ Nghiêm đứng cạnh mình từ bao giờ, dọa cô nhảy dựng lên, Cố Mộ Nghiêm nhìn cô: “Em đã muốn sinh em bé cho anh rồi hả?”

Hai má Tần Tích đỏ bừng, cô yên lặng không nói gì.

Cố Mộ Nghiêm ôm lấy vai cô: “Nếu em thích thì chúng ta sẽ sinh vài đứa, nhất định là so với Hà Thần còn tốt hơn nhiều, tốt nhất là chúng ta sinh bốn.”

Vành tai Tần Tích đều đỏ ửng, nhưng vẫn không chịu nhận: “Ai muốn sinh đứa nhỏ cho anh, lại còn sinh bốn nữa chứ, đừng có tự mình đa tình.”

“Chúng ta kết hôn rồi sinh đứa nhỏ là rất bình thường nha, cho dù không sinh thì em cũng là của anh.” – Cố Mộ Nghiêm nắm lấy tay cô, bá đạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Đêm Trước Hôn Lễ

"Sau khi kết hôn chúng ta sẽ sinh con, đây là chuyện rất bình thường, em không sinh đứa bé cho anh, vậy em sinh con cho ai hả, đời này em chỉ có thể gả cho anh mà thôi." Cố Mộ Nghiêm vuốt vuốt tay của cô, vô cùng bá đạo nói.

Tần Tích véo cánh tay của anh: "Anh thật sự đặc biệt bá đạo mà."

"Chỉ đối với em mà thôi." Cố Mộ Nghiêm nghiêng đầu nói với cô.

Tần Tích vội vàng đẩy anh ra: "Đừng, mẹ trở về ngay bây giờ đó."

Cố Mộ Nghiêm cũng biết rằng bây giờ không phải lúc, không chừng thật sự nổi giận, lại không thể chạm vào cô, thật sự là một chuyện rất đau khổ mà, cho nên dòi đi sự chú ý: "Mẹ đi đâu vậy?"

"Đi lấy nước rồi, cũng nhanh trở lại thôi."

Cố Mộ Nghiêm và Tần Tích thương lượng quyết định xuất viện về nhà, Hàn Thu cũng rất đồng ý, sau khi Cố Mộ Nghiêm đi làm hết thủ tục xuất viện trở lại, Hàn Thu đã dọn dẹp đồ xong, Cố Mộ Nghiêm tiến lên xách hành lý, Hàn Thu vừa nghe cả nhà Hà Diệc đều đến, rất là vui mừng: "Vậy chúng ta nhanh lên một chút trở lại, hôm nay trong nhà náo nhiệt!"

Hàn Thu và Hà Diệc mẹ Phương Dật Hoa lúc còn trẻ thật sự là bạn tốt, nhưng sau khi cưới hai người ít liên lạc, bây giờ rất không dễ dàng gặp mặt, dĩ nhiên là rất cao hứng.

Tần Tích đứng ở một bên, trong lòng có chút sa sút, tại sao nhà của người khác có thể hạnh phúc như vậy, nhưng trước kia cô lại chỉ có thể cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cô vĩnh viễn không quên được cái ngày mẹ đưa cô rời khỏi nhà họ Tần, bầu trời rất u ám.

Dường như Cố Mộ Nghiêm cảm nhận được điều gì đó, đi tới bên người Tần Tích, ôm lấy bả vai của cô: "Sau này anh sẽ ở bên em."

"Dạ." Tần Tích mỉm cười với anh.

**

Bọn họ mới vừa trở lại nhà họ Cố, Hà Diệc đi lên, Cố Mộ Nghiêm vội vàng ngăn Hà Diệc, dáng vẻ thẳng thớm này sao luôn âm ỉ, làm tổn thương đến người phụ nữ của anh thì sao.

Hà Diệc bị đá kích trầm trọng, khoa trương ôm ngực: "Anh họ, em chỉ muốn thăm hỏi chị dâu một chút, anh không cần phải đề phòng em như vậy, lòng của em, thật lạnh thật lạnh đó." Sau đó lại hét lên: "Chị dâu, chị mau nhìn, anh họ bắt nạt em, chị nhất định phải làm chủ cho em."

Tần Tích nhìn Hà Diệc, trên mặt mỉm cười có ý vị sâu xa, Hà Diệc thấy cả người lạnh cả sống lưng, lúc nào thì chị dâu cũng học được dáng vẻ kia của anh họ rồi.

"Chị dâu, chị đừng có mỉm cười với em như vậy." Hà Diệc xoa một cánh tay.

"Chột dạ rồi hả?"

Hà Diệc còn chưa có ý thức được chuyện mà Tần Tích nói, vỗ ngực một cái nói: "Em tốt bụng thì có tội gì chứ, Hà Diệc em làm việc không thẹn với trời đất là được."

Tần Tích quyết định nhắc nhở cậu ta một chút: "Trí nhớ kém như vậy, cậu quên cậu đã làm ra chuyện gì ở Luân Đôn ư." Cậu ta với Cố Mộ Nghiêm hợp tác lừa cô.

"Luân Đôn?" Hà Diệc có chút nghi ngờ gãi đầu một cái, sau đó bỗng dưng tròn to hai mắt, trên mặt nở một nụ cười lấy lòng: "Chị dâu, chị xem em cũng là đầy tốt bụng có phải hay không."

Tần Tích gật đầu một cái: "Ừ, tốt bụng, tôi nghĩ rằng, vì báo đáp tốt bụng của cậu, lễ mừng năm mới cũng không làm phiền cậu chạy tới chạy lui rồi, cậu hãy đợi ở trong nhà đi, đến đây cũng không ai mở cửa cho cậu đâu."

"Chị dâu, không phải đâu, lúc nào thì chị cũng trở nên phúc hắc như vậy rồi." Lễ mừng năm mới là lúc duy nhất gặp được Cố Mộ Tuyết, lần tới muốn gặp sẽ phải đợi thêm một năm nữa hay sao: "Anh họ, em làm như vậy tất cả đều là vì anh nha, anh đến lúc đó nói giúp em một câu nha, anh cũng không thể qua cầu rút ván."

Tần Tích nhìn anh, Cố Mộ Nghiêm lập tức nói với Hà Diệc: "Tôi thích làm nhất chính là chuyện qua cầu rút ván."

Hà Diệc tức xạm mặt lại đứng yên, anh họ này là người không có nhân tính mà, chị dâu vốn là người ngây thơ thiện lương, ở lâu với anh họ đã trở nên phúc hắc rồi, quả thật là gần mực thì đen mà! Cậu vẫn cho là anh họ mới là người lợi hại nhất, nhưng bây giờ cậu phát hiện, chị dâu mới chính là hồ ly khoác áo Tiểu Bạch Thỏ, anh họ cũng bị cô ăn đến sít sao rồi.

Hàn Thu đi tới vỗ vỗ bả vai Hà Diệc, Hà Diệc lập tức nắm lấy tay Hàn Thu lay động: "Di nhỏ, lễ mừng năm mới đi cần phải mở cửa cho con đó."

"Lễ mừng năm mới Mộ Tuyết có thể không trở lại."

"Cái gì? Tại sao?" Hà Diệc tròn to hai mắt.

"Có thể là tương đối bận rộn đi, cho nên con thật sự không cần chạy hai bên."

Hà Diệc rất bất mãn: "Di nhỏ, đây chính là di thất trách rồi, lễ mừng năm mới là ngày lễ trọng đại cỡ nào, Mộ Tuyết tại sao có thể đi Dương Quý Từ quốc gia*(nước ngoài) đợi qua mấy năm liên tiếp rồi, di nhất định phải phổ cập cho cô ấy biết, không cần sinh ngoại, tết Đoan Ngọ là gì, tết Trung thu là gì, tết trùng cửu*(mùng chín tháng chín), nên trở về thì phải trở về, cùng lắm thì con trông nom tiếp quản đưa đón là được."

Hàn Thu nhắc nhở: "Con đừng quấy nhiễu Mộ Tuyết, nếu không Mộ Nghiêm đoán chừng thật sự không cho con đi vào rồi."

DDLQĐ.SUN520#

"Anh họ chính là ma quỷ!"

Phương Dật Hoa đứng ở nơi đó, chờ Hàn Thu tới đây, nhưng họ nhìn thấy bà đứng ở cửa cùng con trai bà âm ỉ, rất không hài lòng: "Hàn Thu!"

Hàn Thu đi tới, nhìn Phương Dật Hoa từ trên xuống dưới: "Ồ, đây là ai thế, xinh đẹp như vậy, tôi đều không nhận ra."

"Đừng cho tôi thấy dáng vẻ này!" Phương Dật Hoa hai tay ôm ngực.

Hàn Thu không nhịn được cười nói: "Khen bà bà còn không vui vẻ, thật là khó hầu hạ, chồng bà thật sự vất vả rồi."

Phương Dật Hoa lập tức nhìn về phía Hà Thành Dân, Hà Thành Dân nói: "Không có vất vả chút nào, có thể lấy được vợ như em, là chuyện may mắn nhất đời này của anh."

Phương Dật Hoa khiêu khích nhìn Hàn Thu, thấy không.

Cố Đình Dư vừa vặn cùng vợ vàng tỏ rõ cõi lòng: "Bà xã, anh cũng cảm thấy rất may mắn."

Hàn Thu lập tức vứt cho Cố Đình cùng một ánh mắt khen ngợi, đúng là, ánh sáng có thể khiến Phương Dật Hoa đắc chí.

Cố Đình Dư lấy được khen ngợi của bà xã, lập tức giờ giờ lên cầm, nếu như có cái đuôi, đoán chừng cũng cao hơn hững đưng đưa mấy cái.

Hà Thành Dân nhìn Cố Đình Dư: "Ông có thể đừng luôn học lời nói của tôi hay không."

Cố Đình Dư trả lời một câu: "Ông đừng quên ông bây giờ còn đứng trên địa bàn của tôi đấy."

Hà Thành Dân khoi lên tranh luận với ông: "Trên địa bàn của anh rất giỏi sao, anh có bản lĩnh đuổi tôi đi ra ngoài không."

Tần Tích ngồi trên ghế sa lon thấy cảnh như vậy, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình bị sặc, hai người kia cộng lại cũng hơn trăm tuổi, lại vẫn cãi nhau ở nơi đó, thật là ba quan hủy hết, nhưng cũng có thể nhìn ra, quan hệ hai nhà thân mật dường nào, tình cảm thật sự để cho người ta rất hâm mộ mà.

Nhưng ở nhà họ Tần, có một số quy tắc, thế hệ trẻ không thể nói chuyện với người lớn tuổi, chỉ có ngoan ngoãn nghe lời phân phó, nếu không thì sẽ xử phạt, khi còn bé Tần Tích bởi vì tính tình quật cường, bị phạt không ít, buổi tối Tiểu Nghệ sẽ len lén dậy vội đến đưa đồ ăn cho cô.

Buổi tối mọi người cùng nhau ngồi ở trên bàn, rất là vui vẻ hòa thuận, Cố Mộ Nghiêm uống một chút rượu, nhưng thời gian đều chăm sóc Tần Tích, giúp cô gấp thức ăn, bởi vì có vết thương trên người, không thể ăn đồ quá cay và quá nặng, phòng bếp còn đặc biệt làm mấy món ăn thanh đạm cho Tần Tích.

Tiểu gao nếp cùng Tiểu bánh trôi không kén ăn, ngồi ăn trên ghế dành cho trẻ em, cầm cái muỗng ăn từng ngụm từng ngụm, đặc biệt là Tiểu bánh trôi, trên mặt dính đầy com, Tần Tích rất là thích bọn họ, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ rơi vào trên người của bọn họ, mơ mộng, đứa bé của nàng sinh ra sẽ có dáng vẻ gì, có phải cũng đáng yêu giống như bọn họ như thế.

Sau khi ăn xong, mọi người ngồi trò chuyện ở phòng khách, Tần Tích cùng Lý Hàm đùa với người bạn nhỏ, Cố Chấn Đình cùng Cố Mộ Nghiêm ngồi ở bên cạnh: "Phía trên Lão quý còn có một người anh tên Lão K, Lão quý chết rồi, tôi đoán chừng Lão K sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế rồi, cho nên anh chính là phải tăng cường đề phòng, bên tôi đã chào hỏi trong cục lý, một khi bắt được cái chuỗi của Lão K, lập tức lung bắt."

Mặc dù Cố Chấn Đình giải ngũ, nhưng anh vẫn biết mọi thứ diễn ra như thế nào.

"Tôi biết rồi." Cố Mộ Nghiêm gật đầu một cái, anh cũng nghĩ đến vấn đề này, Lão K vẫn rất che chở Lão quý, em trai chết rồi, Lão K hẳn rất mau sẽ có hành động, anh cũng đã cho Lương Hạo Li Mặc chào hỏi, một khi không hề thích hợp sẽ lập tức đánh đòn phủ đầu.

"Anh và Tiểu Tích sẽ phải lập tức kết hôn, nếu như Lão K muốn báo thù, tôi đoán chừng ông ta sẽ lựa chọn ngày hôm đó hành động."

"Nếu như hẳn thật sự, tôi nhất định sẽ nhổ tận gốc thế lực của Lão K." Anh sẽ không để lại mối tai họa. DDLQĐ.SUN520#

Cố Chấn Đình gật đầu một cái: "Ừ, trong cục bên kia cũng vẫn muốn bắt bớ lão K, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, nếu Lão K hành động lần này, bắt bớ cũng có một lý do, anh gần đây ở nhiều cùng với Tiểu Tích, đừng bỏ quên cô ấy."

Cố Mộ Nghiêm lên tiếng: "Ừ."

Trong lúc lơ đãng Tần Tích nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, rất sợ lại có chuyện xảy ra.

Lý Hàm nhìn thấy Tần Tích mất hồn, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tích, sao thế? Sắc mặt có chút không đúng? Có phải không thoải mái hay không?"

"Không có." Tần Tích dề xuống lo lắng trong lòng.

**

Tần Tích ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, một số vết thương nhọt nhọt đã gần như bình phục rồi, chỉ còn lại mấy vết roi tương đối sâu và một số vết sẹo, cũng may lần trước lấy của Cố Duy hai hộp thuốc nhỏ, bôi nửa tháng, vết sẹo đã biến mất.

Đúng thật sự là đồ tốt.

Với sự phục hồi của cơ thể Tần Tích, ngày hôn lễ cũng dần dần tiến tới gần, cho dù đi đâu Cố Mộ Nghiêm cũng mang theo Tần Tích, Tần Tích biết sự lo lắng của anh, cho nên vẫn luôn rất nghe lời, ngoan ngoãn đi theo anh.

Gần đây Lão K vẫn không có hành động gì, quả bom hẹn giờ này một ngày không phá hủy đi, thì Cố Mộ Nghiêm không yên lòng một ngày.

Vốn là trước kết hôn một ngày, Tần Tích nên về nhà chờ anh tới đón cưới, nhưng Cố Mộ Nghiêm vẫn để cô ở lại nhà họ Cố, chỉ là tối muộn bọn họ mới tách ra ngủ, trước khi ngủ, Cố Mộ Nghiêm kéo tốt chăn giúp cô, khom lưng ngưng mắt nhìn cô: "Nhắm mắt lại ngủ, anh không muốn thấy ngày mai cô đầu của anh mất đỏ như thỏ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Sau Đây Cách Xa Người Phụ Nữ Của Tôi Một Chút! (Bước Ngoặt)

Trước khi kết hôn một ngày, Tần Tích nên về nhà chờ anh đến đón cưới, nhưng Cố Mộ Nghiêm vẫn giữ cô ở lại nhà họ Cố, chẳng qua là tối muộn bọn họ mới tách ra ngủ, trước khi ngủ, Cố Mộ Nghiêm giúp cô kéo chăn, khom lưng nhìn chăm chăm cô: "Nhắm mắt lại ngủ, ngày mai anh không muốn mất cô đầu của anh đỏ giống như con thỏ đầu." –Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520#

Tần Tích nằm ở * lên, trong lòng lo lắng càng ngày càng nghiêm trọng, không nhận được nắm tay của anh, Cố Mộ Nghiêm mỉm cười: "Sao thế?"

Mấy ngày nay anh vốn là rất bận rộn nhiều việc, Tần Tích không muốn để cho anh lo lắng về mình nữa, cho nên lắc đầu một cái: "Không có việc gì, anh cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Cố Mộ Nghiêm vén chăn lên và nằm xuống, Tần Tích có chút kinh ngạc: "Anh muốn ngủ ở trong này sao?"

"Anh chờ em ngủ thiếp đi sẽ rời đi." Anh ôm cô vào lòng, vỗ về dỗ dành nói: "Mau ngủ đi."

Tần Tích ngoan ngoãn tựa vào trong ngực của anh, đột nhiên hỏi anh một câu: "Có phải anh không thích đứa bé hay không?"

Ngày đó khi đối mặt Tiểu gao nếp và Tiểu bánh trôi tranh cãi âm ỉ, anh dường như rất không chịu nổi.

"Nếu như là con của chúng ta, dĩ nhiên anh sẽ rất thích." Cố Mộ Nghiêm nói, đứa bé của anh và cô nhất định rất vàng lòi và đáng yêu, tuyệt đối sẽ không nghịch ngợm giống Tiểu gao nếp và Tiểu bánh trôi.

"Nhưng đứa bé rất ồn ào, anh lại không thích ồn ào."

Giọng nói Cố Mộ Nghiêm nhẹ nhàng, mang theo ý cười: "Không kịp chờ đợi muốn sinh đứa nhỏ cho anh sao? Vậy chúng ta sau khi kết hôn sẽ cố gắng, tin tưởng không lâu chúng ta sẽ có đứa bé của chúng ta thôi."

Tần Tích nở nụ cười nói: "Tối mai em có một chuyện muốn nói với anh."

Ngày mai là đêm tân hôn của bọn họ, nếu như cô nói chuyện mang thai cho anh biết, anh chắc chắn sẽ rất vui mừng, trước tạm thời gạt anh cái đã.

"Chuyện gì? Tại sao không thể nói cho anh biết bây giờ?" Cố Mộ Nghiêm hơi buông lỏng cô ra, nhíu đôi mắt nhìn mặt cô, trong mắt viết đầy mong đợi.

Tần Tích lắc đầu: "Không được, ngày mai mới có thể nói."

"Bây giờ nói." Cô nhóc này còn học được treo ngược khẩu vị của anh rồi. –Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520#

"Không thể, tối mai mới nói cho anh biết." Tần Tích nói xong, nhanh chóng xoay người đưa lưng về phía anh, kéo chăn đắp người mình: "Được rồi, em muốn ngủ, anh cũng nhanh đi ngủ đi."

Cố Mộ Nghiêm nhìn cô quấn ở trong chăn, bất đắc dĩ hỏi: "Thật sự muốn đợi đến tối mai sao?"

"Ừm." Tần Tích kéo chăn xuống nhìn anh, trên mặt mỉm cười: "Được rồi mà, anh đừng hỏi nữa, nhìn một chút đi mà."

Cố Mộ Nghiêm cong ngón tay búng trán cô nằng nặc một cái: "Thật sự là không có cách bắt được em mà." Bây giờ cô nhóc càng ngày càng không sợ anh.

Tần Tích ngây ngốc cười một tiếng.

Cố Mộ Nghiêm lúc rời đi hôn trên môi cô một cái, nhẹ nhàng nói với cô: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Tần Tích nhìn chăm chú vào Cố Mộ Nghiêm rời đi, trên mặt tràn đầy ý cười hạnh phúc, ngày mai cô sẽ phải gả cho người trong lòng cô rồi, bọn họ còn có đứa bé, đây tất cả đều rất hoàn mỹ.

Tần Tích ôm ước mơ đẹp tiến vào mộng đẹp, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, đêm nay không ngừng thấy ác mộng, luôn thức tỉnh, trên trán tràn đầy mồ hôi, cô kinh ngạc nhìn trần nhà, chuyện gì xảy ra? Tại sao trong lòng cô lo lắng như thế, giống như là sẽ xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ vậy.

Tần Tích lắc đầu một cái, xua tan cảm giác không thoải mái đi, sau đó nằm xuống lần nữa, nhưng thật lâu cũng không ngủ được, giằng co thật lâu mới dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm Hàn Thu đã bận trước bạn sau, nhìn thấy thần sắc của Tần Tích, quan tâm hỏi: "Sao thế con? Có phải con rất lo lắng phải không, cho nên tôi hôm qua con ngủ không ngon."

Tần Tích sờ gương mặt tròn một cái: "Dạ, có thể có một chút."

Hàn Thu giúp cô chỉnh sửa tóc một chút: "Điều này cũng rất bình thường, nhưng con phải thả lỏng, tự nói với mình không có gì lớn, bởi vì bảo bảo sẽ cảm nhận được tâm tình của mẹ, hôm nay con hãy giao tất cả mọi chuyện cho Mộ Nghiêm đi, sau đó đứng ở bên cạnh nó giữ vững nụ cười xinh đẹp là được."

"Dạ." Tần Tích gật đầu một cái, cũng tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, hôm nay tất cả đều sẽ rất thuận lợi.

Hôn lễ của bọn họ được tổ chức ở sảnh khách sạn, Tần Tích ngồi trong phòng nghỉ cô dâu, đã có thể nghe thấy rất nhiều người đến ở bên ngoài rồi, lần này người mời đều là nhân vật có mặt mũi, không phải buôn bán lớn, thì cũng là quan viên chính phủ.

Cố Mộ Nghiêm đẩy cửa đi vào, khi nhìn thấy Tần Tích mặc váy cưới toàn thân trắng như tuyết dài chấm đất, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc, anh không thể nào dời đi ánh mắt từ trên người của cô, anh đi tới trước mặt của cô: "Thật là xinh đẹp."

"Xinh đẹp? Em nhớ trước kia người nào đó rất ghét bỏ em đấy." Lần đầu tiên cùng anh đi cửa hàng bán quần áo để mua quần áo, anh nơi này ghét bỏ nơi đó cũng chê.

Khoé miệng Cố Mộ Nghiêm giật giật một cái, cô nhóc này tốt không nhớ, mà nhớ rất rõ ràng nhưng cái không tốt nha.

Tần Tích nhìn anh chăm chăm: "Hết lời để nói rồi."

Cố Mộ Nghiêm cũng không muốn trong hôn lễ mà không có cô dâu, vội vàng ôm eo dụ dỗ: "Anh nói đùa với em thôi mà."

"Lúc ấy có thể nhìn không ra anh đùa giỡn nha." Khi đó cô bị đá kích muốn chết, gần như là cô tức muốn khóc luôn nha.

Cố Mộ Nghiêm vừa ôm vừa hôn vừa dỗ: "Được rồi, đừng nóng giận, chờ hôn lễ cử hành xong rồi, em muốn hả giận thế nào cũng được."

Con người Tần Tích chuyển động mấy cái, giọng nói: "Tôi về mặc như ni cô cho em xem"

Cố Mộ Nghiêm cứng ngắt một chút, Tần Tích đánh vào ngực của anh: "Anh không có một chút thành ý nào cả."

"Được được được, mặc sẽ mặc." Cố Mộ Nghiêm nghĩ, trước tiên lừa gạt bà xã tới tay rồi nói sau, về phần mặc như ni cô, đêm tân hôn, anh mới sẽ không để cho cô lãng phí thời gian cho chuyện này, xuân tiêu một khắc giá nghìn vàng nha.

Tần Tích rất là hưng phấn: "Đây chính là anh nói đó nha, không cho đối ý."

"Dạ dạ dạ, là anh nói." Cố Mộ Nghiêm bắt đắc dĩ, cưới một bà xã thật là vất vả mà.

Hôn lễ bắt đầu, Tần Tích mặc áo cưới trắng nõn từng bước một đi về phía người đàn ông đối diện, cả khuôn mặt đều tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Tiểu Nghệ ngồi ở trước đài, nước mắt đã ướt đầy mặt, Hàn Thu cũng hồng vành mắt, vội vàng đưa khăn giấy cho Tiểu Nghệ.

Cố Trạch Giai ngồi tại chỗ, nhìn trên sân khấu Tần Tích xinh đẹp khiến người kinh hãi không thôi, tim nhói đau, thật ra thì ngày đó anh gặp Tần Tích không phải trùng hợp, mà là anh cố ý sắp đặt, anh vốn là muốn cướp Tần Tích để trả thù Cố Mộ Nghiêm, nhưng không ngờ chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, thất thủ cũng là mình.

Cố Mộ Nghiêm không hề chớp mắt nhìn Tần Tích chậm rãi đi đến, trong lòng kích động khác thường, đã trải qua nhiều như vậy, anh rốt cuộc mới cưới được cô, khi Tần Tích đi đến, Cố Mộ Nghiêm gần như là lập tức nắm lấy tay của cô, nắm thật chặt trong tay, một động tác này làm người ở dưới sân khấu cười lẫn cười lộn.

"Anh họ, chị dâu cũng sẽ không chạy, sao anh vội vã như vậy làm gì!" Hà Diệc ở phía dưới nói.

Gương mặt Tần Tích ngượng ngùng: "Anh trước buông ra, tất cả mọi người nhìn đây."

Cố Mộ Nghiêm trả lời đúng lý hợp tình: "Nhìn cứ nhìn, anh nắm tay em là thiên kinh địa nghĩa* (đạo lý hiển nhiên)."

Cuối cùng Tần Tích cũng tùy ý của anh, từ đầu đến cuối, tay của bọn họ đều chưa từng buông lỏng, vào lúc này, Tần Tích nhớ lại lúc đầu gặp nhau, chưa bao giờ cảm tạ ông trời để cho cô gặp được Cố Mộ Nghiêm.

Trước mặt bọn họ chính là vị Mục Sư, —Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn.Sun520# trên mặt mỉm cười thánh thiện: "Cố Mộ Nghiêm tiên sinh, ngài nguyện ý cưới

Tần Tích tiểu thư làm vợ, cho dù nghèo hèn hay phú quý, cũng không xa không rời cô ấy hay không?"

"Tôi nguyện ý." Cố Mộ Nghiêm không chút do dự trả lời.

Tần Tích nhìn người đàn ông bên cạnh, trong mắt phiếm lệ, cảm thấy đời này cũng đáng giá.

Làm Mục Sư tuyên bố kết thúc buổi lễ, lúc nói chú rể có thể hôn cô dâu, Cố Mộ Nghiêm đã giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi người hôn xuống, Tần Tích nắm quần áo bên người anh, từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng anh chưa kịp hôn xuống, bỗng dưng cửa chính hội sảnh bị đẩy ra, mọi người sững sờ, rồi rít quay đầu lại.

Tần Tích cũng mờ mắt nhìn sang, lại nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu mang theo Chu Sâm đi tới, trong mắt cô có chút kinh ngạc, anh ta tới làm gì?

Đôi mắt Cố Mộ Nghiêm nhú lại, nếu hôm nay người đàn ông này dám đến quấy rối cũng đừng trách anh không khách khí.

Hàn Thành Nghiêu thẳng tắp đi về phía đài đi, anh ta đứng trước mặt bọn họ, anh ta nhìn Tần Tích hỏi: "Em thật sự muốn gả cho anh ta sao?"

Cố Mộ Nghiêm bảo hộ Tần Tích ở sau lưng, nhìn thẳng Hàn Thành Nghiêu, trong giọng nói có chút lạnh lẽo: "Nếu anh đến chúc phúc chúng tôi, tôi rất hoan nghênh, nhưng nếu như không phải vậy, thì mời rời đi cho!"

Hàn Thành Nghiêu không nói gì, mà anh ta nhìn chằm chằm vào Tần Tích.

Tần Tích nắm tay Cố Mộ Nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh ta: "Đúng vậy, đời tôi chỉ muốn kết hôn với anh ấy, Hàn Thành Nghiêu, tôi không đáng giá để anh quan tâm như vậy, sau này anh sẽ gặp được cô gái tốt hơn, hi vọng anh chúc phúc cho tôi."

Hàn Thành Nghiêu nhú mày, tại sao cô chịu cho chính mình một cơ hội, Cố Mộ Nghiêm có thể cho cô, anh ta cũng có thể cho, hoặc là có thể cho nhiều hơn tốt hơn Cố Mộ Nghiêm nữa.

Người phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt một màn này, ngay cả Hà Diệc đã đứng lên, nếu Hàn Thành Nghiêu có bất kỳ hành động gì, cậu sẽ lập tức vẩy tay cho toàn bộ vệ sĩ của mình.

Tần Tích cũng có chút lo lắng nhìn Hàn Thành Nghiêu, thật sự rất sợ anh ta đại náo hôn lễ, nhưng đột nhiên, cô nhìn thấy bờ môi của anh ta giật giật, bên tai truyền đến giọng nói của anh ta ——

"Thật xin lỗi."

Tần Tích hơi sững sờ, không dễ dàng nghe được ba chữ từ miệng người đàn ông kiêu ngạo kiêu ngạo như thế, cô biết Hàn Thành Nghiêu nói xin lỗi là bởi vì chuyện của Lão quý.

"Chuyện này không trách anh, là bản thân tôi lựa chọn rồi đi mới có thể khiến Lão quý có cơ hội có thể dùng." Nàng nói thật: "Cho nên anh không cần nói xin lỗi."

Cố Mộ Nghiêm rất ghét Hàn Thành Nghiêu: "Anh nói xong chưa, nói xong thì đi nhanh lên, sau này cách xa người phụ nữ của tôi một chút!"

Lần trước chuyện anh ta tự mình đưa Tần Tích đi, anh còn chưa có tính sổ với anh ta đâu.

Tần Tích nhìn thấy đáng vẻ ghen tuông của Cố Mộ Nghiêm, không nhịn được nhếch môi cười, lúc này đột nhiên cảm thấy Cố Mộ Nghiêm rất dễ thương, không còn giống đáng vẻ nghiêm túc như khối băng trong ngày thường nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Cô Ấy Chết (Bước Ngoặt)

Tần Tích nhìn thấy đáng vẻ ghen tuông của Cố Mộ Nghiêm, không nhịn được nhếch môi cười, lúc này đột nhiên cảm thấy Cố Mộ Nghiêm rất dễ thương, không còn giống đáng vẻ nghiêm túc như khối băng trong ngày thường nữa.

"Phanh ——"

Ngay vào lúc này, bên ngoài truyền đến một số âm thanh hỗn độn, cùng với tiếng súng bắn phá, khách khứa trong đại sảnh bữa tiệc có chút kinh sợ mạnh mẽ đứng lên.

Tần Tích cũng sợ hết hồn, theo bản năng dựa vào bên người Cố Mộ Nghiêm, anh ôm lấy bờ vai của cô, sắc mặt bỗng dưng trở nên nghiêm túc, tức giận nhìn chằm chằm Hàn Thành Nghiêu: "Anh dẫn người đến đây?"

Hàn Thành Nghiêu cũng nhủ chặt chân mày: "Không phải tôi!"

Cố Mộ Nghiêm biết tính của Hàn Thành Nghiêu nếu thật sự là người của anh ta làm, anh ta tuyệt đối sẽ không phủ nhận, khả năng duy nhất chính là Lão K, nhưng mà anh sớm đã có sắp xếp rồi, cho dù Lão K thật sự dẫn người đến, anh tuyệt đối sẽ không để cho Lão K có cơ hội mà lui toàn thân.

Chỉ nghe âm thanh cũng biết bên ngoài rất kịch liệt, khách khứa cũng bị dọa sợ không nhẹ, thậm chí đã có một số trốn ở dưới gầm bàn, Cố Mộ Nghiêm lập tức để cho người trấn an khách, sau đó đóng cửa chính đại sảnh bữa tiệc, chỉ cần không ra cũng sẽ không có chuyện, bên ngoài đã có Lương Hạo và Vạn Kiệt, đối với Lão K ẻo lả, hơn nữa còn có đặc cảnh tương trợ.

Cố Chấn Đình đã sớm trải qua mưa gió, cho nên đối với trường hợp này vẫn ngồi tại chỗ vững như bàn thạch, ông tin tưởng con trai mình có năng lực xử lý những thứ này.

Sắc mặt Tần Tích tái nhợt: "Mộ Nghiêm, đây là chuyện gì xảy ra?"

"Đừng sợ, sẽ trôi qua rất nhanh." Cố Mộ Nghiêm ôm cô vào lòng.

Hàn Thành Nghiêu đứng bên cạnh nhìn bọn họ ôm nhau, trong lòng không có cảm giác, tại sao anh không gặp cô sớm hơn một bước.

Tần Tích nắm chặt quần áo dựa vào trong ngực của anh, sau đó không lâu, phía ngoài tiếng súng đã yếu đi rất nhiều, xem ra đã dọn dẹp gần hết, Cố Mộ Nghiêm chuẩn bị đi ra xem một chút, đưa Tần Tích đến chỗ Hàn Thu, Tần Tích lại nắm lấy tay anh: "Em đi với anh."

Mới vừa rồi mí mắt của cô luôn giật giật, cô không yên lòng.

"Không có việc gì, anh rất mau trở về." Cố Mộ Nghiêm xoa nhẹ nói.

Tần Tích lắc đầu một cái: "Không được, bây giờ em đã là bà xã của anh, anh không thể để em ở đây, muốn đi thì cùng đi." Chẳng biết tại sao, lo lắng trong lòng cô không có tiêu tán, ngược lại càng ngày càng đậm, cho nên cho dù như thế nào cô đều nhất định phải đi cùng với anh.

Cố Mộ Nghiêm thấy cô quyết tâm kiên định, chỉ có thể đồng ý, nắm tay của cô cùng đi ra khỏi đại sảnh bữa tiệc.

Bên ngoài quả nhiên như Cố Mộ Nghiêm nghĩ, đại hoạch toàn thắng, có một số người bị chế phục ở cửa rồi, những người khác cũng bị bắn một phát chết ngay, về mặt Lương Hạo buồn lòng đi đến: "Không thấy lão K, có lẽ bản thân ông ta không dám xuất hiện, cho nên chỉ phái thủ hạ tới đây, nếu biết sớm sẽ phải đối phó với đám lính tôm tướng của này, tôi sẽ không phải nhiều người đến như vậy, quả thật lãng phí nguồn lực mà."

Tần Tích nhìn thấy toàn bộ bên ngoài đều là người của Cố Mộ Nghiêm, lúc này mới thoáng yên tâm, nhưng vẫn luôn nắm chặt tay của anh.

"Cố đại thiếu, đều thu thập hàn hết rồi." Vạn Kiệt cũng đi tới.

"Rất tốt." Cố Mộ Nghiêm vừa lòng gật đầu, ánh mắt nhìn thấy một nhân viên mặc đồng phục khách sạn đang ngồi ở chỗ băng bó vết thương, Vạn Kiệt theo tầm mắt của anh nhìn sang: "À, đã điều tra thân phận, nhân viên khách sạn, xui xẻo đụng phải bắn nhau, không có kẻ đến thương tử, ngược lại mình bị sợ đến vấp ngã, kết quả là đưa tay quệt làm bị thương, thật sự làm tôi buồn cười muốn chết."

Nhân viên băng bó xong vết thương chuẩn bị rời đi, khi đi ngang qua trước mặt Cố Mộ Nghiêm bọn họ, anh ta lễ phép gật đầu với bọn họ, coi như là chào hỏi, những người khác cũng không để ý, nhưng không ai nghĩ đến, sau khi nhân viên đi được hai mét, đột nhiên móc một khẩu súng trong lòng ngực ra nhắm ngay Cố Mộ Nghiêm.

Trong khoảnh khắc đó Vạn Kiệt đã nhận ra, lúc móc súng ra, kẻ thù đã kéo bóp cò súng, cuối cùng chậm một bước, Cố Mộ Nghiêm theo bản năng ôm lấy Tần Tích, nhưng không ngờ lần này Tần Tích nhanh hơn anh một bước.

"Chiu" một tiếng, viên đạn bắn vào ngực, trên áo cười trắng như tuyết nở rộ màu sắc mê hoặc, đột nhiên thân thể Tần Tích run lên, mắt không hề chớp nhìn Cố Mộ Nghiêm, nhìn thấy trong mắt của anh sự tuyệt vọng cùng khiếp sợ.

Vạn Kiệt bắn liền mấy phát, nhân viên đó chết ngay tại chỗ.

"Không ——" Cố Mộ Nghiêm tuyệt vọng gào lên, nhanh chóng tiếp được thân thể Tần Tích, nhìn máu tươi chậm rãi lan tràn ra từng chút từng chút, anh liều mạng che lại, giọng nói đầy run rẩy: "Không...không được!"

Tần Tích khó khăn giơ tay lên, vuốt ve mặt của anh, yếu đuối mở miệng: "Anh không có việc gì..... Thật tốt....."

"Không!" Nước mắt tràn đầy hốc mắt của Cố Mộ Nghiêm: "Tại sao em muốn đỡ thay anh, tại sao em lại ngốc nghếch như vậy."

Tần Tích mỉm cười: "Bởi vì anh... Là ông xã của em... Trước kia anh vẫn luôn bảo vệ em... Lần này em rút cuộc mới có thể bảo vệ được anh một lần."

"Anh đưa em đi bệnh viện ngay lập tức, sẽ không có chuyện gì, chống đỡ."

Cố Mộ Nghiêm ôm cô lên, vội vàng chạy về phía thang máy, bởi vì chạy quá nhanh, đến nỗi nghiêng ngã, thiếu chút nữa ngã nhào, Vạn Kiệt vội vàng đỡ lấy anh, trong mắt chất chất, trong lòng hết sức không có cảm giác gì, nếu không phải anh ta quá qua loa, có lẽ Tần Tích cũng sẽ không trúng đạn, đều là

lỗi của anh ta.

Cả người Vạn Kiệt gần như bao phủ sự đau lòng.

Tần Tích biết đã không kịp nữa rồi, thậm chí cô cảm thấy mình đang chậm rãi bay lên, cô còn chưa kịp nói cho anh biết anh đã làm cha mà, cô há miệng thờ đốc, nhưng một câu đều không nói được, đầu ông ông, toàn bộ thế giới đều xoay tròn, cuộc sống của cô giống như đèn trên đường đua ngựa nhanh chóng thoáng qua ở trước mắt vậy.

Tay vốn khoác trên bả vai Cố Mộ Nghiêm từ từ rơi xuống, rơi xuống không trung, bỗng dưng Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía Tần Tích, thấy cô nhắm hai mắt lại, anh cảm thấy toàn bộ thế giới cũng sụp đổ, tê tâm liệt phế gào lên: "Không...không được ——"

"Tần Tích, em tỉnh lại đi, em mở mắt ra nhìn anh, không được nhắm mắt lại, không được!" Cố Mộ Nghiêm ôm Tần Tích quỳ gối trước cửa thang máy, anh điên cuồng gọi Tần Tích, nhưng Tần Tích lại không nhúc nhích, yên lặng dựa vào trong ngực của anh.

Vạn Kiệt tiến lên sờ mạch của Tần Tích, đã không cảm nhận được gì nữa.

"Không...không được ——" Cố Mộ Nghiêm suy sụp gào lên, nước mắt theo khóe mắt của anh rơi xuống, nhỏ xuống trên gương mặt của cô, ôm cô thật chặt: "Không được rời khỏi anh!"

Vạn Kiệt thấy Cố Mộ Nghiêm như vậy, không nhịn được len lén lau nước mắt, phát súng kia anh ta nhìn thấy rất rõ ràng, bắn vào trong trái tim của Tần Tích, chưa kể đến tình trạng sức khỏe của cô chống đỡ được đến bệnh viện, cho dù có đến được, tỷ lệ có thể cứu sống cũng chẳng qua vượt qua 5%.

Lương Hạo đứng cách đó không xa, đây là lần đầu tiên thấy Mộ Nghiêm đau lòng như thế, Tần Tích chết rồi, cũng mang đi ánh mắt trời trong thế giới của Cố Mộ Nghiêm, chỉ sợ từ đó về sau, anh sẽ sống ở trong bóng tối.

Một giây kế tiếp, một bóng người đến gần Cố Mộ Nghiêm, một con dao rơi xuống, thân thể Cố Mộ Nghiêm cứng một chút, ôm Tần Tích thẳng tắp té xuống đất.

Hàn Thành Nghiêu biết nếu không phải Cố Mộ Nghiêm quá đau lòng, mình hoàn toàn không thể dễ dàng đánh ngất anh (CMN) như vậy.

"Anh làm gì đây?" Vạn Kiệt cảm súng chia vào đầu Hàn Thành Nghiêu, tức giận nói: "Có tin tôi bắn chết anh hay không đây!"

Hàn Thành Nghiêu lạnh lùng nhìn anh ta: "Nếu như anh muốn Cố Mộ Nghiêm chết, thì nổ súng đi."

"Anh có ý gì?" Lương Hạo đi tới.

Hàn Thành Nghiêu nói: "Tôi muốn mang Tần Tích đi."

Vạn Kiệt không chút suy nghĩ phải trả lời: "Không thể nào!"

"Không phải do anh." Hàn Thành Nghiêu nhanh chóng móc súng ra nhắm ngay đầu Cố Mộ Nghiêm: "Tất cả đều tránh ra cho tôi, nếu không tôi sẽ giết anh ta."

Vạn Kiệt nổi giận: "Hôm nay cho dù tôi liều cái mạng này cũng sẽ không để cho anh mang thiếu phụ nhân đi."

Lương Hạo lại đột nhiên bắt được tay Vạn Kiệt, Vạn Kiệt nhìn anh ta, thiếu chút nữa giận đến giơ chân: "Anh làm gì đây?"

"Để cho anh ta dẫn người đi."

"Anh nói nhầm gì ở đây, thiếu phụ nhân là mệnh của Cố đại thiếu..." Vạn Kiệt kích động không thôi, trên mặt Lương Hạo lại có vẻ tỉnh táo khác thường: "Đây là cách duy nhất có thể để cho Mộ Nghiêm sống tiếp, chỉ cần anh ấy tỉnh lại không thấy Tần Tích chết rồi, anh ấy còn có thể lừa gạt mình Tần Tích không có chết, có thể sống trong ảo tưởng của mình, mong một ngày nào đó Tần Tích sẽ trở về, nhưng nếu anh ấy tỉnh lại nhìn thấy rõ Tần Tích chết ở trong ngực của mình, anh cảm thấy anh ấy chịu được sao?"

Vạn Kiệt chấn động, trong mắt có do dự, Hàn Thành Nghiêu không có cho Vạn Kiệt tự hỏi nhiều cơ hội, ôm Tần Tích rời khỏi, Lương Hạo đột nhiên gọi anh ta lại: "Đội đã nào...!"

Hàn Thành Nghiêu neho mắt lại nhìn anh ta, Lương Hạo đi đến lấy vòng tay trên cổ tay Tần Tích xuống: "Đi đi."

Hàn Thành Nghiêu không dừng lại, ôm Tần Tích bước nhanh rời đi, nói với Chu Sâm: "Lập tức liên lạc với Cố Duy..."

Vạn Kiệt kinh ngạc đứng ở đằng kia một lúc, nhìn Cố Mộ Nghiêm đang hôn mê: "Phanh" một tiếng quỳ gối trước mặt của anh, chống đỡ cái đầu, nhắm mắt lại thật chặt, đè nén mở miệng: "Lão đại, thật xin lỗi!"

Anh ta hoàn toàn không dám tin tưởng Lão đại tỉnh lại phát hiện không thấy thiếu phụ nhân, sẽ trở thành bộ dáng gì nữa.

**

Ba năm sau.

Mười hai giờ khuya, tầng chót phòng làm việc của Thịnh Vũ vẫn sáng đèn, một bóng dáng thon dài đứng bên cửa sổ, kính ngạo nhìn bên ngoài, bóng lưng có vẻ rất cô đơn và đau thương, giống như sương mù tan không được, thuốc lá trong tay không có rút ra, mặc cho nó cháy hết, lưu lại thật dài tàn tro thuốc lá.

Một tiếng ầm vang, bên ngoài đột nhiên mưa xuống, hạt mưa đập vào trên thủy tinh, để lại một tầng tầng mờ mịt.

Hàn Thu ngồi ở trong phòng khách, nhìn kim đồng hồ trên vách tường, có chút không ngồi yên, Cố Đình nhìn bà: "Sao thế?"

"Một tuần rồi Mộ Nghiêm chưa có trở về, mỗi ngày đợi ở trong phòng làm việc, em muốn gọi điện thoại cho con." Trên mặt Hàn Thu đầy buồn phiền, kể từ sau khi xảy ra sự kiện ba năm trước đây, Mộ Nghiêm đã thay đổi, càng thêm trở nên trầm tĩnh, dùng thêm thời gian làm việc để tê dại mình, hơn nữa thường xuyên không trở về nhà, giống như là sợ thấy nơi Tần Tích đã từng sống vậy.

"Ai, không biết lúc nào Mộ Nghiêm mới có thể đi ra." Cố Đình nặng nề thở dài một cái, vốn cho là người một nhà có thể vui vẻ hòa thuận, nhưng không ngờ ngày kết hôn đó lại xảy ra thảm kịch như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Cậu Bé Giả Vờ Bị Người Đụng Ngã

"Ai, không biết lúc nào Mộ Nghiêm mới có thể đi ra được đây." Cố Đình Dư nặng nề thở dài một cái, vốn cho là người một nhà có thể vui vẻ hòa thuận, nhưng không ngờ ngày kết hôn đó lại xảy ra thảm kịch như vậy.

Hàn Thu gọi điện thoại cho Cố Mộ Nghiêm, vốn cho là anh sẽ không trở về, nhưng không ngờ anh nói sẽ trở lại ngay lập tức, Hàn Thu biết anh còn chưa có ăn cơm tối, lập tức đi đến phòng bếp làm cho anh một tô mì.

Cố Mộ Nghiêm cơm nước xong thì lên lầu, lúc nửa đêm, Hàn Thu xuống lầu rót nước, lại nhìn thấy ánh sáng lộ qua cánh cửa khép hờ, Hàn Thu đi tới, gõ cửa, bên trong không có bất kỳ phản ứng gì, bà đẩy cửa ra đã nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm ngồi trên sofa, trong tay cầm vòng tay của Tần Tích đã từng đeo qua phát ra ngáy ngủ, đây là thứ duy nhất còn lại trong tay anh sau khi Cố Mộ Nghiêm tỉnh dậy ba năm trước, cho dù ba năm nay làm cái gì, anh vẫn mang theo người, không cho bất kì ai chạm vào.

Bà luôn luôn nhớ dáng vẻ Cố Mộ Nghiêm tỉnh lại không thấy Tần Tích, anh nổi điên đi tìm bóng dáng của cô, nhưng tìm thế nào cũng không tìm được, sau đó anh trầm tĩnh, an tĩnh, bắt đầu khôi phục lại cuộc sống bình thường, nhưng anh dành nhiều thời gian vui đùa vào trong công việc hơn, chỉ còn một chút mong đợi trong đôi mắt tuyệt vọng của anh, ánh sáng nho nhỏ đang gắng sức của anh, anh đang mong đợi, chờ Tần Tích trở lại.

Nhưng tất cả bọn họ đều biết Tần Tích vĩnh viễn sẽ không trở về, cô đã chết rồi, nhưng ai cũng không muốn chọc thủng ảo tưởng trong lòng anh, bởi vì đây là một chuyện rất tàn nhẫn, nhưng khi nhìn thấy anh như bây giờ, trong lòng Hàn Thu không có dễ chịu, bà tình nguyện anh phát tiết ra ngoài, làm bất cứ chuyện gì, chính là không muốn giống nhìn như là người bình thường thể này, nhưng thực tế là cái xác không hồn.

"Mộ Nghiêm." Hàn Thu rút cuộc không nhịn được đi vào.

Anh giật mình, sau đó cẩn thận thu vòng tay, thân nhiên nói: "Sao mẹ còn chưa ngủ?"

Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Hốc mắt Hàn Thu ướt át, bà nghĩ một lúc rồi nói rất là nghiêm túc: "Mộ Nghiêm, con tỉnh lại đi, Tiểu Tích đã chết, con không cần phải như vậy, cho dù con đợi thêm mười năm hai mươi năm nữa, con bé cũng sẽ không trở về nữa đâu."

"Cô ấy không có chết." Cố Mộ Nghiêm nhìn phía ngoài cửa sổ: "Cô ấy chỉ tạm thời rời đi mà thôi."

Hàn Thu nắm chặt hai tay, nghẹn ngào quát anh: "Con rút cuộc muốn lừa gạt mình bao lâu nữa đây hả, con bé chết rồi, con bé chết ở trong ngực của con, chẳng lẽ con không biết sao? Tiểu Tích chết rồi, chúng ta cũng rất buồn, nhưng cuộc sống của chúng ta còn phải tiếp tục, con biết mọi người chúng ta thấy con như bây giờ, trong lòng chúng ta có bao nhiêu đau lòng hay không? Con có từng suy nghĩ qua cảm giác của chúng ta sao?"

Bà vốn cho là thời gian sẽ làm cho Mộ Nghiêm đi ra, nhưng bây giờ bà đột nhiên cảm thấy không phải như vậy, nếu như không đi chọc thủng ảo tưởng của nó, nó vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, vĩnh viễn đắm chìm trong trong giấc mộng của mình, bà không thể để cho con trai của mình tiếp tục như vậy nữa.

Cố Mộ Nghiêm đứng dậy, giống như không nghe thấy lời nói của Hàn Thu vậy: "Con muốn đi ngủ, mẹ cũng nghỉ ngơi đi." Nói xong, anh đi về phía phòng tắm.

Hàn Thu rơi nước mắt, Cố Đình Dư từ ngoài cửa đi tới nắm bà vai của bà, giữa hai lòng mày có khuôn mặt u sầu: "Đi thôi."

"Ông xã, em nên làm thế nào mới có thể làm cho Mộ Nghiêm trở nên giống như trước đây, nếu như có thể để cho Mộ Nghiêm trở về như trước đây, em nguyện ý trả bất cứ giá nào." Hàn Thu đau lòng tựa vào trong ngực Cố Đình Dư.

Cố Đình Dư không biết trả lời như thế nào, nếu ông biết có cách gì, ông đã sớm làm, mà không phải nhìn con trai mình vẫn làm kiểu ngạo sống thành như bây giờ.

Một tuần lễ sau, lúc ăn cơm Hàn Thu nhìn thấy vị trí Cố Mộ Nghiêm trống không, hỏi Cố Đình Dư: "Mộ Nghiêm đâu?"

"À, nó mới vừa gọi điện thoại nói nó muốn đi công tác, nó cũng sẽ không trở về sớm." Cố Đình Dư trả lời.

"Đi công tác? Đi đâu công tác?" Hàn Thu thuận miệng vừa hỏi, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên Cố Đình Dư im lặng, Hàn Thu cũng ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn Cố Đình Dư thì Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn#nghe được ông nói: "Luân Đôn."

Tay Hàn Thu cầm đĩa không để lại dấu vết run lên, Cố Đình Dư vội vàng cầm tay của bà: "Bà xã, đừng nghĩ nhiều, Mộ Nghiêm chỉ vừa vắn đi đâu đó công tác mà thôi."

"Ông xã, năm đó em có phải làm sai hay không, em không nên khiến Tiểu Tích đi Luân Đôn tìm Mộ Nghiêm, nếu như con bé không đi, sau tất cả đều sẽ không xảy ra, Tiểu Tích có lẽ sẽ không phải chết, Mộ Nghiêm cũng sẽ không trở thành như bây giờ."

Cố Đình Dư biết đây là kết quả trong lòng của Hàn Thu ba năm nay, ông an ủi cười cười: "Chuyện không liên quan đến em, không phải có đôi lời nói là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, có thể Tiểu Tích và Mộ Nghiêm là có duyên không phận, chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi."

**

Cố Mộ Nghiêm đi đến thành phố Luân Đôn lần nữa, tiến vào trong trang viên, nơi này tất cả đều giống như ba năm trước đây, gần như là không có thay đổi chút nào, đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh phía ngoài, trong lòng của anh có một chút mong đợi, giống như anh có thể nhìn thấy cô ở đây vậy.

Lầu dưới trong phòng bếp, một tay Vạn Kiệt đang cầm cái muỗng, một tay cầm cái nắp, vụng về làm món ăn, làm cho phòng bếp giống như hai lần đại chiến vậy, anh đau lòng, tại sao phải nhường cho một đấng mày râu như anh ta nấu ăn chứ, rõ ràng có thể gọi đồ ăn mua bên ngoài, thật sự không biết lão đại nghĩ như thế nào, thật vất vả mới làm được món ăn, Vạn Kiệt mới vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm xuống lầu, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì nghe anh nói: "Tôi đi ra ngoài một chuyến, sau đó trở lại."

"Lão đại, anh không ăn cơm sao?" Anh ta mất rất nhiều công sức mới làm được đó.

Cố Mộ Nghiêm liếc mắt một cái nhìn món ăn đen sì trên bàn chẳng khác nào một tấm gỗ cháy: "Cậu ăn đi."

Vạn Kiệt ai oán nhìn anh, sớm biết Cố đại thiếu không ăn, anh ta cũng không phải làm việc chăm chỉ trong phòng bếp như vậy, thấy Cố Mộ Nghiêm đi nha ra cửa, anh ta vội vàng đuổi theo: "Cố đại thiếu, nếu không tôi với anh cùng đi ra ngoài nhé."

Một mình anh ta nhàm chán ở đây, đi ra ngoài, nói không chừng còn có thể có một bữa ăn ngon, anh ta cũng không muốn ăn đồng than kia.

"Không cần." Anh muốn đi ra ngoài dạo một mình.

Vạn Kiệt dựa vào cánh cửa, rất là ai oán nói: "Cố đại thiếu, anh sớm trở lại!" Dáng vẻ này của anh ta chỉ còn kém phát tay lụa lau nước mắt thôi.

Cố Mộ Nghiêm không để ý đến anh ta, ngồi lên xe rồi đi, anh dừng xe ở ven đường, xuống xe đi mua một ly cà phê, mới vừa ngồi lên xe, điện thoại di động reo, anh mới vừa nhận, bên kia đã truyền đến tiếng gào to của Hà Diệc: "Anh họ, nghe nói anh ra khỏi nhà rồi hả? Ở nơi đó, em đến tìm anh chơi nha."

"Thằng nhóc đáng ghét, tôi đến vì công việc, không phải đến chơi." Người đã hơn 20 tuổi, nói chuyện còn như vậy.

"Cái này lại không xung đột, anh làm công việc của anh, em chơi phần em, anh không phải biết gần đây em đều sắp bị anh trai phiền chết được, ngày nào anh trai cũng buộc em đến công ty, quý mới biết em không cảm thấy hứng thú với những thứ đó chút nào, anh họ, anh hãy thu nhận em đi mà."

Hoá ra thằng nhóc này là đến tránh nạn chỗ anh đây mà.

"Không được." Cố Mộ Nghiêm từ chối một tiếng, thằng nhóc kia nhất định làm cho không khí ngột ngạt. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Hà Diệc giận đến thiếu chút nữa nhảy lên: "Anh họ, làm sao anh có thể thấy chết mà không cứu chứ!"

"Tôi như vậy đấy, cậu cũng không phải là người biết tôi lần đầu, cúp đây." Cố Mộ Nghiêm mặc kệ cậu ta, mới vừa đặt điện thoại di động xuống, nổ máy xe, từ bên cạnh chạy ra một bóng người nhỏ bé, anh nhanh chóng dừng ngay, nhướn mày, sau đó đẩy cửa xuống xe, chỗ cách xe chưa đủ một mét, một người mặc quần yếm, nhưng vẻ mặt vừa ngầu vừa đẹp cậu bé ngã trên mặt đất, đưa đến người chung quanh dừng chân vây xem, mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn luận âm ỉ.

Cố Mộ Nghiêm lên kiểm tra trước, anh có thể khẳng định xe của anh tuyệt đối không có đụng vào cậu bé này, mới vừa ngồi chồm hổm xuống muốn ôm

cậu bé đi lên, thì thấy cậu bé mở mắt, nói tiếng Trung rất nhỏ có chút non nớt: "Chú phải chịu trách nhiệm với con?"

Lần này, Cố Mộ Nghiêm càng thêm xác định cậu bé không có việc gì, nhưng anh không ngờ tuổi nhỏ như vậy đã học được cách giả làm người bị đụng rồi, trong mắt lập tức hứng thú: "Con muốn chú chịu trách nhiệm với con như thế nào đây?"

Cậu bé nói như chuyện đương nhiên: "Con muốn ở nhà của chú."

Cố Mộ Nghiêm nhíu mày: "Ở nhà chú sao? Con không sợ chú là người xấu sao?"

Cậu bé rất là thông minh nói: "Chú chẳng thêm động thủ với con."

Còn nhỏ tuổi lại nói như vậy? Thật đúng là một thiên tài.

"Tại sao con muốn ở nhà của chú? Cha mẹ của con đâu?"

"Ngã Ly đi ra ngoài, nhưng con lại quên mang tiền ra ngoài, cho nên tạm thời gắng gượng ở nhà của chú." Cậu đứng ở đây một giờ, lúc đó thấy không ít người Châu Á, nhưng không có một người để cho cậu đồng ý đi với người kia, cho đến khi người đàn ông này xuất hiện, cậu theo bản năng chạy đến đây, có thể bởi vì mẹ là người Châu Á, cho nên cậu mặc dù từ nhỏ sống ở cái này nước ngoài, nhưng cậu lại không thích nơi này.

"Con bao nhiêu tuổi rồi?" Cố Mộ Nghiêm thấy cậu nhiều lắm là ba tuổi.

"Lập tức hai tuổi rưỡi."

Lời nói hai tuổi rưỡi non nớt như vậy, còn dám ra ngoài giả làm người bị đụng, thật muốn biết cha mẹ cậu giáo dục thế nào.

"Chú rút cuộc có đồng ý hay không?" Trên mặt cậu bé bắt đầu không kiên nhẫn.

"Đi thôi." Kỳ lạ, Cố Mộ Nghiêm cũng không có bài xích với cậu bé này chút nào cả, hào phóng để cho cậu bé lường gạt.

Cố Mộ Nghiêm ôm cậu vào xe, còn kiên nhẫn nịt dây an toàn giúp cậu, đây là lần đầu tiên có hứng thú cùng tò mò đối với một người xa lạ như thế: "Con tên là gì?"

"Tần Mộ Tây" rõ ràng chính là tên cô bé, nhưng mẹ kiên trì lấy cái tên này đặt cho cậu, thật không hiểu nổi mẹ nghĩ gì nữa, cậu đường đường một bé trai nên lấy một cái tên khí phách hùng hồn mới được.

Tần Mộ Tây? Vừa nghe đến chữ Tần, bỗng dưng Cố Mộ Nghiêm chân động.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lão Đại Của Chúng Ta Đồng Ý Làm Cha Của Con Mà

"Tần Mộ Tây" rõ ràng chính là tên cô bé, nhưng mẹ kiên trì lấy cái tên này đặt cho cậu, thật không hiểu nổi mẹ nghĩ gì nữa, cậu đường đường một bé trai nên lấy một cái tên khí phách hùng hồn mới được.

Tần Mộ Tây? Vừa nghe đến chữ Tần, bỗng dưng Cố Mộ Nghiêm chân động.

Đứa bé này cũng họ Tần, cũng như cô, trong lòng của anh không tự chủ bị bao phủ một nỗi đau thương, nếu cô vẫn còn ở bên cạnh anh, bọn họ cũng có thể có một đứa bé một hai tuổi rồi, anh đã từng nói sẽ cho cô rất nhiều đứa bé.

Cố Mộ Nghiêm đóng cửa xe vòng qua trên đầu xe, vốn là anh còn chuẩn bị sẽ xoay vòng, nhưng bởi vì gặp phải người bạn nhỏ Tần Mộ Tây này, cho nên anh quyết định đi về trước.

Tần Mộ Tây ngồi ở trên ghế, nhìn thấy ly cà phê để trước mặt mà Cố Mộ Nghiêm vừa mới mua về, đưa tay muốn cầm, nhưng không biết làm sao vì tay quá ngắn, chính là với không tới, cậu nhìn Cố Mộ Nghiêm nói: "Con muốn uống cà phê."

Cố Mộ Nghiêm kiên nhẫn trả lời: "Con còn nhỏ, không thể uống loại vật này, lát nữa chú mua sữa tươi cho con uống."

"Con mới không muốn uống sữa tươi đấy." Tiểu Mộ Tây khinh thường cau mày một cái.

Cố Mộ Nghiêm nhìn đáng vẻ tiểu đại nhân của bé, không nhịn được cười một tiếng, thật là đứa bé đáng yêu.

Nếu Vạn Kiệt thấy một màn như vậy, khẳng định con người sẽ phải rút ra, ba năm qua, cho dù hoá đơn lớn đến dường nào, kiếm bao nhiêu tiền, xảy ra chuyện gì, Cố Mộ Nghiêm cũng chưa bao giờ mỉm cười.

Đang lái xe trên đường, Cố Mộ Nghiêm bắt đầu hỏi thăm bé: "Tại sao con muốn rời nhà trốn đi vậy hả? Cha mẹ con không tốt với con hay sao?"

Tiểu Mộ Tây nghiêm trang nói: "Con tại sao phải nói cho chú biết chứ, chú hỏi nhiều như vậy làm gì, có phải chú không muốn phụ trách hay không?"

"Lái xe rất nhàm chán, chú nói chuyện phiếm với con mà thôi." Khó có được Cố đại thiếu đích thân đến gần người khác.

Tần Mộ Tây rất là trịnh trọng nói cho anh biết: "Lúc lái xe không được nói chuyện, chú, chú không có học qua pháp tắc giao thông sao?"

Cố Mộ Nghiêm nhũu mày, thằng nhóc này thật là có ý tứ, trưởng thành nhất định sẽ không tầm thường, nếu anh có con gái nhỏ, nhất định khiến con gái anh lừa gạt thằng nhóc này làm con rể.

Mở ra một lát, Cố Mộ Nghiêm nghiêng đầu nhìn Tần Mộ Tây, lại phát hiện bé ngủ thiếp đi, mấy sợi tóc mềm mại dính vào trên gương mặt, lông mi dài lại cong, lúc không nói chuyện quả thật như thiên sứ, chỉ thấy hoảng hốt, trong tâm trí của anh hiện ra gương mặt của người khác, gò má của cậu giống hệt như cô ấy.

Vạn Kiệt giống như là vợ ở nhà chờ chồng trở về vậy, nghe phía bên ngoài có âm thanh của xe, vội vàng vọt tới cửa, vừa định mở miệng lại thấy Cố Mộ Nghiêm từ trong xe ôm một bé trai xinh đẹp.

"Cố đại thiếu, làm sao anh đi ra ngoài một chuyến đã lừa gạt một đứa bé trở lại vậy hả?" Vạn Kiệt tò mò nhìn chằm chằm Tiểu Mộ Tây.

"Đi rót một ly nước ấm ra." Cố Mộ Nghiêm nhìn thấy lông mi Tiểu Mộ Tây bỗng nhúc nhích, cũng nhanh tinh dậy rồi.

Vạn Kiệt chạy choạng đi phòng bếp rót một chén nước ra ngoài, Tiểu Mộ Tây đã tỉnh rồi, bé ngồi trên ghế sa lon, lấy tay dụi dụi con mắt, đáng vẻ mặc quần yếm đáng yêu quả thật có thể hòa tan lòng của người ta, Vạn Kiệt không khỏi không nhìn ngây người.

"Kẻ ngốc này là ai vậy? Làm gì luôn nhìn con." Tiểu Mộ Tây thấy Vạn Kiệt nhất định nhìn chằm chằm, tức giận hỏi Cố Mộ Nghiêm một câu.

Câu đầu tiên khiến Vạn Kiệt bị sốc, thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình, nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm: "Cố đại thiếu, anh nhặt thằng nhóc này ở đâu vậy, nói chuyện độc như vậy."

Tiểu Mộ Tây nhảy xuống khỏi ghế salon, lấy tay chỉnh sửa quần yếm trên người: "Cũng không phải là chú ấy nhặt tôi, là tôi nhìn trúng chú ấy, tôi muốn cải chính lời nói của chú một chút."

Vạn Kiệt đặt cái ly xuống, lấy tay nhẹ nhàng xoa đầu của bé: "Thằng quỷ nhỏ, có tin chú đá con ra hay không đây."

Tiểu Mộ Tây đẩy tay của anh ta ra, lui về sau một bước: "Tôi là khách của lão đại của chú, chú không tôn trọng tôi, chính là không tôn trọng chú ấy, tôi thấy người bị đá ra ngoài sau đó là chú đó."

Bé ghét nhất chính là người khác chạm vào đầu của bé, dĩ nhiên trừ mẹ, bởi vì cho dù bé kháng nghị thế nào, mẹ vẫn thích sờ đầu của bé, mỗi lần bé bất mãn hay kháng nghị với mẹ, thì Hàn Thành Nghiêu đó siêu cấp lớn bại hoại sẽ nhìn bé chằm chằm, cho nên bé trước mặt mẹ bé nói xấu chú là Đại Phôi Đan, mặc dù chú Đại Phôi Đan theo đuổi mẹ rất nhiều năm, nhưng mẹ vẫn không chấp nhận chú ấy.

Hàn Thành Nghiêu lại hung ác và lạnh lùng, bé mới không cần chú ấy làm cha của mình đâu.

Vạn Kiệt bị chặn nói không nên lời, trong lòng rất là kinh ngạc, những lời này thế nào cũng không giống sẽ được nói ra từ trong miệng một thằng nhóc như vậy, ánh mắt nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm: "Lão đại, thằng nhóc này là ai vậy?"

Giáo dục bình thường của gia đình, rất nhiều người lớn thế này đều vẫn là chảy nước mũi, nói cũng nói không lưu loát một câu nào, thế nhưng miệng lưỡi của thằng nhóc này quá bén nhọn rồi.

Cố Mộ Nghiêm thấy Vạn Kiệt ngay cả một đứa bé cũng nói không lại, rất là chê nhìn anh ta một cái: "Bé gọi là Tần Mộ Tây."

Tần Mộ Tây? Vạn Kiệt nghiêm túc quan sát vóc dáng nhỏ của bé, càng nhìn càng có chút cảm thấy quen thuộc, không phải đáng vẻ, mà là khí thế, giống như thấy qua nơi nào đó, đột nhiên, ánh mắt thấy Cố Mộ Nghiêm ngồi ở bên cạnh, lập tức bừng tỉnh hiểu ra, khí thế kia nhất định chính là phiên bản thu nhỏ lão đại rồi.

Vạn Kiệt tò mò hỏi thăm: "Lão đại, thằng nhóc này không phải là con riêng của anh ở bên ngoài chứ?"

Cố Mộ Nghiêm trừng mắt liếc anh ta một cái, Vạn Kiệt vội vàng đánh một cái vào miệng, đầu hàng nói: "Tôi sai rồi, lão đại."

Chỉ nói giỡn thôi mà, trong lòng Cố đại thiếu chỉ có một người là thiếu phu nhân, như thế nào lại công thiếu phu nhân có con nhỏ ở bên ngoài chứ, anh ta thật là nhiều chuyện mà!

Tay Tiểu Mộ Tây nằm trên ghế sa lon, sau đó nhảy dựng lên, lần nữa ngồi trở lại trên ghế sa lon, mặc dù là chân ngắn nhỏ, nhưng động tác vẫn lạnh lẽ,

bé khí phách hùng hồn mà nói: "Tôi đói rồi, tôi muốn ăn cơm!"

Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía Vạn Kiệt, về mặt Vạn Kiệt lập tức đưa đũa: "Lão đại, anh sẽ không để cho tôi nấu cơm nữa chứ, tôi thật sự không được mà."

Nấu cơm khó hơn nhiều so với cầm súng, anh ta tình nguyện luyện mười giờ súng, cũng không nguyện ý làm cơm nữa giờ.

"Gọi điện thoại gọi đồ ăn mua ngoài." Cố Mộ Nghiêm nghiêng đầu hỏi thăm Tiểu Mộ Tây: "Con không ăn cái gì?"

Tiểu Mộ Tây nghiêm túc nói: "Thân thể con đang phát triển, cần dinh dưỡng, cho nên con muốn ăn thịt."

Vạn Kiệt bị dáng vẻ nghiêm túc này của bé chọc cười, chẳng lẽ bé cho là Cố đại thiếu sẽ ngược đãi bé hay sao?

Gọi điện thoại mua đồ ăn mua ngoài xong, Vạn Kiệt liền vây quanh Tiểu Mộ Tây, anh ta bị một cái đứa bé coi nhẹ và khinh thường, thật sự là rất mất mặt, nhưng cho dù Vạn Kiệt nói gì, Tiểu Mộ Tây vẫn phớt lờ, cuối cùng trực tiếp cầm một quyển sách mở ra và che lên trên mặt, một bộ nhắm mắt làm ngơ vậy.

Mặc dù Cố Mộ Nghiêm ngồi xem tạp chí ở bên cạnh, nhưng vẫn thỉnh thoảng chú ý động tĩnh bên này, thấy dáng vẻ thất bại liên tục của Vạn Kiệt, bật cười lắc đầu.

Vạn Kiệt thấy vẻ mặt chế giễu của Cố Mộ Nghiêm, cảm thấy rất là mất thể diện, nhưng lại không cách nào, quả thật là khó trị giống như Cố đại thiếu.

Đồ ăn mua ngoài đưa tới, Vạn Kiệt gọi món ăn kiểu Trung Quốc, hương vị nhẹ nhàng, Cố Mộ Nghiêm đưa cái muỗng cho bé, Tiểu Mộ Tây nhận lấy ăn từng ngụm từng ngụm, giống như đói bụng thật lâu rồi vậy.

Cố Mộ Nghiêm ngồi ở bên cạnh bé, nhủ nhủ mày: "Con bao lâu chưa ăn cơm rồi hả?"

"Từ sáng sớm đến giờ."

Hiện tại cũng xế chiều, có nghĩa là không ăn hai bữa rồi, Cố Mộ Nghiêm gấp rau đến trong chén bé, Tiểu Mộ Tây cũng không có khách khí một chút nào, hưởng thụ sự chăm sóc của Cố Mộ Nghiêm.

Vạn Kiệt ngồi ở đối diện, con người vẫn rơi vào trên người của bọn họ, nếu người khác không biết khẳng định cho rằng bọn họ là hai cha con.

"Con ra ngoài như vậy, cha con không tìm được con... con không sợ bọn họ sẽ lo lắng sao?" Vạn Kiệt tò mò hỏi.

Tiểu Mộ Tây cũng không ngẩng đầu lên, trả lời: "Tôi không có cha, tôi chỉ có mẹ." Dĩ nhiên còn có một chú già luôn kề cận mẹ, mục tiêu của bé chính là đánh bại chú già Hàn Thành Nghiêu kia, nhưng thế lực chú già quá mạnh mẽ, không dễ đối phó chút nào.

Lần trước chú già mang chính mình đi dạo quán Thái quyền, nhân cơ hội đánh cái mông bé, đáng ghét, nhưng bé là người đàn ông nhỏ, tại sao có thể bị người đánh cái mông.

Vạn Kiệt đau xót trong lòng, nhỏ như vậy cũng không có cha, trong lòng đồng tình tràn lan, sau đó bật thốt lên: "Không sao, nếu con đồng ý, lão đại của chúng ta đồng ý làm cha của con."

Cố Mộ Nghiêm trợn mắt nhìn Vạn Kiệt, miệng không có che giấu có phải hay không, Vạn Kiệt vội vàng cúi đầu bới cơm, không dám nói nhiều nữa.

Tiểu Mộ Tây vốn cúi đầu ăn cơm, nghe được lời nói của Vạn Kiệt ngẩng đầu nhìn Cố Mộ Nghiêm, sau khi nhìn kỹ nói: "Nué chú muốn làm cha của con, đến lúc đó có thể miễn cưỡng vượt qua kiểm tra, yên tâm, chú phải theo đuổi được mẹ con, con sẽ giúp cho chú, mẹ rất thương con, lời của con nói mẹ sẽ xem xét."

Từ lúc bắt đầu liếc nhìn người đàn ông này, là bé biết người đàn ông này đủ để đối kháng với chú già Hàn Thành Nghiêu kia, nếu chú ấy trở thành cha của mình, bé nhất định có thể rất nhanh sẽ đánh bại Hàn Thành Nghiêu, ha ha.

Ánh mắt Cố Mộ Nghiêm thu lại từ trên người của Vạn Kiệt, nói với Tiểu Mộ Tây: "Nhanh ăn cơm đi."

Buổi tối, Cố Mộ Nghiêm lấy quần áo từ trong tủ quần áo ra chuẩn bị tắm, Tiểu Mộ Tây đứng ở * trên xem xét kỹ lưỡng căn phòng này, có phẩm vị hơn nhiều so Hàn thành Nghiêu, vừa quay đầu đã nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm đang mở nút áo sơ mi, gần như lộ ra gầy gò vạm vỡ, bộ dáng kia thật sự hấp dẫn, Tiểu Mộ Tây cúi đầu nhìn qua mình một chút, ai, bé thích mặc quần áo thật ngẫu, nhưng mẹ chỉ thích mua quần yếm cho bé, đánh bé già trang giống như đứa bé gái vậy.

Cố Mộ Nghiêm cởi áo sơ mi ra, lúc phải đi vào phòng tắm, quay đầu lại nhìn bé một cái: "Có muốn cùng nhau tắm hay không?"

"Con mới không cần tắm chung với chú đây." Quá đả kích người mà.

"Không tắm không cho phép lên giường ngủ!" Đứa bé phải dưỡng thành thói quen tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Đây Là Cha Của Con

Tần Tích nhìn Tần Mộ Tây: "Tại sao con đi lâu như vậy?"

"Nhiều người xếp hàng chứ sao nữa ạ." Tần Mộ Tây hai tay vuốt vuốt, nói láo mắt cũng không nháy một cái.

Tần Tích hoài nghi nhìn bé: "Nhưng con đi nhà vệ sinh xong sẽ trở lại từ bên kia chứ? Tại sao mới vừa rồi con từ bên này đi qua."

Đầu Tần Mộ Tây đầy vạch đen, mẹ có phải quá nhạy cảm hay không đây, tại sao bé trở về cũng nhìn thấy.

"Nói, con có phải làm chuyện gì xấu sau lưng mẹ phải không?" Tần Tích chống tay lên bàn.

Tần Mộ Tây thật không chịu nổi ý nghĩ của mẹ giống như trinh thám: "Không có, nhưng đi nhà vệ sinh trở lại thấy một người quen, con đi qua lên tiếng chào hỏi, sau đó con trở lại từ bên kia."

"Người quen? Một đứa bé như con mà có thể có người quen gì ở trong quán bar hả?"

Tần Mộ Tây bùng ly nước chanh trước mặt chanh uống một hộp: "Mẹ, ai nói con còn nhỏ không có bạn bè chứ, ý nghĩ của mẹ không khỏi quá lạc hậu rồi, bây giờ xã hội này, ra cửa nhờ vả bạn bè, cho nên duy trì quan hệ là rất cần thiết, mẹ già đi theo cậu huấn luyện cũng nhanh trở thành người rừng rồi!"
Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Thằng nhóc thú, dám nói mẹ của con là người rừng hả." Tần Tích một tay chống trên bàn, cúi người vỗ xuống đầu của bé.

Tần Mộ Tây sờ sờ đầu bị đánh, bất mãn nhìn Tần Tích: "Mẹ, làm sao mỗi lần mẹ nói không lại con sẽ động thủ vậy chứ! Mẹ phải thay đổi tật xấu này đi."

"Mẹ sẽ không thay đổi, lần sau sẽ bàn, mẹ sẽ treo ngược con lên đánh, hơn nữa còn treo lên nhiều kiểu để đánh nữa đó." Thằng nhóc thú còn dám dạy dỗ cô.

Đầu Tần Mộ Tây đầy vạch đen, gặp phải một mẹ già như vậy, bé cũng coi như thắng.

**

Tần Tích phát hiện Tần Mộ Tây Việt càng ngày càng trưởng thành sớm rồi, một chút cũng không giống người bạn nhỏ thiên thần đáng yêu, quyết định đưa bé đến nhà trẻ để dạy dỗ thôi, tiếp xúc với nhiều với những bạn nhỏ đơn thuần một chút, tránh cho cả ngày một bộ dáng vẻ lão thành, mấy năm tiếp theo sẽ giống như Tiểu Lão Đầu thôi.

Sau khi Tần Mộ Tây biết tin tức này, giống như sét đánh ngang tai, lớn tiếng kháng nghị nói: "Con không đi!"

Gặp quỷ mới đi nhà trẻ để cho dạy dỗ, đều là một đám chảy nước mũi, đứa nhỏ ngốc mót ngón tay, bé mới không cần theo chân bọn họ cùng nhau đợi ở chung một chỗ đầu đầy.

"Phải đi." Tần Tích muốn cho bé cảm thụ một chút niềm vui thú của tuổi thơ, mà không phải cả ngày đều cùng tiếp xúc với đánh đánh giết giết.

"Con không đi!"

Đáng tiếc cuối cùng người bạn nhỏ Tần Mộ Tây nói khô cả cổ họng, vẫn bị Tần Tích ném vào nhà trẻ, trước khi đi Tần Tích còn dặn dò với cô giáo: "Nếu bé không nghe lời, hoặc nếu cúp cua thì gọi điện thoại cho tôi nhé."

Hai tay Tần Mộ Tây ôm ngực đứng ở một bên, trên mặt không có kiên nhẫn. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Cô giáo Jessyca ngồi chồm hổm xuống, dùng ánh mắt hoà nhã nhìn bé: "Người bạn nhỏ Tần Mộ Tây có phải hay không, cô dẫn con đi lớp học xem một chút có được hay không."

Vốn là Jessyca muốn dụ dỗ bé, nhưng Tần Mộ Tây lập tức không thích lui về phía sau một bước, làm cho vẻ mặt cô giáo Jessyca có chút lúng túng, Tần Tích áy náy cười: "Thật xin lỗi, đứa bé sợ người lạ."

"Không sao, không sao." Jessyca đi ở phía trước: "Mời tới bên này."

Tần Tích lạnh lẽo tựa sát vào tai của bé, nói: "Con nhất định phải nghe lời, hoặc là nếu lên lên chạy đi, mẹ thật sự sẽ tức giận, buổi chiều mẹ tới đón con."

Cô biết tính tình con trai mình, nếu không nói trước, đoán chừng chân trước cô mới vừa đi, chân sau bé cũng rời đi thôi.

"Biết rồi." Nhìn ngoài mặt thì Tần Mộ Tây giống như cái gì cũng thờ ơ, nhưng trong lòng bé không hi vọng Tần Tích tức giận.

Tần Mộ Tây đi đến cửa nhà trẻ cũng không nghĩ nữa bước vào đi từng bước, bên trong riu rít nhảm vờ lờ..., nhưng dưới cái nhìn soi mói của Tần Tích, bé bắt buộc mình phải đi vào, lựa chọn một cái góc nhỏ, cách xa đám người này một chút.

Trợ giảng cảm thấy bé trai này thật xinh đẹp, mà cũng rất sạch sẽ, trong lòng lập tức lan tràn tình thương của mẹ, đặc biệt cảm một hộp màu bùn mới đặt ở trước mặt Tần Mộ Tây, ý bảo bé có thể chơi cái này.

Mặt Tần Mộ Tây đen lại, trong ngày thường, cậu cũng dạy bé nghịch súng, hôm nay lại để cho bé chơi màu bùn.

Trợ giáo thấy Tần Mộ Tây vẫn không nhúc nhích, nghĩ rằng bé xấu hổ, còn khích lệ bé không phải sợ, có thể trở thành bạn với những người bạn nhỏ này, ngay sau đó ngoắc ngoắc tay để cho mấy người bạn nhỏ tới đây.

Mấy người bạn nhỏ vây lại, vây Tần Mộ Tây vào giữa, đưa bé đều thích đồ đẹp mắt, cho nên tất cả mọi người rất muốn trở thành bạn tốt với Tần Mộ Tây, thậm chí có một người bạn nhỏ can đảm kéo tay Tần Mộ Tây nữa, bé vội vã hét ra, cô gái nhỏ sững sốt một chút, trợ giáo cũng không nghĩ tới Tần Mộ Tây sẽ phản ứng lớn như vậy.

"Nhà vệ sinh ở đâu, con muốn đi nhà vệ sinh." Tần Mộ Tây từ vị trí đứng lên.

Lúc này trợ giáo mới phản ứng được vội vàng nói: "Cô dẫn con đi."

"Không cần, ở đâu con tự đi." Thật ra là bé muốn an tĩnh một chút, thật sự không chịu nổi âm thanh om sòm này, thật quá chói tai rồi, đừng nói một ngày, chính là một giờ bé cũng ở không được.

Khí thế trên người Tần Mộ Tây làm cho trợ giáo cũng kinh hãi, vội vàng chỉ một về phía: "Ở bên kia."

**

Lúc Cố Mộ Nghiêm đang nói chuyện làm ăn với Lạp Phi Nhĩ, trợ lý của Lạp Phi Nhĩ lại áy náy ngắt lời bọn họ, sau đó nói mấy câu bên tai Lạp Phi Nhĩ, Lạp Phi Nhĩ vội vàng đứng lên, trên mặt có chút vội vàng: "Cố tiên sinh, thật sự là thật xin lỗi, cô giáo của con gái tôi gọi điện thoại đến nói con gái của tôi bị chảy máu mũi đưa bệnh viện rồi, tôi thật sự lo lắng, anh xem chuyện hợp tác này chúng ta có thể bàn lại vào ngày mai hay không?"

Lạp Phi Nhĩ giống như một người phụ nữ lớn tuổi, rất thương yêu con gái của mình, trong ngày thường chỉ cần có thời gian cũng sẽ tự mình làm bạn con gái của mình, tuyệt đối sẽ không ném cho bảo mẫu.

"Đương nhiên là không có vấn đề gì." Cố Mộ Nghiêm đứng dậy nhìn anh ta, một chút cũng không có mất hứng.

"Cám ơn, lần sau tôi sẽ bồi tội với Cố tiên sinh." Nói xong, Lạp Phi Nhĩ vội vã rời đi, nhưng cố tình vừa đến lầu dưới mới phát hiện bánh xe không biết bị cái đồ đùa dai đâm hỏng, Lạp Phi Nhĩ giận đến không được, Cố Mộ Nghiêm cũng vừa khéo xuống: "Lạp Phi Nhĩ tiên sinh, tôi vừa lúc muốn đi ngang qua bên kia, nếu không đề ý, tôi đưa anh qua đó."

"Vậy thì thật là thật sự cảm ơn Cố tiên sinh." Lạp Phi Nhĩ cảm kích không thôi, đi về phía Cố Mộ Nghiêm.

Tần Mộ Tây nhìn cô bé chảy một chút máu mũi lại khóc đến không thôi, hơi nhú mồm, bé (gái) khóc thì khóc đi, tại sao cổ tình tay của bé (gái) còn gắt gao nắm lấy tay áo của bé (HMT) đây, cũng không phải là cậu đánh cô bé chảy máu mũi mà.

Trợ giáo vốn là nghĩ gỡ tay của Olga ra, nhưng Olga sẽ khóc càng lớn tiếng hơn, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ thăm dò: "Mộ Tây, con có thể đi cùng Olga đến bệnh viện hay không."

Những bạn nhỏ được đưa đến nơi đây, gia thế đều là phi phú tức quý, một số đều không thể chọc nổi, một số cũng không dám chậm trễ. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Tần Mộ Tây rất không muốn đi, nhưng Olga vừa nhìn thấy cậu không nói lời nào, thì khóc hu hu.

Trợ giáo cầu cứu nhìn Tần Mộ Tây, cuối cùng vạn bất đắc dĩ, người bạn nhỏ Tần Mộ Tây chỉ có thể chạy theo một chuyến đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, bác sĩ nói không có vấn đề gì, người bạn nhỏ thỉnh thoảng chảy máu mũi là bình thường, lúc này trợ giáo mới thở phào nhẹ nhõm: "Tốt quá, cảm ơn bác sĩ, Olga, không sao, chúng ta có thể đi về rồi."

Olga còn thỉnh thoảng nức nở, nhưng tay thủy chung vẫn nắm lấy tay áo của Tần Mộ Tây.

Trợ giáo mang theo bọn họ đi ra ngoài thì thấy Lạp Phi Nhĩ vội vã đi tới, Olga thấy Lạp Phi Nhĩ lúc này mới buông tay áo Tần Mộ Tây ra, nhào vào trong ngực cha, trên mặt biểu lộ vẻ đáng thương, cọ xát đầu trên vai của Lạp Phi Nhĩ.

Lạp Phi Nhĩ vội vàng hỏi thăm trợ giáo là chuyện gì xảy ra, trợ giáo khiến Lạp Phi Nhĩ không phải lo lắng, bác sĩ nói không có gì đáng ngại, Lạp Phi Nhĩ nhìn Tần Mộ Tây đứng bên cạnh trợ giáo, tò mò hỏi thăm: "Cậu bé là?"

"Nhóc là bạn của Olga, hôm nay mới đến trình diện, Olga sợ đến bệnh viện một mình, cho nên người bạn nhỏ Tần Mộ Tây theo Olga cùng đi." Trợ giáo cười trả lời.

"Hoá ra là như vậy." Lạp Phi Nhĩ khẽ cúi người xuống, cười nhìn cậu: "Cảm ơn con, người bạn nhỏ."

"Không có việc gì." Về mặt Tần Mộ Tây vẫn lạnh lùng.

Đám người bọn họ đi ra ngoài, Cố Mộ Nghiêm vẫn còn chưa đi, thấy Lạp Phi Nhĩ ôm cô gái nhỏ trong ngực, quan tâm hỏi một câu: "Đứa bé không có sao chứ."

"Không có việc gì." Lạp Phi Nhĩ nói với trong ngực cô gái nhỏ: "Olga, đây là chú Cố."

Olga có lẽ là đã mệt, nằm trong ngực Lạp Phi Nhĩ bất động, Lạp Phi Nhĩ nói với Cố Mộ Nghiêm: "Mệt nhọc."

"Vậy mau đưa bé về nghỉ ngơi đi."

Lúc này trợ lý Lạp Phi Nhĩ lái một chiếc khác xe tới đây, Lạp Phi Nhĩ ôm Olga đi tới, vốn là Olga an tĩnh đột nhiên bỗng nhúc nhích, ngẩng đầu lên nhìn về phía trợ giáo nói: "Mộ Tây."

Tần Mộ Tây đi ra từ sau lưng trợ giáo, có chút phiền bé: "Bạn mau trở về đi thôi!"

Lúc này Cố Mộ Nghiêm mới phát hiện ra Tần Mộ Tây cũng ở đây, gọi cậu một tiếng: "Mộ Tây."

Tần Mộ Tây đi đến trước mặt Cố Mộ Nghiêm, trên mặt phiền não đổi thành vui mừng: "Làm sao chú lại ở đây?"

"Chú theo cha Olga đến." Cố Mộ Nghiêm cười cười.

Đột nhiên, con người Tần Mộ Tây chuyển động mấy cái, quay đầu nói với trợ giáo nói: "Đây là cha của con, bây giờ cha muốn dẫn con đi ra ngoài, cho nên bọn con sẽ không trở lại trường học."

Như vậy mẹ cũng sẽ không phát hiện cậu tự tiện rời khỏi ban huấn luyện rồi, cậu cũng không tiếp tục đau khổ mấy giờ nữa, một công đôi việc.

Trợ giáo ngăn người, vội vàng lễ phép chào hỏi Cố Mộ Nghiêm: "Tần tiên sinh chào ngài."

Cố Mộ Nghiêm nhìn về phía Tần Mộ Tây, lại nhìn thấy cậu nháy mắt với mình, trong lòng ngầm hiểu, nói: "Tôi muốn đưa Mộ Tây đi ra ngoài một chút."

"Dĩ nhiên có thể." Trợ giáo vội vàng đồng ý.

Tần Mộ Tây vui mừng nắm lấy tay Cố Mộ Nghiêm: "Cha, đi thôi."

Mặc dù biết đây chỉ là diễn trò, nhưng chợt nghe bé gọi mình như vậy, trong lòng Cố Mộ Nghiêm có một vết cảm giác khác thường, ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Học Cách Sử Dụng

Tần Mộ Tây vui mừng nắm lấy tay Cố Mộ Nghiêm: "Cha, đi thôi."

Mặc dù biết đây chỉ là diễn trò, nhưng chợt nghe bé gọi mình như vậy, trong lòng Cố Mộ Nghiêm có một vết cảm giác khác thường, ảm áp.

Tần Mộ Tây ngồi lên xe, thuận miệng lại gọi một tiếng: "Cha, ngày mai cha đến trường học đón con có được hay không? Con không muốn đợi ở nơi đó, nhưng nếu như con tự mình rời đi, trợ giáo nhất định sẽ gọi điện thoại cho mẹ, mẹ biết nhất định sẽ tức giận."

Vạn Kiệt ngồi ở trước mặt, hơi kinh ngạc, Cố đại thiếu thê nhưng cũng có một ngày có thể giả mạo làm cha người khác.

"Tại sao không muốn đợi ở nơi đó?" Cố Mộ Nghiêm kiên nhẫn hỏi.

Tần Mộ Tây nhú mày: "Con không thích chơi đất dẻo cao su, không muốn chơi trò chơi cùng với bọn họ, quá ngấy thơ! Hơn nữa bọn họ chỉ biết khóc thối, lại rất ảm ỉ."

Tần Tích biết Tần Mộ Tây rất không đồng ý đi nhà trẻ, cho nên còn chưa có tan giờ học, cô phải đi đến nhà trẻ, muốn biết Tần Mộ Tây đang làm gì,

nhưng đến lại phát hiện không thấy Tần Mộ Tây đâu cả, vừa hỏi trợ giáo thì nghe được câu trả lời làm Tần Tích kinh ngạc.

"Cô nói cái gì? Mộ Tây được cha bé mang đi sao?" Cha Mộ Tây ở đâu đến, anh trai nói cho cô biết, cha Mộ Tây đã chết, chẳng lẽ người chết còn có thể nhảy ra khỏi mộ hay sao? Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Đúng vậy ạ, Mộ Tây gặp cha của bé rất vui vẻ." Trợ giáo gật đầu một cái.

Thằng nhóc thú vị đáng chết, không phải là vì không muốn ở đây, tốn tiền mời một người giả mạo phụ huynh dẫn bé đi thôi, nhất định là như vậy, cô cũng biết Tần Mộ Tây sẽ không thật tốt đối ở chỗ này mà.

Tần Tích xuống lầu, Hàn Thành Nghiêu đẩy cửa xuống: "Mộ Tây đâu?"

"Đừng nói nữa, thằng nhóc kia tốn tiền mời một người giả mạo làm cha nó đến dẫn nó đi, vậy mà cô giáo cũng không gọi điện thoại cho tôi."

Hàn Thành Nghiêu khẽ nhủ mày, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, hi vọng Mộ Tây thật sự tìm người giả mạo, mà không phải người đàn ông kia đến đón Mộ Tây đi.

"Mặc dù Mộ Tây còn nhỏ, nhưng rất thông minh, chơi đã sẽ tự trở về thôi, chúng ta ăn cơm trước thôi."

"Hừ, lát nữa gặp nó, không thể không đánh cái mông nó mà!" Tần Tích nhăn mũi.

**

Tần Mộ Tây và Cố Mộ Nghiêm ngồi ở trong phòng ăn ăn cơm, bởi vì Mộ Tây ở đây, cho nên Cố Mộ Nghiêm đặc biệt lựa chọn một vị trí dựa vào góc an tĩnh, vừa ăn vừa nói: "Con có muốn gọi điện thoại cho mẹ con hay không, nếu không mẹ con đến nhà trẻ không thấy con nhất định sẽ rất lo lắng."

"Mẹ không thấy con biết ngay con đã tự mình đi về, trước kia cũng thường như vậy, cho nên con và mẹ đã quen rồi, không sao đâu mà." Tuy nhiên có lúc mẹ sẽ đồng ý với bé sẽ tới đón bé, nhưng mẹ quá bận rộn không có đến, thì bé sẽ tự mình trở về thôi.

Vạn Kiệt cảm thấy cách mẹ con bọn họ chung đụng thật sự giống như bạn bè, thật sự muốn biết mẹ của Mộ Tây là ai, thế nhưng có thể dạy dỗ ra một đứa bé thông minh thế này, cố ý đùa bé: "Chú còn không có bạn gái, không bằng chú làm cha dượng của con nha, con xem như thế nào?"

Tần Mộ Tây không chút lưu tình nói: "Cha con nhất định phải đẹp trai hơn con mới được!"

"Chú không đẹp trai sao?" Vạn Kiệt tự luyến hỏi.

Tần Mộ Tây cố làm ngây thơ hỏi thăm: "Con dễ mèn xuất sao? Nếu quả là như vậy, vậy còn gắng gượng."

Cố Mộ Nghiêm thấy Vạn Kiệt lại thua trước Tần Mộ Tây, không nhịn được cười ra tiếng.

"Lão đại, anh nhanh giáo dục bé một chút đi, không biết kính trọng người lớn chút nào cả!"

"Ngay cả một đứa bé cũng nói không lại, còn có ý viện binh." Cố Mộ Nghiêm châm chọc, gấp rau vào trong chén Tần Mộ Tây: "Ăn nhiều một chút."

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà hàng có một chiếc xe, Hàn Thành Nghiêu và Tần Tích đi tới, hai người chọn một vị trí gần đó ngồi xuống, bên cạnh vừa lúc có bồn hoa, vừa lúc tạo thành một khu vực nhỏ.

Tần Tích tùy ý ngồi dựa vào thành ghế: "Sau này anh không cần đặc biệt dành thời gian đi theo tôi đến đón Mộ Tây, một mình tôi có thể."

Hàn Thành Nghiêu thâm tình nhìn lên người phụ nữ trước mặt: "Em bình thường đều rất bận rộn, khó nghỉ được, anh muốn gặp em cũng không có cơ hội, chỉ có lúc này mới gặp được em."

Ba năm qua, cô trầm ổn và thành thực hơn so với trước kia, nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, ba năm nay, anh ta âm thầm bảo vệ cô, yêu cô, mong đợi có thể lọt vào trong tim của cô, nhưng trong tim của cô giống như có một vách ngăn vô hình mạnh mẽ, anh ta thủy chung không cách nào đột phá được.

Tần Tích bung ly rượu đỏ trước mặt uống một hớp, không nói gì.

"Tiểu Tích..." Hàn Thành Nghiêu còn muốn nói điều gì, Tần Tích ngắt lời anh ta: "Bây giờ có thể không nói những chuyện được không?"

Hàn Thành Nghiêu muốn nói lại thôi, cuối cùng nói sang chuyện khác: "Có muốn gọi điện thoại cho Lạc Thiên hay không, xem Mộ Tây có trở về hay chưa?" Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Không cần, tôi khẳng định nó không có trở về, không biết lại chạy đến chỗ hoang dã nào rồi." Trong ngày thường, Tần Tích bình thường sẽ không quá hạn chế tự do của Mộ Tây, bởi vì cô rất tin tưởng năng lực tự bảo vệ mình của Mộ Tây, thằng nhóc kia rất thông minh, giống như một người tinh khôn vậy.

Món ăn còn chưa đưa lên, Tần Tích để khăn ăn trên đùi để bên cạnh: "Tôi đi một toilet một chút."

"Ừ." Hàn Thành Nghiêu gật đầu một cái.

Tần Tích mới từ nhà vệ sinh ra ngoài thì nhìn thấy một bóng người nhỏ bé từ nhà vệ sinh nam bên kia chạy ra ngoài, lập tức dừng bước: "Tần Mộ Tây!"

Tần Mộ Tây vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tần Tích, mỉm cười gọi: "Mẹ."

"Tại sao con ở đây?" Hai tay Tần Tích chống nạnh: "Con giỏi ha, còn học được tìm người giả mạo cha con nữa chứ!"

"Mẹ, con thật sự là không muốn đợi trong nhà trẻ mà." Tần Mộ Tây kéo kéo tay áo Tần Tích.

"Con nhỏ như vậy không đợi ở trong nhà trẻ thì con muốn đợi ở nơi nào hả? Ngày ngày ở bên ngoài hoang dã sao? Ngày mai tiếp tục đến nhà trẻ cho mẹ, chờ con lớn hơn nữa một chút thì phải đi học."

Tần Mộ Tây nhìn thấy Tần Tích nhìn mình chằm chằm, mặc dù không tình không nguyện nhưng vẫn đồng ý: "Biết rồi! Mẹ, mẹ đi với ai đến nơi này ăn cơm vậy ạ? Với cậu sao?"

"Chú Hàn của con." Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Tần Mộ Tây khẩn trương hỏi thăm: "Mẹ, chú ấy sẽ không lại nói những lời nói buồn nôn với mẹ đi, mẹ, mẹ ngàn vạn lần ** không muốn nghe lời chú ấy, đàn ông nói lời đáng tin, heo mẹ cũng sẽ lên cây đấy."

Thật ra thì bé không phải không thích chú Hàn, trong ngày thường bé còn rất sùng bái chú Hàn, mặc dù miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn nghĩ rằng chú Hàn rất lợi hại, nhưng bé chính là không muốn chú Hàn làm cha của bé, không biết vì sao nữa, chính là phản ứng theo bản năng mà thôi.

Trong ngày thường chú Hàn là một người lạnh lùng vô tình thế nào, trầm mặc ít nói, nhưng ở trước mặt của mẹ, chú Hàn quả thực là thú vị và buồn nôn đến cỡ nào.

"Con mới mấy tuổi, đã nói những lời nói lộn xộn lung tung thế này." Tần Tích bắt đầu đi, ngồi chồm hổm ở trước mặt của bé véo mặt của bé: "Sau này không cho nói những lời này nữa."

Tần Mộ Tây nhìn cô: "Vậy mẹ cũng không được đồng ý với chú Hàn."

"Nhóc con, chuyện của mẹ không cần con phải quan tâm."

Tần Tích dắt Tần Mộ Tây đi ra ngoài, Hàn Thành Nghiêu nhìn thấy Tần Mộ Tây, trong mắt có chút ngoài ý muốn: "Mộ Tây, hoá ra là con ở nơi này."

"Chú Hàn." Tần Mộ Tây ngồi trên ghế dựa bên cạnh Tần Tích.

"Mộ Tây, ăn chung thôi." Hàn Thành Nghiêu vừa định ngoắc gọi nhân viên phục vụ tới đây, Tần Mộ Tây vội vàng ngăn lại: "Không cần, con hẹn bạn ăn cơm, con sẽ không với ăn chung với hai người, mẹ, chú Hàn, con đi trước."

Tần Tích dặn dò: "Thằng nhóc thú, không gây chuyện thị phi cho mẹ, hết thời gian thì ngoan ngoãn về nhà cho mẹ đó."

"Biết rồi mà." Thân thể nhỏ của Tần Mộ Tây lách mấy cái đã không thấy tăm hơi đã nữa.

"Thằng nhóc kia không biết lại kết giao với ai, hôm nào phải vặn hỏi một chút mới được." Tần Tích cảm thấy bữa tiệc của đứa con nhà mình còn nhiều hơn so với cô nữa.

Hàn Thành Nghiêu nhìn theo hướng Tần Mộ Tây chạy đi, không thấy người quen nào, có lẽ chỉ là anh ta nghỉ ngơi, làm sao sẽ đúng lúc để cho Mộ Tây gặp được người đàn ông kia đây.

Tần Mộ Tây trở về ngồi xuống, Vạn Kiệt reu reo nói: "Còn tưởng rằng con rơi xuống bồn cầu rồi chứ! Đang chuẩn bị đi vớt con đây nè."

"Con gặp mẹ con tới nơi này ăn cơm, cho nên đi qua lên tiếng chào."

"Một mình mẹ của con sao?" Cố Mộ Nghiêm hỏi.

"Không phải, mẹ đi cùng với người theo đuổi." Về mặt Tần Mộ Tây đầy phiền não, Cố Mộ Nghiêm hỏi thăm: "Sao thế? Gặp phải mẹ không vui sao?"

"Dĩ nhiên vui về." Tần Mộ Tây nặng nề gật đầu một cái, nhưng ngay sau đó lại sụp xuống: "Chú ấy theo đuổi mẹ con rất nhiều năm rồi, cho tới bây giờ cũng không từ bỏ, nhưng con không thích chú ấy làm cha của con, con sợ mẹ ngộ nhớ ngày đó yêu chú ấy, vậy đến lúc đó con nên làm như thế nào? Chúc phúc bọn họ sao?"

Vạn Kiệt tò mò hỏi thăm: "Tại sao không thích anh ta làm cha của con? Anh ta đối không tốt với con sao?"

"Không phải, chú ấy rất tốt với con, thật sự rất tốt, những gì về máy vi tính là chú ấy dạy cho con đấy, con cũng thích chú ấy sùng bái chú ấy, nhưng con chính là không muốn chú ấy làm cha của con, đây là một cảm giác, các chú sẽ không hiểu rõ tâm tình của con đâu." Tần Mộ Tây rất là khổ não: "Những năm này chú ấy không có lui tới bạn gái cũng không có kết hôn, chính là một mực chờ đợi mẹ, nếu mẹ bị cảm động thì làm thế nào bây giờ đây?"

Cố Mộ Nghiêm nghe xong, theo bản năng trả lời: "VẬY con nói rõ cho mẹ con biết, con không phải không thích chú ấy làm cha của con, mẹ con nhất định sẽ nghĩ đến cảm xúc của con."

"Con nói, mẹ cũng biết, nhưng lòng của phụ nữ rất mềm, không chịu nổi đàn ông thủ đoạn như vậy đâu."

"Sao con lại nói những lời vượt qua như vậy?" Vạn Kiệt nhìn bé.

"Học trên TV đó." Ánh mắt Tần Mộ Tây nhìn Vạn Kiệt như một tên ngốc: "Học cách sử dụng có hiểu hay không."

Khoé miệng Vạn Kiệt giật giật một cái, lại bị khinh bỉ rồi.

"Đừng lãng sang chuyện khác, nhanh nói chủ ý cho con một chút, con nên làm gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Thằng Quỷ Nhỏ Thích Xem Phim Hàn

"Học trên TV đó." Ánh mắt Tần Mộ Tây nhìn Vạn Kiệt như một tên ngốc: "Học cách sử dụng có hiểu hay không."

Khoé miệng Vạn Kiệt giật giật một cái, lại bị khinh bỉ rồi.

"Đừng lãng sang chuyện khác, nhanh nói chủ ý cho con một chút, con nên làm gì đây?"

Bây giờ bé rất buồn phiền.

"Nếu không dẫn mẹ con đến thành phố Phụng đi, cách xa như vậy, sẽ ít gặp mặt, tình cảm dĩ nhiên sẽ phai nhạt." Cố Mộ Nghiêm cũng không biết anh lúc nào thì bất quá như vậy, nhưng sâu xa bên trong có cái gì đó nói cho anh biết nên nói như vậy, thật sự là cảm giác kỳ lạ mà.

"Đúng vậy, sao con không nghĩ đến nhi, đất khách là nơi dễ dàng chia tay nhất, hơn nữa còn không có gặp nhau nữa." Ánh mắt Tần Mộ Tây sáng lên.

"Đúng vậy." Cố Mộ Nghiêm gật đầu một cái.

Tần Mộ Tây chống cằm, khắp khuôn mặt mãi đều là mong đợi: "Con còn chưa có đến Trung Quốc, thật muốn xem đó là một quốc gia như thế nào nha."

Cố Mộ Nghiêm đáp: "Rất đẹp, con nhất định sẽ thích."

Vạn Kiệt nhỏ giọng nói với anh: "Lão đại, anh quang minh chính đại lừa gạt về nhà không tốt lắm đâu."

"Có sao?" Cố Mộ Nghiêm nhún mày.

"Đúng vậy." Vạn Kiệt mãnh liệt gật đầu.

Tần Mộ Tây vỗ bàn một cái: "Ngày mai sẽ đưa mẹ đi Phụng Thành, quyết định vậy đi."

"Con thật sự muốn đi Phụng Thành à?" Vạn Kiệt nghiêng đầu hỏi bé.

"Đúng vậy ạ, trước đây con đã sớm muốn đi Trung Quốc, nhưng vẫn không có cơ hội, bây giờ rốt cuộc có cơ hội rồi, tại sao không đi chứ." Mắt Tần Mộ Tây sáng lấp lánh nhìn Cố Mộ Nghiêm: "Con muốn đi đến nhà của chú, chú có chào đón con hay không?"

"Dĩ nhiên chào đón." Cố Mộ Nghiêm thật sự thích bé.

**

Lúc Tần Tích và Hàn Thành Nghiêu đứng dậy rồi đi, cô muốn xem Tần Mộ Tây đang ăn cơm cùng với ai, tuy nhiên cô chỉ thấy một bóng lưng, bóng lưng của người đàn ông kia... Tại sao cô cảm thấy có chút quen mắt? Giống như đã thấy qua ở đâu đó rồi.

"Sao thế?" Hàn Thành Nghiêu thấy vẻ mặt cô có chút nghi ngờ.

"Không có việc gì." Tần Tích thu hồi ánh mắt, đi tới cửa, nhưng trong nháy mắt cô đi ra đó, Cố Mộ Nghiêm nhận thấy được tầm mắt nên quay đầu lại, tuy nhiên anh chỉ thấy một mái tóc dài trên xệch qua giữa một đường vòng cung.

"Chú đang nhìn cái gì vậy ạ?" Tần Mộ Tây theo tầm mắt của anh nhìn ra ngoài.

"Không có nhìn gì cả." Cố Mộ Nghiêm nói dứt lời sau đó lại không nhìn được nhìn về phía cửa lầu nữa, cảm thấy trong lòng là lạ thế nào đó.

Hàn Thành Nghiêu và Tần Tích lái xe đến nửa đường thì gặp phải xe của Lạc Thiên, Lạc Thiên quay cửa kính xe xuống, sau khi nhìn thấy Hàn Thành Nghiêu, khóe miệng giật giật một cái, người này tại sao lại dính lấy Tần Tích rồi.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy nhanh đến cửa một ngôi biệt thự dừng lại, Lạc Thiên lười biếng xuống xe, đôi tay ôm ngực nhìn Hàn Thành Nghiêu: "Làm sao anh rảnh rỗi như vậy, ngày ngày dính lấy em gái tôi làm gì, công ty anh phải đã đóng cửa rồi hay không?" Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Hàn Thành Nghiêu mặt lạnh, phản kích nói: "Làm sao anh dài dòng như vậy chứ, đã đến thời mãn kinh rồi phải không?"

Nghe hai người cãi vã, Tần Tích không nhìn được trợn mắt lên một chút, mỗi lần hai người này gặp mặt đều muốn đá kích đối phương một phen.

"Tiểu Tích, tôi đây." Lạc Thiên bắt được tay của cô, muốn kéo cô cách xa người Hàn Thành Nghiêu, nhưng cô mới đi một bước, cái tay còn lại đã bị Hàn Thành Nghiêu nắm lấy: "Hàn Thành Nghiêu, buông tay, Tiểu Tích là em gái của tôi, không phải bà xã của anh, đừng động tay động chân mới đúng."

"Qua không bao lâu nữa cô ấy sẽ là bà xã của tôi, cho nên xin anh không được động tay động chân với bà xã tương lai của tôi mới đúng!"

Ba năm trước đây, Tần Tích xác thực ngàn cân treo sợi tóc, xuất hiện tình trạng giả chết, không có hơi thở, nhịp tim cũng ngừng, cho nên Vạn Kiệt bọn họ nghĩ rằng Tần Tích đã chết, lúc ấy Hàn Thành Nghiêu cũng nghĩ rằng Tần Tích chết rồi, nhưng anh cũng không tin, vẫn đưa đến Cố Duy cứu trị Tần Tích, trong lúc Cố Duy cũng mau buồn tha, thế nhưng Tần Tích xuất hiện hơi thở yếu ớt, nhịp tim cũng dần dần khôi phục, nhưng Cố Duy lại nói cho anh ta biết, Tần Tích rất có thể trở thành người sống đời sống thực vật, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, anh ta giữ cô suốt cả nửa năm, ông trời rốt cuộc nghe được khẩn cầu của anh ta, cô mở mắt, tuy nhiên cô lại mất trí nhớ, Hàn Thành Nghiêu trong nháy mắt đó nhìn thấy hi vọng, mặc dù ý nghĩ này rất hèn hạ, nhưng anh ta rốt cuộc có thể có cơ hội làm cho cô yêu mình.

Lạc Thiên cũng là ở trong lúc vô ý phát hiện hoá ra Tần Tích là em gái mất tích nhiều năm của anh ta, khó trách lần đầu tiên khi nhìn thấy Tần Tích, anh ta sẽ muốn cứu cô, sau đó Hàn Thành Nghiêu và Lạc Thiên ăn nhip với nhau, Lạc Thiên rất thất vọng đối với Cố Mộ Nghiêm, không muốn để cho Tần Tích trở lại bên cạnh Cố Mộ Nghiêm, mà Hàn Thành Nghiêu thật sự cũng nghĩ như vậy, cho nên hai người cùng nhau nói dối với Tần Tích, nói chồng của cô ngoài ý muốn đã qua đời rồi, chỉ để lại đứa bé trong bụng của cô, về phần chồng của cô là ai, Hàn Thành Nghiêu và Lạc Thiên nói cho Tần Tích, bọn họ cũng không biết, bởi vì Tần Tích và Lạc Thiên cãi nhau một trận thì chạy đi ra ngoài, chờ Lạc Thiên tìm được Tần Tích thì chỉ thấy một mình cô, trong lúc cô hôn mê nói nhảm thì mới biết chồng của cô đã chết.

Mới bắt đầu Tần Tích nửa tin nửa ngờ, nhưng thời gian cô ở trong bệnh viện, ngoại trừ anh trai và Hàn Thành Nghiêu, không có ai tới thăm mình, sau đó cô không thể không tin được.

Lạc Thiên hừ một tiếng: "Tiểu Tích chưa từng đồng ý muốn gả cho anh, chứ tự mình đa tình."

Hàn Thành Nghiêu không chịu yếu thế: "Anh đừng qua cầu rút ván, nếu không phải là tôi đưa cô ấy từ bên cạnh Cố Mộ Nghiêm đến Luân Đôn, anh sao có thể tìm được em gái đây hả?"

Anh ta vừa nói xong, Lạc Thiên nhú mặt chân mày, lập tức ra hiệu bằng mắt cho anh ta (HTN), Hàn Thành Nghiêu cũng kịp phản ứng, biết mình lỡ lời, có chút khẩn trương nhìn cô.

"Cố Mộ Nghiêm?" Tần Tích bèn nhạy nghe được cái tên này, thì cô cũng không biết tại sao nhạy cảm với cái tên này như vậy: "Anh, Cố Mộ Nghiêm là ai vậy?"

Trong mắt Lạc Thiên cũng có chút lo lắng, dè dặt trả lời: "Không biết, em nghe lầm thôi."

"Em nghe nhầm rồi sao?" Tần Tích nhìn Hàn Thành Nghiêu: "Anh mới vừa rồi rõ ràng nói cái tên này mà."

Dĩ nhiên Hàn Thành Nghiêu sẽ không thừa nhận: "Anh không nói, nhất định là dạo này em mệt mỏi quá rồi, cho nên nghe lầm."

"Thật sao?" Về mặt Tần Tích có nghi ngờ, cô thật sự xác định không có nghe lầm, nhưng anh Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn trai và Hàn Thành Nghiêu cũng không thừa nhận.

"Được rồi, chớ suy nghĩ quá nhiều, chúng ta vào đi thôi, sau đó bảo phòng bếp nấu chút canh cho em, em xem em gần đây cũng gầy." Lạc Thiên ôm vai Tần Tích đi vào bên trong, ánh mắt liếc thấy Hàn Thành Nghiêu theo sau, tức giận nói: "Anh vào để làm gì? Không nhìn thấy anh không được chào đón hay sao!"

Đáng chết, đều do anh ta lỡ lời, thiếu chút nữa thì bị Tiểu Tích đã nhận ra, ai làm Tiểu Tích bị thương tổn lần nữa, anh ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người đó.

"Nếu không phải Tiểu Tích ở đây, cho dù anh mạng tám kiệu mời tôi cũng sẽ không đi vào."

Lạc Thiên nhìn chằm chằm Hàn Thành Nghiêu, không biết xấu hổ!

Hàn Thành Nghiêu không quan tâm đến Lạc Thiên, cầm tay Tần Tích: "Tiểu Tích, nếu không dọn đến chỗ của anh đi, chỗ đó tuyệt đối sẽ tự do hơn ở đây, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em và Mộ Tây."

Lạc Thiên vội vàng nói: "Tiểu Tích, đừng nghe anh ta nói." Ngay sau đó lại nhìn anh ta quát: "Hàn Thành Nghiêu, không có sự đồng ý của tôi anh đừng mơ tưởng cùng Tiểu Tích ở chung một chỗ, thức thời đi nhanh lên, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

"Tiểu Tích muốn cùng người nào ở chung một chỗ là tự do của cô ấy, cho dù anh là anh trai của cô ấy cũng không can thiệp được, về sau Mộ Tây cũng sẽ gọi tôi là cha, sau đó một nhà ba người chúng ta hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ, anh chỉ có một người ở nơi này cô đơn tới già thôi."

Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Anh mới cô đơn tới già, Tiểu Tích và Mộ Tây sẽ ở với tôi nơi này, muốn con trai thì tự mình tìm người sinh đi."

Đầu Tần Tích đầy vạch đen khi nghe nội dung bọn họ cãi vã, hai người đàn ông này dầu gì cũng là xưng bá nhất phương, nhưng bây giờ thế nhưng ngay thơ như một đứa bé vậy, đoán chừng Mộ Tây nhìn đến bọn họ như vậy cũng sẽ khinh bỉ bọn họ một phen thôi.

**

Cố Mộ Nghiêm cho là sau khi Mộ Tây com nước xong sẽ về nhà, không ngờ bé muốn cùng bản thân trở về trang viên: "Con không phải về nhà sao?"

"Chú Cố, chú là muốn đuổi con đi phải không?" Tần Mộ Tây nắm chéo áo của anh, mày nhíu lại, điềm đạm đáng yêu nhìn anh.

"Chú không phải muốn đuổi con đi, chú sợ mẹ con lo lắng cho con thôi." Nhìn thấy bé uất ức đáng thương nhìn mình, tim Cố Mộ Nghiêm lập tức mềm nhũn.

"Sẽ không." Tần Mộ Tây đi về phía xe, leo lên chỗ ngồi phía sau sau khi ngồi xuống, sau đó còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Mau vào."

Cố Mộ Nghiêm nở nụ cười, sau đó ngồi vào, Vạn Kiệt nổ máy xe chạy về phía trang viên.

Sau khi trở về, Cố Mộ Nghiêm mang theo Tần Mộ Tây đi tắm rửa, thuận thực so lần trước một chút, ít nhất lần này không có nước rơi vào mắt của Tần Mộ Tây, sau khi Cố Mộ Nghiêm lau khô cho bé rồi lấy quần áo của mình cho bé mặc, đó hoàn toàn chính là váy dài chấm đất, tay áo đáng dấp giống như ca diễn* (*hát hí khúc), tay nhỏ Tần Mộ Tây muốn vén tay áo lên, nhưng làm gì cũng không thành công, cuối cùng vẫn là Cố Mộ Nghiêm nhìn không được, giúp bé vén tay áo lên trước, lộ ra cánh tay trắng trẻo lại mập.

"Chú Cố, có phải chú thường dùng một chiều này với cô gái nhỏ hay không?" Tần Mộ Tây hỏi quý quyết như người lớn.

"Có ý gì hả?" Cố Mộ Nghiêm nhất thời không có kịp phản ứng.

"Chính là đưa quần áo của mình cho cô gái nhỏ mặc đó, đàn ông các chú có phải đều thích làm như vậy hay không?"

"Cái gì gọi là đàn ông các chú, con không phải sao?"

"Con là cậu bé, cậu bé hiểu không?" Tần Mộ Tây nhấn mạnh: "Nói mau, chớ ngần đề tài."

"Không có." Cố Mộ Nghiêm thật sự nói thật, quần áo của anh chỉ có cô mặc qua.

Về mặt Tần Mộ Tây một bộ đừng nghĩ lừa gạt tôi: "Nhất định là gạt con, con xem bên trong phim Hàn, những người đó chỉ thích lừa gạt cô gái nhỏ về nhà, sau đó đưa quần áo của mình cho cô gái nhỏ mặc, luôn là áo sơ mi trắng....."

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy vạch đen, thằng quý nhỏ này thế nhưng thích xem phim Hàn, đây không phải là cô gái nhỏ mới thích việc làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chàng Trai Nhỏ Đến Nhà Họ Cố

Về mặt Tần Mộ Tây một bộ đừng nghĩ lừa gạt tôi: "Nhất định là gạt con, con xem bên trong phim Hàn, những người đó chỉ thích lừa gạt cô gái nhỏ về nhà, sau đó đưa quần áo của mình cho cô gái nhỏ mặc, luôn là áo sơ mi trắng....."

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy vạch đen, thằng quý nhỏ này thế nhưng thích xem phim Hàn, đây không phải là cô gái nhỏ mới thích việc làm sao?

"Con không biết trên TV đều là gạt người hay sao?" Cố Mộ Nghiêm tức giận trả lời: "Sau này ít xem TV đi, sẽ thấy ba điều sai trái."

Tần Mộ Tây vẫn rất nghiêm túc trả lời: "Ti vi thật sự gạt người, nhưng cũng có thể rút ra kinh nghiệm từ trong đó, sau này có thể đưa cô gái nhỏ đi đường vòng."

"Con mới bảy lớn, mà đã muốn câu con gái rồi hà."

"Lòng của phụ nữ như mò kim dưới đáy biển, đương nhiên là muốn nói chuẩn bị sẵn sàng trước mới được, có muốn con truyền thụ một chút kinh nghiệm cho chú hay không, bảo đảm chú bắt được vào tay ngay!" Tần Mộ Tây một bộ cử chỉ hào phóng để chia sẻ tài nguyên.

Cố Mộ Nghiêm cười: "Không cần!"

"Hừ, bỏ qua cái này sẽ không có cơ hội lần sau đâu đấy, con có rất nhiều bí mật ở đây."

"Nếu như những thứ này bảo điển bí tịch* (*sách quý) là con học từ bên trong phim Hàn, thì thật sự không cần."

"Không phân biệt tốt xấu." Tần Mộ Tây nhăn mũi, ngay sau đó lại hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, chú ở Phụng Thành có thể lực lớn hay không đây, ngộ nhờ con muốn đi ngang, người khác nhìn con không vừa mắt thì làm thế nào? Đến lúc đó nói tên của chú có thể có tác dụng hay không vậy ạ?"

"Không dùng được!" Cố Mộ Nghiêm nói.

"A, hòa đồng kém như vậy ư." Về mặt Tần Mộ Tây ghét bỏ: "Thế còn công ty của chú thì sao? Con đã nghe nói qua chưa ạ."

"Thịnh Vũ."

"Thịnh Vũ?" Tần Mộ Tây lập tức giương cao mấy âm lượng, Cố Mộ Nghiêm dừng chuyện trong tay lại nhìn bé: "Sao thế?"

Tần Mộ Tây cũng ý thức được mình phản ứng quá mức, chớp mắt mấy cái, dùng vẻ mặt vô tội nhìn anh: "Không có việc gì, chú Cố, chú có thể rút giúp ta một ly nước được không ạ?"

Cố Mộ Nghiêm cũng không tin về mặt đó là không có chuyện tốt cả, nhưng vẫn đi xuống lầu rót nước.

Tần Mộ Tây vò đầu bứt tai ngồi ở trên giường, chú ấy lại là 'Thịnh Vũ', cậu và chú Hàn quy định rõ thủ hạ không cho phép lui tới với người 'Thịnh Vũ' ở Phụng Thành, nếu biết mình và lão đại 'Thịnh Vũ' ở chung một chỗ, đoán chừng chính là Thế Giới Đại Chiến rồi, không được, không thể để cho cậu và chú Hàn biết được.

Cố Mộ Nghiêm rót nước trở lại, Tần Mộ Tây cầm cái ly uống hai ngụm, đột nhiên nghe được bên cạnh hỏi bé: "Con rót cuộc là ai?"

Anh tuyệt đối không nghĩ đây là đứa bé nhà người bình thường.

Tần Mộ Tây nhú mày, chậm rãi nâng đầu nhỏ lên, cười ha hả nói: "Con là ai, con đương nhiên là Tần Mộ Tây."

"Chú là nói thân phận." Cố Mộ Nghiêm thật ra rất tò mò với thân phận của bé.

"Ai nha, sao đột nhiên con cảm thấy buồn ngủ như vậy chứ." Tần Mộ Tây đặt ly nước vào trong tay của Cố Mộ Nghiêm, sau đó nằm lên giường nhắm mắt lại: "Con ngủ đây, không nên quấy rầy con đó."

Đầu Cố Mộ Nghiêm đầy vạch đen nhìn chăm chăm bé, người này càng lúc càng biết chơi một chiêu này rồi, thôi, cho dù bé có thân phận gì, chỉ cần mình thích là được, nếu bé không muốn nói, cần gì phải đuổi theo hỏi đây.

Tần Mộ Tây nương nhờ Cố Mộ Nghiêm nơi này ba ngày, ba ngày sau Cố Mộ Nghiêm phải trở về Phụng Thành, Tần Mộ Tây lại mặt dày mày dạn muốn đi theo lên máy bay, Cố Mộ Nghiêm nhìn bé: "Con không phải nói cho mẹ con biết một tiếng hay sao?"

"Chờ đến Phụng Thành con sẽ nói cho mẹ, đến lúc đó mẹ nhất định sẽ tới tìm con, như vậy thì thuận lợi lừa gạt mẹ đến đây." Tần Mộ Tây ngồi ở trên ghế, rất là dương dương hạ hạ, còn hỏi Cố Mộ Nghiêm: "Chú cảm thấy kế sách của con có được hay không?"

"Ừ, cũng không tệ lắm." Cố Mộ Nghiêm nhú mày trả lời.

"Đó là nhất định, con chính là thiên tài mà!" Tần Mộ Tây giờ giờ lên cảm.

Sau mười mấy tiếng, máy bay chậm rãi đáp xuống thành phố Phụng Thành, Tần Mộ Tây tràn ngập tò mò, vừa xuống máy bay con người sẽ không nghi ngờ, nhìn xong bên này lại nhìn bên, có vẻ hào hứng bùng bùng.

Sân bay nhiều người, Cố Mộ Nghiêm sợ bé bị lạc, cho nên vẫn nắm tay của bé, ngày thường Tần Mộ Tây không thích người khác nắm tay bé, nhưng kỳ lạ thay, bé không có ghét hành động này của Cố Mộ Nghiêm chút nào, ngược lại ngoan ngoãn đi theo bước chân Cố Mộ Nghiêm.

Vạn Kiệt kéo theo hành lý đi ở phía sau, lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấp thoáng hai bóng dáng một cao một thấp trước mặt, đột nhiên cảm thấy bọn họ xem ra thật sự là hai cha con, tư thế đi bộ, nghiêng đầu gò má, động tác nhú mày, thật sự là quá giống nhau.

Nếu không phải là biết Cố đại thiếu tuyệt đối toàn tâm toàn ý với thiếu phụ nhân, anh ta nhất định sẽ hoài nghi Tần Mộ Tây là con riêng bên ngoài của Cố

đại thiếu.

Người nhà họ Cố biết Cố Mộ Nghiêm trở lại, hôm này đặc biệt làm trước thức ăn, chờ anh trở lại sẽ ăn ngay, nhưng khi nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm dắt một đứa bé trai bước vào, trong mắt mọi người cũng thoáng qua ngoài ý muốn, đây là chuyện gì xảy ra? Tần Mộ Tây nhìn thấy Hàn Thu và Cố Đình Dư quan sát mình, lập tức miệng ngọt nói: "Ông nội bà nội khỏe ạ."

Ông nội bà nội?

Hàn Thu nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm: "Mộ Nghiêm, chuyện này...?"

Cố Mộ Nghiêm nhìn Tần Mộ Tây: "Bé gọi Tần Mộ Tây, là con gắp ở Luân Đôn, bé rất yêu thích Phụng Thành, cho nên đi về cùng con xem một chút, mấy ngày nay cũng sẽ ở đây."

Đĩ nhiên là Cố Đình Dư chào đón rồi, đời này không biết còn có thể có đứa cháu hay không, thấy Tần Mộ Tây đáng yêu như thế, Cố Đình Dư vừa vặn cũng không nhịn được toát ra vẻ ông nội hòa ái: "Mộ Tây, mau tới đây."

Tần Mộ Tây đi tới, không sợ người lạ chút nào: "Ông nội."

"Ai." Mặc dù biết Tần Mộ Tây gọi mình chỉ là lễ phép, nhưng Cố Đình Dư vẫn rất nghiêm túc đáp ứng một câu, trong lòng có chút chua chua.

Hàn Thu đứng ở bên cạnh lại sâu cảm giác nghi ngờ, đứa bé này thế nhưng gọi Tần Mộ Tây? Đây không phải là kết hợp tên của Tiểu Tích và Cố Mộ Nghiêm hay sao? Ba năm trước đây Tiểu Tích đã mang thai, vốn là Tiểu Tích chuẩn bị sau khi kết hôn tự mình nói việc này cho Mộ Nghiêm, nhưng không nghĩ đến còn chưa kịp mở miệng thì xảy ra bi kịch, cho nên từ đầu tới cuối người biết Tiểu Tích mang thai chỉ có bà, sau khi Tiểu Tích chết, Mộ Nghiêm vốn là rất đau khổ, bà sợ nếu Mộ Nghiêm biết chuyện đứa nhỏ sẽ càng thêm khó chịu, cho nên vẫn coi việc này như bí mật chôn giấu ở trong lòng, nhưng khi nhìn đến đứa bé này, lại nghe được cái tên này, Hàn Thu không khỏi có một to gan suy đoán, chẳng lẽ Tiểu Tích không có chết.

Hàn Thu đi tới bên người Tần Mộ Tây, từ ái hỏi: "Mộ Tây mấy tuổi rồi?"

"Hai tuổi rưỡi ạ."

Hai tuổi rưỡi? Tiểu Tích rồi đi ba năm, nếu như Mộ Tây là sinh non, thời gian vừa khớp, tâm trạng Hàn Thu có chút kích động, tiếp tục hỏi: "Bây giờ mẹ của Mộ Tây đang ở đâu thế?"

"Mẹ đang ở Luân Đôn ạ." Tần Mộ Tây trả lời.

"Mẹ của Mộ Tây tên gọi là gì vậy? Là làm cái gì? Sao cô ấy không có đi cùng với Mộ Tây đến Phụng Thành hả?"

Tần Mộ Tây dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn Hàn Thu nói: "Bà nội, mẹ nói cho con biết, không thể tùy tiện nói cho người khác biết chuyện trong nhà, cho nên con không thể nói, thật xin lỗi."

Hàn Thu phát hiện đứa bé này quá thông minh, không có dễ gạt chút nào, nhưng từ trong đáy lòng cũng hết sức thích bé: "Sau này Mộ Tây ở đây, ngày ngày bà nội cho con ăn ngon."

Tần Mộ Tây là cực kỳ hiểu được xem xét tình hình, biết rõ làm sao có thể dụ được người vui vẻ: "Bà nội, con đói rồi."

"Được được được, chúng ta lập tức ăn cơm, bà nội ôm nào." Hàn Thu đưa tay muốn ôm Tần Mộ Tây, nhưng Tần Mộ Tây lại lui một bước, nói lời ngay thẳng: "Con là bé trai, con tự đi được mà!"

"Được, bà nội dắt con."

Vạn Kiệt đứng ở bên cạnh thấy một màn như vậy, nhà họ Cố không khí rất lâu không có nhẹ nhàng qua như vậy, Mộ Tây tới, tâm trạng Cố đại thiếu cũng thay đổi tốt hơn.

Mọi người cùng nhau ngồi ở bên cạnh bàn, Hàn Thu và Cố Đình Dư ngồi ở hai bên Tần Mộ Tây, hai người quả thật nghĩ Tần Mộ Tây thật sự trở thành cháu trai vậy, vừa gắp thức ăn vừa múc canh, Hàn Thu còn muốn đút cơm cho Tần Mộ Tây ăn, bị Tần Mộ Tây từ chối.

Hàn Thu và Cố Đình Dư nhiệt tình khiến Tần Mộ Tây có chút không chịu nổi, bao lâu rồi bọn họ chưa từng thấy qua đứa bé đây.

Tần Mộ Tây cầu cứu nhìn về phía Cố Mộ Nghiêm: "Chú Cố..."

Cố Mộ Nghiêm đã sớm nhìn thấy một màn này, anh chỉ muốn biết tên nhóc Mộ Tây này có thể chống được lúc nào: "Mộ Tây, tới bên này."

"Dạ." Tần Mộ Tây đi từ từ trượt xuống cái ghế chạy về phía Cố Mộ Nghiêm, sau đó lại leo lên trên ghế dựa bên cạnh Cố Mộ Nghiêm.

Khoảng cách ngồi ăn cơm, Tần Mộ Tây kể tai nói nhỏ với Cố Mộ Nghiêm: "Chú nên nhanh sinh mấy đứa trẻ cho bà nội ụng nội chơi đi."

Cố Mộ Nghiêm xấu hổ: "Nhanh lên một chút sinh? Chú cũng không phải là cô gái nhỏ, sinh thế nào được đây?"

"Tùy chú sinh thế nào, dù sao nhanh lên một chút sinh ra là được rồi."

Một bàn người nhìn thấy hai người bọn họ đang không ngừng nói nhỏ vào tai nhau, Hàn Thu hâm mộ không thôi, mới vừa rồi quá nhiệt tình hù Mộ Tây, cái này nhất định phải đối, bà cũng không muốn hù Mộ Tây chạy mất đâu, ngộ nhờ Mộ Tây thật sự là đứa bé Mộ Tây đó, vậy sau này Mộ Tây nhìn thấy bà còn không quay đầu bỏ chạy sao.

Buổi tối, Cố Chấn Đình trở lại, vừa nhìn thấy Tần Mộ Tây cũng là thích đến không thôi, khí phách một tay ôm lấy Tần Mộ Tây hung hăng hôn một cái, Tần Mộ Tây còn chưa kịp phản ứng đã ngây ngẩn cả người, bé không thích người khác thân mật với mình, nhưng khi nhìn đến mọi người nhiệt tình như vậy, bây giờ bé thật sự không nên nói gì.

Cố Mộ Nghiêm là hiểu Tần Mộ Tây, lập tức tiến lên giải cứu bé ra: "Ông nội, Mộ Tây mệt nhọc, con dẫn bé đi lên nghỉ ngơi."

Tần Mộ Tây vội vàng phối hợp gật hai cái.

Cố Chấn Đình có chút không bỏ được buông tay, nhưng khi nhìn thấy Tần Mộ Tây buồn ngủ không thể chịu nổi thức đêm, cho nên để cho Cố Mộ Nghiêm ôm Tần Mộ Tây đi, Tần Mộ Tây vòng tay ôm lấy cổ của Cố Mộ Nghiêm, đầu tựa vào trên bả vai của anh, nhỏ giọng nói một câu chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy lời nói: "Chú rất tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cha Con Tên Cố Mộ Nghiêm

Cố Chấn Đình có chút không bỏ được buông tay, nhưng khi nhìn thấy Tần Mộ Tây buồn ngủ không thể chịu nổi thức đêm, cho nên để cho Cố Mộ Nghiêm ôm Tần Mộ Tây đi, Tần Mộ Tây vòng tay ôm lấy cổ của Cố Mộ Nghiêm, đầu tựa vào trên bả vai của anh, nhỏ giọng nói một câu chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy lời nói: "Chú rất tốt!"

Cố Mộ Nghiêm xấu hổ, tên nhóc này cho là ở lẫn vào xã hội đen sao?

Hàn Thu biết Cố Mộ Nghiêm không thích người khác ngủ chung với anh, cho nên tiến lên cười nói: "Mộ Nghiêm, tối nay Mộ Tây hãy ngủ chung với bà nha."

Tần Mộ Tây nghe xong lời này vội vàng len lén nháy mắt với Cố Mộ Nghiêm.

"Không cần, Mộ Tây ngủ chung với con là được rồi."

Lúc này Tần Mộ Tây mới ngẩng đầu lên: "Đúng vậy ạ, dù sao lúc trước con cũng chưa ngủ chung nữa với chú Cố ạ!"

Chưa ngủ nữa? Lời này thế nào nghe có nghĩa khác vậy, đầu Cố Mộ Nghiêm đầy vạch đen.

Cố Mộ Nghiêm ôm Tần Mộ Tây lên lầu, Cố Chấn Đình cũng không thu hồi ánh mắt lại, cho đến bóng dáng của bọn họ biến mất ở nơi khúc quanh, sau đó mới thờ dãi một hơi mà nói: "Nếu Mộ Tây thật sự là cháu của nhà họ Cố thì tốt quá!"

"Cha." Hàn Thu có thể hiểu được Cố Chấn Đình cảm nhận giờ phút này.

"Cũng không biết còn có thể thấy Mộ Nghiêm kết hôn hay không nữa, thôi, tùy duyên đi, mọi việc cũng không cưỡng cầu được." Cố Chấn Đình chấp tay sau lưng lên lầu.

Nếu như ba năm trước đây không xảy ra ngoài ý muốn, bây giờ không biết cuộc sống của gia đình hạnh phúc nhiều thế nào, nhưng Tiểu Tích chết rồi, tim Mộ Nghiêm cũng chết theo.

Trong phòng ngủ, Tần Mộ Tây nằm ở trên giường, tay xoa bụng: "Chú Cố, món ăn nhà các chú ăn ngon thật, ăn ngon hơn nhiều so bữa ăn tây, khó trách mẹ yêu thích món ăn kiểu Trung Quốc như vậy, nhưng món ăn kiểu Trung Quốc ở Luân Đôn không có ngon chút nào, cho nên con quyết định, con muốn trú đóng lâu dài ở nhà của chú."

Cố Mộ Nghiêm nâng môi cười một tiếng, nhìn thấy bé ăn đến tròn vo bụng, đi tới giúp bé xoa xoa, Tần Mộ Tây giống như là một con mèo sợ nhột vậy, theo động tác của Cố Mộ Nghiêm vừa động động một cái, xoa nhẹ một lát, Cố Mộ Nghiêm đứng dậy, Tần Mộ Tây nhìn anh: "Chú muốn đi đâu vậy ạ?"

"Tắm."

"Thuận tiện mang cháu cùng nhau tắm đi." Quen với việc Cố Mộ Nghiêm tắm giúp mình, chính bé đều lười phải tự tắm rồi, hơn nữa chú thích sạch sẽ, mình không tắm chú chắc chắn không chịu nổi đâu.

Khỏe miệng Cỏ Mộ Nghiêm giặt giặt, thẳng nhóc thúi này thật coi anh là tằm chuyên nghiệp năm trăm năm sao?

"Chờ chú tằm xong sẽ tằm cho con sau."

Tần Mộ Tây từ trên giường ngồi dậy: "Vây nhiều phiền toái quá, muốn tằm thì cùng nhau tằm chứ, chú cũng không phải là cô gái nhỏ, mắc cỡ ngại ngùng làm gì?" Nói xong, lật đật vọt vào phòng tằm.

Trong phòng tằm, Tần Mộ Tây ý thức cởi hết quần áo từ trong ra ngoài, trần truồng đứng ở đằng kia, đáng vẻ như chờ Cỏ Mộ Nghiêm phục vụ vậy.

Cỏ Mộ Nghiêm đi vào, sau đó bắt đầu vắn nước, Tần Mộ Tây nhìn Cỏ Mộ Nghiêm, "Tại sao chú không cởi hết? Có người tằm vẫn mặc quần áo sao?"

"Chú thích vậy." Cỏ Mộ Nghiêm quăng cho bé ba chữ.

Hai tay Tần Mộ Tây chống nạnh, vẻ mặt cười nhạo: "Sẽ không phải là xấu hổ đi, trên người chú con cũng sờ qua một ít rồi, có cái gì hay mà xấu hổ nữa."

"Nói những gì đó." Cỏ Mộ Nghiêm cong lên ngón tay khẽ gõ xuống trán của bé.

"Con nói bây chỗ nào, hai chúng ta là không phải lần qua * đơn rồi, cảm giác ôm ngủ chung qua rồi mà." Tần Mộ Tây lễ thẳng khí hùng.

Cỏ Mộ Nghiêm cải chính lời của bé: "Đó không gọi lần * đơn, đây chẳng qua là đơn thuần ngủ chung một giấc mà thôi, hiểu không? Thẳng nhóc thúi!"

Người bạn nhỏ Tần Mộ Tây khơi lên tranh luận với Cỏ Mộ Nghiêm, nhìn anh chăm chăm nói: "Thế nào không phải lần * đơn, lúc chú ôm con ngủ chẳng lẽ không có lần qua lần lại trên giường sao? Chú đừng hiểu sai sự thật."

Cỏ Mộ Nghiêm buồn cười nhìn bé, cảm xà bông thom lên bắt đầu xoa lên người bé, người bạn nhỏ Tần Mộ Tây giống như là bắt được chứng cứ vậy: "Chú xem, bây giờ chú không chỉ có nhìn con xong rồi, còn sờ con xong rồi, cho nên vì lý do công bằng, chú cũng phải để con xem trông tròn mới được." Nói xong, tay nhỏ bé của bé đưa về phía bên hông của Cỏ Mộ Nghiêm.

Cỏ Mộ Nghiêm thấy thế, một tay cầm cổ tay của bé, Tần Mộ Tây lại duỗi thẳng cái tay còn lại, nhưng vẫn dễ dàng bị Cỏ Mộ Nghiêm chế ngự, thấy bé rất không an phận, Cỏ Mộ Nghiêm làm bộ nghiêm túc cảnh cáo nói: "Tần Mộ Tây, còn dám hồ đồ, chú sẽ ném con ra ngoài đó."

Tần Mộ Tây thấy mình dễ dàng bị chế ngự, thẹn quá thành giận quát: "Cỏ Mộ Nghiêm, chú ý lớn hiệp nhỏ!"

"Chú thích ý lớn hiệp nhỏ đó, con có thể làm gì được chú hả?"

"Hừ, chú chờ đó, con nhất định sẽ đánh bại chú thôi!"

Cỏ Mộ Nghiêm nhìn lên nhìn xuống đánh giá bé, làm bộ khinh thường: "Chỉ bằng con ư?"

Ánh mắt trần trụi trắng trợn chính là xem thường, người bạn nhỏ Tần Mộ Tây bị kích thích rất lớn: "Chú chờ đó cho con!"

Cỏ Mộ Nghiêm thấy không sai biệt lắm buông bé ra, tằm xong ôm bé đi ra ngoài, Tần Mộ Tây hờn dỗi nằm ở trong chăn, cái mông lộ ra bên ngoài.

Lại dám xem nhẹ bé, hừ, sớm muộn gì bé cũng sẽ đánh bại tất cả ba người đàn ông bọn họ mà thôi.

Cỏ Mộ Nghiêm tắm rửa xong ra ngoài thì nhìn thấy thẳng nhóc này còn đang tức giận, bất đắc dĩ cười cười, đưa tay vỗ cái mông của bé: "Ngủ, chớ nằm úp sấp ở nơi này."

"Đừng chạm vào con." Tần Mộ Tây vắn vẹo cái mông một chút.

"Con cản trở chú ngủ, nằm sấp qua một bên!"

Tần Mộ Tây ngẩng đầu lên, tức giận trợn trừng mắt nhìn Cỏ Mộ Nghiêm: "Con muốn tuyệt giao với chú!"

Vậy mà tối ngày hôm qua người bạn nhỏ còn rống giận muốn tuyệt giao, ngày hôm sau lúc biết được Cỏ Mộ Nghiêm muốn đi công ty cả ngày không trở lại, bé chết sống ôm cánh tay Cỏ Mộ Nghiêm: "Con muốn đi, con muốn đi!"

Mặc dù người noi này cũng đối rất tốt với bé, nhưng bé có thói quen chung đụng với Cỏ Mộ Nghiêm, nếu như Cỏ Mộ Nghiêm không ở trong nhà, một mình bé ở chỗ này sẽ rất nhàm chán.

Khi bé một phen quần quít chặt lấy, cuối cùng Cỏ Mộ Nghiêm quyết định dẫn bé đi công ty.

Người bạn nhỏ Tần Mộ Tây ngồi ở trên xe, lắc lắc chân nhỏ, rất là tò mò hỏi thăm, "Công ty vui không?"

Cỏ Mộ Nghiêm có chút im lặng: "Công ty không phải sân chơi, nó không phải là nơi để chơi."

"Vây chú ở công ty có phải hay không đặc biệt hưng dữ? Nếu không hài lòng thì trực tiếp ném đồ vật xuống đất, sau đó để cho người ta cút ra ngoài!" Tần Mộ Tây lại hỏi.

"Con xem phim truyền hình quá nhiều thôi." Thăng nhóc này thật sự bị phim truyền hình đầu độc rồi.

"Chú thật sự là một ông chủ nhàm chán." Tần Mộ Tây bĩu môi.

Cố Mộ Nghiêm không để ý tới bé nữa.

Tần Mộ Tây như cục cưng tò mò, vẫn không ngừng hỏi: "Vậy bên cạnh chú có phải có rất nhiều nữ thư ký hay không?"

"Muốn nhiều nữ thư ký làm gì?"

"Đừng giả ngốc với con nữa, thư ký trừ chăm sóc công việc còn có thể chăm sóc thân thể của chú." Ánh mắt Tần Mộ Tây liếc một cái về phía trên đùi của Cố Mộ Nghiêm, ý tứ không cần nói cũng biết.

Xe bỗng dừng dừng ngay, Tần Mộ Tây còn chưa kịp phản ứng, trên ột vừa bị cổ hai cái, Tần Mộ Tây che trán: "Chú làm gì đấy?"

"Về sau không cho xem ti vi nữa!" Cố Mộ Nghiêm cũng hoài nghi dẫn bé đi công ty đến cùng phải là quyết định sáng suốt hay không nữa.

Tần Mộ Tây không chịu yếu thế quát: "Con sẽ xem!"

Hai người ở trong xe mất to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, Cố Mộ Nghiêm mới nổ máy xe, nhưng anh không nói bất kì lời nào với Tần Mộ Tây nữa.

Đến phòng làm việc, Cố Mộ Nghiêm để Tần Mộ Tây trong phòng nghỉ của anh, xoay người muốn rời đi, Tần Mộ Tây níu lấy chéo áo của anh, nhìn anh với ánh mắt lấp lánh: "Chú muốn đi đâu vậy ạ?"

"Công việc."

"Con cũng muốn đi!" Tần Mộ Tây mãnh liệt yêu cầu.

"Không được, đi họp con ngồi ở bên cạnh làm gì, con hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, có gì cần thì nói với chị gái ngoài kia, điểm quan trọng nhất, không cho phép chạy loạn khắp nơi!" Cố Mộ Nghiêm nói xong cũng rời đi.

Nếu Tần Mộ Tây là người ngoan ngoãn nghe lời, cũng sẽ không to gan đi theo anh đến Phụng Thành, Cố Mộ Nghiêm chân trước vừa đi, Tần Mộ Tây chân sau đã chạy ra phòng nghỉ ngơi.

Trái lắc lư bên phải lắc lư, ở công ty tán loạn, mới bắt đầu cũng không ai phát giác, nhưng Tần Mộ Tây vừa nhìn thấy máy vi tính, tay không nhịn được ngứa, định đặt virus vào trong máy tính của Cố Mộ Nghiêm, ai bảo anh xem nhẹ mình.

Nhưng kết quả còn chưa làm hỏng máy vi tính của Cố Mộ Nghiêm, đến lúc đó trời đất xui khiến lại nhầm lẫn làm hỏng bộ phận máy vi tính của công ty, nếu có thể đi vào 'Thịnh Vũ', bản lãnh dĩ nhiên là hơn người, không có mấy giây đã tra ra được có kẻ địch xâm lấn, Tần Mộ Tây muốn ăn núp đã không kịp nữa rồi.

"Boss, virus được thả ra ở đây Một người trong đó đứng trước máy tính mà Tần Mộ Tây còn chưa tắt.

"Ah, tại sao có thể có một đứa bé ở đây vậy?"

Giọng nói này làm cho mọi người mới phát hiện Tần Mộ Tây đứng ở bên cạnh, boss cầm đầu đứng ở trước mặt Tần Mộ Tây: "Con là đứa bé nhà ai vậy hả? Mới vừa rồi ngoại trừ con ra còn có ai ở đây thế?"

Mọi người thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, đứa bé trước mặt này chính là người thả virus.

Tần Mộ Tây nhìn đáng vẻ bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng: "Không có những người khác, chỉ có con thôi."

"Đứa bé không thể nói dối được, nói dối lỗ mũi sẽ dài ra đấy nha."

"Bây giờ chú mới đang nói dối." Nói dối lỗ mũi sẽ dài ra, nhục trí cũng sẽ không tin tưởng.

Các sếp lớn của bộ phận máy vi tính sùng sốt một chút, không ngờ anh bạn nhỏ này thông minh như vậy, ho nhẹ một tiếng: "Vậy con nói cho chú biết, mới vừa rồi ngoại trừ con ra, còn có ai ở đây nữa, chỉ cần con nói với chú, chú mời con ăn kẹo que có được hay không?"

"Theo như chú nói, chỉ có một mình cháu ở đây thôi."

"Vậy cha mẹ của con là ai? Làm việc trong bộ phận nào, chú dẫn con đi tìm họ có được hay không?" Quyết định hay là tìm được cha mẹ bé lại nói.

Tần Mộ Tây nói: "Cha con tên là Cố Mộ Nghiêm, con không biết cha thuộc về ngành nào!"

Tất cả mọi người giật mình, không phải nói Cố tiên sinh không có kết hôn, cũng không còn đứa bé sao? Lúc nào thì lại nhảy ra một con trai lớn như vậy? Chẳng lẽ là con riêng.

"Con thật sự là con trai của Cố tiên sinh sao?" Sếp của phòng máy vi tính nửa tin nửa ngờ.

"Chú không tin thì mang cháu đi tìm cha cháu không được sao, đến lúc đó vừa hỏi đã biết."

Nhìn thấy phong cách Tần Mộ Tây bình tĩnh chừng chặc, đến thật có mấy phần phong cách của Cố tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cha Con Tuyên Chiến

"Con thật sự là con trai của Cố tiên sinh sao?" Trưởng phòng kỹ thuật nửa tin nửa ngờ.

"Chú không tin thì mang cháu đi tìm cha cháu không được sao, đến lúc đó vừa hỏi đã biết."

Nhìn thấy phong cách Tần Mộ Tây bình tĩnh chừng chặc, đến thật có mấy phần phong cách của Cố tiên sinh.

"Đi thôi, chúng ta đi gặp Cố tiên sinh." Chẳng qua là trưởng phòng kỹ thuật suy đoán rằng đứa bé này mười phần * chính là con trai của Cố tiên sinh rồi, khí thế quá giống mà.

Cố Mộ Nghiễm đang họp, không khí bên trong rất là nghiêm túc, trừ người nên lên tiếng, còn lại không dám nói hơn một câu, trưởng phòng kỹ thuật đứng ở bên ngoài, cũng không dám tùy tiện quấy rầy, suy nghĩ lát nữa gặp Cố tiên sinh sẽ nói cái gì.

"Cậu đi kiểm tra camera một chút, xem ai mới vừa rồi đang ở cùng với bé." Để bảo đảm ngộ nhỡ, trưởng phòng kỹ thuật vẫn quyết định phái người đi xem một chút.

"Dạ."

Mười phút sau, người nọ trở lại, trên mặt rất là kinh ngạc tựa vào lỗ tai trưởng phòng kỹ thuật nói một câu: "Trong máy camera cho thấy, chỉ có một mình cậu bé mà thôi."

"Cậu chắc chắn thấy rõ ràng sao?" Trưởng phòng kỹ thuật Trần không dám tin.

"Tôi khẳng định thấy rõ, thực sự chỉ có một mình cậu bé mà thôi."

Trần Kinh Lý liếc mắt nhìn đứa bé ngồi trên ghế sa lon, ngồi ở đằng kia thật sự là không thể bỏ qua khí thế của bé được, chỉ là một bé trai chưa được ba tuổi mà đã thả những loại vius kia rồi, vừa nghĩ tới điều này, Trần Kinh Lý cảm thấy đã kích người mà.

Bên trong bắt đầu tan họp, giám đốc các ngành lục tục đi ra, Cố Mộ Nghiễm và Vạn Kiệt xuất hiện đã nhìn thấy vẻ mặt Trần Kinh Lý kì lạ: "Cố tiên sinh..."

"Chuyện gì?" Cố Mộ Nghiễm lật xem tài liệu trong tay, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

"Cái đó....." Trần Kinh Lý có chút rối rắm, nên nói như thế nào đây, chẳng lẽ nói con trai của ngài thả virus vào trong máy tính của công ty, bị tôi bắt được rồi.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Cố Mộ Nghiễm khẽ nhủ mày, không thích có người lãng phí thời gian.

Trần Kinh Lý lấy dũng khí nói ra: "Tiểu thiếu gia tìm ngài."

Tiểu thiếu gia? Cố Mộ Nghiễm nheo mắt lại: "Bé đang ở đâu?"

"Cha, con ở đây?" Một giọng nói non nớt truyền tới từ phía bên cạnh, Cố Mộ Nghiễm nhìn sang thì nhìn thấy Tần Mộ Tây tùy tiện ngồi trên ghế sa lon, với nụ cười trên mặt.

Trần Kinh Lý len lén lau mồ hôi trên trán, thật sự đúng là con trai của Cố tiên sinh rồi.

Một tiếng cha kích thích ngàn tầng sóng, tất cả người trong công ty đều biết Cố Mộ Nghiễm không kết hôn, cho nên có mấy người thấy một màn như vậy, không khỏi dừng bước lại.

Khoé miệng Cố Mộ Nghiễm giật giật một cái, tiểu tử thú vị này diễn trò còn diễn nghiệm, gọi cha còn rất thuận miệng, nhưng chết tiệt, anh thật sự thích nghe.

"Sao con lại ở trong này? Không phải bảo con chơi ở phòng nghỉ hay sao?"

"Ai bảo cha xem nhẹ con làm chi, cho nên con chuẩn bị thả virus vào trong máy vi tính để virus của cha, kết quả bị tường lửa chết tiệt ngăn cản trở lại, sau đó bộ máy vi tính đều bị tê liệt." Tần Mộ Tây nhún nhún vai, nói hời hợt.

Về mặt Cổ Mộ Nghiêm nghiêm túc nói: "Con thật đúng là hồ đồ, đã nói với con công ty không phải nơi để chơi rồi mà."

"Con không có chơi, con là tuyên chiến với cha đó!" Tần Mộ Tây đứng lên, nhìn chăm chăm vào anh: "Cha, con muốn hạ chiến thư, cha dám nhận không? Nếu như cha thua, sau này không được xem nhẹ con, đi đâu đều phải mang theo con, phải đối xử với con như người trưởng thành."

Cổ Mộ Nghiêm cũng không nói lời vô nghĩa, sáng khoái đồng ý: "Nếu như con thua nhất định phải ngoan ngoãn trở về phòng nghỉ ngơi, không cho phép chạy loạn khắp nơi!"

"Được, một lời đã định."

Hai tay Cổ Mộ Nghiêm ôm ngực, trong lòng còn rất là mong đợi: "Con muốn so cái gì?"

"Chúng ta hai bên thả một virus vào trong máy tính đối phương, người nào phá giải ra trước, người đó sẽ thắng, thế nào?"

Trừ Trần Kinh Lý, những người khác nghe nói như thế đều rất kinh ngạc, bé còn nhỏ mà chơi cao như vậy, đứa bé khác lớn bằng bé, chỉ sợ ngay cả virus là cái gì cũng không biết đi, nhưng bé lại vẫn muốn phá giải.

"Không thành vấn đề." Đến lúc đó Cổ Mộ Nghiêm muốn xem khả năng của bé đến cùng là bao nhiêu.

Trên bàn của phòng họp, rất nhanh mang lên hai máy vi tính, Vạn Kiệt làm trọng tài đứng ở đối diện: "Thời gian hạn định là mười phút, nếu như không có phá giải ra thì không thể phá giải nữa."

Cổ Mộ Nghiêm ngồi ở trên ghế, nhíu mày nhìn bé, thẳng nhóc thú, lần trước phá giải mật mã máy tính của anh mất 17 phút, lần này anh cũng không tin thẳng nhóc này có thể phá giải virus của anh trong vòng mười phút.

Tần Mộ Tây cũng không sợ hãi chút nào nhìn anh: "Mặc dù cha là cha con, nhưng mà con cũng sẽ xuống tay không lưu tình đâu, thua cũng không cho phép khóc nhè."

"Con trai, làm cha con, cha tặng con một câu nói, khi chưa biết rõ thực lực của đối phương thì ngàn vạn lần không được coi nhẹ, đặc ý quá sớm."

"Con sẽ để cho sự thật nói chuyện." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Tần Mộ Tây rất có tự tin, bé lấy một cái đĩa U từ trong túi nhỏ, bé lấy được nó từ chỗ của lão Hàn, bé phá giải hai giờ cũng không phá giải ra được, bé cũng không tin chú Cổ có thể phá giải nó trong vòng mười phút.

Mọi người bao quanh xem cuộc chiến, tất cả mọi người rất kinh ngạc nhìn Tần Mộ Tây, quả nhiên là hổ phụ vô khuynh tử mà.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, Vạn Kiệt thấy vậy, sau đó vung tay lên: "Bắt đầu!"

Lập tức Tần Mộ Tây chuyên chú nhìn máy vi tính, ngón tay nhảy thật nhanh trên bàn phím, Cổ Mộ Nghiêm là không nhanh không chậm, có lẽ nhìn một phút, ngón tay của anh mới bắt đầu đánh chạm vào bàn phím.

Mặc dù những người khác cũng sẽ chơi máy vi tính, nhưng đối với thứ cao thâm thật sự cũng không biết một chữ, nhưng Trần Kinh Lý thì khác, dầu gì cũng là trưởng phòng kỹ thuật, dĩ nhiên là hiểu được, không khỏi trầm nghĩ, Cổ tiên sinh thả virus, mặc dù ông biết cách giải nó, nhưng phá giải nó trong vòng mười phút, vẫn sẽ có chút áp lực, một đứa bé nhỏ như vậy có thể hoàn thành sao? Cho dù bé là thiên tài, dù sao mới ra đời như vậy, Cổ tiên sinh cũng làm khó đứa bé quá mà.

Thời gian trôi qua, tất cả mọi người ngừng thở, ngay cả bầu không khí cũng không dám thở mạnh.

Lúc ở phút thứ bảy, Tần Mộ Tây nở nụ cười, Trần Kinh Lý không nhịn được lên tiếng thốt lên: "Bé quá nhanh!"

Những người khác không nhịn được vỗ tay, không ai nghĩ tới một đứa bé mà có bản lĩnh như vậy.

Tần Mộ Tây nghiêng đầu nhìn Cổ Mộ Nghiêm, trên mặt có hài lòng: "Cha, con đã phá giải được virus của cha rồi, còn cha thì sao? Bây giờ đã tám phút rồi."

"Có vẻ con không có nhớ lời cha dạy con mới vừa rồi, mọi việc không nên hà hê quá sớm." Cổ Mộ Nghiêm đưa máy vi tính cho Tần Mộ Tây, anh chớp mắt mấy cái, sau đó nói: "Con thua rồi."

Trong máy vi tính thời gian ngừng ở 10:45, mà thời gian trên máy tính của bé là ngừng ở 10:48, bé tốn hai giờ cũng không phá giải được virus đó, nhưng lại bị người đàn ông này phá giải trong bốn phút, thấy người đàn ông thật là có chút bản lĩnh, nhưng không biết chú và bác Hàn ai lợi hại hơn đây, thật sự muốn nhìn một chút mà.

"Con thua nên làm như thế nào? Còn nhớ chứ." Cổ Mộ Nghiêm nhìn bé nói.

"Hừ!" Tần Mộ Tây đứng dậy, đặt tay vào túi yếm quần của mình, sau đó xoay người đi về phía phòng nghỉ ngơi.

Mặc dù thua, nhưng trong lòng bé khẩu phục, trong lòng nổi lên sự sùng bái, trước không nói thời gian Cố Mộ Nghiêm phá giải ngắn hơn thời gian của bé, nhưng hai loại virus đó, thật ra thì mình phóng vào càng khó hơn, dù là cả hai dùng thời gian phá giải như nhau, thật ra thì mình cũng coi như là thua.

"Cố tiên sinh, con trai của ngài thật là một thiên tài máy tính, đề bồi dưỡng, về sau nhất định rất giỏi, ngài dạy kỹ thuật máy tính cho bé sao, thật ra thì mới vừa rồi ngài nên khen bé." Trần Kinh Lý nói.

Cố Mộ Nghiêm đứng dậy đi ra ngoài, hồ hững trả lời: "Nếu như một người luôn được khen ngợi, thì người này chỉ biết dùng bước mà không tiến lên được."

Trở lại phòng làm việc, Cố Mộ Nghiêm chuyên tâm bắt đầu làm việc, nhưng nghĩ đến cảnh mới vừa rồi kia, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, thật sự là một hạt giống tốt hiếm.

Nếu bé thật sự là con trai của mình thì tốt biết bao.

Tần Mộ Tây trở lại phòng nghỉ ngơi, ném mình trên ghế sa lon, lười biếng mà nhìn trần nhà, phát hiện đói bụng rồi, bé đi ra phòng nghỉ ngơi, hỏi thư ký mượn mấy trăm đồng "Nhớ tìm cha tôi chi trả!"

Nói xong bé đi về phía phòng ăn lầu dưới, bước vào phòng ăn, bé gọi nhiều món ăn, sau đó bé đến bên bàn ngồi xuống ăn.

"Hi, Hello, tôi có thể ngồi ở chỗ này được không?"

Tần Mộ Tây lười biếng ngẩng đầu lên, phát hiện là trưởng phòng kỹ thuật Trần Kinh Lý, phía sau còn đi theo mấy người, hiển nhiên là tới dùng cơm: "Tùy tiện ngồi đi."

"Tiểu thiếu gia, cậu chơi máy vi tính được thật giỏi." Mặc dù anh không thấy hiện trường, nhưng nghe người khác nói, quả thật sùng bái không thôi.

"Tiểu thiếu gia, có phải Cố tiên sinh tự mình dạy cậu máy vi tính hay không?"

"Tiểu thiếu gia, cậu bao nhiêu tuổi bắt đầu chơi máy vi tính vậy hả?"

Trừ Trần giám đốc bên ngoài, tất cả mọi người cực kỳ tò mò nhìn bé, chuyện Cố tiên sinh có con trai là một thiên tài máy tính lập tức đang truyền ra trong công ty.

Tần Mộ Tây ngẩng đầu nói một câu: "Tôi muốn ăn kem."

"Tôi mua ngay lập tức." Một người trong đó người lập tức đứng dậy.

"Nhiều chocolate."

"Được."

Trong chốc lát, người đó đã cầm bảy tám cây kem trở lại, trong tay mỗi người có một cái, Tần Mộ Tây ăn kem, chỉ chỉ đồ trên bàn với bọn họ mà nói: "Ăn đi, đừng khách sáo!"

Mới vừa rồi tất cả tiền của bé đã mua hết thức ăn rồi, không đủ mua kem, mới vừa còn nghĩ có nên đi lên hỏi thư ký mượn thêm ít tiền, kết quả bọn họ đã tới rồi.

Lời ngoài mặt:

Sẽ phải lập tức gặp mặt Tần Tích và Cố Mộ Nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Tần Tích Đến Phụng Thành

Tần Mộ Tây rất nhanh đã hoà mình với người của phòng kỹ thuật, ánh mắt bọn họ nhìn Tần Mộ Tây quả thật giống như nhìn vị thần, tràn đầy sùng bái, Tần Mộ Tây thấy bọn họ cũng không tệ lắm, nên nói một chút kỹ năng chơi máy vi tính, lập tức tất cả mọi người lấy ra bút ký, không có bút ký thì cầm tạm giấy vệ sinh, ghi chép lại toàn bộ lời của Tần Mộ Tây.

Cùng lúc đó, tại phía xa Luân Đôn Tần Tích nhận được email cầu cứu của Tần Mộ Tây được thiết lập từ trước.

—"Mẹ ơi, con bị một người họ Cố bắt cóc đến Phụng Thành của Trung Quốc."

Tần Tích thấy cảnh như vậy, bỗng dưng nhũn mảy, sao thằng nhóc này sẽ bị bắt cóc chứ, không phải là thằng nhóc này muốn chơi thủ đoạn gì đi, nhưng ngày thường mặc dù thỉnh thoảng Mộ Tây sẽ hồ đồ, nhưng cũng không đến nỗi đùa kiểu này.

Mặc dù trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng Tần Tích vẫn có chút không yên lòng, quyết định vẫn là đi một chuyến, nhưng bây giờ còn không biết chuyện thật hay giả, cho nên Tần Tích cũng không nói cho Lạc Thiên và Hàn Thành Nghiêu, ngộ nhờ Mộ Tây đùa giỡn thì sao, đến lúc đó cũng quá lao sư động chúng* (điều động binh lực), nhưng nếu thật sự là trò đùa, cô nhất định phải hung hăng đánh thằng nhóc kia mới được.

Ngay lập tức, Tần Tích ngồi chuyển bay nhanh nhất đến Phụng Thành của Trung Quốc.

Cố Mộ Nghiêm thấy thời gian không sai biệt lắm, chuẩn bị đưa Tần Mộ Tây đi ăn cơm, kết quả lại không thấy một bóng người trong phòng nghỉ ngơi, hỏi thăm thư ký mới biết bé đã cầm tiền đi xuống lầu một giờ trước rồi, Cố Mộ Nghiêm đi thang máy xuống, một bước tiến phòng ăn thì nhìn thấy vẻ mặt nhân viên của mình chăm chú nhìn Tần Mộ Tây, có mấy người múa bút thành văn, viết rất được gọi là một nghiêm túc, chỉ sợ sót mất cái gì đó.

Cố Mộ Nghiêm đứng ở bên cạnh mấy phút, thế nhưng không ai thấy, anh khẽ nhũn mảy, ho nhẹ một tiếng: "Hừm Hừm..."

Có một nhân viên không nhìn được phát tay một cái, ý bảo anh tránh ra, mắt vẫn còn nhìn chăm chăm Tần Mộ Tây.

Khuôn mặt Cố Mộ Nghiêm đen lại, lần này nặng nề ho khan một tiếng, nhân viên đó quay đầu lại còn chưa nhìn rõ ràng không vui nói: "Anh có phiền hay không vậy, chúng tôi không chọn món ăn.... A...!" Bỗng dưng anh ta kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng đứng dậy, sau đó vội vàng đẩy người bên cạnh, những người bên cạnh không kiên nhẫn nói: "Cậu làm gì đấy? Không thấy tôi đang viết chữ sao hả?"

"Đừng, đừng viết!"

"Sao thế?"

Những người khác cảm nhận được có cái gì đó không đúng, rồi rít quay đầu lại, khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Cố Mộ Nghiêm thì tất cả mọi người sợ hết hồn, nhanh chóng đứng lên, một người trong đó người lấp ba lấp bắp nói: "Cố, Cố tiên sinh, sao ngài ở đây vậy ạ?"

Cố Mộ Nghiêm nghiêm khắc hỏi: "Là cho các người quá ít công việc, quá dễ dàng có phải không, cho nên mới có thời gian rảnh rồi đây đưa ở đây?"

Tất cả mọi người cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Tháng này khấu trừ toàn bộ tiền thưởng của mọi người, Trần Hải Đào gấp đôi, có ý kiến gì hay không?"

"Không có!" Mọi người đồng loạt trả lời.

"Lập tức biến mất ở trước mặt của tôi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người thật nhanh rời đi phòng ăn, nhưng trong đó có một người quên cầm bút ký, lại nhắm mắt trở lại, một phát bắt được bỏ chạy ngay.

Tần Mộ Tây ngồi ở đó, nhìn Cố Mộ Nghiêm giận mà không oai, trái tim nhỏ mới vừa rồi cũng phù phù nhanh chóng nhảy mấy cái, trong ngày thường cảm thấy chú ấy còn rất ôn hòa, nhưng không nghĩ đến chú ấy cũng có lúc đáng sợ như vậy.

Cố Mộ Nghiêm mặt lạnh ngồi xuống, nhìn một bàn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, chân mày nhíu lên, mỉm cười lấy lòng Tần Mộ Tây: "Con có muốn uống nước hay không?"

"Không uống." Cố Mộ Nghiêm lập tức bảo nhân viên phục vụ dọn dẹp bàn sạch sẽ.

Tần Mộ Tây chuyển vị trí, tiến tới bên cạnh Cố Mộ Nghiêm: "Chú Cố, chú đói chưa, con chỗ này còn có một miếng chocolate."

"Con ít ăn những thứ này đi, cẩn thận sâu răng!"

Tần Mộ Tây thấy anh không ức giận với mình, lập tức yên lòng: "Thỉnh thoảng ăn một cái thôi mà, nhưng chú Cố nè, thức ăn nơi này không có ngon như trong nhà của chú, nếu không phải đói bụng, con mới không muốn ăn đây."

"Con ăn no chưa?"

"Không có, mới vừa rồi mãi nói chuyện con đều quên ăn."

Cố Mộ Nghiêm bắt đầu nhìn bé một cái: "Đi thôi, chú dẫn con đi một nơi khác."

"Đi đâu đâu vậy ạ?" Con mắt Tần Mộ Tây lấp lánh.

"Đi rồi sẽ biết." Cố Mộ Nghiêm đi ở phía trước, Tần Mộ Tây bước chân ngán theo ở phía sau: "Chú chờ con một chút..."

**

Tần Tích đến Phụng Thành, nhìn tất cả chung quanh, trong lòng của cô có cảm giác kỳ lạ, trong lòng cảm thấy có chút chua xót, giống như đã từng tới nơi này rất nhiều lần, chuyện gì đã xảy ra.

Ngồi ở trên xe taxi, Tần Tích nhìn email Tần Mộ Tây gửi tới, phía trên còn ghi địa chỉ, Tần Tích điều tra ở trên máy tính, phát hiện đây là khu nhà giàu ở Phụng Thành, nhưng tại sao bọn cướp đó muốn bắt cóc Mộ Tây, hơn nữa tại sao bắt cóc lại không có ý định liên lạc với cô.

Hay đây là một trò nghịch ngợm của Mộ Tây?

Thôi, đến lúc đó đợi tìm được Mộ Tây thì tất cả chân tướng sẽ rõ ràng, hơn nữa bây giờ cô có thể xác định Mộ Tây chỉ ít là an toàn, trước tiên cô nên tìm chỗ ở.

Tần Tích tìm một khách sạn, sau đó bắt đầu điều tra về những người nhà họ Cố, sau đó bắt đầu điều tra từng việc, trước biết đối thủ mới có thể bách chiến bách thắng, đây là cô học được mấy năm gần đây.

**

Buổi tối, Tần Mộ Tây cầm điện thoại di động nằm chơi trên giường, nhưng chơi một lúc lâu mà Cố Mộ Nghiêm còn chưa có đi vào, bé ném xuống điện thoại di động chạy đi thư phòng, nhìn thấy Cố Mộ Nghiêm vẫn còn làm việc, bé tiến tới bên cạnh Cố Mộ Nghiêm: "Chú Cố, chú còn phải bận rộn bao lâu nữa vậy ạ?"

"Con mệt thì đi ngủ đi." Cố Mộ Nghiêm đẩy đầu nhỏ của bé cản trở mấy vi tính.

"Không có chú con không ngủ được."

Trán Cố Mộ Nghiêm một hàng vạch đen, anh đoán chừng sau này thằng nhóc này trưởng thành nhất định là một cao thủ tán gái, lời nói ghê tởm gì cũng có thể hạ bút thành văn.

"Không ngủ được thì con chơi trò chơi."

"Trò chơi không vui, con thích cùng chơi với chú cơ." Tần Mộ Tây nói tiếp.

Cố Mộ Nghiêm ngừng chuyện trên tay: "Tần Mộ Tây, con nói chuyện với chú bình thường một chút đi, nói những lời này, cẩn thận chú ném con ra ngoài đó."

"Con nói chuyện không bình thường sao, chẳng lẽ muốn con nói chán ghét chú mới là bình thường sao? Chú Cố, suy nghĩ của chú rất có vấn đề."

Cố Mộ Nghiêm không nói nên lời: "Tần Mộ Tây, cho con hai lựa chọn, hoặc là con ngoan ngoãn trở về phòng, hoặc là chú ném con đến chỗ ông nội bà nội đấy."

"Con trở về phòng." Vừa nghĩ tới hình ảnh bị nước miếng rửa mặt, Tần Mộ Tây đã run một cái, nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Nhưng Tần Mộ Tây chơi trong phòng chơi không có mấy phút, lại chạy tới cửa thư phòng mở miệng: "Chú Cố, cũng năm phút đồng hồ rồi, chú còn chưa hết bận sao ạ?"

Cố Mộ Nghiêm không để ý đến bé, tiếp tục làm việc trong tay, đột nhiên anh nghe thấy tiếng hát truyền đến từ ngoài cửa: "Trên đời chỉ có cha tốt mà thôi, không có cha đưa bé như lá cỏ, lao vào vòng tay của cha, tìm hạnh phúc nơi đó....."

Cố Mộ Nghiêm nghe bé không ngừng tuần hoàn phát hình ra, rốt cuộc không chịu nổi: "Không cho nữa hát."

"Chú hết bận chưa?" Tần Mộ Tây dựa ở trên khung cửa nhìn anh.

Cố Mộ Nghiêm thờ dài một cái, tắt máy vi tính đứng dậy, sau đó đi ra thư phòng, buồn cười cốc đầu của bé một cái, trong mắt tràn đầy sự bất lực.

Vừa về đến phòng, Tần Mộ Tây nói: "Con muốn tắm!"

"Tự mình tắm đi." Cố Mộ Nghiêm tức giận nói một câu.

"Con không biết, dù sao chú không tắm cho con, con cũng ngủ trên giường của chú thôi, dù sao người không chịu được lại không phải là con, con sao cũng được." Hai tay Tần Mộ Tây vừa trải.

"Thằng nhóc thú, con còn học được uy hiếp!"

"Con đây không phải uy hiếp, con đây là phân tích chuyện, chú thấy chú tắm rửa cho con, chú thoải mái mà con cũng thoải mái, tất cả mọi người đều thoải mái nha."

Cố Mộ Nghiêm cảm quần áo, vỗ cái mông của bé: "Cởi quần áo của mình đi!"

Trong nháy mắt, Tần Mộ Tây đã cởi sạch, sao bé mặc quần áo không thấy bé hiệu suất như vậy chứ.

Mấy ngày nay, Tần Mộ Tây ở nơi này, Hàn Thu bọn họ vô cùng yêu thích, cho nên mua cho bé rất nhiều quần áo và đồ chơi, nhưng những thứ mô hình đồ chơi từ lúc mua về chưa từng mở vỏ bọc, theo như lời của Tần Mộ Tây mà nói chính là quá ngây thơ.

Hôm sau, Tần Mộ Tây mặc quần áo Hàn Thu mua ở tầng dưới, Hàn Thu vừa nhìn thì rất vui vẻ, ôm cổ Tần Mộ Tây, hôn một cái thật kêu, không muốn buông ra chút nào, Tần Mộ Tây lại không thể từ chối, cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Hàn Thu nói: "Bà nội, con muốn uống nước."

"Được, con ngồi xuống trước đi, bà nội lập tức đi lấy cho con." Hàn Thu đặt Tần Mộ Tây ở trên ghế sa lon, vui vẻ đi tới phòng bếp.

Nhưng, lúc Tần Mộ Tây cho là thoát khỏi móng vuốt này, một giọng nói vui vẻ khác lại truyền tới: "Ai nha, Mộ Tây thức dậy sớm như vậy à, mau để cho ông Tô ôm một cái nào."

Một tay Cố Chấn Đình ôm lấy Tần Mộ Tây vào trong ngực, đầy thương yêu, nếu Mộ Tây thật sự là con cháu nhà họ Cố thì tốt quá, như vậy ông chết cũng sẽ nhắm mắt, đáng tiếc, tạo hóa trêu đùa người mà.

"Tiểu Mộ Tây, ngoan, gọi ông Tô đi."

Cố Đình Dư xuống lầu, cũng giả nhập hàng ngũ đó: "Tiểu Mộ Tây, trước gọi ông nội, ông nội có đồ tốt ở đây nè."

"Thằng nhóc thúì, con tạo phản phải không?" Cố Chấn Đình nhìn chăm chăm Cố Đình Dư.

"Tiểu Mộ Tây, con nhìn xem con có thích những thứ này hay không?" Trong tay Cố Đình Dư cầm một hộp sắt, bên trong có một số đồ chơi mà mọi đứa bé đều thích: "Chỉ cần con gọi ông nội trước, ông nội đưa cho con toàn bộ những thứ này."

"Đừng nghe ông ấy, ông Tô có đồ tốt hơn ông ấy, ông dẫn con đi xem." Cố Chấn Đình ôm Tần Mộ Tây đi lên lầu, Cố Đình Dư theo ở phía sau: "Cha, sao cha có thể làm như vậy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

"Tiểu Mộ Tây, con nhìn xem con có thích những thứ này hay không?" Trong tay Cố Đình Dư cầm một hộp sắt, bên trong có một số đồ chơi mà mọi đứa bé đều thích: "Chỉ cần con gọi ông nội trước, ông nội đưa cho con toàn bộ những thứ này."

"Đừng nghe ông ấy, ông Tô có đồ tốt hơn ông ấy, ông dẫn con đi xem." Cố Chấn Đình ôm Tần Mộ Tây đi lên lầu, Cố Đình Dư theo ở phía sau: "Cha, sao cha có thể làm như vậy chứ?"

"Ai cho con nói trước như vậy!" Cố Chấn Đình lấy ra bảo bối được cất kỹ của mình, lắc lắc đặt trước mặt Tần Mộ Tây: "Tiểu Mộ Tây, chỉ cần con gọi ông Tô trước, những thứ kia tùy con chọn."

Tần Mộ Tây nhìn thấy những thứ trên bàn, Cố Chấn Đình không hổ là đã từng đi lính mà, một bộ sưu tập cũng rất đặc biệt, chẳng hạn như một khẩu súng lục bỏ túi cũng rất vừa lòng của Tần Mộ Tây, rất muốn đặt ở trong tay suy tính chút.

Cố Đình Dư nhìn Chấn Đình kháng nghị nói: "Cha, làm sao cha thiên vị như vậy, những thứ đồ này khi còn bé con muốn, cha bung bít giống như thứ gì vậy, chạm thử cha còn đánh con, bây giờ cha lại bày ra để cho Mộ Tây chọn, con đến cùng có phải là con của cha hay không đây."

"Ông Tô, ông thật tốt." Tần Mộ Tây nắm tay Cố Chấn Đình, tăng bốc Cố Chấn Đình đến chóng mặt: "Ông Tô, con thật sự có thể tùy tiện chọn được không?"

"Đương nhiên rồi, chỉ cần con thích, tùy tiện lấy." Cố Chấn Đình hào khí vạn trượng trả lời, bị Tiểu Mộ Tây ngọt ngào ngán làm cho, đã sớm không phân rõ phương hướng.

Cố Đình Dư rất đả kích, khi còn bé vì những thứ đồ này, ông cũng bị đánh rất nhiều, nhưng cha cũng không cho ông, bây giờ lại để cho Tiểu Mộ Tây tùy ý chọn.

Cố Mộ Nghiêm đứng ở một bên, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, những thứ đồ này là bảo bối cả đời của ông nội, ai cũng không có đưa qua, nhưng hôm

nay lại nguyện ý cho Tiểu Mộ Tây, có thể thấy được là hết sức thích đứa bé này, yêu thương bé như cháu trai thật vậy.

Thật ra thì Tần Mộ Tây đã sớm nhìn trúng khẩu súng rồi, nhưng bé vẫn làm bộ nhìn một vòng, sau đó đưa tay cầm lấy khẩu súng: "Ông Tổ, con muốn cái này, thật là xinh đẹp."

Mặc dù Tần Mộ Tây mới hai tuổi rưỡi, nhưng nhờ có quà tặng của Hàn Thành Nghiêu và Lạc Thiên, khi bé được một tuổi đã chơi với súng rồi, cho nên tự nhiên biết súng nào tốt, mà khẩu súng trên tay này, tính chất rất nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng lại vô cùng có xúc cảm, chắc chắn là được chế tạo bằng vật liệu đặc biệt.

Cố Chấn Đình thờ dài nói: "Mất tốt, khẩu súng này là độc nhất vô nhị trên thế giới, ngoài trăm thuốc có thể một phát chết ngay đó."

Mắt Tần Mộ Tây sáng lên, lực xuyên thấu mạnh như vậy.

"Cha, cái này sẽ không quá nguy hiểm!" Cố Đình Dư có chút lo lắng, khó trách Tiểu Mộ Tây không gọi mình, hoá ra khẩu vị của Tiểu Mộ Tây thích nặng như vậy, nhìn lại con vịt nhỏ xe lửa nhỏ trên tay, thật không phải một cấp bậc mà.

"Mộ Tây biết nặng nhẹ, cái này sẽ đưa cho Mộ Tây dùng phòng thân." Trong mắt Cố Chấn Đình rất tốt, đã sớm nhìn ra Tần Mộ Tây là hạt giống tốt, về sau tuyệt không phải là vật trong ao.

"Cám ơn ông Tổ." Tần Mộ Tây yêu thích khẩu súng lục này không buông tay, về sau nó thuộc về mình rồi.

"Ha ha." Cố Chấn Đình khiêu khích nhìn Cố Đình Dư: "Con trai ngốc, không chơi thắng lão tử được đâu." Lại dám cò động Tiểu Mộ Tây gọi ông nội trước, cái này thua thôi.

"Hừ!" Cố Đình Dư khinh thường hừ một tiếng, thắng không cần dùng võ.

Hàn Thu vỗ vỗ bả vai an ủi Cố Đình Dư, Cố Đình Dư ôm Hàn Thu, bà vẫn là tốt nhất.

Buổi trưa cơm nước xong, Cố Mộ Nghiêm bắt đầu xử lý công việc, có một số việc vốn là ngày hôm qua nên xử lý hết, nhưng bởi vì Tiểu Mộ Tây cho nên bị trì hoãn, hôm nay phải xử lý tốt, nhưng Tần Mộ Tây lại là một đứa bé không ngồi yên, Cố Mộ Tây không ở bên cạnh, bé trở thành món đồ chơi ông Tổ và ông nội, hai người nhất định tranh ra một cao thấp, bởi vì hôm nay bé gọi ông Tổ trước, cho nên trong lòng ông nội rất là không cam lòng, dùng nhiều cách để bé hôn mình trước nhưng ông Tổ lại không chịu, Tần Mộ Tây không chịu nổi, tính toán đi ra ngoài hóng mát một chút.

Đẩy cửa thư phòng ra, Tiểu Mộ Tây đưa đầu vào đi: "Chú Cố."

"Chuyện gì?" Cố Mộ Nghiêm hỏi.

"Con muốn đi ra ngoài."

"Đợi chút thêm hai giờ."

Tần Mộ Tây trả lời: "Không, chú không cần theo con, con muốn một mình ra ngoài đi dạo."

Cố Mộ Nghiêm dừng chuyện trong tay lại, ngẩng đầu nhìn bé: "Một mình con sao?"

"Dạ, yên tâm đi, trước kia con cũng thường đi chơi một mình, không có chuyện gì đâu mà."

Cố Mộ Nghiêm suy nghĩ một chút, rốt cuộc gật đầu đồng ý: "Được rồi, chỉ là không cho trở lại quá muộn, không cho một người đi nơi quá nguy hiểm"

"Biết rồi, con đi đây!" Tần Mộ Tây đóng cửa lại, vui sướng đi xuống lầu dưới, thừa dịp ông Tổ và ông nội không chú ý, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cũng không biết mẹ có nhìn thấy email của bé hay không, nếu như nhìn thấy, bây giờ mẹ nên đến Phụng Thành rồi chứ, hi vọng Hàn lão đầu không cần theo tới, nếu không kế hoạch của bé sẽ uống phí.

Bé đã để đầu mối rõ ràng, mẹ mới có thể tìm được bé, kỹ thuật theo dõi của mẹ là cậu Lạc Thiên tự mình dạy.

Tần Mộ Tây mua một ly cola, cần ống hút ở trên đường đi, đột nhiên, bé thính tai nghe được âm thanh đánh nhau, người bình thường vừa nghe đến cái âm thanh này, có lẽ là trốn xa chừng nào tốt chừng đó, nhưng mà đối với Tần Mộ Tây đang nhàm chán mà nói là tuyệt đối rất có lực hút.

Dĩ nhiên bé sẽ không xen vào việc của người khác, bé chỉ nhìn một chút náo nhiệt mà thôi.

Theo âm thanh đi tới, phát hiện là một trong ngõ hẻm, mấy người đàn ông côn đồ đang vây quanh hai người, hai người đại khái ba bốn tuổi, chỉ là hai đối với nhiều, nhưng trên mặt của hai người một chút cũng không có sợ hãi, không giống những đứa bé kia trong trí nhớ của Tần Mộ Tây, khóc đầy nước mắt nước mũi.

Đứa bé trai có chút công phu quyền cước, tuy cô bé không có, nhưng quấy nhiễu, chỉ cần có người đến gần, thì chính là lại đá lại cắn, giống như chọc giận sư tử vậy, thật là thú vị mà.

Tần Mộ Tây dựa vào bên tường xem say sưa, có thể bởi vì xem quá nhập thần rồi, cho nên hết hết nước cola cũng không biết, chợt khề hút nên phát ra âm thanh, bị cơn đồ đầu nghe được: "Ai ở nơi đó, ra ngoài!"

Tần Mộ Tây ném cái ly trống không ra trước tiên, sau đó gơ hai tay lên đi ra ngoài, bộ mặt vô tội: "Tôi đi ngang qua, các người tiếp tục đi."

Đàn em bên cạnh, hỏi: "Anh Đại Kiệt, nói không chừng thằng nhóc này theo chân hai bọn họ là cùng một đám, có muốn bắt trước bọn họ hay không, nếu thả nó đi rồi, nó đi ra ngoài báo cảnh sát thì làm thế nào?"

Đại Kiệt suy nghĩ một chút, neho mắt lại nói: "Bắt nó lại, thả giết lắm, không thể bỏ qua được."

"Vâng" em trai trần đầy tự tin đi tới, nghĩ tới có thể xách nó lên chỉ bằng một tay, nhưng mới cúi xuống, Tần Mộ Tây nhanh mắt nhanh chân đá một cái, ngay giữa người đàn ông thối tâm, đau đến nỗi anh ta kêu cha gọi mẹ.

Tần Mộ Tây không có chạy, mà nhìn Đại Kiệt nói: "Tôi thật sự là vô tội."

Đại Kiệt nhìn bé, theo lý thuyết tình huống vừa rồi nó bị hù dọa khóc mới đúng, nhưng nó không chỉ có thể tỉnh táo làm ra công kích, hơn nữa bây giờ cũng không có một chút ý tứ muốn chạy, đây là tình huống gì.

"Cậu đi." Đại Kiệt tiện tay bắt bên cạnh một người khác, đẩy về phía trước: "Bắt nó lại."

"Dạ, anh Đại Kiệt."

Mà cùng lúc đó, cô gái nhỏ kia bị bắt chặt, hai tay bị bắt chéo ra sau lưng, cô bé nhìn cậu bé kia nói: "Anh, đi mau, không cần lo cho em."

"Em gái!" Bây giờ cậu bé kia không thể thoát thân đi cứu cô gái, khắp khuôn mặt đầy lo lắng.

"Anh, anh đi đi!" Trong mắt cô bé tràn đầy nước mắt.

Cậu bé ra tay chiều thức càng khốc liệt hơn, sắc mặt của cậu ta âm trầm, cả người tản ra vẻ giận dữ: "Nếu tụi bây dám tổn thương em gái tao, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho tụi bây."

"Hừ, dựa vào mày sao?" Đại Kiệt đi tới bên người của cô gái, nắm cằm của cô gái nói với cậu bé: "Nếu bây giờ mày ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời, tao còn có thể để cho tụi bây khỏe qua một chút, nếu mày không chịu, bị tao bắt được, mày biết hậu quả rồi đấy."

"Đừng chạm vào em gái tao!" Cậu bé cau kinh quát lớn.

Tần Mộ Tây cùng người kia chơi trò rượt đuổi, nhưng sự chú ý đều ở bên kia, thấy cậu bé kia bộc phát ra khí thế, bị kinh sợ một lúc, cậu bé thật sự là xinh đẹp mà, môi hồng răng trắng, còn muốn trắng hơn mình nữa, nếu như cậu bé là bé gái, tuyệt đối không có vấn đề, nhưng nếu là bé trai, Tần Mộ Tây vẫn thích màu da của Cố Mộ Nghiêm hơn, mới gọi đàn ông.

Đại Kiệt nhìn trên người cậu bé tản ra khí thế rất khiếp người, có chút kinh hãi, tay không tự giác buông cầm cô gái ra, nhưng phản ứng kịp lại cảm thấy mất thể diện, anh ta lại bị một cậu bé con dọa sợ, hơn nữa lại ngay trước mặt thủ hạ, Đại Kiệt nắm lấy cổ áo của bé gái, uy hiếp nói: "Nếu mày không dừng tay thì đừng trách tao không khách khí."

Cậu bé cắn chặt hàm răng, cuối cùng không thể không dừng lại, Đại Kiệt vung tay lên, một thủ hạ khác lên trước muốn nắm chắc cậu bé, nhưng trong nháy mắt đó, một viên đạn bay nhanh qua sát gò má của người đàn ông kia, người đó giật mình, trong lòng run sợ nói: "Anh Đại Kiệt, là đạn."

Lòng Đại Kiệt căng thẳng, lập tức bắt được cô gái nhỏ ngăn ở trước người, cảnh giác liếc mắt nhìn hai phía: "Ai núp trong bóng tối, có bản lĩnh thì ra đây."

Cậu bé cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng bây giờ cậu không tâm tình quan tâm là ai, thấy tất cả mọi người bị viên đạn mới vừa rồi hấp dẫn, cậu lặng lẽ đến gần Đại Kiệt, thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị, đoạt lại cô gái từ trên tay Đại Kiệt.

"Mẹ nó!" Đại Kiệt mắng: "Vây quanh bọn nó!"

"Anh, anh không sao chứ." Cô gái lo lắng hỏi thăm.

"Anh không sao." Cậu bé bảo hộ cô gái ở sau lưng.

Tần Mộ Tây nhếch môi cười, khẩu súng quả thật là đồ tốt, giấu ở trên người nhưng người khác hoàn toàn không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Đại Kiệt nhìn chăm chăm chung quanh một lúc lâu, thấy rất là yên tĩnh, không giống có dấu người, đánh lên đầu của người đàn ông vừa mới rồi một cái: "Không phải thằng nhóc cậu đang giả thần giả quỷ chứ?"

Người kia rất là uất ức trả lời: "Anh Đại Kiệt, sao em dám chứ, mới vừa rồi thật sự có đạn mà."

"Trước bắt bọn nó lại rồi nói." Đại Kiệt nhìn vào giữa vòng vây, hai anh em đã là cá chậu chim lồng rồi: "Để xem tụi bây chạy thế nào, bắt cho được bọn nó lại cho tao!"

Cậu bé che chở bằng cách ngăn cô gái ở phía sau, neho mắt lại nhìn bọn đàn ông đang từng bước một đến gần, chuẩn bị đánh úp, cậu phải bảo vệ em gái không bị tổn thương.

"Anh, sau đó anh chạy đi, mang theo em sẽ liên lụy anh." Cô gái nhỏ giọng nói ở sau lưng cậu bé.

"Đừng nói chuyện!" Cậu làm sao có thể bỏ lại em gái để chạy trốn một mình chứ.

Tần Mộ Tây đứng ở bên cạnh thật sự là không nhìn nổi, nhặt cục đá trên đất ném về phía Đại Kiệt, trực tiếp đập trúng đầu anh ta, Đại Kiệt nổi giận nằng: "Thằng nhóc thú, mày không muốn sống phải không hả?"

"Ông có biết xấu hổ hay không hả, nhiều người như vậy ức hiếp hai đứa bé." Hai tay Tần Mộ Tây ôm ngực, mặt khinh bỉ nhìn Đại Kiệt: "Tôi cho ông biết, thừa dịp tôi không có nổi giận trước, thức thời biến nhanh chút đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

"Hừ, thằng nhóc thú, giọng điệu của mày thật không nhỏ, đến lúc đó tao muốn nhìn xem mày có thể làm gì được tao?" Đại Kiệt vung tay lên: "Bắt nó lại, cùng nhau mang đi."

Về mặt Tần Mộ Tây lạnh lùng, từ trên thân mọc ra một khẩu súng lúc giống như hoàng kim, Đại Kiệt thấy được, lập tức bộc phát ra tiếng cười: "Ha ha, thằng nhóc này cho là mày đang chơi ở nhà đấy à."

Sau khi những thủ hạ khác của Đại Kiệt thấy cũng cười nhạo theo "Ha ha ha, cười chết người ——"

"Vừa định luyện tay một chút thì các người đã đưa đến cửa rồi, tôi sẽ tặng khuyến mãi cho các người ăn mấy viên đạn." Tần Mộ Tây nhếch môi cười lạnh, mặc dù kỹ thuật bắn súng của bé không có lợi hại bằng bác Hân và cậu Lạc Thiên, nhưng khoảng cách gần như thế, vẫn là dư sức dọn dẹp mấy người này cận bã này, neho mắt lại, nhắm ngay trên đỉnh đầu của Đại Kiệt.

Một âm thanh “Chiu” vang lên, mấy cọng tóc trên đỉnh đầu của Đại Kiệt bị đốt cháy, mọi người sững sờ, Đại Kiệt ngơ ngẩn, theo bản năng gơ tay lên vừa sờ, dọa sợ không nhẹ, sau khi phản ứng thì hét to: "Cẩn thận, trên tay thằng nhóc thú kia là súng thật đó."

Tất cả mọi người nhìn Tần Mộ Tây, thằng nhóc này rốt cuộc là ai, trên người nhỏ bé thế nhưng có dấu súng lục, hơn nữa kỹ thuật bắn súng cũng không tệ lắm.

Tần Mộ Tây không rối loạn thối một hơi trên họng súng: "Như thế nào? Còn là nhà chơi nhà không hả?"

Cậu bé nhìn Tần Mộ Tây, trong mắt sinh ra sự ngưỡng mộ, trực giác nói cho cậu ta biết, cậu bé nhỏ hơn mình rất lợi hại.

"Anh." Trong mắt cô bé có chút may mắn.

"Ngaoan, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em." Cậu bé ôm cô bé vào trước ngực, trông mắt không hề chớp mắt nhìn Tần Mộ Tây.

"Mẹ kiếp." Đại Kiệt mắng một tiếng: "Bắt nó lại cho tao."

Thằng nhóc này lợi hại hơn nữa cũng là một người, anh ta cũng không tin anh ta có nhiều người như vậy sẽ thua bởi một đứa bé, hơn nữa súng trên tay của nó là thứ tốt.

Mọi người đều chú ý ở trên người của Tần Mộ Tây, cậu bé đẩy cô bé đến một nơi tương đối an toàn, sau đó xoay người đi giúp Tần Mộ Tây.

Tần Mộ Tây đã hứa với mẹ của mình, trừ phi sinh mạng bị uy hiếp, nếu không tuyệt đối không dễ dàng giết người, cho nên Tần Mộ Tây cũng không muốn tánh mạng của đám người bọn họ, chỉ luyện tay một chút mà thôi, bắt bọn họ vui đùa một chút, nhưng Đại Kiệt thấy kỹ thuật bắn súng của Tần Mộ Tây không tốt cho nên lớn lối ngay lập tức.

Cậu bé và Tần Mộ Tây dựa lưng đứng chung một chỗ, cậu bé mở miệng nói: "Khẩu súng rất đẹp."

"Cám ơn, công phu của anh không tồi." Tần Mộ Tây cũng không keo kiệt thờ dài nói, cái tuổi này có thể luyện công phu đến trình độ này thật không thấy nhiều, nếu như không mang theo cô bé, anh ta tuyệt đối có thể thoát thân được.

"Khẩu súng là ở đâu vậy?" Cậu bé tò mò dò hỏi.

"Ồ, là ông Có tôi cho, rất tuyệt." Về mặt Tần Mộ Tây rất hài lòng: "Ai dạy võ cho anh thế?"

"Mẹ của tôi."

Tần Mộ Tây nói: "Mẹ của anh thật là lợi hại, chẳng qua mẹ của tôi cũng rất lợi hại, hơn nữa dáng vẻ của bà ấy cũng rất xinh đẹp."

"Mẹ của tôi cũng rất xinh đẹp."

"Mẹ của anh chắc chắn không xinh đẹp bằng mẹ của tôi, mẹ của tôi là xinh đẹp nhất." Tần Mộ Tây vừa nhìn kẻ địch, vừa nói với cậu bé.

Cậu bé bắt mắt phản bác: "Mẹ của tôi mới là xinh đẹp nhất, mẹ của cậu mới không có xinh đẹp như mẹ của tôi đâu."

"Mẹ của tôi là xinh đẹp nhất!" Tần Mộ Tây cũng không vui.

"Mẹ của tôi xinh đẹp nhất!"

Đại Kiệt nghe được bọn họ nói chuyện, không chịu được hết lớn: "Mẹ kiếp, tụi bây làm như tao chết rồi có phải hay không."

Tần Mộ Tây và cậu bé liếc nhau một cái, trăm miệng một lời nói: "Trước tiên thu thập ông ta rồi lại nói, quá chướng mắt!"

Tần Mộ Tây nhìn gương mặt xấu xí của Đại Kiệt, nếu không hứa với mẹ, bé sớm đã giết bao nhiêu lần rồi, thôi, vẫn là đánh nhanh thắng nhanh thôi.

Ngay vào lúc này, trên đầu tường đột nhiên ngồi một cái bóng người, mặc một bộ quần áo cao bồi, trên đầu đội mũ lưỡi trai, nhưng không mất vẻ quyến rũ, là một phụ nữ rất xinh đẹp, nhìn chân tường đánh nhau, thoáng nhú mày, thẳng ranh con, để cho cô tìm đề như vậy.

Đột nhiên, ánh mắt Tần Mộ Tây liếc thấy một bóng dáng quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt vui mừng, vui mừng gọi: "Mẹ ơi."

"Hi, Hello, Tiểu Bát Đỉnh, nhớ mẹ hả?" Tần Tích vỗ tay, không có chút lo lắng con trai sẽ bị thương.

"Nhớ ạ." Tần Mộ Tây gật đầu nặng nề.

Cậu bé cũng nhìn thấy Tần Tích: "Cô ấy chính là mẹ của cậu hả?"

"Đúng vậy, như thế nào? Đẹp không?" Trên mặt Tần Mộ Tây đầy tự hào.

"Xinh đẹp, thật trẻ tuổi." Cậu bé nói thật.

Tần Tích nhảy từ đầu tường xuống, xinh đẹp rơi xuống đất, khom lưng sờ sờ đầu của bé: "Lại trở nên đẹp trai rồi, gen của mẹ thật là tốt nha."

Trán Tần Mộ Tây trượt xuống một hàng vạch đen: "Mẹ, mẹ quá tự luyến rồi đó."

"Sao thế, con có ý kiến." Tần Tích siết chặt gương mặt của bé.

Đại Kiệt nhìn đại mỹ nữ đột nhiên xuất hiện, hồn cũng bị mất, trong lòng rục rịch ngóc đầu dậy: "Mỹ nữ, có muốn đi theo tôi hay không, tôi bảo đảm để cho cô toàn được ăn ngon uống say."

Trong mắt Tần Tích thoáng qua một sự chán ghét, vung tay lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên Đại Kiệt ôm tay hét thảm lên, nhìn kỹ mới phát hiện, trên mu bàn tay của Đại Kiệt cắm một cây châm.

"Mẹ, sao mẹ có thể xuống tay lưu tình vậy ạ?" Tần Mộ Tây chu môi: "Con còn muốn giải quyết sớm cho xong đây, sau đó chúng ta đi ăn cơm."

Tần Tích vuốt vuốt đầu Tần Mộ Tây, trong giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại lộ ra sát khí: "Giết một người không phải dễ chơi đâu, lần này con nói cắm vào đâu, mắt hay là miệng?"

Mọi người vừa nghe lời này của Tần Tích, bị sợ đến bấp chân cũng run một cái, xem ra người phụ nữ này còn lợi hại hơn so với hai đứa bé kia, tất cả bọn họ cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của cô.

"Anh Đại Kiệt, làm sao bây giờ?" Một trong những thủ hạ nhìn Đại Kiệt, trong mắt đầy sự do dự.

Trong lòng của Đại Kiệt vẫn còn sợ hãi, mới vừa rồi anh ta chỉ nhìn thấy cô tùy tiện vung tay lên, tay đã đau rồi, hơn nữa trên người phụ nữ này có một cỗ khí thế bén nhọn, cân nhắc chốc lát quyết định vẫn nên rút lui trước thì tốt hơn: "Chúng ta đi."

"Tiểu quý nhất gan." Tần Mộ Tây bĩu môi, lôi kéo tay của Tần Tích: "Mẹ, mẹ đến khi nào thế ạ?"

"Ngày hôm qua." Tần Tích nhú mày nhìn bé: "Con không phải bị bắt cóc sao?"

Tần Mộ Tây ho nhẹ một tiếng, tầm mắt rơi vào trên người của cậu bé, bắt đầu nói sang chuyện khác: "Các người làm sao sẽ chọc tới bọn họ?"

Cậu bé nắm tay của cô bé: "Hôm nay chúng tôi com nước xong đi ra từ phòng ăn, em gái tôi không cẩn thận đụng phải anh Đại Kiệt, kết quả anh Đại Kiệt nổi lên ác ý, muốn bắt chúng tôi bán đi, cho nên vẫn đuổi theo chúng tôi, đứng rồi, mới vừa rồi cảm ơn các người."

"Không có gì." Tần Mộ Tây phát tay một cái: "Đứng rồi, nhà các người ở đâu, tôi và mẹ tôi đưa các người trở về."

Cậu bé nói: "Tôi và em gái len lén chạy ra ngoài, nhà của chúng tôi không ở nơi này."

"Vì sao các con muốn len lén chạy ra ngoài?" Tần Tích tò mò hỏi thăm.

Lần này cậu bé không nói gì, cô gái nhỏ mở miệng: "Con và anh trai đi tìm cha, mẹ rất nhớ cha, chúng con muốn làm cho mẹ vui vẻ."

"Nhưng các con tìm tiếp cũng không phải là cách hay, hay là trước tiên tìm một nơi ở mới được." Tần Tích nhìn Tần Mộ Tây, xem ra lần sau cô nên hạn chế hành động của bé một chút, tránh cho bé thỉnh thoảng len đi ra ngoài, đến lúc đó nếu như thật sự gặp phải người xấu ở bên ngoài thì quá nguy hiểm.

Cô gái nhỏ nhích lại gần bên cạnh cậu bé, giống như đó là nơi duy nhất mà bé dựa vào; "Trong quá trình chạy trốn, con và anh trai đã làm rớt hết tiền rồi, cho nên chúng con tạm thời không có chỗ để ở ạ."

Tần Mộ Tây đề nghị: "Vậy nếu không các người cùng đi với chúng tôi đi, tôi có chỗ ở."

"Có tiện hay không." Cô gái nhỏ cần mỗi một cái.

"Không biết, nhà bọn họ thích nhất đứa bé, nhìn thấy các người nhất định rất vui vẻ." Như vậy bé cũng sẽ không bị bọn họ dùng nước miếng rửa mặt mỗi lần rồi.

Hai tay Tần Tích ôm ngực nhìn bé: "Tần Mộ Tây, con lại đùa với mẹ phải không?"

Tần Mộ Tây vội vàng mỉm cười lấy lòng: "Mẹ, con chính là đùa với mẹ một chút mà thôi, mẹ xem mẹ luôn ở Luân Đôn, con chỉ muốn mẹ đi đến Trung Quốc chơi một chút, mẹ xem, phong cảnh nơi này đẹp biết bao nhiêu."

"Sẽ tính sổ với con sau." Tần Tích chọc chọc cái đầu nhỏ của bé.

"Mẹ, mẹ đói bụng không, đi, con mời mẹ ăn cơm." Tần Mộ Tây vội vàng nắm lấy tay của cô, sau đó đưa hai anh em rời đi.

Tần Tích vỗ vỗ vai Tần Mộ Tây: "Đừng cho mẹ thấy đáng về này, sau này sẽ thu thập con, con trốn không thoát đâu."

Trong phòng ăn, cậu bé giới thiệu tên của bọn họ với Tần Tích, cậu gọi Trần Thần, em gái gọi Trần Tâm, nhưng về thân phận hai người không nói tới một chữ, mặc dù bọn họ cứu mình, nhưng dù sao cũng nên có tâm phòng bị người, vẫn cẩn thận cẩn thận thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Mộ Nghiêm, Tôi Gặp Được Tần Tích

Trong phòng ăn, cậu bé giới thiệu tên của bọn họ với Tần Tích, cậu gọi Trần Thần, em gái gọi Trần Tâm, nhưng về thân phận hai người không nói tới một chữ, mặc dù bọn họ cứu mình, nhưng dù sao cũng nên có tâm phòng bị người, vẫn cẩn thận cẩn thận thì tốt hơn.

Tần Tích và Tần Mộ Tây cũng không hỏi hai anh em bọn họ cất giữ cái gì, dù sao mỗi người đều có bí mật của mình, chỉ là hai người bọn họ nhỏ như vậy, cho dù Trần Thần lợi hại hơn nữa, để bảo vệ một Trần Tâm không biết võ công thì vẫn còn có chút khó khăn.

"Trần Thần, con biết cha con đâu không?" Tần Tích quan tâm hỏi thăm.

"Không biết ạ." Trần Thần lắc đầu một cái: "Mấy năm trước, một mình mẹ đi ra ngoài tìm cha, nhưng không có tìm được, sau khi trở lại, mẹ cũng không bao giờ nói chuyện về cha nữa ạ, cho nên con cũng không biết cha ở đâu cả."

Tay Tần Mộ Tây chống đầu: "Trần Thần, nếu không cậu ở chung một chỗ với mẹ của tôi đi, bây giờ cậu cũng không biết cha cậu ở đâu, mù quáng tìm kiếm cũng không tìm được, hơn nữa Đại Kiệt ca có thể sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu anh ta lại tới tìm các cậu phiền toái, tôi và mẹ không thể xuất hiện kịp thời như vậy đâu, cậu tự mình suy nghĩ đi, dù sao cũng phải nghĩ vì Trần Tâm em gái cậu một chút."

Trần Thần suy nghĩ một chút, cảm thấy Tần Mộ Tây nói rất có lý: "Vậy làm phiền các người rồi."

"Thằng nhóc thú, con lừa gạt mẹ đến đây làm gì hả?" Tần Tích nhìn bé chằm chằm hỏi.

"Mẹ, con thề là con chỉ muốn mẹ đến đây xem một chút, không cần mỗi ngày đợi ở trên địa bàn Dương Quý Tử, mẹ xem tổ quốc tốt đẹp dường nào,

bầu trời xanh thăm thẳm nào." Trong xương Tàn Mộ Tây vẫn là yêu thích văn hoá Trung Quốc, vẫn luôn hướng về Trung Quốc.

Tàn Tích cảm thấy rất kỳ lạ, hai ngày nay cho dù đi đến nơi nào, cũng đều cảm thấy có chút quen thuộc, giống như cô đã từng ở đây vậy, chẳng lẽ cô đã từng sống ở cái thành phố này.

Tàn Mộ Tây thấy Tàn Tích không trả lời, ôm lấy cánh tay của cô lắc lắc làm nũng: "Mẹ, mẹ đồng ý với con có được hay không."

"Muốn mẹ đồng ý cũng được, sau này không cho phép chạy loạn khắp nơi, còn nữa, con trả tiền thuê phòng, chúng ta nhiều người như vậy, ít nhất phải thuê một phòng lớn đi, con có tiền, cũng có thể mua một biệt thự được mà." Chờ nhìn thẳng nhóc này nhỏ, nhưng rất giàu.

Khoé miệng Tàn Mộ Tây giật giật một cái, cậu không muốn chơi bóc lột mình như vậy, thấy mắt Trần Tâm sáng trong suốt đang nhìn mình,

bé ho nhẹ một cái nói: "Con trả."

Tàn Tích nhúm mày, vỗ vỗ bờ vai của bé.

Bởi vì hôm nay thời gian hơi trễ, cho nên quyết định ngày mai sẽ đến xem phòng, tối nay tạm thời ở trong khách sạn, Tàn Tích lại đặt thêm một căn phòng sát vách phòng của mình cho anh em Trần Thần ở.

Tàn Mộ Tây và Trần Thần bọn họ chơi đùa ở trong phòng, cười đến rất vui vẻ, Tàn Mộ Tây còn hào phóng móc ra súng lục của mình cho Trần Thần nhìn, Trần Thần cũng thấy qua không ít đồ tốt, nhưng cậu thật sự thấy khẩu súng này là đẹp nhất.

Đột nhiên, Tàn Mộ Tây nghĩ đến một chuyện, bé hứa với chú Cố sẽ trở về sớm, nhưng bây giờ cũng bảy giờ tối rồi, phải gọi điện thoại cho chú Cố mới được, tránh cho bọn họ lo lắng.

Tàn Tích từ bên ngoài trở lại khách sạn, lúc đi qua cửa xoay tròn, Lí Mặc từ bên kia đi ra ngoài, mới vừa bước ra cửa khách sạn, đột nhiên bước chân Lí Mặc ngừng một chút, quay đầu lại nhìn bóng lưng đẹp đẽ đi trong đại sảnh khách sạn, mới vừa rồi lơ đãng liếc mắt một cái, mơ hồ nhìn thấy, cảm thấy khá quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra.

Quên nó đi, có thể là em gái đã gặp ở quán bar trước đây thôi.

Tần Tích trở về thì thấy ba đứa nhỏ nhảy lên nhảy xuống ở trên giường, cô mỉm cười, đóng cửa, sau đó đi tới phòng sát vách tắm.

Hôm sau, người bạn nhỏ Tần Mộ Tây hào phóng lấy ra một khoản tiền nói muốn mua một căn nhà, bé không thích thuê phòng, vẫn là mua nhà thì tốt hơn, nhà của mình muốn thế nào thì làm thế đó, nhảy lên nhảy xuống cũng không có ai quản lý, Tần Mộ Tây biết Tần Tích thích nơi có hoàn cảnh yên tĩnh và xinh đẹp, cho nên lựa chọn một tiểu khu hạng sang, bên trong biệt thự đều là độc lập, khoảng cách giữa một nước rất có không gian.

Tần Tích liếc mắt nhìn, sau đó gật đầu một cái: "Cũng không tệ lắm."

"Vậy thì nơi này đi." Tần Mộ Tây cũng thật hài lòng.

Nhân viên làm việc bên cạnh vừa thấy bọn họ sáng khoái đồng ý mua như vậy, trong lòng hồi hộp, cô ta làm công việc này lâu như vậy, lần đầu tiên gặp phải khách thế này, chỉ cần bán đi, như vậy cô ta có thể được trích phần trăm, nửa năm cũng có thể không cần làm việc nữa rồi. Sun520 – DD.Lê.Quý.Đôn

"Tôi lập tức báo đồng nghiệp lấy chìa khóa, mấy vị xin chờ một chút." Nói xong, nhân viên làm việc đi bên cạnh gọi điện thoại.

Không lâu lắm, một người đàn ông đeo thẻ nhân viên.

Trong lòng anh, một người anh đã được anh nhận biết chạy chậm tới đây, trao chìa khóa cho Tần Tích, nụ cười trên mặt đầy khúm núm nịnh bợ, nhưng lúc thấy Tần Tích, anh ta kinh hãi, lại là người phụ nữ này, trong lòng Hà Trạch tràn đầy thù hận, vốn là lúc ban đầu sự nghiệp của anh ta rất thành công, tuy nhiên nó bị Cố Mộ Nghiêm âm thầm làm cho phá sản, cuối cùng không thể không đến bán nhà, anh thấy ánh mắt người khác, tất cả mọi thứ anh ta sở hữu tại cũng do người phụ nữ này ban tặng, thế nhưng người phụ nữ này lại có thể mua được nhà ở nơi này, tại sao, ông trời thật là bất công.

Chỉ là ba năm trước đây không phải người phụ nữ này đã chết rồi sao? Bây giờ làm sao sẽ đứng ở chỗ này, chẳng lẽ là một phụ nữ giống dung mạo của Tần Tích, không thể nào, trên thế giới làm sao có thể có hai người đáng đáp giống nhau như thế.

Hà Trạch không liên sắc mặt cười, dò xét nói: "Tần tiểu thư, đây là chìa khóa của cô."

"Ừ." Tần Tích lãnh đạm nhận lấy.

Hà Trạch khẽ nheo mắt lại, cô quả nhiên là Tần Tích, nhưng sao cô quên mất mình, đáng chết, mặc dù anh ta không rõ ràng rốt cuộc lúc trước cô và Cố Mộ Nghiêm xảy ra chuyện gì, nhưng nếu cô đưa tới cửa, cũng đừng trách anh ta không khách khí, mới thù năm đó, anh ta nhất định phải báo.

Hà Trạch đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng họ đi xa, trong mắt thoáng qua hung ác lạnh lùng, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại: "Đại Kiệt ca, chỗ này của tôi có một khoảng giao dịch tiền bạc, anh có muốn nhận hay

không?"

"Giao dịch cái gì?" Đại Kiệt hứng thú.

"Một người phụ nữ, đặc biệt có tiền, chỉ cần anh bắt cóc cô ta, muốn bao nhiêu tiền đều không phải là vấn đề, sau khi chuyển thành anh chỉ cần chia cho tôi một chút là được rồi." Trên mặt Hà Trạch đầy hung ác nham hiểm, người phụ nữ thú vị, lần này cô muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không thể.

"Sao có chuyện tốt như thế?" Đại Kiệt không tin.

"Thiên chân vạn xác, tôi nào dám lừa gạt anh chứ."

"Được, gọi địa chỉ cho tôi ... tôi lập tức dẫn người tới đó."

Sau khi Hà Trạch cúp điện thoại, trên mặt cười lạnh, lần này anh ta không thể không chinh chết Tần Tích mới là lạ, nhanh chóng gọi địa chỉ tới, sau đó quay người đi.

Chuyện này Đại Kiệt cũng không dám nuốt riêng, mà báo cáo cho đại ca Vạn Hỏa của mình, trời sập, lão đại gánh vác, nếu như thực xảy ra chuyện gì, mình cũng không trở thành chim đầu đàn, có tiền cầm lại không nguy hiểm, có sao mà không làm đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 115: Chương 114.2

Cầm chìa khóa mở cửa đi vào, cách bố trí đặc biệt lớn, đứng ở trên ban công có thể thấy một quan cảnh lớn, tầng dưới có hồ bơi, bên cạnh nó được lót bằng đá cuội, Tần Tích càng xem càng thích.

"Mẹ, con làm việc rất tốt đấy chứ." Tần Mộ Tây nói.

"Tốt." Tần Tích xoay người sờ sờ đầu của bé, cô sẽ lưu lại cũng là muốn tìm về trí nhớ đã mất đi, trong đầu có một nơi trống không, có lúc thật sự cảm thấy không thoải mái, mà trực giác tự nói với mình, lưu lại thành phố này cô có thể tìm trở về trí nhớ của mình, mà càng đợi ở thành phố này, trong đầu của cô sẽ thỉnh thoảng hiện lên một chút đoạn ngắn, mặc dù chỉ là chợt lóe lên, nhưng cô biết cô nhất định sẽ nhớ lại.

Buổi trưa, Tần Tích đưa bọn họ đi ăn cơm, Tần Mộ Tây thế nhưng lựa chọn KFC, đáng vẻ Trần Tâm cũng rất muốn ăn, cho nên tất cả mọi người vào KFC.

Trần Thần rất là chăm sóc em gái, vì an toàn của cô bé cho nên cậu để cho cô ngồi ở vị trí bên trong, cô bé cần gì Trần Thần cũng tự mình đi lấy, trên bàn để hai cái ca, còn có mấy lon coca, Tần Tích không cảm thấy hứng thú với thực phẩm chiên đầy dầu mỡ này, cho nên không động để ăn chút nào, ngược lại nhìn đến dáng vẻ ba đứa nhỏ bọn họ ăn miếng đây dầu mỡ, không khỏi cười thầm.

Nhưng trong khoảnh khắc yên tĩnh ảm cúng này, đám người chung quanh phát ra tiếng kinh hô, Tần Tích nhìn sang thì thấy một đám côn đồ đi đến với khí thế hung hăng, sau khi nhìn quanh trái phải một vòng, ánh mắt Đại Kiệt rơi vào trên người Tần Tích, nghiêng đầu nói với một người đàn ông có vẻ mặt hung dữ bên cạnh: "Đại ca, cô ta chính là người phụ nữ mà Hà Trạch nói đó, đặc biệt có tiền."

Lúc Đại Kiệt biết là Tần Tích, may mắn mình kêu Vạn Hồ, người phụ nữ này thật sự có tài, nếu mình tùy tiện tiến đến, nói không chừng không chiếm được thứ tốt gì, nhưng Vạn Hồ hẳn trước kia là cảnh sát, bởi vì làm sai việc, cho nên bị khai trừ rồi, sau lại trở thành côn đồ, anh ta rất nổi tiếng trong giới này.

Vạn Hồ mang theo thủ hạ sau lưng đi tới, những khách nhân khác thấy một màn như vậy, bị sợ đến toàn bộ nổi đuôi đi ra, có nhân viên làm việc muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, bị thủ hạ Vạn Hồ khống chế: "Nếu không muốn chết thì ngoan cho tao, nếu không giết chết mày đó."

Trần Tâm thấy Đại Kiệt, có chút sợ hãi lại gần bên người Trần Thần một chút, Trần Thần ôm lấy bà vai Trần Tâm, trên mặt không biến sắc.

Tần Mộ Tây đưa mắt liếc mắt nhìn về phía Vạn Hồ cùng Đại Kiệt đi đến, miệng to tiếp tục gặm đùi gà trong tay, không bị ảnh hưởng chút nào.

Tần Tích cảm ly lên uống một hớp, đáng vẻ rất là nhẹ nhàng, nhìn thấy khoé miệng Tần Mộ Tây đều là dầu, cô rút một miếng khăn giấy đưa tới: "Lau nó đi, bẩn rồi."

Vạn Hồ đập bàn một cái, trên mặt hung ác tựa vào chỗ: "Này, mỹ nữ, có hứng thú kết giao bạn bè với anh đây hay không."

"Không có hứng thú." Tần Tích trả lời.

Sắc mặt Vạn Hồ cứng đờ, ngay sau đó trên mặt càng thêm hung ác: "Mỹ nữ, không cần cho mặt mũi mà lên mặt."

"Hồ ca, người phụ nữ này có võ, cẩn thận một chút thì tốt hơn." Đại Kiệt lặng lẽ nói với Vạn Hồ, Vạn Hồ rất là xem thường, cười tà nhìn Tần Tích: "Có võ mới tốt, anh đây còn có thể chỉ đạo một chút, có muốn trở về thiết tha cùng với anh đây không?"

"Chẳng qua là thiết tha?" Tần Tích nhún mày cười một tiếng.

"Dĩ nhiên em phải đồng ý đi theo anh ... anh đây hết sức hoan nghênh, như thế nào? Có muốn đi theo anh đây hay không." Bàn tay Vạn Hồ đưa về phía Tần Tích, cô cười duyên, còn chưa nói hết thì nhìn thấy Tần Mộ Tây ném xương gà lên bàn: "Này, không nên tẩy máy tay chân với mẹ tôi, tôi rất không vui đó."

"Con trai của em sao?" Vạn Hồ nhìn về phía Tần Tích.

"Đúng vậy, như thế nào, đáng yêu hả." Tần Tích cười trả lời.

Vạn Hồ tình tứ trả lời: "Cũng không tệ lắm, chỉ cần em chịu đi theo anh đây... anh đây có thể coi con trai em thành người thừa kế của anh."

Tần Mộ Tây thiếu chút nữa phun cola lên trên bàn, khi bác Hàn để cho bé làm người thừa kế bé đều không muốn, nếu lúc biết bé muốn trở thành một người đứng đầu một đám côn đồ nhỏ, đoán chừng bác Hàn sẽ tức hộc máu mà chết, đuổi giết hẳn ta đến chân trời góc biển thôi.

Tần Tích tự nhiên thấy vẻ mặt của Tần Mộ Tây, cô làm bộ phiền não nói: "Nhưng con tôi không muốn làm thế nào đây?"

Tần Mộ Tây lại cảm lên một miếng cánh gà, vừa ăn vừa nói: "Mẹ, đáng đáp hẳn ta xấu như vậy, buổi tối nhìn con sẽ gặp ác mộng."

Vạn Hồ nheo mắt lại, biết họ khẳng định đùa bốn mình, chợt bóp vỡ lon coca để ở trên bàn, Tần Tích và Tần Mộ Tây cầm menu ngăn trở mình, Trần Thần ôm Trần Tâm, tất cả nước trong lon coca bị bóp vỡ đều văng lên mặt Vạn Hồ.

"Đại ca, anh không sao chứ." Đại Kiệt vội vàng lấy khăn giấy.

Vạn Hồ thô lỗ lau mặt một cái, tức giận quát: "Mẹ nó, mang tất cả bọn họ về cho tao, tao nhất định phải dạy dỗ bọn họ thật tốt."

"Đừng, anh chỉ là vì tiền, không cần nổi giận." Tần Tích buông menu xuống, nói với bọn Tần Mộ Tây: "Đi thôi, nếu mời, chúng ta không đi thì thật không có lễ phép, vừa đúng buổi chiều không có việc gì, đi xem hang ổ bọn bất cóc trông như thế nào."

"Được ạ." Tần Mộ Tây hào hứng búng búng: "Con còn không biết bị bắt cóc là tư vị gì đấy."

Vạn Hồ nhìn đến dáng vẻ bọn họ vui mừng, khoe miệng giật giật một cái, bọn họ biết cái gì gọi là bắt cóc sao? Bắt cóc cũng không phải là làm khách, đây là lần đầu tiên anh ta thấy có người bị bắt cóc còn cười đến vui vẻ như vậy.

Thôi, anh ta đều chỉ vì tiền, nếu bọn họ phối hợp đó là tốt nhất, anh ta cũng vui vẻ nhẹ nhõm.

Tần Tích nhìn thấy nhân viên làm việc núp ở trong quầy thu ngân, cô cười nói: "Không cần sợ, chỉ cần các người không báo cảnh sát, bọn họ sẽ không làm khó dễ các người, đứng không, anh Hồ."

"Đứng vậy." Vạn Hồ theo bản năng trả lời một câu.

Một nhóm người rời đi, trong tiệm khôi phục yên tĩnh, một bóng người từ trong hành lang đi ra, tay Lí Mặc xoa xoa cằm, mới vừa rồi anh đi nhà vệ sinh ở đây, ra ngoài đã nhìn thấy cảnh này, nghe được đối thoại của bọn họ cảm thấy rất là hiếm thấy, cho nên không nhịn được nghe nhiều trong chốc lát, lập tức cảm thấy bọn cướp thật là ngu xuẩn đến cực hạn, người phụ nữ này cũng không có một chút ý tứ sợ hãi ta, từ từ mò, Lí Mặc vội nhìn về phía

người phụ nữ kia, vừa nhìn, cả kinh cảm đều muốn rớt xuống, đây không phải là người phụ nữ trong tim của Cố Mộ Nghiêm thì còn có thể là ai đây.

Mặc dù bây giờ phong cách của Tần Tích không giống với ba năm trước đây, nhưng gương mặt đó thật sự chính là Tần Tích, có lẽ ba năm trước đây Tần Tích thật sự không chết, nếu thật sự không chết, Cố Mộ Nghiêm nhất định sẽ vui mừng đến điên mất, cho dù có phải là Tần Tích thật sự hay không, để cho Cố Mộ Nghiêm tự mình đến xác định.

Lí Mặc lấy điện thoại di động ra nhấn số gọi cho Cố Mộ Nghiêm ngay lập tức, nhưng vừa mới tiếp thông, bên kia thiếu kiên nhẫn nói một câu: "Chuyện gì?"

"Đồng chí Cố Mộ Nghiêm, mời cậu nói tốt với tôi một chút, nếu không tôi bảo đảm cậu sẽ phải hối hận." Lí Mặc mới vừa nói xong cũng cảm thấy bên kia muốn cúp điện thoại, anh ta vội vàng bổ sung: "Nếu cậu cúp điện thoại của tôi, cậu thật sự sẽ phải hối hận, thật sự đó!"

"Cậu rốt cuộc có chuyện vậy hả?" Cố Mộ Nghiêm rất bận rộn, nơi nào còn có tâm tình trì hoãn thời gian với anh ta ở đây.

"Đương nhiên có chuyện, hơn nữa lại là chuyện vô cùng trọng đại, có liên quan đến cậu." Lí Mặc bần cái nút.

Cố Mộ Nghiêm không kiên nhẫn gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, mỗi lần anh ta gọi điện thoại nói toàn chuyện vô nghĩa: "Nếu cậu không nói, tôi thật sự cúp."

Lí Mặc lưu môi: "Cậu cúp thì cúp đi, tôi cho cậu biết, lần này tôi không sợ cậu đâu, dù sao sau này cậu không tìm được bà xã, cũng đừng trách tôi!" Nói xong, Lí Mặc ngắt điện thoại, hừ, anh ta cũng không tin Cố Mộ Nghiêm nghe lời này còn có thể bình tĩnh tiếp tục công việc được nữa.

Cố Mộ Nghiêm nghe âm thanh đô đô bên trong truyền đến, chân mày nhướng lên, cậu nói vừa rồi của Lí Mặc là có ý gì? Mặc dù cảm thấy anh ta nói xong không giải thích được, nhưng tin Cố Mộ Nghiêm đột nhiên đập mạnh, lập tức gọi đi, nhưng bên kia cũng không nghe điện thoại, Lí Mặc chết tiệt.

Lí Mặc ngồi tại chỗ, gọi một cái Hamburg, nhìn điện thoại đổ chuông, anh ta chính là không nhận, hừ, khiến Cố Mộ Nghiêm mới đối hấn kém như vậy, để cho anh lo lắng đến chết.

Nhưng Lí Mặc cũng không chơi quá mức, thấy Cố Mộ Nghiêm gọi cuộc điện thoại thứ ba thì anh ta vội nhận, cười nói: "Thế nào? Có đại thiếu."

Cố Mộ Nghiêm khắc chế không được, quát: "Rốt cuộc cậu nói vừa rồi của cậu là có ý gì? Cậu nói câu mới vừa

rồi rồi cuộc là ý gì?"

"Chính là ý trên mặt chữ." Lí Mặc còn tại đằng kia mà nhìn.

"Lí Mặc!" Cố Mộ Nghiêm rất lo lắng, đứng lên khỏi ghế, đi tới đi lui quanh một chỗ: "Nói rõ ràng!"

Lí Mặc chọn trâu chọc sự kiên nhẫn của anh: "Tôi có thể cho cậu, liếc, nhưng cậu nhất định phải mời tôi ăn cơm."

Cố Mộ Nghiêm mất kiên nhẫn, nói: "Nếu như tin tức của cậu rất có giá trị, mời cậu ăn cơm không là vấn đề, nhưng nếu cậu nói đùa hỡn tôi, cậu biết hậu quả."

"Yên tâm, tuyệt đối vật quý hơn giá trị." Tin tức của anh ta cho dù khiến Cố Mộ Nghiêm đưa nửa "Thịnh Vũ" để đổi, anh ta đoán chừng Cố Mộ Nghiêm cũng sẽ dâng lên hai tay.

"Nói nhanh một chút!"

Lí Mặc hít sâu một hơi, rồi cuộc nói ra: "Tôi thấy Trần Tích."

Nói xong, bên kia hoàn toàn yên tĩnh, cũng không nghe được một chút âm thanh gì, Lí Mặc có thể tưởng tượng giờ phút này Cố Mộ Nghiêm là khiếp sợ biết bao, một lúc sau, bên kia mới truyền đến có chút âm thanh trầm thấp: "Cậu nói cái gì?"

Về mặt Lí Mặc đầy nghiêm túc: "Tôi thấy Trần Tích, không, phải nói là tôi không chắc chắn cô ấy có phải là

Tần Tích hay không, những dung mạo của cô ấy giống như Tần Tích vậy, Mộ Nghiêm, Tần Tích rất có thể không có chết, trên thế giới sẽ không có hai người giống nhau như thế đâu."

Cố Mộ Nghiêm mím chặt môi mỏng, đầu ông ông la hét, Tần Tích thật. . . Không chết sao? Những năm này, anh luôn không ngừng lừa gạt mình, trừ phi tận mắt thấy thi thể và bia mộ của Tần Tích, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tin Tần Tích chết rồi, nhưng trong lòng anh lại có một giọng nói khác cho anh biết, Tần Tích thật đã chết rồi, đã chết trong lòng của anh, nhưng bây giờ Lí Mặc lại tự nói với mình, anh ta nhìn thấy Tần Tích.

"Mộ Nghiêm, tôi biết rõ cậu rất khó tin, tôi cũng rất khó tin, cho nên cô ấy đến cùng có phải là Tần Tích hay không, cần cậu tự mình đến chứng thật, trên cái thế giới này người hiểu rõ cô ấy nhất chính là cậu, người yêu cô ấy nhất cũng chính là cậu."

"Cậu nhìn thấy cô ấy, nếu như cô ấy không có chết, tại sao không tìm đến tôi? Ròng rã ba năm ngay cả một điện thoại cũng không gọi cho tôi." Tâm trạng của Cố Mộ Nghiêm rất là kích động: "Lí Mặc, có phải cậu gạt tôi hay không hả."

"Trời đất chứng giám, cho dù tôi có khôn kiếp đi nữa, cũng sẽ không lấy chuyện nói giỡn như vậy, tôi thấy cô ấy ở là ở trong quán KFC, bên cạnh cô ấy còn đi theo ba đứa bé, một đứa trong ba đứa bé đó gọi cố ấy là mẹ, cho nên Mộ Nghiêm, trong lòng cậu phải có chuẩn bị." Nếu như Tần Tích thật sự không có chết, nhưng cô ấy lại gả cho những người khác, đây chính là đả kích không nhỏ đối với Mộ Nghiêm, so với việc Tần Tích đã chết.

với một nghiêm sơ với việc của mình mà thôi.

Cô Mộ Nghiêm chỉ cảm thấy đầu một mớ hỗn độn, cô ấy đến cùng phải Tần Tích hay không, nếu như phải, thì tại sao có thể có đứa bé gọi cô ấy là mẹ: "Cậu nghĩ cách giữ cô ấy lại, tôi lập tức tới đó ngay."

"Đúng rồi, quên nói cho cậu biết, cô ấy bị bắt cóc rồi, nhưng cậu đừng lo lắng, xem ra cô ấy không phải dễ bị ức hiếp." Lí Mặc mới vừa nói xong, bên kia đã truyền đến âm thanh tức giận: "Lí Mặc, làm sao cậu có thể để cho cô ấy bị bắt cóc!"

Lí Mặc sờ mũi một cái, mới vừa rồi anh ta quá khiếp sợ rồi, cho nên quên ra tay ngăn trở, hơn nữa đáng về họ hào hứng bừng bừng khi bị bắt cóc, anh ta ra tay thì có vẻ tự mình quá đa tình rồi.

**

Tần Tích được bọn họ đưa đến một nhà hàng, bởi vì dọc theo đường đi bọn họ rất là phối hợp, cho nên Vạn Hồ rất là vui mừng, cũng không có đặc biệt làm khó bọn họ, sau khi ngồi xuống hẳn rót cho mỗi người lên một ly trà, như đối với khách quý vậy.

Tần Mộ Tây đầy ghét bỏ bầu môi: "Mẹ, nơi này chính là ổ bọn cướp sao, không giống như con nghĩ chút nào."

Tần Tích xem thường trả lời: "Con cho rằng tất cả bọn cướp trên toàn thế giới đều giống Hàn Thành Nghiêu cường hào như vậy ư."

Vạn Hồ ngồi ở một bên nghe được bọn họ xoi mói địa

làn của mình, khéo miệng không khỏi cơ quắp một cái, bọn họ cho là đi dạo khu danh lam thắng cảnh sao, hừ, sau đó nhất định phải thịt bọn họ thật tốt mới dừng lại.

"Anh, em đói rồi." Trần Tâm nhỏ giọng nói, mới vừa rồi còn chưa ăn no đã bị mang tới.

Tần Mộ Tây nghe xong lời này thì nói với Vạn Hồ: "Còn không mau lấy thức ăn, nếu như chúng tôi xảy ra chuyện gì rồi, thế nào lấy tiền cho ông đây."

Vạn Hồ vừa nghe cảm thấy rất có lý, ngoắc tay: "Đi, mua chút đồ ăn trở lại."

#Sun520 – ĐĐ.Lê.Quý.Đôn

Tần Mộ Tây gọi người kia lại: "Đợi chút, tôi nhớ gần đây có một khách sạn năm sao, đi chỗ đó xách về đi."

Những người khác nghe xong lời này tập thể ngổn ngang trong gió, chưa từng thấy qua con tin yêu cầu nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Hào Môn: Vợ Yêu Bé Nhỏ Của Đại Thúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.